

Holy Bible

Aionian Edition®

הברית החדשה/הדרך זכויות פתוחות
Hebrew Living New Testament

AionianBible.org

התרגם ההפוך הראשון בעולם
הוא זמין להעתיק ולהדפיס
קראו לו גם "התניך הסגול"

Holy Bible Aionian Edition ®

הברית החדשה/הדרך זכויות פתוחות

Hebrew Living New Testament

CC Attribution ShareAlike 4.0, 2018-2024

Source text: eBible.org

Source version: 2/21/2024

Source copyright: CC Attribution ShareAlike 4.0, International
Biblica, Inc., 2009

Original work available for free at www.biblica.com and open.bible

Formatted by Speedata Publisher 4.17.20 (Pro) on 3/21/2024

100% Free to Copy and Print

TOR Anonymously

<https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc

<https://Nainoia-Inc.signedon.net>

We pray for a modern public domain translation in every language

Report content and format concerns to Nainoia Inc

Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

הקדמה עברית at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation!* What is an *un-translation?* Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal... and purple is the color of royalty!

תוכן העניינים

עדות חדשה

11	מortho
40.....	מארק
60.....	לוקס
93.....	גון
116	מעשי השליחים
149	אל-חרומיים
164	הראשונה אל-הקורניטיים
180	השנייה אל-הקורניטיים
189	אל-הגולטיים
195	אל-האפסיים
200	אל-הפלפיים
204	אל-הקובליים
208	1 סלוניים
211	2 סלוניים
213	1 טימוחי
217	2 טימוחי
220	אל-טיטוס
222	אל-פילימון
223	אל-הברטים
234	יעקב
238	הראשונה לפטרוס
242	השנייה לפטרוס
245	הראשונה לヨוחנן
249	השנייה לヨוחנן
250	השלישית לヨוחנן
251	יהוּדָה
253	חונן יוֹחָנָן

נספח

מדריך הקורא

מיילון

מפות

עצה

Doré איזוריים

עדות חדשה

"אבי, סלח להם, קרא ישע, כי אינם יודעים מה הם עושים! בינתיהם ערכו החילים הנרגלה וחילקו בינהם את בניו ישע.
(ליקס HRNT 23:34)

ישר וערבי, החלטת משום כך לבלט את האירוסין, אולם בהר לעשות זאת בסתר, כי לא רצחה לביש את מרימות בציור. ²⁰ לאחר שהחלה יוסוף לנרש את מרימות נגלה אליו בחולם מלאך ד' ואמר: "יוסוף בזידוד, אל תהסס להתחנן עם מרימות, כי התינוק שבכטנה נוצר מרווח הקודש! ²¹ מרימות תלד בן, ועליך לקרווא לישוע" (כלומר,מושיע). כי הוא יושיע את בני-עמו מהטהירותם". ²² לדתו של ישוע קיימה את מה שאמר אלוהים באמצאות נבאיו: ²³"הנה העלמה הרה ווילדה בן, וקראת שמו עמנו אל". ²⁴ כישופת התעורר, הוא עשה מה שציווה עליו המלאך והתחנן עם מרימות. ²⁵ אולם מרימות נשאהה בחוליה עד שנולדה, ויוסף קרא לישוע".

2 **ישוע** נולד בעיר בית-ללחם שבאזור יהודה, בימי המלך הורדוס. זמן קצר לאחר לידתו, הופיעו בירושלים מספר חזיר-כוכבים שבאו מארץ רחוקה במזרח, ושאלו: ²"היכן התינוק שנועד להיות מלך היהודים? ראינו את כוכבו במזרח ובאו להשתחוות לנו". ³ הורדוס נבהל מאד משללם, וכמוهو נבהלו כל אנשי ירושלים. ⁴ הוא כינס את מנהיגי היהודים ושאל אותם: "האם אמרו לנו הנביאים היכן יولد המשיח?" ⁵ ענו לו: "כִּי, בביתם لكم. הרי מ Micha הנביא אמר: ⁶ 'וְאֵת, בֵּית-לֶחֶם בָּאָרֶץ יְהוּדָה, אַינְךְ צָעִיר בָּאַלְפִּי יְהוּדָה, כִּי מִמֶּךְ יִצְאֶה מֹשֶׁל אֲשֶׁר יַרְעֶה אֶת-עַמִּי יִשְׂרָאֵל.' ⁷ הורדוס הזמין את חזיר-כוכבים לפנישת סודיות, ושאל אותם متى בדיקך ראו לראשונה את הכוכב. ⁸ לאחר מכן אמר להם: "לכו לבית-ללחם וחפשו את הילד. כשהתמצאו אותו, שובו אליו והודיעו לי זאת, כדי שאוכל נם אני לлечת להשתחוות לו". ⁹ לאחר הפנישה עם המלך יצאו חזיר-כוכבים לדרך, ולפתע הכוכב שראו במורה הופיע לנגד עיניהם. הם הלכו בעקבות הכוכב עד שנעמד בדיקך מעל המקום שבו היה התינוק. ¹⁰ הם שמרו מאוד. ¹¹ כשהשכנסו חזיר-כוכבים אל הבית שבו היה התינוק ומרימות אמרו, נפלו לפניו, השתחוו לו, ולאחר מכן פתחו את

1 לפניו ספר קורות חייו של ישוע המשיח, אשר מוצאו מיוחס לדוד המלך ולאברהם אבינו: ² אברהם היה אביו של יצחק; יצחק היה אביו של יעקב; יעקב היה אביהם של יהודה ואחיו: ³ יהודה היה אביהם של פרץ וורה (אםם הייתה תמר); פרץ היה אביו של חזרון; חזרון היה אביו של רם: ⁴ רם היה אביו של עמניב; עמניב היה אביו של נחשות; נחשות היה אביו של שלמון: ⁵ שלמון היה אביו של עוזו (אמו הייתה רחוב); בועז היה אביו של של עוזר (אמו הייתה רות); עובד היה אביו של ישו: ⁶ ישו היה אביו של דוד המלך; דוד היה אביו של שלמה (אמו הייתה אלמנתו של אוריה החתי). ⁷ שלמה היה אביו של רחבעם; רחבעם היה אביו של אביה: אביה היה אביו של אסא: ⁸ אסא היה אביו של יהושפט; יהושפט היה אביו של יורם; יורם היה אביו של עוזיה: ⁹ עוזיה היה אביו של יותם; יותם היה אביו של אחוז; אחוז היה אביו של חזקיה: ¹⁰ חזקיה היה אביו של מנשה; מנשה היה אביו של אמון; אמון היה אביו של אישיה: ¹¹ אישיה היה אביהם של יכינה ואחיה (שנולדו בזמן גלות בבל). ¹² לאחר גלות לבבל: יכינה היה אביו של שאלה-יאאל; שאלה-יאאל היה אביו של זרובבל: ¹³ זרובבל היה אביו של אביהו; אביהו היה אביו של אליקים; אליקים היה אביו של עוזר: ¹⁴ עוזר היה אביו של צדרוק; צדרוק היה אביו של יכין: יכין היה אביו של אליהו: ¹⁵ אליהו היה אביו של אלעוז; אלעוז היה אביו של אליהו; מתן היה אביו של יעקב: ¹⁶ יעקב היה אביו של יוסף (שהיה בעלה של מרימות. אמו של ישוע המשיח). ¹⁷ אם כן, ארבעה-עשר דורות מנגנות בכל עד המשיח. ¹⁸ זה סיפור הולדתו של ישוע המשיח: אמו מרימות הייתה מאורסת לישוף, אולם עד כשייתה בחוליה הרתה מרינה הקודש. ¹⁹ יוסף אروسה, שהיא איש

על חטאיהם. יהונתן הטביל אותם בנهر הירדן. ⁷ אלים כסדרה יהונתן שפירושם וצדוקים רבים באים להיטבל, הוא דחה אותם. "בני נחשים אתם!" אמר להם יהונתן. "מי אמר לכם שתוכלו להימלט מהעונש שה עתיד להביא עליכם? ⁸ לפני שתיטבלו אתם חייכים להוכיח במעשים שבאמת התחרתתם על חטאיכם. ⁹ אל החשבו הבלככם: אלוהים לא עניין אותנו כי אנחנו יהודים. בני אברם". הרי אלוהים יכול לעשות מהאבנים האלה בנים לאברהם! ¹⁰ כבר עכשו מוכן נורון המשפט של אלוהים לכרות כל עץ חסר תועלת שאינו נושא פרי. עצים חסרי הועלה ייכרתו ויישרפו! ¹¹ "אני כרגע מטביל במים את אלה שבאמת מתחרטים על מעשיהם הרעים. אלום בקרוב יבוא אדם גדול ונעלה ממנו שאני לא ראיו אפילו לשאת את נעליו, והוא יטביל אתכם ברוח הקודש ובאש. ¹² הוא יפריד בין המוץ לבין גנוני היחיטה – את המוץ ישרוּ באש נצחית, ואילו את היחיטה ישמור באسم". ¹³ באותו זמן בא ישוע מן הניל אל נهر הירדן, כדי להיטבל על ידי יהונתן. ¹⁴ יהונתן ניסה לשכנע אותו ואמר: "אתה צריך להטביל אותי, ולא אני אותך!". ¹⁵ אלום ישוע עמד על דעתו ואמר: "הטבל אותך, בבקשה. עלי לעשות את כל הדרוש". יהונתן הטבל אותו. ¹⁶ מיד לאחר הטבילה, כשישוע יצא מהמים, השם נפתחו מעלייו והוא ראה את רוח אלוהים יורדת עליו בדמות יונה. ¹⁷ קול קרא מהשדים: "זהו בני אהובי, וכו' אני חפץ".

לקיים את דברי הנביאים שכינו אותן נצרי".

3 בימים ההם, כשיושע והוריו גרו בנצרת, החל יהונתן המטביל להטיף במדבר יהודה. ² "חיזרו בתשובה!" קרא יהונתן. "שובו אל ה' כי מלכות השמים קרובה!". ³ ישיעיו הנביא ניבא על פעילותו של יהונתן כשאמר: "קול קורא במדבר פנו דרך ה, ישרו מיסליהתיו". ⁴ בנדיו היו עשויים שער גמלים והויה לו חנורת עור; הוא נתג לאכול ארבה ורבש-בר. ⁵ אנשים מירושלים. עמק הירדן וכל אזור יהודה יצאו למדבר כדי לשמו את דבריו. ⁶ ולאחר שהתוודו

חבריותם ונתנו לו מתנות: זהב, לבונה ומור. ¹² בינתיים הוזיר אוותם אלוהים בחולם שלא לחזור אל הירדן, ומשום כך שבו חוויה-כוכבים לארצם בדרך אחרת. ¹³ לאחר שעזבו, נגלה מלאך ה' לישוף בחולם ואמר: "קם, ברוח למצרים עם התינוק ועם אמו, והישאר שם עד שאומר לך לחזור, כי הירדן רוצה להרג את הילד". ¹⁴ באוזו ליליה יצא יוסף עם מרומים והולד למצרים. ¹⁵ ונשאר אתם שם עד מותו של הירדן. כך התקיימה הנבואה: יוממצרים קראתי לבני". ¹⁶ כשהירדן הבין שחויה-כוכבים התחמקו מבנו, הוא מאוד עצם. הוא שלח חיילים לבית-לחם וציווה עליהם להרוג כל ילד זכר עד גיל שנייים (כי החווים סיפרו לו שראו את הכוכב שנANTIIM קודם לכך). בבית לחם עצמה ובכל כפרי הסביבה. ¹⁷ מעשה אכזרי זה של הירדן קיים את הנבואה של ירמיהו: ¹⁸ "קול בರמה נשמע, נהי בכיתם רוחים, רחל מבכה על בניה, מאנה להינחם על בניה כי איןנו". ¹⁹ לאחר מותו של הירדן נגלה מלאך ה' בחולם ליוסף במצרים, ואמר לו: ²⁰ "קם. קח את התינוק ואת אמו לישראל, כי אלה שרצו להרוג את הילד כבר מתו". ²¹ יוסף לקח את ישוע ואת מרומים ויצא אותם בדרך לישראל. ²² בהיותם בדרך שמעו שהמלך החדש אינו אלא ארכילאוס, בנו של הירדן, ופחדו מאד. בחולם נספה יוסף הוזיר שלא להתיישב ביהודה, או הם המשיכו לניל ²³ והשתקעו בנצרת. זה קרה כדי

אחריו המונחים: מהניל, מחריל, מירושלים, מיהודה
ואף מעבר הירדן.

5 יומ אחד, כשהתאסף סביבו קהיל גדול, עלה
ישוע עם תלמידיו על מדרון הגבעה, התישב שם
והחל ללמד: 3 "אשרי האנשים המודים בעניותם
הרוחנית. כי להם שיכת מלכות השמים. 4 אשרי
הבוים והמתאבלים, כי הם ינוחמו. 5 אשרי הצנועים
והענווים, כי העולם כולו שייך להם. 6 אשרי השואפים
בכל לבם לעשות את הטוב והישר, כי אליהם נילא
את שיאפם. 7 אשרי האדיבים והרחמנים. כי אלהים
יגלה לפיהם רחמים. 8 אשרי האנשים שלבם טהור,
כי הם יראו את אלהים. 9 אשרי האנשים הרודפיים
שלום, כי הם יקראו' בני-אלוהים. 10 אשרי הסובלים
וגורדים בנל' שעותם את רצון ה', כי להם שיכת
מלכות השמים. 11 "אם יקללו אתכם. יעליו עליכם
שרקים וירדפו אתכם בנל' אמונהכם ב', 12 שמהו
מאוד! כן, שמהו מאד, כי שכר רב לכם בשמים,
ויכרו שכך רדף נם את הנביאים! 13 "אתם מלחה
הארץ. מה יקרה לעולם אם האבדו את המלחמות
שלכם? מלחה תפל הוא חסר תועלת. ואני ראוי אלא
שיירקו וירמסו אותן. 14 "אתם אור העולם - בדומה
לעיר הבנויה על הרים, אשר כל אחד יכול לראות את
הניחו לו להאריך ליכולם; תננו לכל אדם לראות את
התנהנותכם הטובה, ואו יודו כולם לאביכם שבשמים.
17 "אל תהשכו שבאתם לבטל את תורה משה או
את אורתותם של הנביאים: באתי لكم ולמלא
אותן! 18 אני אומר לכם בכל הכנות והרצינות: מצוות
התורה תישארנה בתוקף עד שיתקיים הכל". 19 מי
шибור על המצויה הקטנה ביותר או שיעורד אחרים
לעשות זאת, הוא יהיה קטן במלכות השמים. ואילו מי
שימלד את תורה ה' ואף יקיים את מצוותה, יהיה
נדול במלכות השמים. 20 "אולם אני מזהיר אתכם:
אם לא תהיו טובים יותר מהפרושים והסופרים. לא
תוכלו להיכנס למלכות השמים. 21 "תורת משה

"קפוץ למטה! הרוי כתוב בתנ"ך: כי מלאכיו יצווה
לך... ועל כפיים ישאנך, פן תיגוף באבן רgelך".
7 השיב לו ישוע: "אבל כתוב לנו: לא תנסה את ה'
אליהיך". 8 לאחר מכן השטן העלה את ישוע על
הר מאד נבוה, הראה לו את כל המדינות המפוארות
בעולם ומאר: 9 "אם רק תכרע ברך ותשחווה לי,
אתן לך את כל אלה!" 10 ישוע השיב: "סוד מני
שーン! הרוי כתוב: לה' אלוהיך תשחווה ואתו לבדו
תעבור". 11 השטן הרפה ממנו, ומלאכים באו לשרת
את ישוע. 12 כאשר שמע ישוע זה שיזחנן המטביל
נאסר, והוא עזב את ארץ יהודה וחזר לביתו - לנצרת
שבגולן. 13 אחר כך ישוע עבר לנור בכפר-נחום
שעל שפת הכנרת, באוזר שבטי זבולון ונפתלי. 14
כך התקיימה נבואת ישעה: 15 "ארצ'ה זבולון וארצ'ה
נפתלי, דרך הים. עבר הירדן, גليل הגנים - 16
העם ההלכים בחשך ראו אור נдол, ישבי הארץ
צلمות - אוור געה עליהם!" 17 מאותו יום והלאה
ישוע התהיל להטיף: "שוכן בתשובה והאמינו בה,
כי מלכות השמים קרובה!". 18 ביום אחד כשישוע
הליך על חוף הכנרת, הוא ראה שני אחים: שמעון
(הנקרא גם פטרוס) ואנדרי. השניים ישבו בסירה
ודנו בעזרת רשת, כי היו דיינים במקוצים. 19 "בואי
אחריו!" קרא להם ישוע. "אניעשה אתכם לדיני
אדם!" 20 שני האחים עזבו מיד את הרשות שלהם
והלכו אחריו. 21 לא הרחיק ממש ראה ישוע עוד שני
אחיהם, יעקב ויוחנן, יושבים בסירה עם אביהם זבדי,
ומתקנים את רשותיהם הקרוועות. ישוע קרא נם
לهم. 22 והשניים הפסיקו מיד את עבודתם. עזבו את
אביהם והלכו אחריו. 23 ישוע הסתובב בכל הגליל
ולימד בבתי-הכנסת: בכל מקום בישר את החדשות
הטובות על מלכות השמים וריפה כל מני מחלות.
24 המשמורות על הניסים שהול פשטו מעבר לנובלות
הgalil, והחולים באו אליו להירפא אפילו מסורתה.
הובאו אליו אנשים אחותו-שדים, מטורפים ומושתקים,
וישוע ריפה את כולם. 25 לכל מקום שהליך, הלכו

שעושה רע גנרכם. אם מישחו סוטר לך על הלהי, הושט לו גם את הלהי השניה.⁴⁰ אם דורשים ממך בבית המשפט תחת את חובלצתך, תן להם גם את מעילך.⁴¹ אם חיל קופה עלייך לשאת את תרמilio קילומטר אחד, שא אותו שני קילומטרים.⁴² תן למי שמקש ממך, ואל תדרחה את מי שרוצה ללוות ממך כסף.⁴³ "שמעתם שנאמר: 'ואהבת לרעך, ושנתא את אובייך'.⁴⁴ אולם אני אומר: אהבו את אובייכם והתפללו بعد אלה שרודפים אתכם.⁴⁵ כי כך תהיו בנים לאביכם שבשמים. שהרי אלוהים נתן אתה אור המשמש גם לטובים וגם לרעים. ואף אתה הנesh הוּא מורייך על צדיקים ועל רשעים כאחד.⁴⁶ אם אתם אויבים רק את אלה שאוויכם אתכם, מה מיוחדם בכך? גם הפושעים נוהגים כך!⁴⁷ ואם אתם חברים רק לחבריכם, ומה שוניים אתם מכל האחרים? הלא גם עובדי אלילים נוהגים כך!⁴⁸ שאפו להיות שלמים בשם שאביכם שבשמים שלם".

6 "היו הירו שלא תעשו את מעשיכם הטובים לפני כולם, כדי שכולם יראו ויכבדו אתכם. כי ככה אין לכם שכר מאביכם שבשמים.² אם אתה נתן נדבה, אל תספר על כך לכלם, כפי שעושים הצבעים. הם אף תוקיעים בשופר בבית-הכנסת לבוגוד זה, כדי שכולם יעריצו את זדונותם. אני אומר לכם: הם יקבלו את מה שמניע להם.³ אם אתה נתן נדבה, עשה זאת בסתר – אל תספר ליריך השמאלית וביבית-הכנסת כדי שכולם יראו אותם. אני אומר לך: שכרם אתם.⁶ כשהאתם מתחפלים, היכנסו לחדר לכם: ואביכם שבשמים, הרואה את הענשה במסתרים, ואו אביכם שבשמים, הרואה את הדלה והתפללו בסתר אל אביכם. לבך, נעלואת הדלה והתפללו בסתר אל אביכם. יתון לכם שכר בגיןו.⁷ אל תהזרו שוב ושוב על אותה תפילה, כפי שנוהנים עובדי האלילים. הם חושבים שיקבלו תשובה רק אם יחוירו על תפילתם

אמורתה: 'לא תרצה', והרוצח יחויב לדין.²² אולם אני אומר לכם שם אדם אף כועס על אחיו, עלייו לעמוד לדין. גם מי שיקרה לחברו-אידיוט! עליו לעמוד לדין, ואם יקלל את חברו הריהו בסכנת ניהונים!²³ (Geenna g1067) לבן אם אתה עומד לפני המזבח בבית-המקדש ומביא קורבן לה>, ולפתע אתה נוכר של אחד מהחבריך יש דבר מה נגדך.²⁴ השאר את קורבך לפני המזבח, מהר אל חברך ובקש את סליחתו. לאחר מכן חזור לבית-המקדש והקרב את הקרבן לה.²⁵ התפיסים מהר עם אויבך, אחרית יהיה מאוחר מדי והוא יסנידך לירוי החוק, ואו ישליך אותו כלל – שם תישאר עד שתשלם את האונורה האחרונית!²⁶ תורה משה אמרת: 'לא תנאך'.²⁸ אולם אני אומר לכם: כל מי שמתכל על אישתתאותה, כאילו נאף אותה בלבו.²⁹ מושום לך, אם עינך גורמת לך לחשוך ולחמוד, עkor והשלך אותה. מוטב שהאבד חלק מוגפק, מאשר שיוישך לך גוףך לניהונים.³⁰ (Geenna g1067) ואם ידרך – ולונם הימנית – גורמת לך לחטא, קצץ והשלך אותה!³¹ (Geenna g1067) תורה משה אמרת שאם איש רוצח לנרש את אשתו, עליו לתה לה ספר כריתות. וזה הכל.³² אולם אני אומר שאיש המנרש את אשתו מלבד במקרה שבנדחה בו, גורם לך שתנאנך אם תינשא בשנית. גם מי שרותחן אותה לאישה נחשב לנוافق!³³ תורה אמרת שאם נשבעת, عليك לקיים את שבוטך.³⁴ ואילו אני אומר: אל תושבע כלל! אל תאמר: 'אני נשבע בשמי', כי כסא ה' נמצא בשמיים.³⁵ אם אתה נשבע 'ברצין', אתה נשבע למעשה בהדרות רגליו של אלוהים. כמו כן אל תישבע על ברושיםם, כי הייאקירות מלך רב.³⁶ גם אל תישבע על ראשך, כי אפילו שערה אחת אין ביכולתך לשנות לבן או שחור.³⁷ אמרות פשוט: כן, אוילא. יותר מזה מן הרע הוא.³⁸ תורה אמרת עין תחת עין, שנ תחת שן.³⁹ ואילו אני אומר לכם: אל תתקוממו נגד מי

מחזיפורים. 27 חוץ מזה, מה תועיל דאנתכם? האם היא יכולה להסיט עוד יום לחייכם. או עוד סנטימטר לקומתכם? 28 "ומודע אתם דואים לבוש? הביטו בפיהו הבהיר! אין הם דואים למה שילבשו!" 29 ואילו שלמה המלך בכל תפארתו לא היה לבוש יותריפה מהם! 30 ואם אלוהים מלביש את פרחיו השדה הצומחים היום ונובליהם מוחר, האם אינכם החשבים שילביש נם אתכם. חסרי אמונה שכמאותכם? 31 "לכן אל תדנו לאוכל או לבוש." 32 בני אדם שאינם מאמינים באלהים דואים יוסדים למה שיأكلו וישתו, אולם אביכם שבשמים יודיע בדיק מה אתם צריכים. 33 בקשו לפני הcolo את מלכותו של אלוהים וחיו בישר, והוא ייתן לכם את כל מה אתם צריכים. 34 "אם כן אל תדנו למחר: אלוהים יdag לאחרם, וריה לצרה בשעתה".

7 "אל השפטו אחרים, ולא ישפטו אתכם. 2 כי ותיחסו אליכם לפי איך שאתם מתייחסים לזרים. ישפטו אתכם במיידה שאתם שופטים אחרים. 3 כיצד יכול אתה לראות شبבי-עין קטן בעין חברך, ולא להבחן בקשר הנדרול שבעינך? 4 "איך אתה יכול לומר לחברך: תן לי לסלק את השביב מעינך בזמנ שבעינך יש קרש כוה גדול? הרוי כלל לא תוכל לראות את השביב! 5 צבעו שכמאותך! סלק תחילה את הקרש מעינך, ורק לאחר מכן תוכל לסלק את شبיב העין חברך! 6 "אל תנתנו דבריים קדושים לאנשים מושחתים. אל תנתנו פנינים לחזיריים. הם ירמסו את הפנינים, ולאחר מכן יפנו לתקוף אתכם. 7 "אם תבקשו - קבלו; אם תחפשו - תמצאו; ואם תרדפקו תפתח לפניכם הדלת. 8 כי כל המבקש מקבל. כל המהפש מוצא, ולפניו כל דופק נפתחת הדלת. 9 אם ילד מבקש מאביו פרוסת לחם, האם האב ייתן לו ابن במקום לחם? 10 אם דיליד מבקש דג, האם את חמוץים שיקבל נחש? 11 ואם אנשים רעים וחוטאים כמוכם נותנים לילדיכם מתנות טובות, האם לא ייתן אביכם שבשמים מתנות הרבה יותר טובות למבקשים ממן?"

פעמים רבות. זכרו: אביכם יודע מה שאתה צריך לפסוי שאתה מבקשים זאת ממן? 9 שכן התפללו כך: אבינו שבשמים, יתقدس שםך. 10 התבוא מלכווןך, שרצונך יעשה בארץ כמו בשמי. 11 ספק לנו מדי יום את המזון הדרושים לנו. 12 אנחנו סלח לנו על חטאינו, כאשר שאמו סולחים לאלה שחתאו גדרנו. 13 עוזר לנו לעמוד נגד פורטאים וניסיונות, והצל אורנו מכל רע כי שלך הממלכות, הכוח והתפארת לעולמי עולמים. (כי אכן אמרת לנו). 14 "אביכם שבשמים יסלח לכם אם הטעתו נמנית גנרכם. 15 אם לא תהיו מוכנים לסלוח להם, לא יסלח לך נם לכם על חטאיכם. 16 "כאשר אתם צמימים, אל הפנינו זאת לפני כולם, כפי שעשיהם הצבעים. הם מנסים להראות עצובים ושם בצום. הם יקבלו את מה שמניע להם. 17 אך אתם, כאשר אתם צמימים, סדרו וטפחו את מראכם, כדי שאיש לא יחשוב שאתה רעבים - מלבד אביכם שבשמים הרואה במסתרים. והוא ייתן לכם את השבר המנייע לכם. 18 "אל תצברו לכם רכוש בארץ, במקום שהוא עלול להחליד, להירקב או להונגב. 19 צברו את רכושכם בתשימים. כי שם הוא בטוח מפני גנבה ולא יאבד את ערכו לעולם. 20 במקום שבו נמצא אוצרכם שם נמצא נם לכם ומה שבותיכם. 21 "עין האדם היא אור נופו. אם עינך טהורת, תמיד יזרח תחשך כולם. מה רבה חשכה זאת! 22 איןיך יכול לעבוד שני אדרוניים: אתה תשנא את האחד ואת אהבת את الآخر, או להופך - תהיה נאמן לאחד ותוליל באחד. איןיך יכול לעבוד את האלים ואת הכסף! 23 "מושום כי אני אומר לכם שלא תדאנו לדברים חומריניים ויום-יוםיים כמו מה לאכול ולשתות ומה לבוש. הלא החיים חשובים מאוכל, והנפש חשובה מהלבוש. 24 תחשבו על הциופורים למשל: אין חן דוגנות למה שתאכלנה - הциופורים אין זורעות. אין קוצרות ואין אוניות מזון - כי אביכם שבשמים מכיל אותן ודוואן להן. וહלא יקרים אתם לאלהים הרבה יותר

ישוע נגע באיש ואמר: "וְדֹאֵי שָׁנִי רֹצֶחֶת. הַיּוֹרֵפֶא!" ומיד נעלמה הצערת. ⁴ אל הספר על כך לאיש", אמר לו ישוע. אך מיד אל הכהן והראה לו שנרפאתה. אל תשכח לקחת אותה קורבן טהרה, כפי שציווה משה על בני-ישראל, כדי שוכלים יראו שנרפאתה! ⁵ כשהניע ישוע לכפר-נחום, בא אליו קצין רומי והתacen לפניו שירפא את משרתות הדשיך, השוכב משותק על מיטתו ווסף כל אכבים נוראים. ⁶ "כן", השיב ישוע. אבא לרפא אותו. ⁸ "אדוני" אמר הקצין, אני לא ראי שתבוא אל ביתוי, ונם אין צורך בכך. רק צווה שמשרתתי ירפא, והוא ירפא. ⁹ כיצד אני יכול להיות בטוח בכך? הרי אני איש צבא ורנייל לקב פקדות מההמנונים עלי, ואף לחת פקדות לחיללים תחת פיקודיו. אם אני אומר לחיל אחד: לך, הוא הולך. אם אני אומר לחיל אחר: בוא, הוא בא. ואם אני אומר למשרתי: עשה עבודה זאת או אחרת, הוא עושה אותה. ¹⁰ דבריו הקצין הפליאו את ישוע. הוא בנה אל הקhal ואמר: "בכל ישראל לא ראוי אמרה נדולה זאת!" ¹¹ אני אומר לכם שניים רבים, כמו הקצין הזה, יבואו מכל העולם וישבו במלכות השמיים יחד עם אברהם, יצחק ויакוב. ¹² ורבים - שלמען הוכנה המלכות - יגرسו לחושך, למקום של בכוי ויסורים. ¹³ לאחר מכן אמר ישוע לקצין הרומי: לך עתה לביתך; הדבר שהאמנת בו נעשה! ¹⁴ ובאותה שעה נרפא המשרה. ¹⁴ כשהבא ישוע לבתו של שמעון, ראה את חמותו של שמעון שכבתה במיטהה וקורחת מהום. ¹⁵ ישוע נגע בידה, ומיד ירד החום. היא קמה מミיטה והכינה להם אוכל. ¹⁶ באותו ערב הובאו אליו ישוע מספר אנשים אחווישדים. במליה אחת מפיו של ישוע ברחו כל השדים, והחולמים נרפא. ¹⁷ מעשה זה הנשים את נבותא ישעיהו: "חילינו הוא נשא ומכוונינו סבלם". ¹⁸ כשראה ישוע את הקhal הרב שהתאסף סביבו, הורה לתלמידיו להתכנס לעבור לצד השני של היכנרת. ¹⁹ באותו זמן ניגש אליו איש דת אחד ואמר: "רבי, לכל מקום שתלך, אלך אחריך!" ²⁰ עשו לאחריהם את מה שהייתה רוצים שייעשו להם - זאת חמצית התורה ודברי הנביאים. ²¹ הילכו דרך הפתח הצר, כי השביל המוביל לאבדון הוא רחב, ושער הכנסה רחוב נס הוא. ²² אלם שער החיים הוא קטן, השביל צר, ורק מעתים מוצאים אותו. ²³ היזהרו לכם מהמורים המפיצים תורה שקר. הם מתחפשים לכבשים תמיימים. בעודו שלמעשה הם זבים רעים הרוצים לטרוף אתכם. ²⁴ תוכלו להזות עץ אותם על-פי התהנחותם, כאשר לא אפשר להזות עץ על-פי פירותיהם. הלא יודעים אתם להבחין בין גפן ענבים לבין ברקנים. בין תנאים לבין קווצים! ²⁵ עץ ענוב ננתן פרוי משובח, ועץ רקוב ננתן פרוי רקוב. ¹⁸ עץ טוב לא ייתן פרוי רקוב, ועץ רקוב לא ייתן פרוי טוב. ²⁶ משומך לך יש לברות ולשרוף כל עץ שאיננו נתן פרוי טוב. ²⁰ אכן, נם עצים וגם בני-אדם אפשר להזות על-פי פירותיהם. ²¹ לא כל מי שմדרבר כאיש דת ואerox הוא באמת מאמין. הם יכולים לקרוא לי: אהנו, אדוני, אבל אין זה מספיק כדי להכניסם לשמיים. החשוב הוא אם הם שומעים לקול אבי שבשמיים. ²² ביום-הדין יאמרו לי אנשים רבים: אדון, אדון, הלא בשמך ניבאנו, ובשםך נירשנו שדים וחוללים נסים רבים. ²³ אולם אני ענה: מועלם לא הכרזתכם. הסתלקו מכאן, פושעים שכמותכם! ²⁴ כל מי שמקשיב לדבריו ומקיים אותו, דומה לאדם חכם הבונה את ביתו על סלע איתון. ²⁵ שכן נם אם ירד נשם שוטף ותתחולל סערה, לא ייפול הבית ולא יתמוטט, כי נבנה על הסלע. ²⁶ לעומתו, מי שמקשיב לדבריו ואני מקיים אותו דומה לאדם טיפש הבונה את ביתו על החול. ²⁷ שהרי בבואה שיטפון וסערה יתמוטט הבית וייהרס ככליל. ²⁸ ההמנונים נדהמו מאוד כשسمעו את הדרשות של ישוע, ²⁹ כי הוא דיבר אליהם בסמכות רבה ולא כמו הספרים.

8 כשירד ישוע מהגבעה הילך אחריו קהיל גדויל.
 2 אדם חוללה בצרעת בא לקרהתו. נפל על ברכיו והתacen: "אדוני, אם רק תרצה, תוכל לרפא אותי". ³

מלבד אלהים יכול לסלוח על חטאיהם?)⁴ ישוע ידע את מחשיבותם, ולכן שאל אותם: "מדוע אתם חובבים מחותמת רעווה? ⁵ לבן האדם, יש סמכות לסלוח על חטאיהם. אך מכיוון שככל אחד יכול לומר דברים סתם, אז אפנוי לכם את סמכותי." הוא פנה אל הנער המשותק ואמר לו: "קומו! קפל את האלונקה שלך ולך הביתה!" ⁶ הבהיר קפץ על רגליו לננד עיניהם, והלך לביתו. ⁸ פחד אחו את הנוכחים, והם הודיעו לה וшибחו אותו על שנותן כוח כזה לבני אדם. ⁹ כשישוע הלך שם הוא ראה בביתה המכוס את נוכחה המכוס, מתחתיו. "בוא והוא תלמיד שלי", אמר לו ישוע. מתחתיו קם, עזב את הכלול מאחוריו והלך אחרי מתחתיו, הצטרפו אליו מוכסים וחוטאים אחרים. ¹¹ הפרושים נעשו מאד ואמרו לתלמידיו: "מדוע הרבה שלכם אוכל בחברת החוטאים האלה?" ¹² ישוע השיב להם: "אנשים בריאים אינם זוקקים לרופא; אלא שהחולים זוקקים לרופא!" השיב להם ישוע. ¹³ והוסיף: "עתה לכו ולימדו את משמעות הפסוק: 'כי חסד חפצתי ולא צבח'. לא באתי לךרא לצדיקים לחזור בתשובה, כי אם לחוטאים." ¹⁴ ביום אחד באו תלמידי יהנן אל ישוע ושאלו: "מדוע תלמידיך אינם צמים כמונו וכמו הפרושים?" ¹⁵ "האם יכולם יידידי החתן להחабיל ולצום בזמן שהוא נמצא אתם?" השיב להם ישוע בשאלת: "אולם יבוא يوم שהחתן יילקה מהם. וזה הם יצומו". ¹⁶ מי תופר טלאי מבן חדש על בנד ישן? הרי הטלאי מהבנד החדש יינתק ויונגיל את החור בבנד!¹⁷ וממי מלאין חדש בחביבות רקובות? הרי היין יבקע את החביבות ויישפרק החוצה!¹⁸ יין חדש יש לשמר בבחביבות חדשות. כך יישמרו היין ובחביבות". ¹⁹ בשעה שישוע דיבר באליו הרב של בית-הכנסת המקומי והשתהוו לפניו. "בתוך הקטנה מטה ממש עכשו", אמר הרב. "אולם אתה תוכל להחיות אותה, אם רק תבוא והיגע בה." ²⁰ ישוע קם והלך אחרי הרב, ותלמידיו הצטרפו אליו.

אולם ישוע ענה לו: "השובלים מתגוררים במחילות הארץ, ולציפורים יש קנים. אולם לבן האדם אין מקום להניח את ראשו". ²¹ תלמיד אחר אמר לישוע: "אדוני, הרשה לי קודם לקבור את אבי ואחר כך אלך אחיך". ²² אולם ישוע ענה לו: "לך אחרי עכשו! והנה למותים (מבחינה רוחנית) לדאוג למותים שלהם ". ²³ לאחר מכן נכנסו ישוע ותלמידיו לסירה והחלו לשוט אל הצד השני של הכנרת. ²⁴ לפתע התחוללה סערה נוראה, והגלים הגבויים הציפו את הסירה. ואילו ישוע יישן. ²⁵ התלמידים נינשו אל ישוע והעידו אותו בבהלה: "אדוננו, הצל אותנו! אנחנו טובעים!". ²⁶ אולם ישוע ענה: "הסירה-אמונה שיכמכם! מודיעם פוחדים כל-כך? הוא קם ונזף ברות, ופקד על הים להירגע. מיד פסקה הסערה; הרוח שקטה והים נרגע. ²⁷ התלמידים הנדרמים שאלו זה את זה: "מיهو האיש הזה שאפילו הרוח והים נשמעים לו?". ²⁸ בחוגים אל הארץ הנדרירים, באו לקראות שני אנשים אוחזיז-שדים. השנים התנורכו בבית-הכבורות והיו מוסכנים כל-כך, עד שאיש לא העש עבורה באורו ההוא. ²⁹ השניים צעקו אל ישוע: "מה אתה רוצח מנתנו, בן-האלוהים? אסור לך עדין ליטיר אותנו!" במרחק מה שם רעה עדר חזירם. ³⁰ והשדים ביקשו: "אם אתה מגרש אותנו, שלח אותנו לפחות אל תוך החזיריים האלה". ³¹ ישוע הסכים, וציווה עליהם: "הסתלקו! השדים יצאו מהאנשים ונכנסו בחזירם, ואלה דהרו מיד במדרון ההר ישר אל תוך הים. ותבעו. ³³ הרוחים בrhoחו אל העיר הקרויה וסיפרו על מה שקרה. ³⁴ וכל אנשי העיר יצאו מיד לראות את ישוע, וביקשו ממנו לעזוב את האוזר ולא להטריד אותם.

9 ישוע חזר לסירה, חצה את האגם ושב לכפר-נחום עיר מוגדרו. ² מספר אנשים חבאו אליו בחור משותק על אלונקה. כשראה ישוע את אמוןיהם, אמר לבוחר: "התעדך, בני, כי נסלחו לך חטאיך!" ³ "איש זה מגדר!" אמרו בכלם מספר סופרים. (כי מי

10 ישוע קרא אליו את שניים-עשר תלמידיו ונתן להם כוח לנישר רוחות רעות ולרפא כל מני מחלות. 2 אלה שמותיהם של שניים-עשר התלמידים: שמעון (הקריא גם פטרוס). אֶנְדָּרִי (אחיו של שמעון). יעקב (בנו של זבדי). יוחנן (אחיו של יעקב). 3 פילופוס. בר-תלמי, תומאס. מותתיהו (נובה המכס). יעקב (בן-חלפי). תדי. 4 שמעון (מחברת "הקנים"). ויהודה איש קריות (זה שהՏניר את ישוע). 5 ישוע נתן להם את ההוראות הבאות: "אל תלכו אל הנזירים או אל השומרונים. 6 כי אם אל הצאן הטעעה של עם ישראל בלבד. 7 ללו וספרו להם שמלאכות השמים קרובות. 8 רפאו את החולמים. הקימו את המודים לתחייה. רפאו את המצודרים ונורשו את השדים. אתם קיבלתם הכלול חינם אין כסף, لكن אל תדרשו תמורה بعد שירותכם! 9 אל תיקחו איותכם זהב. כסף או נחושת. 10 אל תיקחו תרמילי עם בנדים להחלה, לא נעלם ואף לא מקל הליכה. האנשים שתעוזרו להם יידנו לכם ויטפלו בהם. 11 בבואכם לעיר או לכפר, חפשו שם בן אדם טוב והישארו בביתו עד שינוי הוםן לרכת לעיר אחרת. 12 כשהתכנסו אל הבית, קודם כל ברכו אותו בשלום. 13 אם זהו ביתם של אנשים טובים, הברכה התקיים; ואם אין אלה אנשים טובים, הברכה תשוב אליהם. 14 בכל מקום מעל רגליך ולכו לדרככם. 15 אני אומר לך: אף לדוד ועמורה יהיה קל יותר ביום הדין מאשר לערבים אלה. 16 אני שולח אתכם כמו כבשים בין זבים. لكن היו ערמוניים כנחשים ותמיימים כזונים. 17 אולם היודרו! כי עלולים לאסור ולשפט אתכם ולהלקות אתכם בשוטים בבתיה-הכנסת. 18 כן, יהיה עליו לחייבם להישפט לפני רוחה לפניו מלכים ומושלים בגללי, אולם זאת תהיה לכם הזדמנות לספר להם ולעולם כולל על אודותי. 19 "כשייסרו אתכם, אל תדנו למה שתנידו במשפט, כי אני איש בפיקם את המילים הנכונות בזמן הנכון. 20 וכן לא אתם בקרב הקהל **שהלך אחריהם** הייתה אישת סבליה משטף דם מתמיד במשך שתיים-עשרה שנה. היה עמדה מאחוריו ישוע ונגע בקצת מעילו. 21 מפני שחשבה: "אם רק אנע בבודנו, ארפא!" 22 ישוע פנה לאחרור ואמר לאישה: "התעדדי בת, אמוןך ריפאה אותך. ובאותו רגע היה נרפא. 23 ישוע הגיע לבית הרוב וראה את המתאבלים שכבו וקוננו קרניות. 24 "לכדו מכואן כולכם!" קרא ישוע. "הילדה לא מתה; היא רק ישנה! אולם כולם צחקו לו. 25 ברגע שיצאו האנשים נכנס ישוע לחדר הילדה,acho ביריה, והיא קפיצה ממייטה בה בריאה למורי. 26 השMOVEDה על הנס הנפלא הזה התפשטה בכל הארץ. 27 כשעוזב ישוע את בית הרוב, הלכו בעקבותיו שני עיוורים וצעקו: "בן דוד, רחם علينا!" 28 שני העיוורים נכנסו אל הבית שבו התארח ישוע, והוא שאל אותם: "וזאתם אתם מאמינים שאני יכול להסביר לכם את ראייתכם?" "כן, אדון, "ענו השניים, "אנחנו מאמינים." 29 ישוע נגע בעיניהם ואמר: "משום שהאמנתם, תירפאו." 30 **לפתחו** השניים לראות. ישוע הזריר אותם שלא יספרו על כך לאיש. 31 אולם השניים לא שמעו בקהל ופרסמו את דבר הנס בכל הארץ. 32 **לשבזב ישוע** את המקום הוא פנה אדם אילם שהיה אחו שד. 33 ישוע נירש את השד, והאיש חכל לדבר. **ההמוני נדהמו** ואמרו: "מעולם לא נראה דברים כאלה בישראל!" 34 **לעולם הפiores** אמרו: "אין פלא שהוא יכול לנרש שדים. הרי הוא מקבל את כוחו משר השדים!" 35 מלמד בבתי-הכנסת וمبשר את החדשנות הטובות על מלכות השמים. בכל מקום שבו ישוע ביקר הוא ריפא את האנשים מכל מיין מחלות. 36 **האריך** כה על כל האנשים שלא ידעו מה לעשות ולאן לפנות. הם היו כמו כבשים תועות בל' רועה. 37 **הקציר** כה רב אך הפעלים כה מעטים! אמר ישוע לתלמידיו. 38 **החפלו ובקשו מהאחראי על הקציר שידרך** ויכשיר לעבודה פעילים רבים יותר!

תדרבו, כי אם רוח אביכם שבשמיים ידבר בפייכם. יהי מוכן לוותר על חייו למען – ימצא אותם. ⁴⁰ "מי שמקבל אתכם בשםחה – מקבל אותה. וממי שמקבל אותה – מקבל נם את האלוהים ששלה אותה. ⁴¹ אם תקבלו בשםחה נבייה, משום שהוא איש אלוהים – תקבלו אותו שכר בשםיהם שמקבל הנביא. ואם תקבלו אנשים טובים וצדיקים, משום שהם אוהבים את ה' – תקבלו אותן השכר שהם מקבלים. ⁴² ואם בתה תלמידי תנתנו לילד קטן כס מים קרים, אני מבטיח לכם שתקבלו שכר ממשמעות עלייך".

11 כישוע סיים לתורת הוראות לתלמידיו, החל בעצמו להטיף בערים שלהם. ² יוחנן המטביל, שהיה אז בכלא, שמע על הנסים שהולל המשיח, ולכן שלח שניים מתלמידיו לשאול את ישوع: ³"האם אתה האיש שלו אנו מתחכמים? או האם עליינו להמשיך לחוכות למשיחו אחר?". ⁴ השיב להם ישוע: "לכו וספרו לי יוחנן את כל מה שראיתם ושמעתם כאן היום. ⁵ ספרו לו שהיעורים רואים, הפיסחים מהלכים, המצורעים מטוורדים, החזרים שומעים את בשורת מלכות קמים לתחייה והענים שומעים את בשורת האלוהים. ⁶ מלבד זאת אמרו לו: 'אשר האיש שעבורו איני מהו מה מכשול!'. ⁷ לאחר שהלכו התלמידים החל ישוע לדבר אל הקהל על יוחנן: 'למה ציפיתם כשהחלכם אל המדבר השומם לראות את יוחנן? עשב הנע בברוח? ⁸ או אולי ציפיתם לפנוש אדם לבוש פאר, כמו נסיך באדרמן? ⁹ או האם ציפיתם לראות נבי אלוהים? או נכון, והוא אף גדור מבニア! ¹⁰ יוחנן הוא השיליח שנועד ללכת לפני ולבשר את בני, כפי שכתוב בתנ"ך: 'הנני שולח מלאכי לפני ופניה דרך לפני': ¹¹ אומר לכם את האמת: מבין כל האנשים שנולדו א-רפאם, לא היה איש גדור ביוון הנטబיל. ובכל זאת, הוא נחشب לקטן לעומת חייכם להיאבק למען מלכות השמיים! ¹² מאו יוחנן ועד היום, והנביאים סיפרו על המשיח עד בואו של יוחנן. ¹³ אם אתם מוכנים להאמין לדברי, יוחנן הוא שאליו قولם

21 "אֵת יִגְנֹד בָּאֶחָיו וַיָּגִיד לְמוֹתָה: אֶבֶת יִמְשֹׁרֶת אֶת בְּנֵים לְמוֹתָה; יְלִדִים יִקְמוּ נֶגֶד הַוְרִיה וַיִּגְרֹמוּ לְמוֹתָם. ²² כָּלִים יִשְׁנְאֹו אֶתְכֶם מָשׁוּם שָׁאַתְם שִׁיכִים לְיִ, אֲוּלָם כָּלִים שִׁיחְזִיקִים מָעֵמֶד עַד הַסּוֹף – יִיוֹשְׁעָ! ²³ "אִם רֹדְפִים אֶתְכֶם וְמַצִּיקִים לְכֶם בְּעִיר אֶחָת – בָּרוּחַ שְׁבָן-הָאָדָם יִחוֹזֶר. ²⁴ תָּלִמִיד אִינְגָנוּ גָדוֹל מָמוֹרָו, וַיַּעֲבֹר אֵינוֹ מִכּוּבָד מָאָדוֹנוֹ. ²⁵ הַתָּלִמִיד מִשְׂתַתְּפִ בְּנוּרֶל מָוֹרוֹ, וְמֵה שִׁקְרָה לְאָדוֹן יִקְרָה נֵם לַעֲבָר. וְאֵם לֵי, הָאָדוֹן, קְרָאוּ בְּעַל-זִבּוּבָ (אָדוֹן הַשְׁדִים). אִין סְפָק שְׁכָק יִקְרָאוּ נֵם לְכֶם. ²⁶ אֲוּלָם אֶל תִּפְחֹדוּ מֵאַלְהָה שְׁמָאיִים עַלְיכֶם, כִּי יִבּוֹא הַזָּמָן שְׁהָאִמָתָה תֵצֵא לְאוֹרָה, וְכָלִים יוּכְלָו לְרֹאֹת אֶת מִזְמּוֹת הַסְּתָר שְׁלָהָם. ²⁷ "מָה שָׁנִי אָמַר לְכֶם בְּחוֹשֵׁךְ, לְכֶוּ וְהַכְרִיזוּ אֶתְכֶם בְּאוֹרָה, וְמֵה שָׁנִי לְוַחֵשׁ בְּאוֹזְנֵיכֶם, הַשְׁמִיעוּ בְּקוֹל מַעַל הַיּוֹם. וְמֵה שָׁנִי לְוַחֵשׁ בְּאוֹזְנֵיכֶם, הַשְׁמִיעוּ בְּקוֹל מַעַל גָּנוֹת הַבְּתִים. ²⁸ "אַל תִּפְחֹדוּ מֵאַלְהָה הַיּוֹכְלִים לְהַרְגוּ אֶת גָּנוֹף וְגַם אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּנֵיהֶנֶוּ. (Geenna g1067) ²⁹ אַפְ צִפּוּר דָרְרוֹר (הַגְּמֻכָת בְּזָוֵל) לֹא תִפְולֶל עַל הָאָרֶץ בְּלֵי שָׁאַבְיכֶם שְׁבָשְׁמֵים יִדְעֵן זָאת. ³⁰ אֶלְהָהִים יָדַע אֶת מִסְפָר הַשְׁעָרוֹת שְׁלֵל רָאשָׁכֶם! ³¹ לְכָן אֶל תִּפְחֹדוּ! אַתָּם יִקְרִים לְאֶלְהָהִים יוֹתֵר מַצִּיפורִים רַבּוֹת. ³² "כָל המכיר בַי לְפָנֵי בְנֵי אָדָם, נֵם אֲנֵי אֲכִיר בּוּ לְפָנֵי אֲבִי שְׁבָשְׁמִים. ³³ אֲוּלָם אֶם מִישְׁהוּ טוֹעֵן שָׁאַנְיָה מִכִּיר אֶתְכֶם. נֵם אֲנֵי לָא אֲכִיר בּוּ לְפָנֵי אֲבִי שְׁבָשְׁמִים. ³⁴ "אַל תִּחְשֹׁבְ שָׁבָאַתִי לְהַשְׁכִּין שְׁלוֹם בָּאָרֶץ! לֹא שְׁלוֹם, כִּי אֵם חֲרֵב. ³⁵ בָאַתִי לְהַמְרִיד בֵן בְּאָבִיו וּבָת בְּאָמָה, וְלִנְרוּם לְכָלה לְמַרוֹד בְּחַמְוֹתָה. ³⁶ אַוְיִבְיוּ הַגְּנוֹרְלִים שֶׁל הָאָדָם הַיּוֹדוֹק בְּבְנֵי-בֵיתוּ. ³⁷ אֶם אַתָּה אֹהֶב אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אָמֵךְ יְוָהָרֶם מִמְנִי, אַנְךָ רָאוֵי לְהַיּוֹת תָלִמִידִי. וְאֶם אַתָּה אֹהֶב אֶת בְּנֵךְ אַוְתָת בְּתִךְ יְוָהֶרֶם מִמְנִי, אַנְךָ רָאוֵי לֵי. ³⁸ אֶם אַנְךָ מַוקֵן לְשַׁאת אֶת צְלָבָךְ וְלִלְכָתָה אֶתְרִי, אַנְךָ רָאוֵי לֵי. ³⁹ "מֵי שְׁרוֹצָה לְשִׁמְרוֹ עַל חַיּוֹ – יָאַבֵּד אֶתְכֶם, וְאֵם

מחכים ומיהלים. 15 מי שמסוגל לשמווע, שיקשיב! 16 מה אני יכול להגיד על הדור הזה? האנשים כאן דומים לילדים המשחיקים עם חבריהם ואומרים: 17 שיחקנו אתכם ב"חתן וכלה", אבל לא שמחתם. שיחקנו אתכם ב"לויה", אבל לא התאבלתם. 18 יוחנן המטביל התנזר מיין וצם לעיתום קרובות. אתם אומרים עליישד בו. 19 בגין אדם אוכל שווה ואתם מתלוננים שהוא זול וסובא ומתחרב עם אנשים מופוקפים. האמת של אלוהים נגליית דרך חייהם וחוכמתם של צדיקים. 20 לאחר מכון החל ישוע להוכיח את העדים שבהן חולל נסים רבים. כי התושבים לא חזרו בתשובה. 21 "אוו לבן, כורזין ובית-צידה! אילו חולلت בערם המושחתות צור וצדון את הנסים שהוללתי בקרבען, אנשיין מזמן היו חזירים בתשובה ולובשים شك וצדון עונש קל 22 ובאמת, ביום-הדין תקבלנה צור וצדון עונש קל משלכן! 23 ואף כפר-נחום, החושבת אֲפָק שיבחו וירוממו אוּתָך עד השמיים? לניהינום תורדי! אילו נעשו בסדום הנפלאות שהוללתי לך, הייתה סדום קיימת עד היום! (Hadēs g86) 24 ובאמת, ביום-הדין תקבל סדום עונש קל משלך! 25 לאחר מכון התפלה ישוע את התפילה הבהה: "אבי, ארון השמיים והארץ, אני מודה לך על שהסתתרת את האמת מפני אלה החושבים את עצם לחכמים, ועל שניליות אתה נרפהה כליל ונראתה כמו היד השנייה. 14 כשהראו הפروسים את המעשה של ישוע, כינסו אספה כדי כבשה אחת בלבד, והוא היה נופלת בשבת לתוך הבאר, האם לא היהים עובדים באותו יום ותוරחים להציל אותה? 12 וכמה יקר האם מן הכבשה! כן, מותר לעשות טוב בשבת". 13 ישוע פנה אל האיש ואמר: "הושט את ידך". 14 וכאשר זה השוטט את ידו היא נרפהה כליל ונראתה כמו היד השנייה. 14 כשהראו הפروسים את מאסרו והוציאו להורג. 15 אולם ישוע להזכיר את מזימותם, ולכן הילך משם. אנשים רבים הילכו בעקבותיו, וישוע ריפה את החולדים שביניהם. 16 אולם ישוע ציווה עליהם לשתק וללא לנגולות את זהותו. 17 כך התקיימה נבואה ישעיהו: 18 "הן עבדי, בחורי רצתה נפשי. נתני רוחו עליו, משפט לנויים יוציא. 19 לא יצעק ולא ישא ולא ישמע בחוץ קולו; 20 קנה רצון לא ישבור ופשתה כהה לא יכינה עד יוציא לנצח משפט. 21 ולשםנו גוים יהילו". 22 לאחר מכון הובא אל ישוע אדם אחדו שד, שהיה עיוור ואילם. ישוע ריפה את האיש והשיב לו את ראייתו ואת

כושר הדיבור. 23 הקהל, שהופתע מואוד, קרא: "אולי ישוע הוא המשיח בן-דוד!" 24 אולם כשהשמעו זאת הפרושים, אמרו: "אין פלא שהוא יכול לנרש שדים; הרי הוא מקבל את כוחו מבעל-זובוב שר השדים!" 25 ישוע ידע את מחשבותיהם, וכך ענה: "מלךה מפולגת בתחום עצמה תתפרק. בית מפולג או עיר מגרש את השטן, הרי שהוא נלחם בעצמו והורס את מלכותו. 27 ואם, לפי טענתכם, אני מנרש את השדים בכוחו של בעל-זובוב – אז בכוווחו של מי מנזרים בינוים את השדים? לכן הם יהיו לאמות מידה." 28 אולם אם אני מנרש את השדים בכוחו של אלהים וברוחו, אז עובדה שלמלכות האלוהים הגעה אליכם.

29 איש אינו יכול לשודד את מלכות השטן לפני שיכבול אותו תחילה. לאחר שיכבול את השטן, יוכל לשודד את רכושו. 30 מי שאינו אתי נגיד הוא, וממי שאינו אוסףatti – מפוזר. 31 כל חטאיכם יכולים להיסלה, נס אם אתם מקללים אותו. רק חטא אחד לא יסלה לכם לעולם: נידוף רוח הקודש. 33 "את העז מכירם על-פי הפה רוחה נותן. עץ משובח נתן פרי טוב, ועץ רקוב נתן פרי רקוב. 34 ילדי נחשים שכמוכם! כיצד יכולים אנשים רושים כמויכם לומר דבר טוב?

הרוי אדם מדבר מתחוק הממלא את לבו! 35 אדם טוב מפיק מעשים טובים מהטוב שבלבו, בעוד שאדם רע מפיק מעשים רעים מהרע שבלבו. 36 ואני אומר לכם: ביום-הדין יהיה עליו לחת דין וחשבון על כל מיליה בטלת שיצאה מפייכם! 37 הדברים שאתם אומרים כאן עכשו יקבעו את גורלכם: או שם ייזכו אתכם, או שם יחייבו אתכם בדין". 38 יום אחד באו אל ישוע סופרים ופדרושים אחדים וביקשו שיחולל לפניהם נס (כדי להוכיח שהוא המשיח). 39 אולם ישוע השיב: "רק דור רע וכופר יכול לדרש נסים נוספים! אבל אותן היחיד שתקבלו יהיה אותן יונה הנביא. בשם שינה הנביא היה בכתנו של הרוג שלושה ימים ושלשה לילות. כך נס בנ-האדם יהיה בבטן

13 באותו יום, בשעה מאוחרת יותר, עזב ישוע את הבית וירד אל החוף. 2 תוך זמן קצר התאסף שם קהל כה רב, עד שישוע נאלץ להיכנס לסרה, ואילו כל העם נשאר על החוף. 3 ישוע הרבה ללמד את העם במשלים, והנה אחד מהם: "איך יצא לזרוע بشדה. 4 כשפירות את הזורעים נפלו אחדים מהם בצד הדרך, והציפורים באו ואכלו אותם. 5 זורעים אחדים נפלו על ארדמה סלעית, במקום שבו לא הייתה ארדמה רבתה. הנבטים צמחו במחירות בארדמה הרドודה. 6 אולם המשמש הלוחט צרבה אותם והם התיבשו ומתו, כי השורשים לא היו עמוקים. 7 זורעים אחדים נפלו בין הקוצים, ואלה תנקו את הצמחים הרכים. 8 אולם זורעים אחדים נפלו על ארדמה טובה

ופוריה, ונשאו פרי מבורך ורב פי שלושים. פי שישים
וחפכו פִי מאה. 9 מי שמסוגל לשםו, שיקשב!¹⁰

10 תלמידיו של ישוע באו אליו ושאלوه: "מדוע אתה
משתמש תמיד בדוגמאות קשות כל כך?" ¹¹ והסביר
לهم ישוע: "רק לכם מותר לדעת את סודות מלכות
הسمים: לאחרים לא ניתן לדעת אותם. 12 כי מי שיש
לו – יינתן לו עוד ויהיה לו שבע רבי; וממי שאין – גם
המעט שיש לו יילקח ממנו. 13 אני מדבר אל בני
אדם במשלים מכיוון שכאשר מראים להם משהו הם לא
הם לא ראויים. וכאשר אומרים להם משהו הם לא
שומעים וגם לא מבינים. 14 כך התקיימה נבואתו
של ישועו: 'שמעו שמו ואל הבניו, וראו ראו ואל
תדרעו. 15 כי המשם לב העם הזה ואזניו הכבב ועינוי
השע. פן יראה בעינו ובאינו ישמע. ולבבו יבין וشب
ורפה לא.' 16 'אולם אשר עיניכם כי הן רואות, ואשר
אווזיכם כי הן שומעות. 17 הרבה נבאים וצדיקים
השתוקקו לראות את מה שאתם רואים ולשמעו את
מה שאתם שומעים. אך לא זכו. 18 "זהו פירוש המשל:
19 הנסיון הקשה שעליו נפלו חלק מהזרעים מסמל
את לבו של האדם השומע את הבשורה, אך אין מבין
אותה; ואו בא השטן וחוטף את מה שנזרע בלבו.
20 האדמה הסלעית מסמלת את לבו של האדם
השומע את הבשורה ומקבל אותה בשמהה. 21 אולם
לאמנותו אין עומק, והזרעים אינם מכנים נעלמתה
עמוקים. מושם כך, ברגע של קושי ו מבחן נעלמתה
התלהבותו והוא נובל. 22 האדמה המכוסה קוצים
מסמלת את האדם ששמע את הבשורה, אולם דאנוטה
החיים ורצונו להתעשר חונקים את דבר האלוהים,
והוא הולך ומפחית בעבודת אלוהים. (א) 23 (א) 24
האדמה הטובה מסמלת את לבו של אדם המקייב
لبשורה. מבין אותה ו מביא פרי רב. פִי מאה, פי
שישים ופי שלושים מנה שנזרע בלבם". 24
סיפור להם משל נוסף: "מלך השמים דומה לאicer
שורע בשדה שלו ורעים טובים. 25 אולם לילה אחת,
בזמן שהaicר ישן, בא אויבו ורעה עשבו בר בין

במלכות אביהם. מי שמסונל לשמו. שיקשיב!⁴⁴ "מלכות השמיים דומה לאוצר שאיש נילה בתוך שדה." בהתלהבותו הרבה מכיר האיש את כל אשר היה לו, כדי שיוכל לזכור את השרה עם האוצר שמצא בו.⁴⁵ "מלכות השמיים דומה לפניה נהדרת שמצוות סוחר בעת שחויפש פנינים מובחרות.⁴⁶ כשנילה הסוחר את הפניה היקירה, שהייתה ממש מציאות, הילך ומכר את כל רכשו, כדי שיוכל לזכור אותןאותה."⁴⁷ אפשר לתאר את מלכות השמיים גם בספר על דינן שהשליך את רשותו לים, ונלכדו בה כל מני דגנים.⁴⁸ כשם מלאה הרשת, הדיגין הוציא אותה אל החוף והחל למים את הדנים: את הטובים שם בסלים, ואת האחרים השלין.⁴⁹ כך היה גם בסוף העולם: המלאכים יבו ויפרידו בין הרשעים ובין הצדיקים.⁵⁰ (אנו g165) את הרשעים ישילכו המלאכים לאש – שם הם יבכו ויחרקו שניים.⁵¹ "האם אתם מבינים?" שאל אותו ישוע. "כן," ענו התלמידים. "אנחנו מבינים."⁵² וישוע הוסיף: "תלמיד שלמד והבין את מלכות השמיים דומה לאיש עשיר שמוציא מאוצרו דברים עתיקים וגם חדשים."⁵³ כששים ישוע בספר להם את המשלים האלה, המשיך בדרכו.⁵⁴ כשהגיע אל ביתו (בנצרת שבנגליל) ללמד את האנשים בתורת הכנסת, והפליא את כולם בחכמהו ובניסים.⁵⁵ "כיצד יתכן הדבר?" תמהו האנשים. "הלא הוא בנו של הנגר, ואנחנו מכירים את מדריםamo ואת אחיו – יעקב, יוסף, שמעון ויהודה!⁵⁶ גם את אחיוינו אנחנו מכירים – hari כולם נורו כאן. כיצד הוא יכול להיות גודל כלכך?"⁵⁷ והם רנו מאד על ישוע. "אין נבי בא עירנו!" אמר להם ישוע. "את הנביא מכבדים בכל מקום, מלבד בbijתו ובקרבת בני-עמו."⁵⁸ ומאהר שלא האמין בו הוא חולל שם נסים מעטים בלבד.

14 כאשר שמע הורדוס (שר הרובע של המדינה) על ישוע,² אמר לאנשיו: "אין ספק שהאיש הזה הוא יהונתן המתביל! יהונתן קם לתחייה, ולכן הוא מסונל לחולל את כל הנסים האלה."³ הורדוס אמר דברים

האלוהים' את מה שיכל היה לחת להם. וכך אתם מפרים את מצוותם של אלוהים. כדי לקיים מסורת וחוקים שהומצאו עליידי בני-אדם. 7 צבועים שכמוכם! הנכיה ישיעו תיאר אתכם נוכנה לשאמर: 8 יגש העם הזה בפיו, ובשפטו כבודנו ולבו רחך מני; 9 והיה וראתם אותו מצות אנשים מלומדה. " 10 ישוע אסף סביבו את הקהל אמר: "הקשיבו לדבריו והשתדרלו להבינים: 11 מה שמתמא את האדם זה לא מה שנכנס לפה אלא מה שיוצא מהפה – זה מטמא את האדם!" 12 תלמידיו באו אליו ואמרו: "בדבריך אלה העלבת את הפרושים!" 13 ישוע השיב להם: "כל צמה שלא נשתל על-ידי אבו – יעקר. 14 הטעלו מהם; הפרושים אינם אלא מורי-דרכך עיורים המדריכים עיורים אחרים. ובסוף של דבר יפלו כולם יחד לתוך בור!" 15 שמעון פטרוס ביקש מישע שיסביר למה התחכו באמרו שאנשים מטמאים את עצם מהם שיוצא מן הפה. 16 "האם איןך מבין? "שאל אותו ישוע. 17 "האם איןך רואה שכל מה שאתה אוכל עובר דרך מערכת העיכול ויוצאשוב החוצה? 18 אולם מילים רעות יוצאות מתוך לבך רעות ומתמאות את האומר אותן. 19 כי מתוך הלב יוצאות מחשבות רעות, מעשי רצתה, ניאוף, זנות, נניבת, שקר ורכילות. 20 דברים אלה הם המטמאים את האדם. אכילה לא נטילת ידיים אינה מטמא את האדם. " 21 ישוע עזב את האזור ההוא והלך אל אזור צור וצידון. 22 אישה כנענית שנרגה שם באה אל ישוע והתחנה: "אדוני, בנדודך, רחם עלי! שד אוח בbatis והוא מענה אותה ללא הרף. " 23 אולם ישוע לא ענה לה – אף לא מילה אחת. תלמידיו ביקשו ממנו לנרש אותה: "אמור לה לлечת מכאן, כי היא מציקה לנו כל היום בתחינותיה. " 24 "גשלחותי אל צאן האובדות של בית ישראל בלבד", אמר ישוע לאישה. 25 אולם האישה נפלה לרגליו ושוב בבקשתה: "אדוני, עוזר לי!" 26 "אין זה צודך לऋת את לחםם של הילדים ולהשליכו לכלבים". ענה לה ישוע. 27 "כון, אדוני, "השינה האשה", אבל נטורי הכלבים

והילדיהם! 22 לאחר מכן אמר ישוע לתלמידיו להיכנס לסירה ולחצוט את הום. בעוד שהוא עצמו נשאר להופרד מהקהל ולפזר אותם הביתה. 23 לאחר שלחה ישוע את האנשים אלה על נבעה להתפלל. עם רדת הלילה, כשהתלמידים היו בסירה וישוע היה לבדו על החוף. פרצה סערה עזה והتلמידים נאבקו ננד הרוח החזקה והגולמים הנבוכים. 25 בערך בשעה ארבע לפנות בוקר בא ישוע לקראתם. כשהוא פוגש על-פני המים. 26 התלמידים המבוחלים צעקו מפחד. כי חשבו שהוא רוח רפואי. 27 ישוע דבר אליהם מיד והרנייע אותם: "אל תפחדו, זה אני!" 28 "אדון, אם זה באמת אתה, קרא אליו שמעון פטרוס", צווה עלי לлечת לקראתך על-פני המים! " 29 "בסדר", ענה ישוע. "בואו! וphetros ירד מן הסירה והחל לлечת על-פני המים לקרה יושע. 30 אולם כשהabit פטרוס בגולמים הנבוכים שסבבו נבחל והחל לטבע. "הצל אותו, אדון! צעק פטרוס. 31 מיד הושיט ישוע את ידו וחילץ את פטרוס. "חסר-אמונה אתה! "הוכיחו אותו ישוע. "מדוע פקפקת?" 32 כshallot ישוע ופטרוס לסירה פסקה הרות. 33 התלמידים האחרים שבו שם המומים ונדרמים. "אתה באמת בן האלוהים! קראו. 34 הם המשיכו בדרכם ועגנו בחוף ניסרט. 35 אנשי המקום הכירו אותו מיד, והפיצו את דבר בוואו בכל האזור. תוך זמן קצר הגיעו אליו חולים רבים כדי שירפא אותם. 36 החולמים ביקשו מישע שירשה להם רק لنעת בכנס בגדו, וכל מי שנגע בו נרפא.

15 יומ אחד הגינו מירושלים מספר פרושים וסופרים כדי לחקור את ישוע. 2 "מדוע תלמידיך אינם מקיימים את המסורת היהודית העתיקה? "דרשו לדעת. "מדוע תלמידיך אינם נטלים את ידיהם לפני האוכל?" 3 השיב להם ישוע: "ומדוע עוכרת המסורת שלכם על מצוותיו של אלוהים? 4 למשל, כתוב בתורה: 'כבד את אביך ואת אמך...' ומיקל אביו ואמו מות יומת! 5 אולם אתם אומרים שמותר לאדם להתעלם מצרכי הוריו העניים. אם ייתן לעבודת

יונה הנביא! "וישוע הילך משם". 5 בהגNUMם אל הגדרה
 השנייה של הכינרת נילו התלמידים כי שכחו לקחת
 אותם אוכל. 6 "היזהרו מהשאור של הפרושים
 והצדוקים!" זההיר ישוע את תלמידיו. 7 הם חשבו
 שהוא אמר זאת מושם ששבחו לקחת אותם להם. 8
 ישוע ידע את מחשבותיהם. וכך אמר: "חסר־אמונה
 שכמוכם! מודיעו אתם דואגים כל כך שאין לכם
 לחם? 9 האם לעולם לא תבינו? האם איןכם זוכרים
 כלל את חמישת־אלפים האנשים שהאכלתי בחמש
 ככרות להם. ואת הסלים המלאים בשאריות? 10 האם
 שכחتم את ארבעת־אלפים האנשים שהאכלתי, ואת
 סלי השאריות שנשארו? 11 כיצד יכולתם להעלות
 על דעתכם שדיברתי על מזון? אולם אני חזר
 ואומר: היזהרו מהשאור של הפרושים והצדוקים!"
 12 לבסוף הבינו התלמידים שבמיילה "שאור" התקשוו
 ישוע ללמידים של הפרושים והצדוקים. 13 כשהניע
 ישוע לKİסירהה של פיליפוס, שאל את תלמידיו: "מה
 אומרים עליו האנשים? מי הם החובבים שאנו?" 14
 "יש האומרים שאתה יוחנן המטביל, אחרים – שאתה
 אליו, ואחרים אומרים שאתה ירמיהו או נבניה אחר."
 15 "ומי אתם וחובבים שאני?" המשיך ישוע לשאול. 16
 "אתה המשיח בן אלוהים חיים!" השיב שמעון בטרוס.
 17 "אשריך. שמעון בֶּן־יונה, אמר לו ישוע, כי אבי
 שבשמיים הוא זה שנילח לך את האמת הזאת, ולא בן
 אדם. 18 כשמייך כן אתה: פטרוס – סלא; על סלא זה
 אבנה את קהילתי, וכל כוחות שואל לא יגברו עליה.
 19 אני אתן לך את מפתחות מלכות השמים:
 כל מה שתסגור הארץ יהיה סגור בשמיים. וכל מה
 שחפחה עלי אדרמות היהת פתוח בשמיים!" 20 לאחר
 מן הזהיר ישוע את תלמידיו שלא יספרו לאיש כי
 הוא המשיח. 21 מאוחרה עת ואילך החל ישוע לספר
 לתלמידיו שהוא עומד לעלות לרשותם. שיסبول
 שם מידי זקניהם העם והכהנים הגדולים והסופרים.
 שיירג, ושלآخر שלושה ימים יקום לתחייה מן
 המתים. 22 פטרוס לקח את ישוע הצדקה והוכיה
 מהשמים, אבל אותן היחיד שניתן לו הוא זה של

מותר לאכול את הפירורים שנופלים מעל שולחן
 אדוניהם. 28 "אישה, אמר לה ישוע, יש לך אמונה
 הרבה, ולכן תמלא בקשהך." באוטו רגע בתה הנרפאה.
 29 ישוע חזר לכינרת. עליה על גבעה והתישב שם. 30
 ההמוניים הביאו אליו פיסחים, עיוורים, בעלי־מומים,
 אילמים וחולמים אחרים. הנהו אותו לפניו, והוא
 ריפה את כולם. 31 כאשר העם ראה את האילמים
 מפתפחים בהתרגשות. קטועי האבירים מקבלים
 אבירים חדשים, נכים קופצים ורוקדים והעיוורים
 מביטים סביכם. נדהמו ושבחו את אלהו ישראל. 32
 לאחר מכן קרא ישוע לתלמידיו ואמר: "אני מרחם
 על אנשים אלה, הם נמצאים כאן שלושה ימים.
 ולא נשאר להם מה לאכול. אני רוצה לשלוח אותם
 רעים. כי הם עלולים להתעלף בדרךך." 33 "ממאי
 נהיג במדבר הזה מספיק אוכל לכל החיים?" שאל
 התלמידים. 34 "כמה ככרות לחם יש לכם?" שאל
 אותם ישוע. 35 "שבע, ענו," ככמה-days קטנים.
 ציווה על העם לשבת על הארץ. 36 לזכה את שבע
 ככרות הלחם ואת הדינים, הודה לאלהים עליהם.
 חילק אותם למנות ונתן לתלמידים. כדי שיינשו
 לישובים. 37 אכלו לשבע (כארבעת־אלפים איש
 לא כולל נשים וילדים). כאשר אספו את השאריות
 הם מילאו שבעה סלים! 38 לאחר מכן שלח ישוע
 את האנשים לביהם, והוא עצמו עלה לסירה ושת
 למגנדל.

16 יום אחד בא פרושים וצדוקים אל ישוע
 כדי לנסתו אותו, וביקשו ממנו שיחולל למענם נס
 מהשמיים. 2 אולם ישוע ענה להם: "אתם יודעים היטב
 כיצד לפרש את סימני הטבע! אם, למשל, לפנotta
 עבר השמים אדומים. אתם אומרים שלמחרת היה
 מגן אויר נאה. ואם בכוכב השמים קודרים, אתם
 אומרים שמן האויר יהיה סוער. ואתם צודקים.
 אולם איןכם מבינים את ממשות העת שבחה אנו
 חיים! 4 דור רע וכופר זה מבקש לו את כלשהו
 מהשמים, אבל אותן היחיד שניתן לו הוא זה של

יסבול מידיהם".¹³ או הבינו התלמידים שישוע דבר על יוחנן המטביל.¹⁴ כשהניעו למרגלות ההר כבר ציפו להם אנשים רבים. איש אחד התקרב אל ישוע, כרע ברכך לפניו והתacen: ¹⁵"אדוני, רחם נא על בני. הוא חולה במחלה אפיפפסיה וסובל מאד. לעיתים קרובות הוא נופל לתוכך אש או מים." ¹⁶ הבאתי את בני אל תלמידיך, אבל הם לא יכולים לרפא אותן".¹⁷ מה עיקש וחסר-אמונה הדרור הזה!¹⁸ קרא ישוע. "עד מתי יהיה עלי לסבול אתכם? הביאו אליו את הילד!"¹⁹ ישוע נער בשד שהיה בתוך הילד, והشد יצא ממנו. באותו רגע הילד נרפא.²⁰ לאחר מכן, כשהتلמידים היו בלבד עם ישוע, שאלו אותו: "מדוע אנחנו לא יכולים לנגרש את השד?"²¹ "בגיל חוסר אמון אתכם", השיב ישוע. "אילו היהתם לכם אמונה איפלו כנרגר של חרдел, יכולתם לומר להר הזה: 'יזו! יהוא באמת היה זו, מכיוון שתוכלו לעשות כל דבר'.²² אבל שד כזה יוצא רק לאחר צום ותפילה".²³ יום אחר כשהיו בגוליל אמר ישוע לתלמידיו: "בן-האדם עומד להימסר לידי אנשים. והם יחרגו אותם; אבל אם לאחר שלושה ימים יוקם לתחייה".²⁴ דבריו אלה ציערו את התלמידים ואף הփיחו אותם.²⁵ בכוام אל כפר-נחום ניגשו אל פטרוס גובי מס מחצית השקלה של המקדש ושאלו אותו: "האם אין הרבה שלק' משלם את המס?"²⁶ "ודאי אתה: 'המוציא משלים', השיב פטרוס. לאחר מכן נכנס פטרוס אל הבית כדי לשוחח על כך עם ישוע, אבל עד לפני שהספיק לפתח את פיו שאל אותו ישוע: "מה דעתך, פטרוס? מי דורשים המלכים מס. מבני העם שלהם או מוריים?"²⁷ מהוזרים, כמובן, השיב פטרוס. "אם כן, הבנים פטרורים מכך". אמר ישוע. "אולם היהת שאיננו רוצה לפנו באנשים האלה, לך אל הים והשלך חכה למים. פתח את פיו של הרגן הראשון שחתוך, ותמצא בו מטבח. במטבע זה שלם את המס עברו שניינו".

אלה: "אל תדבר כך! אסור שיקירה לך דבר כזה!"²⁸ סוד מני. שטן שכמויך!²⁹ אמר לו ישוע. "אתה מכשול בדרכי; אתה מסתכל על הדברים מנוקדת ראות אניות, ולא מנוקדת ראותו של אלוהים".³⁰ ישוע פנה לתלמידיו ואמר: "מי שרוצה ללכת בעקבותי עליו להחחש לעצמו, לשאת את צלבו וללכת אחריו. כי מי שמנסה להציג את חייו – יאביד אורם. ואילו מי שיוטר על חייו למען – ימצא אותן".³¹ שהרי מה התועלת לאדם המרויה את העולם כולו, אולם מفسיד חיינצחים? האם יש מושה שאפשר להשוות לחיה נצח?³² "בן-האדם ישוב עם מלאכיו בתפארת הנבואה ודריברו עם ישוע".³³ "אדון, כמה טוב שאנו בכאן!"³⁴ קרא פטרוס. "אם אתה רוצח, אבנה כאן שלוש סוכות לכבודך – לך, למשה ולאליהו!"³⁵ בזמנם שפטרוס דבר, ענן כסעה את השלושה ויוצא שם קול שאמר: "זהו בני אהובי, שבו חפצתי. שמעו בכולם!".³⁶ כששמעו התלמידים את הקול, נפלו על-פניהם מבוהלים ונפחודים.³⁷ ישוע נינש אליהם ונגע בהם. "קומו", אמר, "אל הפה!"³⁸ כשהbayito התלמידים סביכם. ראו שישוע ציווה עליהם שלא יספרו לאישIRDVO מה שראו, עד לאחר שיקום מן המתים.³⁹ "מדוע את מה שראו, עד לאחר שיקום מן המתים. (לפני המשיח)?"⁴⁰ שאלו התלמידים את ישוע. "הם צודקים", ענה ישוע. "אליהם באמת יבוא קודם וישליט סדר בכל. ⁴¹ למשה אלהו אליהם כבר בא. אולם אנשים רבים לא הכירו אותו ואף פגעו בו. גם בן-האדם

לנרגשו משורותיה ולהחרים אותו.¹⁸ ואני אומר לכם: כל מה שתאסרו על הארץ יהיה אסור בשמי, וכל מה שתתирו על הארץ יהיה מותר בשמי.¹⁹ "אמור לכם עוד דבר: אם שניים מכם מסכימים ביניכם לבקש דבר מה, אבי שבשמי ייתן לכם את אשר תבקשו.²⁰ כי בכל מקום שבו נפנשיהם שניים או שלושה אנשים דמאניינם כי, אני שם בתוכם."²¹ לאחר מכן בא פטרוס אל ישוע ושאל: "אדוני, כמה פעמים עלי לסלוח לאדם שחתא לי? שבע פעמים?"²² "לא", ענה ישوع, "שבעים כפול שבע פעמים!"²³ אפשר להמשיל את מלכות השמיים למלך שהחליט לעדכן את ספרי החשבונות שלו.²⁴ במהלך יישוב החשבונות הובא לפניו אדם שהיה חייב לו עשרה אלפיים ככרי כסף.²⁵ מכיוון שלא היה לאייש כסף לשלם, ציווה המלך למוכר אותו, את אשתו, את ילדיו ואת כל רכשו תמורה החוב.²⁶ "אולם האיש נפל לרוגי המלך, בכה והתחנן: 'אנא, אדוני, תן לי חסד ואשלם לך את כל החוב!'"²⁷ "המלך ריחם על האיש, שיחדר אותו וויתר לו על החוב.²⁸ "אולם כשיצא האיש מלפני המלך, הלק אל אדם שהיה חייב לו אלף שקלים, חפס אותו ודרש ממנו לשלם מיד את החוב.²⁹ החיב נפל על ברכו והתהנן: 'אנא, עשה עמי חסד: חכחה בסבלנות ואשלם לך הכל!'³⁰ "אולם המלווה לא הסכים לחכotta, וציווה לכלוא את החיב בבית הסוהר עד שנגמור לשלם את חובו.³¹ "כשראו חברי העברים את הנעשה התעצבו מואוד והלכו אל המלך וסיפרו לו מה שקרה.³² המלך קרא אליו את האדם שעלה חבו ויתר, ואמר: 'נבזה מרושע שכמוני!' אני יותרתי לך על חוב עצום רק משום שביקשת זאת מני!³³ האם לא היה عليك לרדם על חברך העבר, כשם שאני ריחמתי עלייך?³⁴ "המלך הנרגע שלח את האיש לתא העינויים, עד שנגמר לשלם את חובו עד הפרוטה الأخيرة.³⁵ כך יעשה לכם אבי שבשמי אם תסרכו לסלוח לאחיכם בכל לבכם."

באותה שעה באו התלמידים אליו ישוע ושאל: "מי מאיחנו יהיה הנadol ביותר במלכות השמיים?"² ישוע קרא אליו ילד קטן והצין אותו לפניו. ³ לאחר מכן אמר: "אם לא תחורו בתשובה ותהיו כמו ילדים, מכן אמר: לא תיכנסו למלכות השמיים.⁴ لكن מי שייה עני כמו הילד הזה, הוא הנadol ביותר במלכות השמיים.⁵ וכל מי שמקבל ילד כזה בשמי, מקבל מעשה זה. ⁶ אבל אווי למי שיגרום לילד המאמין כי לאבד אותן. ⁷ אבל אווי לעולם על כל צווארו ויטביעו אותו בים! ⁸ אבל אווי לעולם על כל הרוע שבו הפיתוי לעשות את הרע הוא בלתי מנען, אולם אווי לאדם שיגרום לפניו!⁹ ¹⁰ לבן אם יידך או רגליך גורמת לך לחטא. קרות אותה והשלך אותה ממדך והלאה! מوطב שתיכנס למלכות השמיים בעל מום. מאשר שתהייה באש עולם עם שני יידך או שני רגליך. ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰

בחיי נצח.“¹⁸ “איזה?“ שאל האיש. “לא תרצה, לא תנאך, לא תגנוב, לא תענה עד שקר.¹⁹ כבד את אביך ואת אמך, ואהבת לרעך כמוך! “השיב יושע. ²⁰ “תמיד שמרתי את כל המצוות האלה. מה עוד עלי לעשות?“ ²¹ “אם ברצונך להיות שלם, “ענה יושע, “מכור את כל רכושך וחלק את הכסף לעניים. כדי שאוצרך יהיה בשםים. ולאחר מכן לך אחריו.“ ²² לשמע בדברים אלה התעצב האיש והלך לדרכו, כי היה עשיר מאוד. ²³ ישוע פנה לתלמידיו ואמר: “לאדם עשר קשה מאוד להיכנס לממלכות השמיים. ²⁴ דעו לכם שקל יותר לנמל לעבר דרכו חור המחת. מאשר לאיש עשיר להיכנס לממלכת האלוהים.“ ²⁵ העירה זאת הביכה את התלמידים. “מי, אם כן, יוכל להרשות?“ שאלו. ²⁶ ישוע הביט בהם ואמר: “למעשה, אף אחד, אולם עם אלוהים הכלול אפשרי!“ ²⁷ “אנחנו עזבנו הכלול כדי לילכת אחריך“, אמר פטרוס. “מה נקבל בתמורה?“ ²⁸ “שבון – האדים ישב במלכות על כסא כבודו המפואר, “השיב יושע. “אתם, תלמידי, תשבו על שנים-עשר כסאות ותשפטו את שנים-עשר שבטי ישראל. ²⁹ כל מי שיוטר למען עלי ביתו, אחיו, אחיתויו, אביו, אמו, אשתו, ילדיו או רכשו – יקבל בתמורה פי מאה ויזכה בחיה נצח. ³⁰ אולם רבבים מآلיהם שעמדו בראש ראשונים עתה יהיו או אחרים, ואחרדים מהאחרונים עתה יהיו או ראשונים.“

20 “מלכות השמיים דומה לאicer שיצא השם בבורך לשchor פועלם לעבור בכרמו“. המשיך ישע. ² האicer הבטיח לפועלים 100 שקלים תמורה يوم עברודה, ושלח אותם אל הכרם. ³ “כעbor שעתים עבר האicer ליד כיכר השוק וראה כמה אנשים ממתינים לעבודה. ⁴ הוא שלח להם אותם אל הכרם, והבטיח לשלם להם שכר צודק בסוף היום. ⁵ “בצדדים. וכן נם בשעה שלוש אחר-הצהרים. ⁶ בשעה שלח האicer פועלים נוספים אל הכרם. ⁷ בשעה חמיש לפניות ערב שוב יצא העירה וראה גברים אחדים מסתובבים בחוסר מעש. מדוע התבטלהם

כששים ישע את דבריו. עזב את הגליל וחזר ליהודה דרך עבר הירדן. ² קhalb גדול הלק בעקבותיו, והוא ריפה את החולמים שבניהם. ³ פרושים אחדים שבאו לנסותו שאלו: “האם מותר לאיש להתגרש ממשתו על כל דבר?“ ⁴ ישוע הניב: “האם איןכם קוראים את כתבי-הקדושים? הלא כחוב שאלותם בראש ואשה מבראשית, וושעל האיש לעזוב את אביו ואמו, ולהתאחד עם אשתו. ⁶ לפיקד הם כבר לא שניים אלא אחד! וכך אסור לאיש להפריד את מה שאלותם אחד.“ ⁷ “אם כך. “המשיכו הפרושים. “מדוע משה אמר איש יכול לבתוב לה ספר בריות (מחבת נירושים). וזה כל מה שנדרש ממנו?“ ⁸ ישוע הסביר: “משה הרשה לכם להתגרש מನשותיכם רק משום שלקה בחשבון את האופי העקשי שלכם. אולם לא זאת היהיטה כוונתו המקורית של אלוהים. ⁹ אני אומר לכם: כל איש המנרש את אשתו, מלבד במקרה שבנדה בו, ונושא אחרת לאישה – הוא נואף!“ ¹⁰ “אם כך הדבר, “אמרו תלמידיו של ישע, “הרי מוטב לא להינsha כלל!“ ¹¹ “לא כל אחד יכול לקבל עקרה זאת“, אמר ישע. “רק אלה שהי עוזר להם בכך יכולים לקבל אותה. ¹² אחדים נולדים סריסים ואינם יכולים להינsha. אחרים מסורסים על-ידי אדם. ויש המסרבים להינsha למען מלכות השמיים. מי שיכל – שיקבל זאת על עצמו.“ ¹³ ילדים קטנים הובאו אליו ישע כדי שיניח את ידיו עליהם ויתפלל. אולם התלמידים נערו באמהות שהביאו את הילדים: “אל תשרדו אותנו!“ ¹⁴ ישע שמע ואמר: “תנו לילדים לבוא אליו ולא תמנעו מהם. כי לכאה שיכת מלכות השמיים!“ ¹⁵ לפני שהליך שם הוא הניח את ידיו על ראש הילדים וברך אותם. ¹⁶ ביום אחד בא איש אל ישע ושאל: “רבינו, אילו דברים טובים עלי לעשות כדי לזכות בחיה נצח?“ ¹⁷ “מדוע אתה שואל אותי בנונע לטוב? רק אלוהים טוב באמות! “השיב לו ישע. “אולם בתשובה לשאלתך: אם תשמור את המצוות תוכה

כשהשמעו שאר התלמידים מה שבקשו יעקב ויוחנן, הם כעסו עליהם מואוד.²⁵ לכן ישוע קיבץ סביבו את התלמידים ואמר: "אתם הרוי יודעים שמנهائي הנויים רודים בנותיניהם, ומעניקים כוח וסמכות למי שהם רוצים".²⁶ אבל אצלכם חייב להיות לכם לשרת.²⁷ומי היה מנהג ביןיכם יהא המצב שונה; מי שרוצה להיות מנהג נבנין להיות לשרת לכם לעבוד.²⁸ שרוצה לעמוד בראש חיזיב לשרת אתכם בעבד.²⁹ עליכם לנחות כמווני, כי אני, בצד האדם, לא באתי לךן כדי שישרתו אותך, אלא כדי לשרת אחרים ולתת את חייו כופר בעדר רכבים".³⁰ כשהיצאו ישוע ותלמידיו מיריחו הילך אחריהם קהיל גדול.³¹ שני עיוורים שיישבו בצד הדרק שמעו כי ישוע עומד לעבור בדרך היא, וכך חילו לצחוק: "אדוננו, בן-דוד, אנא, רחם علينا!"³² צעוקותיהם: "אדוננו, בן-דוד, אנא, רחם علينا!"³³ כשהחגיג ישוע למקום שבו ישבו העיוורים, עצר לרגען ושאל אותם: "מה אתם רוצים שאעשה למשכנים?"³⁴ "אדוננו, אנחנו רוצים לראותך, התחננו העיוורים.³⁵ ישוע נמלא רחמים ונגע בעיניהם. מיד יכולו השניים לראות, והלכו אחרי ישוע.

21 כשהתקרבו ישוע ותלמידיו לירושלים ועברו ליד בית-פנו, שעלה הדר הזיתים, שלח ישוע שניים מתלמידיו אל הכהפר ואמר: ²"כשהתיכנסו אל הכהפר תראו אתון קשורה ולידיה עיר. התירו אותן והביאו אליו".³ אם מישחו ישאל אתכם מה אתם עושים, אמרו פשוט: "אדון זכוכ להם", והוא יניח לכם מיד.⁴ דבר זה בא לקיים את הנבואה:⁵ "אמרו לבת ציון, הנה מלך יבוא לך, עני ורופא על חמור ועל עיר בצד-אותו".⁶ שני התלמידים הלויכו אל הכהפר ועשו בדברי ישוע.⁷ הם הביאו אליו את העיר ואת האתונ, ריפרו את נכם במעלייהם והושיבו עליהם את ישוע.⁸ רכבים מההמון השליכו את מעלייהם על הדרך לפני ישוע, ואחרים כרכטו ענפים מהעצים ושתחוו אותם לפניו.⁹ מהמנונים החלו להירחק מ לפניו ומ אחוריו וקרו: "הושע-נא לבן-דוד!"¹⁰ ברוך הבא

כל היום? שאל אותם. ⁷ 'מושם שאיש לא שכר אותו', השיבו. ⁸ "לכוגם אתם אל כרמי והצתרפו אל הפועלים האחרים", אמר להם האיכר. ⁹ בערב ביקש האיכר מנהל העבודה לשלם לפועלים את שכרם, החל באחרונים וכלה בראשוניהם.¹¹ כל אחד מהפועלים שנשכרו בשעה חמיש קיבל 100 שקלים.¹² בהני תורם של הפועלים שנשכרו מוקדם יותר הם ציפו לקבל הרבה יותר, אולם נם הם קיבלו 100 שקלים כל אחד.¹³ הפועלים הראשונים עשו: "האנשים האלה עברו שעעה אחת בלבד, אתה שילמת להם אותו שכר ששילמת לנו, למורת שאחנו עברנו כל היום, לא גרמתי לך שום עולו!¹⁴ האם לא הסכמנו מראש שתעבד כל היום תמורה 100 שקלים?¹⁵ קח את הכסף ולך לשлом. ברכזוני לשלם שכר שווה לכלום;¹⁶ אם לא מותר לי לעשות מה שאני רוצה עם הכסף שלך? האם אסור לי לחת את כספי למי שארצתה? האם עלייך להתרגנו על טוב לבי?".¹⁷ כך האחרונים היו ראשונים, והראשונים - אחרים.¹⁸ כשהיה ישוע ברכבו לירושלים, הוא אסף סביבו את שנים-עשר תלמידיו¹⁹ ודיבר איתם על הatzpo לו בירושלים: "מי שהו יסניר אותו לדוי ראשי הכהנים ולסופרים. הם ידונו אותו למוות²⁰ וימסרו אותו לידי הרומים, אשר ילענו לי ויצלבו אותו. אולם ביום השלישי אקים לתחיה".²¹ לאחר מכן הביאה אם של יעקב ויוחנן בני זבריה את בניה מכון הביאה אם של יעקב ויוחנן בני זבריה את בניה לפניה ישוע וביקשה טוביה.²² מה בקשת?²³ שאל ישוע. הבהיר לי שבמלוכותך ישבו שני בני אחד לימייך ואחד לשלמאלך", ביקשה האם. אולם ישוע אמר לה: "את לא יודעת מה את מבקשת!²⁴ הוא פנה אל יעקב ויוחנן ושאל אותם: "האם תוכל לשתות מהcosa שאני חייב לשתות?"²⁵ כן, בהחלט, השיבו. אתם באתות תשתו ממנה", אמר להם ישוע, ובכל זאת אין לי את הזכות לומר מי יישב לימייני ולשלמאל. מקומות אלה שמורים לאנשים שאבי בוחר בהם".²⁶

יוחנן, העם יתנפלו עליינו, כי כולם חושבים שיווחנן היה נביא. ²⁷ לבסוף השיבו: "איננו יודעים". אמר להם ישוע: "אם כך, נם אני לא ענה לשאלתכם. ²⁸ אולם מה דעתכם: לאב אחד היו שני בניים. בני, לך היום לעבוד בכרם, ביקש האב מבנו הבכור. ²⁹ אני רוצחך, השיב הבן. אבל אחר כך שינה את דעתו והלך לעבוד בכרם. ³⁰ דלק האב אל הבן הצער וחזר על בקשתו. טוב, אבל אני אלך. השיב הבן הצער, אולם לא הלך לכרם. ³¹ מי מhashnim שמע בקול אביו? "הבן הבכור, כמובן", השיבו. אני אומר לכם שהמומוכיס והזונות יכנסו למלכות השמים לפנייכם", הסביר להם ישוע את המשל. ³² כי יוחנן המטביל אמר לכם לחזור בתשובה ולהאמין באלהותם, ואתם לא שבחם: בעוד שפושעים זונות כן שבו בתשובה. גם לאחר שראיתם כיצד הם שבו, לא נהנתם מהם ולא האמנתם לדברי יוחנן. ³³ "הקשיבו עתה למשל הבא: בעל-אדמה מטע כרם, בנה גדר סביבו. הקים מגדל שמירה, הפקיד את הכרם בידי כורמים שכיריים ונסע לארץ רחוקה. ³⁴ בעית הבציר שלח בעל-הכרם אחדים מאנשיו אל הcornים. כדי לאסוף את חלקו ביבול העניים. ³⁵ אולם הcornים הכו את האחד. סכלו באביהם את השני והרגנו את השלישי. ³⁶ "בעל-הכרם שלח קבוצה נדירה יותר של אנשים כדי לאסוף את היבול, אך גורלם היה כנורל קודמייהם. ³⁷ לבסוף שלח האיש את בני, כי חשב שיכבדו אותו וייחדו מפניו. ³⁸ אולם שראו הcornים את הבן מרוחק, אמרו זה לזה: הנה בא יורש הכרם; הבנה נהרונג אותו, וכך נוכה אנחנו בירושה! ³⁹ הם נירשו את הבן מהכרם והרגנו אותו. ⁴⁰ "כשישוב בעל-הכרם, מה לדעתכם יעשה לאוותם cornים?" ⁴¹ השיבו המנהיגים: "הוא יוציא להורג את השכירים הרעים. ויתן את הכרם לפועלם נאמנים יותר, אשר יתנו לו בזמן את היבול המגיע לו." ⁴² ישוע המשיך ואמר: "האם מעולם לא קראתם בכתובים: ابن מאטו הבונים הייתה בראשם יושב בשם ה! " "הושענו במרומים!" ⁴³ כשהונס ישוע לתקיר ירושלים, העיר כללה התרגשה מאוד. מי האש זהה? שאלו האנשים. ובהמון השיב: "זהו ישוע הנביא מנצרת שבנילין!" ⁴⁴ ישוע הילך לבית-המקדש, נירש את כל הסוחרים והקונים, הפך את השולחנות של מחלפי הכספים ואת הדוכנים של סוחרי היונים. ⁴⁵ "בכתבי-הקדש כתוב: 'בוזו ביזה-תפליה ייקרא.' קרא ישוע, "ואילו אתם הפקתם אותם למאורת נבאים!" ⁴⁶ העיוורים ובכלי המום שהיו בבית-המקדש נינשו אליו, והוא ריפה אותם שם. אולם כשראו ראשי הכהנים והסופרים את הניסים והנפלאות שהול ישוע, וכששמעו את הילדים הקטנים קוראים במקדש: "הושענו לבן-דוד! " הם התרגזו מאוד ושאלו אותן: ⁴⁷ "האם אתה שומע את מה שהילדים האלה אומרים? " "כן", ענה ישוע. "האם מעולם לא קראתם בכתבי-הקדש: מפי עולמים ווינקים יסדה עז?" ⁴⁸ ישוע עז אותם והלך לבת-עניה – שם נשאר לילון באותו לילה. ⁴⁹ כשחזר בבוקר לירושלים היה רעב. ⁵⁰ הוא ראה עז תана בצד הדרק. אבל כשיגש לחפש התנים מצא עלים בלבד. "לעולם לא תישאי פרוי!" אמר ישוע לתана, ומיד התיבש העז. ⁵¹ התלמידים נדרחו ושאלו: "כיצד יבשה התана לפתעה?" ⁵² וישוע ענה: "אני אומר לכם: אם באמת תאמינו ולא תטילו ספק, חוכלו גם אתם לעשות דברים נאלה ואנרגולים מלאה. אפילו תוכלו לומר להר הזה: 'זוז, הזרק ליים!' והוא ישמע בקולכם. ⁵³ אם רק תוכלו לקלבל כל דבר שתבקשו בחפילה – אם רק תאמינו". ⁵⁴ כשחזר ישוע לבית-המקדש ולימד את העם, בא אליו ראשי הכהנים וokane העם, ודרשו לדרת באיזו רשות הוא עושה את כל הדברים האלה. ⁵⁵ "אני ענה לשאלתכם אם אתם תענו לשאלתי". ⁵⁶ "האם יוחנן המטביל נשלח על-ידי אלהים או לא?" הם התייעצו בינויהם: "אם נאמר שלאלהים שלח את יוחנן, הוא ישאל אותנו מדרע לא האמנו בו. ⁵⁷ ואם נאמר שלאלהים לא שלח את

בלשונו. ¹⁶ הם החליטו לשלוח אליו כמה מאנשייהם. יחד עם אנשי הורדוס, כדי לשאול אותו שאלת "ארון". ¹⁷ הם פתחו, "אנחנו יודעים שאתה איש ישר, ושהתא מלמד את דבר אלוהים בלי להתחשב בתוצאות. בלי פחד ומשוא-פנימם. ¹⁸ אמרו לנו בבקשתה, האם עליינו לשלם מס לקיסר הרומי או לא?" ¹⁹ יושע הבין את מויימתם, ולבן ענה: "צבועים שכמוכם! כך אתם מנסים אותי?" ²⁰ בואו הנה; תננו לי מטבח. ²¹ והם נגנו לו מטבח. ²⁰ דמותו של מי חקוקה כאן? "שאל אותם יושע. "ושל מי השם החקוק מתחת לדמות?" ²¹ "של הקיסר", ענו. "אם כך, תננו לקיסר את מה שישיך לו, והנתנו לאלהים את מה שישיך לאלהים!" ²² השובתו הפתיעה והביבכה אותם, והתסתלקו משם. ²³ באותו יום באו צדוקים אחדים (שאינם מאמינים בתקיית המתים) ושאלו: ²⁴ "רבינו, משה אמר שאם אדם נשוי מות ואינו משair אחריו ילדים. ²⁵ חיב אחיו להתחנן עם האלמנה, כדי שתוכל לולדת בן שיישא את שם המת. ²⁶ אנחנו מכירים משפחה אחת שהייתה שבעה אחיהם. האח הבכור נשא אישה, וכעבור ומן קוצר מות ולא השairו בן. האלמנה נישאה לאחר שני. ²⁷ אולם גם הוא נפטר ולא השair בן. וכך נישאה האישה לאחר השלישי, לרבי עyi וכן הלאה – עד שנישאה לכל אחד משבעת אחיהם. ²⁸ אם כן, למי תהיה לבסוף מתה נם האישה. ²⁹ אמר כן, למי תהיה שicket האישה בתחום המתים? הרדי היא נישאה לכל שבעת האחים!" ³⁰ השיב להם יושע: "טעותכם נובעת מבורותכם בכל הנוגע לכתבי-הקדש ולגבורתו של אלוהים." ³¹ כי בתחום המתים לא יהיה עוד נשאים: כולם יהיו כמלכים בשמי. ³² באשר לשאלתכם – אם יקומו המתים לתחייה או לא – האם לא קראתם מה אמר לכם אלוהים בתורה? ³³ אניoci אלוהי אברהם. אלוהי יצחק ואלוהי יעקב! והרי אלוהים הוא אלוהי החיים ולא אלוהי המתים!" ³⁴ תשובותיו הרשימו את הקהל הנדרם. ³⁵ אך לא את הפרושים. כשהسمעו כיצד השתיק יושע את הزادקים

פינה, מאתה היה זה ואתה: הייא נפלאת בעינינו? ³⁶ "אני מתכוון לומר שאלודים ייקח מכם את המלכות, וייתן אותה לעם אשר ייתן לו את חלקו ביבול. ³⁷ מי שייפול על האבן הזאת יתגנץ לדריסים.ומי שתיפול עליו האבן ישחק לאבך." ³⁸ כשהסבירו ראשי הכהנים והפרושים שישוע התכוון אליהם – כלומר, שהם היו הכהנים במשל – ³⁹ הם רצו לתפוס אותו, אבל פחרו לעשות דבר מפני ההמון אשר האמין כי ישוע הוא נביה.

22 יושע סיפר להם משלים נוספים על מלכות השמים: "אפשר להמשיל את מלכות השמים למלך שערק סעודת-חתונתנו גدولלה לבנו. ⁴⁰ כאשר הייתה הסעודה מוכנה שלח המלך שליחים אל האורחים שהומין, כדי להודיע להם שהגע הזמן לבוא לסעודת אך כולם סרבו לבוא. ⁴¹ המלך שלח שליחים אחרים להודיע למוזונים: "הוזרו! השורדים והבקר המפוצטםطبוחים והצליל כבר בתנור!" ⁴² אולם המזומנים צחקו והלכו כל אחד לעניינו, אחד לשדה ואחר לשוק ⁴³ והוא בהם ואפילו רצחו אחרים מהם. ⁴⁴ המלך הזעם שלח נזרדי צבא כדי להרוג את הרוצחים ולשרוף את עירם. ⁴⁵ הוא פנה אל משרתיו ואמר: "משתה החתונה מוכן, אולם האורחים שהזמנו לא היו ראויים לכבוד הזה. ⁴⁶ צאו אל הרחובות והזמיןו את כל מי שתפגשו! ⁴⁷ המשרתים עשו לדבריו והכניסו לאולם את כל מי שפגשו: אנשים טובים ורעים גם יחד, והאלים נמלא אורחים. ⁴⁸ אולם כשגננס המלך אל האולם כדי לראות את האורחים, נילה כי אחד מהם לא לבש בnderי החתונה הולמים. ⁴⁹ "יידידי," שאל המלך: 'כיצד נכנסת אל האולם ללא בnderי החתונה? לאורה לא הייתה תשובה. ⁵⁰ אז אמר המלך למשרתיו: קשו את ידיו ורגליו וחשיכו החוצה להושך, למקום שבו יש רק בכוי וחריקת שניים! ⁵¹ כי רבים הקרים אך מעטים הנבחרים." ⁵² שוב נעצו הפרושים בינויהם והיפשו דרך להכשיל את יושע

והוא המשיח. וו "ככל שתרכבו לשרת את הזולת בעוניה, כך תנדלו בעצמכם. כדי להיות נדולים ביותר - היו עברים! ²¹ מי שמכבר את עצמו יושפל ומוי שמשפיל את עצמו יוכבד. ²² אוי לכם, הפרושים והסופרים, צבועים אתם! לא דיו שאינכם נכנים בעצמכם למלכות השמיים. אתם נם מונעים מהחרים להיכנס! אתם מעמידים פנוי צדיקים ומהפללים באירועות באמצע הרחוב. וכל זאת בזמן שאתה מונרים אלמנות מבתיהם. צבועים שכמוכם! ²³ אוי לכם, אוי לכם, צבועים! אתם נוסעים למרחקים כדי לניר אדם אחד, ולאחר שהנתנוו אתם הופכים אותו לבונגנינים עוד יותר מכם! (Geenna g1067) ²⁴ אוי לכם, מנהיגים עיורים! הכלLLLLל שלכם הוא: אם נשבעת בנקדש הזה, מותר לך להפר את שבוטך. ואולם אם נשבעת בזוחב של בית המקדש אסור לך להפר את שבוטך. ²⁵ עיורים טיפשים! מה חשוב יותר, הזוחב או המקדש שמקדש את הזוחב? ²⁶ כמו כן אתם אומרם: שבואה במושבה אינה מהיבית ומותר להפר אותה, אך שבואה בקרובן שעל המזבח - מהיבית. ²⁷ עיורים! מה גדר וחויב יותר, הקורבן שעל המזבח או המזבח עצמו המקדש את הקורבן? ²⁸ הרי אם אתם נשבעים במזבח, אתם נשבעים למעשה בו ובכל אשר עליו. ²⁹ כאשר אתם נשבעים במקדש, אתם נשבעים למעשה בו ובאלוחים השוכן בו. ³⁰ ואם אתם נשבעים נשבעים בשמי, אתם נשבעים בכסא אלהים ובאלוחים עצמו. ³¹ כן, אוי לכם פרושים וסופרים צבועים! אתם מקפידים על הלכות דקרקניות כמו לחת מעשר על עלי, ענען בניתה, ואולם אתם מתעלמים מהדברים החשובים באמות כמו צדק, רחמים ואמונה! אתם אמנים חיבים לחת מעשר, ואולם אסור לכם להזוניה את הדברים החשובים יותר. ³² מנהיגים עיורים! אתם מסננים את היותש ובולעים את הגמל! ³³ אוי לכם, סופרים ופרושים צבועים שכמוכם! אתם מקפידים כל-כך על צחצוח הocus מבחוץ, ואולם תוכה מצחין מריקבון! ³⁴ פרושים עיורים, טהרו

בתשובתו, העלו במוחם שאלה אחרת. אחד מהם דיבין במקצועו, קם ושאל: ³⁵ "רבי, מה היא המצווה החשובה ביותר בתורת משה?" ³⁶ "ואהבת את האלוהיך בכל לבך, וככל נפשך וככל שכלך", השיב ישוע. ³⁷ "זאת המצווה הראשונה והחשובה ביותר! והמצווה השנייה דומה לה: זה אהבת לרעך כמוך." ³⁸ כל יתר המצוות וכל דברי הנביאים מבוססים על שתי מצוות אלה. אם באמת תקיים את שתי המצוות אלה, תקיים למעשה את התורה כולה". ³⁹ בעוד הפרושים נקהלים סביבו, שאל אותם ישוע שאלה: ⁴⁰ "מה בדבר המשיח? בנו של מי הוא?" ⁴¹ "הוא בן-דוד", השיבו הפרושים. ⁴² "אם כך, מהו קורא לו דוד בהשראת רוח הקודש' אדון?" ⁴³ המשיך ישוע לשאול. ⁴⁴ "הרידוד אמר: נאם כי לאני, שב לימיini עד אשית אויביך הדם לרגליך". ⁴⁵ ואם דוד קורא לו אדון, כיצד הוא יכול להיות בנו? ⁴⁶ לא הייתה להם תשובה, ומאותו יום לא העז איש לשאול אותו שאלות מכשילות.

23

ישוע פנה אל הקהל ועל תלמידיו ואמר: ² "הסופרים והפרושים יושבים על כסא משה. ³ לכן טוב שתתশמעו בקולם ותעשו את מה שהם אומרים. אבל בשום אופן אל תעשו את מה שהם עושים! כי הם עצם אינם עושים את מה שהם דורשים מהם לעשوت. ⁴ הם מכבים עלייכם בדרישות שנותן, בעודם שבעצם לא מוכנים להרים אצבע. ⁵ "הם עושים את כל מעשיהם בשליש Shirao אותם. הם מעמידים פנוי צדיקים, מניחים הפילין בצדبور ומאריכים את היצירות שלהם. ⁶ בנסיבותם הם אוהבים לשבת בראש השולחן, ובכיתה הכנסתת - במקומות השמורים. ⁷ הם אוהבים שנותנים להם כבוד ברחובות ושקוראים להם' רבבי. ⁸ אל תרשו לאיש לקראו לכם כך, כי ⁹ כמו שהוא רבעם, וכולכם שוים כאחים. ¹⁰ כמו כן אל תפנו לאיש בתואר' אבוי. כי רק לאלהים שבשמיים עליהם لكم לקרא אבוי. ¹¹ אל תרשו שיקראו לכם מורי ורבבי, כי יש לכם מורה ורב אחר בלבד.

תחיללה את פנים הכליל ואו כולם יהיה נקי ! ²⁷ "אויכם סופרים ופרושים ! אתם דומים לקרים הנראים יפים ויפהרים מבהזען, אך בתוכם הם מלאים עצמות מותים, ריקבון וטומאה. ²⁸ אתם משתדלים להיראות קדושים, אולם בפנים לבכם מלא צבירות וטומאה. ²⁹ כן, אויכם פרושים, ואויכם סופרים - צבאים שכמוכם ! אתם בניים מצבות לנכאים שאבותיהם הרנו, ומניחים פרחים על קברי אנשי-האלוהים שאבותיכם רצחו, ואתם אומרים: 'אנוינו, כמובן, לא היינו מעוזים לנחוג כפי שנחנו אבותינו'!³¹ 'ברבריכם אלה אתם מעודים על עצמכם שהנכם בני רשותם. ³² אתם הולכים בעקבות אבותיכם וממלאים את מכת עוננותיהם. ³³ נחשים בני נחשים ! כיצד תימלטו מעונש הגיהנום ?' ³⁴ (Geenna g1067) "אני שלוח אליכם נביים. הרים וסופרים: אחדים מהם תחרגו בצליבה, ואחרים תלכו בשוטים בbatis הכנסת שלכם, ותרדפו אחריהם מעיר לעיר ! ³⁵ וכך תשאו באשמה הריגותם של כל אנשי האלוהים - החל בהбел הצדיק וכלה בזוכריה ברברכיה, שאוטו רצחתם בבית-המקדש בין היכל למזבח. ³⁶ ובכן, כל זה יבוא על הדור הזה. ³⁷ ירושלים, ירושלים, ההורגת את הנביים ורונמת באבני את שליחי אלוהים ! פעמים רבות חפצתי לאסוף את בנייך. כתרגנולת האספה את אפרוחיה חחת כנפייה, אולם לא רציתם. ³⁸ ועתה אלוהים נושא את ברכם. ³⁹ ואני אומר לכם שמעתה איילך לא תראו אותה יותר, עד אשר תאמרו: 'ברוך הבא בשם ה' !"

24 כשיצא ישוע מבית-המקדש, בא אליו תלמידיו להראות לו את מבני המקדש. ² אולם ישוע אמר להם: "כל המבנים האלה יהרסו ואך אבן לא תישאר במקומה." ³ מאוחר יותר, כשהשיב ישוע על מדרון הרים, שאלו אותו תלמידים: "מי יkirah הדבר הזה ?" ⁴ אל תניחו לאיש לרמות אתם ! ⁴ (אנו g165) "אל תניחו לאיש לרמות אתם !"
 הшиб להם ישוע, ⁵ כי אנשים רבים יבואו ויתענו כל מהתו

מהר', – 49 ותתאכזר ליתר העברדים ותבלח את זמנך בנסיבות, בזילילה ובשתייה – 50 אדרונך יופיע בשעה בלתי צפוייה, וואו הוא ייכח אותך קשות ויקבע אותך מוקדם עם הצובעים: שם יהיה בכיו וחריקת שניים".

25 "או תידמה מלכות השמים לסייע על עשר עלמות, אשר لكחו את המנורות שלهن ויצאו לקבל את פני החתן. 2 אולם רק חמש מהן היו הCharlotte ומילאו את מנורותיהם מראש בשמן. חמש האחריות היו טיפשות ולא מילאו מראש את המנורות. 5 מכיוון שהחתן אישר לבוא, שכבו העלמות לנוח. בחוץ הלילה הן התעוררו לקול תרואה: 'חתן בא! צאנת לקיבל את פניו!' 7 'כל הבוחרות קמו מיד והティיבו את המנורות. אלה שלא היה להן שמן ביקשו מעט חברותיהם, כי מנורותיהם דעכו. 9 'אולם הבוחרות מחברותיהם, כי מנוורתיהם דעכו. 10 'אך בזמן מספיק, לכטו להנות לknoot לעצמכן'. 10 'אך בזמן שהן החלכו לknoot שמן בא החתן, ואלה שהיו מוכנות נכנסו איתו אל החתונה והדרلت נגעה. 11 'כשהזרו החארות מאוחר יותר, הן עמדו בחוץ וקראו: 'אדוננו, אדוננו, פתח לנו את הדלת! 12 'אולם הוא השיב להן אדרוננו, שתו את הדלת! 13 'מושם כך היו ערים מבפנים: 'אני מכיר אתכן!', 13 'מושם כך היו ערים ומוכנים, כי איןכם יודעים באיזה יום ובאיזה שעה אחזור.' 14 'ישוע המשיך': 'אפשר להאר את מלכות השמים בעורת הסיפור על אדם שנגע לאرض רוחקה. לפני נסיעתו הוא קרא למשרתיו והפקיד בידם סכומי כסף, כדי שישקיעו אותו למען זמן העדרו. 15 הוא נתן לאחד 50,000 שקלים, לשני – 20,000 שקלים ולשלישי – 10,000 שקלים. הוא חילק את הכספי בהתאם לכישרונו של כל אחד ויוצא לדרכו. 16 האיש שקיבל 50,000 שקלים החל מיד לknoot ולמכור, ותוך זמן קצר הרוויח עוד 50,000 שקלים. 17 גם האיש שקיבל 20,000 שקלים נינש מיד לעבודה והרוויח עוד 20,000 שקלים. 18 אך האיש שקיבל 10,000 שקלים חפר בור באדמה והטמין בתוכו את הכספי. 19 'לאחר זמן רב חור האדרון ממסעו, וביקש ממשרתיו לחתת דין

שם שוכו של בני-האדם. 28 במקום שבו נמצא הפנר, שם יתאספו הנשרים. 29 'מיד לאחר הצרות של אותם ימים תחשך השמש, היריח ישוחר, הכוכבים יפלו מהשמים וכוחות השמים יתמוטטו. 30 'לבסוף ייראה בשםים אותן בני-האדם ואבל כבד ירד על העולם כולו. כל אומות העולם יראו את בני-האדם בא על עני הרים, בגבורת ובכבוד רב. 31 וואו הוא ישלח את מלאכיו בקהל תרועת השופר, והם יאספו את בחורייו מכל קצוות תבל. 32 'עż התאננה ישמש לכם כדרוגמה: כאשר הענפים מלבלבים והעלים ידרוקים, אתם יודעים שהקץ קרב. 33 כאשר כל מה שספרתי לכם ותהייל להתרחש, דעו לכם שהזה קרוב, שאני עומד בפתח. 34 אני אומר לכם: כל הדברים האלה יתרחשו לפני שיחלוף הדור הזה. 35 'השמות והארץ יחלפו, אבל דברי לא יחלפו. 36 'איש אינו יודע את אינם יודעים זאת, ואבילים אנו עצמי איני יודע את המועד המדויק. רק אבי שבשמי יודע זאת. 37 'כימי נוח כן יהיה באו של בני-האדם. 38 בני-האדם חי בשלווה; הם אכלו, שטו והתהנתו לפני שפותחים בא המבול. 39 בני-האדם סרבו להאמין לשמע מה שעמד לקרים, עד שהמבול אכנ בא והטבח עת כולם. כך יהיה בואי. 40 'באותה עת שני גברים יעמדו יחד בשדה – האחד יילך והשני ישאר. 41 שתי נשים יתחנו בקרחין – אחת תילך והשנייה תישאר. 42 'לכן היו מוכנים, כי איןכם יודעים באיזה יום יבוא אドונכם. 43 'אליו ידעו את השעה, היו כולם מוכנים לבואו. כשהם יהיו מוכנים לבואו של גנב אילו ידעו מתי יבוא. 44 כך גם אתם היו מוכנים תמיד, כי בני-האדם יבואו בשעה בלתי צפוייה. 45 מי מכם משרת נבון ונאמן לאדרונכם, שיפקח על משק ביתו ויקבל את שכרו בעתו? 46 ברוך תהיה אם בשובי אמא צאה אני אפקיד על כל רכושי. 47 נשים נאמנים אחרות ממלא את תפקידן בנאמנות. 48 אנסים נאמנים כאלה אני אפקיד על כל רכושי. 49 'אולם אם אתה רשאי ותאמר לעצמך: 'אה, האדרון לא ישוב כל כך

והאכלנו אותו. או צמא והשכנו אותו? ³⁸ או אורה זר וערנו לך? או עירום והלבשו אותך? ³⁹ מתי ראיינו אותך חוליה או כלוא ובאו לברך אותך? ⁴⁰ "ואני, המלך, ענה: 'כשעשיתם אחד מן הדברים האלה לאחד מהחצרים - כאילו עשיתם אותו לי.' ⁴¹ לאחר מכן אפנה אל העומדים לשMAIL ואומר להם: 'הסתלקו מכאן, ארוים. אל האש הנצחת' ⁴² שהוכנה לשטן והשדים!' ^(aiōnios g166) ⁴³ כי כשהייתי רעב לא האכלתם אותי, וכשהייתי צמא לא נתתם לי דבר לשותה. ⁴⁴ היהי אורה זר, ואולם לא הזמנתם אותי לביתכם. היהי עירום, ולא הלבשתם אותי. היהי חוליה וכלו, וככל לא באתם לברך אותי! ⁴⁵ "ואז הם יענו: 'אדון, מתי ראיינו אותך רעב או צמא או זר או עירום או חוליה או כלוא, ולא עזרנו לך?' ⁴⁶ "או ענה להם: 'אמן, אומר אני לכם! כאשר סירבתם לעוזר לאחד מן האחים הצעירים האלה סירבתם לעוזר לי.' ⁴⁷ "והם ילכו משם לישורי נצח, ואילו הצדיקום - לחוי נצח." ^(aiōnios g166)

26 כשסימן ישוע למד את תלמידיו, אמר להם: ² "כידוע לכם חן הפסח מתחילה בעוד יומיים, יימסרוatoi למוות על הצלב." ³ באotta שעה התכנסו ראשי הכהנים והמניחים الآחרנים בביתו של קייפא הכהן הגדול, ⁴ כדי לחשב איך להפוך את ישוע בחשי ולחרגנו. ⁵ "לא בזמן חנינות הפסח," הסיכמו ביניהם, "פָּנִ תְּחַולֶּל מֹהוּמָה בְּעֵם." ⁶ בזמן שישוע היה בכיתה עניה, בביתו של שמעון המצדurge. ⁷ ניגש אליו איש ובידה בקבוק בשום יקר מאד, ושפכה את הבושם על ראשו בשעה שאכל. ⁸ התלמידים עשו מאד ואמרו: "מדוע היא מבזבזה את הבושם היקר זהה? הלא יכולנו למוכר אותו בכיסף רב, ואת הכסף הינו נותנים לעניים!" ¹⁰ מדוע אתם מציקים מה? שאל ישוע. "הלא דיא עשה מעשה טוב. וזה? ¹¹ העניים נמצאים איתכם תמיד, ואילו אני לא אהיה איתכם תמיד. ¹² היא שפכה על את הבושם כדי להזכיר את נופי لكمורה. ¹³ אני אומר לכם: בכל מקום

וחשבון על הכסף שהפקיד בידם. ²⁰ האיש שקיבל 50,000 שקלים החירות לאדרונו 100,000 שקלים. ²¹ האדון שיבח אותו על עבירותו הטובה ואמר: 'מאהר שהיה נאמן בסכום קטן, אתן לך עכשו אחריות הנוליה יותר. בוא והשתתף בשמחתך.' ²² "אחריו בא האיש שקיבל 20,000 שקלים. ועכשו אני מהזיר לך סכום נתן לך 20,000 שקלים. אמר לו האדון. אתה משרת כפול.' ²³ "עובדת טובה; אמר לך האדון. אתה משרת טוב ונאמן. מאהר שהיה נאמן בסכום קטן, אתן לך עכשו הרבה יותר!" ²⁴ לאחר מכן בא האיש שקיבל 10,000 שקלים ואמר: 'אדוני, ידעת שאתה איש קשה, שמליח ל��צור במקום שלא זורעת ולא שורב במוקם שלא פירות. מושם לך פחדתיך והסתתרתיך את הכסף באדמה – והנה הוא!' ²⁵ אך אדוניו השיב לו: 'רשע שכמוך, עבד עצמן! אם ידעת שאדרוש ממך את הרוות, ²⁷ מידוע לא הפקדת את הכסף בבנק? את הרכות היית מקבל ריבית! ²⁸ קחו ממנו את לך לפחות היחסות היית מקובל ריבית! ²⁹ קחו ממנו את הכסף, ותנו לאיש שיש לו כבר 100,000 כי האיש שמנצל היטב את מה שננתנים לו – יינתן לו עוד וייהilo אדם בלתי-אחראי – גם מעת האחריות שניתנה לו תילקה ממנה. ³⁰ קחו עתה את המשרת הזה, שאין בו כל תועלת, והשליכו אותו החוצה לחושך, שם יש בכיו וחריקת שניים'. ³¹ "אולם שאנו, המשיח, אבוא בתפארתי עם כל המלאכים, תאספו לפני, ואני אפריד בינויהם כרועה המפריד בין הכבשים ובין העזים. ³³ את הכבשים אעמיד לימיini ואת העזים לשMAIL. ³⁴ "לאחר מכן אני, המלך, אומר לעומדים לימיini: 'וואו, ברוכי אבי, אל הממלכות שהוכנה למענקם מאו היוסד העילם. ³⁵ כשהייתי רעב – האכלתם אותי. כשהייתי צמא – נתתם לי לשותה. כשהייתי אורה זר – הכנסתם אותי לביתכם. ³⁶ כשהייתי עירום – הלבשתם אותי. כשהייתי חוליה או אסור בכלל – באתם לברך אותי. ³⁷ "ואתם צדיקים יענו: 'אדוננו, מתי ראיינו אותך רעב

הלילה, לפני שיקרא התרנגול את קריית השחר, התחחש לי שלוש פעמים! ³⁵ "לעולם לא אהכחש לך." התעקש פטרוס, "אפילו אם יהוה עלי למות!" ושהר התלמידים נם אמרו כך. ³⁶ הם גינוו לחורשת עצירות הנקרת נתרשנים", ואמר לתלמידיו: "חכו לי כאן עד שא חוזר. אני הולך להתפלל." ³⁷ הוא לכה ארוז את פטרוס ואת יעקב וויתן, בני זברוי, והחמלא עצוב ומועקה. ³⁸ "אני מותיסר עד מותה!" אמר להם ישוע. "חכו כאן... היישארו ליידי ערדים..." ³⁹ הוא התרחק מהם מעט, נפל על פניו והחפלל: "אבי, אם זה אפשרי, הסר מני את כוס היסורים. אולם לא כרצוני כי רצונך יעשה!" ⁴⁰ לאחר מכן הוא חזר אל שלושת התלמידים ומצא אותם ישנים. פטרוס, קרא ישוע, "האם לא יכולת להישאר ערדיםitti שעה אחת בלבד?" ⁴¹ עמדו על המשמר והתפללו שלא תבואו לידי ניסיון. אני יודע שהרוח אכן רוצחה, אבל גופכם חלש כלכך! ⁴² ישוע עזב אותם שוב והתפלל: "אבי, אם עלי לשנות את הכוס הזאת. אז שרצונך יעשה!" ⁴³ הוא חזר אל תלמידיו, ונעם הפעם מצא אותם ישנים. כי עיניהם היו כבדות. ⁴⁴ הוא שוב עזב אותם וחזר על חפilitו בפעם השלישייה. ⁴⁵ לאחר מכן הוא חזר אל תלמידיו ואמר: "האם אתם עדין ישנים? הנעה השעה שבנ-אדם יימסר לידי אנשים חוטאים. ⁴⁶ קומו, הבה נלך מכאן. הבינו, הנה מתקרב האיש שישניר אותו." ⁴⁷ לפני שהשפיכ ישוע לסימן את דבריו הגיע למקום יהודה, אחד משנים-עשר התלמידים. ואיתו המן שנשלח מטעם ראש הכהנים זוקני העם, חמוש בחרבות ובמקלות. יהודה אמר להם לתפוס את האיש שייתן לו נשיקה, והוא ניגשisher אל ישוע ואמר: "שלום, רבבי!" ונישק ⁴⁸ אותו. ⁴⁹ יידידי, אמר לו ישוע, "עשה את מה שבאת לעשות." באותו רגע הפסיקו אותו האחרים. ⁵⁰ אחד האנשים שעמדו עמו ישוע שלף חרב וקיצץ את אוזנו של עבר הכהן הנדול. ⁵¹ "עוזב את החרב לך." אמר לו ישוע, "מי שחי בחרב ימות בהרבה. ⁵² אתה לא מבין פטרוס. ⁵³ אולם ישוע אמר לו: "האמת היא שעוד שבו תוכרו הבשרה הזאת. תיזכר גם האישה הזאת בוכות המעשה שעשתה." ¹⁴ לאחר מכן החל יהודה איש-קרים, שהוא אחד משנים-עשר התלמידים. אל ראש הכהנים ¹⁵ ושאל: "מה חתנו לי אם אמסור לידיכם את ישוע?" הם נתנו לו שלושים מטבעות כסף, ¹⁶ ומאותה שעה חיפש יהודה הזדמנות למסור לדידיהם את ישוע. ¹⁷ בערב הפסק באו התלמידים אל ישוע ושאלו: "היכן אתה רוצה שנכין את הסדר?" ¹⁸ "לכדו העירה אל אדם פלוני, ענה ישוע, "ואמרו לו: 'אדוננו אמר: שעתי הנעה, והפעם אני ותלמידיו נערוך את הסדר בביתך.' " ¹⁹ התלמידים עשו לדבריו והכינו את הסדר. ²⁰ בערב ישב ישוע עם תלמידיו ליד השולחן. ²¹ ובשעת הארוחה אמר להם: "אחד מכם יבנוד בייסניר אותו." ²² התלמידים התעצבו מאד ושאלו זה אחר זה: "האם אתה מתחכו אליו?" ²³ "אני מתחכו לאחר אשר טבל את המצח שלו בקערה יחרת. ²⁴ בナン-האדם הולך למות כפי שכחוב שצרייך ל��רות, אולם אני אומר לכם: אווי לאיש שישניר אותו, מוטב שלא היה נולד בכלל!" ²⁵ גם יהודה שאל את ישוע: "רבבי, האם אתה מתחכו אליו? וישוע השיב: "כן." ²⁶ בעת הסעודה לכה ישוע את הלחם (מצח). ברך, פרס לפروسות, הניש לתלמידיו ואמר: "קחו ואכלו; זהו גופי." ²⁷ לאחר כך לקח כוס יין, ברך, הניש לתלמידיו ואמר: "שתו ממנה כולכם. ²⁸ כי זה דמי החותם את הברית החדשה בין אלוהים לבני בני-האדם; זהו דמי הנשוף כדי לסלוח לחטאיהם של אנשים רבים. ²⁹ ובכן לא אשתחוו יותר יין עד היום שבו אשתחה יין חדש איתכם במילכות אבי." ³⁰ כל הנוכחים שרו מזמור תהילים, ולאחר מכן הלכו להר הזיתים. ³¹ "הלילה כולכם תעוזו אותו," אמר ישוע לתלמידיו, "והורי כתוב: 'אה את הרעה ותפוץין הצאן'." ³² אולם לאחר שאקום לתחיה אלך לנילול ואפונש אתכם שם." ³³ "אפילו אם כולם יעזבו אותך, אין לעולם לא יצאוב אותך!" קרא פטרוס. ³⁴ אולם ישוע אמר לו: "האמת היא שעוד

משרתת וקראה: "גַם אַתָּה הִיֵּת עִם יִשׁוּעַ מֹהָנְלִיל!"⁵⁷ אלם פטרוס הבהיר את דבריה בقول: "מָה פְּתָאָם אֲנִי בְּכָלְלָא יָדַע עַל מָה אֶת מִדְבָּרָתִי!" ז' ומאותה יותר נערה אחרה ראתה אותו ליד השער, ואמרה לאנשים סביבה: "גַם הוּא הִיֵּת עִם יִשׁוּעַ מְנַצְּרָתִי!" ז' פטרוס שוב הבהיר את הדבר: "אֲנִי נִשְׁבַּע שָׁנִי אֲפִילּוּ לֹא מִכִּיר אֶת הָאִישׁ הַזֶּה!" ז' כעובר זמן מה נינשו אליו האנשים שעמדו שם ואמרו: "אָנָּחָנוּ יוֹדְעִים שָׁתָּה אֶחָד מִתְּלִמְדִיוֹ; הַמְבָטָא הַגְּלִילִי שֶׁלְּ מִסְנֵר אָוֹתֶךָ!" ז' פטרוס החל לקלל ונשבע: "אַיִלְלִי מִכִּיר אֶת הָאִישׁ!" בָּאוֹתוֹ רָגֵעַ קָרָא הַתְּרִנְגּוֹל, ז' ופטרוס נזכר בדבריו יישוע: "לְגֻוו שִׁקְרָא הַתְּרִנְגּוֹל הַחֲכָשָׁל שְׁלֹשׁ פָּעִים. "הָוּא יִצְאָה מִהְחַצֵּר וַיַּרְא בְּכָci.

27 לפנות בוקר שוב החכנסו ראשי הכהנים ווקני העם. כדי להתייעץ כיצד לשכנע את המושל הרומי להוציא את ישוע להורג. ז' הם כבלו אותו ושלחו אותו לפילוטוס, המושל הרומי. ז' כאשר ראה יהודיה הבוגר שישוע נידון למוות, התחרט על המשעה ששהה והחויר את הכסף לראשי הכהנים והזקנים. 4 "חַטָּאתִי", הכריז יהודה. "בְּנֶדֶתִי בְּאָדָם חַפְשָׁע. " ז' לא אכפת לנו", השיבו. "זֹאת הַבְּעִיה מִפְשָׁע. " ז' יהודה וركח את הכסף על הרצפה במקדש. ז' וחלק לתלות את עצמו. 6 ראשי הכהנים אספו את הכסף מהרצפה ואמרו: "אַיִלְלִי יִכְלִיל לְהַכִּיס אֶת הַכָּסֶף לְאוֹצֶר, כִּי הַתּוֹרָה אָוְסְרָת קְבָלָתִ כְּסֶף דָּמִים. " ז' הם התייעצו ביניהם. ולבסוף החלטטו לקנות בכספי זה את שדה הויוצר בירושלים, שהשתמשו בו לקבורת נזירים. 8 משומס כך נקרא השדה ההוא עד היום הזה: "שְׂדָה הַדָּם". 9 בזאת התקיימה נבואת זכריה: "הִם לְקַחְוּ אֶת שְׁלוֹשִׁים שְׁקָלִי הַכָּסֶף - הַמְהִיר שְׁבוּ הַעֲרִיכּוּ אֶתְּנִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - וּקְנֻוּ שְׂדָה מֵאָת הַקָּדְרָה, כַּפִּי שְׁהָדְרִיךְ אֶתְּנִי הָ." ז' יישוע עמד לפני פילוטוס, המושל הרומי, וזה שאל אותו: "הִם אַתָּה מֶלֶךְ הַיְהוּדִים?" "אַתָּה אָוְרָם", השיב יישוע. ז' אלם כאשר ראשי הכהנים והזקנים האשימו אותו, יושע

שאנו יכול לבקש מואב שיתן לי אלפי מלאכים להגן עליו, והוא היה שלוח אותם מיד? ⁵⁴ אלם אילו הייתי עושה כך, כיצד הייתה מתקינה הנבואה בכתביהם המתארת את המתרחש עכשוו? ⁵⁵ יישוע פנה אל ההמון ואמר: "הִאם אַנְיִפְשְׁעַ מִסּוֹכֵן? מִדּוֹעַ אַתָּם באים לְאָסֹר אֶתְּנִי בְּחַרְבּוֹתִים וּבְמַקְלֹות? הַלֹּא לִמְדָתִי אַתֶּם בְּמִקְדְּשׁוֹ יּוֹמִים וּוָיּוֹם לְאָסֹר אֶתְּנִי שֶׁלֹּא קַשְׁשִׁי! ⁵⁶ אלום כל זה בא למלא את דברי הנביאים בכתביו הקורא. "אֹזֶעֶבֶו אֶתְּנִי הַתְּלִמְדִים וּבְרוֹחָו. ⁵⁷ ההמון לקח את יישוע אל ביתו של קייפא הכהן הגדול - שם כבר המתוינו לו הסופרים והזקנים. ⁵⁸ באותו זמן הילך פטרוס במרקח מה אחרי ההמון. הוא נכנס לחצר ביתו של הכהן הגדול, ישב בין החילימ וחייב לראות מה יקרה לישוע. ⁵⁹ ראשיו הכהנים וחבריו הסנהדרין, שהתאספו שם, חיפשו עdry שקר שייעידו ננד יישוע, כדי שיוכלו להטיל עליו אשמה כלשהי ולדעתו למוות. ⁶⁰ אבל מרמותו שמצו אנשים רבים שהסכומו לחת עדות שקר. דבריהם תמיד סתרו זה את זה. לבסוף באו שני אנשים שהצחרו: "הָאִישׁ הַוְה אָמַר שְׁהָוּא יִכְלִיל לְהָרָס את בית-המקדש וללבנותו אותו מחדש תוך שלושה ימים." ⁶¹ הכהן הגדול קם על רגליו ושאל: "מָה יִשְׁלַׁךְ יִשְׁלַׁךְ לְוֹמֵר להונתק? מָה יִשְׁלַׁךְ לְוֹמֵר על כל הטענות ננדך?" ⁶² אָךְ יִשׁוּעַ שָׁתָּק. "בְּשֵׁם אֱלֹהִים תְּמִיד סָתְּרוּ זֶה אֶת זֶה. לְבּוֹסָף בא שני חיים. קרא הכהן הגדול, "אָנָּי דּוֹרֵש מִמֶּךְ שְׁתָאָמֵר לנו אם אתה המשיח, בננו של הקדוש ברוך הוא!" ⁶³ "אָתָּה אָמַרְתָּ, " אמר יישוע, "אָבֵל אָנָּי אָמַר שְׁתָאָמֵר תְּרָאוּ אֶת בָּנֵיךְ אָדָם יוֹשֵׁב לִימִין הָאֱלֹהִים וּבָא עַמְּנַנִּי הַשְׁמִים." ⁶⁴ הכהן הגדול קרע את בגדיו וקרא בקהל: "מִנְדָּרֶךְ! אַיִלְלִי זְקוּקִים לְעָדִים נוֹסְפִּים. כָּלְכָל שְׁמַעַתְּמָם אֶת דְּבָרָיו! מָה אַתָּם פּוֹסְקִים? " "מוֹתָה! הָם צַעֲקוּ. "מוֹתָה! מוֹתָה!" ⁶⁵ הָם יַרְקוּ בְּפָנָיו של יישוע, הכו אותו. סתרו לו על הלחי וקרו: ⁶⁶ "מָשִׁיחַ שְׁכָמוֹךְ. התנבה לנו! מי הכהן אותך הפעם?" ⁶⁷ כשבכל זה קרה, פטרוס ישב בחצר הבית. לפחע עברה לידי

החיללים להתלכץ ולצחוק עליו, הפישטו מעליו את הנלימה והלבשו אותו בגדיו, והחציאו אותו החוצה לצליבה.³² בדרכם עד שהגיעו למקום את שמעון מקירנה ואילצו אותו לסחוב את הצלב של יושוע.³³ הם המשיכו בדרכם עד שהגיעו למקום הנקרא "גָּלְגָּלָתָא", או "מקום הנולגולות".³⁴ החיללים נתנו לין מסומם. אולם לאחר שטעם ממנה סרב לשתוות אותו.³⁵ לאחר הצליבה הפליאו החיללים נורל, כדי לחלק ביניהם את בגדיו של יושע.³⁶ ואז התישבו והבטו בישוע על הצלב.³⁷ מעל ראשו הם תלו שלט: "זהו יושע מלך היהודים".³⁸ יהוד עם ישוע נצלבו גם שני פושעים - אחד למנוא ואחד לשמאלו.³⁹ העוברים ושבים קללו אותו, לענו לו וקראו:⁴⁰ "נו, אתה יכול להרים את בית המקדש ולבנותו מחדש בשלווה ימים? אם אתה בnalothim, מרווע איןך יורד מהצלב ומצליח את עצמך?"⁴¹ נם ראשى הכהנים, הסופרים והזקנים חרפו אותו ולענו לו:⁴² "הוא יכול להושיע את כולן חוץ מאשר את עצמו!" צחקו. "משיח שכמוו!" קראו. "מלך ישראל, הבה נראה אותו יורד מהצלב, ואז נאמין בו!"⁴³ הריו בטה באלהים. נראה אם אלהים באמות יציל אותו. הריו אמר שהוא בnalothim!⁴⁴ גם הפשעים נצלבו לידי העלייבו אותו בצורה דומה. בשעה שתים-עשרה בצהרים כיסה חושך את כל הארץ למשך שלוש שעות.⁴⁵ בשעה שלוש אחר-הצהרים זעק ישוע ועתק שבר: "אל, אל, למה שבקنتני?" (כלומר: "אלי, אלי, למה עזתני?")⁴⁶ אחדים מהנוכחים חשבו שהוא קורא לאליהו הנביא. אחדים מהם רין והביא ספוג טבול בחומץ, שם אותו בקצתה מקל והושיטו לישוע כדי שישתה.⁴⁷ אך יתר האנשים אמרו: "עוזב אותו. הבה נראה אם אליו באמת יבוא להצליל אותו!"⁴⁸ אז זעק ישוע אליו והנכוו את נשמהו.⁴⁹ באותו רגע הפרוכת שלפניו שנית ונפח את נשמהו.⁵⁰ לאחר מכן נתקרעה לפניו קודש הקודשים בביתה המקדש נקרעה לשניים - מלמעלה עד למטה. האדמה רעדת, סלעים נבקעו, לא אמר דבר.⁵¹ האם אין שומע את מה שהם אומרים?⁵² שאל פילטוס.⁵³ אך להפתעתו הרבה של המושל לא אמר ישוע דבר.⁵⁴ כל שנה, לבדור חן הפסת, נהג המושל לשחרר אסיר יהודי אחד לפי בחירות העם.⁵⁵ באותה שנה היה בכלל אסיר יודע בשם זהה בשם ישוע בר-אבא.⁵⁶ כאשר התחסף באותו בוקר המונך רב לפני ביתו של פילטוס, הוא שאל: "את מי אשחרר לכם, את ישוע בר-אבא, או את ישוע הנקרא משיח?"⁵⁷ כי פילטוס ידע היטב שמסרו את ישוע מוחר קנאה.⁵⁸ באותו זמן, כשהישב פילטוס על כסאו בビית-הדין, שלחאה אליו אישטו הוודהה: "עוזב את האיש הטוב הזה לנפשו, כי בלילה האחרון חלמתי עליו חלום נורא".⁵⁹ בינו לבין הפקידו הראשי והזקנים לשכנע את המונך לדרשו את שחרורו של בר-אבא, ואת הוצאותו להורג של ישוע.⁶⁰ וכך כשוחר המושל ושאל: "את מי מהשנים אשחרר לכם?" צעק הקהל: "את בר-אבא!"⁶¹ אם כך, מה עשה עם ישוע הנקרא משיח?⁶² שאל פילטוס. "צלוב אותו!"⁶³ הם צעקו.⁶⁴ "מדוע? מה עשה?" שאל פילטוס. הם לא ענו, ורק הגבירו את צעקותיהם: "צלוב אותו!"⁶⁵ כשהראה פילטוס שאין טעם להמשיך ושלולה לפרק מהו מה, דרש שיביאו אליו קורת מים. הוא רחץ את ידיו לעיני הקהל ואמר: "היהודים שלי נקיות מדים של האיש הצדיק הזה. האחריות מוטלת עליכם!"⁶⁶ והוא המונך השיב בצעקה: "דמו לעלינו ועל בניינו!"⁶⁷ אז שחרר להם פילטוס את בר-אבא, ולאחר שהלכה המשמר, דרש שיביאו לדי החילאים הרומיים. כדי שיקחו אותו לצליבה.⁶⁸ אולם לפני כן הם שחרר להם פילטוס את בר-אבא, ולאחר שהלכה לקחו אותו אל ארמון המושל וקראו לכל חיליו המשמר.⁶⁹ הם הפשיטו והלבשו אותו גלימה ארוגמן. לאחר מכן שורו זר מקוצים ארוכים ותינחו על ראשו ככתר, בידיו היימנית שמו מקל לשרבית. כרעו ברך לפניו בלבולו והתנו בו בקראיות לען: "יהו מלך היהודים!"⁷⁰ הם ירקו בפניו, חטפו מידו את המקל והכוו על ראשו.⁷¹ לאחר שסיימו

קם לתחייה בדיק כפי שהבטיחה. היכנסו, תראו את המקום שבו שכב. 7 עכשו לכו מחר אל תלמידיו ותאמרו להם שישוע קם מן המתים, והולך לפניכם לניל. אתם תראו אותו שם. זהו, אמרתי לכם! 8 הנשים רצו מן הקבר מבוהלות מארוד. אך מלאות שמחה, ומיהרו למצוא את התלמידים ולמסור להם את בשורת המלאך. 9 בשעה שרצנו נגלה אליו יושע. "שלום לך!", אמר, והן נפלו לרגלו והשתחו לפניו. 10 "אל תפחדו", הרנייך אותן ישוע. "לכו ואמרו לאחיו לכת מיד לניל כדי לפנוש אותו שם." 11 כשהיו הנשים בדרכן העירה, באו השומרים אל הראש הכהנים וסיפרו להם מה שקרה. 12 הוקנים הተכנסו לאסיפה חרום והחליטו לשחד את השומרים. כדי שייספרו שנופת ישוע נגנבה בזמן שישנו. 13 "אם יניע הדבר הזה לאזוני המשול. "הסבירו, "נunday לזככם ונפיסו אותו." 14 וכך קיבלו אנשי המשמר את השוחד ואמרו מה שנתבקשו לומר. גרטם הופצה בין היהודים, אשר עד היום מאמינים בה. 15 בינו לבין הלכו אחד-עשר התלמידים אל הגליל, כדי לפנוש את ישוע על אותו הדר שאמר להם מראש. 16 כאשראו אותו התלמידים הם השתחו לפניו, למרות שהליקם הטילו ספק שאכן היה זה ישוע. 17 נירגהה לי כל סמכות בשם וברצ", אמר להם ישוע. 18 "משום כך לכו ועשו תלמידים בכל העולם. הטבילו אותם בשם האב, הבן ורוח הקודש. 19 ולמדו אותם לעשות את כל אשר צייתי אתכם. היו סמוכים ובתוחים

שהיה אתכם עד סוף העולם!"^{(a) 165}

52 קברים נפתחו, וצדיקים רבים קמו לתחייה. 53 לאחר חזרתו של ישוע אלה עזבו את בית הקברות, נכנסו לירושלים והופיעו לפני אנשים רבים. 54 צין רומי והחילים שהיו ליד הצלב, נבחלו מאוד מרעיהת הארץ ומכל מה שקרה, וקראו: "איש זה באמת היה בָּנְאֵלֹהִים!" 55 נשים רבים שבאו עם ישוע מהגליל, כדי לשרת, עמדו מרחוק והתבוננו. 56 ביניין היו מרומים המנדליות, מרומים אמאם של יעקב ו요סף, ואמאם של יעקב ויוחנן (בני זבר). 57 בערב ניש אל פילטוס יוסף מונדרמתים, שהיה אדם עשיר ושליח של ישוע, וביקש את גופתו. פילטוס ציווה לשחרר את הגופה ולהעביר אותה לוספה. 58 יוסף לקח את הגופה, עטף אותה בסדין לבן. 59 הנינה אותה בתוך קבר חדש שחצב בשביל עצמו, סתם את הפתח באבן גדולה והלך לדרכו. 60 מרומים המנדליות ומרומים השנייה ישבו במרחק וחסתכלו. 61 מרומים המנדליות בתום טקס הagnet, באו הראש הכהנים והפרושים אל פילטוס 62 ואמרו: "אדוננו, השקרן הזה אמר פעם שלآخر שלושה ימים ישב ויקום לתחייה. 63 משום לכך אנחנו מבקשים ממש לחזור את הקבר עד לאחר היום השלישי, כדי שתלמידיו לא יגנבו את הגופה ויפיצו את השמואה שהוא קם מן המתים. אחרית תהיה התרמיות גרוועה מזו הראשונה". 64 פילטוס אמר להם: "יש לכם משמר שלכם, אתם יודעים איך לטפל בזה כמו שצידך". 65 וכך הם חתמו את הקבר והציבו שומרים.

28 ביום ראשון השם בבור, בעלות השחר. הלכו מרומים המנדליות ומרומים השנייה אל הקבר. 2 לפעת התחוללה רעדת אדמה חזקה, ומלאך ירד מהשמים. הוזיא את האבן שחסמה את הפתח והואב עלייה. 3 פניו האירו כברק, ובגדייו היו צחוריים כשלג. 4 כשראו השומרים את המלאך, הם התעלפו מרוב בהלה ונפלו על הארץ כמוים. 5 "אל תפחדנה", פנה המלאך אל הנשים. "אני יודע שאתה מחפשות את ישוע שנצלב. 6 אולם הוא אינו נמצא כאן. ישוע

הרשנות. ²⁰ ישוע קרא להם. והשניהם הצטרכו מיד אל החבורה, לאחר שהשאירו את זבדי אכיבם בסורה עם מספר דינאים שכירדים. ²¹ ישוע ומלוחיו הניעו לכפרנים חום. בשכת בכור הילכו לבית-הכנסת, רישוע לימד את הקהלה. ²² היהודים בבית-הכנסת נדרהמו מחדרצה שעלה, מפני שדבר אליהם בסמכות רבה ולא כמו הסופרדים. ²³ בבית-הכנסת היה איש אחד שדר טמא, והלה צעק לפתח: ²⁴ "מדוע אתה מטריד אותנו, ישוע מנצרת, האם בא את להشمיד את השדים? אני מכיר אותך; אתה בן הקדוש של אלוהים!" ²⁵ ישוע נזק בشد וציווה עליו: "שתק וצא אלוהים!" ²⁶ השדר טלטל את האיש המסכן מצד אל החוצה! ²⁷ השדר טלטל את האיש המסכן מצד אל צד ויוצא ממנו בקהל צעה. ²⁸ כל הנוכחים השוטמו והחלו לשוחח זה עם זה על המקהלה. "האם זוהי תורה חדשה?'" שאלו בתרגשות. "ראו, נם השדים שומעים בקולו!" ²⁹ עד מהרה החפשטו השמונות על מעשי השוע והחרפנסמו בכל אזור הארץ. ³⁰ נשען ותלמידיו צאו מבית-הכנסת והילכו לביהם של שמעון ואנדריא. ³¹ כאשר נכנסו אל הבית מצאו את חמתו של שמעון שכבת שם חוליה עם חום גבוה. התלמידים פנו מיד אל ישוע וביקשו את עזרתו. ³² ישוע נינש אל מיטת החולה,acho בידה ועזר לה לשבת. החום נעלם מיד, היא קמה ממיטתה והכינה להם אוכל. ³³ עם שקיעת השמש התמלאה הארץ הביתה בחולמים ואנשים אחוויו שדים. אשר הובאו אליו ישוע כדי שירפא אותם. ליד הבית התאספו כל אנשי העירה מtopic סקרנות. ³⁴ ישוע ריפה אנשים רבים שהיו חולמים במחלות שונות, ונירש שדים רבים (אולם הוא לא הרשה לשדים לדבר, מושם שידעו מי הוא). ³⁵ למחרת בכור, עוד לפני זריחה המשמש. קם ישוע והלך למקום שקט ומבודד כדי להתפלל. ³⁶ שמעון והאחרים יצאו בעקבותיו, וכשמצאו אותו קראו: "לאן אתה הולך? כולם מתחשים אותך!" ³⁷ "אינו יכולם להגיד כל הזמן במקום אחד", השיב ישוע. "עלינו לлечת נם למקומות אחרים. כדי לספר לאנשים על

¹ כך מתייחל הסיפור על ישוע המשיח בצד האלוהים. ² בספריו הנכיאים הודיעו לנו אלוהים שהוא עומד לשוחח אלינו את בניו, אולם לפני כן ישלח שליח מיוחד אשר יכין את העולם לקראת בוואו של בצד האלוהים. ³ ישיעו הنبيה ניבא: "kol koran b'midbar panu drach ha", ישרו מסילותיו. ⁴ שליח זה היה יונתן המטביל. יונתן נר במדבר והכריז שככל אחד ציריך להיטבל במים. אותן חרתה על מעשו וכדי שאלוהים יסלח לו עליהם. ⁵ אנשים רבים מירושלים ומכל אזור יהודה באו להקשיב לדבריו יוחנן, ולאחר שהתמודו על מעשיהם הרים הרים הטהריהם אותם בנهر הירדן. ⁶ בנדיו היו עשויים שער גמלים והואיתה לו חגורת עור; הוא נהג לאכול ארבה ורבש-בר. ⁷ המסר של יוחנן היה זה: "בקרוב יבוא אדם נדול ונעלמה ממנה; הוא כה נעלמה עד כי אני ראוי להסיר את נעליו!" ⁸ אני הטבלתי אתכם במים, אולם הוא יטביל אתכם ברוח הקודש של אלוהים! ⁹ ביום אחד בא ישוע מנצרת שבגליל, וyonatan הטהר אותו בנهر הירדן. ¹⁰ כאשר יצא ישוע מהמים נפתחו השמיים, ורוח אלוהים בדמות יונה ירדה ונחתה עליו. ¹¹ ווקול מן השמיים קרא: "אתהبني אהובי, ובך אני חפי". ¹² רוח אלוהים נשא מיד את ישוע אל המדבר, שם הוא נשאර לבדו עם חייו המדבר ארבעים ימים, והשיטן ניגש לנסותו. לאחר מכן המדבר מלככים יום, והשיטן ניגש לנסותו. ¹³ לאחר מכן בא המלכים לשרתו אותן. ¹⁴ זמן מה לאחר שאסר המלך הורדוס את יוחנן, בא ישוע אל הגליל כדי להזכיר על בשורת אלוהים. ¹⁵ "העת הגיעה! קרא ישוע. מלכות אלוהים קרכבה, שוכן מרככם הרעה והאמינו לבשורה!". ¹⁶ ביום אחד כשהתהלך ישוע על חוף הכנרת, ראה את האחים שמעון ואנדריא דנים בעירות רשות. הם היו דיניגים במקצתם. ¹⁷ "בוואו אחרי!" קרא אליהם ישוע. "אני עשה אתכם לדיני אדם!" ¹⁸ שני האחים עזבו מיד את הרשות שלהם והלכו אחריו. ¹⁹ לא הרחק משם ראה ישוע את יעקב ויוחנן בני-זבדי ושבים בסירה דיג ומתנקים את

חטאיהם על-יד-אדמות. אני אוכיה לכם שאני לא רק מדבר, אלא גם עושה – מיד תראו כיצד אני מרפא את האיש הזה.” ²⁰ והוא פנה אל האיש המשותק ופקד עליו: “קומו! קפל את האלונקה שלך ולך לבייחך. כי נרפאת!” ²¹ האיש קפץ על רגלו, קופל את האלונקה ונרפאת!”, אמר הצעיר. ²² אמר ר' יeshua שהרבה רביים נפלשו לו דרך בתוך הקhal הנדרם. כולם היללו את אלהים עמוקים לבם וקרוואו בפה-לאה: “אף פעם לא ראיינו דבר כזה!”. ²³ יeshua שוב לחוף הים. אנשים רבים התאספו סביבו והוא לימד אותם. ²⁴ כאשר התהלך על החוף פנש את לוי, בנו של חלפי, ישב בכיתת-המיכס. “בוא אתי”, “הזמין יושע”, “בוא והיה תלמיד שלי”. לוי עזב את בית-המיכס והלך עם יושע. ²⁵ באוטו עבר הזמין לוי לאירועה בכיתה את נובי-המיכס מהעבודה ואנשים רגילים מהרחוב. כדי שתהיה להם הזדמנות לפנוש את יושע ותלמידיו (נשים רבים רצזו לפנוש את יושע פנים אל פנים ולדבר איתו). ²⁶ אחדים מהסופרים והפרושים ראו את יושע ואוכל בחברת אנשים בעלי שם רע. “כיצד הוא יכול לאכול עם האנשים האלה?”, שאלו את תלמידיו. ²⁷ יושע שמע את שאלתם והשיב: “החולים יקוקים לרופא ולא הרריים. לא באתי לקרוא לאצדים לחוור בתשובה. כי אם לחותאים”. ²⁸ תלמידיו יותנן ותלמידי הפרושים נהנו לצום. כנהוג במסורת היהודית. يوم אחד בא מספר אנשים אל יושע ושאלו אותו מדרע תלמידיו אין צמים כמום כולם. ²⁹ השיב להם יושע: “האם יתacen שידידי החתן יסרבו לאכול במסיבת החתונה? האם יתacen שיתאבל בזמן שהחתן נמצא אתם? ³⁰ אולם יבוא יום שהחתן יילך מהם, ואו הם יצומו. ³¹ למה הדבר זה דומה? לאדם התופר טליי מבד חדש על בגד ישן ובלהה; מה יקרה? הטליי מהבד החדש יינתק ויגדייל את החור בבגד. ³² הדבר דומה גם לאדם הממלא יין חדש בתוך חבויות רקובות. הרוי היין יבקע את החבויות ויישפך החוצה. יין חדש יש לשמר בחבויות חדשות.” ³³ באחת השבותות הלבו יושע ותלמידיו נטרידים אחכם? ³⁴ לי, המשיח, יש סמכות לסלוח מלכות אלוהים: הרוי לשם כך באתוי! ”³⁵ יושע עבר בכל רחבי הגליל, לימוד בכתבי-הכנסת וגירוש שדים מהרבה אנשים. ³⁶ פעם בא אליו אדם חולה צרעת והתחנן לפניו שירפא אותו. “אם לך תרצה, תוכל לרפא אותך”, אמר האיש. ³⁷ יושע חש חמלת רבה, ועל כן גנע במצורע ואמר: “ודאי שאתה רוצה. הירפא!” ³⁸ הצרעת נעלמה מיד, והאדם נרפא כליל! ³⁹ “לך מהר להיבדק אצל הכהן”, אמר יושע לאיש בתוקף. ⁴⁰ “אל תשכח לקחת איתך קורבן טהרה, כפי שציוה משה על בני-ישראל, כדי שיכלם ירא שנדיפאת. אל העוצר בדרך לדבר עם איש! ”⁴¹ אבל האיש לא שמע בקהל יושע, והלך והכריז לכולם שהוא בריא. הוא סייר לכולם שישע ריפה אותו ממחלה הצרעת. וכתוואה מכך שוב לא יכול היה יושע להיכנס לעיר בגולן, כי אנשים רבים הילכו אחריו לכל מקום ולא נתנו לו מנוחה. על כן הוא החליט לשבת מחוץ לעיר. אך גם זה לא הועיל, כי תוך זמן קצר מצא אותו המנו והקיף אותו מכל עיר.

2

בעבור ימי אחדים חזר יושע לכפר-נחום. מיד נפוצו שמועות על בואו בכל העיר. ² הבית שבו התארח התמלא במחהלה עד אפס מקום. אפיקלו החצר הייתה מלאה אנשים. עד שלא היה מקום לאף אדם נוסף, יושע למד אותם את כתבי-הקודש. ³ בין הקהל בחצר היו ארבעה אנשים שנשאו אדם משותק על אלונקה. ⁴ בקהל הראה הרבה הם לא יכולים להיכנס לתוך הבית ולדבר עם יושע. לכן הם טיפסו על הגג. היזו רעיפים אחדים ממוקם והורידו את האלונקה אל אמצע החדר, אל המקום שבו עמד יושע. ⁵ כשהראה יושע את אמונתם, פנה אל האיש המשותק ואמר: “בני, נסלו לך חטאיך! ” ⁶ היו כמה מורי הלכה שנכחו במקום, ואלה אמרו בלבם: ⁷ “מה הוא מנדר? למי הוא חושב את עצמו? לאלהים? הרוי ריק אלוהים יכול לסלוח על חטאיהם! ” ⁸ יושע ידע את מהשיבותיהם ולכן שאל: “מדוע דברי מטירדים אתכם? ⁹ לי, המשיח, יש סמכות לסלוח

והתרבו החולמים שנhero אליו מכל עבר, וכל אחד ניסה לנעת בו כדי לריפורא. ²³ כאשר נגעו אנשים אחוי-שרדים בישוע, הם נפלו לפניו וצעקו: "אתה הוא בן-האלוהים!" ²⁴ אולם ישוע ציווה עליהם לשתוκ ולא לגלות את זהותו. ²⁵ ישוע עלה על אחד ההרים והomin אליו אנשים מסוימים מבין הכהל. ²⁶ הוא בחור שניס-עשרה איש-שיהיו מלאו-הקבושים ושילכו ללמד את העם. נתן להם סמכות לרפא חולמים ולנרשדרים. ²⁷ אלה שמות השנים-עשרה שישע בחר: שמעון כיפא (шибוע כינה אותו פטרוס), יעקב וויחנן בני-זבדי (шибוע כינה "בני-דרעם"), אנדרי, פילופוס, בר-תלמי, מתי, תנאא, יעקב בן-חלפי, תדי, שמעון (מחברת הקנאים) ויהודה איש קריוט אשר מאוחר יותר היטר הסיניר את ישוע). ²⁸ כאשר חור ישוע לבית מארכיו, שיב המתין לו קהל שמילא את כל הבית. כך שישוע ותלמידיו לא יכלו להפסיק לאכול. ²⁹ כשנודע לבני משפחתו על כך, הם באו לקחתו לביתם. "הוא יצא מדעתו!" קראו. ³⁰ מורי הלכה מירושלים באו לשם ואמרו: "אתם יודעים מדרוע הווא יכול לנרש שדים? מפני שבעל-זביל, שר השדים. שוכן בתוכו!" ³¹ ישוע קיבץ אותם סביבו ודריבר אליהם במושלם. "כיצד יכול השטן לנרש את השטן?" שאל. ³² מלמכתה מפולנת לא תחזיק מעמד ותתמוות. ³³ משפחה שיש בה חילוקי דעתם ופילונים - תירhrs. ³⁴ אם השטן נלחם נגד עצמו, מה יוכל להשיג? ³⁵ איש אינו יכול לשודר את מלכות השטן לפני שיכבול אותו תחילתה. לאחר שיכבול את השטן, יוכל לשודר את רכשו. ³⁶ "אני מזהיר אתכם, המשיך ישוע, "כל החטאיהם ונידופיהם ייסלחו לבני האדם. ³⁷ רק חטא אחד לעולם לא ייסלח - גירוש רוח הקודש." ³⁸ ישוע מצא לנכון (aiōn g165, aiōnios g166) ³⁹ רוח הקודש.

דרך שדה התבואה, והتلמידים קטפו שיבולים ואכלו את הגרעינים. ⁴⁰ "ראה מה הם עושים!" התנצל הפושטים על ישוע. "מדוע הם קוטפים שיבולים בשכבה? הלא הם עוברים על חוקי התורה ומחללים את השבת!" ⁴¹ "האם מעולם לא קראתם מה עשה דוד המלך?" השיב להם ישוע. "כאשר דוד המלך ואנשיו היו רעבים הם נכנסו לאוהל מועד - ביום אבידת הכהן - ואכלו את לחם הפנים שהיה מועד לכוהנים בלבד. הלא נם זה היה בניגוד לחוקי התורה. ⁴² דעו לכם כי השבת ניתנה למען בני-האדם. ולא בני-האדם למען השבת. ⁴³ ובן האדם הוא אדון השבת."

3 ישוע חור לבית-הכנסת בכפר-נחום וראה שם איש שידר משותקה.

² מאחר שהיום היה שבת, רצוי מתנדרו של ישוע לראות אם ירפא את האיש. הם החלטו שאם ישוע ירפא את האיש, יאשרו אותו. ³ ישוע אמר לבעל היד המשותקת: "בא ועמור לפני כולם". ⁴ לאחר מכן הוא פנה אל הזוממים נndo ושאל: "על-פי התורה האם עליינו לעשות בשבת מעשים טובים או מעשים רעים? האם עליינו להציל נפשות בשבת, או לאבד אותן?" לא הייתה תשובה בפיהם. ⁵ ישוע הציב בהם בכעס וצער, נבלל לב האבן שלהם, ואו פקד על האיש החולה: "הוושט את יידך". האיש הושיט את ידו והוא נרפא כליל. ⁶ הזרים מיהרו להתייעץ עם אנשי הורדוס כיצד להיפטר מישוע. ⁷ ישוע ותלמידיו עזבו את בית-הכנסת ולהלכו לשפתה הימ. הקהל הרב שהלך אחריהם בא כמעט מכל קצוות הארץ: מהנגב, מיהודה, מירושלים, מארום, מעבר הירדן ואפילו מאזור צור וצדון. כל האנשים האלה הלכו אחריו ישוע מפני ששמעו על הנסائم והנפלאות שהחולל, וכמובן שרצו לראות אותו במו עיניהם. ⁸ ישוע ביקש מתלמידיו להכין לו סורה, כדי שאם ינסה הקהל לבדוק אותו אליו ויאlez אותו להיכנס למים. יוכל לעלות על הסירה. ⁹ באותו יום הוא ריפה חולמים רבים מאוד, וכחותzáה מכך הלהו

ואינם מתחבסים באמונתם. לכן ברגע שצצים קשיים ראשונים הם אינם מוחזקים מעמד. ¹⁸ "אדמות הקוצים מסמלת את לבם של אלה השומעים את דבר אלוהים ומאמינים בו. ¹⁹ אולם תוך זמן קצר תענוגות העולם והרדיפה אחר עושר והצלחה תופסים את המקום החשוב בהם, וdochkim הצדקה את דבר אלוהים.

משמעותם לכך לא רואים שום פרי בחידיהם. ²⁰ (א) (165g ו-20) "ויאלו האדמה הטובה מסמלת את לבם של אלה המאמינים באממת בדבר-אלוהים, והפרי המבורך בחיהם רב, פי שלושים, פי ששים ואפילו פי מהה מה שנוצר בלבם". ²¹ ישוע המשיך ואמר: "כשהאדם מליקן נר בחשכה, האם הוא מהביא את הנר הדולק מתחת למיטה, כדי שאיש לא יראה את האור? תפיקד הנר להאריך, ולכן שמיים אותו במקום מרכזי - במקום שבו ייביא התועלת רבה ביותר. ²² "כל הנתר עתה ייגלה בבוא העת. ²³ מי שאוזנים לו, שיקשיב! ²⁴ קיימו באופן מעשי את מה שאותם שומעים. כפי שאחם מהנהנים עם אחרים כך יתגנו איתכם. ²⁵ מי שיש לו ייתן לו עוד; וממי שאין לו - נס המעת שבידו יילקח ממנו". ²⁶ ישוע סיפר להם משל נסוך על מלכות אלוהים: "איך אחד זרע זרעיים בשדה שלו, ²⁷ ולאחר שסימן את הזורעה החל לדרכו. כעובר זמן מה צמחו הזרעים ונגדלו ללא עזרת האיכר; ²⁸ האדמה הצמיהה עצמה את הזרעים. תחילת צמח עליה ראשון, אחריו הנבעול וראש השיבולת, ולבסוף הבשילו הנגרנים. ²⁹ אז בא האיכר וקצר את התבואה". ³⁰ "כיצד יוכל להאר את מלכות אלוהים? שאל ישוע. "למה לא יכול לדמות את מלכות אלוהים? ³¹ מלכות אלוהים אפשר לדמות את מלכות אלוהים? ³² מלכות אלוהים דומה לנגרן זעיר של צמח החדרל. אף כי גורן זה זעיר ביוור, הוא נגדל להיות אחד הצמחים הגודלים ביותר, בעל ענפים ארוכים וחשוניים, וציפורים שונות ביותר, בעודו בצללו קן ומהסה". ³³ ישוע סיפר להם יכולות לבנות בצללו קן ומחסנה. ³⁴ למשה הוא למד את הציור רק במשלים, וכך אשר עם התלמידים לבודם נהג לבאר להם אותם.

החותנה, כי רצוי לדבר אותו: "אםך ואחיך מהচים לך בחוץ; הם רוצחים לדבר אותך", אמר לו מישהו. ³⁵ "מי היא אימי? מי הם אחוי?" קרא ישוע. ³⁶ הוא הביט באנשים שכיבו והכריו: "הנה אימי ואחוי! ³⁷ כל השומע בקול אלוהים הוא אחוי, אחותי ואני".

4 פעם אחרת, כשה לימד ישוע על החוף, התאסף סביבו קהל עצום: האנשים נדחו ונתקעו עד כי לא היה לו מקום לעמוד. ישוע התישב בסירה שהכינו ל תלמידין, וכל האנשים נשאו על החוף. ² בדרך כלל הוא לימד את הקהל בטיפורים ובמשלים, והנה אחד מהם: ³ "שימו לב! איך אחד יצא לזרען. כשפייר את הזרעים בשדה ⁴ נפלו חלקי על השביל בצד הדרך, והציפורים באו וניקרו עליהם. ⁵ חלקי נפלו על אדמת סלעים ומיר הצמיהו נבטים יפים, ואולם כעובר זמן קצר נבלו ומתו, מפני שלא יכולו להכות שורשים עמוקים. ⁶ חלקי נפלו בין קוצים, ואלה חנקו את הצמחים הרכים. ⁷ אולם חלק אחר מהזרעים נפל על אדמה טובה, ונשא פרי מבורך ורב פי שלושים, פי ששים ואפילו פי מאה. ⁸ מי שמסוגל לשמעו, שיקשיב! ⁹ כשהנסאר ישוע לבדו עם השניים-עשר ושאר התלמידים, הם שאלו אותו: "רבבי, למה התקשונות במישל? ¹⁰ לכם מותר לדעת את סוד מלכות האלוהים, ענה להם ישוע, אך אלה שMahon למלכות האלוהים שומעים רק משלם. למרות שהם רואים ושמעים, הם אינם מבינים ואני מאמיןabal אליהם, ועל כן אין להם סלייתה חטאיהם. ¹¹ אבל אם איןכם מבינים את המישל הפשט הזה, כיצד תבינו את שאר המשלים שאני עומד בספר? ¹² האיכר במשל הוא כל אדם שמספר לאחרים את בשורת אלוהים, שכן הוא מנסה לזרע בכלם את דבר-אלוהים. ¹³ השביל בצד מסמל את לב האנשים השומעים את דבר אלוהים. אך מיד בא השטן ומנסה להשכיח מלכם את אשר שמעו. ¹⁴ אדמת הסלעים מסמלת את לבם של אלה השומעים את הבשורה ומקבלים אותה בהתלהבות ובסמחה. ¹⁵ אך אינם מעמיקים

35 לפניה ערבי אמר יושע לתלמידיו: "הבה נعبر לנדרה השניה של הכנרת".³⁶ הם עזבו את הכהל מאותריהם והתרחקו מהמקום בסירה שבה ישוע, אולם אף הסירות האחרות שטו בעקבותיהם.³⁷ לפתע פרצה סערה גדולה; גלים חזקים ונגבוהים הכו בסירה ומי לאו אותה עד שכמעט טבעה.³⁸ באוטו זמן ישן יושע בשלווה בתקד הסירה. התלמידים הערו אותו בכהלה ופחד: "רבינו, קום! אנחנו עומדים לטבוע, ורק לא אכפת?".³⁹ יושע קם, נזק ברוח ופקד על הים להירגע. מיד שקטה הרוח והים נרגע.⁴⁰ לאחר מכן הוא פנה אל תלמידיו ושאל בתמייה: "מדוע נבחתם כל-כך? עדין אונכם מאמנים בו?".⁴¹ התלמידים נמלאו פחד ושאלו זה את זה: "מיهو האיש הזה שאף הרוח והים נשמעים לו?"

5 בהניעם אל הגדה השניה של הכנרת ירד יושע מהסירה, והנה רץ לקראתו מכיוון בית-הקבורות איש אחד רוח רעה. 3 איש זה נר בבית-הקבורות והיה בעל כוח פיזי אדיר. בכל פעם שאסרו אותו בכבלים ושרשות הוא היה מנתק אותם בקלות וויצא להופשי. איש לא היה יכול להתגבר עליו. 5 יומם ולילה נהג להסתובב כמשוגע בין הקברים ועל ההרים. צועק ופוצץ את עצמו באבני חdroת. 6 בראשתו את יושע מרחוק, רץ האיש לקראתו ונפל לרנגלי. 7 יושע פקד על השד שבתווך האיש: "צא החוצה, שדי!" השד צעק צעה מהרידה: "מה אתה עומד לעשות לי, יושע בן אל-עליוון? למען אלהים, אל תיסר אותי!".⁹ מה ש马克? "שאל יושע. "לגיון", השיב השד. "אני לבדך; אנחנו כאן שדים רבים".¹⁰ השדים התחננו לפני יושע שלא ישלח אותם למקום נידח. 9 בקרבת המוקם היה עדר גדול של חזיריים שרעה במורד ההרים. 12 "שלח אותנו לתוכן החזיריים האלה". התחננו השדים. 13 יושע הסכים, והם יצאו מהאיש ונכנסו לתוכן החזיריים. כל החזיריים (בערך אלףים) דהרו בטירוף במורד ההר ישר לתוכן הים וטבעו.¹⁴ רועי החזיריים ברחו לערים ולכפרים שבביבה,

נתן להם סמכות וכוח לנרש רוחות רעות ושרדים. שלח אותם בזוגות אל הכהנים והערבים. ⁸ הוא אמר להם שלא ייקחו אותם דבר מלבד מקל הליכת: לא מזמן, לא שמייכות, לא כסף ולא בנדים נספחים או זוג נעלימים נוספים. ¹⁰ "בכל כפר היישרוו אצל מארח אחד בלבד; אל העברו מקום למקום". הורה להם ישוע. ⁹ "אם במקום כלשהו לא יקבלו אתכם ולא יקשבו לכם. לכט משם. אך לפניהם שתלכו נקו את האבן מרגליםכם. כדי שהאנשים יראו שמייאתם את חוכתכם ועתה הנכם עוזבים אותם לנורלם". ¹² וכך יצאו השליחים לדרך. לכל מי שנפנשו בדרך קראו להזור בהשובה ולהפסיק לחתחוא. ¹³ הם גרשו שרדים רבים. ריפאו הרבה חולמים ומשהו אותם בשמן. ¹⁴ גם המליך הורדוס שמע על אודות ישוע. משומש שכולם דיברתו על הניסים שחוללו. המליך חשב את ישוע לוthonן המטביל שכם לתחיה, וכך אמר: "אני מהפלא על כך שהוא יכול לעשות ניסים ונופלאות". ¹⁵ אנשים אחרים חשבו את ישוע לאליהו הנביא שכם לתחיה; היו שטענו כי ישוע הוא נביא חדש בדורמה לנביאים שהיו בעבר. ¹⁶ "לא", אמר הממלך הורדוס בהחלטיות. "אני בטוח שהוא יוחנן, האיש שאת ראשו כרתי. הוא קם לתחיה!". ¹⁷ זמן מה קודם לכן שלח הורדוס חיילים לאסור את יוחנן. כי יוחנן אמר שאסור להורדוס להתחנן עם הורדוס אשת אחיו פיליפוס. ¹⁸ הורדוס שנהה את יוחנן בשל כך ורצחה במוותenkema. אולם לשם כך היה עליה לקבל את רשותו של הורדוס. ²⁰ ואילו הורדוס כיבד את יוחנן ולא הרשה להורדוס לפניעתו. כי ידע שיווחן הוא אדם ישר וקרוש. הורדוס אהב מאד לheckish לדבורי יותן אף כי גרכו לו מבוכחה. ²¹ ביום הולדתו של הורדוס הייתה להורדוס הזרמנות מצוינת להשיג את מבקשה. המליך ערך מסיבה נдолלה לכל האנשים החשובים. לקציני הצבא ולמושל הגליל. ²² בתה של הורדוס נכנסת לאולם ושעשעה את האורחים בריקודים. הורדוס נהנה

אליו. נפלה לרגליו בפחד ובחרדה וסיפורה לו את כל האמת. ²⁴ "בתוי, אמונתך ריפה אותה! אמר לה ישוע. "הרי בריאה וכלבי לשולם". ²⁵ בזמנ שישוע דבר אל האישה, הגינוו למקומות שליחים מביתו של יair והודיעו לאב: "בתך מטה: אין צורך להתריה את המורה". ²⁶ אולם שיער התעלם מכך ואמר ליair: "אל תפחד; רק האמין!". ²⁷ ישוע עצר את הקהל ולא הרשה לאיש לcliffe אותה. פרט לפטרום. יעקב ויוחנן. ²⁸ בהניום לביתו של יair מצאו את סולם בוכים ומהאבלים על מות הילדה. ²⁹ ישוע נכנס פנימה ושאל את האנשים: "מדוע אתם בוכים ומתרגשים? הילדה לא מתה; היא רק ישנה". ³⁰ כל הגוכחים לענו לו, אולם הוא לא שם לב לכך וביקש מכלום לצאת משם. הוא לקח את ההורים ואת תלמידיו ונכנס איתם לחדרה של הילדה. ³¹ ישוע אחז בידה של הילדה וקרא: "טליתא, קומי!" (כלומר: "קומי, ילדה!") היא הייתה בת 12 והיא אכן קמה ממיטה והתהלה בבבון. הוריה התפלאו מאד. ³² אך ישוע הזהיר אותם שלא יספרו לאף אחד מהשקרה, וביקש שייתנו לילדה משחו לאכול.

6 מן קצר לאחר מכן חזרו ישוע ותלמידיו לנצרת – עירו של ישוע. ² בשבת הילך ישוע לבית הכנסת ולימד את הקהל. אנשים רבים התחפלו מאוד על חוכמותו ועל הניסים שחוללו. אך הם יידעו שהוא אחד מהם ושהוא גור בסביבה וקראו: "הוא אינו טוב מاهנו. בינוינו. "הדבר גרם להם עלבון". ⁴ "הנביא הוא מכובד רק בקרב אנשים זרים". השיב להם ישוע. "בני עירנו, בני משפחתו וחבריו לעולם אינם מכובדים אותו". ⁵ בandal חסר אמוןתם לא יכול היה ישוע לעשות שם מעשי נבורה נדולים. הוא רק הינה את ידיו על מספר חולמים וריפה אותן. ⁶ חסר אמוןתם הדרהים אותו מאד. לאחר מכן עבר ישוע מכפר לכפר ולמד את האנשים. ⁷ הוא קרא אליו את שניהם-עשר התלמידים.

ולשבת בשורות של חמיישים או מאה איש.⁴¹ הוא לפקח את חמיש ככורות הלחם ואת שני הדגימות הביט לשמיים. ביקש מאלוהים שיברך את האוכל. לאחר מכן פרס את הלחם ונתן לכל אחד מתלמידיו פרוסת לחם וחטיכת דג. כדי שיינשו לקהלה.⁴² והאנשים אכלו עד شبשו לחלושו!⁴³ כחמשת אלפים נברים (לא כולל נשים וילדים) השתתפו באירוע, ולבסוף שנאספו הפিירורים והשאורים מהארץ הם מילאו שנים-עשר סלים.⁴⁴ בתום האירוע ביקש ישוע מתלמידיו לעלות לסירה ולשוט לבית-צידר, שם יפנוו אותם מאוחר יותר. ישוע עצמו נשאר להיפרד עליה ישוע על אחד ההרים להתפלל.⁴⁵ בלילה, ביום שהתלמידים היו בסירה באמצע הים וישוע היה על החוף,⁴⁶ הוא ראה שתלמידיו בחרה – שם חותרים בחזקה ונאבקים עם הרוח והונגים. בערך בשעה שלוש בבוקר הlekך אליהם ישוע כשהוא פועל לפני המים.⁴⁷ אולם כשהראו התלמידים אדם הולך לפני המים. נבהלו מאד וצרכו מפהה, כי חשבו שרוא רוח רפאים.⁴⁸ ישוע דבר אליהם מיד והרניע אותם: "אל תפחדו; זה אני!"⁴⁹ והוא עלה לסירה ותרוחה פסקה. התלמידים ישבו שם נוכחים לגמר ולא הבינו כיצד זה קרה.⁵⁰ כי למרות הפלא של הערב הקודם הם עדין לא הבחינו מה שקרה. ישוע ותלמידיו הגיעו לנינוסר, קשוו את הסירה ועלו לחוף. אנשים המוקם הכירו מיד את ישוע,⁵¹ ומיהרו לספר לכל אנשי הסביבה את דבר בוואו. האנשים החלו להביא אליו חולמים רבים על מיטות ואלונקות.⁵² הם נשאו את החולמים לכל מקום שישוע הlekך – לכפר, לעיר או לשדה – והתחננו לפני שירשה להם לפחות לנעתה בכנס גנדו, וכל מי שנגע בו נרפא.

7 יום אחד באו אחדים מהഫושים והסופרים אל ישוע כדי לחקור את מעשיו.⁵³ הם הבחינו בכך שכמה מתלמידיו של ישוע אינם נוטלים ידים לפני הארוחה, כפי שנহוג במסורת היהודית.⁵⁴ (במסורת

כל-כך מרתקודיה עד שנשבע בפוזיות: "חי נפשי, את יכולה לבקש מני כל מה שתרצה ואני מבטיח שתකבלתי זאת; עד חצי המלכות אתן לך!"⁵⁵ הבה יצאה מהאולם בחתרגשות ומירהה להתייעץ עם אמה, הורודיה הורה לה מיד: "בקשי מمنו את ראשו של יהונתן המטביל!"⁵⁶ הבה מיהירה חורה אל המלך וקראה: "אני רצחה את רשו של יהונתן המטביל על מגש ומיד!"⁵⁷ המלך נמלא צער רב. אך לא יכול היה להפר את שבותו בנסיבות האורחיהם.⁵⁸ אז שלח את אחד משומרי רשו אל הכלא, כדי לכרות את רשו של יהונן. השומר כרת את רשו של יהונן והביאו חורה על מגש. הוא מסר את המגש לבת, וזו מסרה אותו לאמה.⁵⁹ כאשר שמעו תלמידי יהונן מה שקרה, באו לחתת את גופתו וקבעו אותה לפני הדרת. ביןתיים חזרו השליחים ממסעם וסיפרו לישוע כל מה שעשו ולימדו.⁶⁰ "הבה ניקח חופשה קצרה מן הקהל הרב הזה וננוח במקום שקט – הרחק מכל המוללה", הצעיג ישוע, כי נשים כה רבים באו אליהם, כך שלא היה להם זמן לאכול.⁶¹ ישוע ותלמידיו הפליגו בסירה למקום שבו קיוו לנוח.⁶² אך נשים רבים ראו אותם בעת שעזו ורצו לפניהם לאורך החוף; הם כבר המתו לישוע ותלמידיו במקום שבו עננה הסירה.⁶³ כאשר ירד ישוע מהסירה וראה את הקהל שהיכה לו על החוף, נמלא חמלה, כי הם נראו עיניו כעדר ללא רועה. הוא לימד אותם דברים רבים שהיה עליהם לדעת.⁶⁴ עם רדת הערב באו התלמידים לישוע וביקשוوه: "אםור לכל האנשים האלה שילכו לקנות מזון בכפרי הסביבה, כי השעה מאוחרת ובמקום השומם זהה אין דבר לאכול."⁶⁵ "אתם עצמכם תאכלו אתם," חשיב ישע. "במה נאכיל אתכם?" שאלו התלמידים בתמייה. "נצחך הון תועפות כדי לknות אוכל לכל האנשים האלה!"⁶⁶ "לכו לראות כמה ככורות לחם יש לנו", אמר ישע.⁶⁷ הם חזרו ואמרו: "יש בידינו חמץ ככורות לחם ושני דזים."⁶⁸ ישוע ביקש מהקהל לשבת על הדרא,

היהודית של איזו, במיוחד אצל הפרושים. נהנו ליטול ידים עד למרפק לפני כל ארוחה. 23 גם בשום מן השוק עליהם ליטול ידים לפני שהם נונעים באוכל. זהה רק דוגמה אחת ממנהנים רבים שהם מקיימים מאות שנים. דוגמה נוספת היא הכרת סירום, מהבתות וככלם). 24 הם שאלו את ישוע: "מדוע התלמידים שלך אינם שומרים את מסורת אבותינו הדרורשת נטילת ידיים לפני הארוחה?". 25 צובעים שכמוכם! "ענה להם ישוע". דגביא ישיערו תיאר אתכם נכונה כשאמר: "נוגש העם הזה בפיו, ובשפתיו כבדוני, ולבו רחק מני, וההו יראת אוטי מצות אונשים מלומדה". 26 "אתם מתעלמים ממצוות ומנהנים אלוהים, ובמקומם אתם ממציגים מצוות ומנהנים למנייהם. 27 ביטלתם את מצוות אלוהים כדי שתוכלו לקיים את המסורת שהמצאותם בעצמכם!". 28 קחו למשל את המצווה הכבד את אביך ואת אמך. משה אמר שככל מקהל אביו ואמו מות יומת! 29 ואילו אתם אומרים שמותר לאדם להתעלם מצריכי הורי העניים. אם הוא מבטיח לתרום לעבודת אלוהים את מצוות אלוהים כדי לקיים את המסורת שהמצאותם אשר הוא חייב לתת להוריו. 30 כך אתם מפרים את מצוות אלוהים שמותר לאחר שיצא ממנה השד. 31 שוכבת רגועה על מיטתה לאחר שיצא ממנה השד. 32 מצור הלה יושע לצידון, ונשם חזר לים הכנרת דרך בתק רפאה; לכיו לביתך ותראי שהשד יצא ממנה". 33 האישה הלכה לביתה ומצאה את בתה הקטנה שוכבת רגועה על מיטתה לאחר שיצא ממנה השד. 34 מצור הלה יושע לצידון, ונשם חזר לים הכנרת דרך אוור עשר הערים. 35 והמן הדריך את החרש-ישראל מוהמו, וירפא אותו. 36 יושע הרחיק את החרש-ישראל מוהמו, והכנס את אצבעותיו לאוזני האיש, לאחר מכן ירך הכהן את אצבעותיו וגע בלשונו של האיש. 37 יושע נשא על אצבעותיו ונגע בלשונו של האיש. 38 יושע נושא את עיניו לשמיים,ナンחה וקרא: "אפתחה" ("היפתח!"). 39 מיד נפתחו אוזני האיש והוא שמע. גם לשונו הותרה והוא היה מסוגל לדבר ולשםו היטב. 40 יושע ביקש מלהתכוון במשל ספר. 41 "מה, גם אתם איןכם אסף סביבו שנית את כל הקהל ואמיר: "הקשיבו אליו כולכם והשתדרלו להבין": 42 לא מה שנכנס אל גופכם מטמא אתכם, אלא מה שוווצא מתוכו. כל מי שיש לו אוזניים שירשמע!". 43 לאחר שעזבו את הקהל והגינו הביתה, שאלו התלמידים את ישוע מה הטעון במשל ספר. 44 "מה, גם אתם איןכם מבינים? "שאל יושע בתימחון". 45 האם איןכם מבינים? "שאל יושע בתימחון". 46 האוכל שאחם אוכלים אינו מטמא אתכם? ". 47 הاري האוכל אינו בא במנוע עם הלב; האוכל עובר דרך מערכת העיכול". 48 יושע הוסיף ואמר: "המחשובות הן המטמאות את האדם. 49 כי מקרב לב האדם יוצאות מחשבות רעות של ניאופת, נניבת, רצח, בנייה, רדייפה בצע, רשות, רמנאות, פריצות, קנאה,

אמר. "הם נמצאים כאן כבר שלושה ימים, ונגמר להם האוכל. 3 אם אשלוח אותם הביתה רעבים, הם יתעלפו בדרך, מפני שהלכם באו מקומות רחוקים." 4 מאיין נמצא להם אוכל במקום השומם זהה? "שאלו התלמידים בפליהה. 5 "כמה ככרות לחם יש לכם?" שאל אותו יושע. "שבע", השיבו. 6 ישוע ביקש מהקהל לשבת על הארץ. הוא ליה את שבע ככרות הלחם. הודה לאלהוהים עלייהן, פרש את הלם לפروسות ונתן לתלמידיו כדי שיינשו לקהלה. 7 הם מצאו גם כמה דנים קטנים. ישוע ברך עליהם וביקש מתלמידיו להגשים לקהלה. 8 מרבית הפלא אכן כולם עד ששבעו, ולאחר מכן שלח אותם ישוע הביתה. ארבעת-אלפים איש שיחרר דלמונתא. 9 הפרושים בדלמונתא שמעו על בואו, ובאו להתוכחה אליו ולנסותו. הם אמרו לשוע: "הראה לנו אותן מהשםם, ואנו נאמין לך". 10 ישוע הנהנה עמוקה והשיב: "לא אהולל לunganם מיד לאחר מכן עלו ישוע ותלמידיו לטיירה ושתו לאזרור דלמונתא. 11 הפרושים בדלמונתא שמעו על בואו, ובאו להתוכחה אליו ולנסותו. הם אמרו לשוע: "הראה לנו אותן מהשםם, ואנו נאמין לך". 12 הוכחות דראשות לכמם כדי שתאמינו? 13 ישוע עזב כל פלא ולא אראה לכם כל אותן מהשםם. כמה הוכחות הוכיחו ושפט לנדה השניה של הכנרת. 14 התלמידים שכחו לקחת אותם מספיק אוכל, ונודעה להם בסירה רק כדי לחם אחת. 15 בהיותם בסירה הוזיר יושע את תלמידיו בתקיפות: "היהרו מהשור של המלך הורדוס ושל הפרושים!". 16 "למה הוא מתחכו?" שאלו התלמידים זה את זה. לבסוף הגיעו למסקנה שהוא ודאי מדבר על כך שכחו לקחת אותם מספיק להם. 17 ישוע הקשיב לשיחתם והגיב: "אתם טועים לנמרי. אני מדבר כלל על הלם שבסירה. האם קשה לכם כל-כך להבין זאת? 18 למה אתם לא רואים. למה אתם לא שומעים? למה אתם לא קולטים דבר? 19 "האם שכחتم את חמשת-אלפים האנשים שהאכלתי בחמש כיכרות לחם? אמרו

מי שחפץ להציג את חייו – יאנדר אותם, ואילו מי שיותר על الحيון למשמעות הבשורה – יציל אותם. ³⁶ איזה רוח יש לאדם שיכול להשין את כל העולם אבל מפסיד חיינצ'ח? ³⁷ מה כבר יכול בנ-אדם לתת בתמורה לחיו? ³⁸ דעו לכם, שככל מי שמתבישי כי ובדברי בדור החותא והסר האמונה הזה, הוא יהיה לבושה לבן-האדם כאשר יבוא בלבבו עם המלאכים הקדושים.”

9 ישוע המשיח לדבר אל תלמידיו: “אני אומר לכם, שאחרים מכמם העומדים כאן היום יזכו לחיות ויראו את מלכות אלוהים באה נבורה! ”² בעבר שישה ימים לקח ישוע את פטרוס, יעקב ו요תנן ועלה אתם על פסגת הר נבואה. רק ארבעתם היו שם. לפתע זרחו פניו של ישוע בזוהר נפלא; ³ בנדוי הבריקו והלבינו עד מאד. ⁴ והנה הופיעו אליו הנביא ומשה רבנו והחלו לדבר עם ישוע. ⁵ “רבינו, כמה טוב שאנחנו כאן!” קרא פטרוס. “אנחנו ניבנה כאן שלוש סוכות לכבוד – לך, למשה ולאליהו! ”⁶ פטروس לאידע מה לומר, כי התלמידים היו מבוהלים וחסרי מילם. ⁷ ביעודו מדבר סכך עליהם ענן. ומתוכו קרא קול: “זהו בני האהוב, שמעו בקולו! ”⁸ התלמידים הビיטו סביבם ונילו שאלי-הו ומשה נעלמו. וישוע לבדו נותר עם. ⁹ כאשר ירדנו מההר ישוע ציווה עליהם שלא יספרו לאיש את מה שרא, עד לאחר שיקום מן המתים. ¹⁰ השלושה לא נילו את הדבר לאיש, אולם שוחחו על כך בין לבין עצם. ולעתים קרובות היה למה התחווין ישוע כsharp שיקום מן המתים. ¹¹ התלמידים שאלו אותו ישוע מדרוע הסופרים אמרים שאלי-הו הנביא ציריך לבוא תחילת (לפני המשיח). ¹² ישוע השיב שאלי-הו באמות ציריך לבוא קודם ווישליך סדר בכל, ושלמעשה אליו – כבר בא ואותם האנשים נהנו בו באופן מהפיך – בדיק כפי שניכאו הנביאים. “למה אתם חושבים שתתכוונו הנביאים כשניכאו שהמשיח יסביר עניינים וחרפה? ”¹³ שאל. ¹⁴ למרגנות ההר הם פגשו את תשעת

התלמידים האחרים, מוקפים בקהל רב ומתווכחים עם כמה סופרים. ¹⁵ הקהל הביט בישוע בכבוד ובחרצהו, וכולם רצו לקבל את פניו. ¹⁶ “על מה אתם מתווכחים? ” שאל ישוע. ¹⁷ איש מהקהל השיב: “רבינו, הבאתי אלקיך את בני שתרפא אותנו; נכנס בו שד המונע ממן לדבר. ¹⁸ בכל פעם שהשד תוקף את הילד הוא משיליך אותו על הרצפה, והילד האומלל מוביל ריד מפניו, שיינוי נוקשות וכוחותיו עוזבים אותו. ביקשתי מהלמידיך לנרש את השד, אך הם לא יכולים לעשות זאת.” ¹⁹ “הו, דור חסר-אמונה, אמר ישוע. “עד متى יהיה עלי לסייע אליכם? הביאו אליו את הילד. ”²⁰ הם הביאו אליו את הילד, אך ברגע שראה השד את ישוע הוא תקף את הילד, הפיל אותו על הרצפה ויריד נול מפניו. ²¹ “מתי החלו ההתקפות האלה? ” שאל ישוע. “בהתוות הילד קפוץ”, השיב האב. ²² “לעתים קרובות מנטה השד לדוחוף את הילד לתוך אש או להוט מים, כדי להרגו אותו. אנא, רחם علينا ועזר לנו, אם אתה יכול. ”²³ “אם אני יכול? ” אמר ישוע. “אם אתה מאמין, הכל אפשרי ובר ביצוע! ”²⁴ “אני מאמין! אני עוזר לך וחזק את אמונה! ”²⁵ התחנן האב בבכי. ²⁶ כשהראה ישוע שהקהל הולך ורב, נזק בשד ופקד: “شد הרש ואילם. אני מצווה عليك לעזוב את הילד זהה ולא לשוב אליו לעולם! ”²⁶ השד פרץ בצעקה מפחדה ושוב השליך את הילד על הרצפה והוא ממן. הוא נראה כונפה לכע עבר לחש בקהל: הילד מת. ²⁷ אולם ישוע עוז בידיו ועזר לו לעמוד על רגליו, והילד הזדקף – בريا למורי.

כasher נשאר ישוע בבית עם תלמידיו בלבד, הם שאלו אותו: “מדוע לא יכולנו אנחנו לנרש את השד? ” ²⁹ “זהו מקרה מיוחד שדרוש תפילה וצום”, השיב ישוע לא סיפר לאיש על בואם. כי רצח לבבות זמן מה עם תלמידיו ולהיכנים לקראת מה שעומד לקרות לו. ³⁰ בצד-האדם עומד להומס לידי אוביינו”, פתח ישוע. “הם יתרכזו אותו, אולם לאחר שלושה ימים יקום

10 יושע עזב את כפר-נחום והלך דרומה, לנוביל והודה ולאור שסמורה לנهر הירדן. שוכן התאוסף סביבו קהל גדול, וישוע לימד אותם כמנהנו.² פרושים אחדים שבאו לנוטו שאלות: "האם מותר לאיש להתגרש מאשתו?"³ "מה אמר משה רבינו בקשר לנירושין?" שאל ישוע.⁴ "משה אמר שモתר להתגרש", השיבו הפרושים. הוא אמר שבעל הרוצה לנרש את אשתו ציריך לכתוב לה ספר証婚書 ("מכח נירושין"), וזה כל מה שנדרש ממנו.⁵ "האם אתם יודעים מודיע כתוב לכם מה שמצואה זוata?" השיב ישוע. "אני אגיד לכם למה: משה לפק בחשבון את האופי העקשי שלכם." חזרו מובן מאליו שאלהם לא ברא איש ואישה כדי שייפרו. אלא להיפך – אלוהים ברא איש ואישה כדי שתאחדו לעולם בבריות הנישואין. על כן יעוזב איש את אביו ואת אמו.⁶ ודבר בקשרו והוא לבשר אחד.⁷ וככל אסור לאיש להפריד את מה שאלהם אחד.⁸ מואחד יותר, כשהשאיל יושע בביתו בלבד עם התלמידים, שוב העלו את הנושא.⁹ יושע הסביר להם: "בעל המנרש את אשתו מושם שברצינו להתחנן עם איש אחרה, נחשב לנואף."¹⁰ ואישה המנורשת את בעלה ומתחנת בשנית נחשבת גם היא לנואפת.¹¹ פעם הביאו אליו מספר אמהות את ילדיהם, כדי שיברכו אותם. ואולם התלמידים נירשו את האמהות וביקשו מהן שלא להטריד את ישוע.¹² כשראה יושע מה עושים תלמידיו, זה לא מצא חן בעיניו. "תנו לילדים לבוא אליו ולא תמנעו מהם, כי לכלה שיכת מלכות האלוהיים.¹³ אני אומר לכם: מי שלא מקבל את מלכות האלוהיים כמו ילד, לא יוכל להיכנס אליה."¹⁴ יושע חיבק את הילדים. הניח ידיו על ראשם וברך אותם.¹⁵ ביום אחד כאשר יושע יצא לאחר מסעתו, בא אליו אדם בritchא שנפל לרגליו ושאל: "רבי הטוב, מה עלי לעשות כדי לזכות בחיי נצח?"¹⁶ יושע (Geenna g1067) אמר "מדוע אתה קורא לי טוב?" שאל יושע. "רך אלוהים טוב.¹⁷ אך בתשובה לשאלתך, אתה הרי מכיר את המצוות: להHIGH".¹⁸

32 התלמידים לא הבינו למה התקשון. אך חשבו לשאול אותו. 33 כשהגינו לכפר-נחום ונכנסו לבית מארחיהם שאל יושע את תלמידיו: "על מה התווכחתם בדרכך?"¹⁹ הם התבישיו בספר לו, משום שהתווכחו מי החשוב בינויהם. 35 יושע התיישב, קרא אליו את התלמידים ואמר: "מי שרצה להיות הראישן ציריך להיות האחרון – עליו לשרת את כולם!"²⁰

ישוע קרא אליו ילד קטן והציג אותו לפנייהם. הוא חיבק את הילד והכריו:²¹ "כל המכבל ילד קטן כיה בשם – כאילו מקבל אותו; וככל המכבל אותו – מקבל את אבי אשר שלח אותו".²² יהונתן תלמידו פנה אליו ואמר: "רב, ראיינו איש שנגרש שדים בשמק ואמרנו לו לחדר מכך, כי אין הוא שיך לקבוצתנו".²³ "אל תמנעו ממנו", אמר לחיים ישוע, "כי מי שעושה דברים כאלה בשם לא ידבר עלי רעות.²⁴ כל מי שאינו נגרנו הוא לצידנו.²⁵ מי שייתן לכם אפילו כס מים בלבד, ממשם שאתם שלי, או מי מבטיח לכם שיקבל בלבד ולחיות חי נצח, מאשר לרכת לניהינו. אל לאבד את אמונתו! לאדם כזה מوطב שיקשו אבן כבדה לצווארו ויטבעו אותו בוים.²⁶ אם ידק גורמת לך לחטא – קצץ אותה! מوطב להיות עם יד אחת בלבד ולחיות חי נצח, מאשר לרכת לניהינו. אל האש שלא חכבה, עם שתי ידיים.²⁷ אם גנוך גורמת לך לחטא – כרות אותה! מوطב להיות בעל שני גנלים קויטע ולהיות חי נצח, מאשר להיות בעל שני גנלים שמוליכות אותה לניהינו.²⁸ שם לא תמות החולעת (שתי רכסי בהם). והאש לא תכבת לעולם.²⁹ אם עינך גורמת לך לחטא – עקרו אותה! מوطב להיכנס למלכות אלוהים עיוור למחצה, מאשר להישאר בעל שני עיניים בניהינו.³⁰ (Geenna g1067) שם לא מקום שבו החולעת לא תמות לעולם. והאש לא תכבת לעולם.³¹ כל אדם יומלח באש. המלח הוא טוב. אך אם הוא מאבד את مليוחתו הוא חסר תועלות; כיצד תוכל לו להשיב לו את הטעם? על כן שימרו על המלח הנמצא בקריכם וחיו בשלום איש עם רעהו."

שלושה ימים אוקם לתחייה.”³⁵ יעקב ויונתן בני זבריו לחשו באזונו: “רבינו, אנחנו רוצחים לבקש ממקדש טובה.”³⁶ “איזו טובה אתם רוצחים?” שאל ישוע.³⁷ כאשר השב על כס המלכות, אלו רוצחים לשכת אחד לימיינך ואחד לשמאלו.”³⁸ “אינכם יודעים מה אתם מבקשים! התפלא ישוע. “האם תוכלו לשותות מהחוכש שאני חייב לשותה? האם תוכלו להיטבל בטבילה שאני מוכראח להיטבל?”³⁹ “כן! הшибו.” אמר ישוע.⁴⁰ אבל אני יכול להבטיח לכם לשבת לי מימי ולשלמאלי, מפני שתו מכוסי ותיטבלו בטבילתי”, אמר ישוע.⁴¹ עד מהרה נילו שמיומות אלה כבר שמורים!⁴² עד מהר קשחה שאר התלמידים את בקשתם של יעקב ויונתן וכעסו עליהם מואוד.⁴³ ישוע קיבץ סביבו את התלמידים ואמר: “אתם Hari יודעים שאלה הנחשבים למנהיגי הנויים רודים בנתיניהם, וממענים כוח וסמכות למי שם רוצחים.⁴⁴ אולם ביניים אין הדבר כך: מי שרוצה להיות מנהיג בינוים ציריך להיות לכם למשרת.⁴⁵ מי שרוצה לעמוד בראש ציריך להיות המשרת של כולכם.⁴⁶ אף אני, בזיהאדם, לא באתי לך כדי שישראלו אותך, אלא כדי לשרת אחרים ולתת את חייו כופר בעד רבים.”⁴⁷ ישוע ותלמידיו באו ליריחו. בצד הדרך בצתם מהעיר הלך אחורים קhalb נдол. בצד העיר שב קבצן עיוור בשם ברטמי בן-טימי.⁴⁸ ששמע שישוע מנצרת מתקרב. ברטמי החל לצעוק: “ישוע בן דוד, רחם עלי!”⁴⁹ “שתחוק!” ציוו עליו מספר אנשים. אך העיוור לא שתק, אלא הנביר את קולו: “בן דוד, רחם עלי!”⁵⁰ ישוע שמע את תחינותו של העיוור ועמד מלכט. הוא ביקש לקרוא לעיוור. “התעדוד, אמרו לו, “קום! הוּא קורא לך.”⁵¹ ברטמי השליך מעליו את שמיותו ובא לישוע.⁵² “מה יוכל לעשות למןך?” שאל ישוע. “רבינו, אני רוצה לראות! ” בכח האיש.⁵³ “כמובן”, השיב ישוע. “אמונתך ריפה אותה; לך לשולם.”⁵⁴ ואכן עניינו נרפא והוא הלך בדרך אחר ישוע.

לא תרצה, לא תגנוב, לא תענה ברעך עד שקר, לא תעשוק, כבד את אביך ואת אמך?⁵⁵ “רבינו, ענה האיש.” תמיד שמרתו את כל המצוות האלה.⁵⁶ ישוע הביט בו באהבה. “עליך לעשות עוד דבר אחד: عليك למכור את רכושך וلت抛弃 את הכסף לעניים – כדי שאוצרך יהיה בשמי – ולאחר מכן לך אחריו.”⁵⁷ 22 האיש התעצב מואוד והלך לדרכו. כי היה עשיר מואוד. 23 ישוע הסתכל וואז אמר לתלמידיו: “לאיש עשיר קשה מואוד להיכנס למלכות האלוהים.”⁵⁸ דבריו של ישוע הדהיימו את התלמידים. ולכן אמר: “ילדים יקרים, מי שבוטה בסוף וברכו שפה כל יותר למול לעבור דרך חור המחת. מואשר לאיש עשיר להיכנס למלכות האלוהים.”⁵⁹ דבריו אך הגבירו את תמיית התלמידים. הם שאלו זה את זה: “מי, אם כן, יוכל להיוועש?”⁶⁰ ישוע הביט בהם ואמר: “למעשה, לבני האדם זה לא אפשרי, אולם לא לאלהים: עם אלוהים הכל אפשרי!”⁶¹ פטרוס החל למנota בקול רם את כל הדברים שהוא ואשר התלמידים עזבו לעמץ ישוע. “אנחנו יותרנו על הכל כדי לлечת אחריך!” אמר פטרוס.⁶² “אני מבטיח לכם, “אמר ישוע, “שכל מי שויתר על בית, אחיהם, אחיות, אמא, אבא, ילדים או רכיש לעמץ ולעמן הבשורה.”⁶³ 30 יקבל מני חורה פי מאה ממה שלכאורה הפסיד: בתים, אחיהם, אחיות, אהמות, ילדים, אדרמות – אך עם כל אלה גם רדייפות, ובעולם הבא יקבל חי נצח.⁶⁴ 31 אולם רבים מלאה מהם ראשונים עתה יהיו או אהרוןים, ואחרדים מהאהרוןים עתה יהיו או ראשונים.”⁶⁵ 32 בדרך לירושלים הלך ישוע בראש, והتلמידים הילכו אחורי בחזרה. ישוע המשיך לספר להם מה יקרה לו.⁶⁶ הוא דיבר אותם על הצפוי לו בירושלים: “מי שהו יסינר אותו לידי ראש הכהנים ולסופרים. הם ירקו עליו, יילענו עליו, יצליפו כי בשותים ויחרנו אותו. אבל לאחר

ביהת-תפללה יקרא לכל העמים". אולם את הפקתם אותו למאורת גנבים! ¹⁸ ראש הכהנים והסופרים שמו על מה שישוע עשה, וחולו לחכנן כיצד להיפטר ממנו. למעשה הם פחרדו ממנו, מפני שככל העם הארץן אותו אהב את מה שלימד. ¹⁹ באותו ערב יצאו ישוע ותלמידיו אל מחוון לעיר. ²⁰ בבוקר שב עברו ליד עין התאניה, ונדרמו לראות שהעין בשגנומי. ²¹ פטרוס נזכר במה שישוע עשה ביום קודם ואמר: "ראה, רבבי - העין שיקוללת התיבש לנMRI!" ²² "פשות האמינו באלהווים", אמר ישוע. ²³ "אליו באמת האמונות בכוחו של אלוהים, יכולתם למצוות על ההר הזה לו ממקומו ולהזורק לים. אם תאמינו ולא תטילו ספק יתקיים דברכם. ²⁴ דעו לכם, אתם יכולים להחפפל بعد כל דבר, ואם תאמינו שתקבלו את אשר ביקשתם. באמות תקבלו! ²⁵ אבל בשעה שאתם מתפללים עליהם לסלוח תמיד לכל מי שאתם שומרים לו טינה, כדי שאביכם ששבשים ישלח נם לכם על חטאיכם. ²⁶ אם לא חסלתו לאחרים - נם אביכם ששבשים לא יסלח לכם!" ²⁷ ביניים ישוע ותלמידיו חזרו לירושלים. ישוע שב לבית-המקדש. אחדים מראשי הכהנים הסופרים וזקנים באו אליו ושאלו בכעס: "באיזו רשות אתה עושה את כל הדברים האלה?" ²⁸ "אני ענה לשאלתכם בתנאי שאתם תענו לשאלתי", השיב ישוע. ²⁹ "אמרו לנו, האם נשלהן המטבח על-ידי אלוהים או על-ידי בני-אדם?" יוחנן התיעצז בינויהם: "אם נאמר שלא אלהים שלחם ³⁰ הם התיעצזו בינויהם: "אם נאמר שלא אלהים שלחם ³¹ אותו, ישוע ישאל אותנו מדוע לא אנחנו בו. ³² אולם אם נאמר שלא אלהים שלח אותו, כל העם יתגונל עליו, כי כולם חשבים שיויתן היה נביא שנשלח על-ידי אלהים". ³³ לבסוף השיבו: "אינו יודעים. על-כן השיב להם ישוע: "אם כן, גם אני לא ענה לשאלתכם."

12 ישוע סיפר להם את המשל הבא: "איש אחד נטע כרם ענבים וبنה גדר, יקב ומגדל שמירה. הוא השכיר את הכרם לכורמים ונסע לחוץ לארץ. ²

כאשר התקרכבו לירושלים והגיעו לבית-פני ובית-עניה, שעלה הר חזיתם, פנה ישוע אל שניים מתלמידיו ואמר: ² "לכו אל הכפר ממול, ובכונסה תראו עיר קשור שאיש עדין לא רכב עליו. התירו את העיר והביאו אותו אליו". ³ אם מישחו ישאל אתכם מה אתם עושים. אמרו לו: "האדון זוקק לעיר. אך הוא ישיב אותו בהקדם". ⁴ שני התלמידים נכנסו אל הכפר ומצאו את העיר עומדת על השביל, קשורה לשער אחד הבתים. בהתרעם את העיר שאלו מספר אנשים שעמדו שם: "מה אתם עושים? لأنם לוחחים את העיר?". ⁶ התלמידים השיבו שישוע בקש מהם להביאו לאות העיר לישוע, והאשימים לא חתנו יותר. ⁷ חם הביאו את העיר לישוע, וכל התלמידים התינחו את מעיליהם על גביהם, כדי שישוע יוכל לשבת בנוח. ⁸ רבים מן הקהל פרשו את מעיליהם על הדרכם לפני ישוע, ואחרים כרתו ענפים והניחו אותם על הדרכם. ⁹ הקהל, שנמלא התלהבות, נדחף ונדחק אל ישוע מכל עבר וקרא: "הושענא! ברוך הבא בשם ה!". ¹⁰ תבורך מלכות דוד הבאה עליינו! הושענא במדומיים!" ¹¹ כל הקהל הזה ליווה את ישוע אל תוך העיר. מאוחר יותר נכנס ישוע לבית-המקדש והביט סביבו בתשומת לב מרובה, אולם מאוחר שהשעה הייתה מאוחרת והוא עזב את המקום והלך עם תלמידיו לבית-עניה. ¹² למחמת בובוק, בעזם את בית-עניה, היה ישוע רבע. ¹³ הוא ראה מרחוק עין תאניה עם עליים ירוקים ורעננים. ישוע התקרכב אל העץ וחיפש תאים, אולם לא מצא דבר מלבד עלים. כי טרם הגיעה העונה. ¹⁴ ישוע קילל את התאניה ואמר: "מהו יונתן, והוא איש לא יכול חאנום ממך!" ¹⁵ והتلמידים שמעו זאת. ^{(א) g165} ¹⁵ הם חזרו לירושלים וישוע הלק'isher לבית-המקדש. הוא החל לגורש ממש את הסוחרים והקונים. הפק את השולחנות של מחלפי הכספים ואת הדוכנים של סוחרי היוניים. ¹⁶ ולא הרשה לאיש לשאת כלים וסחרה דרך המקדש. ¹⁷ ישוע פנה אל הקהל הנדרם: "כתב בכתבי-הקדש: 'ביתי

בוםן הבציר שלח בעל-הכרם את אחד מאנשיו מה שייך לאלהים. "הם נותרו פעוריו פה ולא מילום. ¹⁸ אחר כך באו צדוקים (שאינם מאמנים בתחיית המתים) ושאלו אותו: ¹⁹ "רבי, משה רבינו לימד אותנו שם אדם נשוי מת ואינו משאור אחורי בן, חייב אחיו להתחנן עם האלמנה, כדי שתוכל לולדת בן שישא את שם המת. ²⁰ במשפחה אחת היו שבעה אחים: האח הבכור התחנן, וכךbor ומון קזר מת ולא השair אחורי בן. ²¹ זה האח השני התחנן עם האלמנה, וגם הוא מת ולא השair בן. כך קרה גם עם האח השלישי. בקיצור, כל שבעת האחים התחננו עם האישה האחת, כולל מתו ולא השairו אחוריhem בן. לבסוף מתה גם האישה." ²² רבי, למו תהיה שיקת האישה בתחיית המתים? הלא כל השבועה התחננו אותה!" ²⁴ חשב להם ישוע: "טעותכם נובעת מבורותכם בכל הנוגע לכתבי-הקודש ולגבורותם של אלוהים. ²⁵ כי בתחיית המתים לא יהיה עוד שואים: כולם יהיו כמלכים בשםיהם. ²⁶ ובונוע לתחיית המתים - טוענים אתם מאוד. האם מעולם לא קראתם בספר שמות על משה והסנה הבוער? אלוהים אמר למשה: 'אנוכי אלוהי אברהם, אלוהי יצחק ואליהו יעקב.' ²⁷ אלוהים אמר למשה כי למרות שאנשים אלה מתו לפני מאות שנים, הם עדין חיים. הרוי אלהים לא היה אומר: 'אנוכי האלוהים של אנשים מתים!' ²⁸ אחד המנהיגים היהודיים שumped שם נוכח כי ישוע השיב כהלה, ולכן שלא ואלה: 'מהו המצווה החשובה ביותר?' ²⁹ ישוע השיב: "'שמע ישראל, ה' אלהינו, ה' אחד! ואהבת את ה' אלהיך'" החשובות ביותר! ³⁰ השואל המשיך: "רבי, אתה צודק. באמות ישך רק אלהים אחד ואין אחר מלבדו. ³¹ ישוע הבין את מזימותם ולכן ענה: "תנו לי מטבח ואני יודע שהשוכן בכל נפשך ובכל מאורך". ³² המצווה השנייה היא: 'ואהבת לרעך כמוך'! מצוות אלה הונח השואל המשיך: "רבי, אתה אלהים בכל לבך, ובכל נפשך ובכל מאורך?" ³³ רבי, אתה צודק. באמות ישך רק אלהים אחד ואין אחר מלבדו, אני יודע שהשוכן יותר לאהוב את אלהים בכל לב, הבני וכווי, ולאהוב אנשים אחרים כמו את עצמי. מאשר להקריב כל מני קרבנות בבית-המקדש? ". ³⁴ ישוע ראה שהאיש דיבר בחוכמה, ולכן אמר מה ששייך לאלהים. "הם נותרו פעוריו פה ולא לאסוף את הרוח מיבול העקבים. ³ אולם הכרמים התנפלו על השליה, הכו אותו ושלחו אותו חורה אל בעל-הכרם בידיהם ריקות. ⁴ בעל-הכרם שלח מישחו אחר אל הכרמים. אך נם אותו הכו אף פצעו את ראשו. ⁵ השליח הבא נרצח וכל השליחים שבאו לאחר מכן לכרכם הכוו או נרצחו. לבסוף נשאר בעל-הכרם עוד שליח אחד – בנו היחיד. בלית ברירה הוא שלח את בנו, בתקווה שלפחות אליו יתייחסו הכרמים בכבוד. ⁷ אבל כשראו הכרמים את הבן מרוחק, אמרו: 'הנה בא יורש הכרם; הנה נהרגו אותו, ואו יהוה הכרם שלנו!' ⁸ הם תפסו את הבן, רצחו אותו והשליכו את גופתו מעבר לנדר. ⁹ מה לדעתכם יעשה בעל-הכרם כאשר ישמע את מה שקרה? מובן שגם בעצם יהרוג את כל הכרמים וישכיר את הכרם לאחרים. ¹⁰ האם אינכם זוכרים שככה כתוב בתחום? 'אבן מסוכ הבונים היתה לראש פינה, נט מאת ה' היהת ואתה; היא נפלאת בעינינו'. ¹¹ ראשי הכהנים, הזקנים והסופרים רצו לאסור אותם בו במקום. כי הבינו שבמשל זה הוא מתכוון אליהם – שהם הכרמים הרשעים. אולם הם פחדו לנעת בו בנלול החמן הרבה שהיה שם. על כן ויתרו לו וחלכו לדרךם. ¹² אולם הם שלחו אליו כמה מאנשי הורדוס ופרושים, כדי שייכנסו אליו לשיחה וניסו לנגרום לכך שיאמר משהו נגד החוק. על-מנת שתהייה להם עילה לאסור אותם. ¹⁴ רבי, "פתחו המסתננים", אנחנו יודעים שאתה איש ישך ושאיש אין יכול להשפיע עלייך לשקר. אנחנו גם יודעים שאתה באמת מלמד את דבר אלהים. אמרו לנו, רבי, האם עליינו לשלם מס לקרים הרומי או לא? ". ¹⁵ רבי, האם עליינו לשלם מס לקרים הרומי או לא? ". ¹⁶ הם נתנו לנו מטבח, והוא שאל: "של מי הדרמות החקוכה על המטבח? של מי השם החקוק כאן? "של הקיסר! " ענו כולם. ¹⁷ "של הקיסר? אם כן תנו לנו את מה ששייך לו, אך תנו לאלהים את

שולל אנשים רבים. 7 במקומות שונים הפרוצננה מלוחמות, אך אין זה עדין הסוף. 8 "מדינות וממלכות תילחמנה זו בזו, ובמקומות רבים יהיו רעדות אדמה ורعب. אלה יצינו רק את ראשית הצרות והסבל העתידים לבוא. 9 אולם כשהיחלו דברים אלה להתרחש, היזהרו כי צפוה לכם סכנה גדולה. אייביכם יגרדו אתכם בכוח לbefore המשפט, יכו אתכם בתיה-הכנסת, ויאשימו אתכם לפניו השלטונות על היוככם תלמידי. אולם זו תהיה לכם הזדמנות בספר لكم על הבשורה. 10 אך צריך שקדום הבשורה חוכרו לכל הנויים. 11 כאשר יאשרו אתכם ויעמידו אתכם למשפט, אל תדאגו לעודתכם או להונתכם מה להגird, כי מה שייתן לכם באוותה שעה, את זה תגird; כי לא אתם תדברו, אלא רוח הקודש ידבר בפיכם.

12 "איך יבנוד באחיו ויסנירו למוות; אבות ימסרו את בנייהם למוות; 13 ילדים יקומו נגד הוריהם ויונרכו למוות. ככל ישנאו אתכם משום שאתם שייכים לו, אולם כל מי שיחזיק מעמד עד הסוף – ייוושע! 14" כאשר תראו את חילול הקודש בתיה-המקדש שעליו דברך דניאל, (הקורא – שם לב!) על כל תושבי יהודה לברכות להרים. 15 אם אתה נמצא על גג ביתך – אל תיכנס הביתה; אם אתה בשדה – אל תחוור הביתה לקחת מעיל או כסף, כי אין זמן. 17 "אווי לנשים ההרות ולמניקות בהםם! 18 התפללו בכל זה לא קירה בחורף, 19 כי תקופת זאת תהיה אומה ונוראה; דבר כזה לא קרה מאז בראית העולם, וגם לא קירה אחר כך. 20 אם האדון לא יקצר את הימים הנוראים האלה – איש לא יינצל. אבל הוא אכן יקצר את הסבל למען עמו הנבחר. 21 "אם מישחו אמר לכם בהםם: ראייתי את המשיח במקום פלוני! או יחשיך נמצא בכפר הסמוך? איל תאמנו לנו, 22 כי מישיח-שקר ונבי-אישקר יקומו ויחוללו נסים ונפלאות אשר יתעו את האנשים. ואם יוכלו, הם יתעו אפילו את הנבחרים. 23 ראו הווזהרתם! 24 "לאחר הצרות של אותם ימים תחשך המשמש, היריחו לו: "אתה קרוב מאד לממלכות אלוהים!" לאחר מכן לא העז אש לשאול אותו יותר שאלות. 25 מאוחר יותר, כשלימוד ישוע את האנשים בבית-המקדש, שאל אותו: "מדוע טוענים הסופרים כי המשיח הוא בז'וד?" 26 הרוי דוד אמר בעצמו בהשראת רוח הקודש: "אומם ה' לאני, שב לימיini עד אשית אויביך הרים לריגלך". 27 הלא דוד עצמו קרא לא-אדון; אם כן כיצד הוא יכול להיות לנו?" הקהל נהנה מאד להקשיב לנימוקיו של ישוע ולמסקנותיו. 28 ישוע המשיך ללמד את העם: "היזהרו מהסופרים שאוהבים לבוש נלים ולהיראות לפני האנשים בשוקים, כדי שיכולים יהנו להם כבוד. 29 הם אוהבים לשבה במושבי הנכברים בתיה-הכנסת ובסעודות וחגיגות.

40 ללא בושה הם מנדרים אלמנות מבתיהם, וכדי לכוסות על מעשיהם מעמידיםפני קדושים תמיימים ומחפלים ב齊ור תפילות ארוכות. משום לכך יהיה עונשם חמוץ יותר. 41 ישוע החישב מול הבית האוצר וה התבונן באנשים שהביאו תרומות. עשירים רבים תרמו סכומי כסף נדולים. 42 אחריהם הופיעו אלמנה עניה שתרמה שתי פרוטות בשווי של שתי אגורות. 43 ישוע קרא לתלמידיו ואמר: "אתם רואים את האלמנה הזאת? היא תרמה יותר מכל העשירים האלה נס יחד! 44 כי העשירים תרמו סכומים קטנים ביחס לרכוש הרב שיש להם, ואילו האלמנה הזאת נתנה את כל מה שהיא לה."

13 כשייצא ישוע מבית-המקדש באותו יום, אחד מתלמידיו הuir: "רב, ראה אילו מבנים יפים ואיזו עבודהת אבני נפלאה!" 2 "הבט היטב, ענה לו ישוע, כי כל הבניינים הנדרולים האלה יהירסו; אף אבן לא תישאר במקומה." 3 ישוע ישב על הרכזיות, מול בית-המקדש, ופטרוס, יעקב וויתנן ואנדרי נשארו אליו שאל: "מי קירה הדבר? האם קיבל אורה מראש?" 5 ישוע הסביר להם בהרחה את העומד להתרחש: "אל תחנו לאיש לרמות אתכם! 6 אנשים רבים יבואו ויטענו: אני הוא המשיח, וויליכו

lishir, 25 ha-cocbeim yeflu mohashemim v'cochot ha-shemim yihmoto. 26 "Oz yirao anshi ha-arez at b'zeh adam ba-le'azraha nemza'im atchem temid, v'attem yekolim le'azra lahem be-kol zman shartzo be-ket, v'ailo ani la-asher atchem uvd zman rab. 8 ha-arez uftah ma shiclla; ha-arez meshach at nahavi b'sheman le-pni kavorati. 9 "ani omer l'kem: be-kol makom shbu tovchori ha-bshorah, tyozor nem ha-aisha zoata, bochot ha-mesha she-shushata." 10 al-achar mikan ha-ley yehudah ai-sh-keriot, talmido shel yeshou, al-rashi ha-cohanim cd'i la-hacenin at ha-snerato shel yeshou. 11 rashi ha-cohanim ha-talhebo v'shamho ul-kd shi-yehuda ha-chelit le-hesniyot at yeshou, v'havticho li-tat lo c'saf. 12 bi-yom ha-rashon shel ha-pesha, shbu ha-kribo at zeh ha-pesha, shalo at ha-talmidim at yeshou ha-icen bar-zu-nu le-uruk ha-sder. 13 yeshou shel shanim mat-talmidim li-yerushalayim, cd'i le-uruk at ha-hacnuta ha-drushot, v'amer: "kashatelu ha-ureya iboa la-kra-atchem adam v'bi-dro cd' miyim. lko achario, 14 ha-icnuso al ha-beita shel alio yicnos v'amro la-ba'al ha-beita: 'rbnu shel achtonu la-rotot at ha-hader ha-hacnuta be-shvil ha-sder.' 15 ho-yibgil atchem la-hader nadol shachin le-munnu be-koma ha-shniyah, v'shem tacnu at ha-sder." 16 "she-hagiu ha-shanim ha-ureya ha-kol ha-terachsh be-diok c'pi she-amer l'hem yeshou, v'hem ha-cnu at ha-sder. 17 yeshou v'shar ha-talmidim ha-giu le-shem be-urab. 18 cashi-shbu la-akol be-shulchan patah yeshou v'amer: "amata ani omer l'kem, achd mikan ha-yoshav ushvi binu-nu v'acol al-irton ibnodi bi v'isnir aotu." 19 ha-talmidim nmalao tzur rab, v'shalo: "ha-am zo yehida ani?" 20 "achd mbin ha-shanim-ush'er shi-tbol al-iyti at ha-lachm", ha-shiv yeshou. 21 "ben-zeh adam holik lmota c'pi shchotob sh-zri'ik la-krotot, olim ani omer l'kem: ai lo la-iish v'isnir aotu: motab shel al ha-oleh nold be-kall!" 22 be-uta ha-sudra ha-oy la-kach le-ham (mazha). brak ul-yivoferes ato la-frosot. ha-oy ha-niyyat ha-petrosot la-talmidim v'amer: "k'cho, zeh gofni." 23 al-achar mikan le-kach yeshou cos yin, brak, ha-niyyat ha-talmidim v'kolom shet menna. 24 "zeh domi ha-nashper le-mun Rabim, Ram ha-brit", ha-mashik yeshou.

ishir, 25 ha-cocbeim yeflu mohashemim v'cochot ha-shemim yihmoto. 26 "Oz yirao anshi ha-arez at b'zeh adam ba-beunim, bgvora ha-rba v'bcbor. 27 oz ha-oy ishla at mal-akiyo, v'asaf at b'chirio mkl kztot ha-bal. 28 uzi ha-tana ha-yeshesh l'kem cd'gema: casher ha-unfeim mel-balevim v'ha-ulem yirokim, atem yod'utim she-ha-kiyn krap. 29 casher kl maha shi-yipferz l'kem v'ta-hil li-terachsh. du l'kem zeha krap, shani u-mad be-patah. 30 "ani omer l'kem: kl ha-dibrim ha-ala ha-terachsh le-pni shi-holof ha-dror zoa. 31 ha-shemim v'ha-arez yichlafu, abel d'bari la-yichlafu. 32 "ai-sh ainyo yod'ut at ha-yom v'ha-shua shel ha-terachshiot al-la, ha-mel'akim b'shemim aynim yod'utim at, v'af-pilo ani umtzi yod'ut at ha-mo'ad ha-midok. rak abi she-bashemim yod'ut zat. 33 umdu ul-hamesher v'hiy mo'anim, me-pni aynim yod'utim mtoz li-terachsh. 34 "mashir uboda le-shvirio la-kopeta ha-urdru, v'matzu-ho ha-oy mashir umdu ul-hamesher li-kratot shbu bo-bcil ha-oy shu'er umdu ul-hamesher li-kratot shbu bo-bcil regu. 35 ha-oy mo'anim! ha-la aynim yod'utim mtoz yishob be-ul ha-beita: be-boker, be-urab, mo'adim ao ma-ohar, pan iboa v'imza atchem yeshim. ani omer shov la-kol-lam: umdu ul-hamesher!"

14 yomim le-pni ha-pesha ud'inin hifsho rashi ha-cohanim v'cmha man-hani yihudim ha-zorim mat-aimha la-asor at yeshou v'l-hatzia lo-horen. 2 "ainu yekolim le-etzor aotu be-pesha, amro le-atzmam, me-pni shahum yu'ordr mahomot." 3 ba-otu zman ha-oy ishuv be-bait-venia, be-biuto shel shmu-on ha-mazor. b'shat arroch ha-urab ha-puiyah aishah achat um fehit ktna malaah b'shmen zikr mao'od. ha-aysha ha-sirah at ha-mcsah v'izka at ha-shmen ul-rasho shel yeshou. 4 achdim mn ha-mosim ha-tmarim rov b'nim le-biun uzimm ul-hibivo, cl-shu'om, "mdru'at mbozot at ha-shmen ha-oyk ha-zot? ha-talonu", v'kolot le-mcor ato beroot, v'at ha-csf le-hat le-unim." 6 "hniyot la-ha!" nhalz yeshou la-hneta. "mdru' atem mtsikim

משנים-עשר התלמידים, ואיתו המון שנשלח מטעם ראשי הכהנים והסופרים והזקנים. כולל היוצאים בחברות ובמקנות. 44 יהודה תיאם אמר מראש ואמר: "אני אגש לשוע ונשך אותו, כדי שתדרשו מיהו ותוכלו להפוך אותו ולהוביל אותו בלבו משמה".⁴⁵ יהודה ניגש אליו. "רבבי!" קרא יהודה כשהוא מתחבך ונשך אותו. 46 והוא תפesco את ישוע ואסרו אותו. פטרוס שלף מיד את חרבו והכה באחד מהם שהתרבר להיות משרתו של הכהן הגדול. וקיצץ את אוזנו.⁴⁷ מודיעו מהם מתנפלים עלי בחברות ובמקנות?⁴⁸ שאל ישוע. "האם אני פושע מסוון?"⁴⁹ מודיעו לא אסורתם אותו בבודהה המקדש? הריו למידתי שם בכל יום ויכולת ל特派 אותו לא התנדבות. אבל מה שכותב צריך להתקיים?⁵⁰ בינותיים ברחו כל התלמידים. וכך אחד שהתלווה לישע לבש סדין בלבד. כשניסו להפוך אותו, התעורר השair את הסדין בידים וברח מפניהם ערום.⁵¹ ישוע נלקח אל בית הכהן הגדול, ועוד מהירה התאספו שם כל ראשי הכהנים, הזקנים והסופרים.⁵² פטרוס הלך אחריהם במפרק מה ונכנס לחדר הכהן הגדול. הוא התישב בין המשרתים והתחכם ליד המדורה.⁵³ ראשי הכהנים וחברי הנסחדרין ניסו למצוא סיבה מספקת כדי להוציא את ישוע להורג. אך מאמציהם היו לשואו.⁵⁴ עדי שקר רבים התנדבו להעיר נndo, אולם עדויותיהם סתרו זו את זו.⁵⁵ לבסוף קמו עדי שקר נוספים שהיעידו:⁵⁶ "שמענו אותו אומר: 'אני אהروس את המקדש הזה שנבנה בידי אדם. ותוך שלושה ימים אקים מקדש אחר שאינו מעשה ידי אדם!'"⁵⁷ אולם עדות זאת נס לא הייתה מספקת.⁵⁸ הכהן הגדול עמד באמצע החדר ושאל את ישוע: "מה יש לך לומר להגנתק? מה יש לך לומר על כל האשמות נתך?"⁵⁹ ישוע לא פצה את פיו, והכהן הגדול המשיך לשאול אותו: "האם אתה המשיח בונ' האלוהים?"⁶⁰ "אני הוא, השיב ישוע, "אתם עוד תראו את בונ' האדים יושב לימיון האלוהים, ובא בעני השמיים."⁶¹ הכהן הגדול

25 "ואני אומר לכם שלא אשחה עוד יין עד היום שבו אשחה יין חדש במלכות האלוהים." 26 כל הנוכחים שרעו מזמורתי תהלים, ולאחר מכן הילכו להר היהודים.²⁷ "כלכם תעוזו אותי," אמר ישוע לתלמידיו, "והרי כתוב: 'אכה את הרעה והטפוץין הצאן'." 28 אולם לאחר שากום לתחיה אלך לניל ואפנוש אתכם שם."²⁹ "יקראה מה שיקראה," קרא פטרוס, "אני לעולם לא עצוב אותך!"³⁰ דע לך, פטרוס, "אמר ישוע, "עד מחר בבוקר, לפני שיקרא התרנגול, אתה תתחחש לך, אפילו שלוש פעמים."³¹ "אני לעולם לא אהכחש לך, אפילו אם יהיה עלי למות יחד אתך!" נשבע פטרוס, וכל الآחרים גם אמרו כך.³² הם הינו לדורשת עצירות הנקרת' גת-שנני, וישוע אמר לתלמידיו: "חכו לי כאן עד שאחזר. אני הולך להתפלל".³³ הוא לך איתו את פטרוס, יעקב ו요וחנן, ולפתח נמלא חרדה ומועקה מפני העומד לבוא עליו.³⁴ "אני מתייסר עד מותה!" אמר להם ישוע. "חכו כאן... הישארו ערים...."³⁵ הוא התרכק מהם מעט, כרע ברך על האדמה והתפלל שאלווהים יותר לו על העומד לקרות לו, אם אכן אפשרי.³⁶ "אבא, קרא ישוע, אתה כל יכול Анаא, הרחק ממוני את כס היסורים. אולם לא כרצוני כי אם רצונך יעשה!³⁷ לאחר מכן הוא חזר אל שלושת התלמידים ומצא אותם ישנים. "שמעון," קרא ישוע לפטרוס, "אתה ישן? האם לא יכולת להישאר עיר שעה אחת בלבד?³⁸ עמדו על המשמר והתפללו שלא הבאו לידי ניסיון. אני יודע שהrhoה אבן רצתה, אבל נופכם חלש כל-כך!³⁹ ישוע הולך להתפלל שוב, וחזר על תחינתו לפני אלוהים.⁴⁰ הוא חזר אל תלמידיו, ונם הפעם מצא אותם ישנים, כי עיניהם היו כבדות. הם לא ידעו כיצד לתרץ את הדבר.⁴¹ כשחזר אליהם ישוע בפעם השלישית הוא קרא: "קומו! ישנתם מספיק? הגיעה השעה שבנ' האדים ימסר לידי אנשים חוטאים.⁴² קומו, הבה נלך מכאן. הביטו, הנה מתקרב האיש שישגיר אותו."⁴³ לפני שהספק ישוע לסיים את דבריו הגיע למקום יהודה, אחד

אשר הוואש ברצח (יחד עם אחרים) בעת אחת המרידות.⁸ בינוים החל ההמוני לבקש מפיטוטו שישראל אסיר אחד כמנגנו.⁹ "האם אתם רוצים שאוציא לחופשי את מלך היהודים?" שאל פיטוטו.¹⁰ הוא הצעיר לשחרר את ישוע, כי הבין שראשי הכהנים אסרו אותו מתוק קנאה.¹¹ אם אשהרך בר-אבא במקומם שחרורו של ישוע.¹² "אם אשהרך את בר-אבא, מה עשה עם איש שאתם קוראים לו מלך היהודים?" שאל פיטוטו.¹³ "צלוב אותו!" צעקן.¹⁴ "אבל מדוע?" לא הבין פיטוטו. "מה עשה? הם לא ענו, ורק הגבירו את צעקותיהם: "צלוב אותו!"¹⁵ פיטוט רצה למנוע מהומות או נכנע לדרישת החמון. על כן שחרר את בר-אבא מבית-הסוהר וציווה להליקות את ישוע בשוטים.¹⁶ לאחר מכן לקחו חילילים הרומיים את ישוע לחצר הארמן. הם קראו לכל חילili המשמר הלבשו את ישוע בגלמת ארנמן, הכנינו לו זר מקוצים ארכויים ודוקרניים והניחו את הזר על ראשו.¹⁷ הם החלו ללעוג ולצחוק לו: "חוי מלך היהודים!"¹⁸ הם הכו אותו באכזריות, חבטו על ראשו במקלות, ירקו עליו, כרעו ברך לפניו והשתחו לו בלען.¹⁹ לאחר שסיימו חילילים להתLOCז ולצחוק עליו, הפשטו מעליו את הארגמן והלבישו אותו בבדיו, והוציאו אותו החוצה לצליבה.

21 החילילים פנו בדרך את שמעון מקירניה (אבייהם של אלכסנדר ורופוס). שחזור מהשדה, ואיצוחו לשאtat את הצלב של ישוע למקום הצליבה.²² ישוע הובא למקום הנקרא "גָּלְגָּלָה". קלומר²³ מציין גולגולת. 23 הם הונשו לו יין מסומם. אך הוא סרב לשתחות.²⁴ לאחר מכן הם צלבו אותו וערכו גדרלה על בנדיו.²⁵ בשעה תשע בבוקר צלבו את ישוע.²⁶ מעל ראשו היה תליי שלט שאשמו כתוביה עלייו: "מלך היהודים".²⁷ באותו בוקר נצלבו איתו שני פושעים: אחד לימיינו ואחד לשמאלו.²⁸ וכך התקיים הפסוק: "וְאֵת פּוֹשָׁעִים נִמְנָה".²⁹ העוברים

התרכנו מאד וקרע את בנדיו מעליו. "למה אנו זוקקים עוד?" שאל בכעס. "איןנו זוקקים להוכחות נוספות!³⁰ שמעתם את הנידופים שלו. מהו פסק-דיןכם? "הם הצביעו פה אחד بعد הוצאתו להורג.³¹ לאחר השמעת פסק-הדין החל קהל הנוכחים לירוק על ישוע ולהתעלל בו. הם קשו את עיניו והכו אותו בכל גוף. "נחש מי הכה אותך, נבייא שכמזה?" לענו לו. גם השומרים שלקחו אותו משם הכו אותו בכל אגרופים.³² כל אותו זמן היה פטרוס בחצר. אחת המשרתות בבית הכהן הגדול זיהתה את פטרוס שהתחمم ליד המדורדה. הוא הביבה בו בתשומת לב רבה והכריז: "אתה היה עם ישוע מנצחת!"³³ פטרוס הבהיר מיד את האשמה. "אני יודע כל מה את דברת!³⁴ אמר ועבר לצד האחורי של החצר. לפתע נשמעה קריית התרנגול. ³⁵ המשרתת ראתה אותו ובראש שולחן שוב הכהן שעמד באותו מקום וללא הרפהה ממנו. "הנה אחד התלמידים עומד שם ולא הרפהה ממנו!"³⁶ פטרוס שוב הכהן של ישוע!³⁷ קראה בקול. ³⁸ פטרוס שוב הכהן שידר בבריה. כעבור זמן מה קראו נס אלה שעמדו אותו ליד האש: "הלא נס אתה אחד מהם? הרי יש לך מבטא גלילי!"³⁹ פטרוס החל לקלל ונשבע: "אני בכלל לא מכיר את האיש שעליו אתם מדברים!"⁴⁰ באותו רגע קרא התרנגול בפעם השנייה. לפתע נזכר פטרוס בדבריו ישוע: "לפני שיקרא התרנגול פעמיים, תתחחש לי שלוש פעמים. והוא פרץ בבכי.

15 השם בבוקר נפשו ראשי הכהנים, הזקנים. הספרים וכל חברי הסנהדרין כדי להתייעץ על הצד הבא. הם החליטו לשולח את ישוע בלווי משמר מזון אל פיטוט, המושל הרומי.² "האם אתה מלך היהודים?" שאל פיטוט. "אתה אומר?", שיב ישוע. 3 ראשי הכהנים האשימו אותו בפשעים רבים. "מדוע איןך מן על עצמך?" שאל פיטוט בתמידה. "מה יש לך לנור?"⁴ להפתעתו של פיטוט לא ענה ישוע דבר.⁶ כל שנה בחג הפסח נתג פיטוט להוציא לחופשי אסיר יהודי אחד, לפי בחירת העם. 7 באותו זמן היה בכלל אסיר יהודי בשם בר-אבא.

והשדים קללו אותן, לענו לו וקרו: "נו, אתה יכול להרeros את בית המקדש ולבנותו מחדש בשלושה ימים?" ³⁰ אם אתה ניבור כזה, מודיע איך מצליח את עצמך ויורד מהצלב? ³¹ גם ראש הכהנים והסופרים עמדו סביבו ולענו לו: "הוא יכול להושיע את כלום חוץ מאשר את עצמו!" צחקו. ³² "משיח שכמו זה?" קראו. "מלך ישראל, הבה נראה אותו ורד שצלאבו אותו קיללו אותו." בשעה שתים-עשרה בצהרים כיסה חושך את כל הארץ למשך שלוש שעות. ³³ בשעה שלוש אחר-הצהרים זעק ישוע עקתו שבר: "אל, אל, למה שבקחני?" (כלומר, "אל, אל, למה עזבתני?") ³⁴ אחדים מהאנשים שעמדו ליד והביאו ספג טבול בחומץ, שם אותו בקצת מوط ארוך והוניש אותו לשוע. הבה נראה אם אלה באמת יבוא להוריד אותנו? קרא האיש. ³⁵ באותו רגע זעק ישוע עקתו שבר נספה ונפחה נסמה. ³⁶ איש אחד שחשב שהוא קורא לאליו הנבי. ³⁷ באותו בבית המקדש, הפרוכת התליה לפני קודש הקודשים נקרעה לשניים מלמעלה למטה. ³⁸ קצין רומי אחד, שעמד בין הצלפים וראה כיצד נפח ישוע את נשמה. קרא: "האיש הזה באמת היה בר-אלווהים!" ³⁹ גם נשים עמדו במרקח מה וחזו בצליבה; ביניהן היו מרימות המגדלית, מרימות (אמם של יעקב וויס) ושלומיות. ⁴⁰ כל אלה האמינו בישוע ואף שרתו אותו בהיותו בגליל. היו שם עוד נשים רבות אשר הלו לאחר מוכן גנלה ישוע לשני תלמידים שהלכו בדרך מירושלים לכיוון השדרות. השניים לא הכירו אותו בהתחלה, משומם שהمرאה שלו השתנה במידה מה. ⁴¹ לבסוף, כאשר הבינו מי הוא, מיהרו לירושלים ומספרו לאחרים, אך איש לא האמין להם. ⁴² מאוחר יותר גנלה ישוע לאחד-עשר התלמידים בשעת הארוחה. והוא חוכיה אותם על חוסר אמונהם. ועל העשנותם שליהם לא להאמין לעדיהם שסיפורו כי הוא אית ישוע קם לתחייה. ⁴³ לאחר מכן הוא ציווה עליהם: "לכו אל כל העולם להזכיר על הבשורה לכל אדם. ⁴⁴

(note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) כאשר קם ישוע לתחייה ביום ראשון השם בבורק, פגש תחילת את מרימות המגדלית שמנתה יירש שבעה שדים. ⁴⁵ מרימות הלהה אל התלמידים ומצאה אותם מתאבלים וכובכים. "ישוע חי!" קראה בהתרגשות. "ראיתי אותך" אך איש לא האמין לה. ⁴⁶ לאחר מכן גנלה ישוע לשני תלמידים שהלכו בדרך מירושלים לכיוון השדרות. השניים לא הכירו אותו בהתחלה, משומם שהמראה שלו השתנה במידה מה. ⁴⁷ לבסוף, כאשר הבינו מי הוא, מיהרו לירושלים ומספרו לאחרים, אך איש לא האמין להם. ⁴⁸ מאוחר יותר גנלה ישוע לאחד-עשר התלמידים בשעת הארוחה. והוא חוכיה אותם על חוסר אמונהם. ועל העשנותם שליהם לא להאמין לעדיהם שסיפורו כי הוא אית ישוע קם לתחייה. ⁴⁹ לאחר מכן הוא ציווה עליהם: "לכו אל כל העולם להזכיר על הבשורה לכל אדם. ⁵⁰

מי שיאמין וייטבל יוושע; מי שישרב להאמין יואשם בעני אלוהים. ¹⁷ "למאמינים בשמי אתן סמכות לנדרש דברים; הם ידברו בלשונות חדשות; ¹⁸ הם אף יוכלו להחזיק נחשים בידיהם ולא יקרה להם דבר; הם יוכלו לסwoק את ידיהם על אנשים חולמים ולרפאים". ¹⁹ וכאשר סיימם האדון ישוע לדבר אליהם, הוא נלקח לשמיים לשבת לימיון האלוהים. ²⁰ התלמידים הילכו לכל מקום והכריזו את הבשורה. האדון חיזוק ועוזר אותם, וחולל באמצעות ניסים ונפלאות אשר אישרו וחיזקו את עדותם.

שלא האמתה לדבריו, לא תוכל להוכיחו מילה מפיך מרגע זה ועד שיתקינו דברי".²¹ האנשים אשר החפלו בחוץ המתינו בינהיים לזכירה, ולא הבינו מדוע התעכבר.²² לבסוף, כשהיא זכריה החוצה הוא לא יכול היה לדבר אל העם, אולם מסימני ידים הבינו האנשים שראה חזון.²³ זכריה נשאר בבית-המקדש עד תום ימי התרונות של מחלקה, ולאחר מכן שב לבתו.²⁴ כעבור זמן קצר הרתה אלישבע אשתו והסתירה מעיני הציבור כחמיisha חודשים.²⁵ מה טוב הוא אלהים! קראה אלישבע בשםיה רבתה.²⁶ ברכמיו הרבים הוא הסיר את חרפת עקרותוי!²⁷ בחודש השישי להרונה של אלישבע שלח אלוהים את המלאך נבריאל אל העיר נצרת שבנגליל.²⁸ אל נערה בתולה בשם מרימות. ארוסתו של יוסף משושלת בית-דוד.²⁹ נבריאל נגלה אל מרימות ואמר לה: "שלום לך, אשת חן, כי עמך!"³⁰ מרימות נבהלה לרוגע: דברי המלאך הבינו אותה, והיא ניסתה לנחש בלבها למה הוא התחכו.³¹ אל תפחד, מרימות, "הרגני עורה המלאך". כי מצאת חן בעיניו אלהים והוא החליט לברך אותך.³² בעוד זמן קצר תיכנסי להרינוון ותלדי בן. בשם ישועתךrai לו.³³ הוא יודה רם-מעלה ויירא בצד-אלוהים. כדי יתן לו את כסא דוד אביו.³⁴ והוא ימלך על עם-ישראל לעולם ועד; מלכותו לא חסתיים לעולם.³⁵ (איסון g165) "כיצד אוכל לילדת? שאלת מרימות בתמידה. "הרדי אני בתוליה!"³⁶ השיב לה המלאך: "רוח הקודש תבוא אליך, ונברות אלוהים תצל עלייך. משום כך הבן הקדוש שיולד ייקרא בצד-אלוהים."³⁷ המלאך המשיך: "לפני שישה וחודשים נכנסה קרובתך הוונגה אל-שבע להרינוון – כן, זו שכנותה קראו לה-'העקרה' – גשם הוא תלד בן!"³⁸ כי אין דבר בלתי אפשרי לאלהים.³⁹ "הנני שפחתך, אדוני. אמרה מרימות בענהוה, "ואני מוכנה לעשות את כל אשר יאמר לי. אמן שיתקינו דבריך. "לאחר מכן נעלם המלאך.⁴⁰ כעבור ימים אחדים מיהרה מרימות אל הרדי יהודת, אל ביתו של זכריה, ובהיכנסה אל

1 התופיפוס היקר. אנשים רבים כבר כתבו על הדברים שהתרחשו בינוינו,² על-פי סיפוריהם של תלמידיו ישוע ושל עדר ראייה אחרים. ³ גם אני חקרו היטב את התרחשויות הדברים מתחילה. והחלטתי כי טוב שאכתוב לך אותם לפה סדר העניינים.⁴ כדי שייהי לך מידע מדויק על הנושא שלמדת.⁵ בימי הורדוס מלך יהודה היה בארץ כהן בשם זכריה, אשר היה שיחק למחלקה אביה – מושרטו ביהת-המקדש. גם אשתו אלישבע הייתה מושפהה כהניתה.⁶ זכריה ואלישבע היו אנשים צדיקים, אשר אהבו את ה' ושמרו את כל מצוותיו וחוקותיו.⁷ אינם לא היו להם ילדים. כי אלישבע הייתה עקרה, ושניהם כבר היו זקנים.⁸ يوم אחד, כאשר הייתה מחלקה של זכריה בתורותם בבית-המקדש, נפל בגורלו להיכנס אל היכל ה' ולהקטיר קטורת.⁹ בינו לביןים עמד כל העם בחוץ והתפלל, כנהוג בעת הקטרת הקטורת.¹⁰ לפעת נראה מלאך ה' אל זכריה מימין למזבח הקטורת.¹¹ זכריה נבהל ונמלא פחד.¹² "אל תירא, זכריה", הרגני עותה המלאך. ¹³ באתי לבשר לך שאלותיהם שמע את תפילהך. ושהשתך אלישבע תלד לך בן! عليك לקרוא לויוֹהָן.¹⁴ לדרכו תביאם לכם שמחה ואושר, ואנשים רבים ישבו ירושלים עלייך.¹⁵ כי ה' הוועיד אותן לנדרות. יהוד אחים,¹⁶ כי ה' הוועיד אותן לנדרות. להזנור מין ומשקאות חריפים. והוא יימלא ברוח הקודש מעט לידתו.¹⁷ יהונתן ישיב רבים מעם ישראל אל ה' אלהיהם.¹⁸ הוא ילך לפני ה' ברוחו ובגבורתו של אליהו הנביא. ישלים בין אבות לבנים, וישיב את המרדניים בדרך הצדק וההתבונה. אכן, הוא יcinן את העם לבאו של האדון.¹⁹ "כיצד אדר שדבריך נוכנים?" שאל זכריה. "הלא אדם ז肯 אני, ונם אשתי כבר זקנה."²⁰ "אני המלאך נבריאל!" חשב המלאך. "אני עומד לפני אלהים. והוא אשר שלח אותך לבשר לך את ההודעה הזאת.²¹ דעת לך כי כל אשר אמרתי יתקיים בבוא הזמן. אולם מאחר

השומעים התרשמו עמוקות ואמרו: "מעניין ומה נועד הילד הזה". כי היה ברור להם שאלהים איתנו. ⁶⁷ לאחר מכן נמלא זכריה אביו רוח הקודש וניבא את הנבואה הבאה: ⁶⁸ "ברוך הוא אלהי ישראל, כי פנה אל עמו, והודיע ופדה אותו". ⁶⁹ והוא שלח לנו מושיע ניבור משושלת בית דוד עבדו. ⁷⁰ כפי שהבטיח לנו בפי נביאיו הקדושים עוד לפני מן רב – (⁷¹א) ⁷¹ כדי להציגנו מיד כל אוביינו ושונאיינו. ⁷² (⁷²א¹⁶⁵) ואת שבוטע לאברהם אבינו: ⁷³ להציגנו מיד אוביינו, ולהעניק לנו את הזכות לשורתו כל ימי חיינו בקדושה, ובצדקה וללא פחד. ⁷⁴ "זאת ילדי הקטן, תיראה נביא לאל עליון, כי תליך לפני האדון ותפנה לו את הדרך. ⁷⁵ אתה תלמד את בנישראל כיצד הם יכולים להיות על-ידי סליחת החטאיהם". ⁷⁶ בזכות אהבתנו, רחמיו וטוב-לבו של אלהים ירצה علينا אור ממורם, ⁷⁷ כדי להאר לשרויים במות ובחשכה, וכדי להוביל את רגלו אל דרך השלום". ⁷⁸ הילד נdal, התחזק והתחל בօפניו. הוא התנורר מדבר עד שהניע המועד להתחילה את שליחותו אל עם-ישראל.

2 באותה תקופה ציווה הקיסר הרומי אנוסטוס לפקיד את כל תושבי האימפריה הרומית. ² זה היה מפקד התושבים הראשון, והוא נערך בזמן שקורינטוס הייתה שלט סוריה. ³ לזרק המפקד נדרש כל אדם לשוב אל עיר מולדתו. ⁴ גם יוסף, תושב נצרת שבנגליל, חזר אל עיר מולדתו – הוא הלך אל העיר בית לחם ביהודה, לאחר שהיא נוצר למשחת דוד המלך. ⁵ אל יוסף נלווה ארוסתו מרימות שהיתה בהירון. ⁶ בהיותם בכיתה-לחם מרימות החלה בצריו לידיה, וילדה את בנה הבכור. היא עטפה את התינוק והשכיבה אותו באבוס. כי לא השינו מקום לינה באסניות שהיה מלאות עד אפס מקום לרגלי המפקד. ⁸ בקרבת מקום היו רועץ-צאן אשר ישנו בשדה ושמרו על עדרם בمشך הלילה. ⁹ לפתע נגלה אליהם מלאך

הבית ברכה את אלישבע לשולם. ⁴¹ לשמע ברכתה של מרום התינוק בתנוחה של אלישבע, והיא מלאה ברוח הקודש. ⁴² "ברוכה את נשים, מרים, ובורך תינוק! פָּרְצָה אֶלְישָׁבָע בְּקִרְאַת שְׁמָה". ⁴³ מדור זכויות בכבוד הגודל שם אדוני בא לבקר אותו? ⁴⁴ התינוק בבטנו התנעב בשמה למשך קול ברכתך! ⁴⁵ אלוהים ברך אותך בצוותה נפלאה כואת משומ שהאמנת כי יקיים את דבריו". ⁴⁶ השיבה מרום: "ברכי נפשי את זה": ⁴⁷ אניל ואשמח באלהים מושיע! ⁴⁸ כי עשה חסד עם שפתחו, ומעתה יברכוني כל הדורות. ⁴⁹ גנדולות ונפלאות עשה עמי אל שדי, קדוש טמו. ⁵⁰ מהדור לדור הוא מעניק את הסדרו לאבותינו – לאברהם ולזרעו – לرحم על ישראל לעולם ועד!" (⁵¹א¹⁶⁵) ⁵⁶ מרום נשארה אצל אלישבע בשליטים מכיסאים. אללים את השפלים והנוחים הוא רומים! ⁵⁷ את העניים האכיל ואת העשירים הרעיבו: אלוהים המך בעבדו ישראל, ולא שכ כי הבטיח לאבותינו – לאברהם ולזרעו – לرحم על ישראל כשולשה יהודים. ולآخر מכךchorה לביתה. ⁵⁷ ביןתיים תמו ימי הרינהה של אלישבע והוא ילדה בן. ⁵⁸ המשועה על החסד שעשה אליה ה' התפשתה עד מהרה בין שכינה וקרובי משפחתה. וכולם שמהו ביום השמיני להולדת התינוק התכנסו השכנים והקרובים לטקס ברית-הAMILAH. האורחים היו בטוחים שהtinok יזכיר זכריה – על שם אביו, אולם אלישבע אמרה: "לא, שם התינוק יוחנן!". ⁶¹ "יוחנן?" – חתפלו האורחים. "אבל אין במשפחה אף אחד בשם זהה". ⁶² הם פנו אל זכריה (שעדין לא היה מסוגל לדבר). ושאלו אותו בתנעות ידים וכבר מזים כיצד יזכיר התינוק. ⁶³ זכריה בקש בתנעות ידים שיביאו לו לוח, וכותב עליו: "שם הילד יוחנן". ⁶⁴ באותו רגע חזר אליו כשור הדיבור והוא החל לברך את אלוהים. ⁶⁵ כל השכונה נמלאהيرا את כבודה. והדבר היה נושא לשיחה בכל הרי יהודה. ⁶⁶ כל

ה, והשרה נמלא זהה כבוד ה'. הרועים נבהלו מואד. ¹⁰ הילך בדורותינו, אימץ אותו אל לבו, ברך את אלהים ואמר: ²⁹ "אלוהי, עתה אני יכול למות במנוחה, כי קיימת את אשר הבתחת לי": ³⁰ במו עני ראיתי את המשיח שנחתה לעולם! ³² הוא האור אשר יאיר את עני העמים ויהיה תפארת עמק ישראל!" ³³ יוסף ומרים תמהנו על הנامر אורותם בם. ³⁴ שמעון ברך אותם ואחר כך אמר למורים: "מדרים, לך יזכיר בחרב היסטוריים, כיILDך זה נועד להכשיל רביהם בישראל ולהשיע רביהם. הוא יהיה נושא למחלוקת וחילוקידות. כי יחשוף את מחשבותיהם האפלות של אנשים רבים". ³⁶ בבית-המקדש הייתה נס נבואה אלמנה כבת 84 שנים. אך נישואיה לבעה נשכו שבע שנים בלבד. חנה לא עזבה את המקדש לרגע; היא אהבה את אלהים ושורתה אותו יומם ולילה בצום, בתפילה ובתחנונים. ³⁸ חנה שמעה את ברכתו של שמעון, והחלה לברך את שם אלהים ולספר לאנשי ירושלים, שציפו לנואלה המשיח, כי סופ-סופה בא המשיח! ³⁹ לאחר שקיימו הוריו של ישוע את כל מצוות התורה הנוגעות לרך הנולד, חזרו לביהם - אל נצרת עירם אשר בניל. ⁴⁰ הילך גדל התחזק, מלא חכמה, וחסד אלהים היה עלי. ⁴¹ כשהמלאו לישוע שיתים-עשרה שנים עלו הוריו לירושלים - כמנהג מדי שנה - כדי לחוג את תג הפסח. ⁴³ בתום החג החלו הוריו בensus חורה הבויה, ואילו ישוע נשאר בירושלים ללא ידיעתם. ⁴⁴ הוריו לא דאגו לו ביום הראשון למסע, כי הניחו שהיה בחברת ידידים שבין אנשי השירדה. אולם בראשותם שלא הופיע עד הערב, החלו לחפשו בין החברים והמכרים, ⁴⁵ ומשלא מצאו אותו, חזרו לירושלים בתקופה למצאו שם. ⁴⁶ לאחר שלושה ימי היפושים הם מצאו את השם. ⁴⁷ ראייה שלושה ימי הרכנים. הקשיב ישוע בבית-המקדש. הוא ישב בין הרכנים. הקשיב לדבריהם ושאל אותם שאלות נבונות. ⁴⁷ כל שמעון לדבריהם ושאל אותם שאלות נבונות. ⁴⁸ הוריו התפעלו בפקחותו, מהבנתו ומתשובותיו. ⁴⁸ הוריו הופטו למצואו אותו שם, ואמרו אמרה לו: "בני, מודיע פניו אלהים, כמצוות התורה. ²⁸ הרום שמעון את

הילך בדורותינו, אימץ אותו אל לבו, ברך את אלהים ואמר: "אל הפהדרו! באתי לבשר לכם חדשות ממשימות בייתך - לא לכם בלבד, כי אם לכל העם! ¹¹ בבית-לחם עיר דוד נולד לכם היום מושיע, הלא הוא המשיח האדון! ¹² כהוכחה לאמתות דברי תמיון תמיון עטר שוכב באבוס". ¹³ לפהע הצטרכו אל המלך צבאות השמיים. והם שרעו שיר שבח ותהיילה לאלהים: ¹⁴ "כבוד ותהיילה לאלהים במרומי השמיים. ושלום על-פני הארץ לכל אהבו העושם את רצונו!" ¹⁵ כאשר נעלמו המלכים מעוני הרועים והזרו לשמיים, אמרו הרועים איש אל רעהו: "הבא נמהר לבית-לחם כדי לראות את מה שנילה לנו אלהים". ¹⁶ הם מיהרו העירה ומיצאו את מרים. את יוסף ואת התינוק שוכב באבוס. ¹⁷ מיד סיפרו הרועים לכולם את אשר קרה להם בשירה, ואת דברי המלך על אדות הילך הוה. ¹⁸ כל השומעים תמהו מואד על דברי הרועים. ¹⁹ ובכל זאת מרים שמרה את הדברים בלבها והרירה בהם לעיתים קרובות. ²⁰ לאחר מכן חזרו הרועים אל השירה, כשהם מהללים ומשבחים את אלהים על ביקור המלך ועל שמאו את התינוק בדבריו. ²¹ כעבור שמונה ימים, בטקס ברית-הAMILה, ניתן לתינוק השם "ישוע" - השם שנתן לו המלך עוד לפני הריאונה של מרים. ²² בתום ימי הטהרה של מרים הביאו היא ובעה את הילך לירושלים, להעמידו לפני ה'. ²³ כי כתוב בתורה שצורך להקדיש לה את הבן הבכור של כל אם. ²⁴ ולהקריב קרבן כדראשת התורה: שני תורים או שני יונים צערות. ²⁵ בירושלם נר אדם בשם שמעון אשר היה צדיק וחסיד, מלא ברוח הקודש וחוי בצדקה מתהמדת לנואלה ישראל. ²⁶ רוח הקודש נילה לשמעון באתו יום הדראיך רוח הקודש את שמעון אל הצלב. ²⁷ באותו יום הדראיך רוח הקודש את שמעון אל פניו אלהים, כמצוות התורה. ²⁸ הרום שמעון את

לרבב". ¹² גם נובי מכת, שהוא ידועים בשחוותם. באו להיטבל ושאל: "רבי, כיצד נוכיה את כנות לבנו?".¹³ "אל תנבו למלعلا מהם הקבוע בחוק", השיב יהנן. ¹⁴ "ומה עליינו לעשות?" שאלו מספר הילים. "אל חשתטו בספרים באירומים ובאלימות", "השיב יהנן", "אל תוציאו דיבבה על איש", הסתפקו במסורתכם.¹⁵ מהדר שכל העם ציפה וייחל לבואו של המשיח. תהה כל אחד בלבו אם יהנן עצמו הוא המשיח.¹⁶ יהנן העמידם על טעםם ואמר: "אני מטביל אתכם במים. אולם בקרוב יבוא אדם גדול ונעלמה מני – הוא כל כך נעלמה עד כי אין ראי לחתיר את שרוכי עליו – והוא יטביל אתכם ברוח הקודש ובאש".¹⁷ הוא גם פיריד בין המוץ לבין גניררי החיטה – את המוץ ישרוּף באש נצחית. ואילו את החיטה ישמור באסם".¹⁸ יהנן השתמש באזהרות רבות מסוג זה כדי להוכיח את העם ולהעביר להם את הבשרה.¹⁹ אולם כשהוכיה יהנן את הורודוס (מושל בגליל) על מעשייו הרעים. ובמיוחד על נישואי האסורים להורודיה – אשת אחיו פיליפוס – ²⁰ השליק הורודוס את יהנן לביות-סוהר. וכך הוסיף על חטאו. ²¹ יומ אחד, לאחר שנטבלו אנשים רבים, נטבל גם ישוע. כאשר ה bullpen נפתחו השם ²² ורוח הקודש בדמות יונה ירדה ונחחה עליו. מן השם קרא קול: "אתהبني אהובי, מקור שמחתו".²³ ישוע היה בן שלושים שנה כשהחל בפעילותו הציבור. ישוע נחשב לבנו של יוסף. יוסף היה בןו של עלי;²⁴ עלי היה בן של מתתיה; מתתיה היה בן של יוסף; יוני היה בן של יוסף; יוסף היה בן מלכי היה בן יני; יני היה בן של יוסף; יוסף היה בן של מתתיה;²⁵ מתתיה היה בן של אלמוני; אמצע היה בן של נחום; נחום היה בן של חסלי; חסלי היה בן של נני;²⁶ נני היה בן של מחתה; מחת היה בן של מתתיה; מתתיה היה בן של שמעי; שמעי היה בן של יוסף; יוסף היה בן של יודת;²⁷ יודת היה בן של יהנן; יהנן היה בן של רישא; רישא היה בן של רובבל; רובבל היה בן של שאלאיל; שאלאיל – שיאן לו אף אחת. מי שיש לו מספיק אוכל – שייתן

ועלلت לנו זאת? אביך ואני דאננו לך כלכך וחיפשנו אותך בכל מקום".²⁸ מודיעו חיפשתם אותה? "שאל ישוע מה מיהה. "האם לא ידעתם שהיה עסוק בענייני אבי?".²⁹ אולם הם לא הבינו למה התכוון. אמו שמרהchor עם הוריו לנצרת והיה נכנע למרותם. איזו שמרה בלבها את כל מה שהתרחש.³⁰ ישוע הלקן גנדל בקומה ובחוכמה, והוא אהוב על אלוהים ובני אדם.

3 **בשנה החמש-עשרה למלכותו של הקיסר טיבריו, דיבר ה' אל יהנן בזיכריה שהגorder במדבר. (באותה שנה היה פונטוס פילטוס מושל יהודה; הורדוס – מושל הגליל; פיליפוס אחיו – מושל מדינות יתרו וטררכונה; לוסניס – מושל אבילין; חנן וקייפא היו הכהנים הנדולים).³¹ יהנן החל לבקר בכל הערים והכפרים באוזר הירדן וקבע לאגושים להיטבל במים. כדי להראות שהם מתחרדים על מעשיהם הרעים ובוחרים להאמין באלהים. על-מנת שישלח לחטאיהם.³² יהנן קיים את דבריו יעשהו הנביא: "קול קורא במדבר פנו דרך ה", ישרו מיטלותו. ככל ניאינשא, וכל הדר גבעה ישפלו. וזה העקב למשור והרכסים לבקעה,³³ וראו כלبشر את ישועת אלוהים".³⁴ יהנן היה אומר לאנשים הרבים שבאו להיטבל על-ידיו: "בני נחשים אתם! מי אמר לכם שתוכלו להימלט מהעונש שה' עתיד להביא עליכם?³⁵ לפניו שתיכבלו עליכם להוכיח במעשים שאתם מתחרדים על מעשיכם הרעים. אל תהשבו בלבכם: אלוהים לא יעניש אותנו כי אנחנו יהודים, בני אברהם. הרי אלהים יכול לעשות מהאברים האלה בניהם לאברהם!³⁶ כבר עכשו מוכן גרזן המשפט של אלוהים לכרות כל עץ חסר תועלת שאינו גושא פרוי. עצים חסרי תועלת ייכרתו ויישרפו".³⁷ לשמע דבריו יהנן נהג הקהיל לשאול אותו: "מה עליינו לעשות כדי להוכיח שאנו מתחרדים על מעשינו הרעים ומאמינים באלהים?".³⁸ "מי שיש לו שתי חולצות, "השיב יהנן", שיתן אחת מהן למי שאין לו אף אחת. מי שיש לו מספיק אוכל – שייתן**

רנגי הראה לו את כל המדיניות המפוארות שבעולם ובנו של נרי; ²⁸ נרי היה בנו של מלכי; מלכי היה בנו של אידי; אידי היה בנו של קוסם; קוסם היה בנו של אלמדם; אלמדם היה בנו של ערך; ערך היה בנו של ישוע; ישוע היה בנו של אליעזר; אליעזר היה בנו של יירום; יירום היה בנו של מטה; מטה היה בנו של יוריום; יוריום היה בנו של מטה; מטה היה בנו של לוי; ²⁹ לוי היה בנו של שמעון; שמעון היה בנו של יהודה; יהודה היה בנו של יוסף; יוסף היה בנו של יהודת; יהודת היה בנו של אליקים; ³⁰ אליקים היה בנו של יונם; יונם היה בנו של אליקים; ³¹ אליקים היה בנו של מלאה; מלאה היה בנו של מנא; מנא היה בנו של מטה; מטה היה בנו של נתן; נתן היה בנו של דוד; ³² דוד היה בנו של ישע; ישע היה בנו של עובד; עובד היה בנו של בועז; בועז היה בנו של שלמוני; שלמוני היה בנו של נחשון; ³³ נחשון היה בנו של עמנידב; עמנידב היה בנו של ארני; ארם היה בנו של חצرون; חצרון היה בנו של פרץ; פרץ היה בנו של יהודה; ³⁴ יהודה היה בנו של יעקב; יעקב היה בנו של יצחק; יצחק היה בנו של אברהם; אברהם היה בנו של תרח; תרח היה בנו של נהור; ³⁵ נהור היה בנו של שרוג; שרוג היה בנו של רעו; רעו היה בנו של פלג; פלג היה בנו של עבר; עבר היה בנו של שלח; ³⁶ שלח היה בנו של קינן; קינן היה בנו של ארפסבד; ארפסבד היה בנו של שם; שם היה בנו של נוח; נוח היה בנו של לטך; ³⁷ לטך היה בנו של מתושלח; מתושלח היה בנו של חנוך; חנוך היה בנו של ירד; ירד היה בנו של מהללאל; מהללאל היה בנו של קינן; ³⁸ קינן היה בנו של אנוש; אנוש היה בנו של שת; שת היה בנו של אדם; אדם היה בנו של אלוהים.

4 ישוע חור מן הירדן מלא רוח הקורש. והרווח הובילה אותו אל המדבר – ² שם ניסה אותו השטן במשך ארבעים ימים. כמשך כל אותו זמן לא יכול ישוע דבר, ובתוםימי הניסיון היה רעב מאד. ³ אם אתה באמת באנלוהים. אמר לו השטן. צווה על דאבן הזואת להפוך ללחם! ⁴ אללים ישוע השיב: כתוב: לא על הלחם לבדו יהיה האדם. (כי על כל מוצא פי ה.). ⁵ לאחר מכן העלה השטן את ישוע, בחזון

ובין בני-עמו. ²⁵ "בימיו אליו הنبيה לא ירד נשם

את הנביא מכבדים בכל מקום חוץ מאשר בביתו

כאן, בעיר מולדתך. את הניסים והגנפאות שהוללת

את עצמך! או במילים אחרות: מודוע איןך מחולל את עצמך? וודאי תאמרו לי: לדופא. רפא תחילת בקרבתכם!" ²² כולם הקשו לדרביו והתפלאו על דבריו החן והחוימה שיצאו מפיו. "איך ייתכן הדבר? שאלו איש את רעהו. "האין זה בנו של יוסף?" ²³ ישוע ענה להם: "ודאי תאמרו לי: לדופא. רפא תחילת את עצמך! או במילים אחרות: מודוע איןך מחולל את עצמך? וודאי תאמרו לי: לדופא. רפא תחילת בקרבתכם?" ²⁴ אני אומר לכם: אין נביא בעירו!

כדי להתבונד. המוני העם חיפשו אותו בכל מקום. וכשמנצאו אותו התחננו לפניו: "אנא, אל תעזוב אותנו; היישר איתנו בCKER-נחותם".⁴³ אולם ישוע השיב להם: "עליך לברך את דבר מלכות האלוהים גם בעירם אחריות, כי זהה מטרת שליהותי".⁴⁴ וישוע המשיך ללמד בבית-הכנסת השונים שבאזור יהודה.

5 יום אחד עמד ישוע על חוף הכנרת ובישר את דבר האלוהים. מספר הנוכחים הילך ונDEL. עד שהם נרכחו ונדחקו אליו מכל צד. 2. ישוע הבחין בשתי שירות ריקות שענו ליד החוף. בעלי הסירות, שהיו דיביגים במקצועם. רחצו באותו זמן את רשותיהם.³ ישוע עליה עלה אחת הסירות, שהייתה של שמעון, ובקיש ממנו להרחיק מעט את הסירה מהחוף. כדי שיוכל לשבת בתוכה ולדבר אל הקהלה. 4. לאחר שסיים ישוע לדבר אל הקהלה, פנה אל שמעון ואמר: "השת את הסירה אל מים עמוקים והשליך את הרשותות כדי לדוג".⁵ רבי, "השיב שמעון", בלילה האחרון עברנו קשה מואוד ולא חפסנו כלום. אולם אם אתה אומר לנו להשליך את הרשותות, נשעה לדברך".⁶ הם השיליכו את הרשותות לים, והפעם חפסו כל כך הרבה רגינט עד שהרשותות היו כבדות מדי והחלו להירעע!⁷ הם קראו לעורכם את חברים שבסירה השנייה, ומילאו שמעון פטרוס את הפלא הנדרול, נפל על ברכו לרגלי ישוע ואמר: "אדוני, עזוב אותי לנפשי, כי אני חוטא נдол מדי ואני ראוי להיות במחיצתך".⁸ שמעון אמר שותפיו יעקב ויוחנן בנזיבדי, היו בתדרמה נדולה לנוכח החלל הבלתי רגיל: "אל תפחד", אמר ישוע לשמעון, "מעתה ואילך תהיה דיניך של בני אדם".⁹ לאחר שהשיטו את הסירות לחוף עזבו הכל ולהלכו אחריו ישוע.¹⁰ באחד הקרים שבהם ביקר ישוע היה אדם גנו בצרעת. בראותו את ישוע נפל האיש לרגלו וחתנן: "אדוני, אם רק תרצה תוכל לרפא אותי".¹¹ ישוע הושיט את ידו, גnu במצווע ואמר: "וְדֹאי

במשך שלוש וחצי שנים, והבצורת גרמה לרעב נDEL בכל הארץ. למורות שהוא בישראל אלמנות רבות שרבעו להם. 26 לא שלח אלהים את אליהם אל אף אחד מהן! אלהים שלח את אליהם רק אל אלמנה לא יהודיה בעירה צרפת שבצדון.²⁷ או קחו לדוגמה את אלישע: אף כי בימי אל-שע הנביא היו מצורעים רבים בישראל, הוא לא ריפה איש מהם. אלא דווקא את עטן הארמי".²⁸ דברי ישוע עזרו את זעםם.²⁹ הם קפצו מכיסאותיהם ודחפו אותו אל מחוץ לעיר, אל פסגת ההר שעליו נבנתה נצרת. במטרה להשליכו במדרון.³⁰ אולם ישוע התהמק מהם והלך בדרך מכו הילך ישוע לCKER-נחים שבגליל, ולאחר מכן הגיעו לארץ בית-הכנסת.³² גם כאן נדהמו השומעים. כי ישוע דיבר בסמכות בלתי רגילה.³³ פעם כשהלמד ישוע בבית-הכנסת צעק לפטע איש אחד אחיו רות שד טמא:³⁴ "מדוע אתה מטריד אותנו, ישוע מנצרת. האם באית להשמיד את השדים? אני מכיר אותך; אתה בנו הקדוש של אלהים!"³⁵ ישוע נזף בשד וציווה עליו: "שחוק וצא החוצה!" השדר שליק את האיש על הרצפה לעני כולם. ויצא ממנו בלי לפנווע בושוב.³⁶ כולם נדהמו ושאלו איש את רעהו במוכבה: "מה המuido בדרכו האיש הזה עד כי אפילו שדים מציתים לו?"³⁷ עד מהרה התפרנס סיפור המעשה בכל הארץ.³⁸ לאחר שעזוב ישוע את בית-הכנסת, הילך לבתו של שמעון וראה את חמתו של שמעון קודחת מהום. "אנא, רפא אותה", התחננו לפניו כולם.³⁹ ישוע עמד ליד מיטתה ונגע בקדחת. אוכל.⁴⁰ עם שקיעת המשמש הביאו תושבי הסביבה אל ישוע חבריהם ובני משפחה שהלכו בנסיבות שונות. נירש שדים מאנשים רבים, ובצתתם נהנו השדים לקראו בקול: "אתה הוא בן-האלוהים!" אולם ישוע השתק אוכם. במלל שהם ידעו שהוא המשיח.⁴² למחמת, השם בבוקר, הילך ישוע למקומות שומם

תלמיד שלוי", אמר לו יושע.²⁸ לוי קם על רגליו, עזב הכלול מאחוריו והלך אחורי יושע.²⁹ ערב אחד הכהן לוי ארוכה חנינה לכבוד יושע והזמין נובי' מכם מהעבודה, ידידים, שכנים וקרובים.³⁰ אולם הדבר לא מצא חן בעיני הסופרים והפרושים, אשר הتلוננו באוזני תלמידיו של יושע: "איך הוא יכול לאכול ולשחות בחברת החותאים האלה?"³¹ החולמים הם הוקקים לרופא, לא הבראים!³² השיב להם יושע. "לא באתי לקרוא לצדיקים לחזור בתשובה, כי אם להחוטאים."³³ הם המשיכו להتلונן ואמרו: "תלמידי יוחנן המטביל צמוי לעיתים קרובות ומ��פללים, ונם הפרושים נוהנים כך. מהווע אין תלמידיך צמוי?"³⁴ "האם אנשים שמחים צמויים?"³⁵ השיב יושע. "האם אורחים המוזמנים לחתונה צמויים בחניתת החתן?"³⁶ אולם יבואו יום שהחתון יילקח מהם ואיזו יצומו."³⁷ יושע סיפר להם את המשל הבא: "איש אינו קורע חולצה חדשה כדי להפוך ממנה טלאי על חולצה ישנה. מי שעושה כך לא זו בלבד שהוא מקלקל את חולצתה החדשה, אלא גם אינו יכול ליהנות מהחולצתה הישנה. כי הטלאי אינו מתחאים."³⁸ "איש אינו שם אין חדש בחכיות ישנות ורקבות, מפני שהוא החדש יקבע את החכיות, וכך היין יישפך והחכיות תיהרסנה."³⁹ יין חדש יש לשים בחכיות חדשות.

אדם הרגיל לשותות יין ישן אינו חפץ לשנות את מנהנו ולשותות יין חדש. היהין הישן מוצא-חן בעיני, הוא אמר, ולא ירצה אפילו לטעם מהיין החדש."

6 באחת השבותות, כשהעבו יושע ותלמידיו בשדה, קטפו התלמידים שיבולים. הפרידו את המזון ואכלו את הנרעינים. ² הדבר לא מצא-חן בעיני כמה פרושים אשר באו לישע. ואלה קראו: "מדוע תלמידיך קוטפים שיבולים בשבח? אלא הם מחללים את השבח!"³ השיב להם יושע: "האם מעולם לא קראתם מה עשה דוד המלך כשהוא ואנשיו היו רעבים?⁴ דוד נכנס לאוהל מועד, לך את לחם הפנים - שעל-פי התורה היה מועד לכוהנים בלבד

שאני רוצה. הירפא! ומיד נעלמה הצערעת.¹⁴ "אל תספר את הדבר לאיש! ציווה עליו ישע." אך מיד אל הכהן והראה לו שנרפא. אל תשכח לקחת איתך קרבן - כפי שציווה משה על המתוורים מצערעת - כדי שיכלום יראו שנרפאת.¹⁵ בכל זאת התפשטו השמועות על גבורתו של ישע בmahirot רבה, ואנשים רבים באו להקשיב לדבריו ולהרפה ממחלהותיהם. ¹⁶ אפיק-על פירען התהמק מהם ישע לעיתום קרובות וחלך למקומות מבודדים כדי להתפלל. ¹⁷ יום אחד, כשליימד ישע כמנחנו, התקבצו סביבו בין השאר גם פרושים וסופרים שבאו מכפרי הגליל, מיהודה ומרושלים. והוא העניק לו נבורה גroleה לרפאה את החולים.¹⁸ כעבור זמן קצר הופיעו מספר אנשים שנשאו חוליה משותק על אלונקה. הם רצו להביא את cholha לפני ישע.¹⁹ אולם בשל הצפיפות הרבה לא הצליחו לפלט דרך אל תוך הבית. נושא האлонקה לא נושא: הם עלו על גג הבית. עקרו כמה רעפים ממוקם והורידו את האلونקה מהגג אל אמצע החדר - לרגלי יושע.²⁰ כשהראה יושע את אמונהתם, אמר לאיש המשותק: "ידידי, נסלחו לך חטאיך!"²¹ "למי הוא חושב את עצמו?"²² שאלו הפרושים והסופרים בכלם. "הוא מחהל את שם האלוהים. רק אלהים יכול לסלוח על חטאיהם!"²³ יושע הבין את מחשבותיהם ולכון השיב להם: "מדוע אתם חושבים שאני מחהל את שם אלהים?²⁴ מה לדעתכם כל יותר, לומר' נסלחו לך חטאיך", או'קום והתהלך?²⁵ אני אוכיח לכם כי לב-האדם יש הארץ סמכות מלאה לסלוח על חטאיהם! ישע פנה אל האיש המשותק ופקד עליו: "קומי! קפֶל את האلونקה שלך ולך הביתה."²⁶ מיד קפץ האיש על רגליו לננד עיניהם. קיפל את האلونקה שלו והלך לבתו כשהוא מהלך את האלוהים.²⁷ כל הנוכחים נדחמו. "היום ראיינו פלא נдолו", אמרו ביראה והללו את האלוהים. ²⁸ לאחר מכן יצא יושע מהעיר ופנס בדרך נובה-מכס אחד, לוי שמו, יושב בשער בית-המכס. "boa ויהי

ו- ואכל אותו עם אנשיו. 5 ישוע עוד הוסיף: "בן האדם הוא אדון השבת". 6 בשבת אחרת, כשהלימד ישוע בביית-הכנסת, היה בקהל אדם שידו הימנית משותקת. 7 הסופרים והפרושים רצו לראות אם ישוע ירפא את האיש בשבת, מפני שהייפשו סיבה להאשים אותו במשהו. 8 ישוע ידע היטב את מהשבותיהם, וכך אמר לבעל הד' המשותקת: "בווא ועמדו לפני כולם". 9 האיש עשה דבריו. 10 ישוע פנה אל הסופרים והפרושים: "יש לי שאלה אליכם: על-פי התורה, האם עליינו לעשות בשבת מעשים טובים, או מעשים רעים? האם עליינו להציג חיים בשבת, או להרפסם?" 11 ישוע הביט בעיני הנוכחים ואחר כך אמר לאיש שידו משותקת: "הוושט את יידך". 12 האיש הוושט את ידו והוא נרפא כליל. 13 מעשה זה של ישוע עורר את זעם אובייו, והם החלו להתייעץ בינויהם מה לעשות לו. 14 זמן קצר לאחר מכן יצא ישוע אל ההרים להחפלה, ובילה אותה כל הלילה בתפילה לאלוהים. 15 עם עלות השחר הוא קרא אליו את תלמידיו, ובחר מתוכם שנים-עשר איש שהיו מלוויו הקבועים. 16 אלה שמוניהם: ישוע מינה את אלה להוות שליחים. 17 יותר מאוחר יושב בקרא לו נם פטרוס). אנדורי (אהיו של שמעון (ישוע קרא לו נם פטרוס). אנדורי (אהיו של שמעון). יעקב, יוחנן, פיליפוס, בריתלמי, 15 מתתיהו, תומא, יעקב (בן-חלפי), שמעון (מכת הקנאים). 18 יהודה (בן-יעקב). יהודה איש-קריות (אשר מאוחר יותר הסביר את ישוע). 19 ישוע ירד איתה מהתה, וכשהגינו למקום נרחב הוא עמד מלכת. קהל גודל כבר ציפה לו שם; בינויהם תלמידיו הרבים ואנשים רבים שבאו ממרחקים להקשיב לדבריו ולהירפא ממחלהיהם. הם באו מהמונים מירושלים, מיהודה ומהאזור צור וצדון. 20 גם אנשים שהיו אחווזים רוחות רעות נרפהו. 21 כל אחד ואחד מהם השתווק לנעת ישוע פנה אל תלמידיו ואמר: "אשריכם העניים. כי ישוע פנה אל האלים שיכת לכם. 22 אשריכם הרובים מלכות האלים שיכת לכם. 23 אשריכם הרכבים עתה, כי תשבעו. אשריכם הבוכים עתה, כי עוד

הלך איתם אל בית הקצין, אולם לפני הגיעם אל הבית שלח הקצין אחדים מהבריטי אל ישוע כדי לומד לו: "אדוני, אל תטריח את עצמך! אני רואי שתבוא אל بيתי, ומסיבה זאת גם לא העוזתי לבוא אליך בעצמי. בבקשה מך, רק צווה שמשרתתי יבריא והוא יבריא. 8 מניין לי הביטה חזה? הרוי אני רגיל לקבל פקדות מהמנונים עלי, ואף לחת פקדות להילים תחת פקודי. אם אני אומר לחיל אחר: לך, הוא בא. אם הולך. אם אני אומר לחיל אחר: בוא, הוא בא. אם אני אומר למשרת: עשה עבודה זאת או אחרת, הוא עושה אותה. כך גם אם תצוה על המשרתшибריא עשה אותה. כך נס אמר צווה על המשרתшибריא – הוא יבריא".⁹ דבריו הקצין הפליאו את ישוע. הוא פנה אל הכהל שלויותו ואמיר: "בקרוב כל עם ישראל לא ראייתי אדם בעל אמונה כזאת!"¹⁰ כשהזרו חברי הקצין אל הבית ראו שהמשרת הבריא לחלוthin. ¹¹ זמן קצר לאחר מכן הולך אחורי הכהל תלמידיו אל העירה נעים. וכרכינול הולך אחורי הכהל נדול.¹² כשהתקרב ישוע אל שער העירה ראה ההלוכת-לളואה יוצאת מעיר. הייתה זהה להלויה של בן יחיד לאם אלמנה. ובין האבלים היו רבים מהתושבי המקום.¹³ מראה האלמנה עורר את רחמי האדון והוא אמר לה: "אל תבכי".¹⁴ הוא נינש ונגע באalonקה, ונושאיה עצרו. נער, קום לחוים! קרא ישוע.¹⁵ הנער קם והחל לדבר אל הסובבים אותו וישוע השיבו לאמו.¹⁶ הכהל, שנמלא פחד ורעדה, שיבח את האלוהים וקרא: "גביא גדורן קם בינוינו! היום ראיינו את יד אלוהים!"¹⁷ השמועה על המעשה של ישוע התפשה בכל יהודה והאזור סביב.¹⁸ נס תלמידי יוחנן המתוביל שמעו על מעשי ישוע ומספרו ליהוnan את כל אשר שמעו.¹⁹ יהונן קרא אליו שניים מתלמידיו ושלח אותם אל ישוע כדי לשאול: "האם אתה המשיח, או שעלינו לחכota למשיחו אחר?"²⁰ שני התלמידים באו אל ישוע ואמרו: "יוחנן המוביל שלח אותנו אליך כדי לשאול: האם לך אנחנו מצפים, או למשיחו אחר?"²¹ באותו עת ריפה נדרשה ושפ甫ת. כי במידה שאתה נותן לאחרים יינתן לך חורה".²² ישוע סיפר להם את המשל הבא: "היכول עיור להדריך עיור? הלא שניהם יפל לתוכ בור!²³ התלמיד איןנו יודע יותר ממורנו, אולם אם ילמד בשקיודה ובחריצות יוכל להגיע לרמת ידייעתו של המורה.²⁴ כיצד יכול אתה לראות שביבען קטן בעין חברך, ולא להבחין בקרש הנגדל שבעינך?²⁵ איך אתה יכול לומר לו: אח, הרשה לי לסלк את השביב מעינך. בזמן שאיןך רואה את הקרש הנגדל שבעינך? צבעו שכמותך!²⁶ סלק תחילה את הקרש מעינך, ורק לאחר מכן תוכל לסלק את השביב העז מעין חברך!²⁷ עז משובה אינו נתון פרוי רקוב. כשם שעז רקוב אינו נתון פרוי משובה.²⁸ את העז מכיריהם לפי הפרי שהוא נתון. הרי התאנים לעולם אין צומחות על שיח קוצרים. ונכנים לעולם אינם צומחים על חוחים.²⁹ אדם טוב מפיק מעשים טובים מהטוב שבלבו, בעוד שאדם רע מפיק מעשים רעים מהרעות שבלבו, שהרי אדם בדבר מותוק הממלא את לבו.³⁰ מודע אתם קוראים לי-אדון, אדון, ואני עושים את מה שאינו אומר לכם?³¹ כל מי שבא אליו ואני רק מקשיב לדברי, כי אם נם מקיים אותם.³² דומה לאדם שנבנה את ביתו על יסודות איתנים החזובים בסלע. כשהוא שיטפון, הבית עומד אותו כי נבנה היטב.³³ אולם מי שמקשיב לדברי ואני מקיים אותם. דומה לאדם שנבנה את ביתו על אדמה-חול ללא יסודות. כשהוא שיטפון הבית נהרס כליל".³⁴

7 לאחר ששיסים לדבר באוזני העם בא ישוע לכפר-נחות. 2 היה אז קצין רומי, שמשרת אחד שאהב נטה למות. 3 כאשר שמע הקצין על אודות ישוע, שלח אליו כמה מזקני היהודים כדי שיבקשו ממנו לבוא ולהציג את חי המשרת. 4 הזקנים בא אל ישוע והתחננו לפניו שיענה לבקשת הקצין. "אנא, מלא את בקשתו", התחננו הזקנים. 5 "כי הוא אוהב את עמו ו אף בונה לנו בית-כנסת מכספו!"³⁵ ישוע

מושׁעַ אֲנָשִׁים רַבִּים מִמְחֻלֹּתֶן. נָגֵעַ רַוחַת רַעַת וְהַשִּׁיבַת אֶת הָרָאיָה לְעַיוּוּרִים רַבִּים.²² "לְכַיּוֹסְפָּרוֹ" לֹא שָׁאַלְתֶּם שְׁמַעַתֶּם כִּי הַיּוֹם".²³ את כל אשר רأיתם ושםעתם كان اليوم. ענה ישוע לשאלתכם. ספרו לו שהעוורורים רואים. הפיסחים הולכים, המצדיעים מטההריהם, החרשים שומעים, המתים קמים לתחייה והעניים שומעים את בשורת אלוהים. ²⁴ ועוד אמרו ליהונן כי ברוך האיש שלא היה לו מושכל, אלא יאמין ב'.

²⁵ לאחר שהלכו שני התלמידים דיבר ישוע אל הקהל על אודות יהונן: "מה הלכתם לראות במדבר? האם הלכתם להתבונן בעשב הנע ברוח? אמרו לי, מה ציפיתם לראות? אדם לבוש בגדים ופיס? הרוי מי שלובש בגדים מפוארים נר בארכנות פאר ולא במדבר. ²⁶ מה באמות הלכתם לראות. נבייא? כנו? נבייא הלכתם לראות, ואני אומר לכם שהוא גדול אף מבניה. ²⁷ על האיש הזה כתוב בתנ"ך: 'הנני שלוח מלאכי לפניו ובנה-הדרך לפניו'. ²⁸ ובכן, לא נולד אדם גדול מיהונן, ויחד עם זאת – הקטן במלכות האלוהים גדול ממוני! ²⁹ כל האנשים אשר שמעו את דברי יהונן – אפיקו נובי מקס – הצידקו את דרישות אלוהים ונטבלו על-ידי יהונן. ³⁰ אולם הפרושים וחכמי הتورה דחו את תוכניתו של ה' למתנם וסרבו להוטבל על-ידי יהונן. ³¹ "מה יכול אני להגיד על אנשים כאלה?" שאל ישוע. "למה הם דומים? הם דומים לילדים במנרש משחקים שמתרוננים באזני חבריהם: ניגנו לכם בחיליל אך לא רקחתם. קיננו לכם קינה, אך לא בכיתות". ³² ישוע המשיך: "יהודים המטביל נהג לצום ולא שתה יין כל ימי חייו, ואתם קראתם לומשוגע". ³³ עכשו בא בז'ה אדם שאוכל ונשווה יין, ומה אתם אומרים? יהא ישוע המשיך ואמר לאיישה: "אמונתך הושיעה אותה. לך לשלום".

8 זמן קצר לאחר מכן עבר ישוע מעיר לעיר ומכפר לכפר, וסיפר לאנשים את בשורת מלכות האלוהים. אל ישוע נילו שנים-עשר תלמידיו ² וקובצת נשים, שאוותן הוא ריפה ממחלות שונות או נירש מהן רוחות

רעות. בין נשים אלה היו מרים המגדלית (שמננה גירש ישוע שבעה שדים). 3 יוחנה, אשת כיזא (מי שנייה אל עסקי המלך הורדוס), שוניה ורבות אחרות שתרמו מכיספן לכלכלה ישוע ולהלמידיו. 4 יום אחד, כשהנרו אליו אנשים מערים רבות, סייף להם ישוע את המשל הבא: 5 "איך אחד יצא לזרען בשדה. בפזרו את הזרעים נפלו אחדים מהם מצד הדרכו, והם נרמסו ונאכלו על ידי הציפורים. 6 חלקם נפלו על אדמה סלעים, ולאלה צמחו יפה, אך עברו זמן קוצר והתיבשו ומתו מחוסר לחות. 7 חלקם נפלו בין הקוצים. ורעים אלה אמנים צמחו, אולם יחד אינם צמחו גם קוצים וחנקו אותם. 8 חלק אחר מהזרעים נפלו על אדמה פורייה, ולאלה צמחו ונשאו פרי רב. פי מאה ממה שנזרע." בסימונו את המשל אמר ישוע: "מי שմסונל לשמע, שיקשיב!" 9 תלמידיו שאלו אותו למה התקשoon, 10 וישוע השיב: "רק לכם מותר לדעת את סודות מלכות השמים. אולם האנשים הללו שומעים רק משלים אך אינם מבינים - בדיקם כפי שניבאו אבותינו הנבאים. 11 זהו פירוש המשל: הורע הוא דבר-אלוהים. 12 שלו הדרך מסמלים את לב האנשים השומעים את דבר האלוהים. אולם מיד בא השטן ומנסה להשכיח מלכם את דבר ה. כך הוא מונע בעדס מלחהamin באלהים ולהיוושע. 13 אדמה הסלעים מסמלת את לב האנשים הנהנים להקשיב לדבר-אלוהים. אולם אין הוא חודר לעומק לבם. הם יודעים שדבר ה הוא אמת, ואיפלו מאמינים לזמן קצר, אולם ברגע של קושי ו מבחן הם מ Abedim את אמונתם. 14 אדמה הקוצים מסמלת את לב האנשים המקשיים לדבר אלהים ומאמינים בו, אולם מכבר מן קוצר נחנקת אמונהם על ידי דגנות התאותה-העולם ורדיפה אחר כסף ורכוש. משום כך לעולם אינם מניעים לבנות רוחנית. 15 לעומת מסמלת האדמה הפורייה אנשים בעלי לב טוב וישראל. אנשים אלה מקשיים לדבר ה, דבקים בו אף מביאים פרי רב. 16 "כאשר אדם מדריך נר בחשכה, האם הוא מכסה

לשלא ישלח אותם לתהום. 31 השדים התחננו לפני ישוע למעשה שדים רבים. 32 במדרון הדר

את הנר או מהביא אותו מתחת למיטה? הוא ישם שנייה אל עסקי המלך הורדוס). שוניה ורבות אחרות שתרמו מכיספן לכלכלה ישוע ולהלמידיו. 4 יום אחד, כשהנרו אליו אנשים מערים רבות, סייף להם ישוע את המשל הבא: 5 "איך אחד יצא לזרען בשדה. בפזרו את הזרעים נפלו אחדים מהם מצד הדרכו, והם נרמסו ונאכלו על ידי הציפורים. 6 חלקם נפלו על אדמה סלעים, ולאלה צמחו יפה, אך עברו זמן קוצר והתיבשו ומתו מחוסר לחות. 7 חלקם נפלו בין הקוצים. ורעים אלה אמנים צמחו, אולם יחד אינם צמחו גם קוצים וחנקו אותם. 8 חלק אחר מהזרעים נפלו על אדמה פורייה, ולאלה צמחו ונשאו פרי רב. פי מאה ממה שנזרע." בסימונו את המשל אמר ישוע: "מי שמשונל לשמע, שיקשיב!" 9 תלמידיו שאלו אותו למה התקשoon, 10 וישוע השיב: "רק לכם מותר לדעת את סודות מלכות השמים. אולם האנשים הללו שומעים רק משלים אך אינם מבינים - בדיקם כפי שניבאו אבותינו הנבאים. 11 זהו פירוש המשל: הורע הוא דבר-אלוהים. 12 שלו הדרך מסמלים את לב האנשים השומעים את דבר האלוהים. אולם מיד בא השטן ומנסה להשכיח מלכם את דבר ה. כך הוא מונע בעדס מלחהamin באלהים ולהיוושע. 13 אדמה הסלעים מסמלת את לב האנשים הנהנים להקשיב לדבר-אלוהים. אולם אין הוא חודר לעומק לבם. הם יודעים שדבר ה הוא אמת, ואיפלו מאמינים לזמן קצר, אולם ברגע של קושי ו מבחן הם מאבדים את אמונתם. 14 אדמה הקוצים מסמלת את לב האנשים המקשיים לדבר אלהים ומאמינים בו, אולם מכבר מן קוצר נחנקת אמונהם על ידי דגנות התאותה-העולם ורדיפה אחר כסף ורכוש. משום כך לעולם אינם מניעים לבנות רוחנית. 15 לעומת מסמלת האדמה הפורייה אנשים בעלי לב טוב וישראל. אנשים אלה מקשיים לדבר ה, דבקים בו אף מביאים פרי רב. 16 "כאשר אדם מדריך נר בחשכה, האם הוא מכסה

מפחדר. היא נפללה לרגליו וסיפורה באוניון כולם מודע
נעעה בישוע. היא סיפורה שנרפאה כליל. ⁴⁸ "בתה:
 אמר לה ישוע", אמרתך ריפה אורתך, לך לשולם." ⁴⁹
 בזמנ שישוע דיבר אל האישה, הגיע למקום שליח
 מביתו של יאיר והודיע לאב: "בתך מתה: אין צורך
 להטריח את המורה". ⁵⁰ כאשר שמע ישוע את דבריו
 השליך אמר אל האב: "אל תפחדו! בטח כי, ובתק
 רפואי". ⁵¹ בהגעיהם אל הבית הרשה ישוע רוק להורים.
 לפטروس, ליעקב ולヨוחנן להיכנס לחדר הילדה. ⁵²
 הבית היה מלא אנשים שבאו להחابل וללבכות על
 מותה, אולם ישוע אמר להם: "אל תבכו: הילדה לא
 מתה, היא רק ישנה". ⁵³ אך האבלים לענו לשוע, כי
 ידעו שהיא מתה. ⁵⁴ ישוע עזוז ביד הילדה וקרא: "קומו,
 ילדתי!". ⁵⁵ באותו רגע רוחה שבאה אליה והוא קמה
 על רגליה. "תנו לה משחו לאכול!" פקד ישוע. ⁵⁶
 הוריה החפלו מאוד, אולם ישוע ציווה עליהם לא
 לספר לאיש את אשר קרה.

9 يوم אחד קרא אליו ישוע את שניים-עשר
 תלמידיו, והעניק להם סמכות וכוחו לרשותם
 ולרפוא מחלות. ² לאחר מכן שלח אותם בספר
 לכולם על בוא מלכות האלוהים ולרפוא את החולים.
 ³ אל תיקחו אתכם דבר", הורה להם ישוע. "אל
 תיקחו אתכם מקלט הליכה, תרמיל. מזון, כסף ואפ
 לא בנדים להחלפה. ⁴ בכל עיר או כפר התארחו
 בבית אחד בלבד. ⁵ אם התושבים לא יקשו
 בבית אחד בלבד. ⁶ התלמידים יצאו בדרך, ובעברם
 לדבריכם, צאו מאותה עיר ונערו את העפר מעל
 רגליים. כסימון לכך שעשיהם את המוטל עליהם
 והזהרתם אותם. ⁷ התלמידים יצאו בדרך, ובמעברם
 מעיר לעיר ומכפר לכפר בישרו את דבר אלוהים
 וריפויו את החולים. ⁸ כשהגינו השמועות על כוחו
 ונפלאותיו של ישוע לאוזני המושל הורדוס, הוא
 נמלא מבוכחה ודאגה, כי היו אנשים שאמרו: "זהו
 יהונתן המתוביל שום לתחייה!". ⁸ או: "האיש הזה
 הוא אלהו הנכבי! והוא שאמרו: "זהו אחד הנכבים
 שום לתחייה!". ⁹ "יהונתן? Thema הורדוס. "הרי כרתי

שבקרבת מקום רעה עדר חזיריים, והשדים התהננו
 לפני ישוע שירשה להם להיכנס בחזיריים. ישוע
 הסכים. ³³ והשדים יצאו מהארץ ונכנסו בחזיריים. מיד
 החל העדר להשתולל, גלש במדרון התולול וטבע
 בים. ³⁴ משראו הרועים את המתרחש נמלטו בכלה
 וסיפרו את הדבר בעיר ובכפרים. ³⁵ עד מהרה
 נהרו לשם אנשים רבים כדי לראות את המתרחש
 במושביהם. הם ראו את איש שהיה אחוז-שדים
 יושב לרנגלי ישוע, לבוש היטב ושפיו בדעתו. עדי
 ראייה סיפרו לבאים כיצד ריפה ישוע את איש
 וכולם נמלאו פחד. ³⁶ כה רב היה פחדם, עד כי
 האנשים הרבים מארץ הגדרים התהננו לפני ישוע
 שייעזוב אותם לנפשם וילך מהם. ישוע חזר לסירה
 ושב למקום ממנו בא. ³⁸ איש שהיה אחוז-שדים
 התהנן לפניו שירשה לו להצטרכף אליו, אולם ישוע
 סרב. ³⁹ "חוור לביתך", אמר לו ישוע. וספר לבני
 משפחתו את הפלא שאלהם עשה למעןו. "האיש
 הלק וסיפר בכל העיר את הפלא שחולל שען מענו.
 ⁴⁰ בגדה השנייה של הכינרת קיבל אותו הכהן,
 שכבר המותן לישוע. ⁴¹ אדם בשם יair, שהיה ראש
 בית-הכנסת המקומי, בא ונפל לרנגלי ישוע. יair
 התהנן לפניו שיבוא אליו ביתו, ⁴² כי בתו היחידה
 בת שתים-עשרה חלהה ועמדה למות. ישוע הלק
 עם יair כשהוא מפלס לו דרך בין הכהן הרבה. ⁴³
 בקרוב הכהן הייתה אישה שסבלה מטיף דם כרוני
 במשך שתים-עשרה שנה. היא הוציאה את כל כספה
 על רופאים שונים. אולם איש לא יכול היה לרפא
 אותה. ⁴⁴ האישה קרבה אל ישוע מאחור, וכשנגעה
 בכתף בנו פסק מיד שטוף הרם! ⁴⁵ מי נגע בי? שאל
 ישוע. כל הסובבים אותו הכהן שוננו בו, ופטרוס
 אמר: "רבי, כיצד אתה יכול לשאול מי נגע לך? ראה
 כמה רבים האנשים שנדרחפים ונדחקים אליך מכל
 צד!". ⁴⁶ אולם ישוע השיב: "אני יודע שמי שהו נגע بي
 בכוונת תחילה, כי הרגנשתי שיצא מני כוח מרפא.
 ⁴⁷ כאשר נוכחה האישה שישוע ידע, הحلة לרעד

להתכחש לעצמו, לוותר על נוחותו ושאיופתו, או מיהו האיש שעליו אני שומע ניסים ונפלאות? "והורדוס היפש דרך לפונש את ישוע".²⁴ לשאת עמו את צלבו יומרים ולבוא אחריו.²⁵ כי מי שהופיע להצליל את חייו - יאבד אותם. ואיל מי שווודה על חייו למני - יציל אותם. ²⁶ מה הרווחה אדם שהשיג את העולם יכול אבל הפסיד חירנץח?²⁷ דעו לכם, ככל מי שמתבישי בי וברברי, הוא יהיה לבושה לבן-האדם כאשר יבוא בכבודו ובכבוד של אביו עם המלאכים הקדושים.²⁸ אני אומר לכם את האמת: בין העומדים פה עתה יש לאללה שלא ימותו לפני שיראו את מלכות האלוהים!²⁹ כעבור שנים-עשר התלמידים אל ישוע והאיצו בו לשלה את הכהל אל הכהרים והמשקים שבביבה כדי לקנות אוכל ולהפוך מקום לינה, כי האזר שבו היו היה שומם לנMRI.³⁰ "אתם תאכלו אותם!" אמר ישוע לתלמידיו. אך התלמידים אמרו: "יש לנו רק חמץ ככרות לחם ושני דנים. האם אתה רוצה שנלך לקנות אוכל לכל ההמון הזה?"³¹ כחמשת-אלפים גברים היו שם (לא כולל נשים וילדים). אמרו להם לשבת בשורות של חמישים איש", הורה ישוע החפלל, פניו השתו ובדיו הלבינו והבריקו.³² פתח הופיעו משה רבנו ואליהו הנביא ודיברו אותו. והופעתם הייתה מרשימה ומהודרת, והם דיברו עם ישוע על מותו הקרוב בירושלים, שהיה צפוי לפניו. ביניים שקו פטרוס והאחרים בשינה דבר ה'.³³ בינה לביןו ראו את כבورو והדרו של ישוע עמוקה, וכשהתעוררו ראו את נקדים כאן שלוש כמה טוב שאנתנו כאן! מודיע לא נקדים אלא ליכת קרא פטרוס, בלי לדעת מה הוא אומר: "רבי, סוכות לכבוד - לך, למשה ולאליהו?"³⁴ בעודו שביעו, וכאשר אספו את הפিוריים שנשאו מילא שנים-עשר סלים.³⁵ יום אחד כשהחפלל ישוע בלבד וرك תלמידיו היו בחברתו, הוא שאל אותם: "מי הושבים אותי האנשים?"³⁶ ליהונן המתבליל, השיבו התלמידים. אבל יש החושבים שאתה אליהו הנביא, ואחרים חושבים שאתה אחד מאבותינו הנביאים שם לתחייה".³⁷ למי אתם חושבים אותיך? המשיך ישוע לשאול. "אתה משיח אלהים!" ענה פטרוס.³⁸ יושע קרא: "רבי, אני מתחנן לפני שתכיבת בני היחיד. שד אוחזו בו, הוא נורם לו לצרוח ללא סיבה, משליך אותו על הרצפה ומתיישב את כוחו עד שריר נזול מפיו. השד הזה מדכא את בני מادر וכמעט שאינו מניח לו לנפשו.³⁹ התהננתי לפני תלמידיך שיגרשו את השד, אבל הם לא יכלו לעשות זאת".⁴⁰ מה עיקש כבוד שלושה ימים יקום לתחייה!⁴¹ לאחר מכן לסייע לכולם: "מי שרצה ליכת בעקבותי חייב אמר יeshu ל'באים? מי שרצה ליכת בעקבותי חייב

בזהדמנות אחרה אמר ישוע לאיש מסוים: "בוֹא אַחֲרִי
וְהִיָּה תַּלְמִיד שְׁלֵי". האיש הסכים. אולם ביקש לקבור
תחילתה את אביו. ⁶⁰ "הַנְּחָה לְמַתִּים" (מבחינה רוחנית)
לקבור את המתים שלהם ". ⁶¹ איש אחר אמר
לך להזכיר על מלכות האלוהים. ⁶² איש אחר אמר
ליישוע: "אני אלך אחריך, אדוני, אך הרשה לי תחילת
לילכת הביתה ולධירך מבני משפחותינו ". ⁶³ אבל
ישוע השיב לו: "השם את ידו על המחרשה ומabit
אחריו לא יהיה כשר למלכות האלוהים ". ⁶⁴

10 לאחר מכן בחר האדון שבעם תלמידים
נוספים. ושלח אותם לפני בזנות הערים והכפרים
שבהם עמד לבקר. ² "מַאֲחָר שֶׁהַקִּצְרִיר רַב וְהַפּוּלִים
מַעֲטִים", אמר להם ישוע. "הַתְּחִנְנוּ לְאֱלֹהִים שִׁישְׁלָח
פּוּעָלִים נָסְפִים לְעֹזֶר לְכֶם בַּעֲבוּדָתֶיכֶם לְמַעַן". ³
לכו עתה וocrו שאני שליח אתכם כשלוח כבשים
בין ואבים. ⁴ אל תיקחו אחכם כסף, חפציהם אישיים
ואף לא זוג געלים נסוק, ועל העצרו בדרך לשוחח
עם איש. ⁵ "בְּכֻנִּיסְתְּכֶם לְכָל בֵּית בְּרַכְוּ אֶת־תְּחִילָה
לְשָׁלוֹם. ⁶ אם באוטו ביתך נרדם אהוב שלום, הברכה
תתקיים. ואם אין אהוב שלום באוטו בית – הברכה
תשוב אליכם. ⁷ "בְּבָאוּכֶם אֶל כֶּפֶר אוֹעֵר אֶל תְּעִברָו
מִבֵּית מָאָרָח אֶחָד לְאֶחָר, אֶלָּא הַחֲדָרוֹ בְּבֵית אֶחָד
בְּלִבְדֵּךְ, וְאֶל תַּהֲסִסּוּ לְאֶכְול וְלִשְׁתָּוֹת כָּל מָה שָׁמְנִישִׁים
לְכֶם, כִּי הַפּוּעֵל רָאוּי לְשָׁכְרוֹ. ⁸ "בְּכָל עִיר שָׁבָה
מִקְבְּלִים אֶת־כֶּם בְּשֵׁמַה אִיכְלֵוּ אֶת־הַמּוֹגֵשׁ לְפָנֵיכֶם.
⁹ רְפָאוּ אֶת־חַוּלִים וְאָמְרוּ לָהֶם: 'מֶלֶכְתָּה אֱלֹהִים
קְרוּבָה אֲלֵיכֶם'. ¹⁰ "בְּעִיר שָׁבָה לְאֶמְכְּלִים אֶת־כֶּם
צָאוּ לְרָחוּבּוֹת וּקְרָאוּ: ¹¹ 'כִּמְחָאה עַל־תְּהִנְגּוּתְכֶם
אֶנְהָנוּ מִנְעָרִים אֶת־אַבְקָעִירְכֶם שְׁדַבְקָעִירְכֶם בְּרָגְלֵינוּ. אֶלָּמָ
דַעַו לְכֶם שָׁאַכְנָעַן קְרוּבָה מֶלֶכְתָּה אֱלֹהִים! ¹² אַנְיָ
אָמַר לְכֶם שָׁאַפְלִי לְסִדּוֹם הַמְּרוֹשָׁעַת יִהְיָה קָל יוֹתֵר
בַּיּוֹם הַדִּין מְאַשֵּׂר לְעִיר זוֹאת. ¹³ "אַיִּוֹ וְאַבְיִוְן לְכֶן,
כּוֹרֵזָן וּבִתְּצִידָה! אַיְלָוּ חֹלְלָתִי בְּצֹור וּבְצִידָן
אֶת־הַנְּסִים שְׁחֹלְלָתִי בְּקַרְבָּכְן, מַזְמָן הָיו שֶׁם כּוֹלָם
חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה וּלְבוֹשִׁים שָׁק וְאָפָר לְאֹתָה חֶרְתָּה.

שהספיק הילד להגיע אל ישוע, השד הפיל אותו
ארצה כאשר הוא מפרקcs. אולם ישוע נירש ממנו את
הشد בערלה, ריפה אותו והשיבו לאביו. ⁴³ כשראו
הנוכחים את הנילוי הזה של כוח אלוהים, נפלה
עליהם יראה גדרלה. בעוד הקהלה מתפעלת ומחליפה
רשומים על מעשו הנפלאים. אמר ישוע לתלמידיו:
⁴⁴ "הקשיבו לירדי אנשים". ⁴⁵ אולם התלמידים לא הבינו
למה התקשוו: דבריהם מנעו מבעודם מלהבין מהם
חששו לשאול אותו מה התקשוו. ⁴⁶ בין התלמידים
התעדר ויכול: מיהו החשוב והגדול בינויהם. ⁴⁷
ישוע ידע את מהשבותיהם ולבן קרא לילד קטן.
העמידו לידו ⁴⁸ ואמר לתלמידיו: "מי שמקבל ילד
קטן זהה, אילו מקבל אותו; מי שמקבל אותו, מקבל
למעשה את אבי אשר שלח אותו. הקטן מבנייכם –
הצעוע והענו ביותר – הוא הגדול בינויכם!" ⁴⁹ יוחנן
تلמידו פנה אליו ואמר: "רב, ראיינו איש שמנרש
שדים בשםך ואמרנו לו לחודול מכך. כי אין הוא
שייך לקבוצתנו". ⁵⁰ "לא הייתם צריכים לומר
לו זאת, "השיב לו ישוע, כי מי שאינו ננדכים הוא
בעודם". ⁵¹ בהתקרב המועד שבו יילקה לשמיים.
התכוון ישוע לכתת לירושלים. ⁵² יום אחד הוא שלח
לפניו שליחים. כדי שיוכנו לו מקום לינה באחד
מכפרי השומרונים. ⁵³ אולם השומרונים סרבו לחת
להם מקום לינה, משומש שניניהם של ישוע ותלמידיו
היו מועדות לירושלים (לשומרונים היה ויכול עם
היהודים בנונג לירושלים). ⁵⁴ כשהגע הרבר לאונוי
ישוע ותלמידיו, שאלו יעקב ויוחנן: "אתה רוֹצֵה שְׁנִצּוֹה
שְׁעֹז וְתַלְמִידִים, שָׁאַלְךָ אַיִּקְבָּר וַיּוֹחַנֵּן: "אתה רוֹצֵה שְׁנִצּוֹה
כִּי תַּרְדֵּ אֶשׁ מַהשְׁמִים וְתַשְׁרֹף אֶת־הָמִים? ⁵⁵ אולם
ישוע נעד בהם. ⁵⁶ וזה חברה המשיכה בדרכה אל
כפר אחר. ⁵⁷ בדרכך אמר מישו לישוע: "אדוני, לאן
שתלך. אני אלך אחריך!". ⁵⁸ אולם ישוע השיב לו: "אל
תשכח שאין לי מקום להניח את ראשך. השועלים
מתנורדים במחלות הארץ ולציפורים יש קנים.
אולם לבן-אדם אין מקום להניח בו את ראשך". ⁵⁹

14 כן, צור וצידון תקבלנה עונש כל משלךן ביום הדין ! 15 ואתם, אנשי כפר-נחים, החובבים את שירוממו אתכם לשמים? לניהנים טרדו ! (Hades) 16 ישוע המשיח לדבר אל התלמידים: "מי ששמע עליהם שמע לי: מי שמולול בהם מזולול כי, וממי שמלול כי מזולול באלהים אשר שלח אותן".¹⁷

כעבור זמינה חזרו שבעם השליחים אל ישוע וריווחו לו בשמחה: "אדוננו, אfilledו השדים נכנעים לנו כשהאו מכווים עליהם בשםך !"¹⁸ "אכן, "ענה ישוע, "ראיתי את השטן נופל מני השמים כברך !"¹⁹ באמת הענקתי לכם סמכות וכוח להתגבר על כל כוחות האויב, ולרמוס נחשים ועקרבים. דבר לא יכול לפניו בכם !²⁰ אfilled-פִּיכְן עליכם לשם לא משומש שאתם יכולים להתגבר על השדים, אלא משום שםותיכם כחובים בשםיכם !"²¹ לאחר מכן נמלא ישוע שמחת רוח הקודש וקרא: "אבי, אדון מהשלשה היה לדעתך רע טוב לאיש הפצוע ?"²² "האדם שריהם עליו", השיב החכם: "נכון", הסכים פשוטים שבוטחים לך כמו ילדים. כן, תודה לך אבי, מפני שברציתך.²³ הכל נמסר לי מאבי; אף אחד אינו מכיר ממש את הבן, מלבד האב. ואף אחד אינו מכיר ממש את האב, מלבד הבן ואלה שהוא לגלות להם את האב.²⁴ ישוע פנה אל תלמידיו ואמר להם בשקט: "זכות נדולה נפלה בחלקכם, שיכולים אתם לראות את אשר רואיתם. אף לא זכו."²⁵ פעם רצח אחד מהכמיהה תורה לנשות את ישוע. "רבבי, "שאל החכם. "מה עלי לעשות כדי לזכות בחניונצח ?"²⁶ "מה אומרת על לך התורה ?" השיב יילקח ממנה.

11 يوم אחד התפלל ישوع במקום מסוים, וכשיטים ניגשו אליו אחד מתלמידיו ואמר: "אדון, למד אותנו להתפלל, כשם שיזהן לימד את תלמידיו."² איש ישוע. אמר להם ישוע: "אבינו שבשמיים, יתقدس שמו, תבוא מלכותך.³ ספק לנו יומיים את

לו ישוע בשאלתך.²⁷ התורה אומרת: יאהבת את ה' אלהיך בכל לבך, ובכל נפשך ובכל מאורך; ואהבת לרעך כמוך". השיב החכם. ²⁸ "נכון מאד", איש ישוע. "אם תקים מצוות אלה תזכה בחניונצח."²⁹ החכם רצה להצדיק את רגשותיו (מפני שלא אהב

השדים. מה בנווגע לבנייכם? הלא גם הם מונדרשים שרים! האם אותם חושבים כי עובדה זאת מוכיחה שהם מקבלים את כוחם מהשטן? שאלו אותם אם אתם צודקים. ²⁰ אולם אם אין מגדש את השדים בכוח אלוהים, הדבר מוכיחה כי הגעה אליכם מלכות האלוהים. ²¹ כאשר ניבור שומר על ארמנונו, חמוש ומצויד בכל הנגה, הארמן בטוח. ²² אולם כשמיישו אותו במאצע הלייה. הדלת נעללה, ילדי ישנים ונום אני כבר במיטה בעצמי, מצטרע שאיני יכול לעוזר לך הפעם. ²³ אני אומר לכם: אמן הוא לא יפתח את הדלת בזכות ידידותם, אבל הוא יקום ויפתח את הדלת ויביא לו את מה שרצתה כדי להימנע מהחרפה שלא עננה לבקשתם. ²⁴ כך גם בתפילה: אם תבקשו – תקבלו; אם תחפשו – תמצאו; ואם תדרפקו – תיפתח לפניכם הדלת. ²⁵ משם שכל המבוקש מקבל: כל המהփש מוצא, ולפנוי כל דופק נפתחת הדלת. ²⁶ אני פונה אל האבות שבינויכם: כשהายיל שלכם מבקש מכם פרוסת להם, האם אתם נותנים לו אבן? או כאשר מבקשך, האם אתם נותנים לו נחש? ²⁷ ואם הוא מבקש מיכך, האם אתם נותנים לו עקרב? ²⁸ ואם גם אנשים ביצה, האם אתם נותנים לו אבן? ²⁹ ואם הם מבקשך, האם אתם נותנים לילדיכם מה שטוב להם. האם חוטאים כמוום נובלים לילדיכם מה שטיב למונכם אינכם מבינים כי אביכם שבשבים יעשה למעןכם הרבה יותר, וייתן את רוח הקודש למי שմבקש מהן? ³⁰ יום אחד נירש ישוע שרד מאיש אילם, וכושר הדיבור שב אליו. הקהל התרשם והתלהב מההמורע, ³¹ אולם היו שאמרו: אין פלא שהוא יכול לנרש שדים. הרי הוא מקבל את כוחו מבעל זבוב שר השדים! ³² אחרים רצו לנסותו, ולכן ביקשו ממנו לחולל נס מהמשדים על מנה לשכנע אותם. ³³ ישוע ידע את מהשדים והם ולבן אמר: "מלך מפולנת לא תחזיק מעמד ותתמוות. משפחחה מפולנת בדעתה תיהרס. ³⁴ לפיכך כיצד יכולים אתם לטעון שאין נלהם ננד השדים בשם שר השדים? אילו הייתה טענתכם נכונה, או כי יכול יכללה ממלכת השטן להחזיק מעמד? ³⁵ מלבד זאת, אם אין מקבל את כוחי מבעל זבוב שר לשעינך חולה, כל גוףך שרוי בחשכה. ³⁶ לכן היוצר שאורך הפנימי לא יחשך. ³⁷ אם גוףך מלא אור ואין בו פינות חשוכות יזרחו גם פניך. כאלו הן המזון הדורש לנו, ³⁸ סלח לנו על חטאינו, כשם שגם אנחנו סולחים לאלה שחתאו לנו, ועזר לנו לעמוד נגר פיתויים וניסיונות". ³⁹ ישוע הוסיף ואמר: "נניח שהאחד מכם הולך לבית חברו באמצעות הללה וקורא בקול: עשה לי טובה והלווה לי שלוש ככרות להם. ⁴⁰ כי אחד מידיך בא לבקר אותו ואני לי אוכל בשביב". ⁴¹ וואילו החבר ענה מומיותה: אל הטריד אותו באמצעות הלייה. הדלת נעללה, ילדי ישנים ונום אני כבר במיטה בעצמי, מצטרע שאיני יכול לעוזר לך הפעם. ⁴² אני אומר לכם: אמן הוא לא יפתח את הדלת בזכות ידידותם, אבל הוא יקום ויפתח את הדלת ויביא לו את מה שרצתה כדי להימנע מהחרפה שלא עננה לבקשתם. ⁴³ וכך גם בתפילה: אם תבקשו – תקבלו; אם תחפשו – תמצאו; ואם תדרפקו – תיפתח לפניכם הדלת. ⁴⁴ משם שכל המבוקש מקבל: כל המהփש מוצא, ולפנוי כל דופק נפתחת הדלת. ⁴⁵ אני פונה אל האבות שבינויכם: כשהายיל שלכם מבקש מכם פרוסת להם, האם אתם נותנים לו אבן? או כאשר מבקשך, האם אתם נותנים לו נחש? ⁴⁶ ואם הוא מבקש מיכך, האם אתם נותנים לו עקרב? ⁴⁷ ואם הוא מבקש מכם מובילים נורו עשה מטה. ⁴⁸ בזמן שישוע דבר קראה אישת אחת בקהל: "יברך אלוהים את אמך – את הבטן שנשאה אותה ואת השדים שהניקו אותה!" ⁴⁹ אך האמת היא, "אמור ישוע", "שאלוהים יברך את אלה אשר שומעים את דבר אלוהים ומצייתים!". ⁵⁰ אלה אשר הושמעו הילך ונגדל וישוע המשיך: "מה רעים קהל השומעים הילך ונגדל וישוע המשיך: מה רעים אנשי הדור הזה! הם מבקשים אותן מהশדים (כדי להשתקנו עניהם דובר אמרת). אולם אותן היות היחיד שיתנו להם יהוות יונה הנביא. כשם שיוונה היה לאות לאנשי נינווה, כך יהוות בן האדם לדור הזה. ביום הדין, כשייעמדו אנשי הדור הזה למשפט, תוקם מלכתחשב ואתרשי אותם. מפני שהיא בא הארץ רחוכה כדי להקשיב לחייבת שלמה, ואילו לפניכם עומד אדם גדול משלמה. ⁵¹ איש אינו מדריך נר על-מנת להסתירו. אדם שמדריך נר שם אותן במרכזי החדר, שיאיר לכל המבקרים. ⁵² עין האדם היא אור גוף: כשעינך בריאה, כל גוףך מלא אור. אולם כשעינך חולה, כל גוףך שרוי בחשכה. ⁵³ לכן היוצר שאורך הפנימי לא יחשך. ⁵⁴ אם גוףך מלא אור ואין בו פינות חשוכות יזרחו גם פניך. כאלו הן

לכם שאלותיהם יטיל עליויכם את האחריות למותם.
52 “אוֹי וָאָבֹוי לְכֶם, חִכְמֵי הַתּוֹרָה, כִּי אַתֶּם לֹקְחִים אֶת מִפְתָּח הַדָּעַת מִן הָאֲנָשִׁים. לֹא דִי שְׁבַעֲצָמָכֶם אַינְכֶם מַאמְנִים בָּאָמָת, אַתֶּם נִמְנוּעִים מַאֲחָרִים אֲתָה הָאָפְשָׁרוֹת לְהַאֲמִין בָּה.”⁵³ הַפְּרוֹשִׁים וְהַסּוֹפְרִים רְתָחוּ מִכֻּעַס וּמִאֲוֹתוֹ יוֹם וְאַיְלָךְ הַפְּנוּ עַלְיוֹ שָׁאָלוֹת קְשָׁוֹת וּמִכְשִׁילֹת, בַּתְּקוֹוחָה שִׁיכַל בְּלֶשְׁוֹנוֹ וַיּוּכְלוּ לְאָסֹור אֹתוֹ.

12 בִּנְתִּים הַלְּךָ וְגַדֵּל מִסְפַּר הַגּוֹנְחִים עַד שְׁהַגַּעַן לְאַלְפִּים רַבִּים, וּמִרְבּוֹד דָּוחַק וְצִפְיוֹתָ דָּרְכוֹ אֶחָד עַל רֶגֶל הַשְׁנִי. יְשֻׁועַ פָּנָה תְּחִילָה אֶל תַּלְמִידִיו וָאָמַר: “הַיּוֹהָרָן מִצְבְּעוּתָם שֶׁל הַפְּרוֹשִׁים! הַמּוּמִידִים פָּנִי צְדִיקִים תְּמִימִים בְּזֹמֶן שְׁמַעְשִׁיהם וְהַתְּהִנְגּוֹתָם מִצְבְּיעִים עַל הַופּוֹכוֹ שֶׁל דָבָר. אָלָם צְבִיעִות כֹּזֶת אִירְאָפָּשָׂר לְהַסְּתִּיר לְנִצְחָה,² כִּי בְּבוֹא העת כָּל מָה שָׁמוֹסֶת עֲכַשְׂיוֹ יִנְלָה, וְכָל מָה שָׁאִינוֹ יָדוּעַ יוֹודַע.³ לְפִיכָּךְ, כָּל מָה שָׁאָמָרְתֶּם בְּחִשְׁכָה יִשְׁמַעַ בָּאוֹר הַיּוֹם. וְכָל מָה שָׁלַחַתָּם בֵּין אַרְבָּעָה קִירּוֹת יִקְרָא בְּקוֹלִי קְולֹת מַעַל גִּנּוֹת הַבְּתִים!⁴ זְדִידִים יִקְרִים, אֶל תִּפְחֹדְרוּ מַאֲלָה הַרְצִים לְהַרְגוֹתָם. כִּי הֵם יִכְלִים לְהַמִּית אֶיךָ וּרְקָא תְּגַנְּוֹתָם. בְּעֵוד שְׁבַנְפֵשׁ אֵין הֵם מַסּוֹגְלִים לְפָנוֹ.⁵ הַיּוֹדְעִים אֵם מַיִּיעַלְיכֶם לְפָחד? מַאֲלֹהִים! כִּי הֵוֹא מַסּוֹגֵל לְהַמִּית וְאֶחָר כֵּךְ לְהַשְּׁלִיךְ לְגַיְהִינּוֹמִים!⁶ (Geenna g 1067)

”מָה מַחְיִרְנוּ שֶׁל חַמְשָׁ צִיפּוּרִי דָּרוֹר, שְׁנִים־שְׁלֹשָׁה שְׁקָלִים? אָפָּעַל־פִּיכָּן אֱלֹהִים אֵינוֹ שָׁוכֵחַ אֶפְתָּחָת מִצְפּוֹרִים רְבּוֹת. לְכָן אֶל תִּפְחֹדְרוּ; אַתֶּם יִקְרִים לְאֱלֹהִים יוֹתָר שָׁהָוָה מַאֲמִין בָּי לְפָנֵי בְּנֵיהֶם. נִמְ אַנְיָ אַכְבָּד אָתוֹ וְאָרֶה בָּו לְפָנֵי מְלָאֵci אֱלֹהִים. אָלָם מִי שְׁמַתְחָחָשׁ לִי לְפָנֵי בְּנֵיהֶם, נִמְ אַנְיָ אַחֲחָשׁ לְוָיְלָפְנֵי מְלָאֵci אֱלֹהִים. וּבְכָל זֹאת, מַיְ שִׁידְרָבָר נִנְדָּבָן בְּנֵיהֶם יִסְלָחָלָן, בְּעֵוד שָׁאָדָם הַמְּדָבָר נִנְדָּבָן רֹוח הַקּוֹרֶשׁ לְאָלֹהִים. וְכָל זֹאת, מַיְ שִׁידְרָבָר נִנְדָּבָן רֹוח הַקּוֹרֶשׁ לְאָלֹהִים לְעוֹלָם. וְכָאָשָׁר יִבְיאוּ אֶתְכֶם לְמִשְׁפְּט

מוֹצְפּוֹת אֹורְחָזָק.”³⁷ כְּשָׁסִים יִשְׁעַ לְדָבָר, פָּרוֹשׁ אֶחָד הַמִּינִין אֶתְהוֹת לְאֶכְלָל בְּבֵיתוֹ. בְּבוֹא אֶל הַבַּיִת הַתִּישְׁבֶּת יְשֻׁעַ לִידְ הַשְׁוֹלְחָן מִבְּלִי לִיטְול יִדְיָים לְפִנֵּי הָאֲרוֹחָה כְּמֻקְבָּל. הַתְּהִנְגּוֹתָה הַפְּלָאָה מִאֲוֹד אֶת הַפְּרוֹשׁ.³⁹ לֹכַן אָמַר לוֹ יִשְׁועַ: ”אַתֶּם, הַפְּרוֹשִׁים, מַתְהָרִדים רַק מַה שְׁבָחוֹן בְּעֵוד שְׁבַתּוּכֶם אַתֶּם מַסְרִיחִים מְרוֹבָם מַעֲשָׂמָרִים וּרְדִיבְּתָבְּצָעָם.⁴⁰ כְּסִילִים שְׁכְנוֹתָכֶם! הַאָם הַאֱלֹהִים אֲשֶׁר בָּרָא נִמְ אֶת הַצְּדָקָה הַפְּנִימִי?⁴¹ אִם תַּהֲנוּ צְדָקָה לְנוֹזְקִים מִהְלָבָב, אוֹ תַּהֲרִרוּ אֶת לְבָכֶם. ”אָוֹי לְכֶם הַפְּרוֹשִׁים! אַתֶּם אָוְמְנִים מִקְפְּדִים לְשָׁלָם מַעַשְׁר מִכָּל הַכְּנָסָה, וְלוֹ נִמְ הַקְּטָנָה בַּיּוֹתָר, אַבְלָתְאַל אַמְזִיחִים לְחַלְטָנִין אֶת הַצְּדָקָה וְאֶת אַהֲבָת הָאֱלֹהִים. וְדֹאֵי שְׁעָלִיכֶם לְשָׁלָם מַעַשְׁר, אַבְלָתְאַל חַשְׁבּוֹן חֻבּוֹתִיכֶם הָאֶחָרִים!⁴³ ”אָוֹי לְכֶם הַפְּרוֹשִׁים. כִּי אַתֶּם מַחְשִׁים כְּבָוד אֶצְלֵ בְּנֵי־אָדָם. אַתֶּם אָוְהָבִים לְשִׁבְט בְּמִקְמוֹת הַנְּכָבְדִים בְּבִיחָה־הַכְּנָסָה, וְאַתֶּם נִמְ אָוְהָבִים שִׁוְשָׁאָלָו לְשָׁלָום בְּשָׂוקִים וַיְחַלְקָוּ לְכֶם כְּבָוד. ”אָוֹי לְכֶם הַפְּרוֹשִׁים. כִּי אַתֶּם דּוֹמִים לְקַבְּרִים נִסְתָּרִים בְּשָׂדָה – אֲנָשִׁים רַבִּים דּוֹרְכִים עַל הַשְׁחוֹתָה שֶׁלְכֶם בְּלִי שִׁידְעַו עַל קוֹמָה!⁴⁵ ”אָחָד מִחְכְּמֵי־הַתּוֹרָה הַגִּיב עַל דָבְרִי יִשְׁועַ: ”רַבִּי בְּדָבְרִיךְ אָלָו אֶתְהָלֵב מַעַל בְּנֵי־אָתָנוֹ.“⁴⁶ ”גַּכוֹן, “הַשִּׁבְעָה” אָוֹי וָאָבֹוי נִמְ לְכֶם, חִכְמֵי־הַתּוֹרָה, כִּי אַתֶּם כּוֹפִים יִשְׁועַ. ”אָוֹי וָאָבֹוי נִמְ לְכֶם, חִכְמֵי־הַתּוֹרָה, כִּי אַתֶּם כּוֹפִים עַל בְּנֵי־הָאָדָם דָרְישׁוֹת וּמְצֹוֹת שָׁאִינוֹ הֵם יִכְלִים לְשָׁאָת, בְּעֵוד שָׁאָתָם בְּעַצְמָכֶם אַיִלְכָם נִגְעָנִים נְנוּעִים בְּמִשְׁאָתָם וְלֹא מַרְמִים אַכְבָּעָ. ”אָוֹי וָאָבֹוי לְכֶם! אַתֶּם בּוֹנִים מַצְבּוֹת לְנִבְיאִים. אַתֶּם מַתְהָנִים מִמְשָׁ כְּמוֹ אַבְוֹתֵיכֶם שָׁהָרְנוּ אֶת הַנִּבְיאִים.⁴⁸ הַמְרָגָנוּ אֶת הַגְּבִיאִים. ”אָתֶם בּוֹנִים אֶת קְבָרוֹתֵיכֶם, וְכָךְ שְׁוֹתְפִים לְמַעֲשֵׂיכֶם. ”אָתֶם יְדִיעָם מַהְיוֹת אֱלֹהִים לְנִבְיאָם? ”אַשְׁלָחָ אַלְיכֶם נִבְיאִים וּשְׁלִיחִים, אַבְלָתְאַל אֶת חַלְקָם תַּהֲרָנוּ וְאֶת הָאֶחָרִים תַּבְּרִיחָו. ”⁵⁰ מִשּׁוֹם כֶּךְ אַתֶּם, אֲנָשִׁי הַדָּרָה הַזָּה, תַּהֲרִיחָו. ”אָתֶם בּוֹנִים חִיּוּבִים לְתַת אֶת הַדָּרִין עַל שְׁפִיכָת דָמָם שֶׁל כָּל עֲבָדִי הַאֱלֹהִים מִבְּרִיאָת־הַעֲולָם –⁵¹ מַרְצָח הַבְּלָבָן וְעַד רַצְחָ זְרִיחָה שְׁנָהָרָג בְּחַצְרָ בִּית־הַמִּקְדָּשׁ. אָנָי אָמַר

ובתיהם מחר, האם איןכם חשובים שילביש נם אתכם. חסרי אמונה שכמותכם? ²⁹ אל תדנו למה שתאכלו ותשתו ועל תדנו שמא לא יספק לכם אלוהים את מה שאחם צריכים. ³⁰ בני אדם שאין מאמינים באלהים דואים יוסדיום למה שיأكلו וישתו, אולם אביכם שבשים יודע בדיקות מה אתם צריכים. ³¹ דאנן לכל הקשור באלהים ובמלכות, והוא יספק לכם יוסדים את כל צריכיכם. ³² אל תהדר, עד רתקן, כי אביכם שבשים משזוקק להעניק לכם את מלכותו. ³³ מכרו את רכושכם ונתנו כסף לנוקרים. מעשה זה יגדיל את אוצרכם בשמיים, ואוצרם בשםיהם לעולם לא ייפנים. כן, אוצרכם לעולם לא יידלך, גנבו לא יוכל לגנבו ועת לא יכרסם בו. ³⁴ במקום שבו נמצא אוצרכם שם נמצא גם لكم ומוחשוביכם. ³⁵ "היו מוכנים לכל מה שיקרה - כשאתם לבושים ובידכם נר دولק - כמשרתים המוצפים לשובו של אדון מהחתונה. ³⁶ כשיבוא אדון וידפק בדלת, יפתחו לו מיד. ³⁷ שמחה גדולה מצפה לאלה שיהיו מוכנים לשובו של האדון, כי הוא בעצמו יושיב אותם ליד השולחן וירשת אותם. ³⁸ אולי הוא יבוא בלילית, ואולי בבורק החכם. אך בכל עת שיבוא תהיה שמחה גדולה לכל המשרתים שימצא אותם מוכנים לבואו. ³⁹ "אליו ידעו את השעה, היו כולם מוכנים לבואו, כמו שם שהיה מוכנים לבואו של גנבו אליו ידעו מתי יבוא. ⁴⁰ גם אתם היו מוכנים תמר. כי בז' אדם יבוא בשעה בלחץ צפיה". ⁴¹ "אדון, "פתח פטרוס בשאלת, "האם מכוון המשל הזה אלינו בלבד או אל כולם? ⁴² "משל זה מכוון אל כל אדם נאמן ונבון, אשר אדון הפקיד בידו את האחריות להשוויה על עבדיו ולדאות לככליהם", השיב האדון. ⁴³ "ברוך תהיה אם בשובי אמצע או תוך מלא את תפקיד בנאמנות. ⁴⁴ אנשים נאמנים כאלה אני אפקיד על כל רכושי. ⁴⁵ "אולם אם אתה רשע ותאמר לעצמך: אה, האדון לא ישוב כל כך מהר, - ותתאכזר לתר העבדים ותבלה את זמך במסיבות, בלילה ובשתייה - ⁴⁶ אדון בbatis הכנסת או לפני שליטים ומושלות, אל תדנו כיצד תגנו על עצמכם וכייך תיעדו, כי רוח הקודש יגיד לכם מה לומר בזמן המתאים". ⁴³ איש אחד מהקהל קרא אל ישוע: "רבינו, אמרו בבקשה לאחי שיתן לי את חלקי בירושת אבינו". ⁴⁴ אולם ישוע השיב: "מי מינה אותן להיות לכם שופט ובורר? ⁴⁵ היוזרו מכל חמדנות, כי חי האדם והואשרaines תלויים בעושרו ובנכשו". ⁴⁶ ישוע סיפר להם את המשל הבא: "עלשר אחד היה שדה פורה שהניב יבול רב. ⁴⁷ אסמייו היו מלאים עד אפס מקומות, והאיש לא ידע מה לעשות בתבואה הרבה שכבר לא יכול היה לאחסן". ⁴⁸ אני יודע מה עלי לעשות! קרא האיש. אהروس את האسمים הקיימים ובנה לעצמי אסמיים נדולים יותר. כך אוכל לאחסן את התבואה הרבהה שלני. ⁴⁹ אחר כך אמר לעצמי: יש לך מספיק כסף לשנים רבות. מעתה ואילך אל תעבוד קשה, כי אם אכול, שתה ותתנה. ⁵⁰ אבל אלהים אמר לו: "שיטה שכמוך! הלילה תموت, ומה תעשה עם כל מה שאגרת לעצמך? ⁵¹ כך קירה לכל אדם האונר לעצמו אוצר על-פני האדמה ולא בשמיים". ⁵² יושע פנה אל תלמידיו ואמר: "אל תדנו למה שתאכלו או תלבשו, כי החיים חשובים הרבהה יותר מהאוכל והונף חשוב הרבה יותר מהלבוש. ⁵³ קחו לדוגמה מהם מהן לאונר את מזונם. אף-על-פיין לא חסר להם דבר כי אלהים מאכיל אותם ודואג להם. ואתם הרויים קרים לאלהים הרבהה יותר מן העופות! ⁵⁴ מלבד זאת, מה תועיל דאגתכם? אם יכולה דאגתכם להוסיף עוד يوم לחייכם או עוד סנטימטר לקומתכם? ⁵⁵ אם דאגתכם אינה מסוגלת לשנות דברים פערוטים כאלה, מה הטעם לדאגן לדברים נדולים יותר? ⁵⁶ הביבטו בשושנים - הן אין טוות ואין ארגנות, ואף-על-פיין אפילו שלמה המלך בכל תפארתו לא היה לבוש יותר יפה מהה! ⁵⁷ ואם אלהים מלבייש את פרחי השדה הצומחים היום

שנהרגנו כשהחתמווטש עליהם המג德尔 בשילוח? האם הם היו החותאים הנודלים ביותר בירושלים? 5
וזdae שלao! אבל דעו לכם שם לא תחררו בחשובה יהוה סופכם כשלהם. 6 ישוע סייר להם את המשל הבא: "אדם נטע בננו עץ תאנה, אולם בכל פעם שבא להחפש תנאים ציפתה לו אכזבה כי העץ לא נשא כל פרי. 7 לבסוף אמר לנו: 'חיכתי שלוש שנים ולא יכולו אף בתאה אחת! הבה נUCKOR את העץ וניטע אחר במקומו: חבל שניגול חלקת אדמתה יקרה.' 8
"חכה עוד שנה אחת, אドוני, ביקש הנגן: 'אני אקריש להאהת תשומת לב מיוחדת, אעדור סביבה ואוכל את האדמה. 9 אם התאהת תsha פרוי בשנה הבאה מה טوب, וואム לא -UCKOR אותה.' 10 בשבת אחת שלימיד ישוע בבית-הכנסת, 11 ראה אישת שהייתה בעלת-זום במשך שמונה-עשרה שנה. הגב שלה היה כפוף והוא לא יכול להזדקף. 12 ישוע קרא אליו את האישה ואמר לה: 'אישה, הרפאי ממחלتك!' 13 הוא נגע בה, והוא מיד הזרקפה והחללה להلال את אלוהים. 14 ראש בית-הכנסת כעס מאוד על שיזוע ריפה את האישה בשבת. "שישה ימים בשבוע נועד לעובדה!" קרא בזעם אל הקהל. 15 "צבוע שכמוך! הייתה בימי חול ולא בשבת!" 16 צבעו שכמוך! היהתו תשובתו של האדון. "אתם כולם, האם אינכם מתירים את הבהמות שלכם ומוליכים אותם אל השוקת בשבת לשחות מים? 17 והאם אסור לי, רק משפט ששבת הדום, להזכיר אישת זאת, יהודיה, מקבל השתן שאסר אותה במשך שמונה-עשרה שנים?" 18 דבריו ביחסו את מתננדרו ואילו כל העם שמה על הנפלאות שחוליל. 19 ישוע חזר ולימד את העם על מלכות האלוהים: "כיצד אוכל לתאר לכם את מלכות האלוהים. למה היא דומה? 20 היא דומה לנוגר זעיר של צמח החדרל אשר נזרע בנינה. בעבר זמן מה גדל הנגר הזעיר והחOPER לעץ, והציפורים בונות קן בין ענפיו." 21 מלכות האלוהים? אל מה אדרמה את מלכות האלוהים?

וירפיע בשעה בלחתי צפואה, ואז הוא יכה אותו קשות ויקבע את מקומו עם הבלתי-נאמנים. 47 הוא נם יעונש בכל חומרת הדין, מואחר שידע את חובתו ויסירב למלא אותה. 48 "לעומת זאת, אדם שלא ידע את רצון אדונו ועשה מעשה המחייב עונש, לא יענש בכלל חומרת הדין. מי שקיבל הרבה יודרש ממנו הרבה חזרה, כי אחריוותו גדולה משל אחרים. 49 "באתי להוציא אש בעולם, ואני מוחיל שימושתי תושלים. 50 טבילה נוראה מצפה לי, ועד שאעbor אתה אני שרוי במצבה גדולה. 51 אתם חוסבים שבאתו להשין שלום באריין? טעות בידיכם; באתי לנורם למחולקת. 52 מעתה ואילך תתפלגנה משפחות: שלושה מבני המשפחה יהיו בעדרי ושוניים גנדי - או להיפך. 53 אב יחולק על בנו; בן יחולק על אביו; אם תחלוק על בתה; בת תחלוק על אמה; החῆמה תחלוק על כלתה; והכללה תחלוק על חמוטה. " 54 ישוע פנה אל ההמון ואמר: "כשאתם רואים עננים עולים מן המערב אתם אמרים: 'עומד לרדת נשים' . ואתם לפרש את סימני הטבע בשמיים ובארץ, אבל אתם צודקים. 55 כשנושבת רוח דרוםית אתם אומרים: 'יהיה חמסין' . ואתם צודקים. 56 צובעים! אתם יודיעים מסרבים להבין את משמעות העת שבה אנו חיים. 57 מודוע איינכם מסוגלים להחליט בעצמכם מה נכון? 58 כשאתה פונש את יריבך בדרך לבית-המשפט, השתרד להשלים אותו ולישיב את הסכסוך לפני שתגינו לשופט. אהרת השופט עלול להשילד אותך לכללא. 59 ואם כך יהיה, לא תצא מהכלא עד שתשלם את מלוא חובתך!"

13

13 או באו אנשים לישוע וסיפרו לו שפילטוס רצח מספר יהודים מהגליל בעת שהקריבו זבחים בבית-המקדש. 2 "האם אתם חושבים שהם נרצחו ממשום שהוא חוטאים נדולים יותר מאשר אנשי הגליל?" שאל ישوع. 3 "וְדוֹאֵי שְׁלָא! אַנְיָ אָוֶר לְכֶם שָׁם לֹא תִּחְזֹרְוּ בְּתֻשְׁבָה וְתִפְנוּ לְאֱלֹהִים יְהִיא סָופְכֶם כְּמוֹ שְׁלָהֶם. 4 "וְמָה בְּנוּגָעַ לְשָׁמוֹנָה-עֶשֶׂר הָאָנָשִׁים

14 מנהיג פרוורי אחד הוזמן את ישוע לשוב בביתו בשבת. האורחים האחרים שהיו בבית הפרוש הצביעו בישוע בתשומת לב מרובה, כי רצוי לראותם ירפא איש חוליה שהיה אitem. לאיש היהה שמלחה שמנפה את הגוף בגלל עדרף נזולים. 3 ישוע פנה אל הפרושים ואל חכמי-התורה ושאל: "האם מותר לרפא חוליה בשבת או אסור?" 4 משללא ענו לשאלתו איזו ישוע ביר החוליה, ריפה אותה ושלח אותה לדרך. 5 לאחר מכן פנה ישוע אל הנוכחים ואמר: "מי מכם אין עבד בשבת? אם החמור או השור שלכם ייפול בשבת לתוכך באך, לא תמהרו להחלין אותו?" 6 גם הפעם לא השיבו לו,夷 ישוע שם לב לכך שבאל אחד מהאורים בבית הפרוש השתרל לתפוס מקום ישיבה מכובד. ולכן אמר להם: 8 "אם הזמנת לחתונה, אל השב בראש השולחן, טמא יבוא אורח חשוב מך. 9 ואז יבוא המארח ויבקש ממך לפנות את מקומך לאורח הנכבד. בביטחון פנים האלץ לcoma ולשבט בפינה, היכן שנוטר כסא פניו. 10 "נוהג כך: בבואך לחתונה שבפינה. כשיראה אותך המארח הוא יבוא ויאמר: 'ידידי הייך, מודע אתה יווש בפינה? עליך לשבת במקום נכבד יותר!' וכך חוכב לעוני כל האורחים. 11 כי מי שמכבד את עצמו יושפל ומישמש פיל את עצמו יכבדך." 12 לאחר מכן פנה ישוע אל מארחו אחיך, קרוביך או שכנים העשירים. כי יש להניח שהם יזמין אותך לשובם ב ביתם. וכך קיבל את נמולך המלא. 13 הזמין במקומו את העניים, הצללים, בעלי המום והיעוורים. 14 אמנם אין אפשרות להסביר לך נמולך. אך בתחום המתים אלוהים עצמו ישלם ויגמול לך ולכל עשה טוב". 15 אחד מהמסובים, שהקשיב בתשומת לב לדבריו, קרא: "זכות נדוליה היא להשתתף בסעודת מלכות האלוהים!" 16 ישוע ענה לו במשל: "איש אחד ערך סעודה נדוליה והומין אורחים רבים. 17 כאשר הושלמו ההכנות שלח את עבדו להודיע לモזומנים שהסעודה מוכנה. 18 אך לשמריהם בבצק – מעט השמראים מחמיצים את הבצק כולם." 22 בדרכו לירושלים עבר ישוע מעיר לעיר ומכפר לכפר ולימד את האנשים. 23 פעם שאל מישוא את ישוע: "אדון, האם ייושעו רק נשים מעתים?" 24 השיב לו ישוע: "הואיל ושער הכנסת צר מאד. עליכם להתאמץ מאד כדי להכנס דרכו. דעו לכט שאנשים רבים ירצו לדרכם דרך השער, אבל הם לא יכולים, לאחר שבעל-הבית נגע את השער יהיה מאוחר מדי. נם אם העמדו בחוץ, תרפקו על השער ותתחננו: 'אדוננו, פתח לנו את הדלת!' והוא יענה לכם: 'אני מכיר אתכם כלל, מאייה אתם?' 26 "אבל אכלנו ושתיינו איתך ואף לימתה ברחוב שלנו, תנידנו. 27 והוא ישב: 'אני אומר לכם שאני לא מכיר אתכם. הסתלקו מכאן. רשותם שכמותכם!' 28 אתם תהיו מוחזם למלכות האלוהים. במקום שיש בכור וחריקת שניים, כשהטראו את אברהם. יצחק, יעקב וכל הנביאים. 29 מכל קצחות תבל יבואו אנשים אל מלכות האלוהים. 30 דעו לכם כי יש כאן שעטה נחברים נחותים, אולם במלכות האלוהים הם יהיו נדולים. לעומתם יש כאן שעטה הם אנשים חשובים ונדרולים. אולם במלכות האלוהים יהיו קטנים ולא חשובים." 31 באotta שעטה בא פרושים אחים אל ישוע והזהירו אותו: "המלך הורדוס רוצה להרוג השיב להם: "לכו ואמרו לשועל זהה שאמשיך לנרש שדים ולרפאה את החולמים היום ומחר, וביום השלישי אשלים את מושתת. 33 כן, עלי למשיך בדרכי היום מחר ומחרתים, כי לא יתכן שנביא אלוהים יהרגן הנביאים ורונמת באבני את שליחיו אלוהים! פעים רבות חפצתי לאסוף את בנייך, כתרנגולת האסופה את אפרוחיה תחת כנפייה, אולם לא רצית. 35 והנה אלוהים נושא את ביתכם. ואני אומר לכם שלא תראו אותה שוב עד אשר תאמרו: 'ברוך הבא בשם ה'!"

שיהיה מאוחר מדי, ויבקש לעורך משא ומתן לשולם. ³³ גם אתם צריכים לחשב ולשקול היטב לפני שאתם מחייבים לולכת אחריו. מי שהוא מוכן לוותר על כל רכשו למען לא יוכל להיות תלמידי. ³⁴ מלחת הוא דבר מועיל, אבל אם הוא מאבד את מלאיחותו, כיצד ניתן להסביר לו את טעמו? ³⁵ מלחת חסר-טעם אינו מביא כל תועלת – אין-אפשר לשימוש בו אפילו כדשן. מי שמסוגן לשימוש שיקשיב.

15 לעיתים קרובות התקבצו סביב ישוע פושעים לMINIMUS ופקידי מכס (שבזמנו היו ידועים למשכה בinalg חוסר הנינות ושותחות). על מנת להוכיח לדבריו. ² הדבר לא מצא-חן בעינו הספרים והפרושים שהتلוננו: "הביתו בישוע, הוא מתחבר עם הפושעים האלה ו אף אוכל בחברתם!" ³ ישוע ענה להם במשל: ⁴ "אילו היו לך מאה כספים ואחת מהן הייתה הולכת לאיבוד, האם לא הייתה נוטש אותה עד שהיא תמצא אותה? ⁵ וכשתמצא אותה, האם לא תשא אותה בשמהה על כחפיך, ⁶ ובהניעך הביתה, האם לא תקרה לכל השכנים והחברים והתהתקפתם באותו שטח שמציאת הכבשה האובדת? ⁷ "אני אומר לכם שכך היה גם בשמיים: השמהה על חוטא אחד החוזר בתשובה תהיה נדולה הרבה יותר מאשר על תשעים ותשעה הצדיקים שאינם צרכיים לחזור בחשובה". ⁸ ישוע המשיך: "אתון לכם דוגמה נוספת: נניח שלאיישה אחת היו עשרה מטבחות כסף ומטבח אחד אבד לה. האם היא לא תדרליק אוור בכל הבית. תטא את הרצפה ותחפש בכל פינה עד שתמצא את המטבח? ⁹ ולאחר שתמצא את המטבח, האם היא לא תרצו לשכנותיה ולחברותיה, ותספר להן בשמהה שמצא את המטבח? ¹⁰ כך גם מלאכי אלוהים שמחים על חוטא אחד שחזר בתשובה". ¹¹ ישוע סיפר להם משל אחר: "לאיש אחד היו שני בניים. ¹² יום אחד בא אליו הבן הצער ו אמר: אבא, אני רוצה שתתן לי עכשו את חלקך בירושה המונית לי. במקום שאחכה

כל אחד מהמוזמנים מצא תירוץ וסיבה שלא לבוא. ¹³ האחד אמר: אני באמת מצטרע שאין יכול לבוא. זה עתה קניתי חלקת ארמה ואני מוכחה לולכת לדוח אורה. ¹⁴ השני אמר: הבקור קניתי חמישה צמדים שורדים, ואני מוכחה לולכת לראות איך הם עובדים. קובל בבקשה את התנצלותי. ¹⁵ השלישי ברויק נשא אישת, ולבן לא השתף בסעודה. ¹⁶ העבר הור אל אדוני ומסר לו את דברי המזומנים השנויים. אדוני התרנו מאד ובקש מהעבר ל Maher אל הרחובות ואל הסמטאות ולהזמין את העניים. בעלי המום, העוורים והפיסחים. ¹⁷ העבר מילא את רצון אדוני. אך עדין היה מקום לאורחים נוספים. ¹⁸ "ילך אל הסמטאות, אל השבילים ואל מקומות-מחבוא, אמר בעל הבית לעבר; יהפץ בקבוצים ובנורדים לבוא לסודה, כדי שהביטה יתמלא עד אפס מקום. ¹⁹ איש מהמוזמנים הראשונים לא יטעם מהסודה שלו! ²⁰ כשהלך אחראי קהל גדור, פנה ישוע לאחרר ודיבר אל האנשים: ²¹ "מי שרוצה לולכת בעקבותי עליו לאחוב אותו יותר מאשר את אביו, אמו, אשתו, ילדיו, אחיו ואחיותיו – אפילו יותר מהיו – אחרית לא יכול להיות תלמיד שלו". ²² מי שאינו נושא את צלבו ואני באהרי אינו יכול להיות תלמידי. ²³ עליהם לחשב את המחדיר, כדי לראות אם יש אפשרות להשלים את הבנייה? ²⁴ אם לא תחשב את המחדיר תיווכת. המבנה הלא-גמור ילעג לך ויאמר: ²⁵ 'האיש הזה התחיל לבנות בית, אבל הפסיק באמצעות משומש שלא היה מספיק כסף! ²⁶ "או איזה מלך יאשים במלחמה נגיד מלך אחר, לפני שיישב תחילתה וישקול בכובד ראש אם צבאו המונה 10,000 חיילים. מסוגן להביס את 20,000 חילאי האויב? ²⁷ אם יגיע למסקנה שאין לו סיכוי לניצח הוא ישלח אל יריבו שליחים, לפני

עד מותך". האב הסכימים וחילק את רכושו בין שני בניו.³³ לאחר זמן קצר ארزو הבן הצעיר את חפציו ונסע לארץ רחוקה, שם בזבוז את כל כספו בחוילות.³⁴ כאשר נותר חסר פרוטה התפשט רעב נורא באותה ארצם, והוא נהיה רעב ללחם.³⁵ הוא הלך אל אייכר מקומי וישידל אותו להעסקו כרועה חווירים.³⁶ הרגע היה חוק כל-כך, עד כי חזק חרובים שנינו לחווירים. אולי הוא לא קיבל דבר.³⁷ בשלב סוף עשה חשבון נפש ואמר לעצמו: 'בבית אבי לא רק שהפועלים אוכלים לשובע, הם אף משאירים אוכל בצלחת, ואילו אני כאן גנווע ברעב!³⁸ אשוב לבית אבי ואומר: "אבא, חטאתי לאלחים ולך,"³⁹ לפניו שהגיע אל הבית אבי זיהה אותו מרוחק ורען לקראותו בהתרגשות רבה, חיבק ונישק אותו באהבה.⁴⁰

"אבא, פתח הבן, חטאתי לאלחים ולך, ואני ראיי להזכירך".⁴¹ אולי האב קרא למשרתיו ואמר: 'הביאו מיד את הנלימה היקרה ביותר שיש לנו, טבעת יקרה ונעלים יקרים'.⁴² לאחר מכן שחטו את העגל שפיתמנו; עלינו להונגו את המאורע!⁴³ כי בני היה מת ועתה קם לתחייה. וכך החלו בחנינה.⁴⁴ באותו שעה עבד הבן הבכור בשדה, בשומו הביתה שמע את כל השירה והריקודים,⁴⁵ ולכון שאל את אחד המשרתים: 'מה קורה כאן?'⁴⁶ "אחד חור הביתה, הסביר לו המשרת, ואביך שחת לכבודו את העגל שפיתמנו. עתה הוא עורך חנינה נדולה לרוגל שלו הביתה בשלום".⁴⁷ "הבן הבכור כעס מאוד וסרב להזיכנס הביתה. אבוי יצא אליו וניסה לדבר אליו,⁴⁸ אבל הבן השיב: 'כל הדברים האלה עבדתי קשה כל כך למעןך ומעולם לא חטאתי נך, ומה נתת לי?' לא נתת לי, אף גדי אחד קטן כדי שאחוננו עם חבריו.⁴⁹ ואילו כשבנק זה, שבזבוז את כל כספך על זונות,⁵⁰ חור הביתה, אתה שוחט לכבודו את העגל המשובח ביוטר של לנו!'⁵¹ "בני היוקר", אמר האב, אתה ואני

אליכם ואיש מכם אינו יכול לעبور אליונו. 27 "אם כך, אבי התחנן העשיר, עשה לי טובה; שלח בבקשה את אלעזר אל בית אבי, כדי שיוזיר את חמשת אחי מפני המקום הנורא הזה". 28 "אולם אברהם השיב לו: כתבייך קודש הזהירו את אחיך פעם רבים. אחיך יכולם לקרוא את דברי משה והנביאים בכל עת שידרצ'י". 29 "אני מכיר אותך דיטב; אמר לו העשיר. הם לא יטרחו לך רוא את דברי הנביאים. אבל אם יבוא אליהם מישחו מן המתים הם ייחזרו בחשובה". 30 אך אברהם השיב: אם הם לא יקשיבו למשה ולנבאים, הם לא יקשיבו נס למי שיקום מן המתים".

17 אין ספק שתיתקלו בפיתויים לחטא ותו מדך בניסיון. אמר ישוע לתלמידיו: "אבל אוֹי לְאַדָּם שֶׁדָּרַכְוּ אֶלָּה יִבוֹאֵוּ" 2 לאדם כזו מושב יהוה אם יקשרו אבן כבדה לצווארו ויטבעו אותו בוים, מאשר שישא בעונש החמור המצתפה למכתלים את המאמינים הצעירים. 3 היזהרו לכם. "אם חטא לך אחיך – הוכח אותה, ואם הוא מצער ומקש את סלחנתך – סלח לו. 4 גם אם הוא חטא לך שבע פעמים ביום אחד, אבל ביקש את סלחנתך בכל פעם. عليك לסלוח לו". 5 ביקשו השליחים מהאדון: "הנידל אתה אמונהנו!". 6 "איפילו היהיטה אמונהכם כנורן צמח החרדל", השיב ישוע, "היהים אומרים לעז הנדרול הזזה להיעקר ממקומו ולהתגלגל לים. והיה נשמעו לכם! 7 "נניח שיש לך עבד החורש בשדה או רועה את הצאן. בשובו הביתה מן השדה האם אמר לו: שב, ונח ואכול את ארוחת-הערב שלך? 8 וודאי שלא. הרי אמר לו: היכן לוי את ארוחתי, אחר כך חנור סינר והיה מוכן להניש ליא את מה שאבקש. לאחר שאגמור לאוכל חוכל ללכת לאכול את ארוחתך". 9 העבד אינו מצפה לודות, מפני שעשה את המוטל עליו. 10 "כן התנהנו גם אתם – אל תצפו לשבחים כשאתם מקיימים את מצותי, כי אתם רק ממלאים את חוכתכם". 11 בדרך לירושלים יצא ישוע מגובל הגליל ונכנס אל

הבא מן השמיים? 12 ואם אי-אפשר לסמוך עליהם במה שנוצע לרוכשם של אחרים. מי ייתן לכם רכוש משלכם? 13 "איןך יכול לשרת שני אדרוניים: אתה תנסה את האחד ותזולג באחר. איןך יכול לעبور את האלוהים ואת הכסף!" 14 הפרוושים אהבו מאד את הספר ולכנן לעגנו לשוע. 15 אולם ישע אמר להם: "בפני הցיבור אתם מעמידים פנוי צדיקים תמיימים. אבל אלוהים יודע היטב מה מתרחש בלבכם. העמדת הפנים שלכם רכשה لكم כבוד בעיני בני-אדם, אולם היא שנואה ומהוועבת בעיני אלוהים. 16 "התורה והנביאים התבשרו עד ימי יוחנן המטביל. מeo,

בשורות מלכבות האלוהים מוכרים ונאים מהתאמצים להיכנס אליה. 17 אולם נקל יותר שהשמות והארץ יعلמו מאשר שפרט קתן בתורה יאביד מאmittותו. 18 "איש שמנרש את אשתו ומתחתן עם אחרית הוא נואף. גם מי שמתהנת עם גירושה הוא נואף". 19 "פעם היה איש עשיר, "סיפר ישוע, "שהתלבש בצדקה מפוארת ובילה את ימיו בעונג, בשחצנות ובבזבוז. 20 בשער ביתו המפואר שככ קבצן אחד שהיה מכוסה כלו פצעים. אלעזר קראו לו. 21 הוא השtopicק להשביע את רעבונו מהפירורים שנפלו משולחנו של העשיר, והכלבים היו באים ומלקקים את פצעיו. 22 יום אחד מת אלעזר הקבצן, והמלאים נשאוו אל חיק אברהם אבינו. עברו זמינה מות נם העשיר. 23 אולם הוא נלקח אל הנחינים, שם התענה עינויים גדולים. 24 כשחרים את ראשו בכאב, ראה מרוחק את אלעזר בחיקון של אברהם. (Hadès g86) "אברהם, אבי, קרא העשיר, אנה. רחם עלי. שלח אליו את אלעזר כדי שיטבול את אצבעו במים ויקרר את לשונו, כי אני מתענה באש הנוראה הזאת". 25 "אולם אברהם ענה לו: בני, אל תשכח שנחנית בחיך מכל טוב. ואילו אלעזר סבל עוני וחולי. עכשו התהפק הנגלי – אלעזר מנוחם ואילו אתה מתענה. 26 מלבד זאת, תחומר נדולה מפרידה ביןינו. איש מאיתנו אינו יכול לעبور

חויו יציל אותם. 34 בלילה ההוא שני אנשים יישנו באותו חדר: האחד יילך והשני יישאר. 35 שני נשים יטחנו ייחד: האחת תילקח וחברתת תישאר. 36 שני גברים יעמדו בשדה: האחד יילך וחברו יישאר. ” 37 ”אדון, لأنם יילקחו?“ שאלו התלמידים: ”במקום שבו נמצא הפהר, שם יתאספו הנשרים“, השיב ישוע.

18 ישוע סיפר לתלמידיו משל, כדי להזכיר לפנייהם את הצורך להתחפל תמיד ולא לוטר. 2 ”בעיר אחת היה שופט, “פתח ישע, ”אשר לא כיבד את אלוהים ולא ירא מפניו, ואף לא חיבב את העם. 3 ”באوها עיר נירה אישה אלמנה, אשר באה אל השופט לעיתים קרובות והתחננה לפני השופט בצדκ בינה לבין וריבה המתנצל לה. 4 זמן מה התעלם השופט מבקשתה עד שנמסה עליין, ואמר בלבו: ”אםنم אני ירא את אלוהים ואף איני מכבר את בני האדם. 5 אולם מוטב שאצדיק את האישה הזאת במשפטה, שאם לא כן היא המשיך להטריד אותי ולא תעוזב האישה. 6 האדון המשיך: ”שמעו מה שאומר אותו במנוחה“. 6 האדון המשיך: ”שמעו מה שאומר השופט הרשע. אם אפילו שופט רשות זה הענה לתחינות האישה, 7 האם איןכם חושבים שאלווהים ישבוט בצדק את בניו המתחפלים אליו יומם ולילה? האם יתמהמה בעניינם? 8 אלוהים יענה להחילתם במרה וויצויה את הצדק לאור. אולם כשבנ-האדם יחוור, האם ימצא אמונה בארכץ?“ 9 ישוע סיפר משל נוסף. הפעם היה המשל מכובן אל הנאוותנים החושבים את עצם לצדיקים נמורים ומזולגים לאחרים: 10 ”שני נשים באו להתחפל בבית-המקדש. האחד היה פרוש נאה וצדיק בעינו עצמו, והשני היה נובה מכס רמאי. 11 הפרוש הגאה התחפל כך: אני מודה לך אלוהים על שניינו חוטא ככל האחרים, ובמיוחד שאני חוטא כמו רומיות, לא עשקתו ולא נאפט. 12 אני צם פעמיים בשבוע ונוטן לך. אלוהים, מעשר מכל רוחבי. 13 – לעומתו המוכס הרמאי שעמד במרחב מה, לא העז להרים את עינויו כשתחפלל, אלא חכה על חזונו

אזור השומרון. 12 בבואו אל אחד הכהנים ראה עשרה מצורעים עומדים במרחב מה 13 וקוראים בתחינה: ”ישוע רבנו, רחם עליינו!“ 14 ישוע הביט בהם ואמר: ”לכדו אל הכהן והראו לו שורפאתם!“ כהוותם בדרך הם נרפאו. 15 אחד הנרפאים חזר אל ישוע וקרא בשם מה ובצלה: ”הלהויה, אני בריא!“ 16 האיש, שהיה שומרוני, נפל על פניו לרגלי ישוע והודה לו עמוק ליבו על רפואי אותו. 17 ”האם לא ריפאתי עשרה אנשים?“ שאל ישוע. ”היכן תשעת האחרים?“ 18 האם רק השומרוני הזה חזר כדי להודות לאלווהים?“ 19 ”קום ולך, אמוןך ריפה אוחך“, אמר ישוע לאיש. 20 וום אחד שאל הפרשנים את ישוע: ”מתי תבוא מלכות האלווהים?“ ”מלכות האלווהים לא תבוא בצוורה גלויה“, השיב ישוע. 21 לא תוכלו לומר: ”מלכות האלווהים כאן“. או ”מלכות האלווהים שם“. כי מלכות האלווהים היא בקרבתם. 22 ישוע בנה אל תלמידיו ואמר: ”יבוא הזמן שתשתוקקו כל-כך שאחוזה אליכם, ולו גם ליום אחד בלבד. אך משאלתכם לא תħמלא. 23 ”אם מישרו יאמר לכם: ”דריתו את המשיח במקום פלוני! אל תאמינו לו ואל תלכו לחפש אותו. 24 כי כשיבוא בצד-האדם באמת, תדרעו זאת לא כל ספק; בואו ייראה לעין כברק המאיר את השמים מקצת לקצתה. 25 אבל לפני כן עליו לسبול הרבה ולהודיעות על-ידי הדור הזה. 26 ”בימי בצד-האדם יתנהלו היחסים כבמיינוות. 27 בצד-האדם אכלו, שטו והתחננו – הכל התנהל כרגע עד היום שבו נכנס נוח לתיבת, והוא בא המבול והשميد את כולם. 28 ”גם ביום של לוט היה המצב רומה: האנשים אכלו, שטו, קנו, מכרו, נטעו ובניו. 29 אולם ביום שעזב לוט את סדור המטהר אלוהים אש וגפרית על העיר, והשميد את כולם. 30 כך יהיה המצב ביום שובי. 31 ”אם תהיה מוחוץ לבית ביום ההוא – אל תחוור לארצו את חפציך: אם תהיה בשדה – אל תחוור העירה. 32 זכרו מה קרה לאשת לוט! 33 – מי שמנסה להציל את חייו יאבד אותם; מי שיוטר על

וַתִּקְיָם כָּל מַה שָׁנֶבֶים אָמְרוּ עַל בָּנֵדָהֶם.³² יְמִסְדוּ אֹתוֹ לִידֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר יַהֲלִלוּ בָּן, יְלַעֲנוּ לָן, יַרְקֻוּ בְּפָנָיו.³³ יַצְלִיףוּ עַלְיוֹ בְּשׁוֹטִים וַיְמִיתוּ אֹתוֹ: אָבֶל בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי יָקוּם לְחַחִיה.³⁴ הַתְּלִמְדִים לְאַהֲבָנוּ עַצְמוֹ וַיַּשְׁפַּל וַיַּמְשַׁפְּלֵל אֶת עַצְמוֹ יְכֹובֵד.³⁵ יְוָיָם אֶחָד הַבִּיאוּ כַּמָּה אַמְּהוֹת אֲתָיָהָן אֶל יִשְׁוע כָּדי שִׁבְרָךְ אֶתְכָם. אֶבֶל הַתְּלִמְדִים לְאַהֲבָנוּ לְהַשְׁתַּחַת אֶלְיוֹן.³⁶ קְולֹת הָאָנָשִׁים הַרְבִּים שַׁעֲבְרוּ עַל פָּנֵי עֹרְדוֹר אֶת סְקָרְנוֹת,³⁷ וְלֹכֶן שָׁאָל: "מָה מַתְרַח שָׁאָן?"³⁸ יִשְׁוע מִצְרָתָה עֹוֶב לְפָנֶיךָ! "יִשְׁוע בְּנָדָוד, רָחֵם עַלְיוֹ!"³⁹ הָאָנָשִׁים שָׁהַלְכוּ לִפְנֵי יִשְׁוע גָּרְדוּ בְּעִוּור וַיְנִיסוּ לְהַשְׁתִּיקָן, אֶךְלֹא הַצְלָחָה. צַעֲקוֹתָיו הַלְכָוָן וּגְבָרוֹ: "בְּנָדָוד, רָחֵם עַלְיוֹ!"⁴⁰ קְרִיאֹתָיו הַנוֹּאשָׁות שֶׁל הַעִוּור הַנְּיעִוָּר לְאוֹזְנוֹ שֶׁל יִשְׁוע וְהָוָא עַצְר. "הַבִּיאוּ אֶלְיָהָן תְּיוֹהָה יִשְׁוע:⁴¹ מָה אַתָּה רֹצֶחֶת שָׁאָה שָׁאָה לְמַעַנְךָ?" אָדָרְנוּ, אֲנִי רֹצֶחֶת לְרֹאֹתָה!⁴² הַתְּחַנֵּן הַעִוּור. "רָאִיתָךְ נִתְהַנֵּה לְךָ!" הַשִּׁיבָּה יִשְׁוע. "אַמְוֹנָתְךָ רִיפָּה אָוֹתְךָ."⁴³ מִזְדַּבְשָׁה אֶלְיוֹ רָאִיתָו וְהָוָא הַלְךָ אַחֲרֵי יִשְׁוע, מַהְלָל וּמַשְׁבָּח את האֱלֹהִים. גַּם שָׁאָר הָאָנָשִׁים שָׁרָאוּ אֶת הַפְּלָא הַלְלוּ וַיִּשְׁבְּחוּ את האֱלֹהִים.

19 יִשְׁוע הַנְּיעָלָה לִירִיחוּ וַיַּעֲבֵר בַּרְחֹבוֹת הָעִיר.² אִדְם אֶחָד בָּשָׁם זֹכִי, אֲשֶׁר הוּא מִנהָל בְּכִיר בְּרִשְׁוּוֹת המִכְסָה, בָּעֵל הַשְּׁפָעָה וּכְמוּבוֹן עַשְׂיר גָּדוֹל.³ רָצָה לְרֹאֹת את פָּנָיו של יִשְׁוע. אָבֶל זֹכִי הִיָּה נָמוֹךְ-קָומָה, וְהַקָּhal הַרְבָּה הַסִּתְרָה מִמְנָנוּ אֶת יִשְׁיעָה.⁴ זֹכִי רִץ לְפָנֵי הַקָּhal הַרְבָּה טִיפָּס עַל עַז שִׁקְמָה בְּצֵד הַדָּרֶךְ עַל מִנְתָּשָׁוֹל לְהַתְּבִּין בְּבִשְׁוע לְאַהֲרֹנָה.⁵ כַּאֲשֶׁר עַבְרָה יְשֻׁעָה לִידֵי הַעַז, הָרִים אֶת עַיְנָיו וְהַבִּיט בְּזֹכִי. "זֹכִי קָרָא לְךָ לְיִשְׁוע בְּשָׁמוֹ," דָּרַד מַהְרָה מִהָּעָז, כִּי הַיּוֹם עַל-לְהַתְּאָרֶח בְּבִיתְךָ.⁶ זֹכִי מִיהָר לְהַדְתָּה מִהָּעָז וּקְיַבֵּל אֶת פָּנָיו של יִשְׁוע בְּשִׁמְמָה וּבְשִׁוּן.⁷ כַּדְבָּר לֹא מֵצָא-חָן בְּעַיְנִי הַקָּhal. יִשְׁוע עַומֵּד לְהַתְּאָרֶח בְּבִיתְךָ שֶׁל חָוטָא יְדוֹעָ! "רְטָנוּ.⁸ אָוָלָם זֹכִי עַמְדָה לְפָנֵי הָאָדוֹן וְאָמָר: "אָדָונִי, מַהְיוּם וְהָלָה אָתָן אֶת מַחְצִית רַכּוֹשִׁי

בְּחִרְתָּה וְקָרָא: אֱלֹהִים, סָלָח לִי. רָחֵם עַל חָוטָא שְׁכָמוֹנִי.¹⁴ אֲנִי אָמַר לְכֶם. גָּוְבָה הַמְכָס הַהָא הַלְּךָ לְבִתוֹ נִקְיָה מִחְתָּא. וְלֹא כָּן הַפְּרוֹשׁ! כִּי מַי שְׁמַכְבָּד אֶת עַצְמוֹ יְכֹובֵד.¹⁵ יְוָיָם אֶחָד הַבִּיאוּ כַּמָּה אַמְּהוֹת אֲתָיָהָן אֶל יִשְׁוע כָּדי שִׁבְרָךְ אֶת הַתְּלִמְדִים לְאַהֲבָנוּ מִתְּמַנְעָה מִהָּמָם. כִּי לְכָאַלה שִׁיכָת לִילְדִים לְבָאָלִי וְאֶל תְּמַנְעָה מִהָּמָם. כִּי לְכָאַלה שִׁיכָת מִלְכָות הָאֱלֹהִים. אֲנִי אָמַר לְכֶם: מַי שְׁלָא מִקְבֵּל מִלְכָות הָאֱלֹהִים כָּמוֹ יְלָה, לֹא יוּכְלָה לְהִיכְנָס אֶלְיהָ.¹⁶ אִישׁ מִכּוֹבֵד אֶחָד שָׁאָל אֶת יִשְׁוע: "רְבִי הַטוֹּב, מַה עַל לְעֹשָׂה כְּדֵי לְכֹוֹת בְּחִי נִצָּח?"¹⁷ (aiōnios g166)

"מִדּוּעַ אַתָּה קוֹרֵא לִי טֹוב?" שָׁאָל יִשְׁוע. "רְקָאֵלָה אֱלֹהִים טֹוב.¹⁸ אָנָך בְּתִשׁוּבָה לְשָׁאַלְתָּךְ. הַרְוי אַתָּה מִכְרֵא אֶת הַמְצֹוֹת: לְאַתְּ רַצְחָה, לְאַתְּ נָאָף, לְאַתְּ תְּנֻבָּה, לְאַתְּ עַנְהָה בְּרַעַךְ עַד שְׁקָר, כְּכָבֵד אֶת אַבְיךָ וְאֶת אָמֵךְ."¹⁹ אֲתָא כָל הַמְצֹוֹת הָאֱלָה אֲנִי שָׁוֹמֵר מִילְדוֹתִי.²⁰ השִׁבָּה אַיִשׁ עַלְיָדָךְ לְעֹשָׂה עוֹד דָבָר אֶחָד," אָמַר לוֹ יִשְׁוע. "מִכּוֹר אֶת כָל מַה שִׁשְׁ לְךָ וְתַּן אֶת הַכְּסָף לְעַנִּים – כְּךָ תָּנוֹר לְךָ אַוְצֵר בְּשָׁמִים. אַחֲרָכָךְ בְּוֹא אַחֲרָי."²¹ כְּאֲשֶׁר שָׁמַע הָאִישׁ אֶת דְבָרֵי יִשְׁוע הַלְךָ מִשְׁמָ בְּצִעְרָרְבָּ. כִּי הַיָּה עַשְׁר מַאֲוִידָה.²⁴ יִשְׁוע לְיוֹהָה בְּעַנְיוֹנִי אֶת הָאִישׁ וְאָמַר לְתְלִמְדִיו: "לְאִידָם עַשְׁר קָשָׁה מַאֲוִידָה לְהִיכְנָס לְמִלְכָות הָאֱלֹהִים.²⁵ קָלָי יָוֹתֵר לְנִמְלָל לְעַבְור דָרְךָ חֹור הַמְחַטָּה מִאֲשֶׁר לְאִישׁ שָׁוֹר לְהִיכְנָס לְמִלְכָות הָאֱלֹהִים.²⁶ אִם כָּל-כָּךְ קָשָׁה לְהִיכְנָס לְמִלְכָות הָאֱלֹהִים. מַי, אִם יִשְׁוע: "אֱלֹהִים יָכֹל לְעֹשָׂה אֶת מַה שְׁבַּנְיָה אָדָם אַיִם יָכֹל לְהִיוֹשָׁע?" שָׁאָל הַשְׁמָעוֹת כָּן.²⁷ הַשִּׁבָּה לְהַמְּלָאָה, אֲנִי יוּכְלָה לְעֹשָׂה אֶת מַה שְׁמַעְתָּךְ?²⁸ אִם כָּל-כָּךְ קָשָׁה לְהִיכְנָס לְמִלְכָות הָאֱלֹהִים. מַי, אִם יִכְלֵל לְהִיוֹשָׁע?²⁹ "כָּן, "הַשִּׁיבָּה יִשְׁוע, "וּכְלָמִיד שְׁעָבָר לְיִשְׁוע.³⁰ יְקַבֵּל בְּתִמְרוֹת כְּפָלָכְלִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וְחַי נִצָּח בְּעוֹלָם הַבָּא." (aiōnios g166, aiōnios g165)

לעננים וכל מי שלקחתי ממנה כסף במרימה, אחויר לו פִי הַאֲרְבָּעַ! ⁹ "הִיּוּם בָּאֶת יְשֻׁעָה לְבֵית הַזֹּה!" קָרָא יְשֻׁעָה. כי זכי הוא בְּנֵי אָבָרָהָם. ¹⁰ ואכן בְּנֵי אָדָם בא לְחִפּשׁ וְלְהַשְׁיעַת האָבוֹדִים. ¹¹ בְּכַשְׂתַּקְרָבוֹ לִירוֹשָׁלָם, יְשֻׁעָה סִפְרָה לְתַקְנוֹן לִירוֹשָׁלָם. יְשֻׁעָה סִפְרָה לְתַלְמִידָיו מְשֻׁלָּח, כִּדי לְתַקְנוֹן את הרושם המוטעה שהיוה להם שמלוות האלוהים עומחת לְבוֹא בְּכָל רַגְעָה. ¹² "אַצְּיל אֶחָד נִקְרָא לְאָרֶץ רְחוּקָה כִּדי לְקַבֵּל את כְּתָרָה המלוֹכה עַל מַחְוּןָנוּ. ¹³ לְפִנֵּי צָאתוֹ לְדַרְךָ קָרָא לְעֶשֶׂרֶת מִשְׁרָתָיו, נָתַן לכל אחד מהם מַטְבָּע וְהַבָּא וְאָמַר: 'הַשְׁקִיעוּ אֶת הַכְּסָף שְׁהָדוּדָה לְנָאוֹתָה לְהַדְּבִרָה' ¹⁴ רַבִּים מַבְנֵי אֶרְצֵנוּ שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְסַחְרוּ בּוּ עַד שָׁאַחֲזָוָר. ¹⁵ מַחְאָתָם לְאָהוּלָה, וְהַצְּיל הַוּכָתָר לְמֶלֶךְ. כַּשְׁחוֹר הַמֶּלֶךְ לְבִתְתוֹ קָרָא אֶלְיוֹ אֶת עֶשֶׂרֶת המִשְׁרָתָים, וְשָׁאַל אָוֹתָם מַה עָשׂוּ בְּכָסֶף שְׁנַתֵּן לָהֶם וְכָמָה הַרְוֹויָה. ¹⁶ הַמִּשְׁרָתָה הָרָאָשׁוֹן בָּאוֹמָר: 'אֲדֹנוֹ, מַמְטָבָע הַזָּהָב שְׁוֹתָה לִי הַרְוֹחֶת עַשְׂרֶה מַטְבָּעוֹת זָהָב.' ¹⁷ "יְפָה מָאוֹת מִשְׁרָתִי הַטוֹּב! שִׁיבַּח אָוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ.' מַאֲחָר שַׁהְכָּחָת אָתָּה נִמְנוֹתָךְ בְּמַעַט שְׁהַפְּקָדָתִי בַּיּוֹדָךְ, אַנְּיָ מִמְּנָה אָוֹתָךְ שְׁלִיטָה עַל עַשְׂרֶה עִירִים. ¹⁸ "גַּם הַמִּשְׁרָתָה הַשְׁנִי דִּיוֹוחָה עַל רֹוֹתָה, פִּי חִמְישָׁה מַמְּהָ שִׁקְבָּל. ¹⁹ "אָוֹתָךְ אַנְּיָ מִמְּנָה שְׁלִיטָה עַל חַמְשָׁ עִירִים, אָמַר לוּ הַמֶּלֶךְ. ²⁰ אַחֲר כֵּךְ בָּא הַמִּשְׁרָתָה הַשְׁלִישִׁי וְאָמַר: 'אֲדֹנוֹ, הַנָּה הַמַּטָּבָע שְׁנַתָּה לִי; שְׁמַרְתִּי אָוֹתוֹ בְּמַטְפָּחָת וְלֹא נִגְנַתִּי בּוּ. ²¹ כִּי פְּחַדְתִּי מִמְּךָ, מִפְּנֵי שָׁאתָה אִישׁ קָשָׁה; אַתָּה לְזַקֵּחַ מַה שָׁלָא זְרַעַת.' ²² מַדְשָׁע שְׁכָמוֹךְ! קָרָא הַמֶּלֶךְ בְּזַעַם. 'אִישׁ קָשָׁה אַנְּיָ? מִיד אָרְאהָ לְךָ כִּמָּה קָשָׁה אַנְּיָ יָכֹל לְהַזֹּהַן! אִם יָדַעַת שָׁאַנְיָ לְזַקֵּחַ מַה שָׁלָא שִׁיךְ לְךָ וְקוֹצֵר את מַה שָׁלָא זְרַעַת.' ²³ מַדְרֹעַ לְאַהֲרֹן הַפְּקָדָת את הַכְּסָף בְּבָנָק? כֵּךְ לִפְחֹת הַיּוֹתִי מִקְבֵּל רִיבִּית! ²⁴ "הַמֶּלֶךְ פָּנָה אֶל הַעֲוֹמְדִים סְבִיבָוֹ וּפְקָד: 'קָחוּ מִמָּנָה אֶת הַמַּטָּבָע וְתַנְוּ לְאִישׁ שְׁהַרְוֹויָה אֶת הַסְּכוּם הַגְּדוּלָה בַּיּוֹתָר!' ²⁵ "אַבָּל, אֲדוֹן, אָמַר בְּמַחְאָה, 'יִשְׁלַח לְמִסְפִּיקִי!' ²⁶ 'נִכּוֹן, הַשִּׁיבַּח הַמֶּלֶךְ.' אַנְּיָ

יבוא בעצמו, יהרגו את הכהנים וישכיר את הכרם לאחרים...”⁴⁶ חס וחילילה שיעשו כך האנשים! קראו השומעים. ⁴⁷ ישוע נוץ בהם את מבטו ואמר: “מה לדעתכם כוונת הפסוק בתהילים: ‘אבן מסו הובנים, הייתה לך בראש פינה?’” ⁴⁸ ישוע הוסיף: “מי שיפור על האבן הזאת יתגנץ לרסיסים, ומיתיפור עליו האבן ישחק לאבק.” ¹⁹ הסופרים וראשי הכהנים הבינו שהם הכהנים הרשעים במשל ורצו לאסור את ישוע, אבל הם פחרו שמא העם יחולל מהומות. ²⁰ הסופרים וראשי הכהנים ציפו להודמנות מתאימה לאסור את ישוע ולמסור אותו לידי השלטונות. יום אחד שלחו אליו מרגלים בדמות אנסים תמיימים, כדי שינסו להכחישו בלשונו. ²¹ “רבי,” פתחו מרגלים אלה, “אנחנו יודעים שאתה איש ישרא, ושאיש אין יכול להשפיע עלייך לשקר. אנחנו נם יודעים שאתה באמות מלמד את דבר־אלוהים.” ²² אמרו לנו, האם עליינו לשלם מס לקיסר הרומי או לא?” ²³ ישוע הבין את מזימותם וליכן ענה: “תנו לי מטבח ואומר לכם. מחתה לדמות החקוקה כאן? ושל מי השם החקוק מחתה לדיות? של הקיסר.” השיבו. ²⁵ “אם כן, תננו לקיסר את מה שישיך לו, ותנו לאלהים את מה שישיך לאלהים!” ²⁶ ניסויהם להכחישו בלשונו לא הצליח. הם החפלו כל־כך מתשוכתו עד שלא היו מילים בפייהם. ²⁷ חבורה של צדוקים (שאין מאמינים בתקיית המתים) באה אל ישוע ושאלה: ²⁸ “רבי, משה רבנו לימד אותנו בתורה שאם אדם נשוי מות ואינו משאיר אחורי ילדים. חייב אחיו להתחן עם האלמנה. כדי שתוכל לולדת בן שישא את שם המת.” ²⁹ במשפחה אחת היו שבעה אחים. האח הבכור התחן וכעבור זמן קצר מת ולא השair אחורי בן. ³⁰ האח השני התחן עם האלמנה, ונעם הוא מות ולא השair בן. ³¹ כך היה גם עם האח השלישי. בקיצור, כל שבעת האחים התחנעו עם האישה האחת. כולם מתו ולא השairו אחריהם ילדים. ³² לבסוף מותה גם האישה. ³³ “רבי, למי תהיה שייכת האישה הקונין.” ⁴⁶ בכתבי־הקדוש כתוב: ‘ביתי בית־הפלחה’, קרא ישע, אבל אם הפקתם אותו למאורת נבאים!’” ⁴⁷ ישוע לימד יוסדים בבית־המקדש. הסופרים, ראשי הכהנים והזקנים חיפשו דרך להיפטר ממנו. ⁴⁸ אך הם לא ידעו מה לעשות, מפני שככל העם אהב אותו והקשיב לדבריו בתשומת לב מרובה.

20

באחד מאותם ימים, כשהלמד ישע את העם בבתי־המקדש וספר לו את בשורת ה’, ניגש אליו הכהנים, הסופרים והזקנים ושאלوه: ² “באיזו רשות אתה עשה את כל הדברים האלה?” ³ “עננה לשאלתכם בתנאי שתענו לשאלתי”, השיב להם ישוע. ⁴ “האם יוחנן המטביל נשלח על־ידי אלוהים או על־ידי בני־אדם?” ⁵ הם התיעצו ביניהם: “אם גניד שאלהיהם שלח את יוחנן, ישוע ישאל אותנו מדוע לא האמינו בו.” ⁶ אבל אם גניד שאלהיהם לא שלח את יוחנן, העם יתגנול עליינו, כי כולם מאמינים שיוחנן היהنبي מאת אלוהים.” ⁷ לבסוף השיבו שאניהם יודעים את התשובה. ⁸ “אם כן, נם אני לא אשיב לשאלתכם”, אמר ישוע. ⁹ ישוע פנה אל העם וספר להם את המשל הבא: “איש אחד נטע כרם ענבים, השbir אותו לכורמים זרים ונסע לארץ רחואה לכמה שנים. ¹⁰ בהגע מועד הבציר שלח בעל הכרם אחד מאנשיו לאסוף את חלקו ביבול הענבים. אבל הכהנים הכו את השלח ושלחו אותו חורה לאדוניו בידים ריקות. ¹¹ בעל הכרם שלח שליח אחר, אולם גורלו היה כנורל קוורמו: הכהנים הכו אותו. קיללו אותו ושלחו בו ידיים ריקות. ¹² בעל הכרם שלח אדם שלישי, אבל נם אותו הם פצעו ונירשו ממש. ¹³ “מה עשה?” שאל את עצמו בעל הכרם: ‘אולי אם אשלח את בני האהוב הם יփחדו מפנוי ויכבדו אותו.’ ¹⁴ אוליCSR האהנים את הבן אמרו: ‘יש לנו כאן הזדמנויות: הבן הזה יירש את הכרם לאחר מות האבינו, אולי אם נהרגו אותו נזכה אנחנו בכרם?’ ¹⁵ והכהנים נירשו את הבן מהכרם והרגו אותו. “מה לדעתכם יעשה בעל הכרם?” ¹⁶ אני אומר לכם, הוא

העירו את תשומת לבו לעבודת האבניים המהודרת של בית המקדש, ולחפצים היקרים שתרמו האנשים. ⁶ "אתם יוכלים לחתפعل מהמראה בינויתם, אמר להם ישוע". אולם יכוא הום שחכל יהירס; אף אבן לא הייאר במקומה. ⁷ "רבוי, מתי יקרה הדבר?" שאלו התלמידים. "האם נקבל אזהרה מראש?" ⁸ השיב ישוע: "אל הגיוחו לאייש למדותיהם. אנשים רבים יבאוו ויטנו כי הם המשיח, ויודיעו שהקץ קרוב. אבל אל תאמינו להם. ⁹ כאשר תשמעו על מהומות ומלחמות, אל תיבחוו ואל תאבדו את עשתוניותם. כי אמנים הפרוצנה מהמלחמות. אבל הקץ לא יבוא מיד. ¹⁰ מדינות ומלכות תילחנה זו בזו, ¹¹ בארץות רבות תחולנה רעדות אדריות ומגפות, ויהיה רעב גדול; ¹² בשם ייראו מראות נוראים ואותות נדולים. ¹³ אולם לפני שיתרחשו כל הדברים האלה ירדפו אתם. ישפטו אתכם בכתircנסת. ישליכו אתכם לכלא ויעמידו אתכם לפני מלכים ושלייטים לעלי. ¹⁴ אל תדאגו כיצד תנתנום בפני האשמעותיהם. ¹⁵ כי אישים בפיקם את המילים המתאימות, ואתן לכם חכמה שאובייכם לא יוכלו להתמודד איתה ולסתור אותה. ¹⁶ גם האנשים הקרובים אליכם ביותר יבנדו בכם ויביאו למסרכם, ויהיו ביןיכם כאלה שימושו. ¹⁷ כולם ישנוו אתכם משום שאתם שייכים לי, ¹⁸ אולם אף שערכה אחת לא תיפול מראשם! ¹⁹ בנאמנותם ובעמידתכם האותנה תושעו את נפשותיכם. ²⁰ "כאשר תראו את ירושלים מוקפת אויבים דעו שהורבנה קרוב. ²¹ או תושבי יהודה יברחו אל ההרים; על תושבי ירושלים להשתדל לבסוף מהעיר, ואוי לתושבי הסביבה שניסו להיכנס לירושלים! ²² יהיו אלה ימי נקם אשר נועד לקיים את נבואות התנ"ך. ²³ אוי לנשים החרות ולמניקות באוטם ימים, מפני שארה נדוליה תבע על הארץ, ואלוהים ישפוך את זעמו על העם הזה. ²⁴ רבים יהרגו

בתהית המתו? הלא כל השבועה התחתנו אתה!" ³⁴ נושאין הם רק בשבייל האנשים בעולם הזה, השיב להם ישוע. ³⁵ "אללה שיזכו לkom מן המתים ולהיות לנצח בעולם הבא, לא יינשאו. ³⁶ בעולם הבא הם יהיו כמלאים ושוב לא יכולם למות. הם גם בני-אלוהים, משום שהם שוכנו להחייה, משה בוגנע לשאלתכם אם יקומו המתים להחייה, משה רבבו אשר ב תורה את דבר תהית המתים. כתיאר משה כיצד נгла אליו כי בסנה הבוער, הוא קרא לה: אלוהי אברהם, אלוהי יצחק ואליהו יעקב. ³⁷ זה כדי לומר שה הוא אלוהי החיים ולא של המתים, כי עניין אלוהים האנשים האלה חיים. ³⁸ "ויה ענית, רבוי, שיבחו אותו סופרים אחדים, ואיש לא העז לשאול אותו שאלות נוספת. ⁴¹ שאל אותו ישוע שאלה: מדורע טענים האנשים שהמשיח הוא בנדוד? ⁴² הלא דוד עצמו אומר בתהילים: נאם הוא לא אדני, שב לימינו ⁴³ עד אשית אויביך הדם לרוגליך. ⁴⁴ כיצד יכול המשיח להיות בנו של דוד ונם אדונו? ⁴⁵ בעודם כל העם מקשיב לו פנה ישוע אל תלמידיו ואמר: ⁴⁶ "היוודהו מהסופרים שאוהבים ללבוש נימיות ולהיראות לפני האנשים בשוקים. כדי שכולם ייתנו להם כבוד. הם אוהבים לשבת במושבות הנקבדים בכיה-הכנסת ובסעודות וחגיגות. ⁴⁷ הם מעמידים פניו צדיקים תמיימים, ומתפללים הציבור תפילות ארוכות כדי לשות רושם. אבל באותה עת הם מרומים את האלמנות ומגירות אותן מבתייןן. משום כך אלוהים ישפטו אותם בחומרה רבה מאד."

21 ישוע עמד בבית-המקדש והבית בעשרים שמכאים את תרומותיהם אל תיבת האוצר. ² בין התורמים הרבים הבחן גם באמונה עניה שתרמה שתי פרוטות. ³ "אומר לכם את האמת. "העד ישוע, "האלמנה העניה הזאת תרמה יותר מכל העשירים האלה נם יחד! ⁴ כי העשירים תרמו סכומים קטןים ביחס לרכוש הרבה שיש להם, ואילו האלמנה זאת נתנה את כל מה שהיא לה". ⁵ אחדים מתלמידיו

משמר בית-המקדש שמהו מWOOD על העוזה שהציגו להם יהודה, והבטיחו לו כסף.⁶ מאותה עת חיפש יהודה הזרמנויות להסניר את ישוע לירידיהם. ככלא יהיה בחברת אנשים רבים.⁷ ברגע חן הפסק, ביום שבו מקרים זבח,⁸ שלח ישוע את פטרוס ויוחנן להכין את הסדר.⁹ "היכן אתה רוצה שנין את הסעודת? שאל את ישוע.¹⁰" בכניסה לירושלים, תפנשו אדם נושא כד מים,¹¹ השיב ישוע, "לכו אחורי, היכנסו אל הבית שאלי יכנס"¹² ואמרו לבעל הבית: 'רבנו בקש שתראה לנו את תדר האורחים אשר הכנתי לו ולתלמידיו בשבייל הסדר'.¹³ הוא ווביל אחכם אל הקומה השניה ויראה לכם חדר גדול שהcinין למעננו. שם תכינו את הסעודת."¹⁴ פטרוס ויוחנן הילכו העירה; הcóל התרחש בדרכך כפי שאמר ישוע, והם הכינו את הסדר.¹⁵ מאוחר יותר הינו יושע ושאר התלמידים, וכשהגיעה השעה התישבו כולם סביב השולחן.¹⁶ "נכפתו לאוכל אתכם את סעודת הפסק לפני שאתיסר", פתח ישוע ואמר:¹⁷ "אני אומר לכם ששוב לא אוכל את סעודת הפסק, עד אשר תתקיים במלוא ממשועחה במלכות האלוהים."¹⁸ לאחר מכן נמן לקח ישוע כוס יין, ברך ואמר: "קחו את היין ושתו ממנה כולכם.¹⁹ "דעו لكم ששוב לא אשתה יין עד אשר תבוא מלכות האלוהים."²⁰ לאחר מכן הואלקח כייר לחם (מצה), הודה לאלוהים עלי, פרס את החלם לפטרוסות, נתן לתלמידיו ואמר: "זהו נופי הנitin בעדכם. עשו זאת לזכרון".²¹ בתום הסעודת הגיש להם ישוע עוד כוס יין ואמר: "כוס זאת מסמלת את הברית החדשה בין אלוהים לבנייכם - ברית שנחתמה בדמי.²² אולם ליד השולחן ישב האיש שנסניר אותו. בז'ה אדם הולך למות מפני שנזר עלי, אולם אני אומר לכם: אווי לו לאיש שנסניר אותו!"²³ התלמידים החלו לשאול זה את זה מי מהם עלול לעשות מעשה נורא שכזה.²⁴ בין התלמידים התעורר ויכוח: מי מהם החשוב ביותר.²⁵ אמר להם ישוע: "בעולםנו רודים המלכים והשליטים בנתיניהם, בהרוב האויב או יונלו לכל קצונות תבל, וירושלים תיפול בידי גויים אשר ידכו אותה עד שתסתומים תקופת שלטון הגויים במועד שקבע ה".²⁶ אאותה מבשרי רעה יופיעו בשמש, בירח ובכוכבים, ואילו על פני הארץ - עמים שלמים יתיאשו וופחדו מגעש הים והנלים הסוערים.²⁷ אנים יתעלפו מאיימה בצד האדים בא בענן, בנבורה ובכבוד רב.²⁸ כאשר יתחלו כל הדברים האלה להתרחש, התעדדו והרימו את הראשם. כי ישועתכם קרובה!²⁹ אחר כך סייף להם ישוע את המשל הבא: "הכיתו בעץ ההאגה או בכל עץ אחר.³⁰ כאשר העץ מלבלב יודעים אתם שקרב הקץ בלי, שיאמרו לכם זאת.³¹ כאשר כל מה שספרתי לכם יתחיל להתרחש, דעו לכם שמילכות האלוהים קרובה.³² אני אומר לכם: כל הדברים האלה יתרחשו לפני שיחלוף הדור הזה.³³ השם והארץ יחלפו, אבל דברי לא יחלפו.³⁴ "היזרו לכם - אל תאבדו את הראש בשכבות, בboveנות. בתענוות ובאניות מוחיה, פן יבוآل עליים היום ההוא במפתח, כמלכודת.³⁵ היום ההוא יבוآل על כל יושבי הארץ!³⁶ משומך שימרו תמיד על ערנותכם, והחפלו שאלוהים יעניק לכם כוח לצאת בשלום מכל העתיד להתרחש, ולהתיצב לפני בצד האדים.³⁷ יומיום הלק ישוע למד בבית-המקדש, והעם היה מתאסף בהמוני משענות הבוקר המוקדמת כדי להקשיב לדבריו. בלילות נהג ישוע לлечת לשון על הר הוויטם.

22

בהתקרבת הג הפסק חיפשו ראשי הכהנים והסופרים דרך להיפטר מישוע בלי לעורר מהומות בעם - דבר שפחדו ממנו מאוד.³ אז נכנס השטן ביהודה איש קריות, שהיה אחד משנים-עשר תלמידיו ישוע.⁴ יהודה הלק אל ראשי הכהנים ואל מפקדי משמר בית-המקדש כדי להתייעץ איתם כיצד להסניר את ישוע לירידיהם.⁵ ראשי הכהנים ומפקדי

ובכל אלה נחשבים לדורשים בטוב נתיניהם.²⁶ סבלו הרבה הוא התחפל בדרכות רבה, וויעתו נפה על הארץ צפיפות דם נורולות.²⁷ כאשר סיים ישע את תפילתו וחוזר אל תלמידיו, מצא אותם ישנים מרוב צער ועייפות.²⁸ "מדוע אתם ישנים?" שאל ישע. "קומו והתחפלו שלא תבואו לידי ניסיון."²⁹ בעודו מדבר התקרב אליו קהיל גודל של אנשים ובראשם צעד יהודה, שהיה אחד מטלמידיו. יהודה קרב אל ישע כדי לנש��.³⁰ אלום ישע אמר לו: "יהודה, האם בנשיקה אתה עומד להסניר את בונ' האדם?"³¹ כשהראו התלמידים את העומד להתרחש שאלו את ישוע: "אדון, אתה רוצה שנכח אותך בחרכות שלנו?"³² אחד מהם קיצין את אותו הומני של עבד הכהן הנורול.³³ ישע עצר בעדר ו אמר: "הניחו להם לעשות את שלהם". לאחר מכן נגע באוזנו של העבד וריפה אותה.³⁴ ישע פנה אל ראשי הכהנים. מפקדי משמר בית המקדש והזקנים שבאו לאסרו: "מדוע אתם באים אליו בחרכות ובמקולות, האם אנו נגב או שודד?"³⁵ מדוע לא אסרתם אותו בቤת המקדש? הרוי היה שם כל יום. אבל זהה שעתכם, ושעת שלטונו החושך."³⁶ הם אסרו את ישע והובילו אותו אל בית הכהן הנורול. פטרוס הילך אחריהם במרחיק-מה.³⁷ אלום הatztraf אליהם כשהדר ליקו מדרוה בחצר והתישבו סביבה. היא משרתת אחת הבחינה בפטרוס לאור המדורות. היא נעצה בו מבט וקראה: "האיש הזה היה עם ישע!"³⁸ פטרוס התקשח בתקוף את דבריה: "אישה, אני מכיר אותך כלל!"³⁹ בעבר זמן קצר הבחין מישע אחר בפטרוס. "אתה והרי אחד מהם!" אמר. "מה פתאות." "התקשח פטרוס", אמרני אחד מהם!⁴⁰ בעבר שעה בערך העיר אדם נוסף: "אין לי ספק שהאיש הזה היה עם ישע, כי שניהם מהנגליל."⁴¹ פטרוס התקשח שוכן: "בן-אדם, אני יודע על מה אתה מדבר! לפניו מරחיק-מה, כרע על ברכייו והתחפל:⁴² "אבי, אם יש ברצונך, أنا הרחק ממני את כס היחסורים. אלום נזכר פטרוס בדבריו נשמעה קריית התرنגול. אז באותו רגע פנה ישע והבית בעינוי של פטרוס. אז נזכר פטרוס בדבריו האדון: "לפנֵי קריית התرنגול תתחחש לי שלוש פעמים."⁴³ הוא יצא מהחצר ומירר נלה אליו מלאך מן השמים וחויזק אותו.⁴⁴ בandal

הורדוס ופילטוס, שהיו עד אז אויבים, הפכו באותו יום לירידים.¹³ פיטוס אסף את ראשי הכהנים, ומנהיגים אחרים ואת העם.¹⁴ והודיע להם: "הבאתם לפני את האיש הזה וטענתם שהוא מיסת את העם למרוד בשלטון. חקרו אותו היטב בנסיבותם ולא מצאתי כל יסוד להאשיותיכם!"¹⁵ גם הורדוס לא יצא כל אשמה בישוע, ולכון שלח אותו אלין. האיש הזה לא עשה כל מעשה שדרינו מותה!¹⁶ משום כך אלקה אותו בשוט ואחרר אותו.¹⁷ מידי שנה בחג הפסח, נהג פיטוס לשחרר אסיר יהודי אחד.¹⁸ אך כולם צעקו פה אחד: "קחו אותו מכאן! שחרר לנו את בר-אבא!"¹⁹ (בר-אבא היה במאסר באשמה רצח והסתה למרד בירושלים).²⁰ פיטוס רצה לשחרר את ישוע, ולכון ניסיה להתווכח עם הכהל.²¹ אבל הכהל התעקש: "צלאב אותו! צלאב אותו!"²² פיטוס שאל אותם פעמי שלישית: "מדוע? מה הוא עשה? לא מצאתי כל סיבה להוציאו להורג. אלקה אותו בשוט ואחרר אותו."²³ אבל הם המשיכו לצחוק ולהפצר בו לצלאב את ישוע, וצעקותיהם הכריעו את הנידון.²⁴ פיטוס נכנע לדרישתם ודן את ישוע למוות.²⁵ על-פי בקשתם שחרר את בר-אבא, שהיה אסור באשמה רצח ו谋ידת, ומסר לידיים את ישוע כדי שיישעו בו כרצונם.²⁶ בהוליכם את ישוע אל מקום הצליבה פנסו בדרך את שמעון הקורני, שהזיר מן השדה, ואיצחוו לכלכת אחרי ישוע ולשאת את צלבו.²⁷ בין הכהל הרוב שהלך אחרי ישוע היו נס נשים רבות ששפדו עליו.²⁸ ישוע פנה אליהן ו אמר: "בנות ירושלים, אל תכinnerה עלי, כי אם על עצמך ועל ילדיך."²⁹ כי חבואה העת שבנה נשים שאין להן ילדים תיחשנה לבנות מזל.³⁰ בעת ההיא ית汗נו בני-האדם לפני החרים שיפול עליהם ויכסו אותם. ולפני הנבעות – שתקבורה נאותם.³¹ שהרי אם זה גורלו של אדם חף מפשע, מה נורא יהוה גורלם של האשמים באמת!³² יחד עם ישוע הובילו למוות נס שני פשעים.³³ בהגינעם אל המקום זוקקים לעדרויות נספות!³⁴ הם קראו. "במו אונינו שמענו אותו אומר דברים אלה!"

23 ראש הכהנים, הסופרים, זקני העם וחבריו הסנהדרין הוליכו את ישוע אל פיטוס,² ומיד החלו להאשים אותו: "האיש הזה מיסת את העם לא לשלם מס לקיסר הרומי". וטען שהוא המשית, ככלומר מלך!³ "האם אתה מלך היהודים?" שאל פיטוס את ישע. "אתה אומר", ענה ישע. ⁴ פיטוס פנה אל ראשי הכהנים ואל החמן וקרא: "מה אתם רוצים ממנו? הוא לא עבר על שום חוק!"⁵ אולם הם התעקשו: "אבל הוא מיסת את העם מכל אורך יהודה ננד השלטון. הוא החל בכך בנליל, ועכשו הוא בא לירושלים".⁶ "האם הוא תושב הגליל?" שאל פיטוס. ⁷ "כן", השיבו לו. מאחר שהגליל היה במחוז שיפוטו של הורדוס, החלטת פיטוס לשלווה את ישוע אליו. בלבד זאת. באotta העת היה הורדוס בירושלים.⁸ הורדוס שמח מאוד לראות את ישוע, מכיוון שהוא ניסים ונפלאות. ומה זה זמן רב השtopicק לפניו פנים אל פנים ולחזות בניסים שחולל.⁹ הורדוס שאל את ישוע שאלות רבות. אולם ישוע לא השיב דבר.¹⁰ בינוויים ראש הכהנים והסופרים הטיחו את האשמותיהם בישוע.¹¹ גם הורדוס וחיליו בזו לשוע וצחקו לו: הם הלבישו אותו גלימת פאר ושלוחהו חורה אל פיטוס.¹²

ממנו את גופתו של ישוע. 53 לאחר שהורד את הגופה מן הצלב עטף אותה יוסף בסדין, וקבע אותה בקבר חדש הצוב בסלע, שטרם נקבע בו איש. 54 כל זה התרחש ביום שישי בערב, לפני כניסה השבת. 55 הנשים אשר באו עם ישוע מהגליל הלוו אחורי יוסף וראו היכן שקבע את הגופה. 56 לאחר מכן הלוו אחויו והכינו מרכחת בשמיים, אולם לא שבו מוד אל הקבר, כי בינותיהם נכנסה השבת והן לא רצוי לחלל אותה.

24 ביום ראשון השכם בבוקר לקחו הנשים את המרכחת שהכינו והלוו אל הקבר. 2 בהגיעה אל המקום נילו כי האבן הנדולה שסתמה את פתח הקבר הוזזה ממקומה. 3 הן נכנסו פנימה, אך לא מצאו את גופתו של האדון ישוע. 4 הנשים היו מבוכות נדולות ולא הבינו מה קרה. לפתע נילו אליהן שני אנשים לבושים גלימות מבריקות ונוצצות. 5 בפחד רב השתחו הנשים לפני השניים. "מדוע אתן מתחפשות את חיי בין המתים?" שאלו השניים. 6 "הוא אינו נמצא כאן, הוא קם לתחיה! זיכרו שעוד בחיים" נמציא כאן, הוא קם לתחיה! זיכרו שעוד בחיים בוגלי סיפר לנו של בן-האדם להימסר לידי אנשים רשעים, שיצלבו אותו, אבל ביום השלישי יקום לתחיה!" 8 הנשים נוכרו בדבריו ישוע 9 ומיהרו לשוב העירה, כדי לספר את החזרות לאחד-עשר התלמידים ולכל השאר. 10 (אליה הנשים שהלוו אל הקבר: מרǐם המנדלית יוננה, מרǐם אמו של יעקב ורץ אל הקבר. בהביחו פנימה ראה את התכיריכים מונחים במקומם. אך הגופה לא הייתה שם. הוא לא שניות מתלמידיו של ישוע בדרך המובילת לעמאוס - כפר הרוחק כאחד עשר ק"מ מירושלים. 14 בעודם משוחחים ביניהם על מות ישוע, 15 הופיע לפצע ישוע עצמו ונלווה אליו. 16 אך השניים לא הכירוהו, כי עיניהם היו אוחזות. 17 "על מה אתם משוחחים?" שאל אותם ישוע. השניים נעצרו, וישוע ראה שפניהם

שנתקרא "מקום הנולגולות" – הם צלבו את השלשה: את ישע במרכז, ואת שני הפושעים לימינו ולשמאלו. 34 "אבי, סלח להם", קרא ישוע, כי אין יודעים מה הם עושים! בינותיהם ערכו החילים הנרגלה וחילקו ביניהם את בנדויישוע. 35 ההמון עמד והבית במתරחש, ואילו מנהני העם לענו לו וקראו: "הוא הושיע' כל-כך הרבה אנשים? אם הוא באמת המשיח בחור האלוהים, הנה נראה כיצד יושיע את עצמו!" 36 גם החילים התלו בו, הם נתנו לו לשותה חומץ 37 וקראו: "אם אתה באמת מלך היהודים, הווע את עצמך!" 38 מעל הראש של ישוע תלו שלט: "זה מלך היהודים". 39 אחד הפושעים שהיה תלוי לצידו של ישוע לעג לו אמר: "אם אתה באמת המשיח, מדרוע איןך מצליח את עצמך ואוتناו לפני שיחיה מאוחר מדי?" 40 הפשע השני נער בחברו ואמר: "האם גם במוחך איןך יראה את האלוהים? 41 אנחנו נונשים בעונש שמניע לנו על מעשינו הרעים. אולם האדם הזה חף מפשע!" 42 הוא פנה אל ישוע ואמר: "ישוע, זכור אותנו כשתבוא אל מלכותך". 43 "עוד היום אתה תהיה איתי בנעדן", ענה לו ישוע. 44 בשעה שתים-עשרה בצהרים כסיסה חושך את כל הארץ למשך שלוש שעות. 45 אור השמש חשך, וההprocות הטלואה לפני קודש הקודשים בכבוד-המקדש נקרעה לשניים. 46 לאחר מכן קרא ישוע בקול נורול: "אבי, אני מפקיד את דוחוי בידך. "ונפה את נשמו. 47 קצין רומי אחד, אשר ראה את המתරחש, נמלא לראות אלוהים וקרא: "האיש הזה באמת היה צדיק!" 48 משוכחו האנשים שבאו לחזות בצליבה כי ישוע מת, הצעטו צער רב והלכו לבתייהם. 49 כל חברי וידידיו של ישוע, וביניהם הנשים שהלוו אליו אחורי מהגליל, עמדו במרקח מה והביטו במתරחש. 50 בין ידידיו של ישוע היה גם אדם בשם יוסף מהעיירה היהודית רמתים. יוסף היה איש טוב וישר והאמין בביית המשיח. למרות שהיא חבר הסנהדרין לא הסכים עם החלטתם ופערתם. 52 יוסף החלך אל פילטוס וביקש

הבינו צער וכאב. 18 אחד מהשנים. קליפורס שמו. השב: "אתה ורדי האדם היחיד בכל ירושלים שאיןו יודע מה קרה בעיר בימים האחרוניים". 19 "מה קרה בעיר?" שאל ישוע. "אנחנו מתכוונים לשוע מנצרת", הסבירו השנים. "ישוע היהنبيא שהולל נסים ונפלאות. ומורה חכם בעני אלוהים ובעני העם. 20 אבל ראשי הכהנים ורבים ממנהנו אסרו אותו ומסרווה לידי הרומיים. כדי שניגורו עליו דין מוות, ואלה צלבו אותו. 21 ואילו אנחנו חשבנו וקיוונו שהוא המשיח העתיד לנואל את עם-ישראל. כל מה שמספרנו לך קרה לפני שלושה ימים. 22 אך בזאת לא תם הסיפור! מספר נשים מקובצתו הלו הבקר אל הקבר, וכשהזרו היה בפיהן סיפור בלתי רגיל. הנשים סיפרו כי גופתו של ישוע נעלמה, וכי פניו בAKER שבנלאכים שאמרו להן כי ישוע חי! 24 כמה מאנשינו מיהרו אל הקבר כדי לבדוק את דבריו הנשים, ונוכחו שהן צדקו. גופתו של ישוע באמת נעלמה. 25 "כסיlim!" קרא ישוע. "האם כל-כך קשה לכם להאמין לדברי הנביאים בכתביהם הקודש? 26 האם לא ניבאו הנביאים באופן ברור שהמשיח יסבול את העינויים הנוראים האלה, לפני שיתגלה כבודו והדרו?" 27 לאחר מכן הוא ציטט להם פסוקים מן התנ"ך והסביר להם את כל מה שנאמר עליון בכתובים, החל מבראשית וכלה בדברי הנביאים. 28 ביןתיים התקרכו השלושה למעמוס - הփר שלאיו היו מועדות פניהם. ישוע נראה כעומד להמשיך בדרךו, 29 ואולם השניים הפצירו בו ללון בדירות. כי הייתה שעת ערב, וישוע נעה להזמנתם. 30 כשהתישבו לאכול בפרק יshaw על הלחם, פרס אותו והונשו להם. 31 לפחע כאילו נפקחו עיניהם, והם הכירו את ישוע. באותו רגע הוא נעלם מעיניהם. 32 השנים החלו לספר זה לזה כיצד התרגש בשעה שישוע דבר אליהם וביאר להם את הכתוב בתנ"ך. 33 בלי לאבד זמן קמו השנים וחזרו לירושלים. שם מצאו את אחד-עשר התלמידים ואחרים מהתלמידי-

מדוע אתה מטביל את האנשים? ”²⁶ “אני מטביל רק במיים. ”השיב יוחנן. ”אולם דעו בנייכם עמדו אדם שלא פגשיהם מעולם.²⁷ למרות שהוא בא אחרי הוא היה לפני, ואני ראוי אפילו להזכיר את שרווק נעליו.”²⁸ כל זה התרחש בכפר בית-עניה שעלה חוף הירדן – במקום שבו נהג יוחנן להטביל.²⁹ למחמת ראה יוחנן את ישוע בא לקראותו והכריז: ”הביבטו! הנה שה אלוהים הנושא את חטא העולם.”³⁰ אליו התכוונתי כשיטרתי לכם שאחריו עומד לבוא אדם גדור ונהלה מני, כי הוא הוה לפניו שהיתה אני.³¹ אני עצמי לא הכרתי אותך: אני באתי רק להטביל אנשים במים ולהציבו עליהם עם ישראל.”³² יוחנן סיפר להם שהוא אמרת רוח הקודש יורדת בדמות יונה ונחיה על ישוע.³³ ”לא הכרתי את ישוע לפניו כן, ”חוּזֵר ואמיר יוחנן, ”אולם כאשר אלוהים שלח אותו להטביל במים הוא אמר לי: ’בראותך את רוח אוטוי להטביל נחיה על איש. ’דע כי אתה אתה מבקש הקודש יורדת ונחיה על איש. ”³⁴ אני ראיתי את רוח הקודש יורדת ונחיה על האיש הזה, ולכן אני מעד שהוא בן האלוהים.”³⁵ למחמת שוב עמד יוחנן באותו מקום עם שניים מתלמידיו.³⁶ בראותו את ישוע בא לקראותו הוא קרא: ”הנה שה אלוהים!”³⁷ כשהם שמי התלמידים את קרייתו של יוחנן, פנו לлечת בעקבות ישוע.³⁸ ישוע הביט לאחר ראה אותם. ”רבבי, היכן אתה נרד? ”השיבו בשאלת.³⁹ ”באו אליו, ענה ישוע. השניים הולכו אחריו למקומות מנורי, וראו, ענה ישוע. השניים הולכו אחריו למקומות מנורי, ונשארו איתו משעה ארבע אחר-הצהרים עד הערב.⁴⁰ אֲנָקְדִּרִי, אחיו של שמעון פטרוס, היה אחד משני התלמידים שהלכו אחריו.⁴¹ אֲנָקְדִּרִי החל מיד לחפש את אחיו, וכשמצא אותו קרא בהתרנשות: ”מצאנו את המשיח! ”⁴² כשהביא אֲנָקְדִּרִי את פטרוס אל ישוע, הביט ישוע בפטרוס לדגש ואמר: ”אתהאמין ששמעון בן של יונה, אך מעתה ואילך תזכיר: פטרוס – כי-פָאָו.”⁴³ למחמת החלית ישוע לлечת לנגיד. הוא

1 בראשית היה הרבבר, והרבבר היה עם האלוהים, ואלוהים היה הדבר. **2** הוא היה בראשית עם האלוהים. **3** דרכו נברא הכל, אין דבר שלא נברא עליו. **4** בו היו חיים, וחיים אלה היו האור על-ידיו. **5** האור מאיר בחושך, והחושך לא לבני-האדם. **6** אלוהים שלח אדם בשם יוחנן להעיר התגבר עליו. **7** אלוהים שלח אדם בשם יוחנן להעיר על האור האמתי, כדי שיכל אדם בשם יוחנן בו. **8** יוחנן עצמו לא היה האור: הוא רק נשלח להעיר על האור **9** האמתי שבא לעולם כדי להאיר לכל בני-האדם.¹⁰ האור בא אל העולם שנברא על-ידו. אך העולם לא הכיר אותו. **11** הוא בא אל שלו, אך אלה לא קיבלו אותו. **12** אבל לכל אלה שהאמינו בו הוא העניק את הזכות להיות בני-אלוהים. **13** כל המאמינים בו נולדו מחדש – לא בילדת בילוגנית מגבר ואישה, ולא מרוץן האדם, אלא מרוץן האלוהים. **14** הדבר נ היהبشر ושכן בתוכינו. אנחנו ראיינו את כבודו, כבוד הבן היחיד מהאב, מלֶא חסד ואמת. **15** יוחנן העיד עליו וקראה: ”הנה האור שאליו הכהונתי, כשיטרתי לכם שאחריו עומד לבוא אדם גדור ונהלה מני, כי הוא היה לפניו שהיתה אני.”¹⁶ כולנו התבכרנו בברכות רבות מעשרו ומהסדו. **17** כי بعد שימוש רבנו מסר לנו את התורה, ישוע המשיח העניק לנו חסד ואמת. **18** איש לא ראה מעולים את האלוהים. בלבד בנו היחיד הנמצא בחיקו, והוא סייר לנו על אביו. **19** זהה, אם כן, עדרתו של יוחנן: כאשר שלחו אליו היהודים כותנים ולויים מירושלים כדי לברר מי הוא. **20** יוחנן הודה מיד: ”אני המשיח! ”²¹ ”אם כן, מי אתה? ”דרשו לדעת. ”האם אתה אליהו? ”לא. ”השיב יוחנן. ”האם אתה הנביא? ”לא. ”השיב להם. **22** ”מי אתה? מה יש לך לומר? ”ברצוננו לדעת מה להשיב לשולחינו.”²³ ”אני הkowski הקורא במידבר כנובאת ישעיהו: פנו דרך ה! ”השיב יוחנן. **24** אנשים אלה, שנשלחו על-ידי הפרושים, המשיכו לשאול אותו: ”אם איןך המשיח, איןך אליו והוא איןך הנביא.

הוא מגיש את הין הול. אבל אתה שמרת את היין המשובח לסופו!¹² וזה בכרך קנה היה הראשון שיעש חולל. הוא הביא את תלמידיו לירדי אמונה בו. ¹³ לאחר החתונה הלבו ישוע, אמרו, אחיו ותלמידיו לכפר-נחים למספר ימים. ¹⁴ חג הפסק התקרב, וישוע עלה לירושלים. ¹⁵ והוא הלך לבית-המקדש ונמצא שם סוחרי צאן, בקר וינוים (לצורך הקרבת הקרבות) ומחלפי כספים. ¹⁶ והוא לקח מספר חבליים, שור אותו לשוט עבה ונירש שם את כל האנשים ואת הצען והבקר: הוא פירע לכל עבר את מטבחותיהם של החלפנים, והפרק את שולחנותיהם. ¹⁷ ישוע פנה אל סוחרי הינוים וקרא: "הוציאו מכאן את כל הינוים, ועל התהפכו את בית אבי לשוק!" ¹⁸ תלמידיו נוכרו בנבואה מתחלים: כי קנאת ביהך אלתני. ¹⁹ באיזו רשות אתה עושה את כל הדברים האלה? תן לנו אותן או הוכחה כדי שנאמין לך." ²⁰ הריםו את המקדש הזה, "ענה ישוע, ואנו אקים אותך מחדש תוך שלושה ימים!" ²¹ מה? קראו אותך מחדש תוך שלושה ימים!

ב בתמייה. "המקדש הזה ניבנה ממשך ארבעים יושש שנים. אתה טוען שתוכל להקימו מחדש תוך שלשה ימים?" ²² ואולם באומרו "מקדש" הוא התכוון לנוף. לאחר שקסם לתהייה נוכרו תלמידיו בבריו והאמינו בכתוב ובדברי ישוע, כי רואו שהכול התקיים. ²³ כאשר היה ישוע בירושלים בחג הפסק, אנשים רבים האמינו שהוא המשיח. כי הם ראו את הנסים והנפלאות שחולל. ²⁴ אך ישוע לא השתכנע שהם באמנת מאהינים. משומ שידע מה הפהפק אופיו של הארם.

ג באחד הלילות בא אל ישוע נקדימון - מניגנו יהודי מכת הפרושים. "רבבי, "פתח נקדימון, "אנחנו יודעים כי אלוהים שלח אותך למד אורתנו, שהרוי אישינו מסוגל לחולל את כל הנסים האלה ללא עוזרת האלוהים!" ²⁵ אני אומר לך את האמת, "השיב לו ישוע, "אדם שלא נולד מחדש מהפכה אופיו לראות את מלכות האלוהים." ²⁶ כיצד יכול אדם מבוגר

פנש בדרך את פיליפוס ואמר לו: "בוא אחריו." ²⁷ פיליפוס היה מבית צידה, עירם של אנגלי ופטרוס. ²⁸ פיליפוס הלך להפץ את נתnal, וכשמצא אותו קרא: "מצאנו את המשיח שעליו סיפרו משה רבנו והנביאים! שמו ישוע, בנו של יוסף מנצרת!" ²⁹ נצרת? קרא נתnal בחוסר אמון. "איוז דבר טוב יכול לצאת מנצרת?" ³⁰ בוא וראה במו עניין, הפטיר בו פיליפוס. ³¹ כשהראה ישוע את נתnal בא לקראותו. קרא: "הנה בא לקראותנו בן ישראל אמיתי - אדם ישר אמיתי שאין בו מרמה." ³² כיצד אתה יודע מי אני ומה אני? "תמה נתnal. "ראייתי אותך יושב תחת עץ התאננה עוד לפני שפיליפוס מצא אותך", ענה ישוע. ³³ "אדוני, אתה באמת בצדאליהם. מלך ישראל!" קרא נתnal. ³⁴ **ד** האם אתה מאמין בכך רק משום שאמרתי כי ראייתי אותך יושב תחת עץ התאננה? ³⁵ "שאל夷יעו". עוד תראה בדברים נדולים מלאה! ³⁶ אפילו תראה את השמים נפתחים ומלאכי אלוהים עולם ויורדים על בצדאלם."

ה כעבור יומיים נערכה החתונה בכרך-קנה שבניל, ובין האורחים היו ישוע, אמו ותלמידיו. ³⁷ כשהראהה אמו של ישוע כי אזל היין, פנה אל בנה ואמרה: "אל היין." ³⁸ אולם ישוע השיב: "למה את אומרת לי את זה? עידין לא הגעת זמני." ³⁹ למזרות תשובה זאת אמרה אמו של ישוע למשרתים: "עשו כל מה שיניד לכם לעשות." ⁴⁰ שהה כדורים נדולים מאבן עמדו שם: בכל כד אפשר להכיל מאה עד מאה-חמשים ליטר (אליה היו סוג הכרמים שהיהודים השתמשו בהם למן הגטה). ⁴¹ מלאו את הכדים במים", ביקש ישוע, והמשרתים מלאו את הכדים עד הסוף. ⁴² "הנישו מן המשקה לראש המשיבה", המשיך ישוע, והם עשו לדבריו. ⁴³ ראש המשיבה לא ידע מאיפה היין, אבל המשרתים ידעו. כשטעים את חמימות שהפכו ליין. קרא לחתן ואמר: ⁴⁴ "זהו יין משובח מאד! בדרך כלל מניש המארח תחילת את היין המשובח, ולאחר ששתו כולם לרוויה וכבר לא מסוגלים להבחין כל כך בטעם.

זמנם, וישוע הטבילה את המאמינים בו. 23 באותה עת הטבילה יהנן אנשים בעיניו, ליד שלם, כי היו שם הרבה מים. 24 כל זה התרחש לפני מסרו של יהנן. 25 אחדים מתלמידי יהנן התווכחו עם פרוש אחד בעיניו הטבילה של ישוע ושל יהנן. 26 תלמידים באו אל יהנן ואמרו: "רבי, איש שפנשת בעבר-הירדן ואמרתו שהוא המשיח, גם הוא מטביל, וכולם הולכים להיטבל עלי-ידו ולא עלי-ידך". 27 השיב יהנן: "אבינו שבשמיים מעניק לכל אחד תפקוד משלו". 28 התפקיד שלו הוא להכין את הדרך לפני האיש הזה, כדי שיכולים יוכלו לבוא אליו. אתם עצמכם עדים לכך שאמרתי כי אני המשיח – נשלחת רק לפנות לו את הדרך. 29 הכללה הולכת אחריו החתן וחברו של החתן שמחה בשמחתו: אני חברו של החתן ואני שמח בשמחתו. 30 ככל שהוא נדל בחשיבותו כך אני הולך ונעשה חסר חשיבות. 31 "הוא בא מהשמים והוא נעלם על הכל, ואילו אני באתי מהארץ והבנתי מונבלת לענייני הארץ בלבד". 32 הוא מספר את אשר ראה ושמע, אך רק מעטים מקשיבים לו ומאמינים לדבריו. 33 כל המאמין לדבריו מאשר כי אלוהים הוא אמת. 34 כי אדם זה – אשר נשלח על ידי אלוהים – נושא את דבר אלוהים, שהרי רוח אלוהים ממלא אותו ללא גבול. 35 אלוהים האב אוהב את הבן ואף נתן לו את הכול! 36 כל המאמין בבן לא יהיה חי לעולם, ואילו מי שאינו מאמין בבן לא יהיה חינצח, כי אם יקבל עונש נצחוי מאלוהים!" (αιόνιος g166)

4 הפרושים שמעו שישוע מושך אליו אנשים רבים, ושהטבילה תלמידים רבים יותר משהתבילה יהנן (למעשה, תלמידי ישוע הם שתבבilo, ולא הוא עצמו). 3 כשנודע הדבר לישוע, הוא עזב את אזור יהודה ווחר לגליל. 4 לשם כך היה עליו לעבר דרך שומרון. 5 בשעת הצהרים הגיע ישוע לעיר השומרונית סוכר, השוכנת מול חלקלת האדמה שנตอน יעקב אבינו לישוף בנה, ובה באר יעקב. ישוע עיף מהדרך הארץ ומהחום הכבד, וישב לנוח

להיוולד מחדש? "תמה נקדימון". האם הוא יכול לשוב לבטן אמו ולהיוולד מחדש? 5 "אני אומר לך את האמת", אמר ישוע, "מי שלא נולד מהרוח ומהמים אינו יכול להיכנס למלכות האלוהים". 6 בשידור מסונל להוליד אך ורק בשידור ודם ואילו רוח הקודש מעניק חיים חדשים מוחשיים. 7 לכן אל התפלא על כך שאני אומר שעיליכם להיוולד מחדש. 8 הרוח נשובה לכיוונים שונים: אתה שומע את משב הרוח, אולם אין לך מאיין היא נשובה ולאן היא נשובה. כך אי אפשר להסביר איך בדיק נולדים מן הרוח. 9 "כיצד יתכן הדבר?" שאל נקדימון. 10 "אתה רב נכבד בישראל ואני מבטיח לך שאנחנו מדברים על מה ישוע. 11 "אני מבטיח לך שהשינה מלבד האלה? השיב בישראל ואני מבין את הדברים האלה? 12 אתה ריבינו יודעים, ומידים על מה שרואנו. אך למרות זאת אנחנו מאמינים לנו. 13 אם איןכם מאמינים לדבורי בענייני העולם הזה, כיצד תאמינו לדברי בענייני השמים? 14 איש לא עלה השמייה מלבד האלה אשר ירד מהשמים – בצד האדים. 14 בשם משה הרים על נס את נחש הנחש בתמדבר, וכך צריך גם בצד האדים להיות נישא. 15 כדי שככל המאמין בו יהיה לצח.

(αιόνιος g166) 16 כי אלוהים אהב כל כך את העולם עד שהקرباب את בנו היחיד, כדי שככל המאמין בו לא יאבד כי אם יהיה לנצח. (αιόνιος g166) 17 שהרי אלוהים שלח את בנו להושיע את העולם ולא לשפטו אותו. 18 כל המאמין בו לא ישפט. אך מי שאינו מאמין בו כבר נשפט! כי לא האמין בבנו היחיד של אלוהים. 19 דינם מובוס על העובדה שהאור מן השמים בא לעולם. אבל הם לא רצוי בו: הם אהבו את החושך, כי מעשיהם רעים ומושחתים. 20 הם שנאו את אור האלוהים והעדיפו להישאר בחשכה, כי לא רצוי שמעשיהם הרעים יתגלו באור. 21 לעומת זאת, כל מי שעושה את הטוב והישר יבוא לאור בשמחה, כדי להראות לכלם שככל מעשיהם נעשו לפי רצון אלוהים. 22 לאחר מכן עזבו ישוע ותלמידיו את ירושלים והלכו לאוזור יהודה. הם נשארו שם

ליד הבאר. 7 הוא ישב שם לבדו, כי תלמידיו הלכו העירה לנקות אוכל. עד מהרה הנעה לבאר איש שומרונית שרצה לשאוב מים. “אנא, תני לי לשחות”, ביקש ישוע. 9 האישה תמהה על בקשתו הבלתי-רגיל והקרה: “הרוי יהודי אתה, ואילו אני שומרונית! אתה יודע שהיהודים אינם מתחביבים עם השומרונים. כיצד אתה מבקש מمنי להת ל’ לשחות?”. 10 “אלילו ידעת מהי מתנהתו של אלהים וממי הוא האומר לך חנני ל’ לשחות. היהת מבקשת ממי חיים והיוית נותן לך אותם!” חשב ישוע. 11 “מאן לך מים חיים?” תמהה האישה. “habar הזאת עמוקה מאוד ואני לך דלי או חבל. 12 מלבד זאת, האם גודל אתה מיעקב אבינו שנtan לנו את הבאר? יעקב עצמו, בנירביו וצאוו שתו ממהים האלה!”. 13 כל השותה מהמים האלה ישב ויצמא. 14 אולם מי שיטה מהמים שאני נותן, לא יצמא יותר לעולם! כי מים אלה יהיו בקרבו למען של מים חיים לחיה נצח.”. 15 “באמת?” קראה האישה בהחפשות. “אנא, תן לי מין המים האלה, כדי שלא אצמא יותר לעולם, ולא אצטרך ליכת את הדרך הארוכה הזאת לשאוב מים.” 16 “ברצון”, אמר ישוע. “לכى קראי לבעלך, ושובו אליו שניכם.”. 17 “אולם אין לי בעל”, השיבה האישה. “נכון הדבר”, אמר ישוע. 18 “כי חמישה בעליים היו לך, והנבר שאתו את חיה עכשו איינו בעלך!”. 19 “אדוני, קראה האישה בתימהון הולך ונובר”, אני רואה שאתהنبي! 20 אולי תוכל לומר לי מודע אתם. היהודים. עמדדים על כך שירושלים היא המקום היחיד לעבודת האלוהים. בעוד שאחנן, השומרונים. טוענים שאבותינו עברו אותו בהר נרויים הזה?”. 21 “האמינו לי”, חשב ישוע, “המקום איינו חשוב! יבוא יום שלא תשתחוו לאלוהים כאן ולא בירושלים. חשוב לעבד את האלוהים באמות ובתמים – מכל הלב ובהשראת רוח הקודש, כי זה מה שאלוהים רוצה מאתנו. אלוהים הוא רוח, והמשתחווה לו צריך להשתחוות בהשראת שמענו אותו בעצמנו, ולא רק משם הדברים שאת סיפרת לנו.”. 23 בתום שני ימי שהותו בשומרון הלה שוע לניל, 24 למורת שאמר: “הנבייא זוכה לכבוד

ולהערכה בכל מקום. מלבד בעיר מולדתו. " 45 ברכם,אנשי הגליל התאספו בהמונייהם וקיבלו אותו בירوعות פתוחות. שכן היו בירושלים בחג הפסח וראו את הנפלאות שחולל. 46 ישוע חור לכפר-קינה שבניל, היכן שחולל את נס היין. בcpf-ר-חום היה פקיד אחד בשירותה הממלכתי, שבני היה חוללה מאה. 47 כשהשמע הפוך שישוע עב את יהודה ובא לגליל, הוא החלך לכפר-קינה לפניו אוטו, והתancode לפניו שיבוא לרפא את בנו הנוסס. 48 "אם לא תראו נסים נפלאות לא חאמינו", אמר ישוע. 49 "אנא, אדוני, בוא מהר לפני בני ימota", התancode הפוך. 50 "לך לביתך, "הרגיע אותן ישוע". בנה חי ובראי! הפוך האמין לדבריו ישוע והחלך לביתו. 51 בדרך פניו שיבוא משרתו ובישרו לו שנבו הבရיא. 52 "באיזו שעה חל השינוי לטובה במצבו?" שאל הפוך. "אתמול בשעה אחת בצהרים ירד חומו באופן פתאומי", השיבו המשרתים. 53 האב ידע כי בשעה זו בישר לו ישוע על הצלמת בנו, והוא וכל בני-בריתו האמין בוישוע. 54 זה היה הנס השני שחולל ישוע בניל לאחר שובו מיהודיה.

5 כעבור זמן מה חור ישוע לירושלים לרגל אחד החנים. 2 ליד שער הצאן בירושלים הייתה ברכה שנקרأت בעברית "בית-חסדא". וסבירה חמשה רציפם. 3 על רציפים אלה שכבו חולמים רבים. יעורים, פיסחים, משותקים וכדומה (כשהם מחלכים שהמים יסערו), 4 כי מדי פעם ירד מלאך זה אל הברכה והסער את המים. והחוללה הראשן שנכנס אל המים לאחר מכנן רפואה). 5 בין החוללים הרבים היה אדם שסבל ממחלהתו במשך שלושים ושמונה שנים. 6 ישוע הביט באיש ומיד ידע את משך מחלתו. "אתה רוצה להורפה?" שאל ישוע. 7 "אני יכול!" חשב האיש ביווש. "אין מי שייעזר לי להוכנס למים בעת הסערה, ובזמן שאני מנסה להוכנס לברכה בכוחות עצמי. משיחו זריז ממני מקרים אוטו ונכנס למים לפני". 8 "פקד ישוע. " 9 קפל את האלונקה שלך והתהלך!" פקד ישוע.

האמנתם למשה היהתם מאמינים נם ל', שהרי הוא כתוב על'. ⁴⁷ ואם איןכם מאמינים למה שכתב משה, אני מתפלל שאינכם מאמינים לדברי."

6 כעבור זמן מה חזה ישוע את ים הכנרת (הנקרא גם ימת טבריה). ² אנשים רבים הלו אחריו, כי ראו כיצד ריפה את החולמים. ³ ישוע ותלמידיו עלו על אחד ההרים והתיישבו על הארץ. ⁴ היה זה זמן קצר לפני חג הפסח. ⁵ ישוע הביט סביבו וראה את המוניים הבאים לקראתו. "מאן נשיג להם לחם לאכול?" ניסה ישוע את פיליפוס, כי למשה ידע מה עמד לעשות. ⁶ "نم אם נῆנה לחם באלפיים שקלים, לא יספיק לכולם!" השיב פיליפוס. ⁸ אנדרי, אחיו של שמעון פטרוס, התעורר ואמר: ⁹ "יש כאן ילד שבידו חמץ ככרות לחם ושני דנים, אבל מה יועיל הדבר לכל אלפיים האלה?" ¹⁰ אמרו לכולם לשבת על האדמה. ביקש ישוע מהסובבים אותו. כחמש אלפים גברים (לא כולל נשים וילדים) היו שם, וכולם התיישבו על המדרשה. ¹¹ ישוע לקח את ככרות הלחם, והודה לאלהים. הגיש אותן לתלמידיו, והתלמידים הנישו לכל האנשים. אותן עשה את אותו הדבר עם הדנים, וכולם אכלו לשובע. ¹² אספו בבקשה את הפিירורים שנשארו, ביקש ישוע, כדי שדבר לא יזורק. ¹³ התלמידים אספו את הפিירורים מוחמש ככרות הלחם ומילאו בהם שניים עשר סלים. ¹⁴ כשרה הימון את הנס הזה, קרא: "זהו באמות הנבואה שציפינו לו!" ¹⁵ ישוע ידע שהם היו מוכנים לאחزو בו בכוח ולהכתירו למלך, ומשום כך שוב נמלט לבריו אל אחד ההרים. ¹⁶ בערב ירדו התלמידים לים ¹⁷ ונכנסו לסירה, כשפניהם מודחות לכפר-נחום. הלילה ירד, וישוע עדין לא שב אליהם. ¹⁸ בינותיים פרצה סערה בים, כי נשבה רוח חזקה. ¹⁹ חתליידים חתרו במושותיהם בחמיisha קילומטרים, ולפתע רוא את ישוע פוסף לקראותם על פני הים. פחד אחז אותם. ²⁰ אולם ישוע הרגיעם: "זה אני, ישוע, אל הփחדו". ²¹ הם אספו אותו החיים. כך גם לבן יש אותו כות, שהוא מתנת האב. ²⁷ כבן-האדם יש לו זכות וסמכות לשופט את חטאיהם של כל בני-האדם. ²⁸ אל תחפלו עלך, כי יבוא הזמן שככל המתים ישמו בקבריהם את קולו של בן האלוהים. ²⁹ והם יקומו מוקבריהם - עשו הטוב לחוי נצח, ועושי הרע למשפט. ³⁰ "אני שופט איש לפני התייעצות עם אבי; אני שופט רק לפני מה שהוא אומר לי. משפטיך ישר וצדוק, כי אין מבקש את טובת עצמי, אלא את רצון אבי שבשמי אשר שלתני. ³¹ אם אני מעיד על עצמי, תאמרו שעודתי אינה מהימנה. ³² אולם מישחו אחר מעיד עלי - יהונן המטביל, ואני יודע שאפשר לסמוך על דבריו. ³³ אתם שלחתם את אנשיכם אל יהונן כדי להקשיב לדבריו, ויוחנן אמר את האמת. ³⁴ אל תהשבו שני זוקק לעזרות בני-אדם: אני מסבר לכם כל זאת רק כדי שתאמינו ותוישעו. ³⁵ יהונן הופיע אור כנר דלק כדי להאיר לכם את הדרך, ולזמן קצר אף שמחתם להחגען על האור הזה. ³⁶ ברם יש לי עדות נדולה יותר מעדותם של יהונן: המעשים שאני עושה. אלהים אבי הטיל עלי לעשות את המעשים האלה, והם מוכחים שהוא שלח אותי. ³⁷ האב עצמו מעיד עלי, למרות שמדובר לאוֹלָם שמעתם את קולו, ואת מראהו לא ראיתם. ³⁸ אולם דברו אינו שוכן בכם כלל, כי אתם מסרבים להאמין שאנו שלו. ³⁹ אתם דורשים בכתובים מתוך תקוותם למצוות בהם חי נצח, אך הכתובים מצבאים עליון (alionios g166) ⁴⁰ למרות זאת איןכם רוצים לובוא אליו כדי שאעניק לכם חיי נצח. ⁴¹ "אני לוקח כבוד ושבחים מבני-אדם ואני דואג לדעתכם עלי". ⁴² אבל אני רוצה לומר לכם שאינכםओהבים את אלהים. ⁴³ אני באתי בשם אבי ולא קיבלתם אותו; אך אם יבו מישחו אחר בשם עצמו, כן תקבלו אותו. ⁴⁴ אין פלא שאינכם מאמינים. שכן אתם מבקשים כבוד איש מרעהו, ובכלל איןכם דואים לכבוד שחולק אלהים. ⁴⁵ אל תהשבו שאטען עליהם לפני אבי. משה רבינו - שבו אתם מאמינים - הוא הטוען עליוכם! ⁴⁶ אייל

עליו משום שטען כי הוא הלחם היורד מן השמים. 42 "אללו שטויות הוא מדבר?" שאלו. "הלא הוא ישוע בצדוקה; אנחנו מכירים היטב את כל משפחתו! איך הוא מעז לטעון שהוא בא מהשדים?" 43 "אל תתרנו על דברי אלה", ביקש ישוע. 44 "רק מי שאלוהים שולח יוכל לבוא אליו, ואני אקומו לתחייה ביום האחרון". 45 הלא כתוב בספר הנקראים: יכול בנין לאחרון. 46 ראה את האלוהים; אני לבדי ראותו, שהרי הוא למדני ח' ז. ואמנם. כל השומע לcolo אלוהים ולמד את האמת על אודותיו, יבוא אליו. 46 לא שמיישחו ראה את האלוהים; אני לבדי ראותו, שהרי הוא שלח אותו. 47 "אני אומר לכם באמת כל המאמין بي ויהיה חי נצח." (aiōnios g166) 48 אני הוא לחם החי. 49 אבותיכם אכלו את המן במדבר ומתו. 50 אולם מי שאוכל מלוחם החיים. הירוד מהשדים. יהיה חי נצח ולא ימות. 51 אונוכי لكم החיים הירוד מהשדים; כל האוכל מהלחם זהה יהיה לנצח. אני נתן אתבשרי כלחם כדי שהעולם יהיה. " (aiōnios g165) 52 "איך הוא יכול להתחנה לנו לאכול אתبشرו?" החולו היהודים להתחווכח בניתם. 53 "אני אומר לכם ברצינות, המשיך ישוע, אם לא תאכלו אתבשר המשיח ולא תשתו את דמו, אין לכם חיים בקרבתם!" 54 אולם כל האוכל אתבשריו ושותה את דמי חי חי נצח, ואני אקומו לתחייה ביום האחרון. (aiōnios g166) 55 כי בשדי הוא מזון אמיתי, ודמי הוא משקה אמיתי. 56 כל האוכל אתבשריו ושותה את דמי חי בי, ואני חי בו. 57 כל הניזון ממנה חי בוכותי, כשם שאבי החי שלח אותו ואני חי בזכותו. 58 אני הלחם האמיתי הירוד מהשדים - לא כמו המן שאכלו אבותינו במדבר ומתו. כל האוכל את הלחם הזה יהיה לנצח." (aiōnios g165) 59 ישוע למד אותם דבריהם אלה בבית-הכנסת בכפר-נחום. 60 אפילו תלמידיו אמרו: "קשה לקבל את מה שהוא אומר. איך אפשר להאמין בזה?" 61 ישוע חשבו שתלמידיו התרלוננו על דבריו. "מה מטריד אתכם?" שאל אותם. 62 "מה הגינו אם תראו את בזיהאדם עולה תורה לשדים?" 63 רק רוח אלוהים מעניק חיים; בכוחו אל הסירה ומיד הגינו אל יעדם. 22 למחרת התקהלו אנשים רבים במקום שישוע חוללו את נס הלחם. הם המתינו לשיעו, כי לא ראו אותו עוזב את המקום עם תלמידיו בסירה. 23 בינו לבין האנשים כי ישוע אינו שם. הם מצאו אותו בכפר-נחום ושאלו לחפש אותו. 24 הם מצאו את הגעתו? "האמת היא בתמייה: "רבבי, כיצד הגיעו כדרון-חום כדי שatom רוצחים להיות בחברתי מפני שאכלתם לשובע, ולא מפני שהם מאמינים بي ובאותותי!" השיב להם ישוע. 25 "אל העמלו بعد המזון אשר כלת וננמר, כי אם הקדשו את זמנכם למזון החיים שאותו תקבלו מבני-האדם. כי לשם כך שלח אותך האלוהים אבי." (aiōnios g166) 26 מה עליינו לעשות כדי למצוא-חון בעני אלוהים? שאלו. 27 "אלוהים רוצה שתאמין במי שהוא שלח אליכם", השיב ישוע. 28 "אם ברצונך שנאמין כי אתה המשיח, عليك להראות לנו עוד נסים ונפלאות. 29 אבותינו אכלו יום את המן במדבר כמו שכחוב: יordan-שםיים נתן להם". 30 אולם ישוע הסביר: "אני אומר לכם שלא משה נתן לכם את הלחם מהשדים, אלא אבי הוא שנותן לכם את הלחם האמיתי מהשדים. 31 הלחם האמיתי הוא זה שנשלח מהשדים על-ידי אלוהים, והוא מעניק חיים לעולם". 32 "אדון, קראו, תן לנו תמיד את הלחם הזה!" 33 "אני הוא ללחם החיים", אמר ישוע. "כל הבא אליו לא ירעד לעולם. כל המאמין بي לא יצמא לעולם." 34 אבל הבעה היא שאנכם מאמינים נם לאחר שראיתם אותו. 35 אולם אחדים יבואו אליו ויאמין בי - אלה שבאי נתן לי - ואני מבטיח שלא אדרחה איש. 36 כי באתי לכאנן מהשדים לעשות את רצוננו של האלוהים אשר שלתני, ולא את רצוני. 37 "האב אשר שלח אותך רוצה שלא אבד איש מלאלה שתנתן לי, אלא שאקים את כולם לתחייה ביום האחרון. 38 זהו רצוננו: לכל הרואה אותך ומאמין כי יהיה חי נצח, ואני אקומו לתחייה ביום האחרון." (aiōnios g166) 39 היהודים רגנו

לבית-המקדש ולימד את העם. ¹⁵ "יכיזד הוא יודע כל-כך הרבה?" תמהו היהודים. "הרוי הוא לא למד אף פעם בבית מדרשי!" ¹⁶ "אני מלמד אתכם את התורה, כי אם את תורה האלוהים אשר שלחני", השיב ישוע. ¹⁷ "מי שרצו להשרות את רצון האלוהים יודע אם אני מדבר בשם אלוהים או בשם עצמי." ¹⁸ מי שמשמע את דעתו האישית מצפה לשבחים וההילה, אולי מי שרצו בכבודו שלו הוא אדם ישר ונאמן. ¹⁹ משה נתן לכם את התורה אבל איש מביניכם אינו מקיים את התורה. מודיעו אתם רוצחים להרונג אותו על הפרת התורה? ²⁰ "היצאת מדעתך", קרא הקהלה. "מי רוצחה להרונג אותך?" ²¹ "אני עשייתי נס אחד בשבת ויכולם התפללכם והשתוממתם עליך", אמר ישוע. ²² "אבל גם אתם עובדים בשבת! הרוי אתם עושים ברית-מלחילה לפני מזוות משה, מצווה שניגנה לנו למען מהאבות וקדמה ל תורה משה, גם בשבת." ²³ אם אתם מתרירים קיום בריחת-מלחילה בשבת, כדי לא להפר את התורה, מודיעו אתם מתריגזים על שריפאתה מישחו בשבת? ²⁴ אל תשפטו רק לפי מה שתם רואים בעיניכם, אלא בבחןו ושבטו בצדק! ²⁵ אחידים מהתושבי ירושלים שאלו: "האם אין זה האיש שהרוצים להרונג? ²⁶ הנה הוא מדבר בצלבור ואיש אינו פונע בו. אולי מנהיגינו הינו לו למסקנה שהוא באמתו המשיח!" ²⁷ אולי כיצד יתכן הדבר? הרוי אנחנו יודעים מאין בא, ואילו המשיח אמרו לבוא מאריהם. ממקום בלתי ידוע." ²⁸ "ודאי שודעים אתם מי אני ואני באתי." קרא ישוע בקול **בבית-המקדש**. "אבל דעו לכם שלא באתי אליכם על דעת עצמי, אלא נשלחתי על-ידי האלוהים שאותו איןכם מכירם. ²⁹ אולי אני מכיר אותך, כי אני בא ממננו והוא שלח אותי." ³⁰ ההמון רצה לתפוס אותו, אך איש לא הרים עליו אצבע, כי טרם הגיע זמנו. ³¹ אנשים רבים מן העם האמינו בישוע, ואמרו: "לאילו ניסים מצפים אתם מהמשיח שאדם זה לא חולל?" ³² כאשר נוכחו הפרושים כי העם נוטה להאמין בישוע, הם שלחו

של האדם אין כל תועלתו. הדרברים שאמרתי לכם הם דברי רוח וחווים. ³³ אך בכל זאת יש ביןיכם כאלה שאינם ממשيين. "ישוע זאת מפני שידע מראש מי לא יאמין בו וממי יסניר אותו." ³⁴ "מושום לך אמרתי לכם שאיש אינו יכול לבוא אליו אם זה מעשה מידי אלוהים", הסביר ישוע. ³⁵ באותו יום עזבו אותו תלמידים רבים. ³⁶ "האם גם אתם רוצחים לעזוב אותה?" ³⁷ שאל ישוע את שניים-עשר תלמידיו. ³⁸ "אדוני, لأن לך ולמי?" קרא שמعون פטרוס. רק לך יש דברים של חי נצח, ³⁹ ואנחנו יודעים ומאמינים שאתה קדוש האלוהים!" ⁴⁰ השיב להם ישוע: "אני בחרתי בכם בעצמי – שנים-עשר במספר – ובכל זאת, אחד מכל הוא שטן". ⁴¹ וזה התכוון ליהודה בן-שמעון איש-קריות, אחד משנים-עשר התלמידים, שעמד להסנוו.

7 לאחר מכן חור יושע לגיל ו עבר מכפר לכפר. הוא לא רצה לשוב ליהודה, כי מנהיגי היהודים שם רצו להרונו. ² בהתקרב חן הסוכות ³ האיצו בו אחיו לעלות לירושלים לרנגל החג. ⁴ "לך ליהודה, כדי שנם תלמידיך יראו את הנסים שאתה מוחולל", לענו לו. ⁵ איך אתה רוצה להחפرسם בעורך מסתתר כאן? אם אתה מחולל ניסים ונפלאות, גלה את עצמך לעולם. ⁶ "עדין לא הגיע הזמן נם אחיו לא האמינו בו. ⁷ "עדין לא הגיע הזמן שאלך. אולי אתם יכולים ללכת בכל זמן שתרצה". השיב יושע. ⁸ "כי העולם אין יכול לשנו אתכם. אבל הוא שונא אותך, מושום שאתה מוכיח אותם במעשו המושחתים. ⁹ לכו אתם לחוגן את החג בירושלים. אין הולך עתה, כי טרם הגיע זמני". ¹⁰ וישוע נ舡 בಗليل. אולי לאחר שהלכו אחיו הילך נם יושע לירושלים, אם כי בסתר, כדי שלא יכירו אותו. ¹¹ בינותיים חיפשוהו המנהיגים בין החוגנים וחקרו: "היכן הוא? ¹² ועודעת הקהל הייתה חלוקה עליו; אחדים אמרו: "זהו אדם נפלא!" ואילו אחרים טענו: "הוא רמאי!" ¹³ אך איש לא העז להשמיע את דעתו עליו בربים, מפחד מנהיגי היהודים. ¹⁴ בעיצומו של החג הילך יושע

8 יושע הילך להר הזיתים. ² אולם למחמת בCKER חור לבית המקדש. עד מהרה החטא ספר סביבו אנשים רבים והוא החל ללמד אותם. ³ בעודו מלמד הביאו אליו הסופרים והפרושים אישת שנטפהה במעשה ניאוף, והעמידו אותה לפני הכהן. ⁴ "רבינו, אישת זאת שנטפהה במעשה ניאוף. אמרו, ⁵ "ותורת משה מצויה עליינו לרום באבני נשים כאלה. מה דעתך?" ⁶ הם רצו לנסת את יושע. שכן חיפשו סיבה להכחיש ולהרשיע אותה. אולם יושע התכוופף וציר באצבעו על הקרקע. ⁷ כשהיא ציר בו הסופרים והפרושים להסביר לשאליהם, הזרקף יושע ואמר: "מי שלא חטא מעולם ישליך בה את האבן הראשונה!" ⁸ הוא התכוופף שוב והמשיך לציר באצבעו על הקרקע. ⁹ כל השומעים נמלאו בושה, ובזה אחר זה עזבו את המקום. מזקן עד צער, וירושע נותר לבדו עם האישה. ¹⁰ יושע נשא את ראשו וראה שנותר לבדו עם האישה. "היכן נאשימים?" ¹¹ אם הרשיע אותך מישראל?" שאל אותה. ¹² לא אדרוני, השיבה האישה. אם כן נם אני לא ארשייך אותה. כדי לשולם ואל החטא יותר". ¹³ יושע דיברשוב אל העם: "אני אור העולם. כל ההורק אחורי לא יתעה שוב בחשכה, אלא יקבל את אור החיים". ¹⁴ אתה סתם מהפкар בעצמך ודבריך אינם מוכחים דבר! קראו לעברינו הפרושים. ¹⁵ אניאמין מעד על עצמי, אולם דברינו נcoins. שכן אני יודעת מאיין באתי ולאני הולך. ¹⁶ אתם שופטים אותו לפני קנה-המידה של העולם. ואילו אני איני שופט איש עתה. ¹⁷ אם אני בכל זאת שופט, אני שופט בצדך, כי אני מחייבת על דעת עצמי; אני מתייעץ עם אלוהים האב אשר שלח אותי. ¹⁸ התורה אומרת כי על-פי שני עדדים יקום דבר, לא כן? ¹⁹ ובכן, אני עד אחד, ואני אשר שלחני הוא העד השני. ²⁰ "היכן אביך?" שאלו אותו. "ARINGם יודעים מיהו אביך, מפני שאינכם יודעים מי אני. לו היכרתם אותו היותם מכיריהם גם את אבי". ²¹ יושע דיבר דברים אלה באנף האוצר בבית המקדש, אולם איש לא אסר יחד עם ראשי הכהנים סוכנים לתפוס אותו. ²² אולם יושע אמר להם: "אני אהיה אתכם עוד זמן מה, ולאחר מכן תחוור לשלוחי". ²³ תחששו אותו ולא תמצאו, כי לא תוכל לבוא אל המקום שאהיה בו". ²⁴ היהודים נבוכו מדבריו. "לאן הוא עומד ללבכת?" תמהו. "אולי בכוונתו לעזוב את הארץ וללבכת למד את היהודים בתהפטחות או אף את הגויים! ²⁵ למה התקשוו כשאמרכי נחפש אותו ולא נוכל למצוא אותו, ואף לא נוכל לבוא למקום הימצא?" ²⁶ ביום האחרון וחגיגת של החג עמר יושע וקרא בקול: "כל הצמא שיבוא אליו יושתה! ²⁷ כי כמו שכחוב, המאמין כי, יזרמו מקרבו נהרות מים חיים". ²⁸ יושע התקשוו לרוח הקודש שהאמינים בשםיו היו עתידים לכבול. עד לאותו זמן לא ניתן רוח הקודש. כי יושע עידין לא תהפאר ולא חור לשמים. ²⁹ אנשים רבים בהמון קראו לאחר ששמעו את דבריו: "הוא באמת הנביא!". ³⁰ אחרים קראו: "זהו המשיח! והוא שלגלו": האם המשיח יבוא מהגליל? ³¹ הלא כתוב כי המשיח יהיה מזורע דוד וכי יבוא מבית לחם, עיר דוד. ³² דעת הכהל עליו הייתה חלוקה. ³³ אחדים מהם רצו להታפסו. אך איש לא שלח בו יד. ³⁴ אנשי החוק שנשלחו לאסרו חזרו אל שלוחיהם בידיהם ריקות. "היכן הוא? מודיע לא הבאתם אותו?" שאלו הפרושים וראשי הכהנים. ³⁵ "הוא דיבר דברים נפלאים כלכך; מעולם לא שולל?" כעסו הפרושים. ³⁶ "אם רואתם מישתו ביןינו, המהינו או הפרושים, אשר מאמין כי הוא המשיח? ³⁷ רק ההמוני מקרוב העם הזה מאמין בו, כי הם אינם יודעים את התורה. אరורים הם!". ³⁸ נגידימון היה בנויהם: הוא זה שבא אל יושע בלילה, וכששמע את דברי הפרושים אמר: ³⁹ "אם תורתנו מתיירה לנו לשופט אדם לפני שמענו מה בפיו וידענו מה שהוא עשה? ⁴⁰ גם אתה מהגליל? שאלו בלעג. "דרוש בכתבים וראה שאם נביאו איןנו בא מהגליל!". ⁴¹ בזאת הם נפרדוו והלכו איש לביתו.

אותו, כי טרם הגיעו המועד. 21 "אני הולך מכאן".
המשיח ישוע. "אתם תחפשו אותו ותמתו בחטאיכם.
את האמת אשר שמעתי מאלוחים. אברם מעולם
לא היה עושה דבר כזה! 22 ואילו אתם עושים את
מעשי אביכם האמתי. " אין לנו מمزורים! יש לנו אב
אחד - האלוהים! טענו. 23 אולם ישוע המשיח: "אילו
אלוחים היה באמת אביכם, אווי דמיון אהובים אותן,
שהרי באתי אליכם מאת האלוהים. לא באתי על דעת
עצמך - אלוהים שלח אותי. 24 האם אתם יודעים מודע
אינכם מבינים את דברי? מפני שאינכם מסוגלים
להקשיב לי. 25 השטן הוא אביכם, ואתם רוצים
לעשות את חפציו! הוא הרוצה ונשאר רוצה; הוא
שונא את האמת. כי אין בו שמן של אמת; כל דבריו
הם שקר בכוונה תחילת, שהרי הוא מלך השקרים.
26 אינכם מאמינים לי מושם שאני אומר את האמת.
האם יכול מישחו מכם להוכיח אותן על איזשהו
עוון? ואם אני אומר את האמת, מודיע אינכם מאמינים
לי? 27 ילדי האלוהים מקשיבים בשמהה לקול
אביהם, אולם אתם אינכם מקשיבים. כי אינכם ילדי
האלוהים! 28 "בצדך קראנו לך שומרוני!" קראו
בחזרה בחימה. "שד נכנס לך!" 29 "לא נכנס כי שד."
עונה ישוע. "אתם לוענים ובזים לי ריק מפני שאני מכבד
את אבי. 30 איני מבקש כבוד לעצמי, אולם אלוהים
אבי דורך זאת למעני, והוא ישבות את מי שאינו מאמין
בี้. 31 איני אומר לכם ברצינות ובכנות: מי שיימנע
בקולי לאי מות ליעולם! 32 "עכשו אנחנו
בטוחים שנכנס לך שד." אמר לו. "אפילו אברם
ותנביאים מתו. ואילו אתה טוען שככל השומע בקולך
לא ימות ליעולם? 33 האם אתה נдол ותווק
מאברם אבינו או מהנביאים? למי אתה חושב אתה
עצמך?" 34 "אם אני מכבד את עצמי, אין לך כל
עדך." אמר ישוע. "אולם אבי מכבד אותך - כן, האב
אשר אתם קוראים לו אלוהיכם 35 למרות אינכם
מכירים אותו. אולם אני מכיר אותו, ואם אכחיש זאת
אהיה לשקרן כמוכם. אני באמת מכיר אותו וושומע
הוא אבינו!" השיבו היהודים. אולם ישוע השיב: "אילו
הוא מתכוון באמרו: אינכם יכולים לבוא למקום
שאלילו אני הולך?" 36 ישוע הסביר להם: "מכוון
בשמי מועל, ואילו ממקוםם בארץ למטה, אתם
שייכים ליעולם זהה, ואני אני מהיעלים הזה. 24 משום
כך אמרתי לכם שתמתו בחטאיכם: אם לא האמינו
שאני הוא המתו בחטאיכם. 25 "מי אתה?" שאלו. "אני
הוא וזה שאמרתי לכם כל הזמן", השיב ישוע. 26 "יש
לי הרבה דברים לומר לכם, לשפט ולהרשיע
אתכם. אך אני עושה זאת. אני מוסר לכם אך ורק
מה שנאמר לי על-ידי שולחי, שהוא האמת." 27 והם
עדין לא הבינו שהוא התכוון לאלוהים. 28 ישוע
המשיח: "כאשר תרימו את בנ-האדם (על הצלב).
תדרשו ותבינו שאנו הוא המשיח ושאני עושה דבר עלי
דעת עצמי, אלא אני מספר לכם מה שלימד אבי.
29 שולחי תמיד איתני; הוא לא נטה אותי, כי אני עושה
תמיד את הטוב בעיניו." 30 כשדיבר ישוע בדברים
אללה, יהודים רבים האמינו שהוא המשיח. 31 על כן
הוא אמר להם: "אם תקימו את דברי תהיו תלמידי
באמת. 32 אתם תדרשו את האמת, והאמת תוציא אתכם
לחופשי!" 33 "זרע אברם אנחנו," קראו היהודים
לעומתו, יומעולם לא היוינו עבדים לאיש. כיצד, אם
כן, אתה אומר שנהייה בני-חווריין?" 34 "אני אומר
לכם במלוא האמת. ענה ישוע, "כל מי שחוטא הוא
עבד לחטא. 35 ולעבד אין כל זכויות, בעוד שלבן
יש את כל הזכויות. (ai65) 36 נכון, אם הבן מוציא
אתכם לחופשי, תהיו חופשים באמת! 37 אני יודע
שהרigen אברם אתם, אולם יש בינוים אחדים שרוצים
להרגן אותו, מפני שאיןם יכולים לסבול את דברי. 38
אני מספר לכם את מה שראיתי אצל אבי, ואילו אתם
 עושים את מה שראתם אצל אביכם." 39 "אברם
הוא אבינו!" השיבו היהודים. אולם ישוע השיב: "אילו

בכללו. 56 אברהם אביכם שש לראות את יום בואי: הוא ראה אותו ושםה. "57 איך יכולת לראות את אברהם?" שאלו היהודים בחוסר אמון. לא מלאו לך עדין חמישים שנה אפילו! 58 "אמן אומר אני לכם, עוד לפניו שאברהם נולד, אני הוא!" השיב ישוע. 59 דבריו עוררו את חמתם. והם החלו להשליך עליון הבנים. אוילם ישוע נעלם מעיניהם. עבר על פניהם ויצא מהמקדש.

9 ישוע עבר בדרך וראה איש שהווע מלידה. 2 "רבבי, שאלתו תלמידיו, מודיע נולד האיש עיוה. בNELל Chatayim Shalo Ao של Horio? 3 "לא בNELל Chatayim ולא בNELל Chatayim Horio". השיב ישוע. "אדם זה נולד עיוה על מנת שאלהים יוכל לנולות בו את כוחו ונברותו. 4 עלינו למאחר לעשות לאור היום את מה שהטביל עליינו שליחי. כי תוך זמן קצר יבוא הלילה, ואז לא יוכל איש לעשות דבר. 5 כל עוד אני בעולם, אני אור העולם - אני מעניק לו את אוריו." 6 ישוע ירך על הארץ. 7 "לך לשטוף את עיניך בברית השילוח", אמר לו ישוע. העיור הילך לשטוף את עיניו ושב למקום בעניינים פקוחות ובריאות. 8 שכנים ואנשי שחכירו אותו קובץ עיורו שלאלו זה את זה: "האם זה אותו קובץ עיור?" 9 אחדים השיבו: "כן. ואחדים אמרו: "לא. לא יתכן שהוא אחד", הרהרנו בקהל. "אבל הוא באמת דומה לו כשתי טיפות מים!" הקובץ בא לעוזרם וקרآن "אני האיש!" 10 "כיצד אתה יכול לראות מה קרה לך?" שאלו. 11 והקובץ סיפר להם: "אדם בשם ישוע מרח משחה על עיני, ואמר לי לשטוף אותן בברית השילוח. עשית דבריו ואני יכול לראות!" 12 "היכן האיש הזה עכשו?" שאלו האנשים. "אני יודע", השיב הקובץ. 13 ואז הם לקחו את הקובץ אל הפרושים (כל זה התרחש בשבת). 14 "כיצד נפקחו עיניך?" שאלו הפרושים. והקובץ סיפר להם כיצד ישוע מרח משחה על עיניו ושלחו לשטוף אותן בברית השילוח. 16

אחדים מהפרושים החילו: "האיש הזה, ישוע, אכן יכול לבוא מן האלים. לאחר שאין הוא שומר את השבת. "אחרים טענו: "אבל כיצד יכול אדם חוטא לחולל ניסים כלפי?"" "אני חושב שהוא בינויהם. 17 הפירושים פנו אל הקבוץ ושאלו: "מה דעתך על האיש שריפה אתה?" "אני חושב שהוא נביא שנשלח על ידי אלהים", השיב הקבוץ. 18 מנהני הדרורים לא האמינו שהקבוץ היה באמת עיור ושעה נרפא. ומושם כך החלו לברר את הדבר אצל הוריו. 19 "האם זה והוא בנים?" שאלו. "האם הוא באמת נולד עיור? אם כן, כיצד הוא יכול לראות עתה?" 20 אילם ההורים השיבו: "אנחנו יודעים כי זה בנו וכי נולד עיור. 21 אך אנחנו יודעים כיצד הוא יכול לראות או מי ריפה אותה. הוא אדם מבוגר יוכל לדבר بعد עצמו", שאלו אותו. 22 ההורים ענו כך כי חששו ממנהני היהודים. אשר איימו לגרש מקהילת ישראל את כל המורה שישוע הוא המשיח. 24 שב קראו היהודים לקובץ שהיה עיור ואמרו: "עלך להורות לאלהים ולא לישוע, כי כולנו יודעים שהוא איש חוטא." 25 "אני יודע אם הוא חוטא או לא. השיב הקבוץ. "אבל דבר אחד אני יודע: היותו עיור ועבדיו אני רואה!" 26 "מה הוא עשה? כיצד ריפה אתה?" דרשו. 27 "כבר סיפרתי לכם. האם לא שמעתם? מודיע אתם מבקשים שאספר לכם בשנית, האם גם אתם רוצים להיות תלמידיו?" שאל הקבוץ. 28 הם קללו אותו ואמרו: "אתה תלמידו! אנחנו תלמידיו של משה רבינו!" 29 אנחנו יודעים שאלהים דיבר אל משה. אבל אנחנו יודעים דבר על האיש הזה. 30 "מזור מאד שאינכם יודעים דבר על אורחות האיש שריפה את עיני", השיב יודעים דבר על אורחות האיש שריפה את עיני. 31 "אנחנו יודעים כי אלהים אין שום ערך הקבוץ. אך הוא מבקש ברצון לאלה שאוהבים הרשעים. אולי הוא מבקש ברצון לאלה שאוהבים אותו ושותאים בקהלו. 32 מאז בראית העולם לא שמענו על אדם שריפה עיורון בלבד. 33 (א) g(165) ואילו אדם זה לא בא מאלהים. הוא לא היה מסוגל לעשות מארה!" 34 "מזור שכמוך!" קראו לעברו

14 "אני הרועה הטוב; אני מכיר את צאנו והן מכירות
אותה." 15 כשם שאבי מכיר אותו ואני מכיר את אביו;
ואני מזכיר את חיי למשך הצען. 16 יש לי עדר נוסף
שאינו מהמכלאה הזאת. עלי להנחי נס אותו, והצען
שומעות בקולו; כך יהיה עדר אחד ורועה אחד.
17 אבוי אהוב אותו מושם שאני מזכיר את חייו כדי
שאקבל אותם חורה. 18 איש אינו יכול להרוג אותו
ללא הסכמתו. אני מזכיר את חיי מרצוני, מפני שיש
לי זכות וכוח להזכיר את חייו כשאני רוצה בכך, ואף
זכות וכוח להסבירם לעצמי. אלהים הוא המענק לי
זכות זאת." 19 דבריו אלה שוב נרמו למחולקת בין
מנוחינו היהודים. 20 חלום אמר: "או שהוא יצא מודעתו,
או שנכנס בו שד! מודיעו אתם מקשימים לו?" 21 אחריהם
אמרו: "הוא אינו נשמע כמו שנכנס בו שד. האם שד
יכול לפוקח עני יעורים?" 22 בחת החנוכה, בחורף,
23 התחלך ישוע בבית המקדש באגף הנקרא"อลם
שלמה". 24 היהודים הקיפוו מכל עבר ושאלו: "עד
מתי בכונתך לסקרן אותנו? אם אתה הוא המשיח,
מדוע איןך אומר זאת בפירוש?" 25 "כבר אמרתי
לכם. אבל לא האמנתם לי", השיב ישוע. "המעשים
שאני עושה בשם אבי מאשרים זאת. 26 אולם איןכם
אמינים לי, כי איןכם שיכים לצאני. 27 אני מכיר
את צאנו, אני מכירות את קולי והן חולכות אחרי.
28 אני מעניק לך חי נצח והן לא תאבנה. איש לא
יחטוף אותן מני" (g166, aiōnios g165) 29 כי אבינו נתן- לעניך
- את
הצאן
- ושוב
החלו
מנוחינו
היהודים
הראתו
מהם
ארינו
עשויות
שהה
שאתה
שאתה
הכתובים
לבני-האדם", השיב ישוע. 35 "אם האנשים שלא ידיהם
מושום שאיןו אלא שכיר ואין הוא דואג לצאן במאמות.

בזעם. "אתה מתיימר ללמד אותנו?" והם גרשוהו
החווצה. 35 כאשר שמע ישוע את הדבר, הוא פנה
בקצוץ ושאל אותה: "האם אתה מאמין בבן האדם?"
36 "מיهو?" שאל האיש. "אני רוצה להאמין בו." 37
ראית אותה, והוא מדבר אליך כרגע" השיב ישוע. 38
"כן, אドוני, קרא האיש. אני מאמין!" והוא השתתווה
לשוע. 39 "אני באתי לעילם לשם משפט – להעניק
ראיה לעוורים. ולהוכיח לאלה שהוחבים את עצם
לפיקחים שהם למעשה" מעשה יעורים", אמר ישוע. 40
הפרושים שעמדו שם שאלו: "האם אתה כולל אותנו
בין העוורים?" 41 "אילו היותם יעורים לא היותם
ашמים", הסביר ישוע. "אולם אתם טוענים שאתם
רואים, ולכן אתם אשימים".

10 "אני אומר לכם באמת, "המשיך ישוע, "מי
שמסרב להיכנס למכלאת הצאן דרך השער, ובוחר
להיכנס בדרך הצדנית, הוא גנב או שודד. 2 האדם
שנכנס דרך השער הוא רועה הצאן. 3 השומר יפתח
לו את השער, עדר הצאן ישמע ויכיר את קולו,
הרועה יוביל את הצאן החוצה כשהוא נוקב בשם כל
כבהה. 4 הרועה הולך בראש והעדר נוהר אחריו,
כי הוא מזהה את הרועה ומכיר את קולו. 5 הצאן
לא תלכנה אחורי אדם זר, אלא תברחנה מפניו, כי
קולו אינו מוכר להן". 6 אלה ששמעו משל זה מפי
ישוע לא הבינו למה התקשoon, ולפיכך ישוע הסביר
 להם: "אמן אני אומר לכם: אני השער של מכלאת
הצאן. 8 כל אלה שבאו לפני היו נגבים ושודדים,
אולם הצאן לא שמעו בקהלם. 9 כן, אנוכי השער
היכנסים דרכי יושעו וימצאו מרעה עשיר בכואם
ובצאתם. 10 הגנב בא לנוב. להרוג ולהشمיד, ואילו
אני באתי להעניק חיים בשפע. 11" אני הרועה הטוב,
רועה טוב מזכיר את חייו למשך צאננו. 12 כאשר
רועה שכיר יראה זאב מתקרב, הוא יברך וייעזוב
את הצאן לאנחות. כי העדר אינו שיך לו, והזאב
יחטוף ויפזר את הצאן. 13 הרועה השכיר יברך,
מושום שאיןו אלא שכיר ואין הוא דואג לצאן במאמות.

מדברים הכתובים מכונים 'אלוהים', והכתוב הוא דבר אמת.³⁶ מודוע קוראים את מנדף למי שקדשו האב ונשלח לעולם זהה עליידו, ושתען כי הוא בן האלוהים?³⁷ אם אני עושה מעשים כפי שעשה אבי, אל תאמינו לי.³⁸ אולם אם אני אכן עושה את מעשי אבי, האמיןנו לפחות למעשים נם אם איןכם מאמנים לי, ואו תשוכנעו שאבי שוכן בו ואני בו.³⁹ הם שוב רצוי לתפוס את ישוע, אולם הוא התהמק מידיהם.⁴⁰ ישוע חזר ל עבר הירדן, למקום שבו הטביל יוחנן לראשונה. הוא נשאר שם זמנמה,⁴¹ ונשים רבים הילכו אחריו. יוחנן לא חולל נסים, אמרו זה לזה,⁴² אולם כל מה שאמר על האיש הזה היה אמת.

ישוע באמת המשיח.

11 איש בשם אלעזר, שנר בבית-עניה עם מרבים ואחותה מרתה, חלה. אחותו מרמים היא זו ששחה את ישוע במרקחת יקרה וניגבה את רגליו בשערותיה. 3 מרתה ומרמים שלחו הורעה לישוע:⁴³ "אדוני, יידיך הטוב חולה מאד".⁴⁴ כשהשמע ישוע את הדבר אמר:⁴⁵ "מחלה זאת לא תיגמר במות. כי אם להביא כבוד לאלהים. כי בן האלוהים יפואר באמצעות המחללה הזאת".⁴⁶ ישוע אהב מאוד את מרתה, מרמים ואלעזר. 6 כאשר ישוע שמע שאלעזר חלה, התעכבר יומיים.⁷ ורק לאחר מכן אמר לתלמידיו:⁸ "הבה נחזר ליהודה".⁹ אולם, רבבי, "קראו התלמידים במחאה", לפני ימים ספורים בלבד ניסו מנהיגינו היהודים להרוג אותו, ועכשו אותה חזר לאוטו מקום?¹⁰ בכל יום יש שתים-עשרה שעות או, ובמשך השעות האלה יכול כל אחד לילך בליל פולאל להיכשל.¹¹ מי שהולך בלילה ייכשל וימעד בכלל החשכה.¹² ישוע המשיך:¹³ "חברנו אלעזר ישן, אך אני הולך להעיר אותו".¹⁴ ישוע התבונן בך שאלעזר מת, אולם תלמידיו חשבו שאמר כי אלעזר ישן במנוחה, ולכן אמרו:¹⁵ "אם אלעזר ישן טובה הוא ודאי יבריא!"¹⁶ אלעזר מת, אמר להם

ישוע בפירוש.¹⁷ אני שמה למענכם שלא הייתה שם. כדי שתלמדו להאמין. הבה נלך אליו."¹⁸ תומא (הנקרא בשם חיבת-התאות) אמר לחבריו התלמידים: "בואו נלך גם אנחנו כדי שנמות איתה".¹⁹ בהגיעם לביתה-עניה נאמר להם שאלעזר מת והוא קבור כבר ארבעה ימים.²⁰ בית-עניה מרוחקת מירושלים רק כשלשה קילומטר.²¹ ויהודים רבים באו מירושלים לנחם את מרתה ומרים באבלן.²² כאשר שמעה מרתה שישוע היה בדרכו אליהן, הלכה לפנושה אותן, ואילו מרמים נשארה בבית.²³ "אדוני, אמרה מרתה לשוע, אילו היהת כאן, אחוי לא היה מותה.²⁴ אך עדרין לא מאוחר מדי, כי אנו יודעת שכל מה שתבקש מאלוהים הוא ייתן לך".²⁵ "איזה יקום לחיים", הבטיח ישוע.²⁶ "כן", אמרה מרתה, "עם כל האחרים בתחום המתים ביום האחרון".²⁷ אולם ישוע אמר לה:²⁸ "אני הוא התחייה והחיים. כל המאמין بي יהיה אפילו אם יموت".²⁹ כל המאמין כי יהיה לנצח ולא ימות לעולם! האם את מאמין לי? "³⁰ (איאן 165g)

כן, אדון, "השיבה", אני מאמין שאתה המשיח בצד האלים!³¹ האם את מאמין שאתת המשיח לנו זמן רב.³² כששמעה מרתה לדבר עזבה את ישוע וחזרה למרים. מרתה קראה למרים בסתר ואמרה:³³ "המורה נמצא כאן; הוא רוצה לדבר איתך".³⁴ מרים יצאה ונמצאה כאן; הוא רוצה לדבר איתך.³⁵ מרים יצאה אליו מיד.³⁶ ישוע נשאר עדרין מחוץ לכפר, במקום שבו פנסה אותו מרתה.³⁷ היהודים שבאו לנחם את האבלות ראו את מרים עזבת את הבית בחיפהון. הם חשבו שהיא הולכת לבכות על קבר אורה, ולכן הילכו בעקבותיה.³⁸ כאשר הגיעה מרים למקום הימצא של ישוע, נפלה לרגליו וקראה ב בכיה:³⁹ "אדוני, אילו היה לנו של שוע, וגם הוא התרגש ונאנח.⁴⁰ "היכן קברתם אותו?" שאל.⁴¹ "בואי וראה", ענו האנשים.⁴² ישוע בכה.⁴³ "הם היו חברים טובים מאוד", אמרו היהודים זה לזה.⁴⁴ ראו עד כמה אהב אותם!⁴⁵ היו שאמרו:⁴⁶ "אם הוא ריפוי את העיור, האם לא היה יכול

שם למנוע את מותו של אלעזר? ³⁸ ישוע שוב התרגש והלך אל קברו של אלעזר. הוא נזכר במערה שאבן נדולה חסמה את פיתה. ³⁹ "זויזו את האבן", ביקש ישוע. אולם מרתא, אחיות המת, אמרה: "אבל אדוני, הגופה וראי מצחינה; הריו הוא קבור כבר ארבעה ימים!" ⁴⁰ "האם לא אמרתי לך שם תאמני תראי את גבורת האלוהים?" שאל ישוע. ⁴¹ האנשים הדיזו את האבן, וישוע נשא עיניו אל השמיים וקרא: "אבי, תודה לך על שאתה שומע אותי". ⁴² אני יודע שאתה שומע אותי תמיד, אולם אמרתי זאת כדי שככל הנוכחים כאן יאמינו שאתה שלחת אותי". ⁴³ לאחר מכן הוא קרא בקול רם מאד: "אלעזר, צא החוצה!". ⁴⁴ ואלעזר יצא החוצה עטוף עדין בתכרככים. "הסירו מעליו את התכרככים ותנו לו ללבת", אמר ישוע. ⁴⁵ יהודים רבים מבין מנהמי מרים אשר חזו בנס האמיןו בישוע. ⁴⁶ אולם היו שהלכו לפירושים ומספרו להם את הדבר. ⁴⁷ הפרושים וראשי הכהנים כינסו אסיפה כדי לדון במצב. "אייפה הוא ואיפה אנחנו?", שאלו זה את זה במובאה. "האיש הזה באמות מוחול ניסים! ⁴⁸ אם לא נאסור אותו יאמין בו כל העם וילך אחריו, וזה יהיה סופנו, כי אז יבואו הרומים ויסירו את בית המקדש ואת עמו!" ⁴⁹ קייפא, הכהן הנדול באותה שנה, אמר להם: "איןכם מבינים דבר! ⁵⁰ איןכם מבינים כי מוטב שאדם אחד ימות בעד כל העם, מאשר שככל העם ימות בעד אדם אחד? למה לסכן את העם?". ⁵¹ קייפא לא אמר דבריהם אלה ביוזמתו, אלא בהשראת אלוהים, כי בהיותו הכהן הנדול של אותה ניבא שישוע ימות בעד העם. ⁵² ולא רק בעד העם, אלא גם כדי לקבץ ולאחד את כל בני-האלוהים באשר הם. ⁵³ מאותו יום ואילך תכננו מנהיגי היהודים להרוג את ישוע. ⁵⁴ ולכן הוא הפסיק לחתול בגולוי באזור יהודיה. הוא עזב את ירושלים והחליט ללבת לעיר אפרים שבגבול המדבר, שם נשאר עם תלמידיו. ⁵⁵ בהתקרב חג הפסח עלו לירושלים יהודים רבים מכל קצוות הארץ, כדי להשתתף בטקס הטהרה

שקדם להן. ⁵⁶ הם רצויו לראות את ישוע, ובעםם בבית המקדש שאל איש את רעהו: "מה דעתכם, האם יבוא לחג הפסח או לא?". ⁵⁷ בינו לבין הוריו ראש הכהנים והפרושים בציור, שכל הרואה את ישוע חייב לדוחם להם על כך מיד, כדי שיוכלו לאסרו.

12 שה ימים לפני חג הפסח שב ישוע לבית עניה, כפרו של אלעזר שהшибו לחיים, ² ונערכה לכבודו ארוחת ערב חנינית. אלעזר ישב עם ישוע בין האורחים, ואילו מරטא שרתה את האורחים. ³ מרורים לקחה מרקחת יקירה העשויה משמנים ובשמים ריחניים, משחה את רגליו של ישוע וניגבה אותן בשערותיה, ריח הניחוח מילא את כל הבית. ⁴ אחד מתלמידיו אשר עמד להסניו, יהודיה איש קריות שמו, קרא: ⁵ "המרקחת הזאת שווה הרבה כספים! היא הייתה יכולה למכור אותה ולהחלק את הכסף לעניים". ⁶ הוא לא ריבר מותך דאגה לעניים. אלא מותך דאגה לעצמו. יהודיה היה התובר של קבוצת התלמידים, ולעתים קרובות משך מכסי הקבוצה לצרכיו הפרטניים. ⁷ "הנה לה", אמר ישוע, "היא עשתה זאת כהכנה לקבורתה". ⁸ העניים נמצאים אתם חכם תמיד, ואילו אני איני נמצא אתכם תמיד". ⁹ יהודים רבים שמעו על ביקורו של ישוע, ועל כן באו לראות אותו ואת אלעזר שהקימו לתחייה. ¹⁰ בינו לבין החליטו ראש הכהנים להרוג נם את אלעזר, כי בגולו נהרו למקום יהודים רבים והאמינו אליו, והוא לברך יהודים כפותה תמרים. ¹¹ בינו לבין החליטו שישוע היה בדרכו לירושלים. אנשים בכל העיר שיעשו היה בדרכו לירושלים. רבים מבין החוגנים ¹² ליקחו בידייהם כפות תמרים, הלכו לקרה ישוע וקראו: "חיי המשיח! חי מלך ישראלי! ברוך הבא בשם ה' מלך ישראלי!". ¹³ ישוע אמר: "אל תיראי, בת ציון, הנה מלך יבוא לך רוכב על עיר בן אتونה". ¹⁴ תחילת לא הבינו תלמידיו שישוע קיים למעשה ישועה את הנבואה, אולם לאחר שיעוע נתפاءר בכבודם הם נוכרו במעשהיו השונים אשר

החשכה לא תוכלו למצוא את דרככם. 36 האמיןו באור לפני שיהיה מאוחר מידי. כדי שנם אtam היו בני הארץ. לאחר ששיטים את דבריו הילך לדרכו, והם לא ראו אותו. 37 על-אף הניסים הרבים שהולל ישוע, אנשים רבים לא האמיןו שהוא המשיח. 38 הנביה ישעיהו חזה מצב זה כשאמר: "ה, מי האמין לשמעתנו, ורועל ה' על-מי נגלה?"³⁹ לבן הם לא יכולים להאמין. ישעיהו אף ניבא: 40 "אלוהים סנוור את עיניהם והקשיח את לבם. משומך כך הם אינם יכולים לראות, להבין או לשוב אליו כדי Shirfaya את עיניהם והקשיח את לבם. משומך כך הם אינם יכולים לראות, להבין או לשוב אליו כדי Shirfaya אותם". 41 הנביה ישעיהו אמר דברים אלה על ישוע מפני שראה בחזונו את תפארתו. 42 מנהני יהודים רבים האמיןו כי ישוע הוא המשיח, אך לא היהם בזאת בפני איש. כי פחדו שהפרושים יטילו עליהם חרם. 43 לאנשים אלה היה חשוב יותר לזכות בכבוד מבניר-אדם מאשר מלוחמים. 44 "אם אתם מאמינים כי, אתם מאמינים למשה באלוחים", קרא ישוע. 45 "שהרי כל הרואה אותה רואה למעשה את שולחני. באתי להAIR ולזרוח בעולם חשוק זה, כדי שלל המאמין بي לא יהיה יותר בחשכה". 47 לא באתי לשפט את העולם. כי אם להושיעו, ועל כן לא אשפט את אלה השומעים את דברי ואינם מקיימים אותם. דברי האמת שדיברתי ישפטו ביום הדין את כל אלה שדרחוני ולענו לי. 49 כי אין מדבר אליהם על דעת עצמי, אני מוסר לכם מה שציווה עלי אבי לומר לכם. 50 אני מוסר לכם בדיק מה שמסר לי אבי, כי אני יודע שמצוות תביא לכם חי נצח". (*αιόνιος g166*)

13 לפני חן הפסח, ישוע ידע שהণעה שעשו לעזוב את העולם ולשוב אל אביו. ישוע תמיד אהב מאוד את בחריו בעולם הזה, ועתה עמד להוכיח להם כי אין גבול לאהבתו. 2 לעט סעודת הערב החשון כבר חמרין את יהודה איש-קריות להסידרת ישוע. 3 ישוע ידע כי אביו נתן בידיו את הכל, וכי הוא בא מלאוhim וישוב אל אלוחם. 4 לבן הוא גם מהשולן בארכות הארץ, הסיר את גנדיו

קיימו נבואות רבות מכתביה הקדש. 17 אנשים רבים בקהל אשר רואו את ישוע מקום אה אלעד לחיים, ספרו על כך לאחרים. 18 אנשים רבים יצאו לקראתו, כי שמו על הפלא הנдол שחולל. 19 אלם הפרושים היו אובדי עצות. "רואים אתם, נזהנו. כל העולם נשך אחורי!"⁴⁰ קראו. 20 בין העולים לירושלים בתה היו אובדי עצות יוונים. 21 הם הילכו לפיליפוס מבית-צירה שבגליל וביקשו: "אדוני, אנחנו רוצחים לפניו את ישוע". 22 פיליפוס מסר את ההודעה לאנדרי, והשניים הילכו להתייעץ עם ישוע. 23 "הণעה השעה שיפואר בצדדים", אמר להם ישוע. 24 "אני אומר לכם לפניו ישוכל לשאת פריך רב, אחרית ישאר סתם גנבר בודד". 25 האוּהָבָאַת חֵיְוָעַל-פִּנְיָהָאַדְמָה – יאבד אוטם; והשונא את חייו על-פנֵי האדמה יזכה בחיה נצח. (*αιόνιος g166*)²⁶ "הרוצה להיות תלמידי צרייך למלכת בעקבותיו, כי המשרתים אותו חביבים להיות במקום שאנו נמצא. אלוחים אבי יכבד את כל אלה שהולכים בעקבותיו ומשרתים אותו". 27 כתעת נבהלה נשפי, אלם אני יכול לבקש מאבי שיצילני מגורלי, שהרי לשם כך באתי לעולם. 28 אבי, פאר את שמד! "לפתע נשמע קול מהשמים: "כבר פארתי ואוסף לפאר". 29 כל הנוכחים שמעו את הקול, אלם חלוקם חשב שהיא זה קול רעם, וחילוקם אמר שמלאך דבר עם ישוע. 30 "הקול הזה היה מענכם ולא למני", אמר להם ישוע. 31 "עכשו הגיע מועד משפטו של העולם, ושר העולם הזה (השפן) יגורש. וכאשר אנשא מן הארץ אמשוך אליו את כולם".³² 33 הוא אמר זאת כדי לרמזו להם כיצד ימות. 34 "אלם אנחנו למדנו מהתורה שהמשיח יהיה לנצח ולא ימות לעולם, אם כן מודיע אתה אומר שבצדדים צרייך להגושא מן הארץ? מי בצדדים הזה?" שאלו אותו. (*αιόνιος g165*)³⁵ "האור ישאר אתכם עוד זמן קצר בלבד", אמר ישוע. "על כן, התנצלו את העובה הזאת והתחללו באור כל עוד אתם יכולים, מפני שעם רדת

ושנאניש את פרוטו הטבולה ברכותב", השיב יושע. וקשר למוניטין מוגבלת. 5 אחר כך ללח קערדה, מילא אותה מום. החול לרוחץ את רגלי תלמידיו וניגב אותו במונבת הקשורה למוניטין. 6 כאשר הניע תרוו של שמעון פטרוס הוא קרא: "אדוני, איך ייחנן שאתה תרחש את רגליך? 7 כי עתה אין לך מבין מודע אני עושה זאת, אולם יבוא יומם שתבין זאת", השיב יושע. 8 "לא, מהה פטרוס, לעולם לא תרחש את רגליך!"⁹ אמר לא ארחן אותו. לא היה לך לך בבי", השיב יושע. ¹⁰ "אם לא ¹⁶⁵ 9 אמר כך, "קרא פטרוס, רחץ לא רק את רגליך, אלא נם את ידי וראשי." 10 מי שרחץ כבר את כל גופו ציריך לרוחץ את רגליך בלבד כדי להיות נקי וטהור. עתה אתם נקיים, אבל לא כולכם". 11 יושע אמר דברים אלה מפני שידע מי עמד להסנירו. 12 כשיסים יושע לרוחץ את רגליךם לבש את בגדיהם. התוישב ושאל: "האם אתם מבינים מה עשייתם לכם? 13 אתם קוראים לי מורה וארון, ואכן נהנים אתם בצדך, כי זהה האמת. 14 לכן אם אני, האדון והמורה, רחצתי את רגליךם, נם אתם צדירים לרוחץ איש את רגליך רעהו. 15 נתתי לכם דוגמה כדי שתתנהנו במוני. 16 האמינו לי, העבד אינו חשוב מאדוני, והשליח אינו חשוב משולחו. 17 כאשר תבינו את המשמעות הדברים האלה והנהנו לפיהם, יהיה לכם טוב ותתברכו. 18 "אני מתקבון לכלכם, כי אני יודעתמי בחזרתי. הכותבים מבאים שאחד מואכלי לחמי יבנוד بي. 19 אני מספֶר לכם זאת עצשו כדי שתאמינו לי כשל זה יתרחש. 20 "אמן אומר אני לכם: כל המקבל את מי שאינו שלוχ מקבל למעשה אותה, וכל הממקבל אותו מקבל למעשה את שלוχי". 21 בסימונו דברים אלהナンח ישוע אנחנו עמוקה ואמר: "אכן, וזה האמת - אחד מכם יבנוד בי". 22 התלמידים הביטו איש ברעשו בתמייה ובמובכה, משומם שלא ידע למי התקשoon. 23 תלמידיו החביב של ישוע היה סמוך לחייקו, 24 ולכן רמז לו שמעון פטרוס לשאל אותו למי כוונתו. 25 התלמיד הטה את ראשו וקרבו בראשו של יושע. "אדוני, למי כוונתך? "שאל בלחששה. 26 "למי

14 "אל תנתנו מקום לדאגה בלביכם: האמינו באלהותם והאמינו بي. 2 בבית אבי מעונות רביכם, ואני הולך להכין לכם מקום. לולא היה הדבר נכון, לא היויתי מספן לכם זאת. 3 לאחר שהכול היה מוכן אחזור ואקח אתכם אליו, כדי שתהיו תמיד במקום שבו אני נמצא. 4 אתם יודעים لأن אני הולך וכייד להניע אני נמצא. 5 "לא, איןנו יודעים لأن אתה הולך", קרא חותמא. "כיצד אתה מצפה שנدع את הדרך?" 6 אולם ישוע ענה: "אני עצמי הדרך, האמת והחיים. איש אינו יכול לבוא אל האב אלא באמצעותי. 7 אילו ידעתם

מי אני, הייתם יודעים נם מיהו אבי. מעתה ואילך אתם מכירים אותו גם רואים אותו". 8 "אדוני, הראה לנו את האב ונסתפק בכם", ביקש פיליפוס. 9 אולם ישוע השיב: "פיליפוס, לאחר שהייתי אתכם משך כל הזמן זהה, עדין אין לך יודע מי אני? מי שראה אותי ראה את אבי, אם כן מודיע מבקש אתה לראות? 10 האם אין לך מאמין שהוא אבי, ושאבי הוא ביך? אין אלה המיללים שלי, כי אם של אבי השוכן בקרבי והפועל דרכיו. 11 "האמינו לי שאני הוא אבי ואני הוא ביך, האמינו לפחות ביכולת הנשים והנפלוות שחוללותי. 12 אני אומר לכם בכנות וברצינות: כל מי שמאמין בי יוכל לעשות את כל מה שהוא רוצה, ורק הרבה יותר מזה, כי הולך אל אבי". 13 עשה למענים כל מה שתבקשושמי. כדי שהאב יקובד בבנו. 14 אכן, עשה את כל מה שתבקשושמי. 15 "אם אתם אוהבים אותו, שמו בקולו", 16 ואני אבקש מאביו שיתן לכם יועץ אחר שלא יעזוב אתכם לעולם – 17 (αιωνιος עזוב האחים לעולם –)

את רוח הקודש והאמת. רוב האנשים בעולם אינם יכולים לקבל את רוח הקודש, מפני שאינם מכירים אותו ואים מעוניינים בו כלל. אולם אתם מכירים אותו, כי עתה הוא נמצא אתכם וברוכב אף ישכון בקרבכם. 18 לא אעזוב אתכם כי תוממים; אני אחזור אליכם. 19 בעוד זמן קצר העולם כבר לא יראה אותו, אך אתם תראו אותו, כי אני חי ומם אתם תהיה. 20 ביום ההוא תדרשו שאני ישוכן באבוי, אתם שוכנים בי ואני בכם. 21 ככל השמוע בקולו אהוב אותו; על כן אני ואני אהב אותו, ואני אהודע אליו". 22 יהודה תלמידו (לא איש-קריות) פנה אליו: "אדוני, מודיע רצחה אתה להתוודע אליו בלבד, אל תלמידיך, ולא אל העולם כולו?". 23 מפני שאגלה את עצמי רק למי שאחוב אותו ושמע בקולו, השיב ישוע. "אם אבי יאהב את מי בקולו, אין אהוב אותו. זכרו, אין אלה דבריו, כי אם דברי אבי אשר שלחני". 25 אני אומר לכם בדברים אלה כל עוד אני נמצא אתכם. 26 כאשר אבי ישלח

בשמי את המנוח, את רוח הקודש, הוא ילמד אתכם דברים רבים ויזכיר לכם כל מה שאמרתי. 27 "אני משאיר לכם שלוה ושלום. לא לפני מושני העולם, אלא שלומי שלי. لكن אל תפחדו ואל תדאגו. 28 זכרו את מה שאמרתי לכם: אני הולך עכשו, אולם אשוב אליכם. אם אתם באמת אהבתם אותה, תשמהו לשם שמי הור אל אבי, כי הוא גדול ממוני. 29 אני מסבר לכם את כל הדברים האלה לפני התחרחותם, כדי שתאמינו כי כאשר הם יתרחשו. 30 "לא יותר לי זמן רב לדבר אליכם. כי שדר הרשות של העולם הזה מתקרב. הוא אינו יכול לנבור עלי, אך על העולם לדעת שאני אהוב את אבי; מושם כך אני עושה כל מה שאבי מצווה עלי. הנה נלך מכאן".

15 "אני הנפן האמתית ואבי הוא הcorrם. 2 הוא נום את כל הענפים שאינם נשאים פרוי, ומטהר את הענפים שנושאים פרוי, כדי שישאו יותר פרוי. 3 אתם כבר מטוחים על-ידי הדברים שאמרתי לכם. 4 עליכם לקשור את חייכם בחיה. אם לא תהיו חלק ממנה, לא תוכלו לשאת פרוי מעצמו. 5 "כן, אני הנפן ואתם הענפים. מי שמחובר אליו ואני אליו ישא פרוי רב, כי בלעדך אינם מסוגלים לעשות דבר. 6 מי שאינו שומר ליחסו יזרק החוצה בענף ייש וחסר-תעלת מחובר אליו יזרק החוצה בענף ייש וחסר-תעלת שנועד לש:rightפה. 7 אולם אם תקשרו את חייכם בחיה ותשמרו אתמצוותי, אתן לכם כל מה שתבקשו ממני. 8 ואני יקובד בעשותכם פרוי ובחיותכם תלמידי. 9 "אני אהוב אתכם כפי שאבי אהוב אותך; דבקו באבתי! 10 אם תשמרו אתמצוותי תעמדו באבתי, כשם שאני שומר אתמצוות אבי ועומד באבתו. ני מספר לכם דברים אלה כדי שתימלאו בשמהתי, וכדי שמחתכם תהיה מושלמת. 11 אני דורש מכם שתאהבו איש את רעהו כשם שאני אהוב אתכם. 12 האבה הנדולה ביותר היא זו של אדם שמקירב את נפשו بعد יידידו; 13 ואם חשמעו בקולו תהיו יידידי. 14 לא אקראי לכם יותר עבדים; כי האדון אינו מושתף

חזר אל שלוּחי, ואיש מכם אינו מתחנין לדעת لأن
 אני הולך. 6 דברי רק העציבו אתכם. 7 האמת היא
 כי מוטב שאלך, אחרת לא יבוא המנהם. אם אלך
 הוא יבוא, מפני שאשלאח אותו אליכם. 8 "כאשר יבוא
 המנהם הוא ילמד את העולם מהי משמעות החטא,
 הצדקה והmanshpeth. 9 הוא יוציא לאור את החטא העולם,
 ממשום שלא האמינו בך. 10 הוא יראה לדם מהו הצדקה
 האמתית, כי אני חזר אל אבי ושוב לא תראו אותו.
 11 והוא ילמד אותם את משמעות המשפט, כי שליט
 העולם הזה (השtan) כבר נשפט ונידון. 12 "היהתי
 רוצח לומר לכם עוד דברים רבים. אבל איןכם
 מסוגלים להבינים עdryין. 13 כאשר יבוא אליכם רוח
 האמת הוא יוביל אתכם אל כל האמת. כי אין הוא
 מסוגלים להבינים עdryין. 14 הוא יפאר אותו
 מדבר על דעת עצמו; הוא יספר לכם את אשר שמע.
 הוא יספר לכם גם על העתיד. 15 כל
 יביא לי כבוד רב בהראותיהם ומשום כך אמרתוי לכם שהרוח
 הפראיתוי היא הפראיתוי, ומשום כך אמרתוי לכם שהרוח
 יביא לי כבוד רב בהראותיהם ומשום כך אמרתוי לכם תפarterתוי. 16
 בעוד זמן מה אלך ושוב לא תראו אותו, אך כעבור
 בעוד זמן מה תראו אותו בשנית. כי אני הולך אל אבי. 17
 אחדים מהתלמידיו לא הבינו את דבריו. "למה הוא
 מתכוון באמרו שבعود זמן מה נראה אותו בשנית. כי
 הוא הולך אל אביו? "שאלו איש את רעהו. 18 "למה
 הוא מתכוון באמרו זמן מה? "תמהו. 19 ישוע ידע
 מה התריד אותם ולכן שאל: "האם אתם תוהים למה
 התכוונית? 20 אני אומר לכם באמות ובברצינות: העולם
 ישמח ויניגע על מה שיקרתו לך, ואילו אתם תבכו.
 אבל צערכם יהפוך לשמה נפלאה, כאשר תראו
 אותו שנית. 21 שמה זה תדינה לשמה תה של يولדה
 השוכחת את חבל הלהידה לאחר הולדת תינוקה, כי
 היא נמלאת שמה וניגע על כך שאדם נולד לעולם.
 22 עכשו אתם עצובים. אולם אשוב לראותכם. ואז
 תשמחו מאד ואיש לא יוכל להסביר את שמהתכם.
 23 ביום ההוא לא יהיה עלייכם לבקש ממי נדיך, כי
 תוכלו לבקש את הדבר מאבי, והוא ייתן לכם כל מה
 מקודם, מפני שעדרין היו עיכם. 5 "אולם עתה אני
 את עבדיו בסודותיו; עתה הנכם ידידי ואנשי-סודי,
 כי סיפורתי לכם כל מה שאמר לי אבי. 16 "לא אתם
 בחרתם بي, כי אם אני בחרתי בהם ושלחותי אתכם
 ללבת ולעשות פרי מבורך ומאמץ, כדי שאבוי יתן לכם
 כל מה שתבקשו ממנה בשמי. 17 העולם אמן שנוא אתכם.
 לא הוב איש את רעהו. 18 העולם אמן שנוא אתכם.
 אולם דעו לכם שהוא שנא אותו לבני שנוא אתכם. 19
 אילו היהתם שייכים לעולם, היה העולם אהוב אתכם;
 אולם אינכם שייכים לעולם, כי אני בחרתי להוציא
 אתכם ממנה, ומשום כך הוא שנוא אתכם. 20 האם אתם
 זוכרים מה שאמרתוי לכם? העבד אינו נдол מהדוניו,
 וכך הם רודפים אתכם מושם שרדו אוותי; אילו
 הקשיבו לי, היו מקשיבים בעולם. 21 האנשים בעולם
 ירדפו אתכם מושם שאתם שייכים לי, ומשום שהם
 לא מכיריהם את האלוהים אשר שלח אותן. 22 "ולא
 דיברתי אליהם הם לא היו אשימים, אולם עתה אין
 להם כל תירוץ להמשיך בחטאיהם. 23 כל השנא
 אותו שנוא נם את אבי. 24 "ולא עשו לי פניהם את
 כל הניסים והונפלוותם נם לא היו אשימים; אולם
 הם ראו את הניסים והונפלוותם, ובכל זאת הם שנואים
 אותו ואת אבי. 25 כך מתקיימים הדברים בתורה
 שלהם שמתיחסים למשיח: 'שנתה חנים שנאוני'. 26
 "אולם אני אשלח לכם את המנהם – את רוח הקודש
 שהוא מקור האמת. הוא יבוא אליכם מאת האב ללמד
 אתכם ולזהכיר לכם את כל מה שאמרתוי לכם. 27
 נם עלייכם מوطל לספר לכלום על אודותי, מושם
 שהייתם איתני מלכתחילה."

16 "סיפורתי לכם את כל הדברים האלה כדי
 שתדרשו מה מצפה לכם ולא תופתעו או תיבהלו. 2
 יגرسו אתכם מבתיה-הכנסת. ואף גיע הזמן שהרוצחים
 אתכם יחשבו שהם עושים את רצון אלהות! 3 הם
 יעשו כל זאת מפני שאינם מכיריהם את אבי ואת אביהם. 4
 אני מספר לכם את כל הדברים האלה כדי שיבואו
 העת תיזכרו שהזהרתי אתכם. לא סיפורתי לכם זאת
 מוקדם, מפני שעדרין היו עיכם. 5 "אולם עתה אני

بعد העולם כולם, אלא بعد אלה שנותה לי, כי הם שיעיכים לך.²⁰ אלה שהם שלי הם שלך, ושלך הם שלי, ולכן הם תפארתי. ²¹ בכת אני עוזב את העולם ומשאיר אותו כאן. אבי הקדוש, אני בא אליך ומבקש מך: שמור על כל אלה שנותה לך, כדי שתאחדו ויהיו אחד – כמוני.²² בהיותו כאן בעולם שמרתני על אלה שנותה לי אך אחד מהם לא אבד, מלבד בן-הוניהינו שבו נתיקימה הנבואה שככבי-הקודש.²³ עכשו אני בא אליך. סיפרתי להם דברים רבים בהיותו עם, כדי שיימלאו בשמחתו,²⁴ ומסרתי להם את מצותיך. העולם שהוא אוטם, כי איןם شيء מה שאנוי אינו שייך לעולם.²⁵ אני לא מבקש לו, כמו שהוא אוטם מהעולם. אלא לשמרם מהרע.²⁶ הם אינם شيء לעולם הזה. שם שאינו שייך לעולם הזה. ²⁷ למד אותם את דבר האמת, כדי שיהיו לבעליים וטהורים.²⁸ כאשר שולח אותם אל העולם, אני מוסר את כך גם אני שולח אותם אל העולם.²⁹ אני מוסר את עצמי למן, כדי שנידלו באמת ובקדושה.³⁰ "אני מתפלל רק בעדר אלה כאן. אלא נס בעדר אלה שיאמינו כי בעתיד, לאחר שישמעו את עדויות המתים.³¹

אני מתפלל שם יהיו מאוחדים כמוני: שהם יהיו בנו כשם שאתה כי ואני بذلك, כדי שהעולם יאמין שאתה שלחתו.³² "נתחי להם את הכאב שנותה לך, כדי שאתה מואחדים כמו שאחננו מאוחדים – ³³ אני בהם שיחיו מאוחדים בשם תהיה שלמה, וכך שהעולם אתה כי, כדי שאתה אחדותם תהיה שלמה. וכך שהעולם ידע שאתה שלחתני ושהאתה אהוב אותם כמו שאתה אהוב אותי.³⁴ אבי, אני רוצה שאתה נתת לי יהיו במוקם שבו אתה, כדי שיוכלו לראות את התפארת והכבוד שהענתק לי על שום שאהבת אותו עד לפניו בריאת העולם.³⁵ "הו, אבי הצדיק, העולם אינו מכיר בריאת העולם.³⁶ אבל אני מכיר אותך, והتلמידים שנותה לך אותך. והוא קיבלו אותך, והוא יודעים שכל מה שנותה לך הוא, ³⁷ כי מסרתי להם את המצוות שמסרתת לעולם מעמק ושאתה שלחת אותה.³⁸ "אני מתפלל

שתבקשו ממנו בשם.³⁹ עד עתה לא ביקשتم דבר בשמי: בקשׁ ותקבלו, כדי שתימלאו שמהה רבבה.⁴⁰ דיברתי אליכם במשלים וחידות. אלום יבוא יום שادرבר אליכם על אבי בכירור ולא עוד בחידות ובמשלם.⁴¹ ביום ההוא תוכלו לבקש בשמי כל דבר, ולא אצטרכך יותר לבקש מבאי شيئا' לכם אותו.⁴² כי אבי אהוב אתכם משום שאתם אהובים אותו ומאמינים שיצאתי ממנה.⁴³ כן, יצאתי מאובי ובאותו לעולם. בכת אני עוזב את העולם וחזור לאביך.⁴⁴ סוף אתה מדבר בדברים ברורים ולא בחידות ובמשלם". קראו תלמידיו בהקללה.⁴⁵ עתה אנו יודעים שאתה יודעת הכל, ואני צרכים לשאול אותך יותר שאלות. אנו מאמינים שבאתה מלאוהים.⁴⁶ "אתם מאמינים לי לבסוף?" שאל ישוע.⁴⁷ "אולם ניע הזמן – למעשה הוא כבר הניע – שככלכם חתפזו אויש לביתו והזעבוני לבדי. אך לא אהיה לברדי כי אבי עמדיך.⁴⁸ אמרתי לכם את כל הדברים האלה כדי שלבכם ישבות ולא תדרנו. כאן בעולם יהיה לכם אלוהי האמת לבדו, ואת ישוע המשיח אשר שלחת.⁴⁹ סימתי את המשימה שהטלת עלי, וכן פארתי אותך על-פני הארץ.⁵⁰ עתה, אבי, פאר אותו בכבוד שהיתה לך איתה עד לפני בריאת העולם.⁵¹ סיפרתי על אודתו לך כל האנשים שנותה לך בעולם. ⁵² מעשה הם היו שלך תמיד; אתה נתת לי אותם והם שמעו בקהלך.⁵³ עתה הם יודעים שכל מה שנותה לך מך הוא.⁵⁴ כי מסרתי להם את המצוות שמסרתת להם קיבלו אותך, והם יודעים בכתחון שבאתיהם לעולם מעמק ושאתה שלחת אותה.⁵⁵ "אני מתפלל

17 בסיוםו לדבר נשא ישוע את עינוי השמיימה ואמר: "אבי, הণעה השעה; פאר את בנק כדי שבנק יפאר אותך.⁵⁶ הררי נתת לו סמכות וכוח על כל בני-האדם, כדי שיעניק חייהם לעלמי מני שנותה לנו.⁵⁷ חייהם פירושם להכיר אותך.⁵⁸ אלוהי האמת לבדו, ואת ישוע המשיח אשר שלחת.⁵⁹ סימתי את המשימה שהטלת עלי, וכן פארתי אותך על-פני הארץ.⁶⁰ עתה, אבי, פאר אותו בכבוד שהיתה לך איתה עד לפני בריאת העולם.⁶¹ סיפרתי על אודתו לך כל האנשים שנותה לך בעולם. ⁶² מעשה הם היו שלך תמיד; אתה נתת לי אותם והם שמעו בקהלך.⁶³ עתה הם יודעים שכל מה שנותה לך מך הוא.⁶⁴ כי מסרתי להם את המצוות שמסרתת להם קיבלו אותך, והם יודעים בכתחון שבאתיהם לעולם מעמק ושאתה שלחת אותה.⁶⁵ "אני מתפלל

¹⁹ בתוך הבית החל הכהן גדול לחקור את ישוע על תלמידיו ועל מה שלימד אותם. ²⁰ "כל מה שהיה לי לומר אמרתי בציבור, באוזני המהינוים והעם. תמיד לימדתי בכתיבת הכנסת או בכיתת המקדש, וכולם יודעים מה שlimdти", השיב ישוע. ²¹ "אל חשאל אותו, אלא את שומעי, הם יודעים את מה שאמרתי." ²² אחד המשדרנים שעמד שם הכהן את ישוע על פניו. "כמה אתה מתחזק לכחן הנadol?" שאל בוועם. ²³ "אם אני משקר הוכח זאת." השיב ישוע. "אולם אם אני אומר את האמת, מדוע אתה מכח אותה?" ²⁴ חנן שלח את ישוע, אסור באזוקים. אל קייפא הכהן גדול. ²⁵ בינותיים המשיך שמעון פטרוס להתחمم לאש המדורה, ושוב נשאל: "הרי נם אתה אחד מתלמידיו (זה שפטרוס קיצץ את אוזנו). קרא: "אולם ראייתי אותך בחורשה יהוד עם ישוע!" ²⁷ פטרוס המשיך להכחיש את הדבר, ולפתח קרא התרנגול. ²⁸ בבוקר השכם הובילו את ישוע מביתו של קייפא לבית-הממשלה. אך הם לא נכנסו פנימה מחשש חמיין - הם רצזו ליהיאר כשרים לאכילת סעודת הפשתה. ²⁹ על כן יצא אליהם פיטוס ושאל: "במה אתם מאשים את האיש?" ³⁰ "אל מללא עשה דבר רע, לא היינו אוסרים אותו!" השיבו. ³¹ "אם כן, שפטו אותו בעצמכם לפני חוקי תורתכם," אמר פיטוס. "אבל החוק אינו מתייר לנו עונש מוות," השיבו היהודים. ³² בזאת מלאו את מה שישוע ניבא באשר לגורלה מותו. ³³ פיטוס שב לבית-הממשלה וקרא אליו את ישוע. "האם אתה מלך היהודים?" שאל. ³⁴ "האם אלה המילים שלך או של האחרים? דשיב ישוע בשאללה. ³⁵ "האם אני יהודי?" שאל פיטוס. "בני-עמך וראשי הכהנים הסנירו אותך." ³⁶ מה עשית?" אמר התייחסות מילוטי מהעולם זהה. היו משרתו נלחמים לצדי ומונעים את מסאריו עליידי ראשי היהודים. אולם בעת הזאת מילוטי אינה מהעולם זהה", אמר ישוע.

¹⁸ ישוע סיים את דבריו ועצב את המקום עם תלמידיו. הם חזו את נחל קדרון ונכנסו אל חורשת עציזות. ² יהודה, התלמיד שבנד בישוע, הכיר היטב את המקום. כי ישוע נפנש שם עם תלמידיו פעמיים רבות. ³ ראשי הכהנים והפירושים העמידו לרשות יהודה הקבוצה של חילונים ושוטרים מצידים בלבדים ובכלי נשק, והם הלבכו אל אותה החורשה. ⁴ ישוע ידע היטב מה עומר לקרות לו. הוא צעד קדימה ושאל: "את מי אתם ממחפשים?" ⁵ "את ישוע מנצרת", השיבו לו. "אני הוא", אמר ישוע. גם יהודה המשניר אותו היה שם. ⁶ לשמע מילויים אלה נסנוו ונפלו על הארץ. ⁷ ישוע חזר על שאלה זו: "את מי אתם ממחפשים?" ⁸ "את ישוע מנצרת", השיבו בשנית. ⁹ אמר יהודה. אני הוא", אמר ישוע. אם אתם ממחפשים. עיזבו את החבורה הזאת והניחו להם לילכת". ¹⁰ ישוע אמר זאת כדי לקיים את הנבואה שניוא: "מכל אלה שנתה לי לא אבד אף אחד!" ¹¹ לפתח שלף שמעון פטרוס את חרבו וקיצץ את אוזנו הימנית של מילוטיס. עבר הכהן גדול. ¹² "השב את החרב לנדן!" פקד עליו ישוע. "הרי עלי לשנות את הocus נתן לי אבי". ¹³ החילונים, השוטרים ומפקדים הפסיקו את ישוע, קשוו את ידיו, ¹⁴ הוליכו אותו תחילה אל חנן - חותנו של קייפא שהיה הכהן הנadol באותה שנה. ¹⁵ היה זה אותו קייפא שיעץ ליהודים: "МОותב שארם אחד ימות בעד כל העם. ¹⁶ מאשר שכל העם ימות בעד אדם אחד". ¹⁷ שמעון פטרוס ותלמיד אחר הלכו במרקח מה אחורי ישוע. התלמיד الآخر היה מוכר לכחן הנadol, ולכן חורשה להיכנס אל החצר יחד עם ישוע. ¹⁸ ואילו פטרוס נאלץ להישאר מעבר לנדר. התלמיד الآخر נינש אל השוערת ובקש ממנו להכניס את פטרוס. ¹⁹ קראה השוערת לעבר פטרוס. "מה פתאום?" הכחיש פטרוס. ²⁰ החילונים והמשרתים התחרמו סביב לאש מדורה שהדרלקו, כי היה קר. פטרוס הצטרכף אליהם כדי להתחمم מעט.

כל זה התרחש בעבר פסת, בשעה שתים-עשרה בצהרים. "הנה מלככם!" קרא פילטוס לעבר היהודים. "קח אותו מכאן! צלב אותו!" הם צעקו.¹⁵ "מה? לצלב את מלככם?" שאל פילטוס. רק הקיסר הוא מלכנו!¹⁶ קראו ראשי הכהנים. פילטוס נכנע ומסר להם את ישוע כדי שיצלבו אותו.¹⁷ הם לקחו את ישוע, נתנו לו לשאת את צלבם, וכן הלאו למקום הנקרא "גולגולת" ("מקום הנגולגולת").¹⁸ הם צלבו אותו שם יחד עם שני אנשים אחרים - האחד לימיינו והשני לשמאלו.¹⁹ פילטוס כחב שלט בו הלשון: "ישוע מנצרת, מלך היהודים" ותלה אותו על הצלב.²⁰ היהודים רבים קראו את הכתוב על השלט. כי ישוע נצלב קרוב לעיר, והשלט נכתב בעברית, ביוניות וברומיות.²¹ ראשי הכהנים ביקשו מפילטוס לתקן את הכתוב: "אל תכתוב מלך היהודים". אלא: הוא טוען שהוא מלך היהודים".²² "את מה שכתבתי בחבוי", ענה פילטוס.²³ לאחר שצלבו החילילים את ישוע הם חילקו את בנديו בין ארבעתם. מה עשה בכוותונות? שאלו איש את רעהו. הם לא רצאו לקורע אותה, משומש שהייתה עשויה מרINI ללא תפרים. נערוך הנרגלה ונראה מי יזכה בה", החליטו. מעשה זה קיים את הנבואה מותהיהם: "יחילקו בנדייהם. ועל לבושי יפלו גורל".²⁴ כך עשו החילילים.²⁵ ליד הצלב עמד אמו, דודתו, מרים אשת קלופס ומרים המגדלית.²⁶ כשהראה ישוע את אמו עומרה ליד תלמידו האהוב, אמר לה: "אמא, זהו בנק".²⁷ ואל תלמידו האהוב אמר: "זוחו אמר".²⁸ והتلמיד אסף אותה לבתו מאו ואילך.²⁹ ישוע ידע שהכל הסתיים, וכדי למלא את הכתוב אמר: "אני צמא".³⁰ בקרבת מקום עמד כד מלא חומץ. הם טבלו ספג בחומץ, תקעו את הספג בקצתה ענף אזוב והנישו והלכו.³¹ ישוע טעם מהחומץ וקרא: "נשלם".³² הוא היהת ראש הצדקה ונכח נשמהתו.³³ הויאל והיה ערבית שבת, לפני שבת של פסת, לא רצאו מנהני היהודים להשרר את הנופות על הצלבים למשך השבת. על כן ביקשו

³⁷ אם כן, אתה בכל זאת מלך? "תמה פילטוס. "כן, השיב ישוע, "משמעותו היא להביא את האמת לעולם; לשם כך נולדתי ובאותו לעולם. וכל אהובי האמת ישמעו לך לי".³⁸ מהי האמת? שאל פילטוס והוא החוצה אל היהודים. "האיש חף מפשע ולא עשה כל דבר"³⁹ קרא פילטוס. "בכל שנה בחג הפסח אני מוציא לחופשי אסיך אחד. אתם רוצחים שאשחרר את מלך היהודים? "⁴⁰ לא! קראו. אל השחרר אותן: שחרר את בר-אבא!⁴¹ בר-אבא היה שותף למרד.

19 אז לkah פילטוס את ישוע והליך אותו בשוטים.² החיללים שזרו זר קוצ'ים, הניחו על ראשו והבלישו אותו גלימת ארנמנ.³ "חיי מלך היהודים!" קראו בלעג. והכו אותו באגרופיהם.⁴ פילטוס יצא אל הקהלה ואמר: "אני מוציא אליכם את ישוע כדי שתדרשו שמצאתו חף מפשע!⁵ ישוע יצא החוצה, ראשו עטו זר קוצ'ים ולגופו גלימת ארנמן. "תמה האיש!⁶ קרא פילטוס. כאשר דאו אותו ראשי הכהנים והמשרתים. קראו: "צלוב אותו! צלב אותו!" צלבו אותו עצמכם. "הшиб להם פילטוס. "כי אני לא מצאתו בו כל אשמה."⁷ "לפי תורתנו עליו למות. קראו היהודים. "כיוון שקרה לעצמו בונ-אלוהים".⁸ לשמע דבריהם אלה נבר פחדו של פילטוס.⁹ הוא החזיר את ישוע לבית-המשפט ושאל אותו: "מיין אתה?" אולם ישוע לא ענה דבר.¹⁰ "מדוע איןך עונה לי?" שאל פילטוס. "הריא אתה יודע כי יש בכוחו לצלוב אותך או לשחרר אותך!"¹¹ אבל ישוע השיב: "ללא קיבלה רשות מלמעלה, לא היה יכול לעשות לי דבר. لكن אשמתה המנסירים אותך גורלה מאשתח".¹² כששמעו פילטוס דבריהם אלה ניסה לשחרר את ישוע, אולם חוסר אמונה לקיסר. מפני שבל העושה עצמו למלך מורד בקיסר!¹³ לשמע דבריהם אלה שוב הוציא פילטוס אליהם את ישוע, והוא עצמו התישב על כסא המשפט, במקום שנקרא: "רصفה" או "נבחא".¹⁴

כִּי הַוְיָקֹם לְתֹחַיָּה. ¹⁰ שְׁנֵיהֶם הַלְכוּ הַבִּיתָה, וְ
וּבִינְתִּים חֹרֶה מְרוּם אֶל הַקָּבָב, עַמְּדָה בְּחוֹזֵן וּבְכָתָה
הִיא הַעֲיפָה מִבְטָח לְתוֹךְ הַקָּבָר. ¹¹ וַלְפָתָע נְגָלוּ אֲלֵיה
שְׁנֵי מְלָאכִים לְבוֹשֵׁי לְבִן וּשְׁכִים בָּمָקוֹם שְׁכָוּ הִיִּתְהָ
נוּפָת יִשְׁוע: אֶחָד לְמִרְגְּלֹתָיו וֶשְׁנִי לְמַרְאַשָׁותָיו. ¹² מַדוּעַ אֲתָּה בָּוֹכָה? "שָׁאַל הַמְּלָאכִים." כִּי הַמְּלָאכִים
אֲדֹנִי וְאַנִּי יָדַעַת הַיּוֹנָן הַנִּידָּח אָתָּה", הַשְּׁבָה מְרוּם.
הִיא הַרְגִּישָׁה שְׁמִישָׁהוּ עַוְרָם מַאֲחֹרָה. כַּשְּׁבָה
לְאַחֲרָה רָאָתָה אֶת יִשְׁוע, אָוְלָם הִיא לֹא הַכִּירָה אָתָּה.
מַדוּעַ אֲתָּה בָּוֹכָה? אֲתָּה מַיְאַת מַחְפָּשָׁת? "שָׁאַל אֲתָּה
שְׁעֻגָּה. מְרוּם חָשָׁבָה אָוְתוֹ לְשֹׁמֶר הַגָּן וְלֹכֶن הַתְּחִנָּה
לְפָנָיו: "אָמָּה אֲתָּה זֶה שְׁלָקָה אֶת אֲדֹונָן, אָנָּה. אָמָּר לֵי
הַיּוֹנָן שְׁמָתָּה כִּי שָׁאַול לְקַחְתָּה". ¹⁶ "מְרוּם!" קָרָא
יִשְׁוע. הִיא פָנַתָה לְהַבִּיט בּוֹ וּקְרָאתָה: "רַبִּי!" ¹⁷ "אֶל
תְּנַעַּבְנִי, "הַזּוֹהֵר אֲתָּה יִשְׁוע", כִּי עֲדֵין לֹא עַלְתָּי אֶל
אַבִּי. לְכִי אֶל אֲחָהִים וּסְפָרִי לָהֶם שְׁאַנִי עֹלָה אֶל אַבִּי
וְאַבָּיכֶם. אֶל אַלְהָיו וְאַלְהָיכֶם". ¹⁸ מְרוּם מִיהָרָה אֶל
הַתְּלִמְדִידִים. "רָאִיתִי אֶת אֲדֹונָן!" קָרָאתָה בְּהַתְּלִבָּהוֹת,
וּמְסֻרָה לְהָמָם אֶת דָבְרָיו. ¹⁹ בָּאוּתוֹ עַרְבַּת הַתְּכִנָּנוּ
הַתְּלִמְדִידִים מִאַחֲרָיו דְלָתֹות נְעוּלוֹת. מִפְּחַד מְנַהֲנִי
הַיְהוּדִים. לַפְתָּע עַמְּדָה יִשְׁוע בֵּינֵיהֶם וָאֹמֶר: "שְׁלֹום
לְכֶם!" ²⁰ הַוְיָה הָרָאָה לְהָמָם אֶת נְקֵבָה הַמְּסֻמְרָם בִּידָיו
וְאֶת צְדָרוֹ, וְהַתְּלִמְדִידִים שְׁמָחוּ מְאֹד לְרָאָתָה אֶת אֲדֹונָם.
שָׁוֹב דִּיבָר אֲלֵיכֶם יִשְׁוע: "כַּשְּׁמָ שָׁאַבְיָ שְׁלָחָ אֶת
ךְ אַנְיָ שְׁלָחָ אֶתְכֶם". ²² הַוְיָה נְשָׁף וָאֹמֶר: "קְבָלָו אֶת
רוֹחַ הַקּוֹדֶשׁ. ²³ לִמְיוֹשְׁלָחוּ לְחַטָּאיִונָה, הֵם יִסְלָחוּ לוֹ,
וְלִמְיוֹשְׁלָחוּ תְּסִלְחוּ לְחַטָּאיִונָה, הֵם לֹא יִסְלָחוּ לוֹ". ²⁴
תוֹמָא הַתְּאָמָן, אֶחָד מִשְׁנֵים-עָשָׂר הַתְּלִמְדִידִים. נִעְדר
מִאוֹתָה אַסְפָּה. ²⁵ כְּשִׁיפָּרוּ לְוָהָיָה הַתְּלִמְדִידִים שְׁרָאוּ אֶת
הַאֲדֹון, תּוֹמָא לֹא הַאָמָן. "לֹא אָמָן בְּכֶךָ עַד שְׁאָרָא
אֶת נְקֵבָה הַמְּסֻמְרָם שְׁבִידָיו וְאֶגְעָה בָּהֶם וּבְצָרוֹ", אֹמֶר.
כָּעָבָר שְׁמוֹנָה יָמִים שָׁוֹב הַתְּכִנָּנוּ הַתְּלִמְדִידִים,
וְהַפְּעָם הִיָּה תּוֹמָא בֵּינֵיהֶם. נִמְחַפֵּעַ הַיּוֹם הַדְלָתֹות
נְעוּלוֹת. לַפְתָּע שׁוֹב עַמְּדָה יִשְׁוע בֵּינֵיהֶם וּקְרָאתָה: "שְׁלֹום
לְכֶם!" ²⁷ יִשְׁוע פָנָה אֶל תּוֹמָא וָאֹמֶר: "גַּע בַּיְדֵי וּבְצָרוֹ
מִפְּלִיטָס לְשִׁבּוֹר אֶת עַצְמוֹת רְגִלֵּיהם שֶׁל הַנְּצָלָבִים,
כִּי לְהַחֲשִׁש אֶת מוֹתָם וּכִי שָׁאַפְשָׁר יִהְיֶה לְהַרְיד
אֶת הנְּפֹטוֹת. ³² הַחַיִּילִים בָּאוּ וּשְׁבָרוּ אֶת רְגֵלֵי הַשְׁנִים
שֶׁנְצָלָבָו לְצָדוֹי יִשְׁוע. ³³ כְּשַׁנְּיָנוֹ אֶל יִשְׁוע נָכוֹחַ שֶׁהָוָא
כָּבֵר מַתָּה, וְלֹכֶן לֹא שְׁבָרוּ אֶת עַצְמוֹת רְגִלֵּיו. ³⁴ אֶחָד
הַחַיִּילִים דִּקְרָא צִירָו בְּחַנִּיתָ, וּמִיד יִצְאָו דָם וּמִים
מְגֻנוֹבָ. ³⁵ זֶה שְׁרָאָה אֶת כָּל זֶה וְיָדַע שְׁדָרְבָיו נְכוֹנִים.
וְהָוָא מַסְפָּר לְכֶם אַתָּם כִּי שְׁתָּאַמְּנִינוּ נִמְתָּם אֶת
כָּךְ מְלָאָה הַחַיִּילִים אֶת הַכְּתֻובָ: "וַיַּעַצֵּם לֹא תְשִׁבְרָו
בּוֹ". ³⁷ וּבְסָפֶר זְכָרִיהָ כתָּוב: "וַיַּהַבְּטִו אֶלְيָ אֲתָּה
דִּקְרָו". ³⁸ לְאַחֲרָ מִכְּנָן בָּא אֶל פִּילְטָוָס יוֹסֵף הַרְמָתָי,
שְׁהִיָּה תְּלִמְדִידָוָה שֶׁיִשְׁוע אֶךְ שְׁמָר עַל כֶּךְ בְּסָוד מִפְּחָד
מְנַהֲנִי הַיְהוּדִים, וּבִקְשָׁ רְשׁוֹת לְקַחְתָּ אֶת גְּנוּפָתָו שֶׁל
יִשְׁוע; וְהַרְשָׁוֹת נִתְנָה. ³⁹ נִמְקְדִּמוֹן בָּא לְשָׁם - אָתוֹ
אֲרֵשׁ שָׁבָא אֶל יִשְׁוע אֶלְיָהָבָלִילָה - וְהַבָּיא אַתָּה כָּל
קִילּוֹנָרָם שֶׁל מַרְקָחָת יִקְרָה הַעֲשָ׊יה מִבְשָׁמִים וּשְׁמָנִים.
הַשְׁנִים לְקַחְתָּ אֶת גְּנוּפָתָו וְעַטְפָּה בְּתְּכִרְכִּים עַם
בְּשָׁמִים, כְּמַנְהָגָה הַקְבּוֹרָה הַיְהוּדִית. ⁴¹ קָרוּב לִמְקֹם
הַצְּלִיבָה הִיָּה נָן וּבּוֹ קָרְבָּר חָדֵש שָׁאַיָּשׁ לֹא נִקְבָּר בּוֹ
שְׁבָת וּהַקְּבָרָה הִיָּה בְּקָרְבָּת מִקּוֹם.

20 הַשְּׁכָם בְּבּוֹקֶר יָמִים רָאשָׁן, עַד לִפְנֵי הַנִּזְבָּחָתָה,
בָּאֶה מְרוּם הַמְּנַדְּלִית אֶל קָרְבָּוֹ שֶׁל יִשְׁוע וּרְאָתָה
שְׁהָאָבָן הַוּסְרָה מִפְתָּח הַקָּבָר. ² הִיא רָצָה מִיד אֶל
שְׁמַעְון פְּטָרוֹס וְאֶל הַתְּלִמְדִיד הַשְׁנִי, זֶה שְׁהִיָּה אֲהָבָ
עַל יִשְׁעָ. הִיא קָרָאת: "הִם לְקַחְתָּ אֶת אֲדֹונָן מִהַּקָּבָר!
אִינְנוּ יוֹדְעִים הַיּוֹנָן שְׁמוֹ אָתָּה!". ³ פְּטָרוֹס וְהַתְּלִמְדִיד
הַשְׁנִי מִיהָרָו יָחֶד אֶל הַקָּבָר; הַתְּלִמְדִיד הַשְׁנִי הַקָּדִים
אֶתְהָוָה וְהַגְּיָעָ רָאשָׁן. ⁵ הִיא הַבִּיט פְּנִימָה וּרְאָתָה
הַתְּכִרְכִּים מְנוּחָהִים בָּמִקּוֹם, אֶלָּמָה לֹא נִכְנֵס לִקְבָּר. ⁶
שְׁמַעְון פְּשָׁרוֹס בָּא אַחֲרִיו וּנְכָנס פְּנִימָה. נִמְתָּם לֹא
אֲתָה חַטְבָּרִים. ⁷ הַבָּד שְׁעַטְפָּה אֶת רָאשָׁו שֶׁל יִשְׁוע
הִיָּה מַקּוֹפֵל וּמוֹנֵחָה בָּצְדִּיקָה בְּנִיפְרָד מִהַּתְּכִרְכִּים. ⁸ וְאָז
נִמְתָּם הַתְּלִמְדִיד הַאַחֲרִי נְכָנס פְּנִימָה, רָאָה וְהִאמְנִין שִׁישָׁוע
כָּמָלֵךְ לְהַחְיִיה. ⁹ כִּי עַד אָז לֹא הַבִּינוּ שְׁהַכְּתּוּבִים נִבְאָו

מהמתים.¹⁵ לאחר ארוחות הבוקר שאל ישוע את שמעון פטרוס: "שמעון בָּנֵי זִבְոֹנָה, האם אתה אוהב אותו יותר מכל אלה?""¹⁶ בן, "השיב פטרוס, "אתה יודע שניי אהוב אותך. ""¹⁷ אם כן, רעה את טלאי". אמר ישוע.¹⁸ ישוע שאל אותו שנית: "שמעון בָּנֵי זִבְוֹנָה, אתה אהוב אותו?""¹⁹ בן, אהוני, אתה יודע שניי אהוב באמת אהוב אותך?""²⁰ בן, אהוני, אהוב אותך אהוב אותך", השיב פטרוס שנית. "אם כן, נגן את צאנו". אמר ישוע.²¹ ישוע שאל פעם שלישי: "שמעון בָּנֵי זִבְוֹנָה, האם אתה אהוב אותה?""²² פטרוס נעცב משאלתו החזרת של ישוע ואמר: "אדוני, הכל אתה יודע. אתה יודע שניי אהוב אותך. ""²³ אם כן, רעה את צאנו", חזר ישוע על בקשתו.²⁴ "כשהיות צעריך יכולת לעשותה כרצונך ולכלת לאן שרצית. אלום כאשר תזדקן תושיט את ידיך – אנשים אחרים ילבישوك וויבילוך لأنיהם ירצו, ולא لأن שאתה תרצה." ²⁵ ישוע אמר לו דבריים אלה כדי להזכיר לקראות צורת מותו בעיה, שבוי יכבד את האלוהים. כאשר סיים ישוע לדבר, אמר לפטרוס: "בוא אחריו".²⁶ פטרוס הביט לאחר רואה שם התלמיד אהוב על ישוע הולך אחריהם – אותו תלמיד שיבש ליד ישוע בסעודה האחידונה ושאל מי מהם עמד להסינו. ²⁷ מה ומה בקשר אליו, אדון? "שאל פטרוס.²⁸ ישוע השיב: "אם אני רוצה שהוא יישאר בחיים עד בואי, מה זה לך? בוא אתה אחורי".²⁹ משומן בכך התפשטה השמועה בין האחים שהتلמיד הזה לא ימות. אבל למעשה ישוע כלל לא אמר זאת; הוא אמר: "אם אני רוצה שהוא יישאר בחיים עד בואי, מה זה לך?"³⁰ זהו התלמיד שראה את כל ההתרחשויות האלה, העיר עליוון, וכותב אותן. כולנו יודעים שעדרתו אמת. ³¹ ישוע חולבל עוד מעשים נפלאים רבים. אך העולם כולו צר מלהכיל את כל הספרים שהוא אפשר לכתוב עליהם.

גופי, ועל תהיה יותר חסר-אמונה. כי אם תאמין! "אדוני ואלוהו!" קרא לו תומא.³² ישוע המשיך לדבר אליו: "אתה מאמין מושם שראית אותו, אלום ברוכים המאמינים על אף שאינם רואים".³³ ישוע חולבל עוד ניסים רבים בספר זה נכתבו כדי שתאמינו כי הוא זה.³⁴ הניסים בספר זה נכתבו כדי שתאמינו כי הוא המשיח בן-האלוהים, וכי שעלה-ידי אמוןתכם בו תהיו חי נצח.

21 כעבור זמן מה שוב נראה ישוע אל תלמידיו, הפעם ליד הכינרת, וכך התרחש הדבר:² שמעון פטרוס, תומא התאوم, נתNAL מכפר קנה שבנגליל, בני זבדי, ועוד שניים אחרים היו ביחיד.³ אני הולך לדונג", אמר שמעון פטרוס. "نم אנחנו באים", אמרו الآחרים. הם עלו לסירה, אלום לא לכדו דבר ממש כל הלילה.⁴ עם זרחת החמה ראו מישחו על החוף, אך לא ידעו שישוע היה האיש.⁵ "בני, האם לכדרתם משהו?""⁶ שאל. "לא!""⁷ השיבו פה אחד.⁶ "אם תשליכו את הרשות לימיין הסירה תלכדו דנים רבים", אמר ישוע. הם עשו לדבריו, ודגמים שמע פטרוס את דבריו, לבש את חולצתו שהסיר קורם לבן, וקפץ למים.⁸ ואילו יתר התלמידים הפלינו לחוף שהיה במרקח מאה מטר בערך, ואיתם הרשות המלאה בדגנים.⁹ כshallו לחוף ראו מדורה שעליה נצלים דנים, ובצד היה להם.¹⁰ "הביאו כמה מהדגנים שלכדרתם", ביקש ישוע.¹¹ שמעון פטרוס משק את הרשות ליבשה, וכאשר ספר את השלל הוא מנה 153 דנים נדולים. למרות מספרם ומשקלם לא נקרה הרשות!¹² "בואי, אילכו ארוחת בוקר".¹³ הזמין ישוע. איש מהם לא העז לשאול אותו אם הוא באמת האדון, כי כולם היו בטוחים בכך.¹⁴ זאת הייתה ישוע הגיש להם את הלוחם והדגנים.¹⁵ זאת הייתה הפעם השלישייה שבה גנלה אליהם ישוע לאחר שקם

كم شمعוןПетروس ואמר: ¹⁶ "אחים, נבואות התנ"ך
צריכות היו להתקיים בוג�ו ליהודה, אשר בנד
בישוע והוביל אליו את המן, שהרי רוח הקודש
דיבר על כך לפני זמן רב בפי דוד המלך. ¹⁷
יהודה היה אחד מאיתנו; הוא נבחר בדיקת כמנו
להיות שליח. ¹⁸ בכספי שקיבל תמורה הבינידה הוא
קנה לעצמו שדה, ושם מצא את מותו – הוא נפל
ארצה על פניו, בטנו נבקעה ומעוינו נשפכו החוצה. ¹⁹
היריעה על מותו התפשטה במחירות בין כל תושבי
ירושלים, והם מכנים את המקום ההוא בשפטים'חקל
דמא, שפירשו שידת הדם'. ²⁰ דוד המלך ניבא על
כך בחילם, ואמר שביתו יהיה שומם ושאיש לא
ישוב בו. ובמקום אחר אמר דוד שתפקידו (של
יהוד) יינתן למישחו אחר. ²¹ "משום כך עליינו
לבחר במשיחו אחר. אשר ימלא את מקומו של
יהוד, ויצטרף אלינו בעודתו על תחיתו של ישוע
אדוננו. הבנה נבחר באדם שהיה איתנו מאי הימים
הראשוניים – מאי ישוע נטבל על-ידי יהנן ועד
שנלקח מאיתנו לשמיים". ²² הנאספים נקבעו בשני
שמות: יוסף ווסטוס (שנקרא גם "בר-שבא") ומהתירו.
לאחר מכן החפלו כולם וביקשו שייבחר האדם
הנכון. אליהם, "חטפלו", אתה המכיר כל לב,
הראה לנו למי מהשניים בחרת למלא את מקומו
של יהודה הבוגר, שהלך למקום הרاوي לו! ²³ הם
הפליגו גורל כדי לבחור בין שני המועמדים, ושמו של
מתתיתו עלה בגורל. באותו יום ה策ר מהתהו אל
אחד-עשר השליחים.

2 שבעה שבועות חלפו מאי מותו של ישוע ותחיתו
מן המתים. ויום חג השבעות הגיע. כשהתאספו
האמינים יחד באותו יום, ² נשמע לפתע קול סערה
נדולה מן השמיים, והרעש מילא את הבית שבו ישבו.
חנוכחים רוא מuinן לשונות אש קשות יודדות ונחות
על ראשיהם. ⁴ וכל אחד מהם נמלא ברוח הקודש
והחל לדבר בשפה שלא הייתה מוכרת לו, כי רוח
הקדש העניק להם יכולות זאת. ⁵ הרבה יהודים

1 תאופילוס היקר, במכתבי הראשון ספרתי לך
על חייו, מעשו ותורתו של ישוע המשיח, וכי צד עלה
לשמים. לאחר שנתן לשילוחו הנבראים הוראות
נוספות בנכורת רוח הקודש. ³ במשך ארבעים
ימים לאחר צלייחתו גנלה ישוע אל השליחים פעם
אחדות, והוכיח להם בדרכים שונות שהוא אכן ח'י.
בזהדמנויות אלה הוא גם שוחח איתם על מלכות
האלוהים. ⁴ באחת הפניות האלה הורה ישוע
لتלמידיו שלא יעוזו את ירושלים עד שיובאו עליהם
רוח הקודש. כפי שהבטיחה להם האב. ישוע שוחח
אתם על כך פעמים רבות בעבר. ⁵ "יוחנן הטביל
אתכם במים", הזכיר להם ישוע, "אולם בעוד ימים
אחדים תיטבלו ברוח הקודש!". ⁶ כשנגלת אליהם
ישוע בפעם אחרת, שאלו אותו: "אדון, האם אתה עומד
להשיב את המלכות לישראל?". ⁷ "האב הוא הקובל
תאריכים אלה", ענה ישוע, "ואינכם צריכים לדעת
אותם. ⁸ אולם כשרוח הקודש יצילך עליהם. תקבלו
כוח וסמכות להיות עדים לי בירושלים. ביהודה
ושומרון ועד קצה העולם". ⁹ זמן קצר לאחר מכן עלה
ישוע לשמיים לעיני תלמידיו, ונעלם בתוך ענן. ¹⁰ בעוד
התלמידים מאמצים את עיניהם כדי לזכות במבט
נסוף, עמדו בינויהם לפתע שני אנשים לבושים נלומות
לבנות, וזה אמרו: "אנשי הגליל, מדרועם אתם עומדים
ומביתם לשמיים? ישוע אמרם עלה לשמיים. אך יום
אחד הוא חוזר בדיקון כפי שהליך מכם!". ¹¹ כשקרה
הדבר היה והוא בהר-הזיתים, ועתה חזרו ברג'ל
ליישרים (מרחק שלפחות מkilומטר). ¹² כשהגינו
העירה, הם התאספו לתפילה בחדר העליה שבו
נו. באספה זאת נכחו האנשים הבאים: פטרוס, יוחנן
ויעקב. אנדורי, פיליפוס, תומא, בר-תלמי, מתתיהו,
יעקב בן-חלפי, שמעון מהקנאים, יהודה בן-יעקב
ואחיו של ישוע. היו שם גם נשים אחדות, וביניהן
אמו של ישוע. ¹³ אסיפה התפילה נמשכה ימים
אחדים, ויום אחד, כשהנכחו שם מאות ועשרים איש,

לפי מוכניות הערכה מראש, הרשה לכם להסニア את ישוע בידי הרומים. כדי שיקיעו אותו יהרגנותו. אל המוקם כדי לראות מה קרה. לתרתמת הרבה כל אחד שמע את התלמידים מדברים בשפה שלו.⁶ "כיצד יתכן הדבר?" שאלו עולי-הרנל. "הלא כל האנשים האלה נרים בגילו!⁸ כיצד הם יכולים לדבר בשפות המדוברות בארץות מולדתנו?⁹ הרי אנחנו פרתים, מדויים, עילמיים, אנשי ארם-נהריים, יהודיה, כפודקיה, פונטוס, אסיה הקטנה;¹⁰ פריניה, פמפוליה, מצרים; יש לנו אנשים מהאזורים שליד קוריניה שבלבוב, ומרומא; נ יהודים ונרים, קרתים וערבים – וכל אחד מאותנו שומע בשפתו כיצד אנשים אלה מספרים על מעשו של אלוהים ועל נפלאותיו!¹¹ כולם עמדו שם נבוכים ומבולבלים. "מה פירושו של הדבר?" שאלו זה את זה. ¹² אולם בקרבת הקהל היו נס כלשהן שלענו: "הם סתם שיכורים!"¹⁴ שמעוןПетروس צעד קדימה, יחד עם אחד-עשר השליחים, ופנה אל ההמון: "תושבי ירושלים ואורהיה, הקשיבו פניו של שיכור. אבל דעו לכם שהם אינם שיכורים! בני-אדם אינם נהנים להשתכר בשעה תשע בבוקר!¹⁵ מה שאתם רואים כאן הבוקר כבר נבא לפני שנים רבות בפי יואל הנביא, אשר אמר:¹⁷ 'זה יהיה אחרי כן (אחרית הימים), אמר אלוהים, אשפוך את רוחו על כלبشر. ונבוא בנים ובנותיכם, זקנים חלומות יהלמון, בחוריכם חזינות יראו.¹⁸ וגם על העבדים ועל השפחות ביום ההמה אשפוך את רוחי.¹⁹ ונתתי מופתים בשם ובארץ – דם ואש ותימרות עשן.²⁰ המשמש יփך לחשך, והירח – לדם, לפני באו יום ההנDEL והנורא.²¹ וזה היה כל אשר יקרה בשם ה' ימלט!²² "אנשי ישראל, הקשיבו! "המשיך פטרוס. "אלוהים אישר בפומבי שישוע המשיח אכן שליח משמיים, באמצעות הניסים והנפלאות שחוללו על-ידיך, ואתם יודעים זאת היטב, שהרי הניסים והנפלאות נעשו אצלכם.²³ אולם אלוהים, שפעל

ישראל, מודיעו אתם מופתעים כל-כך? מודיעו אתם מביתים בני כאלו שבוחנו ובקדושתנו אנו אפשרנו לאיש זהה ללכת?¹³ אלהי אברהם, יצחק ויעקב - אלהי אבותינו - הוא שהביא כבוד ותפארת לשם עבדו יושע באמצעות הנס שחולל. כן, אני מתכוון לאותו יושע שמסרתם לרומים, ושדריהם את הצעת פילטוס לשחררו.¹⁴ סירבתם לשחרר את הקדוש והצדיק הזה, ודרשתם שפלייטוס ישחרר במקומו רוצח!¹⁵ וכןך הרגתם את שר החיים: אך אלהים הקימו מן המתים. יותנן ואני עדים לעובדה זאת, כי לאחר שהרגתם את יושע ראיינו אותו חי וקיים.¹⁶ האמונה בשם של יושע היא שרפאה אדם זה שכולם הכרתם כפיסה. האמונה בישוע - שניתנה לנו מאלוהים - היא שרפאה אותן כליל!¹⁷ "אחים יקרים, אני יודע שככל מה שעשיתם אתם ומניהיכם לישוע, עשיתם מתווך בורות וחוסר ידיעה.¹⁸ אולם כך קיים אלהים את הנבואות האומראות שהמשיח חייב לשבול.¹⁹ לכן חזרו בתשובה והאמינו באלהים, כדי שישלח לחטאיכם. ייתן לכם ימי שנשוג ורוחחה, ויחזור לכם את המשיח המועד - יישוע המשיח.²⁰ כי המשיח צריך להישאר בשם, עד שתגניע העת להשלים את הכלול, כפי שאמרו הנביאים לפני זמן רב.²¹ g165 משה רבנו אמר: נביא מרכבכם - מאחיכם - כמווני, יקים לכם זה אלהיכם, אליו השמעון: הקשיבו לדבריו בכבוד ראש!²² כי מי שלא ישמע בקולו ייענש חמורות בידי זה!²³ גם שמויאל וכל הנביאים שקבעו אחריו דברו על מה שתרחש היום.²⁴ אתם הצלאים של אותם הנביאים, וגם אתם כלולים באותה הברית שכרת זה עם אבותיכם, שבה הבטיה לבך את העולם כולו באמצעות עם ישראל. הרי זה הבטיה לאברהם אבינו: יהתברכו בזרעך כל גני הארץ.²⁵ וכאשר הרים אלהים את עבדו יושע מן המתים. הוא שלח אותו קודם כל אליכם, בני ישראל, כדי לברך אתכם שתחזרו בתשובה."

ישוע, והפיצר בכל מואיניו לחזור בתשובה ולהונצל מהדור הסorder הזה.²⁶ כשלוש אלפים איש האמינו באותו יום לדבריו של פטרוס ונטבלו במים.²⁷ הם הצטרכו אל יתר המאמינים, והשתתפו בקביעות בשיעוריהם של השליחים, בכציית הלחם (כמצוות ישוע לזכרון מותו) ובאסיפות תפילה.²⁸ הניסים וראת-כבוד לאלהים. השלייחים מלאו את כולם והנפלאות הרבים שהוללו השלייחים מלאו את כולם להתאסף יחד, וחולקו ביניהם את כל מה שהיה להם. מידי הם מכרו את כלרכושם, והתחלקו בכספים עם הנוצרים.²⁹ מידי يوم השתחו יחד בבית-המקדש, נפשו בכתידם בקבוצות, לשם התאחדות, ואכלו יחד את ארוחותיהם בשמחה ובחרת-תודה.³⁰ הם היללו את אלהים, והם מצאו-חן בעניי כל העם. מידי יום הוסיף להם ה' את אלה שנושאו.

3

יום אחד, בשעה שלוש אחר-הצהרים, החלו פטרוס ויוחנן לתפילה מנהה בבית-המקדש.² כשהניעו אל המקדש, ראו אדם שהיה פיסח מלידה, יושב ליד השער הנקרא "המהודר". הוא הובא לשם מידי יום כדי לקבץ נדבות.³ כאשר עברו פטרוס ויוחנן לידיו, הוא בקש נדבה גם מהם.⁴ השנאים נעזו באיש מבט נוקב, ופטרוס אמר לו: "הבט אל!"⁵ הפיסח הרים את עיניו בתקווה לקבל תרומה נדיבה.⁶ אך פטרוס אמר: "כסף אין לי, אולם אתן לך את מה שיש לי; בשם ישוע המשיח מנצרת, התהלך!"⁷ פטרוס אחז בידו של הפיסח והעמידו על רגליו. באותו רגע נרפא רגלו, האיש וקרסוליו התזקן, הוא קפץ על רגלו והחל ללכת! האיש הולך איתם לבית-המקדש, כשהוא משבח את האלוהים, מקפץ ומדלן בשמחה.⁸ באי בית-המקדש, שרואהו הולך ומדלן, ומשמעותו מהלל את זה.⁹ הכירו את הקבוץ הפסח שנганו לאות בשער המקדש, והופותעו מאוד. 11 כולם מיהרו לצאת לאולם שלמה כדי לראות את הפלא, ואילו הקבוץ נצמד בחזקה אל פטרוס ויוחנן.¹²

פטרוס ניצל את ההזדמנויות ופנה אל העם: "אנשי

על כך.¹⁷ אך אולי נוכל למנוע בכך להמשיך להפיץ את התעמולת שלהם. זהירות אותם שם ייעוז להמשיך להטיף בשם ישוע, ענייש אותם בחומרה רבה!¹⁸ הם קראו לפטרוס ויוחנן לשוב לאולם. ודרשו מהם שלא לדבר שוב על ישוע לעולם.¹⁹ אליהם בכוו הכהנים. הקצין הממונה על משמר בית המקדש וכן אחדים מהצדוקים,²⁰ מכיוון שהשניים לימדו את העם שישוע המשיח Km לתחיה, וכן הוכיחו שאכן תחיה תחיית המתים. 3 הם תפסו את פטרוס ויוחנן, ומאהר שכבר ירד הערב. הכנינו אותם לכלא עד יום המחרת. 4 אליהם רבים מалаה שהאוינו לפטרוס האמיןו לדבריו, ומספר המתאמינים במשיח הניע לחששת-אלפים איש. 5 למחרת התקנסו מנהיגינו העם בירושלים, כדי לעורך ישיבה עם חנן הכהן הנדרל, קייפא. יוחנן, אלכסנדר ועוד רבים מקרובי משפחתו של הכהן הנדרל. 6 הם העמידו לפניום את פטרוס ויוחנן, ושאלו אותם: "באייזה כוח ובאיזה סמכות עשיתם זאת?" 8 פטרוס שנמלא רוח הקודש, השיב: "מנהיגים וזקנין העם הנכבדים,⁹ אם אתם מתכוונים לטובה שעשינו לאייש הפיסח הזה, אשר Km על רגליו בריא ושלם. 10 הרשו לי להציגך בפניכם ולפנוי כל עם-ישראל: עשינו מה שעשינו בשמו ובכוחו של ישוע המשיח מנצרת. אתם אמנים צלבתם את ישוע, אליהם אלהים הקים אותו מן ואמרת: 'למה רגשנו נוים, ולא מרים יהנו ריק?'²¹ יתיצבו מלכי ארץ ורוונים נסדו יחד על 'ה' ועל משייחו.²² דבריך אלה התקיימו בעיר הזאת! שהרי המלך והורדוס ופונטיאוס פילטוס כרתו ברית עם העמים השונים ועם בני-ישראל, וכולם יחד קמו נגד עבדך הקדוש ישוע המשיח.²³ אליהם הם עשו אך ורק את מה שבוחמתך הרבה החלטת שיעשו.²⁴ ועתה, 'ה', שמע נא את אiomיהם. ותן לעבדיך אומץ-לב לבשר את דברך.²⁵ שלח נא את כוחך המרפא, והנה לנו לחולל נסים ונפלוות רבבים בשם של עבדך הקדוש ישוע המשיח."²⁶ לאחר שישימו להתפלל הזודעוז הבית שביישבו. ככל נמלאו ברוח הקדוש ובישיירו את דבר 'ה' באמוץ ובבישחון.²⁷ ככל המתאמינים היו מאוחדים בכל אחד ובเดעה אחת, ואיש לא התייחס אל אשר בידיו כאלו רכושו הפרטוי; הכל היה משותף לכלם. חוללו נס גדול, שהרי כל תושבי ירושלים שמעו

33 השליחים דיברו בכוח ובגבורה על תקומתו של הארון ישע. ואלו הוו ברך אותם בכל מעשיהם. בקביעות בבית המקדש. באפק הנקרא "אולם שלמה".³⁴ לא היה בינוימן אף עני אחד. כי בעלי השדות ובעלי הכתמים מכרו את נכסיהם ונתנו את הכספי לשלייחים, כדי שייחלקו לאחריהם לפי הצורך.³⁵ היה בינוימן אדם בשם יוסוף (זה שהשליחים קראו לו "בר-גננא" או "בן-הנאה"), משבט לוי, ליד קפריסין.³⁶ גם הוא מכר את השדה שלו, ואת הכספי הביא לשלייחים כדי שייחלקו לנזקקים.

5 אולם היה בינוימן גם אדם אחר בשם חנניה. הוא ואשתו שפירה החליטו למכור את חלחת אדמותם.² בהסכמה אשתו החביא חנקה חלק מהכספי שקיבל תמורת הארץ, ואת יתרת הסכום הביא אל השליחים. בהצחים שזה כל הסכום שקיבל תמורת הארץ.³ חנניה, אמר לו פטרוס, "מדוע הנחת לשלtan להשתלט על לך? כשהטענה שזהו הסכום כולו, שיקרת לרוח הקודש!⁴ הרכווש היה שלך, והיית רשאי למכרו או להחזיר בו. גם לאחר שמכרת אותו היה מותר לך להחליט איך חלק מהסכום לחת. כיצד יכולת לעשות דבר כזה? לא לנו שיקרת, כי אם לה!"⁵ ברגע ששמע חנניה מילים אלה, צנחה ארצתו ומota. כל הנוכחים נבחלו מאד.⁶ באו בחורים אחדים וכיסו אותו בסדין, הוציאו הוחזקה וקבעו אותו. ⁷ שלוש שעות לאחר מכן באה לשם אשתו של חנניה, בלי שידעה דבר על מה שקרה.⁸ אמריו לי, "פנה אליה פטרוס, "האם מכרתם את אדמותכם במחור כזה וכזה?"⁹ כן, ענזה שפירה, "במחר זהה מכרנו את הארץ".¹⁰ כיצד יכולתם, אתה ובעלך, אפילו להעלות על דעתכם לנשות את רוח זו?¹¹ קרא פטרוס, "מאחורי הדרלה זו את עמודים הבחורים שקבעו זה עתה את בעלך, ובعود רגע נפלת גם שפירה נם אותה הוחזקה!"¹² באותו רגע נפלת גם שפירה על הרצפה ומטה. כשנכנסו הצעירים וראו שהיא מטה, נשאו אותה הוחזקה וקבעו אותה לצד בעלה.¹³ אימה נדולה נפלת על כל הכהל ועל כל מי ששמע

6 באותו היום, כמספר התלמידים הלה וגדל ב מהירות. החלו להישמע ביןיהם תלנות ומריבות. היהודים שהגיעו מהורל ודיברו רק יוונית התלוננו שהאלמנות שלהם מופלות לרעה; בשעת חלוקת המזון היומיtin אין לנו מקובלות אותן אותן הניגנת לאלמנות מקרוב המקומים דוברי העברית. 2 משומך נס שרים עשר השלים את זמינו המאמינים לאסיפה כללית. עליינו להקדיש את זמינו לבישור דבר אלוהים. ולא לעסוק בעיות חולין כמו חלוקת אוכל! אמרו השלים. 3 אחים יקרים. הביטו סביבכם ובחרו שבעה אנשים נבונים, מלאים ברוח הקדש ובבעל שם טוב. והפכו ידיהם אט העניין הזה. 4 וכך נוכל אנחנו להתרכו בחפילה, בתהפה ובחורה. 5 החוצה נתקבלה על ידי כל חברי הקהילה, והם בחרו באנשים הבאים: סטפנוס (שהיה מלא אמונה ורוח הקדש בצורה של בולטה במינוח), פיליפוס, פרוכורוס, ניקור, טימון, פרנס. ניקולס מאנטוקיה (אשר היה נינו שהתניר, ולאחר מכן נפטר). 6 שבעה אנשים אלה מן האמין ביישוע המשיח. 7 רוכב הארץ נושא בטהילה וידים ובחפילה. 8 כהנים ונרגלים, ומספר התלמידים בירושלים גדל מאד. גם כהנים רבים האמינו ביישוע המשיח. 9 סטפנוס, שהיה כאמור מלא אמונה ורוח הקדש, חולל נסים ונפלאות בקרבת העם. 10 ואולם יום אחד קמו מספר אנשים מקבוצת "החופשאים" וחתלו להתוכח אותו. עד מהרה הצטרפו אליו יהודים מקורינה, מאלכסנדריה שבמצרים, מקיילקה ומאסיה הקטנה, אף איש מהם לא יכול היה לנבור על החוכמה ועל הרוח שהוא בו. וכך הם שחרדו כמה אנשים, כדי שיעידו נגד סטפנוס ויתענו ששמעו אותו מקלל את משה רבנו ואפוא את אלוהים. 11 אשםתו השקר הזאת עוררה את זעם ההמוןים ואת כעסם של המנהיגים על סטפנוס. הם אסרו אותו והעמידו לדין לפני הסנהדרין. 12 עדי השקר העידו נגד סטפנוס וטענו

עלינו את האשמה במוותו! 13 על כך ענו פטרוס והשליחים: עליינו לשם קדם כל לקול אלוהים. ורק לאחר מכן נקבעו של ניראדים! 14 אלוהי אבותינו החזיר את ישוע לחיים. לאחר שהרגתם אותו בתלייה על הצלב. 15 ואו, בנבורה נдолה, העלה אותו האלים למעלה שר ומושיע. כדי להת לבני ישראל הידמותו לחזור בתשובה ולקבל סליחה על החטאיהם. 16 אנחנו עדים לדברים אלה, וכן נס רוח הקודש שנית זה לכל מי ששמע בקולו. 17 דברים אלה הרגוו כל-כך את חבריו הסנהדרין, עד שהחליטו להוציא את השלים להורג. 18 אולם פרוש אחד מחברי הסנהדרין, נמליאל בשם, קם על רגליו ודרש להוציא את השלים מן האולם עד שישים לומר את דבריו (הוא היה בקיא בתורה ונכבד מאוד בעני העם). 19 לאחר מכן פנה אל חבריו הסנהדרין ואמר: "אנשי ישראל, עלייכם לשיקול היבט ובכבוד ראש מה שאמם עומדים לעשות לאנשים האלה. 20 אל תשכחו שלפני זמינהكم אותו ברנס תודס, והעמיד פנים שהוא איש חשוב. כ-400 איש הצטרפו אליו, אולם לאחר שנרגן התפזרו תלמידיו לכל עבר. 21 לאחר תודס, בזמן מפקד התושבים, קם יהודה הנגיד. והוא משך אליו תלמידים רבים, אף נס הוא מה וכל תלמידיו נעלמו. 22 "משום כך אני מציע שתעצבו את האנשים האלה לנפשם. אם התורה הזאת לכם מלמדים בדרכיה מלבדם - היא תישכח במהרה. 23 אך אם היא מלאהים - לא תוכלו לעזר את האנשים האלה; אתם עולמים למצוא את עצמכם נלחמים נגד אלוהים!" 24 חבריו הסנהדרין קיבלו את עצמו של רבן נמליאל. הם הכינו את השלים אל האולם. הלקו אותם בשוטים, ציוו עליהם שלא לדבר יותר לעולם בשם ישוע, ולבסוף שחררו אותם. 25 שמי השלים יצאו מאולם בית הדין בלב שמח, שהוא מצא אותם ראויים לסבול חרפיה למען שם ישוע. 26 יומיים לאחר מכן, בבית-המקדרש ובכתיים, המשיכו ללמד שישוע הוא המשיח.

נעם סבל רב במצרים ובכנען, ולא בותינו לא היה מה לאכול.¹² כאשר שמע יעקב שיש עדין אוכל במצרים, שלח לשלם את בניו בפעם הראשונה כדי לknoot מה שיוכלו להשיג.¹³ בפעם השנייה במצרים נילה להם יוסף את זהותו ואף הצעיג אותם לפני פרעה.

¹⁴ יוסף שלח להביא מארץ כנען את יעקב אביו ואת כל בני משפחתו, כולל ייחד מנו שביעם וחמש איש, והזמין אותם לנור איתו במצרים.¹⁵ וכך ירד יעקב למצרים. לאחר שmonths יעקב ובניו,¹⁶ נלקחו נופויהם לשכם ונקברו בקבר שקנה אברהם מיד בנירחמור.¹⁷ "קשהբ המועד שקבע אלוהים לשחרור בניישראל מעבדותם. כפי שהבטיח לאברהם אבינו, התרבה עם ישראל במצרים במהירות גודלה."¹⁸ ואו עלה שליטון מלך אשר לא כיבד את זכרו של יוסף.¹⁹ מלך זה נהג בעמו ברשותות ובאכזריות, וציוויה הקופה נולד משה, שהיה טוב בעני אלוהים, והוריו הסתירוהו בכוחם במשך שלושה חודשים.²⁰ כשלא יכולו הוריו להסתיר אותו יותר נאלצו להוציאו מן הבית. מצאה אותו בת פרעה ואימצה אותו לה לבן.²¹ משה לומד בכל חכמה מצרים. גדל והוא לנואם מהונן ולאיש מעשים דגול.²² ביום אחד עלה בדעתו של משה לבקש את אחיו בניישראל, והוא בן ארבעים.²³ בעת ביקורו ראה ראש מצרי מתאכזר אל ישראלי. משה ניגש אל המצרי והרגן אותו.²⁵ הוא קיווה שאחיו יביןו שאלווהים שלח אותו לעוזר להם. אך הם לא הבינו זאת.²⁶ "למהרת שוב ביקר משה את בני-עמו, והפעם ראה שני ישראלים רבים ביניהם. הוא ניסה להפריד ביניהם ואמר: 'הרי אחיהם אתם; מדרוע אתם מתקוטטים?'"²⁷ "אולם האיש שהחל בקפתה דרש ממשה להסתלק ולא להתעורר. מי מינה אותך למושל וושופט עלי נני?'"²⁸ "האם אתה עומד להרוג אותי כשם שהרגנו אתמול את המצרי?"²⁹ לשמע דבריהם אלה ברוח משה למדין, שם נולדו שני בניו.³⁰ "בעבור ארבעים שנה נולדה הארץ."

שאינו מפסיק לדבר נגד בית-המקדש ונגד התורה.³¹ "במו אוונינו שמענו אותו אומר שאותו אדם. ישע מנצרת. יהروس את בית-המקדש וישנה את החוקים שמסר לנו משה! הצעירו עדי השקר.³² באותו רגע הביטו כל חברי הסנהדרין בטפנוס וראו את פניו. ממש כפני מלך אלוהים!

7 "האם נכוונות ההאשמות האלה?" שאל הכהן הנגדל את בטפנוס.³³ "דקשיבו אליו, אנשים, אחיהם וזקונים וכבדים!" השיב בטפנוס. "אלוהי הכבור נוללה אל אברהם אבינו באדם נהוריים, לפניו שיצא לחרן.³⁴ ואמר לו לעזוב את ארץ מולדתו, להיפרד מבני משפחתו ולכלכת אל הארץ שה ינחתו עליו.³⁵ אברהם עזב את אור כשדים ונור בחרן עד מות אביו. לאחר מכן הביא אותו ה' לכאן, לארץ הזאת אשר אתם גרים בה עכשו.³⁶ אלוהים לא נתן לאברהם רכוש ממשלו – אפילו לא חלקת-אדמה קטנה; הוא רק הבטיח לו שבמשך הזמן תשתיך כל הארץ לאברהם ולצאצאיו. אך כי באotta עת לא היה לו עדין ילך.³⁷ כמו כן אמר לו אלוהים שצאצאיו אלה יעזבו את ארצם וינרו בארץ זרה, ושם יהיו עבדים במשך ארבע מאות שנה.³⁸ אולם אלוהים הבטיח לאברהם שיעניש את הארץ אשר תשעבד אותם, ועל אחר מכן יצאו ויעבדו אותו כאן.³⁹ "באotta עת נתן ה' לאברהם את מצוות המילה, כהוכחה לברית שכרת עם אברהם, וכאשר נולד בנו יצחק מל' אותו אברהם ביום המשני לחייו. כעבור זמן יצחק מל' את יעקב, ויעקב את שנים עשר האבות.⁴⁰ אוטם אנשים שהיו לאבות האומה הישראלית קנו בו יוסף אחיהם, ומכוון אותו כעבד לישמעאים שהיו בדרכם למצרים. אולם אלוהים היה עם יוסף והציג אותו מכל צורותיו. אלוהים העניק לו יוסף חזן רב וחכמה בלתי-דניתה, אשר מצא-חן בעני פרעה מלך מצרים. ומשום כך מינה אותו פרעה למושל על כל ארץ מצרים ולאחראי על כל עניינו הארמן.⁴¹ "בעבור זמנה שרר רעב כבד אשר

אליו מלאך ה' במדבר הר-סיני מתוך הסנה הבוער. 31 המראה הבלתי-דניל הפליא את משה; הוא רץ אל הסנה כדי להבטח בו מקרוב, ואו שמע את קול ח': 32 'אנוכי אלוהי אבותיך – אלוהי אברהם, יצחק ויעקב! משה רעד מפחד ולא העז להרים את עיניו.

33 "לפנֵי כן אמר אלוהים למשה: 'שֶׁל גָּלִיל מִעַל רְגֵלֶיךָ, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עַל יְדֵי אַדְמָתְקֹדֶשׁ הַוָּא'. 34 ואלוהים המשיך: 'רְאֵה רָאִיתִי אֶת עָנוֹמִי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם, וְאֶת צַעְקָתָם שְׁמַעְתִּי... וְאֶרְדֵּל הַצִּילּוּ... וְעַתָּה לְכָה וְאַשְׁלַחְךָ אֶל פְּרֻעָה וְהוֹצֵא אֶת עָנוֹמִי בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם'. 35 "המדבר באוטו משה אשר בני-ישראל זמְנָמָה קודם לכך כאשר מהו: מי מינה אותן למושל ושפוף עלינו? אותן משה נשלח אליהם עתה להיות להם למנהיג ולמושיע! 36 בעורת ניסים גְּדוּלִים וככירום הוציא מאה עמו מארץ מצרים, העבירם דרך ים סוף, ולאחר מכן נרד אייהם במדבר ארבעים שנה. 37 זהו אותו משה אשר אמר לבני-ישראל: 'נָבִיא מִקְרָבָכֶם – מַאֲחִיכֶם – כְּמוּנִי, יְקִים לְכֶם אֱלֹהִים, אֲלֹיו תִּשְׁמַעְוּ'. 38 כשהתקהלו בני-ישראל במדבר, משה היה האיש שתיווק בנים לבין המלאך שנtan להם את תורה ה' – את דבר האלוהים الحي – בהר סיני. 39 "אולם אבותינו דחו את משה ורצו לשוב למצרים. 40 'עָשָׂה לְנוּ אֱלֹהִים אשר ילכו לפני', ביקשו מהארון, כי איןנו יודעים מה קרה למשה אשר הוציאו אותנו מארץ מצרים.

41 וכן עשו להם בני ישראל עגל-זהב, הקריבו לו קורבנות, ושמו באלייל שיצרו במו ידריהם. 42 "משום כך פנה להם ה' עורף והגיח להם לסגור לשמש, לירח ולכוכבים כמו לאלים! בספר עמוס שואל ה' את עם ישראל: 'הַזֹּבְחִים וְמִנְחָתָה הַגְּשָׁתָה לִי בְּמִדְבָּר אֶרְכָּבִים שָׁנָה, בֵּית יִשְׂרָאֵל? 43 לֹא! הַתְּעִנְיוֹנָתָכֶם בְּכָוכְבָוּ שֶׁרִיפָן, וְכָל הַצְלָמִים שְׁעִשָּׂתֶם לְכֶם. 44 "בְּמִשְׁךְ נְרוּדִים מעבר לבלג'ן גליה אתכם!'. 45

פטרוס ויוחנן, הצביע להם כסף תמורת הכוח הזה. ¹⁹ "תנו גם לי את הכוח הזה", ביקש, "כדי שבניארדים יוכלו לקבל את רוח הקודש כל פעם שאניהם את ידי עליהם!" ²⁰ אולם פטרוס ענה לו: "כסף לך ייחד אתה לנו! ²¹ ממה תאלוהים? אתה חושש שאפשר לך נזק בכספי אתה לא יהיה לך חלק זהה, משום שאתה אלוהים מהנתן אלוהים?" ²² לא יהיה לך חלק זהה, משום שאתה אלוהים. ²³ עלייך להזכיר בתשובה אני ישן לפני אלוהים. ²⁴ עלייך להזכיר בתשובה על החטא הנורא הזה ולהתפלל אל אלוהים. אולי הוא יסלח לך על מחשבותיך הרעות. ²⁵ מפני שאין רואה בתוקף לך קנא, מרירות וחתטא מרושע!" ²⁶ השפיטו לאלוהים בעדרי, "התהnen שמעון, כדי שלא יבוא עלי הדברים הנוראים שאמרתם!" ²⁷ לאחר שפטוטוס ויוחנן בישרו את דבר ה' והוא שפטם בשומרון, חזרו לירושלים. בדרך הם ביקרו ברבים מכפרי השומרון ובישרו את דבר ה'. ²⁸ ובאשר לפיליפוס - מלאך ה' נגלה אליו ואמר לו: "קומי לך דרומה בדרך היורדת מירושלים לעזה". ²⁹ וכך יצא פיליפוס בדרך בא לקראות סריס כושי, אשר היה שר האוצר של קנדק מלכת כוש. הסריס עלה לירושלים כדי להשתחוות במקדש. ³⁰ ועכשו ישב במרכבותו ברכיו חזיה, וקרא בקול בספר ישעיהו. ³¹ "יש אל המרכבה הזאת והישאר לידה", הורה רוח הקודש לפיליפוס. פיליפוס רץ אל המרכבה ושמע את הסריס קורא בספר ישעיהו. "האם אתה מבין את מה אתה קורא?" שאל פיליפוס. ³² "וזה ענה הסריס. כיצד אוכל להבין אם איש אינו שלא?" וואו בקש מפיליפוס לעלות למרכבה מסביר לאי? וזהו בקש מפיליפוס לעלות למרכבה ולשבת לידיו. ³³ זה היה הדקתו שה拯ו קרא באותו זמן: "כשה לטבח יובל וכרחל לפני גוויזה נאלמה, ולא יפתח פיו. ³⁴ מעבר ומשפט לך, ואת-דורו מי ישוחח? כי נגור מארץ חיים". פטרוס מדבר הנביא? "שאל הסריס את פיליפוס. "האם הוא מדבר על עצמו או על מישחו אחר?" ³⁵ פיליפוס פתח בפסק זה והחל לספר לו על אודות ישוע. ³⁶ הם המשיכו בדרכם והגינו למקווה-מים קטן. "ראה, הנה הקודש נתן לאמינים באמצעות סמיכת הידיים של

אוול עמד והסכים בהחלט להריגתו של סטפנוס. באותו יום החלה רדיפה גדולה נגד המאמינים בירושלים, וכולם - מלבד השליחים - ברחו ליהודה ושומרון. ² מספר אנשים ירא-אלוהים הגיעו את סטפנוס וספדו עליו בלב כואב. ³ באותה עת התרכץ שאל ממקום בחומר מנוחה והתיריד את המאמינים. כשהפכו מטרה אחת: לחסל את הקהילה המשיחית. הוא אף פרץ לבתים של המאמינים. סחוב שם נברים ונשים וכלא אותם בבית-הסוהר. ⁴ באשר לאמינים שברחו מירושלים - הם הילכו ובישרו בכל מקום על אודות ישוע. ⁵ פיליפוס, למשל, הגיע לשומרון ומספר לתושבי הארץ על המשיח. ⁶ קהל נדול הקשיב לדבריו בתשומת לב והתפעל מהניסיונות שלו. ⁷ הרבה רוחות רעות נורשו ויצאו מאנשים בעקבות אימים, והרבה פיסחים ומושותקים נרפאו כליל. ⁸ שמחה רבה הייתה העיר ב庆幸ה כשליל. ⁹ באותה עיר היה אדם בשם שמעון, אשר עסק שנים רבות במעשה כשבים. הוא היה אדם נאה מאוד ובעל השפעה נרולית, בנלול הכספיים שעשה. השומרונים ממש הערכו אותו, והוא מושוכנים שהוא שליח אלוהים. ¹⁰ אולם עתה הם האמינו לדבריו של פיליפוס: שישוע הוא המשיח, ושלמות אלוהים קרבת; ונשים ונברים רבים נטבלו במים. ¹¹ גם שמעון המכשף האמין לדבריו פיליפוס ונטבל במים. מיד לאחר מכן הילך שמעון בעקבות פיליפוס לכל אשר הילך. והשתומים מאד לمراقب הניסים שחולל. ¹² כאשר שמעו השליחים בירושלים שנשוי שומרון האמין בברשות אלוהים. שלחו לשם את פטרוס ויוחנן. ¹³ כשהגינו השניהם לשומרון החלו מיד להתפלל بعد המאמינים החדשניים האלה, כדי שנם הם יקבלו את רוח הקודש. ¹⁴ כי עד אז לא צלה רוח הקודש על איש מהם: הם רק נטבלו בשם ישוע. ¹⁵ פטרוס וយוחנן סמכו את ידיהם על המאמינים החדשניים. אלה קיבלו את רוח הקודש. ¹⁶ כשהראה שמעון שרוח הקודש נתן לאמינים באמצעות סמיכת הידיים של

בירושלים! ¹⁴ הוא באלדמישך רק ממשום שקיבל רשות מרוצחי הכהנים לאסור את כל המאמינים המשיחיים כאן! ¹⁵ "לך ועשה מה שאמרתי לך." אמר הארון לחנניה, כי בהרתו בשאול להביא את בשורתו אל עםם רבים ומכליהם ואל עם־ישראל. ¹⁶ אני אראה לו כמה היה עליו לשבול למען שמי! ¹⁷ חנניה הילך לבתו של יהודה, וכשמצא את שאול סמוך עליו את ידיו אמר: "שאלול אחי, הארון ישוע, אשר נראה אליויך בדרך, שהח אותו אליו כדי שתימלא ברוח הקודש, וכדי שישוב אלך אור ענייך." ¹⁸ באותו רגע נפקחו עיניו של שאול, והוא נפל מלהן קששים. וראיתו שבاه אליו. הוא גם על רגלו ונובל במים. ¹⁹ ולאחר מכן אכל את ארוחתו הראשונה מזהה שלושה ימים. מכון שב אליו. הוא נשאר עם המאמינים בדמשק ימים אחדים. ²⁰ ואחר כך החל לבקש בתהיר הכנסת השונות. ומספר לכולם שישוע המשיח הוא באמת את המאמינים המשיחיים בירושלים? ²¹ מי שמע את דבריו שאל בז'אלוהים! נדרם. ²² האין זה אותו איש שרדף באקוריות כה הרבה את המאמינים המשיחיים בירושלים? שאלו. חשבנו שהוא בא לאכאן כדי לאסור את המאמינים. ולtribאים כבולים בשרשנות אל ראש הכהנים! ²³ שאל הילך ונמלא כוח ונברחה. יהודי דמשק לא יכול להפריך את טענותיו והוכחותיו שישוע באמת המשיח. ²⁴ בעבר זמן מה החליטו מנהיגי היהודים להרוג את שאול. ²⁵ אולם מישתו נילה לשאול את מוותם. ואמר לו שהמנגנים הציבו שומרים בשעריו העיר, ויום ולילה, כדי להTraposo ולהרגנו. ²⁶ לכן באותם לילה הבריחו אותו אחדים מהתלמידים אל מחוץ לעיר. הם הושיבו אותו בתוך סל נדול ושלשלו דרכ פרצה אל מעבר לחומה. ²⁷ שאל הנגע לירושלים וניסה להיפגש עם המאמינים המשיחיים. אך כולם פחדו מפניו. כי חשבו שהוא מורה אותם. ברכנ'בא בא לעזרתו של שאול ולקח אותו אל השליחים. הוא סיפר להם כיצד שאל ראה את הארון בדרך לדמשק, וכי ציד שמע את דבריו. בר'נ'בא נאם דיווח על הדברים הנוראים שעשה שאול זה לאמינים בך בריכת מים! קרא הסריס. "מדוע שלא אטבל כאן?" ²⁸ אתה יכול להטבל כאן. "השיב פיליפוס. אם אתה מאמין בכל לך! וזה ענה: "אני מאמין בכל דברי שישוע המשיח הוא בן האלוהים!" ²⁹ הם עצרו את המרכבה, נכנסו לתוך המים. ופיליפוס הטביל את הסריס. ³⁰ כשיצאו שנייהם מן המים נשאה שם רוח ה' את פיליפוס. הסריס לא ראהשוב את פיליפוס והוא המשיך בדרכוقلب שמה. ³¹ בינותיים פיליפוס נראה באשרוד. הוא המשיך להטיף את הבשורה בכל עיר ובכל כפר, עד שהגיע לקיסריה.

9 כל אותו זמן המשיך שאול לאים על המאמינים המשיחיים באלימות וברצח. הוא הילך אל הכהן הגדול בירושלים ³² וביקש ממנו מכתב אל בתיה הכנסת בדמשק. במקhab בקש מכתב־הכונסת לשקי פעהלה ברדייפת המאמינים המשיחיים שם. גברים ונשים כאחד, כדי ששאל יוכל לאסרום ולהביאם לרוזלים. ³³ כשהתקרב שאול לדמשק במסגרת שליחסותו, סנוראה אותו לפתע אלומות אור חזקה מן השמיים. ³⁴ הוא נפל ארץ ושם עז מדבר אליו: "שאלל, שאל, מודיע אהה רודף אותך?" ³⁵ "מי אתה, אדון?" שאל שאל. ³⁶ "אני ישוע שאתה רודף!" ענה הקול. ³⁷ לך עכשו העירה, וחכה להוראות נספות! ³⁸ מלווויו של שאול עמדו נדהמים וחסרי־AMILIM. כי שמעו קול אך לא רוא איש. ³⁹-CSHAM שאול על רגלו נילה שהתעוור, ומלוויו היו צריכים להחזיק בידו ולהובילו לדמשק. עיוורונו נمشך שלושה ימים. וכל אותו זמן לא אכל ולא שתה. ⁴⁰ באותה עת נר בדמשק מאמין משיחי בשם חנניה. הארון נגלה אליו בחולם ואמר לו: "חנניה! אדון! השיב חנניה. וזה אדון המשיח: "לך לבתו של יהודה ברחוב'הישר', ושאל שאל שאל מהעיר טרסוס. ברגע זה הוא מתפלל אל, ⁴¹ ורואה בחיוון אדם בשם חנניה נינש אליו. וסומך עליו את ידיו, כדי שהשוב אליו ראייתו." ⁴² אבל, אדון, קרא חנניה, שמעתי סיורים רבים על הדברים הנוראים שעשה שאול זה לאמינים בך

וأنشימים רבים האמינו באדון. 43 פטרוס נשאר ביפו ומן רב והתגorder אצל מעבר־עורות בשם שמעון.

10 בקיוסריה נר קצין רומיי בשם קורנליוס; הוא היה מפקד הנדור האיטלקי שבמקום. 2 קורנליוס וכל בני־משפחתו היו אנשים אדוקים ויראי־אלוהים. הוא היה איש תפילה, וננה לחלק מתנות ותרומות ביר נדיבת. 3 يوم אחד, בשעה שלוש אחר־הצהרים, ראה קורנליוס לפתח מלאך ה' בחוץ. המלאך קרב אליו וקרא: "קורנליוס!" 4 קורנליוס הביט בו בפחד ושאל: "מה רצונך, אדון?" והמלאך השיב: "אלוהים לא התעלם מתחפילותיך ומנדיבותך לבך! 5 עלייך לשולח עתה מספר אנשים ליפו, כדי שימצאו את שמעון פטרוס 6 אשר נר על חוף היום אצל שמעון מעבר־העורות, ויבקשו אותו לובא אלך." 7 ברגע שנעלום המלאך קרא קורנליוס לשניים מஸרתיו ולאחד משומריר ראשו, שהיה גם הוא איש ירא אלוהים. 8 לאחר שסיפר להם דבר החיזיון שלח אותם לipyon. 9 למחרת, בעוד השולשה מתקרבים אל העיר, עלה פטרוס על גג הבית כדי להתפלל. היה זה זאת שעת צהרים, ופטרוס, שהיה רעב, המתין לארוחתו. אולם עוד לפני שהוא היה הארוחה מוכנה נפלת עלייו תרדמתה. 10 והוא ראה את השמיים נפתחים, ומתוכם ירד סדין גדול קשרobar בעקבות קצוחיו. 11 בתוך הסדין היו כל מיני חיים טמאות, נחשים ועופות דロסיטים. 12 "קום, פטרוס; שחט ואכול!" קרא קול מן השמיים. 13 "קום, פטרוס; שחט ואכול!" קרא פטרוס. "מעולם לא 14 "חס וחלילה, אדון!", קרא פטרוס. "מעולם לא אכלתי אוكل בלתי כשר או טמא!" 15 הקול דבר חזרה, סימן שהוא טהור. אתה אל תקרא לו טמא!

16 חזיון זה חזר ונשנה שלוש פעמים. ולאחר מכן הועלה הסדין חזרה לשמיים. 17 פטרוס היה נבוך ומבולבל. מה פשר החיזיון? מה עליו לעשות? בדיקות באותה שעה מצאו שליחיו של קורנליוס את ביתו של שמעון מעבר־העורות, ועמדו מתחורי השער. 18 "האם כאן נר שמעון פטרוס?" שאלו.

להם על הדפטו האמיצה והנלהבת של שאל בשם ישוע. 28 לשמע דבריהם אלה קיבלו אותו השלהחים לשורותיהם, ומאו היה שאל תמיד עם המאמינים, והטיף בשם האדון באמץ לב. 29 שאל שוחה והתווכח נם עם היהודים דוברי היוונית, אולם הם זממו להרוגו אותו. 30 כשנודע לשאר האחים על הסכנה הנשכפת לו, לקרו אותו לקיסריה, ונסמ שלחחו לbijתו שבטרטוס. 31 בינוים חרלו הרדייפות, וכKİילות יהודה, הניל והשומרון נהנו משקט ושלווה ונגדלו בכוח ובמספר. רוח הקודש עודר את המאמינים, והם למדו להתהלך ביראותה. 32 פטרוס נסע ממקום למקום כדי לבקר את הקהילות, ויום אחד בא לבקר את המאמינים בלבד. 33 הוא פנס שם אדם משותק בשם אניאס, שהיה מרוטק למיטתו כשמונה שנים. 34 אמר לו פטרוס, "ישוע המשיח ריפה אותך! קומ וסדר את מיטתך! ויהוא נרפא מיד." 35 כל חושבי לוד והשרון ראו את הגesus והאמינו באדון. 36 ביפורו הייתה תלמידה אחת בשם צביה, שתמיד עשתה מעשי צדקה וצדקה בעיקר לעניים. 37 באותו ימים חלה צביה מוותה. יידריה טירהו את הנופה והניחו אותה בכרבת המקטם. מיהרו לשולח שני שפטטוס היה בכרבת המקטם. מיהרו לשולח שני אנשים לירוד, כדי לבקש ממנו שיבוא אותם לipyon. 39 בלי להתמהמה הלאיך איהם פטרוס לipyon, וכשנכנס אל הבית הובילו אותו מיר אל החדר שבו שכבה צביה. החדר היה מלא אלמנות בוכיות, אשר הראו זו זו. 40 פטרוס חולצות ושמלות שצביה תפרה למגן. ביקש מכלון לצאת מהחדר, וזו כרע על ברכיו והתפלל. לאחר מכן פנה אל הנופה וקרא: "צביה, קומי!" באותו רגע פקחה צביה את עיניה, ובראותה את פטרוס הזדקפה על מיטתה. 41 הוא הושיט את ידו ויעזר לה לעמוד על רגליה. אחר כך קרא פטרוס לכל האחים ולכל האלמנות והציג את צביה לפנייהם. 42 הידריה המשמורת התפשטה במדירות בכל העיר.

עליך אלוהים לומר לנו.”³⁴ פתח פטרוס ואמר: “עתה אמר אליו רוח הקודש: “שלשה אנשים באו הנה לפנוש אותך.”³⁵ רד למטה ולך אתם, כי אני שלחתי מוצאיך בעני אלוהים. בין אם הוא יהודי או נgi. אני בטוח שכולכם שמעתם את הבשורה הטובה שבישר זו לעם ישראל – שאפשר להתפיס עם אלוהים באמצעות ישוע המשיח, אשר הוא אדון כל הבראיה. מאז שהחל יוחנן להטביל את החזרים בתשובה התפשטה הבשורה בכל הארץ – מהגלייל ועד אזור יהודה.³⁶ וראוי שמעתם שאלהים משל את שוע מנצרת ברוח הקודש ובגבורת, שהוא הסתובב בארץ ועזר לבני-אדם. ושריפה את כל אלה שעשו כבולים על ידי השטן, משום שהאלוהים היה אז.³⁷ אנחנו, השליחים. עדים לכל המעשים שעשה ישוע בכל ארץ ישראל. כולל ירושלים. עד אשר הומה על הצלב.³⁸ אולם שלושה ימים לאחר שנצלב החוריו אלוהים לחיים. והראה אותו לעיני אנשים מסוימים שבhem בחר מראש. אלוהים לא בחר את העדים האלה מבין הקהיל הרחבה. כי אם מבינוינו. אנחנו אלה שאכלנו ושתינו אותו לאחר שם מן המתים.³⁹ והוא שלח אותו לבשר את הבשורה הטובה הזאת בכל מקום. ולהיעדר שאלוים הסמיך את ישוע לשופט את החיים ואת המתים.⁴⁰ כל הנביאים כתבו עליו, ואמרו שככל המאמין בו ייסלח לו כל חטאיו בזוכתו.⁴¹ לפניו שרים פטרוס את דבריו צלח רוח הקודש על כל הנוכחים.⁴² היהודים המשיחיים, שבאו עם פטרוס מיפו, השתוממו לראות שמנתן רוח הקודש ניתנה גם לנוינו.⁴³ אולם לא היה ספק בכך. כי הם שמעו אותם מדברים בשפות בלתי מובנות ומהללים את אלוהים. “אנשים אלה קיבלו עתה את רוח הקודש ממש כמונו!” קרא פטרוס. “אם מישחו מהתנדך לכך שאטביל אותן במיים?”⁴⁴ וכך הוא הטביל אותם בשם ישוע המשיח. לאחר מכן ביקש ממן קורNELIUS להישאר אצל ימים אחדים.

עליך אלוהים לומר לנו.”³⁴ פתח פטרוס מהרחר בחזיוון ובכשרו, אמר אליו רוח הקודש: “שלשה אנשים באו הנה לפנוש אותך.”³⁵ רד למטה ולך אתם, כי אני שלחתי אותך.”³⁶ פטרוס ירד למטה, וכשראה את השלשה אמר: “אני האיש אשר אתם מתחשים. מה רצונכם?”³⁷ קורNELIUS הקצין הרומי שלח אתנו אליו.³⁸ השיבו השלושה. “קורNELIUS הוא איש ירא אלוהים. טוב-לב, נדיב ומוכבד על ידי כל היהודים. מלך זה, נלה אליו בחזיוון וציווה עליו להזמין אותך לביתו, כדי שתאמר לו מה עליו לעשות.”³⁹ פטרוס הזמין אותו להיכנס אל הבית וללון אצלו בלילה. מהר הדברים הוא יצא אתם לדרך, ומאמינים אחרים מיפו הצטרכו אליו.⁴⁰ בעבר יום הנגעה החבורה לקיסריה. קורNELIUS שכבר ציפה לבואם. הגיע בבומו את קרוביו וידרכיו הטוביים. כדי שם הם יפגשו את פטרוס.⁴¹ כשהכנס פטרוס אל הבית נפל קורNELIUS על ברכיו והשתהווה לו.⁴² “קום על רגליך,” אמר לו פטרוס. “אני בן-אדם בדיקוק כמוך!”⁴³ קורNELIUS קם על רגליו ושותח זמנ-מה עם פטרוס. לאחר מכן נכנסו שניהם אל חדר האורחים – שם נתפסו רבים.⁴⁴ פטרוס פנה אל הנוכחים ואמר: “אתם יודעים שאסור לי היהודי להיכנס לבתו של גוי. אולם אלוהים הראה לי בחזיוון שאסור להתייחס אל שום אדם כאילו הוא טמא או נחות מני.”⁴⁵ משום כך הסכמתי לבוא הנה מיד כשקרתם לי. אך האם מותר לי עתה לשאול מה אתם רוצחים?⁴⁶ “לפני ארבעה ימים. “החל קורNELIUS להסביר, התפלתי בבתיו קרגיל, ובערך בשעה הזאת – בשעה שלוש – עמד לפני לפתע אדם לבוש נלימה וורתת.⁴⁷ ואמר אליו: ‘יקורNELIUS, אלוהים לא הטעלים מתפללותיך ומנדרותך!’⁴⁸ עלייך לשולח עתה מספר אנשים ליפו, כדי שימצאו את שמעון פטרוס. אשר נר על חוף הים אצל שמעון מעבר-העורות. ויבקשו אותו לבוא אליו.⁴⁹ ובכך, מיד שלחתי לך, ויפחה מצדך שהודרות לבוא. הנה כולנו לפניך. מצפים לשם מפרק מה שציווה

מותו של סטפנוס. הגינו בinnitus עד צור וצדון, קפריסין ואנטיווכיה. בכל מקום הם הכריזו על הבשורה, אבל רק ליהודים. 20 אך מאמינים אחרים, שנסעו מקפריסין וקוריניה לאנטיווכיה, סיפרו גם לכמה יוונים על האדון ישוע. 21 האדון ברך את/amatzihem, וגויים רבים האמינו באדון ישוע. 22 כשבנעו על קד חברי הקהילה בירושלים. שלחו את בר-גנבה לאנטיווכיה כדי לעזר למאmins החדשם. 23 כשהגיעו בר-גנבה לאנטיווכיה וראו את מעשו הנפלאים של ה', הוא נמלא שמה רבה וודרך את המאמינים לדבוק באדון בכל מחדר. 24 בר-גנבה היה אדם טוב לב, מלא רוח הקדוש ובצל אמונה חזקה. באותו עת נספו אנשים רבים לקהיל המאמינים. 25 לאחר מכן נסע בר-גנבה לטرسוס כדי לחפש את שאול. 26 וכשמצא אותו, חזר עמו לאנטיווכיה. השניים נשארו באנטיווכיה שנה שלמה ולימדו את המאמינים החדשם והרביהם (שם, באנטיווכיה, החלו לכנות את תלמידי ישוע המשיח בשם "משיחיים"). 27 באותו תקופה באו לאנטיווכיה נבאים אחדים מירושלים. 28 אחד מהם, אנבוס שמו, קם באחת האספות וניבא, בהשראת רוח הקודש, שרubb כבד יבוא על כל האימפריה הרומיית (נbowoth התגשמה בתקופה שלטונו של קלודius). 29 משום כך החליטו המאמינים באנטיווכיה לשלווח עוזה כספית לאחיהם ביודהה, כל אחד כפי יכולתו. 30 לאחר שאספו את התרומות מסרו אותן לבר-גנבה ולשאול, כדי שיביאו אותן לקני הקהילה בירושלים.

12 באותו הימים התגכל המלך הורדוס למאmins אחדים. 2 אף הוציא להורן את יעקב השליח, אחיו של יוחנן. 3 כשראה הורדוס שהדבר מצאחן בעני מנהיגי היהודים, אסר את פטרוס באמצעות חנ הפסה. 4 הורדוס חכזון להעמיד את פטרוס למשפט פומבי בתום החן, ועל כן החליך אותן בinityim לכלא והפקיד עליהם שישה-עשר שומרים. 5 אולם הקהילה החפלה בעדר פטרוס ללא הרף בעת מעצרו. 6

עד מהרה נודע לשליחים ולשאר האחים ביהודה שם הנוים נשעים על ידי האמונה במשיח. 2 כשהוז פטרוס לירושלים החלו היהודים המשיחיים למתוח עליו ביקורת. 3 "אתה ביקרת בתיותם של גויים, ואפילו אכלת אותם!" טענו. 4 ואו סיפר להם פטרוס את הסיפור שלו - מראשתו ועד סופו: 5 "יום אחד בשעה שהתפלلت ביפוי ראייתו הזיוון: סדין גROL, קשור בארכע קצוטו, הורד מן השמיים. 6 בתוך הסדין היו כל מיני חיות, זוחלים ועופות טרפים. 7 לאחר מכן שמעתי קול מן השמיים שקרא: קום, פטרוס, שחט ואכלו! 8 "חס וחיליה, אדרני עניתו. מועלם לא אכלו אוכל בלתי כשר או טמא! 9 "אלם אותו קול מן השמיים חור ואמר: אם אלותים אומר שמשהו מסוים טהור, סימן שהוא טהור. אתה אל תקרה לו טמא! 10 "חיוון זה חזר ונשנה שלוש פעמים, ולאחר מכן הועלה הסדין לשמיים. 11 באותו שעה הגיעו אל הבית שבו התארחיו שלושה אנשים שנשלחו מקריםיה. 12 ורוח הקודש אמר לי לילכת אתם לאו היסוס, למרות היותם גויים! שתת האחים האלה הctrpfo אליו, וכעבור יום הנגען לקריםיה - לביתו של האדם שלחה את השלשה. 13 הוא סיפר לנו שמלאך ה' גנלה אליו וציווה עליו לשלווח אנשים לפיו, כדי למצוא את שמעון פטרוס. 14 "הוא אמר לך ולבני ביתך כיצד תוכל להיוושע? אמר לו המלאך. 15 "כשהתחלתי לבשר להם צלח רוח הקודש על הנאספים. בדיקך כפי שצלח עליינו בתחילת. 16 ואז נזכרתי בדברי האדון: יוחנן הטביל אתכם במים, אלם עוד ומזה תיטבלו ברוח הקודש. 17 ואם אלותים נתן לנוים האלה אותה המתנה שניתנו לנו. כשהאהמו באדון ישוע המשיח, מי אני שאוטוכח אותך? 18 דבריו של פטרוס השביעו את רצונם של היהודים המשיחיים. והם החלו להלול ולבבח את האלים. כן, אמרו, גם לנוים העניק אלותים את הוכות להוו בתשובה ולקבל חיינצח! 19 המאמינים אשר נמלטו מירושלים, בעת הרדיפה שהחלה לאחר

ציוה הורדוס לאסור את שישה-עשר השומרים. להעמידם לדין ולהוציאם להורג. לאחר מכן עזב את העיר ועבר לנור בקיסריה.²⁰ בהיותו בקיסריה הגיעה משלחת מהעירים צור וצידון כדי לראותו. הורדוס לא היה בייחסים טובים עם תושבי הערים האלה, אולם חברי המשלחת התמידו עם בלסטוס המוכיר של המהוזבקשו שלום. כי מבחינה כלכלית הייתה ארצם תלולה במסחר עם ארצו של הורדוס.²¹ נקבע להם ראיון עם הורדוס, וביום המועד הוא לבש את בגדיו מלכותו, ישב על כסא מפואר ונאם לפניו. ²² בתוכם הנואם הריע לו הקהל בתשואות רמות וצעק: "זהו קולו של אל, ולא של בונחמותה!"²³ באותו רגע הכה מלאך זו את הורדוס במללה קשה; גופו נמלא תולעים שכרסמו אותו, וכעבור זמן קצר מת. משומ שקיבל את סנידת האנשים במקום שיחילוק את הכאב לאלוהים.²⁴ בשורת היושעה נספו לקהילה.²⁵ לאחר ששימיימו בר-נבא ושאל את שליחותם בירושלים, לקחו אותם יוחנן מרקוס ושבו לאנטויוכיה.

13 אלה האנשים שנמנעו עם המורים והנבאים בקהילת אנטויוכיה: בר-נבא, שמעון (המכונה "כושי"). לוקיאס (מקורנית). מנחם (אחייו החורן של הורדוס) ושאל (פולוס). ² يوم אחד בשעה שהתפללו לאלוהים וצמו, אמר להם רוח הקודש: "הקדישו לי את בר-נבא ואת שאל לביבוץ משימה מיוחדת!" ³ הם חסיפו להתפלל ולצום, ולאחר מכן סמכו את ידיהם על ראשיהם של שאל ובר-נבא, ברכו אותם ושלחו אותם לדרךם. ⁴ בהדריכת רוח הקודש ירדו השנים לסלוקיא, ומשם הפליגו לקפריסין. ⁵ הם ענו בעיר סלמייס, ובישרו את דבר אלוהים בכתה-הכנסת (יוחנן מרקוס היה העוזר שלהם). ⁶ לאחר מכן המשיכו לבשר בכל רחבי הארץ, עד שהגיעו לעיר פפוס. בעיר זאת פנסו יהודים אחד, בר-ישוע שמו, שהיהنبيא שקר ועסק בכישוף.

בלילה שקדם למשפט הפומבי ישן פטרוס בין שני חילילים, כבול בשירותה כפולת, והשומרדים שמרו בזיהירות על פתח הכללא. ⁷ לפתע זרחה אור מתוך התא, ומלאך זה עמד לצידו של פטרוס. המלאך נגע בירכו של פטרוס והעירו משנתו. "קום, מהר!"⁸ קרא המלאך. באותו רגע נפל השרשנות מעלי-ידי. ⁹ "החלبس ונעל את נעליך", חסיף המלאך, ופטרוס עשה. "עכשו לבש את מעילך ובוא אחריו!"¹⁰ פקר. ¹¹ פטרוס יצא מהתחא בעקבות המלאך, אולם כל הזמן חשב שהוא רק חלום או חיוון; הוא לא יכול היה להאמין שככל זה קורה לו במציאות!¹⁰ הם החלפו על פני נש החאים הראשון והשני, והגינו אל שער הבROLז הפונה לרחוב. השער נפתח לפנייהם מעצמו, והם עברו דרכו. הם המשיכו ללכת עוד מרווח קצר, ולפתחו נעלם המלאך. ¹² פטרוס הבין לבסוף את המתறחש. "אין זה חלום!" אמר לעצמו. "אלוהים באמת שלח את מלאכו להציג אותו מיד הורדוס וממוזמוניהם של היהודים!" ¹³ לאחר שעיכל את הדבר במוחו הילך אל ביתה של מריא. אמו של יוחנן מרקוס. שם התאספו מאמינים רבים לתפילת.¹⁴ פטרוס דפק על דלת הבית, ונערה בשם רודה ניגשה לראות מי זה. ¹⁵ כשה屹ירה את קולו של פטרוס היא שמה כליכך, עד ששכחה לפתוח את הדלת. היא מיזהה להיכנס אל הבית וסיפרה לכולם מודיעך!¹⁶ קראו. אולם מאחר שרותה עמדה על שללה, חשבו: "אולי זהו המלאך של פטרוס. הם ודאי הרגנו אותו."¹⁷ בניתוח המשיך פטרוס לדפק על הדלת, וכשיצאו לבסוף האחים לפתח את השער, הם הופתעו מואוד! ¹⁸ פטרוס אמר להם לשחות, וסיפר להם כיצד חילץ אותו האדון מבית-הכללא. "ספרו זאת ליעקב ולאחים", ביקש מהם. והילך לו למקום בטוח יותר. ¹⁹ עם אור הבוקר שרדה מבוכה גדולה בכלא: מה קרה לפטרוס? הורדוס שלח את אנשיו לחפש את פטרוס. אך הם לא מצאו אותו. משומך

בברישוע היה יידיד למושל המקומי, סרנים פולוס. המושל, שהיה אדם נבון מאוד, הזמין את ברנבא ופולוס לבקר אותו. מושם שרצה לשמע מהיפיהם את דבר האלוהים. ⁸ אולם המכשף הזה, שנקרא "אלימים", לו את שאל בזקש משבט בנייין, שלמלך ארבעים שנה. ²² אולם הוא הוריד אותו מכסא מלכותו, והמלך תחתיו את דוד המלך. זה שה אמר עליו: "דוד בdryishi הוא איש כלבבי, והוא עשה את רצוני". ²³ ומזרעו של דוד הקים הוא "עוד לפני בזאו של ישע קרא את ישוע המשיח!" ²⁴ יוחנן לעם ישראל לשוב מחתאו, לפניו אל הארץ ולחותבל במים. ²⁵ כחסיטים יוחנן את תפיקדו, שאלא את העם: "האם אתם חושבים שאני המשיח? לא, איןני המשיח! אבל הוא עומד לבוא, ואני ראוי אף להתייר את שרוכיו נעליו!". ²⁶ "אחי בני אברהם, ואחר הנויים היראים את האלוהים: ישועה זאת נועדה לכלנו!". ²⁷ תושבי ירושלים ומונחים לא הכירו את המשיח, ולא הבינו את דבריו הנכינאים אשר נקראו מריד שבת בית הכנסת. אפריל-פירדן, כשהרגנו אותו הם קיימוamus על מעשה את דבריו הנכינאים. ²⁸ למחרות שלא היה להם כל סיבה מוצדקת להוציא את ישוע להורג. דרשו מפילוטוס לצלוב אותו. ²⁹ לאחר שקיימו אותה כל הנכוות הקשורות במותו, בל' שידעו זאת, הורידו אותו מעל הצלב וקבעו. ³⁰ אולם אלוהים הקים עשו פעמים רבות לעיני האנשים שליוו אותו מן הנגיד לירושלים. מאוזעד ביום לא פסקו האנשים האלה להיעיד על כך בפומבי. ³² והוא הגשים לנו, צאציהם, אלוהים לאבותינו. ³³ הוא התובה הזאת: את אשר הבטיח לכם עתה את הבשורה הטובה הזאת: אלוהים יתנו לך ומכבדים אותך. הרשו לי לפתח בסקרה ההיסטורית קצרה. ¹⁷ אלוהי העם הזה - אלוהי ישראל - בחר באבותינו ובזרעינו נתוויה הוא הוציא אותנו ממצרים. ביד חזקה ובזרעינו נתוויה הוא הוציא אותנו מעבדות לחירות. ¹⁸ וטיפל בהם משך ארבעים שנות נדידיהם במדבר. ¹⁹ לאחר שהשميد שבעה עמים בארץ כנען, הוא נתן לעם ישראל את הארץ לנחלתה. כל זה ארך כ-450 שנה. ²⁰ "לאחר מכן מינה עליהם אלוהים שופטים עד ימי של שמואל לא רצחה שהמושל יגוע לאמונה, ולכן התעורר בשיחה ודרש מהמושל לא לשים לב לדבריהם של שאל וברנבא. ⁹ אך שאל (הנקרא גם "פולוס"), אשר היה מלא ברוח הקורדש, הביט בנביא השקר וקרא: ¹⁰ "בן בליך שכמוך! אתה מלא מרמה ופשע, ואובי מושבע של כל דבר טוב! אתה לעולם לא חפסק לסלף את דרכי האלוהים היוצרים? ובעתה שים לב כיצד יוניש אותך אלוהים: תוכה בעורון זמן, ולא תראה את אור המשם". ¹¹ באותו רגע כיסה ערפל את עיניו, והוא החל לנשש סבבו ולהפש מישחו שיביל אותו בידיו. ¹² כשראה המושל את הנטעה, האמין באדון והשתומם על הכוח העצום של בשורת האלוהים. ¹³ פולוס ומלוויו עיבו את פפוס, והפליגו בספינה לעיר פרנו שבמדינת פמפוליה. יוחנן מרקוס עזב אותם שם וחזר לרוסלים. ¹⁴ ואילו פולוס וברנבא המשיכו לבית-הכנסת וישבו בין המתפללים. ¹⁵ לאחר קריאת פרשת השבוע מן התורה, וההפטרה מוגבאים, שלחו אליהם ראש בית-הכנסת הودעה: "אחים. אם יש לכם דבר עידוד והדרכה בשביבנו, אתם מוזמנים לדבר!". ¹⁶ פולוס קם על גנליו, סימן לקהל שהוא עומד לדבר, ואמר: "אנשי ישראל, וכל הבוטחים בה והמכבדים אותך, הרשו לי לפתח בסקרה ההיסטורית קצרה. ¹⁷ אלוהי העם הזה - אלוהי ישראל - בחר באבותינו ובזרעינו נתוויה הוא הוציא אותנו ממצרים. ביד חזקה ובזרעינו נתוויה הוא הוציא אותנו מעבדות לחירות. ¹⁸ וטיפל בהם משך ארבעים שנות נדידיהם במדבר. ¹⁹ לאחר שהשميد שבעה עמים בארץ כנען, הוא נתן לעם ישראל את הארץ לנחלתה. כל זה ארך כ-450 שנה. ²⁰ "לאחר מכן מינה עליהם אלוהים שופטים עד ימי של שמואל

14 נם באקניאון הלווי פולוס ובר-גנבא

למי שהו שאלותיהם החזרו לחיים ושנופו כלל לא ניזוק מריקבון המות. 38 "אחים, הקשיבו! באמצעות לבית-הכנסת. הם הטיפו את דבר ה' בעוצמה כה רבה, עד שישודים ונוגדים רבים האמינו באדונן. 2 אולם היהודים שדרחו את בשורת אלוהים הסעירו את רגשות הנוגדים, ועוררו בכלם איראמון בפולוס ובר-גנבא. 3 למרות זאת נשארו שם השניים זמן רב למדרי, כשהם מבשרים את דבר ה' באומץ, ואלהים אישר שאכן הם שליחיו על-ידי הניסים והנפלוות שהולל באמצאותם. 4 תושבי העיר היו חלוקים בעדויותיהם: חלקם תמכו במנוגדים היהודים, וחלקם - בפולוס וכ-גנבא. 5 כאשר נודע לשני השליחים שהוגדים, היהודים ומנגדייהם תכננו להחנכל להם ולריגום אותם באכנים, מיהרו להימלט על נפשם. הם הניעו לעיר חבל לוקניה: לוטסטרה, דרבוי וסביבותיהן, 7 וגם שם בישרו את הבשורה. 8 בלווטרה הם ראו אדם שלא התהלך מועלם: רגליו היו משותקות מלידה. 9 פולוס שם לב לכך שהנכה מקשיב לדבריו בדריכות ובעניין רב, וכאשר נילה שיש בו אמונה להירפא. 10 קרא אליו: "קום על רגליך!" כהרף-עין קפוץ האיש על רגליו והחל ללכת. 11 כשהראה קהל הנוכחים את הנס שפולוס חילל, החלו כולם לקרוא בלשון הליקאנונית: "אנשים אלה הם אלים בדמות בני-אדם!" 12 הם החליטו שבר-גנבא הוא האל זואס, ואילו פולוס, שהוא הדובר העיקרי - האל הרמס. 13 הכהן של זואס, שמקדשו היה בפרבר העיר, הביא זרי פרחים ושוררים, כדי להקריבם בשער העיר לעיני ההמון. 14 אולם כאשר הבינו פולוס ובר-גנבא את מה שעומד להתרחש, קרעו את בנדיהם ורצו בתוך הקהיל בצעקות: 15 "אנשים, מה אתם עושים? אנחנו בני-אדם בדיקוק כמוכם! אנחנו לבשר לכם את הבשורה, כדי שאתם תפסיקו לסגוד לאללים. ובמוקם זאת להשתחוות לאלהים האחד האמיתי. אשר ברא את השמים, את הארץ, את הים ואת כל אשר בם. 16 אמם בימי קדם הרשה זו לנוגדים לחיות כרצונם. 17 אולם הוא תמיד העיד על עצמו

למי שהו שאלותיהם החזרו לחיים ושנופו כלל לא מצדיק אותו. התורה מעולם לא יכולה לשחרר אתכם מהטה ולחצידיקם בעניינים אלוהים. 40 היוזהרו! אל תנתנו לדברי הנבאים להחגשכם בכם: 41 'ראו בוגדים והבטו, והתמהוו תמהו', כי פעל פעל בימיםיכם, לא האמינו כי יסופר". ככלומר, ראו והתפלאו, אתם הבזים לאמת! כי אלהים עומד לעשות מ scho בימיםיכם. אשר לא האמינו בו כesisperו לכם על כך". 42 כשיצאו פולוס ובר-גנבא מבית-הכנסת, הזמינו אותם האנשים לשוב ולדבר אליהם בשבת הבאה. 43 בתום האסיפה ביבית-הכנסת הלווי אחריו פולוס ובר-גנבא הרבה יהודים ונוגדים יראי אלהים. השנאים שוחחו איתם ווערכו אותם לבטוח בחסדו של אלהים. 44 בשבת שלآخر מכאן החקלה כמעט כל העיר ביבית-הכנסת, כדי לשמשו את דבר ה' מפי פולוס ובר-גנבא. 45 אולם כשראו מנהני היהודים את ההמון, נמלאו קנאה והכחישו את דבריו של פולוס בקהלות ובণדופים. 46 אך פולוס ובר-גנבא דברו באומץ והצヒו: "הרגשו שמחותבנו לבשר את דבר ה' קודם כל לכם - היהודים. אולם מכיוון שדחיתם אותו והוכחתם שאינכם ראויים לחוי נצח, נציגו אותו לנוגדים! (aiōnios) 47 כי כך ציווה עליינו אלהים: יונתיך לאור גוים, להיות ישועתי עד קצה הארץ". 48 הגוים שמחו מאוד לשמעו את בשורת ה' מפי פולוס. וכל מי שנבחר לחוי נצח האמין. (aiōnios) 49 וכן התפשט דבר ה' בכל הארץ. 50 אולם מנהני היהודים קוממו את הנשים המכובדות ואצילות נגד פולוס ובר-גנבא. הם עוררו את ההמון לרדוף את פולוס ובר-גנבא ולנרגשם מן העיר. 51 השנאים ניערו את אבק העיר מעל רגליךם והלכו לעיר אקניאון. 52 ותלמידיהם באנטוכיה נמלאו שמחה ורוח הקודש.

יחד עם אחדים מחברי הקהילה, כדי לדון בשאלת זאת עם השליחים והזקנים שם. 3 הקהילה יכולה ליוותה אותם אל מחוץ לעיר, והנזינים יצאו ברכבת לירושלים. הם התעכבו בדרך ערי החוף של לבנון ובסמרן, כדי לבדוק את המאמינים, ולשמהת כולם סיפרו להם שם הנזינים חזרו בתשובה. 4 בהיעם לירושלים קיבלו את פניהם חברי הקהילה, השליחים והזקנים. פולוס ובר-גנבא דיווחו להם כיצד היה פעיל באמצעותם. 5 אולם מאמינים אחדים, שהשתווicos בעבר לכך הפרושים, קמו על רגלייהם וטענו שככל המאמינים מבין הנזינים חייכים לשומר את התורה ולקיום ברית מילה. 6 לכן כינסו השליחים והזקנים אסיפה מיוחדת כדי לדון בבעיה זאת. 7 לאחר דיון ארוך ומינען קם שמעון על רגליו ופנה אל המאמינים: "אחים, כולכם יודעים שעוד לפני זמן רב בחור כי אלהים לבשר לנזינים את הבשורה, כדי שם הם יאמינו בו. 8 אלהים, המכיר והודיעו את לב האדם, אישר שהוא מקבל נם את הנזינים. כיצד הוא אישר זאת? בכך שנתן להם את רוח הקודש בדיקוק בשם שנין אותו לנו. 9 אלהים לא הבדיל ביןינו לבנייהם, משומש שהוא טוהר את לבם, על-ידי האמונה, בדיקוק כפי שתירא את לבנו. 10 האם אתם רוצחים עתה לתקן את מעשיו של אלהים? מדוע אתם מעמיסים על הנזינים על שאחנהו ואבותינו לא יכולנו לשאת? 11 האם אינכם מאמינים שככלנו נשענו באותה הדרך - כלומר בחסדו של האדון ישוע?" 12 הויוכחו פסק, וכל האחים הקשיבו ברודימה לדיווח של פולוס ובר-גנבא על הנסائم והנפלוות שהולל אלוהים באמצעותם בין הנזינים. 13 כשהיינו השנינו את דיווחם נטלי יעקב את רשות הדיבור. "אחים, אמר, "הקשיבו לדברי! 14 שמעון פטרוס הסביר לכם זה עתה כיצד אלוהים נילה תחיליה את דאנתו לנזינים. וכייד בחר מקרבם אנשים שיאמיןו בו ושיפארו את שמו. 15 עובדה זאת של ישועת הנזינים עולה למעשה בקנה אחד עם דברי הנבאים. קחו למשל במשיו הטובים ובאהבתו אלינו: הוא שלוח לנו, למשל, נשם ותבאות מברכות; הוא מספק לנו אוכל וממלא את לבנו שמחה". 16 על אף דבריהם אלה הצלicho השנאים רק בקושי רב לשכנע את הקהלה שלא להזכיר להם קורבנות. 17 ימים ספורים לאחר מכןו לLOSETRA יהודים אחדים מאנטווכיה ומאיינון, והפכו את קהלה המעריצים להמון פרוע וצמאדם. אשר נרגם את פולוס באבניהם. ההמון חשבו שפולוס מת, ולכן גדרו אותו אל מחוץ לעיר. 18 אולם לאחר שהתקבצו המאמינים סביבו הוא התאושש,quam על רגליו וחזר העירה. למחרת יצא פולוס ובר-גנבא לדרכו. 19 לאחר שבישרו שם את דבר ה' ועשו תלמידים רבים. חזרו השנאים לLOSETRA, לאקנין ולאנטווכיה. 20 בערים אלה הם היוו את המאמינים, ועודרו אותם לדבוק באמונותם למרות הצרות והרדיפות. רק דרך צרות רבות נוכל להיכנס למלכות האלוהים", הזכירו להם. 21 כמו כן מינו פולוס ובר-גנבא זקני-קהילה בכל קהילה, ובצום ותפילה הפיקדו אותם בידי האלוהים שבו בשחו. 22 לאחר מכן המשיכו השנאים במסעםchorah, ועברו דרך פיסידיה ופמפוליה. 23 הם הטיפו שוב בפרני, והמשיכו לאטליה. 24 לבסוף הפלינו בספינה לאנטווכיה - העיר שמנתה יצאו למסע, ואשר בה הופקדו בידי אלהים לבצע את המלאכה שזה עתה סיומו. 25 בהגיעם לאנטווכיה כינסו את כל המאמינים, ומסרו להם דיווח מפורט על מסעם: כיצד ה' פעל באמצעותם. וכך פתח את שער האמונה נם לנזינים. 26 פולוס ובר-גנבא נשארו עם המאמינים באנטווכיה זמן ממושך.

15 בזמן שבר-גנבא ופולוס היו באנטווכיה, הגיעו לשם מספר אנשים מיהודה, והחלו ללמד את המאמינים שם לא יקפידו לקיים את ברית המילה כדת משה וישראל, לא יוכל להיוושע. 2 פולוס ובר-גנבא התווכחו איתם על כך בלחט רב. וכך החלטה הקהילה המקומית לשלוח אותם לירושלים.

יצאו מיד לאנטיווכיה, כינסו שם אסיפה כללית של כל המשיחיים ונתנו להם את המכתב.³¹ דבריו המכתב שמהו מואוד את כל הקהילה באנטיווכיה.³² יהודה וסילא, שהיו נבאים, דרשו באוני הקהלה דרשה ארוכה וחיזקו את אמונה האחים.³³ הם נשארו שם ימים אחדים, ולאחר מכן חזרו לירושלים עם דרישות שלום אל האחים אשר שלחו אותם.³⁴ פולוס וברבנן נשארו באנטיווכיה, ועוזרו למטרים ולמורים המקומיים ללמד את דבר ה'.³⁵ כעבור ימים אחדים הצעיר פולוס לבר-נבא: "הבה נושא ונבקר את אחינו בכל הערים שבהן בישרנו את דבר ה', כדי שנראה כיצד מתקדים המאמינים החדשניים".³⁶ בראנבא הסכימים, וביקש לצרף אליום את יהנן מרקוס.³⁷ אך רעיון זה לא מצא חן בעיני פולוס. כי יהנן מרקוס זיה אוטם לנפשם בעיר פמפוליה, ולא עזր להם לסיים את שליחותם.³⁸ לאחר ויכוח חריף בנושא זה החליטו השנויים להיפרד. בראנבא לקח את מרקוס והפליגו אליו לקפרטיסין.³⁹ ואילו פולוס בהר לקחת אותו את סילא. לאחר שקיבלו את ברכת האחים יצאו השניים בדרכם לסוריה וקיליקיה, כדי לעודד את המאמינים שם.

16 פולוס וסילא הלכו תחילה לדרבי ומשם ללויטה. בלוסטראה הם פגשו מאמין צער בשם טימוטיאוס. אמו הייתה יהודה מאמיננה, ואביו – יווני. מאוחר שליטומתו היה שם טוב בין האחים בלוסטראה ובאקיינזון. ביקש ממנו פולוס להילוות אליהם במסעם. מחק התחשבות ברנסות יהודה הסביבה החליט פולוס למלול את טימוטיאוס לפני עצמו לדרך. כי ככל ידעו שאביו יווני.⁴⁰ השלשה עברו מעיר לעיר ופרסמו את החלטת השליחים והוקנים בירושלים בונגוע למאmins הנזינים.⁵ והקהילה המשיחית גדלה וחתפהתה מיום ליום באמונה ובמספר.⁶ לאחר מכן עברו פולוס ומלוויו דרך פריניה ונגלטה. כי רוח הקודש אמר להם שלא להיכנס לאסיה הקטנה באותו מסע.⁷ הם עברו

את נבואותו של עמוס:¹⁶ 'ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת, וגדרתי את פרציתון והריסותיו אקים, ובניתה כימי עולם.⁷ למען ידרשו אחד' שארית אדם וכל הנזינים אשר נקרא שמי עליהם. נאום ה' עשה כל-אללה'. כלומר, אלהים הבטיח לחדר את ברית דוד המופרת, כדי שגם הנזינים – אלה שבחר בהם – יושעו!¹⁸ אלה דברי אלהים אשר נילה אותם עוד לפני זמן רב.¹⁹ על כן אני פוסק שאל לנו לדרש מהנזינים השבטים אל ה' לקיים את חוקי התורה.²⁰ בהה נסתפק בכך שכתבם להם לא לאכול בשור שהוקרב לאליים ולא בשור טרפ של בעל חיים שנתקן, לא לאכול בשור עם דם. ולהתרחק מהונות על כל צורותיה.²¹ כי עוד מימי קדם נקרה תורה משה מדי שבת בתירכnestת בכל עיר ועיר.²² השליחים, הוקנים וכל חברי הקהילה החליטו לשלווח משלחת לאנטיווכיה יחד עם פולוס ובר-נבא, כדי לדוח על החלטתם. הם בחרו בשנים מנהני הקהילה, ביהודה (המכונה "בר-שבא") ובסילא,²³ ושלחו בידם את המכתב הבא: "מאת: השליחים, זקני הקהילה והאחים בירושלים. אל: אחינו המאמינים מן הנזינים באנטיווכיה, בסוריה ובקיליקיה, שלום לכל!²⁴ נודע לנו שמספר אנשים מקהילחנו לבלבו אתכם והטילו ספק בכם. אולם דעו לכם שלא אנחנו שלחנו אותם – הם באו אליכם על דעת עצםם.²⁵ משום כך החליטנו פה-אחד לשלווח אליכם שני נציגים רשמיים שלנו. יחד עם אחינו האוהבים פולוס ובר-נבא.²⁶ נציגים אלה, יהודה וסילא, אשר סיינו את חייהם למען שם אדוננו ישוע המשיח, יאשרו לפניכם בעלה-פה את החלטתנו.²⁸ רוח הקודש ואנחנו מצאנו לנכון שלא להכביר עליכם בחובות מיותרים של שמירת מצוות התורה. אלא רק לדרוש מכם ²⁹ שתימנו מأكلת מזון שהוקרב לאליים. מאכילתבשר של בעלי-חיים שנתקן, מאכילתבשר עם דם. ושתתרחקו מן הנות. טוב העשו אם השמרו דברים אלה. – שלום לכם".³⁰ ארבעת הנציגים

לאורך נבולות מיסיה, והתכוונו ללבכת צפונה - לביתניה, אך רוח ישוע אמר להם שלא.⁸ אכן במקומות רבים וסילא, והשופטים ציוו להפרשתם ולהלקותם בשוטרים.²³ לאחר שהצליף על גבם ללא רחמים, השליכו את השניהם לכלא, והסוחר נצטווה לשומר טרואס.⁹ באותו לילה נראה לפולוס חיוון: הוא ראה בחולם איש מקדוניה (שביוון) מתחנן לפניו: "אנא, בוא אלינו למקדוניה ועזר לנו!"¹⁰ מיד לאחר חלומו של פולוס עמדנו לצאת למקדוניה, כי הגענו למסקנה שה שולח אותנו לשם כדי לשבר את הבשורה. וכך עליינו על ספינה בטרואס והפלגנו לסמוטריקה, ולמהרת נגענו לנפוליס.¹¹ שם הנענו לפיליפי, שהיתה המושבה הרומאית הקרוובה ביותר לנבול המקדוני, ונשארכנו שם ימים אחדים.¹² בשבת יצאו מஹון לעיר והלכנו אל שפת הנהר, שם נהנה קבוצה אחת להתרاسף לתפילה. התישבנו שם ולימדנו את הנשים שנכחו במקום.¹³ אחת מהן הייתה לדידה מהעיר תיאטירה, שהיתה סוחרת בבדי ארמנן. לידיה הייתה אישה ידעת אלוהים. עתה, כשהתקשבה לדבריו של פולוס, פתח אלוהים את לבה והוא האמיןה לכל מה שאמר.¹⁴ היא נטבלה יחד עם כל בני-ביתה, וביקשה מאיתנו להתרארך אצלם.¹⁵ אמרה, "אם אתם חוזבים אני באמינה באדרון, "אמරה", בואו והתארחו ביתי." היא הפעירה בנו עד שהסכמנו.¹⁶ ביום אחד, כשבאו לנו מקום התפילה שעל שפת הנהר, פשנו שפה צעריה אחות-דרוח ניחוש, שניבאה עתידות והרוויחה הרבה כקסף לאדרונית.¹⁷ היא דרפה אחרינו וצרכה: "אנשים אלה הם עבדי ה"; הם באו לספר לכם דרך ישועה!¹⁸ למורת רוחו של פולוס נمشך הדבר יום אחר יום. עד שלבסוף פנה אל השד שבתוכה וקרא: "בשם ישוע המשיח אני מצווה לך לצאת ממנה! וזה שיתה מותכה באוטו רגע.¹⁹ כשראו בעליה שאבדה תקוותם להרוויח כסף כל ומהיר, הפסיקו את פולוס וסילא ונגררו אותו אל השופטים אשר בכיכר השוק.²⁰ "זה יהודים אלה משחיתים את העיר שלנו!" צרכו.²¹ "הם מלמדים את האזרחים לעשות דבריהם המונגידים לחוק הרומי!²² לשמע דבריהם אלה התנפל ההמון על

מהם. בינויהם נשים רמות מעלה ונברים רבים.¹³ אולם כשהשנו יהודים בהסלאני שפלו מטבח את דבר ה' בברואה, מיהרו גם הם לשם כדי להסער את הרוחות.¹⁴ המאמינים פעלו ללא דיחוי ושלחו את פולוס לחוף הים, בעוד שסילא וטימוחוס נשאו את העיר.¹⁵ מלויו של פולוס הלבו איתו עד אתונה, ומשם חזרו לברואה. לפני שנפרד ממנה מלויו ביקש מהם פולוס שיריעו לסליל ולטימוחוס למהר לבוא אליו.¹⁶ בזמן שפלו חיכה להם באטונה, הוא נמלא צער למראה האלילים הרבים שמיילאו את העיר.¹⁷ הוא החל לביית-הכנסת והתווכח על כך עם היהודים עם הגויים שהתנירו. הוא מצא לנכון להתווכח גם עם העוברים ושבים בכיכר השוק.¹⁸ בין האנשים הרבים שאיתם התווכח היו גם פילוסופים אפיקורסים וסטואים. כשהשנו את דבריו של פולוס על תקומתו של ישוע מן המתים, הגיבו: "הוא סתום פטען!¹⁹" או, "הוא עשה חטולה לרשת חדרה כלשטי!"²⁰ הם לקחו את פולוס לבעת המשפט (שנקראה ביוונית "אדרופנוס") ואמרו לו: "ספר לנו עוד קצת על הדת החדשה הזאת." ²¹ כאן עלי, להסביר שאנשי אתונה, ממה פירושם.²² פולוס עמד לפניהם על רעיונות חדשים למיניהם.²³ פולוס עמד לפניהם בוגעת המשפט ואמר: "אנשי אתונה, אני רואה שאתם אנשים אדוקים מאוד!"²⁴ כשעברתי היום בחוצות יערכםראייתי מזבחות רבים. ועל אחד מהם מיהי כתוב: 'אל הבלתיר-נדע'. השתחווית לו בליך לדעת מי הוא, ועתה ברצוני לספר לכם עליו.²⁵ "הוא האל אשר בראש העולם ואת כל אשר בו, והוא שהוא אדון השמים והארץ. אין הוא שוכן במקדש מעשה ידייך".²⁶ כמו כן אין ידייך אדם יכולות לשרתך ולספק לו את צרכיו. משום שאין הוא זוקק לדבר! הוא עצמן נותן חיים ונשמה לכל דבר, וממלא כל מחסור שהוא.²⁷ מארם אחד הוא בראש את כל בני-האדם בעולם, ולאחר מכך פיזר את העמים על

דבריו של פולוס, וכשנודע להם שפלו וסילא היו אורהים רומיים, חששו לחיהם.²⁸ משום לכך הזרעו השופטים לכלכת עצם לבית-הכלא, והתחנו לפני השנים שיויאלו בטובם לעזוב את העיר.²⁹ פולוס וסילא יצאו מן הכלא וחזרו לביתה של לודיה. לאחר שעודדו את המאמינים שפנו שם, הלוו השניים לדרךם.

17 פולוס וסילא עברו במסעם דרך ערי אמפרופוליס ואפולוניה, והגינו לחסלאני – עיר שהייתה בית-הכנסת היהודי. 2 פולוס החל כמנגן לבית-הכנסת. ובמשך שלוש שבתות רצופות הסביר לנוכחים את הכהובים. 3 הוא הסביר להם את הנבאות בדבר סבלו של המשיח ותקומו לחימים, והוכיח להם שישוע הוא המשיח. 4 חלק מהמאוניים שכנוו והאמינו: ביניהם היו הרבה יוונים ירא-ישראלים והרבה נשים אצילות. 5 אולם מנהיגי היהודים נמלאו קאה, וכך הפסיקו פושעים ובטלנים מן השוק לעודר מהומה בעיר. הם פרצו לביתו של ייסון, במתירה לחפשו את פולוס וסילא ולהביאם לפני מועצת העיר. 6 מאוחר שלא מצאו את השניים בתוך הבית, הם גיררו החוצה את ייסון ומאמינים אחרים והביאו אותם לפני המועצה. "פולוס וסילא נורמים לצורות וביעיות בכל העולם. ועתה הם רוצים להפקיד נם את עירנו!" צרחו. 7 "ויסון זה הכנס שיש להם מלך אחר. בינו, במקום הקיסר!"³⁰ האשומות אלה הסעירו את רוחם של אנשי-העיר ושל השופטים. ואלה שהרעו אותם רק לאחר שהילמו דמי-ערבות. 10 באותו לילה הבריחו המאמינים את פולוס וסילא לברואה, והשניים שוב הלבו לבית-הכנסת כדי להטיף.³¹ אנשי ברואה היו רחבי אופקים יותר מאשר חסלאני והקשו לבשורה בשמחה. יום-יום הם למדו בעצמם את כתבי-הקודש. כדי לראות אם דבריהם של פולוס וסילא הם דברי אמת.³² כתוצאה לכך many רבים

עשית את המוטל עלי, ומצפוני נקי. מעתה ואילך אלך
 לנויים! 7 הִיא יָצָא מִבֵּית הַכְּנֶסֶת וַיַּעֲבֹר לְגֹר בְּבַיתוֹ
 של טיטוס ווסטוס, איש ירא-אלוהים שנר בקרבת
 מקום. 8 אולם קרייספוס – ראש בית-הכנסת – וכל בני
 ביתו האמינו באדרון. גם קורינתיים רבים שהקשיבו
 לפולוס האמינו לדבריו ונובלו במיים. 9 לילה
 אחד דיבר האדרון ישוע אל פולוס בחווין אמר: “אל
 תפחד! המשך לבשר ואל תחרל. 10 כי אני איתך!
 איש לא יפגע לך לרעה, כי אנשים רבים בעיר הזאת
 שייכים לי.” 11 וכך נשאר פולוס באותה עיר כהנה
 והחץ ולמד את דבר אלוהים. 12 אולם כשנתמנה
 כלוון למושל אכיה, ארגנו היהודים הפנה מהאה
 ננד פולוס, והעמיודהו לדין לפני המושל. 13 “האיש
 זהה מסיטה את בני-האדם לעבד את אלוהים בדרך
 המונגדת לחוק הרומי!” האשימו אותו. 14 אולם עוד
 לפני שהשפיק פולוס לפתח את פיו ולהנן על עצמו,
 פנה גלוון אל מאשימי ואמר: “הקשיב, יהודים: אילו
 הבאתם לפני מקרה פשע, היותי חייב להקשיב לכם.
 15 אולם כיון שהוא שאלת הנדרות מילוליות,
 של שמות, מושנים ומונחים בנושא הדת שלכם. תפלו
 בכם אתם בעצמכם. איןני מעוניין לדון בעניין! 16
 והוא נירש אותם מואלים המשפט. 17 הם הילכו ותפסו
 את סוסתניים, שנבחר לא-זמן לראש בית-הכנסת.
 הכו אותו ועשו בו שפטים לפני כסא המשפט. אך
 כלוון לא היה אכפת. 18 פולוס נשאר בקורינתוס
 עוד זמן-מה, ולאחר מכן נפרד לשולם מן המתאימים
 והפליג לסוריה יחד עם פריסקילה והקליס. בקנברי
 נילח פולוס את שער הראש, משם שנדר נדר מסוים.
 19 כשהגענו לנמל אפסוס, הוא הלך לבית-הכנסת
 כדי לשוחח עם היהודים. 20 הם בקשו ממנו להישאר
 אצלם עוד ימים אחדים. אך פולוס השיב שאין
 לו זמן לכך. 21 “אני מוכרא להניע לירושלים
 לפני החג”, אמר להם. “אולם אם ירצה השם. אשוב
 לבקר אתכם. פולוס הפליג לדרך והגיע לקיסריה.
 הוא הלך לבקר את הקהילה, ולאחר מכן המשיך

פניו כדור הארץ. הוא החליט מරاش מי מהם יקום.
 מי ייפול ומתי. אף קבע להם את גבולותיהם. 27
 “בכל המעשימים האלה הייתה לו מטרה אחת: ככל
 העמים יחפשו את אלוהים ויגשו אחריו עד שימצאו
 אותו – למרות שאין הוא רחוק מכך אחד מאיתנו!
 28 אחד המשוררים שלהם ביטה ואת בשירו: כי בו
 אנחנו חיים ונעים וקויים. וגם אנחנו צאנצאו. 29
 “ואם נכון הדבר, או אסור לנו להשוב על אלוהים
 כאלו הואמן פסל או אליל עשי זהב. כסף או אבן!
 30 אלוהים הטעלים בעבר מבורותם של בני-האדם
 בנושא זה, אולם עתה הוא מצווה על כלם לחזור
 בתשובה ולבוד אותו בלבד. 31 וכי אלוהים קבעים
 מסוימים שבו ישפטו בצדק את העולם כולל עלי-ידי
 האיש שבו בחר. אלוהים אישר את הדבר לעניין כולם
 כשחקים איש וזה מן המתים”. 32 כאשר שמעו שפולוס
 מדבר על תחייתו של איש מת, החלו אחדים מהם
 לצחוק וללעוג. ואילו אחרים אמרו: “אנו חווים
 לשם עוד על כך! 33 בכך נסתימה שיחתו של
 פולוס איתם. 34 אולם רק מעתים האמין לדברי
 והצטרכו אליו. בינויהם היו דונייסוס – חבר מועצת
 העיר, אישת אחת בשם דמריס ואחרים.

18 לאחר מכן עזב פולוס את אتونה ובא
 לקורינתוס. 2 שם הוא התוודע אליו היהודי יליד פונטוס,
 בשם עוקלוס, אשר הגיע לא-זמן מאיטליה יחד עם
 אשתו פריסקילה. עקליס ופריסקילה נמלטו למעשה
 מאיטליה, משם שהקיסר קלודius ציווה לגרש את
 כל היהודים מרומא. 3 מאחר שהזונג עסק במקצועו
 של פולוס – ארנית ירידות אוhalim – החליט פולוס
 לנור בכitem ולבוד יחד איתם. 4 כל שבת ביקר
 פולוס בቤת-הכנסת וניסה לשכנע בדרכיו גם את
 היהודים וגם את היוונים. 5 לאחר שהגינו סילא
 וشيخות ממקדוניה, הקדיש פולוס את כל זמנו
 להטפה ולהוכחת משיחותו של ישוע ליהודים. 6 אולם
 כשהתגדרו היהודים לפולוס ונידפו אותו ישוע. ניער
 פולוס את האבק מבגדיו ואמר: “דמכם בראשכם!

לאנטיטווכיה.²³ לאחר שששה ומונמה באנטיטווכיה, המשיך בדרךו ועבר באוזר גליטה ובפריזיה. בכל מקום בקר אצל המאמינים, עודר אותם ועזר להם להתחזק באמונתם.²⁴ באוחם ימים הוגע לאפסוס יהודי יליד אלכסנדריה, אפולוס שמו, אשר היה מטיף ומורה מוכשר ובקיא בתנ"ך.²⁵ הוא היה מלומד בדרך האדון, ולימד הדיבר על-אודות ישוע, אבל ידע על טבילה יהונן בלבד. בהתלהבות רבה ובأומץ לב הטיף אפולוס בבית הכנסת: פריטקילה ועקליס שמעו את דרשנו המרשימה והזמנינו אותו לביתם והסבירו לו את דרך אלוהים בither דיק.²⁶ אפולוס החליט לנסוע לוון, והאחים עודדו אותו לעשות כן. הם כתבו מכתב לאמינים ביון וביקשו מהם לקבלו בחמיימות. לאחר שהגיעו ליון השתמשו בו אלוהים להיווק הקהילה המקומית.²⁷ מפני שהצלחה לסתור את טענות היהודים בוויכוחים פומביים, והוכיחה לכולם, מתוך הכתוב בתנ"ך, שישוע הוא המשיח.

19 בזמן שאפולוס היה בקורינתוס עבר פולוס בכל רחבי אסיה הקטנה, וכשהגיע לאפסוס נש תלמידים אחדים. ² "האם קובלתם את רוח הקודש כשהאמנתם?" שאל אותם. "לא", ענו. "למה אתה מתכוון? מהו רוח הקודש?" ³ "אם כן, באיזו טבילה נטבלתם?" שאל פולוס. "על עיקרי האמונה שלימד יהונן המטביל". השיבו התלמידים. ⁴ "טבילה של יהונן המטביל", השיבו התלמידים. לשוב מן החטא ולהאמין באלהים, "הסביר להם פולוס. יומי שטבל חיב להאמין בישוע המשיח. שעיל בוא ניבא יהונן". ⁵ לשמע דבריהם אלה מיהרו התלמידים להיטבל בשם האדון יושע המשיח. ⁶ כשסמך פולוס את ידיו עליהם, צלח עליהם רוח הקודש והם החלו להתגבעו ולדבר בשפות בלתי-モבינות. ⁷ שניים-עשר איש נכחו באותו מעמד. ⁸ במשך שלושת החודשים הבאים הלק פולוס מדי שבת בית-הכנסת, הטיף באומץ לב על אמונהו, ושכנע אנשים רבים להאמין בישוע המשיח. ⁹ אולם היו

ההמון הוזעם. "אנשי אפסוס", פחה ואמר, "הרי כל אחד יודע שאפסוס היה המרכז הדתי של פולון אלה הגדולה ארטמייס. אשר הפסל שלו ירד אלינו מהשמים.³⁶ הואיל ואיש אין חולק על עובדה זאת. עלייכם להירגע ולא לנ蒿 בפזיות ובקלות ראש!³⁷ אתם הבאתם הנה אנשים אשר לא שדרו דבר ממקדשה של ארטמייס. אף לא חיללו את כבודה.³⁸ אם לדמיטריוס ולפועליו יש טענות נגדם. שיתבעו אותם לדין! הרי בתיה-הדין שלנו פתוחים לקהל בשעות הרגניות. והשפטים יcolsם לדון בעניין לא דיחוי.³⁹ אם יש לכם תלונות בעניינים אחרים. עלייכם לנ蒿 לפיה המקובל להביא אותן לפני מועצת העיר.⁴⁰ כולנו נמצאים עתה בסכנה, כי המושל הרומי עולול לדרוש מארתנו דין וחשבון על ההתחפרות הזאת. שאין לה שם הצדקה. ואם המושל ידרוש הסבר. לא יהיה לנו מה לומר!⁴¹ כשים לדבר. השלח את ההמון לบทיהם.

20 לאחר ששככה הסערה אסף פולוס את התלמידים. ובדבורי עידור נפרד מהם לשולם ויצא בדרכו למקדוניה.² בכל הערים שבהן עבר הוא לימד את המאמינים את דבר ה'. ולבסוף הגיעו ליוון.³ כעבור שלושה חודשים התכוון פולוס להתקשרותו. אלם משנודע לו שהיהודים תכננו ללקחת לסוריה. אלם מטעות מדרכו ולנסוע קודם צפונה. למקדוניה.⁴ מספר אנשים ליוו את פולוס עד אסיה הקטנה: סופטרוס בז'פורוס מברוואה; אריסטרכוס וסקונדרוס מתסלוניקי; ניוס מדרבי; טימוטויס; וטוקיקוס וט羅פימוס אשר חזרו לבתייהם באסיה הקטנה. **5** כל אלה הילכו לפניינו וחויכו לנו בטרואס.⁶ בתום חג הפסח עליינו על ספינה בפיליפי. שבצפון יון. וכעבור חמישה ימים הגיעו לטראס. שם נשארנו שבוע ימים.⁷ במושאי שבהתאספנו יחד לבצוע לחם. ופולוס. שעמד לצאת לדרך למחרת בCKER, דרש דרשה שנמשכה עד חצות.⁸ חדר-העליה שבו התאספנו היה מואר בנרות רבים.

דמטריוס. אשר היה בעל מפעל לייצור דגמי כסף של מקדש האלילה היוונית ארטמייס. הוא העסיק פועלים רבים ושלים להם משכורת נבואה.²⁵ דמטריוס כינס את פועליו ופועלים אחרים שעסקו באותו מקצוע. ופנה אליהם: "רבותי, מלאכה זאת היא כל פרנסתנו.²⁶ אתם רואיים ושומעים עצמאם מה עשו פולוס זה. הוא הצליח לפחותה אנשים רבים להאמין שאלאלים מעשה ידריאם אים אלהים כלל. וכחזהה מכך יורד היקף המכירות שלנו! הוא פיתה את האנשים לא רק באפסוס. כי אם בכלל הארץ!²⁷ איני מדבר אך ורק על הצד העסקי של העניין. על אבדון הכנסתנו וkipוח פרנסתנו; חשבו להרגע על הסכנה שבאבדון יוקרתה של האלה הגדולה ארטמייס! תוך זמן קצר לא יהיה כל ערך למקדשה של ארטמייס. אשר שמה יצא לתוכה לא רק בארץנו. אלא בעולם כולו!"²⁸ דברים אלה עוררו את זעםם של הפועלים. והם החלו לצרוח: "נדולה היא ארטמייס של האפסים!"

עד מהרה הייתה מהומה ברחבי העיר. ההמון תפסו את ניוס ואристרכוס ממקדוניה. שהיו מלאויהם של פולוס. ונגרו אותם אל האMPIתआטרון כדי להעמידם לדין.²⁹ פולוס רצה ללכת ולדבר אל החמון.อลם התלמידים לא ניחזו לו.³⁰ אפילו מספר קצינים רומיים מהאזור. שהוא אוּהדיו של פולוס. הוזירו אותו; הם הודיעו לו שלא יסכן את חייו ושלآل יעז ללכת לאMPIתआטרון.³¹ בתקווה האMPIתआטרון הייתה מהומה; זה צעק דבר אחד. זה צעק דבר אחר; איש לא שמע את דבריו רעהו. למעשה רוב האנשים לא ידעו כלל מודיע התאספו שם!³² אחדים הינו למסקנה שאLCSENDR היה אשם בכלל. מפני שהיהודים דחפו אותו קדימה. אלCSSNDR הניף את ידו וביקש שקט. כדי שיוכל לדבר.³³ אלום משנוכח הקהל לדיעת שהוא יהודי. החלו כולם לצעק: "נדולה היא ארטמייס של האפסים! נдолה היא ארטמייס של האפסים!³⁴ צעקותיהם נמשכו שעתים שלמות.³⁵ בסופה של דבר הצלחה מוציר העיר להשתיק את

בכל אותן ימי שב אבטוכוס הצעיר על ארן החילון, ומכוון שפולוס האידך בברזיון, נפלת עליו תרדמה. לפעת איבד אבטוכוס את שיוי משקלו ונפל ארצתו מן הקומה השלישית ומה בו במקום.¹⁰ פולוס רץ למטה ולקח את הבוחר בזרועתו. אל תדאנו, "הרנייך אתם", יש בו רוח חיים והוא יהיה בסדר!¹¹ ואכן הכרתו שבאה אליו. שמה גודלה מילאה את כל הקהילה. כולם חזרו לעליית-הגן. פולוס אכל ולאחר מכן פתח בדרשה נוספת שמנשכה עד אור הבוקר, ואין יفرد מהם לשלום.¹² פולוס המשיך ברוגל לאסוס, ואילו אנחנו הנענו לשם לפני הספינה.¹³ כאשר ה策טרף אלינו באסוס, הפלנו יחד למיטולני.¹⁴ למחירת הפלנו דרכ' כיס. ביום השישי ענו בסמוס (בלילה ישנו בטרוגוליון). וביום הרביעי הנענו למיליטוס.¹⁵ פולוס סרב להתעכב הפעם באפסוס. כי רצה להגיעה לירושלים לקראת חן השבעות. אם יעלה הדבר בידו,¹⁶ אולם בהונינו למיליטוס שלח פולוס הודיעו לזקני הקהילה באפסוס, וביקש מהם לבוא לפנוש אותו שם.¹⁷ כשהגינו, אמר להם: "אתם יודעים היטב מהווים הראשו שדרכתי על אדמת אסיה ועד היום הזה,¹⁸ עשיתו את עבודת האדון בענוה – ואףלו בדמויות – לмерות הצרות שנרמו לי נוכלים מבין היהודים.¹⁹ ובכל זאת, מעולם לא פחדתי לומר לכם את האמת: לימרתי אתכם והפתתי לכם בציור ובכתבים פרטיהם.²⁰ בירושתי לכם בשורה אחת ליוזדים ולגויים גם יחד, שעלייהם במאצחות האמונה בישוע המשיח אדוננו.²¹ עתה אני הולך לירושלים, כי עלי לציית לרוח הקודש המדריך אותי, אולם אין יודע מה מצפה לי שם.²² אני יודע רק דבר אחד: שככל עיר רוח הקודש מזהיר אותו כל ערך אם לא אבצע את המשימה
אותם לחיי אין כל ערך אם לא אבצע את המשימה
שהטייל עלי ישוע אדוננו: הספר לכולם על אהבת אלוהים ועל חסרו.²³ אני בטוח שאף אחד מכם –

אשר שמעתם מפי את דברי – לא ישוב לראותי.²⁴
ונמשום כך עלי לומר לכם: מצפוני נקי בנונע לכל אחר ואחד מכם!²⁵ כי מועלם לא היסטי לבשר לכם את דבר האלוהים.²⁶ "השנית על עצמכם ועל הצאן שרוח הקודש הטיל עליויכם את האחירות עליה – אשר הן קהילת אלוהים שקנה במחירות דמו.²⁷
אני יודעת הדיבר שלאחר לכתו מכאן יופיעו בינויכם מורי שקר, אשר יהיו כיאבים אכזריים ולא יחוסו על העדר.²⁸ אפילו אחדים מכם יסלפו את האמת כדי למשוך אחידיהם תלמידים.²⁹ לכן היוזרו! זכרו שבמשך שלוש שנים לא חדרתי להשניה עליהם ויום וללה, אף שפכתי דמעות רבות בגוללם.³⁰ "עתה אני מפקיד אתכם בידי אלוהים ודברו הנפלא, אשר בכוcho לבנות את אמונהכם ולהת لكم את הנהלה השמורה לבניו.³¹ "מעולם לא השtotקתי לכיסף או לבנדים יקרים.³² כולכם יודעים שבמו ידי עברתי ופרנסתי את עצמי ואת בני-לויותי.³³ אתם גם יודעים שתמיד שימושתי לכם דוגמה בהגינוי עוזרה לעניים, מושום שוכרתי את דברי אדוננו ישוע המשיח: מوطב להת מאשר לקבל!³⁴ כששים פולוס את דבריו, קרע על ברכיו והתפלל אליהם.³⁵ כולם בכו בעת שהיבקו אותו ונשקו לו נשיקת פרידה.³⁶ יותר מכל הם ה策טערו על שאמר להם שלא ישבו לראותנו. לאחר מכן ליוו אותו כולם אל האוניה.

21 לאחר שנפרדנו מוקני קהילת אפסוס, הפלנוisher לקוס. למחירת הגנוו לדורוס. ומשם – לפטרה. בפטרה עליינו על אונייה שהפליגה לפניקה בשסoria. ראיינו את האי קפריסין לשמאלאן, והמשכנו לנמל צור – שם נפרק מטען הספינה.³⁷ ירדנו לחוף וחיפשנו את המאמינים המקומיים. כשהמצאנו אותם, נשארנו אותם שבוע ימים. המאמינים האלה שמעו מראה הקודש שפולוס יסבול בירושלים ועל כן הם הזיהרו אותו שלא עלה לשם.³⁸ כשהגינו זמינו לקיים עזבונו את צור והמשכנו בדרכנו. כל חברי הקהילה ליוו אותנו לספינה, כולל הנשים והילדים.

וכאשר הגענו לחוף התפללנו. 6 לאחר פרידה נרגש עלינו לספינה, והם חזרו לבתיהם. 7 התחנה הבאה שלנו, לאחר שעזבנו את צור, הייתה עכו. גם שם שאלנו לשולם האחים. אולם הטעכנו אצלם יום אחד בלבד. 8 משם נסענו לקיסריה, והלכנו לבתו של פיליפוס המبشر, שהיה אחד משבעת השמשים הראשוניים. 9 דיו ל' ארבע בנות רוקוט שהו נביאות.

10 לאחר שהיינו שם מספר ימים בא לבקר אותנו אח אחד מיהודיה, אבוס שלו, שמו הוא היה נבייא. 11 אנבוס לקח את חגורתו של פולוס, כפת בה את ידיו ורגליו ואמר: "רווח הקודש אומר: ככה יאסרו יהודי וירושלים את בעל החנורה הזה. ויסנוו אותו לידי הרומים!". 12 לשמע דברים אלה ביקשו כולם פולוס – גם חברי הקהילה המקומית וגם מלויו – שלא עלה לירושלים. 13 אולם פולוס השיב: "לשם מה הבכי הזה? אתם ממש שכירם את לבני הרוי אנו מוכן לא רק להיאסר בירושלים, אלא אף למות על קידוש שמו של האדון ישוע המשיח!". 14 בראותנו שאיד' אפשר לשכנע אותו, הפסיקו להפציר בו ואמרנו: "יעשה רצוןך". 15 וכך עבר זמן קצר ארונו את חפצינו ועלינו לירושלים. 16 מאמינים אחדים מקריסיה ליוו אותנו בדרכנו, וכשהגענו לירושלים התארחנו בביתו של מנסון, יליד קפריסין ומאמין ותיק. 17 כל המאמינים בעיר קיבל את פנינו בחמיות ובלבביות רבה. 18 למחרת הלכנו עם פולוס לבקר את יעקב, וכל קני הקהילה היו שם. 19 לאחר חילופי ברכות סיפר להם פולוס על המעשים הנפלאים שעשה אלוהים באמצעותו בין הגויים. 20 הם הודיעו לאלווהים, ולאחר מכן אמרו: "אחיניו הירק, אתה יודע שכם אלף יהודים האמינו במשיח, וכולם קנאים לתורה. 21 היהודים המשיחיים כאן בירושלים שמעו שאתה מתנגד לtorah-משה ולמנחי ישראל, ושאתה אוסר על המאמינים למול את בניהם. 22 מה לעשות? הרי עוד מעט ישמעו כולם שאתה נמצא בעיר. 23 יש לנו הצעה: יש בינוינו ארבעה אנשים שעומדים

אדם צדיק וירא-אלוהים. חנניה שמו. אשר קיים את מצוות התורה והיה מקובל על כל היהודים. 13 חנניה עמד לצדי ואמר: "שאל אחים. פכח את עניך! יomid נפקחו עניינו ויכלתי לראותם מוקדם. 14 "לאחר מכן הוא אמר לי: אלוהי אבותינו בחור בך לדרעת את רצונו. לראות את המשיח הצדיק ולשםוע את קולו. 15 עלייך לשאת את בשורת אלוהים לכל מקום. ולספר לכלום מה ששמעת וראית. 16 למה אתה מחהה עכשו? לך להוטבל במים והתרחץ מהטheid. בקראך בשם האדון! 17 يوم אחד, לאחר שהזורתי לירושלים. דיבר אליו זו בחזון בשעה שההפלתי בבית-המקדש. 'הזרדו וצא מירושלים'; הוא אמר אליו: כי תושבי העיר לא יאמינו למה שתספר להם עלי. 18 "אבל אדון, מחיותי, הם יודעך היטב שהלכתי לבית-הכנסת והזכיר את המאמינים לך, ואף השלכתי אותם לכלא. 20 וכשהרגנו את עבדך סטפנוס. עמדתי שם בהסכמה לנשאה והשחתי על מעיליהם של רוצחיו! 21 "אולם אלוהים אמר לך: 'עוזב את ירושלים. כי אני שולח אותך הרחק אל הגויים!' 22 הקhal הקשיב בתשומת לב עד שאמר פולוס את המשפט האחרון, ואז צעקנו כולם פה-אחד: "סלקו אותו מכאן! הרגנו אותו! הוא אינו ראוי לחזון!" 23 הם צרוו, השליכו אותו מעיליהם וזרקו עפר כלפי מעלה. 24 המפקד ציווה על חייליו להכנס את פולוס לתוך המצודה ולהלקותו ברצונות. כדי לא לאיו להתוודות על פשעו. המפקד רצה לדעת מודיעו היה הכהן נרנש ופרוע כל-כך. 25 בשעה שהחילים כבלו את פולוס כדי להלקותו, הוא פנה אל הקzin שעמד לצד ושאל: "האם מותר להקלות אורח רומי או לפני שהעמדת אותו לדין?" 26 הקzin ניגש אל מפקד החטיבה וקרא: "מה אתה עושה? האיש הזה אורה רומי!" 27 המפקד בא אל פולוס ושאל: "האם אתה באמת אורה רומי?" "כן, בהחלט." 28 "גם אני אורה רומי מלידה!" אמר פולוס. 29 החילים כדי להונן עלי. 30 ואילו ההמון נהר בעקבותיהם וצרה: "הרגנו אותו!" 37 לפני שהוכנס פולוס אל המצדדה הוא פנה אל המפקד ושאל: "האם מותר לי לומר לך כמה מילים?" "אתה מדבר יוונית?" שאל המפקד. 38 "האם איןך המצרי שאתה לא מזמן מרד ומשך אחריו למדבר ארבעת-אלפים רוצחים?" 39 לא. "ענה פולוס, אני יהודי מהעיר גנדוליה טرسוס שבקיליקיה. אני רוצה לבקש את רשותך לדבר אל האנשים האלה." 40 המפקד נתן לו רשות לעשות כן, ופולוס נעמד על המדרגות ורמו לאנשים לשток. כשהשתררה דממה מוחלטת הוא פנה אליהם בעברית ואמר:

22

"אחי ואבותיי, הקשיבו נא לדברי ההגנה של...". 2 כשהשמעו שהוא מדבר עברית נפלה דממה כבירה עוד יותר. 3 פולוס המשיך: "אני יהודי, יליד טרסוס שבקיליקיה, אולם חונכתי כאן בירושלים. בבירות-מדרשו של רבנן גמליאל, והוא שלימד אותי לשומר בקפידה את כל חוקי התורה ומצוותיה. הייתה קנאיל לה, בכל מעשי, ממש כמו שאתם קנים לו היום. 4 במננו רדפתו את המשיחים עד מוות, כבלזינברים ונשים והשלכתי אותם לכלא. 5 הכהן הנдол וכל אחד מהחברי הסנהדרין וככלו להיעיד על כך, משומ שביבשתי מהם מכתבים אל ראש הקהילה היהודית בדמשק. מכתבים אלה העניקו לי את הסמכות לכבול כל משיח שאמצא, ולהביאו לירושלים כדי שייענש. 6 יום אחד בשעת הצהרים. כשהייתי ברכבי לדמשק, הארץ עלי לפתע אדר חזק מן השמיים. 7 נפלתי על הארץ ושמעתי קול: שאל, שאל, מروع אתה רודף אותי? 8 "מי אתה, אדון? שאלתי. "והקהל ענה: אני ישוע מנצרת שאתה רודף! 9 האנשים שהיו איתי ראו את האור. אך לא הבינו את הנאמר. 10 "מה עלי לעשות, אדון?" שאלתי. "והאדון ענה: קום ולך לדמשק, ושם ייאמר לך מה צפוי לך בעתיד. 11 "האור החזק סנוור אותו עד עיורון, והיה צריך להוביל אותו בידי לדמשק. 12 "בדמשק בא אל-

פולוס! כשם שהעדרת עלי בפני תושבי ירושלים. כך הצטרכ ליה העיר עלי נם בפני תושבי רומא¹² לפניות בוקר התקבציו יחד מלמעלה מארבעים יהודים. ונדרו נדר שלא יאכלו ולא ישטו עד שיידרנו את פולוס.¹³ הם הילכו אל ראשי הכהנים ואל הזקנים ומספרו להם על כך.¹⁴ בקש מפקד החטיבה להחויר את פולוס לבית-הדין¹⁵, אמרו: "העמדו פנים כאלו שאתם רוצחים לשאול אותו עוד כמה שאלות, ואנחנו כבר נהרגו אותו בדרך".¹⁶ אולם בזאתו של פולוס נילה במקורה את מוייתם. ומיהר אל המזודה כדי לדוחה לפולוס על כך.¹⁷ פולוס קרא לאחד הקצינים ואמר: "קח את הנער הזה אל המפקח; יש לו משחו חשוב לספר לך".¹⁸ הקצין לקח את הנער, הביאו אל המפקח והסביר: "פולוס האסיר קרא לי וביקש ממני להביאו אליו את הנער הזה, כי יש לו משחו לומר לך".¹⁹ המפקח אחז בידו של הנער, והובילו אותו חיציה ושאל: "מה אתה רוצה לומר לי?".²⁰ מהר מתחוננים היהודים לבקש מפקד להחויר את פולוס לסנהדרין, "סיפר הנער", ביוםරה שהם מעוניינים לשאול אותו שאלות נוספות.²¹ אולם אל המשמע בקולם! כי למלטה מארבעים איש אורבים לו בדרך, מוכנים להתגanel עלייו ולהרוגו אותו. הם נדרו נדר שלא יאכלו ולא ישטו עד שפולוס ימות. עתה הם מחכימים שתעננה בחיווב לבקשותם.²² אל אמר לאיש שיטפה לדירים אלה. "זהוירו המפקח, ושלהו לדרך".²³ לאחר מכן קרא המפקח לשני קצינים ופקד עליהם: "הכינו מאתיים חילימ' לצאת לקיסריה הערב בשעה תשע! קחו אתכם מאיים קשטים. ועוד שבעים פרשים חמוץים. תננו לפולוס סוס רכיבה, והביאו אותו בשלום אל פליקס המושל".²⁴ הוא שלח בידם את המכתב הבא אל פליקס:²⁵ "מatas: קלודיות לוסיאס". אל: "הו דעל' המושל פליקס". שלום וברכה!²⁶ "אדם זה נתפס על-ידי היהודים. והם כמעט הרנו אותו. אולם משנעד לי שהוא אזרח רומי". שלחתי מיד חילימ' להציגו עמד האדון לצדו של פולוס ואמר לו: "חזק ואמץ.

שעמדו להללות את פולוס הרפו ממנו ברגע ששמעו שהוא אזרח רומי, והמפקד נמלא פחד על-שם חייו לאסרו ולהללותו.²⁷ למחמת בוקר שחרר אותו המפקד מכבליו וציווה על ראשי הכהנים לכנס ישיבת סנהדרין. והוא הביא לפניו את פולוס כדי לנסת לבירר מה הייתה הסיבה לכל המהומה הזאת.

23 פולוס ניע את מבטו בחברי הסנהדרין ואמר: "אחים, תמיד חייתי לפני אלוהים במצפון נקי".²⁸ באוטו רגע ציווה חנניה הכהן על האנשים שם עמדו ליד פולוס לסתור לו על פיו.²⁹ "יסטור לך אלוהים. קוֹרְ מָסִידֵ שְׁכָמוֹךְ!" קרא פולוס. "אייזה מן שופט אתה? כיצד אתה יכול לשבת כאן ולשפט אותי על-פי התורה, כשהאתו זמן אתה עצמן עובר על התורה, ומזווה להכות אותך?".³⁰ האנשים שעמדו קרוב לפולוס אמרו לו: "אתה מעלייב את הכהן הנדול!".³¹ " אחי, אני מצטרע", התנצל פולוס. "לא ידעתי שזהו הכהן הנדול. הורי כתוב בתורה שאסור להעליב נשי או שליט".³² פתאות צץ רעיזון במוחו של פולוס: הלא מה芝ית חבריו הסנהדרין היו פרושים. ומה芝יתם – צדוקים. הוא קם על רגליו וקרא בקול: " אחי, אני פרוש בן פרוש. וככשו אתם שופטים אותי על-שם אני מאמין בהחיה המתים!".³³ דבריו אלה פילגו מיד את הסנהדרין לשניים. ועתה הייתה המחלוקת בין הפרושים ובין הצדוקים.³⁴ כי הפרושים האמינו בתחיית המתים ובקייםם של מלאכים ורוחות. ואילו הצדוקים כפרו בכל אלה.³⁵ וההמוללה הלכה וגברה. וסופרים אחדים – שהיו פרושים בעצמם – קמו ודיברו בכוחו של פולוס. "לא מצאנו כל אשמה באיש זהה!³⁶ צעקו". אולי הkul שדיבר אליו בדרך לדמשק היה רוח או מלאך!³⁷ המתיחות נבראה והוויכוח התלהת: הנוכחים החלו למשוך את פולוס – זה לאן זהה לבאן. מפקד החטיבה פחד שיקרעו את פולוס לנורות. וכך ציווה על חיליו לקחת אותו משם בכוח ההורע ולהחוירו למצדחה. ³⁸ באותוليلה עמד האדון לצדו של פולוס ואמר לו: "חזק ואמץ.

של פולוס לדבר. המושל רמז לו לkom על רגלו וולשאת את דברו. "ירועלי, אדוני, שאתה שופט בענייני היהודים כבר שנים רבות. "פתח פולוס. "ועל כן אני שמח להנן על עצמי לפנייך. ובלא יקשה לך לודא שלא עברו למעלה משנים-עשר יומם מאו שעלייתי לירושלים. כדי להשתחוות לה' בבית-המקדש.¹²

כਮוכן הוביל לודא בנקל שמעולם לא עיררתי מהומות בbatis הכנסת ולא ברוחבות העיר.¹³ אישמן האנשים האלה לא יכול להוכיח אף אחת מזה האשומות הרבות שם טיפולים עלי.¹⁴ "אולם אני מודה בדבר אחד: אניאמין בדרך הישועה, שהם מתייחסים אליה כאלה כת או תנועה, ובדרך זאת אני עובד את אלוהי אבותינו; אניאמין באמונה שלמה בכל מה שכתוב בספריה התורה והנביאים.¹⁵ כמו כן אניאמין, בדיווק כמו אנשים אלה, שתיה תהיות המתים - לצדיקים ולרשעים.¹⁶ משום כך אני משתדל בכל כוח לי שומר על מצפונו נקי לפני אלוהים ולפני בני אדם.¹⁷ לאחר היעדרות של שנים אחדות חזרתי לירושלים. כדי להביא סכום כסף לעוזרת היהודים המשיחיים וכדי להקריב קרבן לאלהם.¹⁸ מאשימי ראו אותו במקדש בשעה שהקרבתו מנחה לה. ראשיה היה מגוללה, לפי דרישת התורה, ובאותה שעה לא היה קחל סכיבי ולא הייתה כל מהומה.¹⁹ אולם היו שם יהודים אחדים מסicia, ואם יש להם טענות נגדי, מדוע אין הם נמצאים כאן עתה?²⁰ שאלא-נא את האנשים העומדים כאן עתה איזה חטא מצא כי הסנהדרין שלהם.²¹ מלבד משפט אחד שצעקתי בעברם: אני עומד לפני המועצה הזאת כדי להנן על עצמי, משום שאין אני מאמין בתהיות המתים!"²²

בנקודת זהה, פליקס, אשר ידע היטב את לימודי השוע, סבר את התביעות ואמר: "חכו עד שנגע לוסיאס, מפקד הכוח, ורק אז אהליך במשפט".²³ הוא ציווה לכלוא את פולוס בבית-הסוהר. אולם ציווה על הסוחרים להקל עליו את מאסריו, להתייחס אליו בעדינות ובأدיבות, ולהרשות לו ידייו לבקר אותו.

העלויון של היהודים, כדי לדעת מה עשה.²⁴ עד מהרה נוכחתי לדעת שהאשומות מתייחסות רק לאמונה היהודית, ולא למעשה פלילי שдинו מאסר או מוות.²⁵ אך כשנודע לי שהיהודים רוצים להרונג אותו, החלתי לשלהו אליך ולומר למאשימו להביא את טענותיהם לפניה.²⁶ והחילים מילאו את הפקודה ולקחו את פולוסليلיה למבחן אנטיפטרוס.²⁷ למחמת בCKER חזרו החילים למצודה בירושלים, והשאירו את פולוס עם הפרשים כדי שייקחו אותו לקיסריה.²⁸ בהגNUM לקיסריה הביאו את פולוס לפני המושל, ומסרו לו את המכתב.²⁹ פליקס קרא את המכתב ושאל את פולוס למוֹצָא: "אני מקילקיה", ענה פולוס.³⁰ "אשמע את המקרה שלך במלואו כאשר יגעו לך נם מאשימים", אמר לו המושל, וציווה לשומר עליו בכלא שבארמון המלך הורדוס.

24 בעבר חמישה ימים הגיעו הכהן הנדרל לקיסריה, ואיתו אחדים מזוקני היהודים ועורכי-דין בשם טרטולוס. הם באו אל המושל והגישו את תלונתם נגד פולוס.¹ כשהיכניסו את פולוס אל החדר פתח טרטולוס בנואם התביעה: "הוד מעלהך, המושל! הנהנתך הבונה הביאה לנו, היהודים, שלום ושלווה, והפחיתה במידה ניכרת את ההפליה ננדנו. על כל אלה אנחנו מודים לך מאוד.² אני רוצה לשעמים אותך ולובזו את זמך. אולם אני מתחנן לפנייך שתואיל להקשיב לתלונתי נגד האיש הזה, ואני מבטיח לך צד בדברי.³ איש זה הוא מנהיג התנועה המשיחית; הוא מעורר מהומות, משלחב יצירום ומסיטה את היהודים בעולם כולו למרוד בקיסר.⁴ מלבד זאת הוא ניסה להחל את בית-המקדש בשעה שאסרו אותו." רצינו לחת לוי את העונש המגועץ לו.⁵ אבל לוסיאס המפקד באחטה אותו מידנו בכוח הזרע.⁶ ודרש שפולוס יישפט על פי החוק הרומי. אם תחקור אותו, תיווכח שדיברתי אמת.⁷ כל היהודים שכנחו שם אישרו את דברי טרטולוס.⁸ עתה הגיע תורו

לטפל בו ולהביא לו מותנות. 24 כעבור ימים אחדים באפליקס עם אשתו היהודיה דרושאילה ושלחה לקרויא לפולוס. פליקס ואשתו הקשיבו לפולוס בתשומת לב שעה שספר להם על האמונה במשיח. 25 הוא שוחח איתם על צדקה, על כיבוש היצר ועל הדין העtidי לבוא. פליקס, שנמלא פחד נורא, אמר לפולוס: "לך עכשו, בבקשה. אקראל לך שוב בהזמנות אחרת". 26 בסתר לבו הוא קיווה שפולוס יציע לו שוחר, ועל כן קרא לו מדי פעם לשיחה. 27 כך חלפו שנתיים ימים, ואו מונה פורקים פסטום למושל במקומו של פליקס. אולם פליקס רצה למצוא-חן בעני היהודיים, ולכן השאיר את פולוס בבית-הסורה.

25 שלשה ימים לאחר שנכנס פסטום לחפקידון, עזב את קיסריה ועלה לירושלים. 2 ראש הכהנים ומנהני העם ניגשו אל פסטום וסיפרו לו את טענותיהם נגר פולוס. 3 הם ביקשו ממנו להעלות את פולוס נגר פולוס. מקרים רבים ממנה לארוב מקסירה לירושלים ללא דיחוי (כי זמנו לאروب לו בדרך ולרצוח אותו). 4 אולם פסטום השיב להם: "פולוס נמצא עתה בקיסריה, וגם אני עומד לשוב לשם בקרוב. 5 אני מציע שתבחרו מספר אנשים בעלי סמכות שיילכו אליו לkidrion, ואם פולוס חטא יוכל אוניכם לחייב אותו למשפט". 6 כעבור שמנה או עשרה ימים חזר המושל לקיסריה, ולמהרת ערך את משפטו של פולוס. 7 כשהגיע פולוס לאולם בית-הדרין, הקיפו אותו היהודים שבאו מירושלים והטיחו בו האשמות חמורות. אך הם לא יכולו להוכיח אף אחת מהן. 8 פולוס כפר בכל האשמות. "איןני אשם", אמר. "לא עברתי על חוקי התורה, לא חילתי את בית-המקדש ולא מרדתי בקיסר!". 9 אולם פסטום, שרצה מادر למצוא-חן בעני היהודיים, פנה אליו ושאל: "האם אתה מוכן לעלות לירושלים ולהגיש שם לפני?". 10 "לא!", חשב פולוס. "בשות אופן לא. אני עומד בתוקף על זכותי לעמוד לדין לפני כס הקיסר! אתה יודע היטב שאני אשם. אם ביצעת פשע שדרינו מות – אין מבקש רחמים או חנינה. אולם

אם אני חף מפשע – לאף אחד אין רשות להסיג אותי לידי אנשים אלה כדי שרצחו אותי. ברצוני לעדרר לפני הקיסר!". 12 פastos התיעץ עם יווציו, ואחר כך אמר: "אתה רוצה לעדרר לפני הקיסר? יהוה כרצונך!". 13 כעבור ימים אחדים באו המלך אגריפס וברביניקה לבקר את פסטום. 14 ביקורם נמשך ימים אחדים, ופסטום שוחח עם המלך על המקהלה של פולוס. "יש כאן אסיר אחד", פתח פסטום, "שפליקס השאירו בכלא. 15 כשהיהתי בירושלים את נסitem, ודרשו מניראשי הכהנים וokane היהודים את נסitem, ודרשו מני להוציאו להורג. 16 כਮובן שמייהרתי להבהיר להם שהחוק הרומי אינו מחייב אדם לפני שמעמידים אותו לדין, ולפני שניתנה לו האפשרות לעמוד מול מאשימי ולגן על עצמו. 17" כשבאו לבאן מאשימי כינשתי מיד את חבירי בית-הדרין, ושלחת לי הביא את פולוס. 18 אולם החאשנות שהעלנו נגרו כלל לא דמו להשדות שהיה לי לגביו. 19 המחלוקת ביןיהם הייתה בנושא הדת היהודית, ועל אדם בשם ישוע אשר מת, ואילו פולוס מטעקש לטעון שהוא חי. 20 לא ידעתי כיצד להחליט בנסיבות שכזה, ולכן שאלתי אותו אם היה מוכן להישפט על כך בירושלים. 21 פולוס סרב. ודרש לעדרר לפני הקיסר אונוסטוס! משומן כך פקדתי להחוירו לכלא. עד שאוכל לקבוע לו ראיון אצל הקיסר. 22" היהתי רוצה לשמעו את האיש הזה במזו אזוני", אמר אגריפס. "בסדר". ענה פסטום. "מהר תשמעו אותו". 23 למחרת נכנסו המלך אגריפס ובריניקה לאולם בית-הדרין ברוב פאר והדר, ובליווי משמר קציני-צבא ואצילי העיר. פסטום ציווה להכנס את פולוס לתוכן האולם. 24 ולאחר מכן פנה אל הנוכחים ואמר: "המלך אגריפס, וככל הנאספים כאן: זהו האיש אשר היהודים בקידריה ובירושלים רוצחים במוთנו. 25 לפי דעתך הוא לא עבר כל עברה שדרינה מות. אולם מאחר שדרש לעדרר לפני הקיסר, החלטתי לשלוח אותו לרומא. 26 אבל מה אתה לkidrion? הרי אין לנו שם טענה מבוססת!

השימוש והציף אותו ואת מלוויו. ¹⁴ ככלנו נפלנו ארצתה,
אני שמעתי קול מדבר אלֵי: "שאול, שאל, מודיע אתה
רודף אותי? קשה לך לבעוט בדרבנותו!" ¹⁵ "מי
אתה, אדוני?" שאלתי. "והקהל ענה: 'אני ישוע שאתה
אתה רודף!' ¹⁶ עתה קום על רגליך, כי גנלייתך אליך
כדי למונרך להיות לי למשרת ועד. עליך לספר
לעלים כולם את אשר רأית הווים ואת אשר אראה לך
בעתיד. ¹⁷ אני אכן עלייך מפני בני עמך ומפני הגויים.
כן, אשלח אותך אל הגויים. ¹⁸ כדי שתפקידך את עיניהם
לראות את מצם האמוני, כך שיחזרו בתשובה ויחיו
באור האלוהים, ולא בחשכת השטן. לשם מה? כדי
שאלוחם יסלח לחטאיהם. וויתן להם נחלה יהוד
עם שאר בני-האדם טוהרתו מחתאים והוקדשו לי
באמונה. ¹⁹ יוכך, המלך אגריפס. לא התמודדתי
ננד החיזיון הזה מן השמיים. ²⁰ תחילת בישרתי את
הרבר לאנשי דמשק, לאחר מכן מכון בירושלים ובכל
יהודה, ואחר כן נס לוגויים. קראתי לכל בני-האדם
לזנוח את חטאיהם, לשוב אל אלוהים ולהוכיח את
חרתת לבם במעשים טובים. ²¹ מסיבה זאת עצרו
אותי היהודים בבית-המקדש וניסו להרוג אותי. ²²
אולם היה הגן עלי, והיום אני עדין חי ויכול לספר
עובדות אלה לכלם - לקטנים ולגדולים. אני מלמד
אך ורק את דבריהם של משה רבנו ושל הנביאים:
²³ שהמשיח יסבול ושיהיה הרראשון אשר יקיים מן
המתים. כדי להביא אוโร ליהודים ולגויים כאחד." ²⁴
לפתע התפרץ פסטוס וקרא: "פולוס, יצאת מעדתך!
לימודיך הממושכים לבבלו את דעתך." ²⁵ "לא יצאת
מדעתך, פסטוס הנכבד", השיב פולוס. "אני מדבר
דברי אמת מפוכחים. ²⁶ המלך אגריפס יודע היטב
את כל הדברים האלה. אני מעז לדבר בכנות, כי אני
בטוח שהמלך מכיר ויודע את כל המאורעות האלה;
הרי הם לא התרחשו בסתר! ²⁷ המלך אגריפס,
האם אתה מאמין לדברי הנביאים? אני יודע שכן..."
²⁸ אך אגריפס שיסע את דבריו של פולוס: "כמעט
שכנעת אותך להאמין שישוע הוא המשיח!" ²⁹ ופולוס

על כן הבאתו לפני כולכם, ובמיוחד לפני המלך אגריפס. כדי שתחקור אותו ותאמר לי מה כתוב. ²⁷ כי הרי אין זה הגיוני לשלוח אסיר אל הקיסר ללא אשמה כלשהי."

26 "יש לך רשות לספר את גרסתך", אמר אגריפס לפולוס. בהגנותו ידים החל פולוס להגן על עצמו לפני בית-הדין. ² "בר-מזל אני, כבוד המלך אגריפס, על שניתנה לי הזכות להshima באזוניך את השובתי להאשמותיהם של היהודים. ³ כי אני יודע שאתה בקיא בחוקינו ובמנגינו. אני מבקש מכם. أنا, הקשב לי בסבירותו. ⁴ כל היהודים יודעים שמאז ימי נורי בטرسוס, ומאותר יותר בירושלים, קיבלתי חינוך יהודי מסורתני, ותמיד חשתי עלי-פי הדרך שבה חונכתי. ⁵ לו היו מוכנים להורות בכם, היו מאשרים שבשאלה קיום התורה והמסורת הייתה תמיד בין הפרושים המהמירים ביותר. ⁶ אולם הסיבה האמיתית להאשיותם שונה לחלוטין: הם מתנכלים לי רק משום שאני מצפה להתגשומות הבתחת זו לאבותינו. ⁷ שנימ-עשר שבטי ישראל מתפללים יומם ולילה שה' יגשים את אותה הבתחה שלא אני מצפה. אדוני המלך, בכלל צפיה זאת הם ממשיים אותנו! ⁸ אך האם זה פשע להאמון בתקיית המותים? האם איןכם מאמינים שאلوוהים יכול להקים בני אדם לתחייה? ⁹ "נאם אני חשבתי בעבר שחוות להציג ולהזיק לאמינים בישוע מנצרת. ¹⁰ אסרתי רביכם מהקדושים בירושלים. ואף קיבלתי מרائي הכהנים רשות בכתב לעשות זאת. וכאשר נידונו הקדושים למוות, נתתי את הסכמי המלאה. ¹¹ פעמים רבות עברתי מבית-כנסת אחד לשני, ותחת עיניים אילצתי את המאמינים המשיחיים לנוף את המשיח. למשעה התגנדי בהם בחריפות שכזאת, עד שרדמתי אותם נם בחוץ לארץ. ¹² "יום אחד יצאתי לדמשק, בסמכותם של הכהנים ועם ברכתם, כדי לאסור את המאמינים המשיחיים. ¹³ בצהרי היום, אדוני המלך, זרח לפתע אור בהיר יותר מזוהר

הшиб: "אני מוקוה ומחפלו לאלוהים שבמוקדם או במאחר אתה וכל הנוכחים כאן תהיי כמוני... אך בלי האזקים, כמוני!"³⁰ המלך, ברניקה וכל האחדים קמו³¹ ויצאו מהאולם. כשהשכו ונדו בעניינו של פולוס מאוחר יותר, החליטו: "איש זה אינו אשם בשום פשע שדרינו מאסר או מוות".³² "אל מלآل דרש לעזר לפניהם הקיסר", אמר אגריפס לפטוטס, "אפשר היה לשחרר אותו".

של רב-החובל ושל בעל האונייה על פני עצתו של פולוס.³² מאחר שממל קלילמנס היה חשוב לרוחות ולא התאים לעגינה בימי החורף, הציג צוות האונייה להמשיך לחוף פニקס, כדי לבנות שם את החורף. פニקס היה נמל טוב באיזור כרתים, אשר פנה לדרום-מערב ולצפון-מערב בלבד. ³³ באוטה שעשה החלטה לנשוב רוח דרוםית كلלה, ומוג'דאוויר נראית מתחאים בהחלטת להפלגה. על כן הם הרימו עוגן והפלינו לאורך החוף.³⁴ אולם מעבר זמן קצר השתנה לפטע מגן האויר ופרצה סופה עזה (סופה אירוקילדון – רוח צפונית-מורחת). שטלה את האונייה וסחפה אותה אל לב הים. התוליה ניסו המלחים לחזור לחוף, אבל מאוחר שככל מאמצייהם עלו בתוהו, ויתרו על הרעיון והניחו לספינה להישחף ברוחות.³⁵ בסופו של דבר נסחפנו אל אי קטן בשם קודה, שם, לאחר עמל רב, עלה בידינו להעלות על הסיפון את סירת-הכטלה שנגרה מאחורינו.³⁶ לאחר מכן קשרנו חבלים סביב הספינה כדי להזיק את המכוניות. המלחים פחדו שהוא תסחוף אותם הרוח ודופנותיה. המלחים פחדו שהוא תסחוף אותם הרוח ואלה החולות הטובעניים שלחופי אפריקה. וכך הנמייכו את המפרשים העליונים והניחו לרוח לסהוף את הספינה.³⁷ למחרת הלווה הגלים והתחזקן, והוצאות השלישי השליכו המלחים מהסיפון את כל הצד של האונייה וכך נימצא בה.³⁸ סופה נוראה זאת השתוללה ימים רבים ללא מעזר, וכך אוטו זמן לא ראנינו את המשם. הירח או הכוכבים, עד אשר אפסה כל תקווה להינצל.³⁹ איש מיאתנו לא יוכל מזה זמן רב, עד שלבסוף כיון פולוס את הצוות ואמר: "רבותי, אילו שמעתם בקולו ולא עזבתם את החוף הנהה בכרתים, הייתם חוסכים לכם אבדן ציוד ונזקים חמורים אחרים.⁴⁰ אך התעודדו! האונייה אמונה בטבע, אולם איש מכמ' לא יאביד את חייו.⁴¹ בלילה ממשיך עתה בדרכנו, צפואה לנו סנה גדולה ונאבר לא רק את המטען ואת האונייה, אלא גם את חינינו!"⁴² ואולם ציני המשמר העדיף לקבל את עצמת

27 כאשר הוחלט שעליינו להפליג לרומא, נמסרו פולוס ועוד מספר אסירים להשנתו של צין בשם يولוס, שהשתייך לנירוד הקיסר.⁴³ עליינו על אונייה אדרמייטה שעמדה להפליג למספר נמלים לאורך צוף אסיה. ברכינו לצין שם אדיסטרטוס המקדוני מתסלוניקי היה איתנו.⁴⁴ כשהגענו למחרת צידון נילה يولיס נדיבות-לב לפני פולוס, והרשה לו לרדת לחוף ולבקר את יידיו, כדי שישפקו לו את צרכיו.⁴⁵ כשפהלנו מצידון נשבה לנדרנו רוח חזקה, אשר אילצה אותנו לסתות מדרכו ולהפליג צפונית לקפריסן, בין האי ובין היבשה.⁴⁶ עברנו לאורך חופי קוליקיה ופמפוליה, והגענו למורה שבלקיה.⁴⁷ يولיס הקצין מצא שם ספינה מצריית מאלכסנדריה, שפניה מודעת לאייטליה, והעלה אותנו על סיפונה.⁴⁸ לאחר ימים אחדים של טלטולים והפלגה איטית ומיינעת בים הסוער התקרכנו לקנידוס. אולם הרוחות החזקות בים הסוער התקרכנו לקנידוס. אולם הרוחות החזקות אילצו אותנו להמשיך לכרתים ולהלוף על-פני הר סלמוני. בקושי רב נאבקנו נגד הרוחות העזות, והתקדמנו באיטיות רבה לאורך החוף הדרומי, עד שהגענו לנמל הבתוּה קלילמנס ליד העיר לסיה.⁴⁹ ביןתיים איברנו זמן רב, ומכוון שהגעה הסתיו היה מגן אויר סוער, והפלגות ארוכות היו בחזקה סכנה לירדי הים. פולוס שוחח על כך עם קברניטי הספינה.⁵⁰ "רבותי, "פתח פולוס, "אני רואה שאם ממשיך עתה בדרכנו, צפואה לנו סנה גדולה ונאבר לא רק את המטען ואת האונייה, אלא גם את חינינו!"⁵¹

במקומה. החרטום הילך וشكע. והירכתיים. שהוא השופים לנחשולים. החלו להתפרק. ⁴² החילילים הציעו לקצין המשמר להרוג את האסירים. כדי שאיש מהם לא יוכל לשחות אל החוף ולהימלט. ⁴³ אולם يولיס רצה להציל את פולוס. וכך לא קיבל את הצעתם. מי שידוע לשחות – ישחה אל החוף! פקד يولיס. ⁴⁴ “מי שאינו יודע לשחות – ישאחו בקרשים ובשברי האונייה ויחזור אל היבשה!” וכך הגענו לנו אל החוף בשלום.

28 עד מחרה נילינו שאנו על האי מלטה. ² תושבי המקום נהגו בנו בטוב-לב ראי לציון. והבעירו מדורה כדי לחם אונטו בקור העז ובנש הסוחף. ³ פולוס קושש ענפים וזרדים יבשים. והשליך אותם אל תוך המدورה. לפתח זינק על זרווענו נשארסי שביקש מפלט מהחומר. ⁴ כאשראו אנשי האי את הנחש התלוי על זרווענו. אמרו זה להזה: “הוא בטח רוצח! הוא אמרנו ניצל מן חיים. אולם הצדיק לא יניח לו לחיות! ⁵ אך פולוס ניער את הנחש אל תוך האש. והוא עצמו כלל לא נפגע. ⁶ האנשים הבינו בו בדריכות וציפו לראות את גופו מונחפה או נופל מת. אולם לאחר שהיו זמן רב ולא קרה דבר. שינו את דעכם וחתלו שפלווס הוא ודאי אל! ⁷ אוחזו של פובליאס. מושל האי. הייתה בקרבת החוף. הוא הזמין אותו לבתו ואירה אותו שלושה ימים. ⁸ באotta עת היה אביו של פובליאס חוליה מאד – הייתה לו דיזנטריה והוא קרדח מוחום. פולוס הילך לחדרו של החולה. התפלל בעדו. סמך את ידיו עלייו. והאיש נרפא. ⁹ לאחר מכן באו שאר חוליה האי אל פולוס. וגם הם נרפאו. ¹⁰ התושבים היו אסירי תודה והציפו אותו במנותות הוקהה. כאשר הניע מועד הפלגתו. הם מילאו את האונייה באוכלים ובציד. ¹¹ שלושה חדשים לאחר שעלה ספינגו על שידוטן עליינו על אונייה אחרת והמשכנו בדרכנו. הפעם הפלגנו באונייה “התאותים”. שבה מאלכסנדריה ועננה באי לחוף. ¹² תחנתנו הראונה הייתה מלטה במשך החורף.

טוכה לעמוד למשפט לפני הקיסר! נוסף על כך. אלהים נענה לבקשתך ויציל את חיים של כל הנוסעים איתך בספינה. ²⁵ התעדורו. אפוא כולכם. כי אני בוטח באלהים ואין לי ספק שקיים את דבריו! ²⁶ אולם ספינגו תחנפץ אל אחד האיים.” ²⁷ בחוץ הלילה הארבעה-עשר לסערה. לאחר טליתם מיגיעים בים האדריאטי. נילו המלדים יבשה באופק. ²⁸ הם הורידו אנק וגילו שומם הנימים תחתם היה כ-36 מטר. בעבר זמן קצר שבו והורידו את האנק. והפעם היה עמק המים 27 מטר בלבד. ²⁹ הם ידעו שעד מחרה נניע לחוף. ומכוון שהששו שמא תחנפץ הספינה לסלעים. השליכו ארבעה עוגנים מירכתה הספינה וציפו בקוץר רוח לאור היום. ³⁰ מלחים אחדים ניסו לברוח ממדספינה; הם הורידו את סירת ההצלה אל המים. והעמידו פניהם כאילו יש בדעתם להוריד עוגנים גם מהחרטום. ³¹ אולם פולוס הוזיר את החילים ואת הקצין האחראי: “אם המלחים האלה לא יישארו על הסיפון תמותו כולכם.” ³² משום לכך ניתקו החילים את חבל הסרה והניחו לה להיסחף בים. ³³ בטרם עליה השחר ביחס פולוס מכולם לאכול. “במשך השבועים האחרונים לא טעםם דבר.” אמר להם. ³⁴ “אנא. אכלו מהשוו כי עלייכם להתחזק. אני מבטיח לכם שלא תיפול שערכה אחת מראשם הארץ!” ³⁵ פולוס ל夸 פרוסת לחם יבשה. והודה לה לפני כולם. שבר חתיכה מהלחם היבש ואכל אותה. ³⁶ לפתח חשו כולם בטוב. וגם החלו לאכול. ³⁷ ככלנו יחד מניינו 276 איש. ³⁸ לאחר שאכלו כולם לשבע וחצי הוצאות לדקל על משקל האונייה. והשליך אל הים נס את שקי החיטה. ³⁹ כשהיאר הים הם הבחינו במפרץ ובחוות. אך לא הצליחו לזהות את המיקום. הם תחו אם יעלה בידם לנוט את הספינה בין הסלעים ולהשיטה אל החוף. ⁴⁰ הם החלטו לנסות. לאחר שניתקו את העוגנים והשאירו אותם בים. התירו את כבל הדגנתה. הרימו את המפרש הקדמי והפליגו לחוף. ⁴¹ אולם הספינה עלתה על שרטון ונתקעה

בינם לבין עצםם, הם עזבו את המקום כshedbario של פולוס מוהדרים באוניהם: "רוּחַ הָקֹדֶשׁ צְדָקָה כְּשֶׁם דִּבְרִים אֶלְهָה בְּפִי יִשְׁעֵינוּ הַנּוּבִיא":²⁶ לך ואמרת לעם זהה: שמעו שמו ואל התבונן, וראו ראו ואל תדענו:²⁷ השמן ללב העם הזה ואזינו הכביד ועיניו השע, פן יראה בעיניו ובازינו ישמע, ולבבו יבין ושב ורפא לך.²⁸ משום כך אני רוצה שתדענו כי ישועה זאת מוצעת נם לנויים, והם ישמעו".²⁹ במשך השנהיהם הבאות התגורר פולוס בבית ששכבר לעצמו, וקיבל בברכה את כל מי שבא לבקרו.³⁰ הוא בישר באמץ את דבר מלכות האלוהים, לימד על אודות האדון שוע המשיח, ואיש לא נסה להפריע לו.

בינם לבין עצםם, הם עזבו את המקום כpaleno שלרגוים. בעבר יום החלה לנשוב רוח דרומית, ובוים השני הנגע לפוטולי.³¹ בפוטולי פנסנו לבסוף מאמנים. הם הפיצוו בנו להישאר אותם שבועיים, ומשם הפלנו לרומה.³² כאשר שמעו האחים ברומה על דבר בונו, נסעו מרחק רב מהווים לעירם כדי לקבל את פניו. חלום חוכם לו בכיכר אפסוס (כשימים ושםונה ק'ם מרומה). וחלום הctrapo אלינו ב"שלושת הפונדקאים" (כחמישים וחמשה ק'ם מרומה). כשפולוס ראה אותו הוא התודדר מאד והודה לה.³³ בהגיים לרומה הורשה פולוס לנור בכל מקום שרצתה, אם כי תמיד נלווה אליו הויל.³⁴ בעבר שלושה ימים כינס פולוס את מנהיגי היהודים המקומיים, ואמר להם: "יהודים בירושלים אסורו אותו ומסרו אותו לידי המושל הרומי", למרות שלא פגעתי באיש ולא עברתי על חוקי אבותינו.³⁵ הרומים ערכו לי משפט ורצו לשחרר אותו, מכיוון שלא מצאו כל סיבה לדzon אותו למוות, כפי שדרשו היהודים.³⁶ אולם לאחר שהיהודים מהו נגד ההחלה, מצאתי לנוחן לערער לפני הקיסר, למרות שלא רציתי לתבע את עמי.³⁷ ביקשתי מהם לובא הנה הום כדי שנכיר זה את זה, וכדי שאוכל לומר לכם שאין אסור באזוקים אלה רק מושום שאין מאמין שהמשיח כבר בא!³⁸ לא שמענו עלייך שם דבר רע, ענו מנהיגי היהודים. לא קיבלנו מכתבים מיהודיה, ולא שמענו דיווחים מפי הבאים לכאנ מירושלים.³⁹ אולם אנחנו רוצים לשם מה אתה מתנגדים, כי הדבר היחיד שאנו יודעים על המשיחיים האלה הוא שבכל מקום מתנגדים לכת הזאת.⁴⁰ הם קבעו מועד לפניותם הבאה, ובאותו יום התאסף קהל רב ליד ביתו של פולוס. הוא סיפר להם על מלכות האלוהים, ולימד אותם על אודות ישוע מותך כתבי-הקדש - מהתורה ומהנבאים. הוא החל ללמד אותם בבוקר, ולא הפסיק עד הערב.⁴¹ אחדים האמינו לדבריו, ואחרים לא האמינו.⁴² לאחר שהתווכחו

אל-הַרְוָמִים

1

לספר את הבשורה נם לכם. ¹⁶ איני מותביחס בברורת האלוהים! בכוחה להושיע את כל המאמינים בה – קודם כל את היהודי, ואחר כך נם את מי שאינו יהודי. ¹⁷ כי הבשורה מוגלה מצד מצדיק אלוהים את בני-האדם: על-ידי אמונה בלבד, כפי שכתוב: "צדיק באמנותו יחייה". ככלומר, הצדיק ייוושע ויחיה על-ידי באמנותו יחייה. ¹⁸ מайдך, אלוהים שפך את זעמו וכעס על כל הרשעים העוצריים ומסתיריהם את האמת במשי הרשע שלהם. ¹⁹ מודע שפך עליהם אלוהים את זעמו? מפני שהם יודעים היטב את האמת! אלוהים עצמו נילח להם את כל מה שעלייהם לדעת. ²⁰ מבריאות העולם חזו בני-האדם בשמיים, בארץ ובכל בריאות זו; הם ידעו על קיומו ועל גבורתו הנצחית. משום כך. (*כשיעמדו לפני אלוהים ביום הדין*). לא יוכלו לתרץ את התנהנותם. ²¹ *g126* כי למרות שידעו והכירו את האלוהים, לא כיברוו כבוד המונע לו, וגם לא הודיעו לו על כל מה שעשה למעןם. לעומת זאת הם העסיקו את מוחם בדברי שנות והבל, עד כי מוחם שקע בבלבול ובטמטום. ²² מאוחר יותר חכמתם המדורגה מסתתרת טיפשות! ²³ במקומות שיכבדו ויישרתו את האלוהים החו ותקיימו. הם עשו לעצםם אלילים מעז ומאבן, בדמותם בני-אדם, במעשי התועבה והזנות ולהחליל איש את גוף חברו. ²⁴ בכוונה תחילה הם העדיפו להאמין בשקרים במקומות באמת אלוהים: הם החפלו לבריאתך, אך לא צייתו לאלוהים המבורך אשר ברא את הכלול. ²⁵ *g165* משום כך מסר אותם אלוהים לתאותיהם, עד כי אף נשותיהם סטו מיחס-מיון נורמלאים וקיימויחסים בלתי-נורמליים עם בנות מיןן. ²⁶ גם הגברים סטו מהיחסים הנורמליים והطبיעיים וקיימויחסים בעונש המגיע להם. ²⁷ כאשר לא מצאו לנכון להכיר באלוהים, הוא הניח להם

1 מאת פולוס, עבדו של ישוע המשית, אשר נקרא להיות שליח והוקדש להפצת بشורת אלוהים. ² אלוהים הבטיח לנו בשורה זאת לפני זמן רב באמצעות נביינו בכתביו-ה庫דרש. ³ היא מספרת לנו על אורותם בנו, ישוע המשיח אדוננו, אשר בא לעולם בדמות אדם משושלת דוד המלך. ⁴ ואשר גם מן המתים על ידי רוח הקודש והוכת להיות בן האלוהים. הוא ישוע המשיח האדון. ⁵ באמצעות המשיח הענק לנו אלוהים, חוטאים שכמוני. את המשיח הענק לנו אלוהים, ועתה הוא שולח אותנו לספר לכל טובו וחדרנו, והוא שעשא לנו אלוהים שכמוני. ⁶ האנשים בעולם את המעשים הנפלאים שעשה הוא למעןם. כדי שנם הם יאמינו בו ויציתו לו. ⁷ יידים יקרים בrome, גם אתם נמנים עם אלה שאלוהים אוהב: ישוע המשיח קרא גם לכם להשתיך לאלוהים ולהקדיש לו את חייכם. יברך אתכם האלוהים אבינו ויושע המשיח אדוננו בחסד ובשלומם. ⁸ ראשית כל ברצוני לומר לכם כי השמואה על אמותונכם הנפלאה באלוהים מתחפשת בכל העולם, ועל-ידי ישוע המשיח אני מורה לאלוהים על כולכם. ⁹ אלוהים יודע שויום וליליה אני מתחפל בעדרכם וזכיר אתכם לפני האלוהים, אשר אותו אני עובד בכל כוחיו בזמנם מבשר את הבשורה על אורותם בכל הפלותיי אני מתגן לאלוהים שיאפשר בנו. ¹⁰ בתפלותיי אני מתגן לאלוהים שיאפשר לי לבוא אליכם סוף-סוף. ¹¹ כי אני משתוקק מאד לראותכם ולהעניק לכם מתנה רוחנית כדי לחזק אתכם. ¹² ככלומר, אני משתוקק להיות בחברתכם, כדי שאמותונכם תעדוד אותי ואמנוני עוד אתכם. ¹³ אהים יקרים. דעו לכם כי פעמים רבות חכנתי לבוא אליכם. כדי שנם בקרבתם אוכל לעשות פרי. כשם שעשית בקרב עמים אחרים. אולם עד כה תוכנית זאת לא יצאה לפועל. ¹⁴ אני חש מעין חובה לבשר את דבר האלוהים לכל העולם – לאנשי הרים ולחסרי הרים: למשכילים ולהסרי השכלה – ללא הפליה. ¹⁵ משום כך, אנשי רOME, אני רוצה

כל מי שעושה כמוני!

אללה שהכירו את התורה וחטאנו, יישפטו וייענשו על-פי התורה. ¹³ שהרי אלוהים אינו מצדיק את אלה שמכיריהם את התורה, כי אם את אלה שמקיימים ¹⁴ אותה הילכה למשה. ¹⁴ כאשר הגויים, שאין להם את התורה, מקיימים את עיקר חוקיה מותק חוש טبعי, הרי שחוש זה הוא תורהם ולפיו הם יישפטו. ¹⁵ ההנהוגות מוכיחה שדרישות התורה כהובות למשה על-לבם: מצפונם אומר להם מה מותר ומה אסור, ומה שבותיהם מצדיקות או מאשיותם אותם. ¹⁶ הם יישפטו ביום הדין – היום שבו ישפטו אלוהים, באמצעות המשיח. את הצד הנסתור בחיו של כל אדם. והוא חלק מהוכנותו של יה' שאوها אני מבשר. ¹⁷ אתם, היהודים, מתנים שאתם ידידי הנבחרים של אלוהים: אתם חשובים שהוואיל ונתן לכם את תורה, הכלול בשורה ביןיכם לבניו. ¹⁸ אתם יודעים מהו רצונו של אלוהים: אתם יודעים להבחין בין טוב לרע, שכן למדתם את תורה עוד לפני זמן רב. ¹⁹ אתם משוכנעים שהנכם מוכשרים וראויים ללמד את אלה שאינם יודעים את הדרך לה, ולשמש כפלדי אור המדריכים אל יה' את אלה שתעו בחשכה. ²⁰ אתם משוכנעים שהנכם מוכשרים ללמד את הבורים, את התמיינים ואת הילדים. שכן אתם מכירים את תורה יה'. ²¹ אבל אתם המכנים תמיד ללמד את האחרים – מדוע איןכם מלמדים את עצמכם? אתםמצוים על אחרים לא לננו – האם אתם בעצמכם נקיי כפיים? ²² אתםמצוים על אחרים לא לנאו – האם איןכם נואפים בעצמכם? האם מתנדרים לעבודת האלילים – האם איןכם נזולים את כל הקדושה שלהם? ²³ האם נאים בעוברת ידיעתכם את תורה אלוהים, אך בא-יקיימכם את מצוותיו אתם מבוים למשה את אלוהים. ²⁴ אין פלא שכתי-הקודש אומרים: "בגכלכם שם אלוהים מחולל גויים"! ²⁵ לברית-הミלה יש ערך ומשמעות רק אם אתה שומר את מצוותה. אם איןך שומר את מצוותה, איןך טוב מהגויים. ²⁶ ואם נוי, שלא נימול, ישמר את מצוותם של קאנא, רצחה, מרמה ומורירות. הם נהיו רכלנים ²⁷ ומלשינים, שנאי אלוהים, חוצפנים ונאותנים. יוזמי רשות ומורדים בהוריהם. ²⁸ הם מתהנו בטעיפות, בחוסר אמונה, ברשעות ובאכזריות. ומלאי שנאה ושינה. ²⁹ הרשעים האלה ידעו הייטב כי אלוהים יעניש עונש מוות את כל הנוגדים לך. אולם לא זו בלבד שלא היטיבו את דרכם, הם גם מעודדים את הונען טוב מהם! ³⁰ אמרו האנשים רשותם! "אך רעד לך שאינך טוב מהם! בא-ירתק כי הם רשותם וכי יש להעניהם. אתה שופט למשה את עצמך, שכן אתה עושה בדיקון אותם מעשים. ³¹ ואנחנו יודעים שעלהיהם מעניש בצדוק את העושים מעשי תועבה כאללה. ³² הסביר אתה שבשבועך מעשי תועבה כמוותם, אלוהים ישפט וירשע את האחרים וויניח לך?" ³³ האם אתה לא רואה עד כמה אלוהים טוב, אורך רוח וסבלני יותר? ³⁴ האם אתה לא רואה שהטוב הזה מועד להסביר אותו מהחטא? ³⁵ רעד לך כי בעקבותך ובסיוריך להפסיק לחטא ולחזר בתשובה, אתה צובר לך עונש נורא ביום הדין – היום שבו ישלם אלוהים בצדוק את העולם כולו. ³⁶ ביום זה ישלם אלוהים איש את המניilo לפיו מעשיו: ³⁷ אלה המשדרים לעשות טובים, המציגים לאלהים והשואפים לכבוד והדר של לא מן העולם הזה, יזכו בחיי נצח. ³⁸ ואילו הרשעים אשר מורדים בה, ואינם מציתים לו, יקבלו עונש נורא. ³⁹ צער וסבל יבואו על כל העושים מעשי חטא ועוול: על היהודי בראשונה, וגם על ה"גנוי". ⁴⁰ לעומת זאת, כל אלה שייצרו לאלהים ויעשו לעשיהם טובים יזכו לכבוד, להדר ולשלום מאית אלוהים – היהודי בראשונה, וגם הגוי. ⁴¹ כי אלוהים אינם מפלגה בין בני-האדם. ⁴² אלוהים יעניש את כל החוטאים! אלה שחתאו בלבם את התורה ייונשו גם בלבם להתחשב בתורה;

כן, הם מנכילים את פיהם. ¹⁵ צמאי דם וחמי מגן.
16 לכל מקום שהם הולכים הם מותירים אחריהם סבל וצער. **17** הם מעולמים לא התנסו בתחוות השלום והשלווה שאלהים לברכו מעניק. **18** אין הם מקדישים לאלהים כל מחשבה, ולא אכפת להם מה הוא חושב עליהם". **19** אנחנו יודעים כי דברי התורה מכוונים אל אלה הכהנים לה – יהודים – ואלהים ישפטות ועינש אותם. שכן עליהם לשמור את מצוותיו ולא להנגן בצורה כזאת. לאיש מהם אין תירוץ! **20** למעשה, העולים כולו עומדים אשם לפני אלהים. **21** שהרי איש לא יצדק לפני אלהים בזכות קיום התורה, מכיוון שהוא קורא התורה מצבעים על החטאינו ומראים לנו שאנו חוטאים. **22** עתה נתגלה האופן שבו מצדיק היה את האדם ללא התורה, אם כי התורה והנבאים כבר העידו על כך. **23** צידוק זה ניתן לכל המאמינים בישוע המשיח, ללא הפללה. **24** כי כל בני האדם חטאנו, וכולם חסרי כבוד אלהים. **25** בכל זאת, אלהים הצדיק אותנו בחסדו חינם, על-ידי קורבנו של ישוע המשיח שהוקרב למעןנו. **26** אלהים שלח את המשיח לשאת את העונש על חטאינו, כדי שעל-ידי אמונה ברומו, הוא יהיה כפרטנו – ככלומר, יכפר על חטאינו. **27** ואת כדי להראות לנו את זדקתו, לאחר שברחמו הרבים מחק את חטאינו העבר. **28** במעשה זה רצתה אלהים לנו את זדקתו – את סליחתו לחוטאים – ולזה כיה כי הוא עצמו צדיק, וכי הוא מצדיק את כל המאמין בישוע המשיח בנו. **29** ובכן, האם יש למשיח סיבה להנתגאות? ודאי שלא. מדרוע? מושום? אלהים זיכה והצדיק אותנו בזכות קרבנו של המשיח ואמונהינו בו, ולא בזכות מעשינו הטובים. **30** לפיכך אנו מסיקים שאדם נצדק לפני אלהים על-ידי אמונהתו בישוע המשיח בונ-האלוהים. ולא על-ידי הישני בקיים מצוות התורה. **31** החשובים אתם שאלהים הוא אלהי היהודים בלבד. ורק אתם הוא מושיע? ודאי שלא! אלהים הוא נם אלהי הגויים. **32** ומכוון שאלהי היהודים הוא נם אלהי

ה, האם לא יעניק לו אלהים את הזכיות שהחכוון להעניק ליהודים? **33** למעשה, הגוי המקיים את התורה הוא שיפטוטוך, היהודי, למורות שנמולת ושוניינה לך תורה זו שאוთה הפרת. **34** הרי איןך היהודי אמיתי רק משומש שנולדת להורים יהודים, או משומש שנמולת. **35** היהודי אמיתי הוא זה שאוהב את זה. כי אלהים אינם מעוניין באלה שכלי יהודים מסתכמה בקיום ברית-הAMILAH בלבד. כי אם באלה שלכם וחיהם השתנו, ולאלה הוא יעניק כבוד ושבח לא בעני בני אדם, כי אם בעני אלהים.

3

אם כן, מהו יתרונו של היהודי? ומה יתרונה של המילא? **36** יש יתרון רב בכלל דרך. ראשית כל, אלהים הפקיד את דבריו הכתוב בידיו היהודים. **37** אמנם חלק מהם לא האמין, אך האם אשר חשבים כי משומש שהיהודים הפרו את הבתחם לאלהים, יפר אלהים את הבתחותיהם להם? **38** חלילה! גם אם כל בני האדם משקרים, אלהים נאמין ודובר אמת! הרי כתוב בתהילים שדברי אלהים הם דברי אמת, ומשפטו תמיד משפט צדק. **39** אך אם הרשות שלנו מביליטה לנו עולב בהעינויו אותנו? (יש אנשים החושבים כך!) **40** חלילה! אם אלהים יתעלם מחתא, כיצד יוכל לשפט את העולם? **41** אנו כאלו אמורים, שאם על-ידי השקרים שלנו יוציאת אמת אלהים לאור ונណל כבודו, מודיע לנו להישפט בחוטאים? **42** אם כך, מודיע שלא נרבה לעשות מעשים רעים כדי שתצא מהם טובח? (שונאנו העלילו עליינו שכך אמרנו!) אמרו אותם, האין זה זודק להרשיע ולהעוני את אלה האומרים זאת? **43** אם כן, האם היהודים טועים מהגוניים? כלל לא. כבר הוכחנו שכלי בני-האדם חוטאים – יהודים וגויים ללא הבדל. **44** כפי שתובבת בתהילים "אין עשה טוב. אין נם אחד. אין אף צדיק!" **45** אין משכילה, אין דורש את אלהים: **46** הכל סר יחריו נאלחן. אין עשה טוב. אין נם אחד. **47** גורונם כקביר פתוח. פיהם מלוכלך ומילא שקר ולשונם נוטפת ארס. **48**

אלא ביכולת בטחוננו ואמונהו בה. 14 אילו רק מקיים התורה היוי הירושים, אויז אין כל ערך לאמונה, והבטחת אלוהים בטלה ומובטלת. 15 כי הפרת התורה מביאה בעקבותיה זעם ועונש, ואילו כשהאין תורה, איך אפשר להפר אותה! 16 משום כך ברוכתו של אלוהים ניתן לנו במתנה על-ידי אמונה. ברוב חסדו מעניק אלוהים את ברוכתו והבטחו לבל צאצאי אברהם - לאלה החיים לפי התורה, ולאלה המאמינים באלווהים כאברהם. שהוא האב הרוחני שלנו כלנו. 17 זהה כוונת הכתוב בהבטחת אלוהים לאברהם: כי אב המן נתייך. "אלוהים קיים את הבטחתו זאת. מפני שאברהם האמין באלווהים מהחיה את המתים, והמדרבר על העתיד להתרחש בלשון עבר. 18 כשהבטיחה אלוהים לאברהם שיתין לו בן, ולבן שלו יהיה צאצאים רבים אשר ירו עם נדול. האמין אברהם לה' למרות שהבטחה כזאתerà ראהה לו בלתי-אפשרית. 19 אמונהו באלווהים לא תשלשה על-אף העובדה שרורה אשתו הייתה כתבת השעים שנה וokane מכדי להרור. וכן אברהם עצמו היה ז肯 מאוד - כבן מאה שנה. 20 אברהם לא הטיל ספק בהבטחת אלוהים. אלא להיפך - אמונהו ובתחומו באלווהים נדל ותחזוק, והוא כיבד את אלוהים וחלל את שמו. 21 אברהם ידע בכירחון נמור שאלווהים יכול לקיים את אשר הבטיח, 22 וביכולת אמונהו באלווהים הצדיק אותו בעניין. 23 ה' הצדיק את אברהם - כלומר, ניקה וויכחה אותו מכל חטא לא רק למען אברהם. 24 אלא אם למןנו כן. ה' יצדיק נם אותן, כפי שהצדיק את אברהם. כאשר נאמין באלווהים אשר הקים לתחיה את ישוע המשיח אדוננו. 25 הלא הוא המשיח שהוקרב למותו בכלל מעשינו הרעים, ואשר קם לתחיה מן המתים כדי להצדיקנו ולטהרנו בעניין ה'.

5 **לכן** עתה, לאחר שנשלחו לנו חטאינו והצדקנו על-ידי האמונה, אנחנו נמצאים בשלום עם אלהים. ביכולת קורבנו של ישוע המשיח אדוננו. 2 עקב אמונהנו (שהרי בימי אברהם טרם ניתנה התורה).

הנוגים. הוא מצדיק את כולנו על-ידי האמונה. 31 האם בהדרישנו את חשיבות האמונה מבטלים אנו את התורה? חס וחלילה! לעמזה אנחנו מקיימים אותה - דבר האפשרי רק על-ידי אמונה במשיח.

4 אם כך, מה נאמר על אברהם אבינו, מה הוא השיג? 2 אילו נצדך אברהם בזכות מעשי הטובים, אווי היהת לו סיבה להחפאה, אך לא לפני אלהים! 3 כי הכתובים אומרים לנו: שאברהם האמין באלווהים, ומשום כך אלהים ייחסבה לו צדקה. 4 שכרו של העובד איינו תלוי בחסדו של המעביר; וזה חוב המנייע לו. 5 החסד הוא כשהאדם איינו مستמך על מעשיו לשועה, כי אם מאמין באלווהים אשר מצדיק את החוטאים וסלוח להם. ואמונהו תהשש לו לצדקה. 6 גם דוד המלך דיבר על אוושרו של האדם אשר פשע בסוי חטאה; 8 אשרי אדם לא יחשוב לו עוון. 9 האם ברכה זאת מועדת אך ורק לנימולם. או נם לנוים? זכרו כי אברהם התברך בזכות אמונהו באלווהים. 10 מתי ברך אלהים את אברהם והשב את אמונהו לצדקה, לפני שנימול, או לאחר مكان? התשובה היא: לפני שאברהם נימול! 11 אברהם נימול רק לאחר שאלווהים הבטיח לברכו בזכות אמונהו. בירתה-הAMILה הייתה אותה אות וחותם של אברהם הייתה אמונה, ושאלווהים הצדיקו וסלוח לחטאינו עוד לפני טקס המילה. וכל זאת כדי שאברהם יוכל להיות אביהם הרותני של כל אלה שיאמינו באלווהים ויוציאו מבלתי שיקיימו את חוקי התורה. אלו רואים, אם כן, כי אלהים מצדיק וסלוח חטאיהם נם לאלה שאינם מקימים חוקי התורה - בתנאי שהם מאמינים בו. 12 אברהם הוא אביהם הרותני נם של היהודים הנימולים. אשר יהודתם אינה מסתכמה במילה בלבד, אלא אשר הולכים בעקבות האמונה שהייתה לאברהם אבינו לפני שנימול. 13 ה' הבטיח לאברהם ולזרעו לרשות הארץ - לא ביכולת קיום התורה (שהרי בימי אברהם טרם ניתנה התורה).

העניק לנו המשיח את כל היכולות הנפלאות שיש לנו עתה, ואני שמחים בתקופה שניקח חלק בכבוד אלוהים. 3 אם באים עלינו קשיים וצרות, אנו יכולים לשמה ולתודות לאלוהים. כי אנו יודעים שהם מפתחים ומחזקים את סבלנותנו, 4 הסבלנות מפתחת מהזק את אופינו, ואופי חזק מביא לאמונה יציבה ולהתקווה בישועה הנצחית. 5 התקווה ואת לעולם לא תבישי ולא האכזב אותנו, שכן אנו יודעים מה רבה אהבת אלוהים אלינו, ואני מרנישים באהבתו שמלאה אותנו. רוח הקדש הוא שיצק לנו אהבה זהותנו עדין חלשים וחסרי תושיה, בא זאת. 6 בהיותנו עדין בוגדים מהם מהם המשיח בזמן המהאים ומהם בעדנו - הרשעים. 7 הרי אנו יכולים לצפות מאי שמו אך בעד אדם ישר וצדיק, אולם ההבה נאמר שקיים אפשרות כזו. 8 והנה הוכחה אלוהים את אהבתו הנдолלה אלינו בשלחו את בנו - את ישוע המשיח - למות בעדנו, כאשר היינו עדין חוטאים ורשעים. 9 אם אלוהים עשה כל זאת למעןו עוד בהיותנו חוטאים, עתה, משחוזדקנו בעיניו בזכות דם המשיח שנשפך. אין לנו כל סיבה לפחד מזעמו של אלוהים. 10 שכן אם ביום שהיינו אויביו סלח אלוהים לחטאינו וריצה אותנו אליו על-ידי מותנו, אנו בטוחים כי עתה, הוא גם יושיע אותנו מחתאינו בזכות תקומתו לחיים. 11 עתה אנו שמחים על היחסים החדשניים שבינו לבין אלוהים - יחסים המקרבים אותנו אליו - וכל זאת בזכות קורבונו של ישוע המשיח בעד חטאינו. 12 כאשר האדם הראשון הפך את הציווי של ה' פגע חטא בכל המין האנושי - חטא זרע מות בכל העולם ובני-האדם מתו, כי ככל חטא. 13 אמן החטא כבר היה בעולם זמן רב לפני מתן-התורה. אך איש לא יכול להיחס חטא חטא לתורה אם טרם ניתנה התורה. 14 אף-על-פי-כן, המות, שהוא תוצאה החטא, שלט בבני-האדם מארם ועד משה - גם באלה שלא חטא בראוק אותו חטא של אדם. אדם מסמל את ניגודו של בני-האדם העתיד לבוא. 15 מאידך, מתנת האלוהים

6 אם כן, האם נמשיך לחטא כדין שאלווהים יגלה לפניינו יותר חסר ורחמים? 2 חס וחליל! כיצד יוכל להמשיך לחטא? הרי מנהנו לנבי החטא! 3 או שמא אינכם יודעים כי כאשר אנו נתבלים (במיט) כבietenו לאמונתנו במשיח, אנו משתתפים סמלית במותו? 4 האופי היישן והחותטא שלנו מות ונקרבר עם המשיח בטבילה, וכשם שהמשיח קם לתחייה מן המתים, בוגבות אלוהים. כך גם אנחנו קמנו לחזים הדברים לנצח. 5 שהרי אם השתחפנו במותו, נשתaffle גם בתחיתו. 6 ואל נשכח כי תשוקתינו הרעות והישנות נצלבו והומתו עם המשיח, כדי שנופנו שוב

מעשים טובים. 21 ומה היו התוצאות? מהחרידות! כן, התוצאות היו נוראות כל-כך. עד כי עכשו אתם מתייחסים אף לחשוב על מה שנגנתם לעשות. כי כל המעשים האלה גוררים מות. 22 לעומת זאת עתה, בהיותכם משועבדים לאלוהים ומשוחררים מכוח החטא, התוצאה היא קדושה שאחריתה חי נצח. (αιόνιος g166) 23 כי לחטא יש שכר – מות. ואילו אלוהים מעניק לאמינים בו ולמשרתים אותה מותנה: חי נצח בישוע המשיח אדוננו! (αιόνιος g166)

7 אחוי, אלה מכם המכירים את התורה יודעים כי לאחר שאדם מת, התורה אינה שלטת בו יותר. 2 למשל: כאשר איש נשא לאיש, התורה קושרת אותה אל בעלה כל ימי חייו. אך אם הבעל מת, האישה אינה קשורה אליו יותר 3 ומותר לה להינשא שנית. אם היא תינשא שנית כל זמן שבבעל חי, היא תיחסב לנואפת. 4 באופן דומה, אחוי, מותו של המשיח על הצלב המית אתכם לנבי טענות התורה, ואתם חופשים להשתיך לאחר – למשיח שקדם לתחייה מן המתים – כדי שנעשה פרי לאלהים. 5 כאשר היינו עדין משועבדים לטבע הישן והחוטא שלנו, עוררה לנו התורה את תשקوتינו ותאויתינו, ועשינו את אשר ציווה לנו אלהים לא לעשות. כך הצמינו מעשינו הרעים פרי הגורם למותה. 6 אולם עתה, לאחר שמתנו לבני כל מה שככל ושיעבר אותו, אנו משוחררים מהתורה, כדי שנוכל לשרת את אלוהים בדרך חדשה: בדרך של רוח הקדוש. ולא בדרך הישנה לפי הכתוב. 7 האם אי-מנסה לומר שורתה אלוהים היא חטא? חס וחלילה! התורה עצמה אינה בנדր חטא. אבל היא נולתה לי את חטא. לדוגמה: לעולם לא הייתה מודה בחטא החמדה והאהווה שבלבוי אל מללא אמרה התורה: "לא תחמוד!" 8 החטא ניצל את הדיבור "לא תחמוד" כדי להזכיר לי תשקות אלה אסורות, ובכך הוא למעשה עורר ונירה תשקות ורחפים אסורים שהוא כלואים בתוכי. רק במקום שבו אין תורה ואין חוקים. אין חטא. 9 פעם כלל

לא ישמש מכשור בידי החטא. וכדי>Show לא יהיה משועבדים לחטא. 7 כי אדם מות הוא חופשי ומשוחרר משליטת החטא. 8 מאחר שהאדם הישן שבתוכנו מות עם המשיח, אנו יודעים שם נוקם לתחייה עמו וניקח חלק בחיו החדש. 9 אנחנו בטוחים כי לאחר שהמשיח קם לתחייה מון המתים, הוא שוב לא ימות לעולם; לנוכח כבר אין שליטה עליו. 10 המשיח מות לנבי החטא פעם אחת ולהתميد, והואillo עתה הוא חי לנצח למען אלוהים. 11 כך צריכים нам אנחנו לחשוב את עצמנו מותים לנבי החטא, וחיים על-ידי המשיח למען אלוהים. 12 אם כן, שוב אלתו לחתא לשולט בוגופכם ההלש; אל תיכנעו תניחו לחטא לשולט בוגופכם ההלש; אל תניחו לאפ' לפיתויו של החטא וلتשוקותיו. 13 אל תניחו לאפ' איבר בוגופכם לשמש כל' רשות בידי החטא. אלא מסרו את כל כולכם לאלהים. כי קומת לתחייה מון המתים, ואלהים רוצה להשתמש בוגופכם למטרותיו הנעללות. 14 החטא שוב לא ישולט בכם. מכיוון שאינכם כפופים לתורה, ואתם חופשים ונ נהנים מטובו וחסדו של אלוהים. 15 האם נמשיך לחתיא מושום לאלהים? חס וחלילה! 16 האם איןכם יודעים שתם אלוהים? רשות את אדוניכם? אתם יכולם לבחור רשאים לבחור את אדוניכם? אתם יכולם לבחור להשתעבד למושעת ול贗ות המזוכים ומצדיקים אתכם בעני אלוהים. מי שתמסרו את עצמכם הוא יודה אדוניכם ואתם תהיו עבדיו. 17 אבל תורה לא על כל שלם רשות שפעם בחרתם להיות עבדים לחטא. עכשו אתם שומעים בכלל לכם מה שאלהים מלמד אתכם. 18 לאחר שהשתחרرتם מהשבור לאדוניכם הקודם – החטא, השתעבדתם לאדוניכם החדש – הצדקה. 19 אני משתמש בדימוי של עבד ואדון. משום שכך כל יותר להבין. כמו שבמעבר העמדת את נופכם לרשות החטא והطمאה. כך העמידו עתה את נופכם לשירות הצדקה והמעשים הטובים. 20 כשהייתם עבדים לחטא לא קדרתם מוחשכה רבבה לעשית

לא הייתה בי תודעה החטא. אולם כשנפקחו עיני והתחלתי להבין את מצותה ה', החל החטא לפועל כי ולפאתו אותו להפר את מצותה ה', והתורה דנה אותו למוות. ¹⁰ כך הדיבר שניתן כדי ללמדני את דרך החיים, גרם לי מוות. ¹¹ כי החטא, שניצל לרעה את הדיבר, רימה והמיתה אותו. ¹² אף על פי כן אין ספק שהחורה עצמה היא קדושה, וכן גם הדיברות. ¹³ אולם כיצד יכולה התורה להיות קדושה? האם לא התורה הקדושה היא שהמיתה אותו? וראי שלא! החטא ניצל לרעה את הטוב כדי להביא למותי. מכאן יכולים אתם לראות עד כמה ערמוני ומסוכן הוא החטא, שכן הוא מנצח את התורה הטובה והקדושה עצמה, שכן הוא מנצח את מטרתו הנאללה. ¹⁴ אם כן, התורה של אלוהים למטרותיו הנאללה. ¹⁵ אם כן, השולט ב. ¹⁶ אני מבין את התנהנותי: אני באמית רוצח לעשות את הטוב. אך אני יכול. לעומת זאת אני עושים את מה שאינו רוצה לעשות – אני עושים את מה שאינו שונן! ¹⁷ אני יודע הוטב שאינו עושים את הרע. וייסורי המרפא שלי מוכחים שאינו מסכים למשעה עם התורה שהפרתי. ¹⁸ ברם אני יכול לעשות דבר, כי לא אני עושה את הרע. אלא החטא שבתוכי: החטא חזק מני, והוא שנורם לי לעשות את כל המעשים הרעים האלה. ¹⁹ מניסוני אני יודע שני, בברשי, אין שום דבר טוב. לעיתים קרובות אני נוכח כי יש לדzon לעשות את הטוב. אך חסר לי הכוח לעשותו. ²⁰ כלומר, אני עושים את הטוב שאינו מתקדם לעשות. ולעתות זאת אני מוצא את הרע שאיני רוצה לעשות! ²¹ ואם אני מוצא את עצמי עושה את שבעצם אני רוצח לעשות. הריו בדור שלא אני עושה זאת. כי אם רוצח לעשות. הריו בדור שלא אני עושה זאת. כי אם החטא השוכן והשולט ב. ²² כתוצאה לכך אני מוצא בי חוקיות משונה: כאשר אני רוצה לעשות את הטוב הרע משתלט עלי. ²³ בלבבי אני חפץ לעשות את תורה ה', אך בנופי אני מרגניש חוק אחר הלוחם בחוק השכל וההיגיון, וכך הוא עושה אותו אסיר ועובד של החטא השוכן עדרין בנופי. ²⁴ מסכן שכמוני, מי יושיע

8 המשתייכים לישוע המשיח לא יורשו בדין!
2 כי כוח רוח-החיים, אשר בישוע המשיח, שיחרד אוינו מהגנגל החור של חטא ומota הבא בעקבות החטא. ³ התורה מעולם לא יכול להצדיק ולהושיע איש, בכלל האופי החלש של המין האנושי. מושם כך שלח אלוהים את בנו בדמות אדם בעל נוף אנושי שלנו – מלבד החטא שבנו – ושלל מהחטא את השליטה על המאמינים במשיח, וזאת בזכות קורבנו. ⁴ על כן אנו יכולים עתה לקיים את דרישות התורה – בתנאי שנחיה על-פי הדרכת רוח הקודש, ולא הנשלט על-ידי הטבע היישן והחוטא שלנו. ⁵ אדם ולמען סיפוק תאותיו, בעוד שאדם הנשלט על-ידי רוח הקודש חי למען אלוהים. ועשה את הטוב בעניינו אלוהים. ⁶ היליכה בדרך רוח הקודש מביאה חיים ונשלום. בעוד שכניעה לטבע החוטא שלו חי מביאה חיים מות. ⁷ שהרי הטבע החוטא שלנו שונא את אלוהים. טבע זה שלנו מעולם לא צוית לאלוהים. וגם לא צוית לו בעדיך. ⁸ כל הנשלטים על-ידי אופאים החוטא אינם יכולים למצואחן בעניין אלוהים. ⁹ אולם אתם איןכם נשלטים על-ידי הטבע החוטא שלכם. אלא על-ידי רוח הקודש. אם אכן הוא שוכן בקרבכם, כי מי שראה רוח הקודש אינו שוכן בו איינו שייך למשיח. ¹⁰ אך אם המשיח בקרבכם, אמנם נופכם מת בוגל החטא. אך הרוח הוא חיים لكم כי הצדקהם. ¹¹ ואם שוכן בכם רוחו של האלוהים אשר הקים את ישוע מן המתים. אלוהים יקים לתחייה גם את נופכם בזאתותה. על-ידי רוח הקודש השוכן בהם. ¹² לפיכך, אחיהם יקרים. איןנו חביבים דבר לטבע החוטא שלנו ולדרישותיו. ¹³ שכן אם ניכנע לו ונמשיך במעשהינו הרעים – נמות. אבל אם

את אלוהים ונתקאים את עצמנו לתוכניותיו, כל מה שיקרר לנו יופעל לטובתנו.²⁹ שהרי עוד מבראשית החליט אלוהים שכל המאמין בו – והוא ידע היטב מי יאמין בו – ידמה לבנו, כדי שבנו יהיה הבהיר בין אחיהם רבים.³⁰ הוא בחר בנו עוד לפני זמן רב, ובבוא העת הוא קרא לנו אליו, סלח להחטאינו, הצדיק אותנו והעניק לנו מכבודו.³¹ מה נאמר, אם כן, על הדברים הנפלאים האלה? אם אלוהים לצרנו איש לא יוכל להיות גנדו!³² אם אלוהים לא חס אף על בנו היה. והקrib אוחז מען כולנו, האם אתם מטילים ספק בכך שיתן לנו הכל ייחד איתו?³³ מי יעוז להאשים את בני-האלוהים? הרי אלוהים עצמו הכריז לנו חפים מפשע וצדיקים בעיניו.³⁴ מי, אם כן, ירשיע אותנו? אף אחד – הרי המשיח מות בעדרנו ועם לתחיה למענו. ועתה הוא יושב לيمין האלוהים ומפניו בעדרנו לפניינו.³⁵ מה מסוגל להרחק אותנו מהאהבת האלוהים. האם צרות? קשיים? רדייפות? רعب? סכנות? מלחות?³⁶ לא ולא! הכתובים אומרים שלמען אלוהים עליינו להיות מוכנים למות בכל עת – כמו שתות: "כי עליך הורנו כל היום, נחשבנו כאין טבחה".³⁷ אף-על-פי-כן הניצחון הוא שלנו על-ידי ישוע המשיח. אשר אהב אותנו כל-כך עד שהקריב את עצמו בעדרנו.³⁸ אני משוכנע שלא המות ולא החיים, אף לא מלאכים ושדים, לא בהווה ולא בעתיד ולא שם כוחות.³⁹ לא מקום המצאנו – במרומיים או ב עמוקים – דבר לא יכול להפריד אותנו מהאהבת האלוהים. שנגלה לנו כאשר ישוע המשיח אדורנו הקריב את עצמו למענו.

9 אני אומר את האמת במשיח ומצפוני ברוח הקודש מאשר שדברי נכוןים:² אני עצוב כל-כך ומדוכא.³ הלוואי שיכלoti אני להיות מוחרם ומונודה מהמשיח, למען אני בNEYישראל. אלוהים בחר בהם לעמו, הוא עצמו שכן בינויהם, הוא העניק להם את לוחות-הברית ואת התורה המדrica אותם בחיי היום-יים, הוא אפשר להם לעבדו ולשרתו ונתן להם את הבטהותיו.

בעזרת רוח הקודש נחסל ונמיה את פעולות הטבע החוטא שלנו – נחיה.⁴ כי ככל מי שמודרך על-ידי רוח הקודש של אלוהים הם בנים לאלהים.⁵ אלוהים לא העניק לנו רוח אשר ישוב לשעבד אותנו לפחות, כי אם רוח המאמץ אותו לו לבנים, והמאפשר לנו לקרוא לאלהים: אבא, אבינו.⁶ רוח הקודש שהעניק לנו אלוהים מעיד בלבנו ומאשר שהוא באמת בני-האלוהים.⁷ ואם אנחנו בני-האלוהים, הרוי שאנו גם יורשי, כלומר, אנחנו יורשים יחד עם המשיח את נחלתו של אלוהים. ברם על-מנת לקחת חלק בכבודו علينا לשבול למענו.⁸ אך אין להשות כלל את סבלנו עתה לעונת הכאב שיתן לנו אלוהים בבוֹה הזמן.⁹ שהרי כל הבריאה מצפה בכיסופים להתגלות הבנים לאלהים.¹⁰ כי באותו יום תשוחרר הבריאה מהשעבוד לכליון ולמאות – שללהם נכנע לא מרצונה, אלא מרצון אלוהים – על-מנת שתוכל לקחת חלק בחירות הנפלאה של בני האלוהים.¹¹ אנחנו יודעים שככל הבריאה נאנחת ונונחת מכאב. כאלו בצררי לידה.¹² לא רק הבריאה נאנחת, אלא גם אנחנו, המאמינים, אשר טענו מהאורן הנצחי שהcin אלוהים לאוהבי. כן, אנו אנחנו בציפייה לשחרור מכאב וסבל. אנו גם מצפים ליום שבו יתמש אימצנו לבניים. ואלהים יעניק לנו נוף חדש.¹³ בתקופה הזאת נושאנו, והבה נזכיר שתקווה פירושה ציפייה לדבר שעדרין לא ראיינו; הרי איןנו מצפים למה שאנו רואים או למה שכבר נמצא בידינו.¹⁴ אולם אם אנו מצפים לדבר שאינו יכולם לדאותו, אנו לומדים להמתין לו בסבלנות.¹⁵ גם רוח הקודש עוזר לנו בחולשתינו הימדיומיות ובתפילהותינו, שכן איןנו יודעים כיצד להתפלל כהלהה, ואיןנו יודעים מיו ובعد מה להתפלל. אולם רוח הקודש מתפלל בעדרנו ובשmeno בתחינות ואנחות עמוקות ממילימ.¹⁶ האלהים אשר יודע את המתרחש בלבנו, יודע גם מה מביע הרוח בתחינותיו בעדרנו, כי הרוח מתפלל בעדרנו לפי רצון האלהים.¹⁷ אנו יודעים שאם נאהב

5 היהודים הם זרע האבות – אברהם, יצחק ויעקב. ומהם בא המשיח (בדמותו האנושית) השולט בכל מעלה לכל. יבורך שמו לעולמים. ^{(a) 165} **האם לא** קיים אלוהים את הבטחתו ליהודים? ודאי שקיים. עליינו לזכור שלא כל מי שבני ישראל הוא באמת ישראל. **ז. עובדת היהום צאצאי אברהם אינה אומרת שהם בני אברהם. כי הכתובים אומרים שהבטחתה מתייחסת רק לצאצאיו של יצחק בןנו, אס-כי לאברהם היו עוד בניים.** ⁸ כאמור, לא כל צאצאי הטבאים של אברהם הם בני-אלוהים. אלא אלה שנולדו לפיו הבטחת אלוהים. **ט. מה הייתה ההבטחה? למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן.** ¹⁰ שנים לאחר מכן, כאשר הרתה רבקה לבעה יצחק וציפתה להולדת יעקב ועשו. **ו. אמר אלוהים לרבקה כי עשו, הבן הבכור, ישרת את אחיו הצעיר יעקב. הבטחת אלוהים ניתנה עוד לפני הולדת הילדים. ועד לפני אלוהים יעשו טוב או רע. מדוע? על מנת להראות שהספריקו לעשות טוב בהתאם למעשינו והישינו, אלא שאלהים אינו פועל בהתאם למעשינו והישינו, אלא בהתאם לבחירתו ולרצונו.** ¹³ כתוב: "ואוקב את יעקב ואת עשו שנאתי". **ז. האם נאמר שאלויהם נהוג בא-צדק? חס וחלילה!** ¹⁵ הרי אלוהים אמר למשה: "חתני את אשר אתה, ורחמתי את אשר ארחים". ככלומר, אלוהים הוא המחייב את מי להונן ועל מי לרדם. ¹⁶ אם כן, בחירות אלוהים אינה תלואה ברצונם של בני-האדם או בנסיבותם. אלא בלבד אלוהים בלבד בינם לביןם. והם מחייבים את מי לרדם. **ח. קחו לדוגמה את הקובי ומחלית על מי לרדם.** ¹⁷ פרעה את מלכת מצרים. אלוהים נתן לפרקתו את כוחו ובגורתו של אלוהים). וכדי לפرسم את שמו וഫארתו בין כל העמים. ¹⁸ אם כן, אלוהים הוא המחייב על מי לרדם, ואת לבו של מי להקשיה. **ט. אם השאלה: מודיע מעניש אלוהים את הסרבנים על שלא שמעו בקהל? האם לא עשו מה שאלויהם רצה שייעשו?** ¹⁹ אם השאלה: תשובי היה זאת: מי אתה, השואל, שתתוכח או שתבקר את דמי? האם שואל הכל' את יוצרו: מדוע

10 אהים יקרים. מושאלת לבי ותפקידו העומקה ביותר היא שהיהודים ייוושעו. **2. אני יודע** שהם מסורים לאלויהם על פי דרכם. אך מסירות זאת אינה מבוססת על הבנה וכונה של הכתובים. **3. היהודים אינם מבינים שיעוע המשיח הקריב את עצמו, כדי לסלוח לחטאיהם ולהצדיקם בעני אלוהים. הם** (במשיח) לא יבשו לעולם.

הנביא הוסיף על כך ואמר, כי אלה שלא חיפשו את אלוהים ולא דרכו אותו, הם שימצאו אותו.²¹ ואילו על עם־ישראל הוא אומר: "פרשתי ידי כל היום אל עם סורר ומורה".

11 מתעדרת השאלה: האם זנה אלוהים את עמו? חס וחלילה! הרי אני עצמי יהודי, מזרע של אברהם אבינו ומשבט בניימין.² לא, אלוהים לא הפיק את עמו, שבו בחור עוד מבראשית. האם אינכם זכרים מה אומרים הכתובים על אלהו הנביא?³ אלהו זעק אל אלוהים והתלונן על עם־ישראל:⁴ "את מזבחתיך הרסו ואת נבייך הרגו בחרב, ואיתך אני לבדך ויבקשו את נפשי לקחתה".⁵ ומה ענה לו אלוהים? "השארתי בישראל שבת אלפיים אשר לא כרעו (ברכיהם) לבعل".⁶ גם היום לא כל היהודים פנו עורף לאלוהים, יש בינויהם כאלה שנושעו – לפי בחרותו וחסדו של אלוהים.⁷ ואם הם נבחרו בוכות חסדו של אלוהים, משמע שלא נבחרו בזכות מעשיהם הטובים. אילו נבחרו בזכות מעשיהם הטובים לא היה זה חספ, כי חס זה מוגנה ולא נמול לעבודה.⁷ מה המסקנה? רוב היהודים לא השינו את הצדקה אשר ביצרו. רק מעתים השינו – אלה שבחר אלוהים – ואילו האחרים נعوا עיוורים לאמת.⁸ כפי שתובב בישועתו: "ה' הרדים את עם ישראל, ועל כן הם הביטו אך לא ראו, שמעו אך לא חビינו".⁹ ועוד אמר בתהלים שהשפע והאוכל שלהם יטמן להם פה, ויביאו אותם למחשה שהכול כשרה בנים לבין אלוהים.¹⁰ ענייהם תחשכה והם יכרעו תחת מעמסה כבדה.¹¹ האם פירוש הדבר שאלווהים הפיקר את עמו והתחש אליו? והוא שלא!¹² לאחר שהיהודים חטאו העניקה אלוהים לגויים ישועה ורצון להיוושע. כדי לעורר את קנאת היהודים ואת רצונם להיוושע.¹³ ואם חטאם של היהודים הביא עשר שכוה לעולם. תארו לעצמכם איזו ברכה יביא היהודים לעולם כאשר יחוירו בתשובה ויאמינו במשיח!¹⁴ עתה אני מדבר אליכם, הגוים: כידוע לכם מינהו אוטי אלוהים

מנשים ליזור צדקה משליהם וכך לא נכנעים לצדקת ה.¹⁵ שכן המשיח הוא תכלית התורה, והוא מצדיק את כל המאמינים בו.¹⁶ משה כתוב על צדקה וירושעה מתוך קיום התורה בלי יוצאה מן הכלל, ייוושע ויהיה ("אשר יעשה אתם האדם והי בהם").¹⁷ ואילו יושעה הנובעת מאמונה אומתת: "אל תאמר בלבך מי יעללה השמיימה?"¹⁸ זאת, כדי להזכיר את המשיח לא-ארץ.¹⁹ מי ירד לתהום? זאת, כדי להסביר את המשיח לחיים.²⁰ יושעה שהוא מברכים נובעת מאמונה בישוע המשיח, והוא בהשגיחו של כל אחד מאיינו: למשה דוא בפינו ובבלבו.²¹ שכן אם תודה בפרק לפני נגיד האדם שיושע הוא אדרnek, ותאמין בלבך שאלווהים הקימו לתחייה מן המתים, תיוושע.²² משום שאמונה הלב מצדיקה אותנו לפני אלוהים, ומתוך אמונה שבלב אנחנו מודים בפינו וניוושע.²³ וכחביב־הקודש אומרים לנו שככל המאמין במשיח לא יבוש.²⁴ "כל המאמין" פירושו: יהודים וגויים ללא הבדל, כי ככלנו אדרון אחד המענק מעוזרו לכל המבקש ממנו.²⁵ שכן כל אשר יקרה בשם ה' ימלט!²⁶ אך כיצד הם יקרו בשם ה' ויבקשו ממנו להוציאם. אם אין מאמינים בו כלל? וכיزاد יאמין בו אם מעולם לא שמעו עליו? וכיزاد ישמעו עליו אם אישינו מספר להם?²⁷ וכיزاد יספר להם מישחו אם לא נשלח אליויהם? רק מתכוון הכתוב: "מה נאו רגלי מבשרי טוב".²⁸ אולם לא כל מי ששמע את בשורת אלוהים האמין בה, כפי שאמר ישעיהו: "מי האמין לשמוועתנו?"²⁹ בכל זאת, האמונה מתעדרת על־ידי שמיית הבשורה, והבשורה היא דבר המשיח.³⁰ אולם מה בונוע ליהודים. האם לא שמעו את דבר ה?³¹ כן, הם שמעו, שהרי "בכל־הארץ יצא קולם, ובקצתה תבל מליחם".³² ואם עם־ישראל שמע, האם לא הבין? עם־ישראל אכן הבין, כי משה אמר להם: "אני אקנאים בלא עם, בני נבל אכעיסם". כלומר, הם יעורר את קנאת בני־ישראל על ידי הגויים.³³ ישערו

шибודים רבים אינם מאמינים בברית אלוהים. אך מצב זה יימשך רק עד שלל הגויים. אשר נבחרו על-ידי אלוהים. יאמינו בו.²⁶ ואז כל עם-ישראל ייוושע. ככתוב: "ובא מצין גואל וישיב פשע מיעקב".²⁷ אלוהים אף אמר שיכרות ברית עם ישראל ויסלח להטאהם.²⁸ יהודים רבים הם עתה אויבי הבשרה; הם שונים אותה. אולי כל זה היה לוועלה שלהם. כי בוגל יחסם וזה העניק להם אלוהים את אוצרותינו. אבל עליינו לזכור שהיהודים הם עדין עמו הנבחר של אלוהים. בוכות הבטהותיו לאברהם. יצחק ויעקב.²⁹ שהרי אלוהים לעולם אינו מתחרט על דבריו, ולעולם איננו דורש חוזה את מתנותיו.³⁰ פעם גם אתם מרדרתם באלווהים. אך הוא ריחם עליהם.³¹ עתה היהודים הם המורדים והסרבנים. ברם יומם אחר הם יחוירו בתשובה, ואלווהם יריחם גם עליהם כפי שריחם עליהם.³² כי אלווהם הסגיר לידי החטא את כל בני-האדם, כדי שיוכל לرحم על כלם.³³ מה נפלא הוא אלוהינו! מה עמוקה ועירה חכמתו! מה עשרה דעתו! דרכיו ומשפטיו הם למלחה מכשור הבנתנו ותפישתנו.³⁴ מי מאיתנו יודע את מחשבותיו? מי חכם דיין כדי ליעץ לו?³⁵ או מי העניך לו מועלם מנהה המזוכה אותו בנמול?³⁶ הרי הכל בא מאלווהם לבדו. הכל נברא על-ידיו וככבודו. לאלווהם הכבود לעולם. – Amen.^(g1653)

12 אחיהם יקרים. אני מתחנן לפנייכם שתמסרו את עצמכם לאלווהם כקרובן חי וקדוש. כפי שרצוי לאלווהם. לאור כל מה שעשה אלוהים למעןיכם. האם זאת בקשה מופרזת?² אל תחקו את העולם בהרנהנותכם ובמעשיכם. אלא הניתו לאלווהם לפועל בהם ולשנותם מהו רצון אלוהים. ותדרעו מה טוב. שתלמדו להבחן מהו רצון אלוהים. ותדרעו מה טוב. מושלים ורצו בעיניו.^(g1654) **3** כשליזו של אלוהים אני מזיהיר כל אחד מכם: אל תפריזו בהערצתכם העצמאות. אלא היו צנועים והעריכו את עצמכם לפי מידת האמונה שהעניק לכם אלוהים.⁴ כשם שנופנו

לבשר לכם את בשורתו, ואני מבצע את המוטל עליו על הצד הטוב ביותר.¹⁴ אולי כך אוכל לעזרת קנאתם של היהודים. בני-עמי, ואחריהם מהם יוושעו.¹⁵ אם המרידות שלהם באלווהים הביבה לעולם סליחה חטאיהם. תארו לעצמכם מה תהיה תוצאת חורמת בתשובה – ממש תחיית המתים!¹⁶ אם החלה המוקדשת לה קדוש היא. כך כל העסה, ואם שורש העץ קדוש לה – כך גם הגזע והענפים.¹⁷ אם חלק מהענפים – חלק מהיהודים – נכרתו, ובמקום אתה ענף זית בר. הורכבה על העץ, חוברת לשורשו וננהנית ממזונו העשיר.¹⁸ אל התפאר, ועל תולול בענפים שנכרתו! אם החושג גאויה, הזכר לעצמך כי יש לך חשיבות כלשהו רק ממש שאלוהים הרביב הנושא אותך ואת העץ!¹⁹ אם תאמר: "אבל הענפים הנהם נכרתו כדי שלי – הגוי – יהיה מקום בעץ, ומשום כך אני השוב."²⁰ זכור, היהודים נכרתו משלא האמיןו, ואתה הורכבה רק ממש שהאמנת. אל תתגאה בעצמך – אתה איןך אלא ענף; השורש הנהם נכרתו כדי שלי – הגוי – יהיה מקום בעץ, ומשום כך אני השוב.²¹ כי אם אלוהים לא חס על הענפים הטבעיים. הוא לא יהוס נם עלייך.²² שמו לב, אלוהים הוא טוב לב. ויחד עם זאת קפדן ומהمير. הוא מחריד עם אלה שאינם מצויתים לו, אולם הוא ייטיב אתכם. אם תמשיכו לאחוב אותו ולבתו בו. אם לא תאהבו אותו ולא תבטחו בו. הוא יזכיר נם אתכם.²³ דעו לכם שם היהודים יאמיןו. אלוהים יריכיבם חוזה על העץ. אל תחשבו שהדבר למלחה מכוחו!²⁴ אם אלוהים ממננו כל-כך לקחת אתכם. הגויים. שהיותם רוחקים ממנה על-כן והייתם עני זית בר. ולהריכיבכם על עץ החיים שלו שהוא מאמין משוכבת. האם איןכם חושבים שישמה יותר להרכיב חוזה על העץ את היהודים. אשר היו הענפים הטבעיים?²⁵ אחוי היקרים. אני רוצה להעלים מכם את האמת. פן תתנוו בעצמכם. נכו

ואם הוא צמא – הגש לו משקה. כי ככה כאילו"ג'חים אתה חותה על ראשו." 21 אף תנית לרע להשתלט عليك. אלא השתלט אתה על הרע במעשייך הטובים.

13 על כל אדם לציית לשלטונות. כי אין שליטון שלא בזכות הסכמת אלוהים. והשלטונות הקיימים נקבעו על ידי אלוהים. 22 לכן, המסרבים לציטת לשלטונות ולחוקיהם. ממרמים למעשה את פי האלוהים. והוא יענישם. 3 אורך טוב וישר אינו פוחד מהמשטרת והחוק; אדם שאינו ישר פוחד מהם. לכן, אם איןך רוצה לחושש מהשלטונות. שמור על החוק. והשלטונות ישבחו אותך. 4 איש החוק נשלה עלייך אלוהים כדי לעזרך. אבל אם אתה עובר על החוק יש לך מה לחושש. כי הם המחזיקים בחרב ויש להם זכות להשליט סדר ולהעניש. לשם כך שלח אותן给你. אם כן, עליינו לשמר את החוק לא רק כדי אלוהים. 5 אם כן, עליינו לשמר את החוק לא רק כדי שלא ניענש. אלא גם לשמר על מצפונם נקי. 6 מאותה סיבה עליינו גם לשלם מסים. כי עובדי הממשלה והרשויות. שמנו עלייך אלוהים. צדיקים לשמור על הסדר משוכרתם. כדי שיוכלו להמשיך לשמור על החזבורי. 7 לנו לכל אחד את המנייע לו: מס לשלטונות המס. מכס לשלטונות המכס. צייר למומנים עליהם וככדו את הראים לכבוד. 8 אל תהי חיבים דבר לאיש – מלבד אהבה. שכן אדם האוּבָב את היזמות מקיים את תורה אלוהים. 9 שהרי אם אתה אוּבָב את חזך כמוך. לא תרצה לפגוע בו! לא תפתח את אשתו לבוגר בו. לא תרצה אותו. לא תגונב ממנו. לא תעיד ננדו עדות שקר. לא תקנא בו ולא העשה כל דבר אחר שנאסר עליינו בעשרות הדיברות. כי כל הדיברות כוללים במצויה אחת: "ואהבת לרעך כמוך". 10 עליינו לאוּבָב איש את רעהו. כי אהבתה אינה פוגעת באיש. ובכך היא מקיימת את התורה כולה. 11 מודע אני מודינש את עניין הנתנהותכם? כיודע לכם אנו חיים בזמנן מכריע ועלינו להחצער. שכן ישועת אלוהים וביאת המשיח קרובים אלינו. עתה יותר מאשר ביום שבו האמנו לראשונה במשיח.

האחד הוא בעל אבירים רבים. וכל אביר תפקוד משלו. אך אנחנו, המאמינים הרבה. הננו נספ' המשיח. לכל אחד מאייתנו תפקיד משלו. אך אנו שיכים זה לזה ווקרים איש לאחינו. 6 אלהים העניק לכל אחד מאתנו מותנות וכיישרונו לפ' רצונו. אם הוא העניק לך את מתנת הנכואה. נבא בכל הזדמנות. לפ' מידת אמוןך. 7 אם אלוהים העניק לך ר' רצון מיוחד לשרת את היזמות. עשה זאת בלב שלם. אם אתה מורה. למך כמייטב ידיעתך. 8 אם קיבלת את מונת העידות. فعل מתווך דאגה אמיתי. אם אלוהים העניק לך כסף. עוזר לאחרים ביד הרחבה. אם נברחת למניהן. מלא את תפקודך ברצינות ובאחריות. אם אתה עושה מעשה טוב. עשה אותו מתווך שמהה אמיתי. 9 אל תעמידו פנימ שאתם אוּבָב אנשים אחרים. אלא אהבו אותם באמות ובכנות. שנאו כל דבר רע וודרכו כל מעשה טוב. 10 אהבו איש את רעהו אהבה אמיתי – אהבתם אהים – והקימו לכביד איש את רעהו. 11 שרתו את האדון בחירות ובהתלהבות. ולעולם אל תתעצלו בעבודתכם. 12 שמו על כל מה שאלוהים מתקנן למעןכם. אם בא עליכם צרה. שאו אותה בסבלנות והתמידו בתפילה. 13 אם אחיכם החמאניים זוקפים לעוזה. עוזרו להם ברצון ובשמהה. היו מכוני אוּבָביהם. 14 אם מישטו רודף אתכם בשל אמוןכם במשיח. אל תקללו אותו. אלא התפללו שאלוהים יברך אותו! 15 השתתפו בשמחותם של החוננים ובצעדים של האבלים. 16 חיו בשלים זה עם זה. אל תנתנו ואל תימלאו חשיבות עצמית. אל תנסו למצוא-חן בעניינים חשובים ואל תהיו חכמים בענייניכם. 17 לעולם אל תשלמו רעה תחת רעה. עשו את הטוב בעניינו כולם. ואל תנתנו להם סיבה למתחה עליהם בקורתה. 18 עד כמה שהדבר תלוי בכם. חיו עליכם בקידום. ואל תנקמו באחרים: השאירו תפקיד זה לדייכם. ואל תנקמו באחרים: השאירו תפקיד זה לאלהים. כי הוא הבטיח שיעניש את הראים לעונש. 20 במקום לנוקם באויבך. האכל אותו אם הוא רע.

דין וחשבון על מעשיו לאלהים בלבד. ¹³ לכן הבה נחרל למתוח ביקורת איש על אחיו. לעומת זאת, נזכיר את עצמנו ונדרג שלא נכשל את אחינו במעשינו. ¹⁴ אנו מושוכנע באמונה, שדבר אינו טמא בפנוי עצמו: הוא טמא רק למי שהושב אותו לטמא. ¹⁵ אם אחיך פגע מהעובדת שאתה אוכל בשר, ואילו אתה ממשיך בשלה, הרי שהוא מתייחס אליו באהבה. אל תנייה לדבר-מאכל לפניו באמון המשיחי שום בעדו מות המשיח. ¹⁶ אל תנייה לדבר הנראה כשר בעיניך להיראות כחטא בעיני אחרים. ¹⁷ אחריה-הכilo לנו, המשיחיים. אכילה ושתיה אינם הדברים החשובים ביותר בחינויו. החשוב יותר הוא לעשות מעשים טובים. לרדרוף שלום ולשМОוח בהשראת רוח הקודש. ¹⁸ אם נשרת את הארון בדרך זאת, שירוטנו ימצא-חן עיני אלהים וב עיני בני-אדם. ¹⁹ ובאותה דרך הבאה נשאף לאחדות ולשלום בקהילה, ונשתדל לבנות איש את רעה. ²⁰ אל תחרוס את עבודת אלהים בכלל דבר-מאכל. זכור, מותר לך לאכול כל דבר, כי הכל טהור, אך אם אכילתך עלולה לפניו באחיך, אוֹי אסור לך לאכול! ²¹ מומתב לא לאכול בשר, לא לשתו יין ולא לעשות דבר שעלוול לפניו באחיך. ²² אתה אמג' יודע שמותר לך לאכול כל דבר, כי אלהים נתן לך רשות. אך שמר זאת בינה לבין אלוהים ואל תנתנה בכם לפני אחרים, כי הם עלולים להיפגע. אשרו האיש העושה את הדבר הנכון במצוון נקי. ²³ אם אתה חושב שימושה מסויים אסור, אל תעשה, כי לביך הוא אסור. אם אתה בכל זאת עושה אותו, הרי שחתאת. כי לא נהגת באמונה, וכל מה שנעשה ללא אמונה הוא חטא!

15 אנחנו החזקים יותר באמונה ציריכים לעוזר לאמינים החלשים מארינו, להתייחס אליהם בסבלנות וליעודם אותם. אל נהייה אונכיים ואל נבקש רק את טובת עצמנו. ² עליינו לבקש את טובת הזולות ולבנות איש את אחינו. ³ גם המשיח לא בקشا טובת עצמו: אנו קוראים עלך בתהילים: "חריפות חורףיך ברך ותשבע כל לשון". ²² כל אחד מארינו ימסור

היליה חלפ' ויום שובו של המשיח קרב. על כן הפסיקו את מעשי הרשע הנעים בחשכת הלילה, ועשו מעשים טובים וטהורים כפי שהחיים באור היום ציריכים לעשות. עליינו לחיות בצדוקות ולא להפקיר את עצמנו להאות בשרכנו: לא להשתכר, לא לזרות, לא לרכיב ולא לנקא. ²⁴ במקום זאת, לבשו את נוכחות הארון ישוע המשיח, ואל תתנו לעצמכם להחשוב על דרכיכם להשביע את התאות הרעות שלכם.

14 קיבל את האדם שאמנתו חלשה משלכם בשמה וחמיות. ואל תמתחו ביקורת על דעתינו והשקבותינו. ² זה מאמין שמותר לו לאכול כל דבר. ואילו זה שאמנתו חלשה הוא צמחוני. ³ מי שאוכל בשר אינו צריך לבו למי שאינו אוכל אותו, וממי שאינו אוכל אינו צריך לבו למי שאוכל, כי אלהים אוהב את כולנו במידה שווה! ⁴ מי אתה שתמתוח ביקורת על משרותו של אלהים? המאמין המשיחי הוא משרותו של אלהים. ורק לו הוא חייב דין וחשבון. הנה לאלהים לומר למאמין אם הוא נהוג כשרה או לא, ואם יש צורך, אלהים בהחלט יכול לתקן את דרכו. ⁵ יש אדם המכבד יום מסויים יותר מימים אחרים, ויש המכבד את כל הימים במידה שווה. כל אדם צריך להיות משוכנע במה שהוא מאמין. ⁶ כשם שאדם המעדיף לקדר ולה יום מסויים עוצה זאת לכבוד הארון, כך גם האוכל לאוכל לכבוד ה', כי הוא מודה לאלהים. מי שאינו אוכל - לכבוד ה' אינו אוכל, ונום הוא מודה לאלהים. ⁷ אין אנו אדונים לעצמנו, ואניינו חיים לעצמנו או מותים לפיה בחרתנו. ⁸ אם אנו חיים - אנו חיים לארון, ואם אנו מותים - אנו מותים לארון; בחינו ובמוחנו אנו שיכים לארון. ⁹ ישוע המשיח מות וקם לתחייה כדי שהיוה ארון על החיים ועל המוות. ¹⁰ אין לך זכות לשפט את מעשי אחיך או לבו לו. וכור, יום אחד כולנו עתידים להושפט לפני אלהים - לא לפני קנה-המידה שלנו, אלא לפני קנה-המידה שלך. ¹¹ כפי שת Cobb: "בי נשבעתי... כי לי תכרע כל ברך ותשבע כל לשון". ²² כל אחד מארינו ימסור

ונפלו עליו". כלומר, הגידופים של מהרפי אלוהים נפלו עליו. 4 כל אשר נכתב בכתביה הקודש לפני זמן רב, נכתב כדי למלמדנו סבלנות, לעודד ולנהם אותנו בתקווה אשר נמצא בהבטחות הכתובים. 5 והאלוהים אשר מעניק סבלנות ועידוד יועזר לכם להיות יחד בהתאם שלמה - כרצונו של ישוע המשיח, 6 כדי שוכלו נפה אחד נברך ונכבד את האלוהים אבי אדרונו יושע המשיח. 7 על כן קבלו איש את אחיו לקהילתכם בברכה ובחמיות, כמו שהמשיח קיבל אתכם. והתנהנות כזאת תביא כבוד לאלהים. 8 זכרו, יושע המשיח בא לעולם בתור משרות היהודים. כדי להראות לעולם כולו שאלהים מקימים את הבטחותיו לאבותינו. 9 המשיח בא לעולם נס כדי שהנוגים ייוושעו ויפארו את אלהים על-שם רחמיו עליהם. וזה כוונת הכתוב: "על כן אורך בניוים ה' ולשמד אומרה". 10 ועוד כתוב: "הרניינו, גויים, עם עמו". ובתחילה: "הלו את ה' כל נויים, שבחו ה' כל האומות". 11 וישיעו הנביא אמר: "זהה ביום ההוא שורש ישו אשר עומד לנש עמים, אליו גויים ידרשו". 12 מי יירtan שאלהי התקווה ימלא אתכם שמחה, שלום ושלוחה באמונותכם. כדי שבכוח רוח הקודש הופעתכם ודרך חיכם יקרינו תקווה. 13 אחיהם יקרים, אני בטוח שאתם חיים כיאה למאmins משיחיים. אני יודע שאתם נבונים, מלאי אהבה ומשנחים איש על רעהו כדי שלא לסתות מהדרך הנקונה. 14 בכל זאת, כדי לרענן את זיכרונכם, כתבתי לכם בהדרשה ובהעה בנוגע לדברים מסוימים, מושם החסר שהגעnik לי אלהים - 15 להיות שליחו של ישוע המשיח לנוים. בתקופή כהוניתו שליחו של המשיח עלי לבשר לנוים את בשורת האלוהים, ועל-ידיך להציגם לפניו כמנחה רצiosa ומקודשת ברוח הקודש. 16 על כן, הודות לשיע המשיח אני יכול להתנות מעת בשירותיו למען אלהים. 17 אני מזו לדבר בלבד מה שהמשיח עשה דרכו, שהביא את הנויים לאלהים על ידי המסר שלו.

הכסיילים והתמיימים.¹⁹ נאמנותכם לאדוננו ידועה בכל מקום, ועובדיה זאת משמחת אותו מארך. אני רוצה שתמיד תברילו בין טוב לרע, ושתתרחקו מכל דבר רע.²⁰ ואלוהי השלום יכני לרגלכם ב מהירה את השטן. ברכת ישוע המשיח אדוננו עליכם.²¹ חברים טימוטיאוס וקרובי משפחתי: לוקוס, יסון וסוסיפטרוס שלוחים לכם דרישת שלום.²² גם אני, טריטוס, הכותב מכתב זה בשם פולוס. מוסר לכם דרישת שלום.²³ ג'ויס – מארחוי ומארח הקהילה שנפנשת ב ביתו, שואל לשולם. וכן ארטוסטוס נוברא-העיר וקורטוס.²⁴ שלום לכלכם. ברכת ישוע המשיח אדוננו על כולכם. – אמן.²⁵ אני מפקוד אתכם בידי האלוהים אשר יכול להזק את אמונתכם, כפי שמבטיחה הבשורה וכפי שכבר אמרתי לכם. זאת תוכניתו של ה' לישועת הגויים, תוכנית שנשמרה בסוד מרירות העולם.^(αισηνιος g166)²⁶ אלום עתה, בדברי הנביאים ולפי מצוות ה', מהפרsuma בתשורה זו בכל מקום, ואנשים מכל העולם מאמינו במשיח ומציתים לו.^(αισηניאוס g166)²⁷ לאלהינו החכם האחד כל הבוד לעולמי עולמיים. על-ידי ישוע המשיח אדוננו. – אמן.^(αισηνιος g165)

בלב שמח וארענן את נשפי בחברתכם.³³ האלוהים המענק שלום יהיה עם כולכם. – אמן.

16 ברצוני להמליץ לפניכם על אהותנו היקרה פובי, העובדת בשירות הקהילה בקנברי.² היא עומדת לבקר אתכם בקרוב. ואני מבקש מכם שתקבלו בחמיימות ותעדורו לה בכל צרכיה, כי היא עוזרת למאמינים רבים וליבינויהם.³ מסרו דרישת שלום לפיריסקלה ועקבילס – חברי בעבודת המשיח,⁴ שסבירנו את חייהם למעןי. לא רק אני אסיך תורה להם, אלא כל קהילות הגויים.⁵ שאלו גם לשולם חברי הקהילה הנפנשים בבייהם. דרישת שלום לאפינטוס היוקר, שהיה המאמין המשיחי הראשון באסיה.⁶ דרישת שלום למרים שעשתה למעןכם רבות, ולקרובי משפחתי, אנדרו ניקוס וווניס, שהיו אסורים אליו בבית-הכלא. השנאים מכובדים מאד בין השלחים. ולמעשה האמינו במשיח לפני.⁸ דרישת שלום לאמנפליאס – יידרי ואחיו היוקר באמונה,⁹ לאסטכיס החביב, ולאורבנוס. חברנו הנאמן לאדון, ולבני-משפחתו של אריסטופולוס.¹¹ שאלו לשולם קרובי – הורדין, ולשלום המאמינים שבין בני ביתו של נריקוס.¹² דרישת שלום לטרופינה ולטרופסה, העובדות בשירות האדון, ולפריסי היקרה אשר عملה הרבה למען האדון.¹³ דרישת שלום לרופוס, אשר נבחר על-ידי האדון, ולאמו שהיתה לי כאם.¹⁴ שאלו לשולם אסונקריטוס, פליגון, הרמס, פטראוס, הרמיס והאחרים הנמצאים אתם.¹⁵ שאלו לשולם פילולונגוס, يولיא, נירוס ואחותו, אולימפוס וכל המאמינים אשר אתם.¹⁶ דרישת שלום לכמ כל קהילות המאמינים כאן. ברכו איש את רעהו בנשיקה קדושה.¹⁷ לסיום מכתבי ברצוני להזהירכם: התרחקו מהאנשים הנוראים לפילונגוס ולמחלוקות; הם מנסים לפתחות ולהכחיש אליכם, כדי להרחקכם מדבר ה' שהוא למדתם.¹⁸ אנשים אלה אינם משרותים את אדוננו ישוע המשיח. כי אם את עצםם. בלשון חנופה ובברבי חלקות הם מתעניים את

הראשונה אל-הקורנטיים

אל-הקורנטיים

שלא הטבלתי איש מכם. מלבד קריספוס וגויוס.¹⁵ כך שעצשו איש אינו יכול לטעון שנייטה להקים קהילה חדשה – “קהילת פולוס”.¹⁶ שכחתי להוסיף שהטבלתי גם את בני משפחתו של סטפנוס. אני זוכר שהטבלתי עוד מישחו.¹⁷ שכן המשיח לא שלח אותי להטבל, כי אם לבשר את דבר-אלוהים. אבל אפילו ההטבה שלי אינה נשמעת מוחכמת בזורה, מפני שאני משתמש במילים מסווכות ויפורות, ואף לא בReLUונות נשנים ומוסכמים. מחשש שאחליש וakahah את הכוח העצום שבברורה הפושטה של צלב המשיח.¹⁸ אני יודע היטב שהלא-אמינים חושבים את מותו של ישוע על הצלב לשוטה, אולם אנחנו, המאמינים שנשענו, יודעים שיזוג נברות אליהם.

¹⁹ כי אלוהים אמר: “אביך חכמת חכמים ובינה

ובונים אסטור”.²⁰ אלוהים העמיד באור מנוח את המלומדים, החוקרים, המדענים ומנהיגי העולם,

והוכיח שאין כל ערך לחכמתם.²¹ כי g165

אלוהים, בהכמתו הרבה, מנע بعد העולם מליהו שיע

באמצעות גאניות אנושית. אז בא והושיע את כל

מי שהאמין במושרטו, שהעולם כינה “מטופשת”.²²

הברורה נשמעת מטופשת ליהודים. כי הם דורשים

אות מהשימים כהוכחה לאmittot תוננה, ואילו היהוניים

מאמינים רק بما שתואם את הפילוסופיה שלהם –

במה שנראה מוחכם.²³ על כן כאשר אנחנו מבשרים

ישוע המשיח מטה כדי להושיע את כולן, היהודים

נעלבים, ואילו הגויים מבטלים את הברורה בנפנוף.

²⁴ אולם אלוהים פקח את עיניהם של בחורי מו בגין

היהודים והגויים, כדי שיראו כי המשיח הוא התגלמות

כוח היישועה של אלוהים: המשיח עצמו הוא מרכזו

וחוכנותו הנפלאה של אלוהים להושיע אותנו.²⁵

תוכניתו “מטופשת” זו של אלוהים מוחכמת בהרבה מהתוכנית הנאנית ביותר של בני-האדם. ואלהם

ב”חולשתו” – מות ישוע על הצלב – חזק הרבה יותר מכל אדם.²⁶ בודאי שמתם לב, אחיהם יקרים. רק

פעמים מכם בעלי מושרות חשובות ועמדות- מפתח,

שליחו של ישוע המשיח, ומאת סוסתניאס אחינו.² אל המאמינים המשיחיים בקורינתוס. שקרואו על-ידי אלוהים להיות לו לעם בזכות ישוע המשיח, ועל כל המאמינים המשיחיים באשר הם: אל כל מי שמאמין באמת ובתמים בישוע המשיח אדוננו.³ אלהינו ואדוננו יברך אתכם בכל ברכותיו ויעניק לכם שלום, שלוה ומנוחה.⁴ איני חדל להודות לאלהים על כל המהנות הנפלאות שהענק לך לכם מושם שאתה שיכים לו;⁵ והוא העשיר את חייכם בתוכן ובכל דבר טוב. עוז לך בכל אומר, אף העניק לךם הבנה מלאה של האמת.⁶ אמרתוי לך מראש שהמשיח יעשה כל זאת למעןכם, ואתם רואים שהוא באמת רצונו. ברכות אלה ניתנו לךם לשך הזמן שאתה עשה;⁷ כתעת לא חסר לך דבר; קובלתם את כל הברכות, המתנות הרוחניות ואת הכוח למלא את רצונו. ברכות אלה ניתנו לךם לשך הזמן שאתה מצפים לשובו של ישוע המשיח אדוננו.⁸ המשיח יתמיד לעוזר לךם להיות טהורים ונקיים מחתא ביום שובו,⁹ שכן אלוהים מקים תמיד את הבתחותינו, והרי הוא עצמו קרא לךם להתחבר עם בנו ישוע המשיח.¹⁰ אחיהם יקרים, אני מתהנן לפניכם בשם ישוע המשיח אדוננו: הפסיקו את המריבות והוויכוחים!¹¹ עלייכם להזות באהבה ובשלום כדי שלא יהיה פילוגים בקהלת. אני מבקש מכם, أنا, ותרו איש לרעהו, היו בעלי דעה אחת ומטרה אחת. בנו ביתה של כלואה סיפרו לי על המריבות והוויכוחים שלכם.¹² זה אומר: “אני بعد פולוס! זהה אומר”: “אני بعد אפולוס! אוּאַנְיָה בעד כיַפָּא (פטרוס)! וויש הטוענים כי הם בלבד תלמידיו האמתיים של ישוע המשיח.”¹³ וכך אתם מחלקים את המשיח לחלקם רבים. אך האם אני, פולוס, נצלבתי בעד חטאיכם? או האם מישחו מכם נתבל בשמי?¹⁴ אני מודה לאלהים

לאוהביו".¹⁰ אבל אנחנו יודעים מה הם הדברים הנפלאים האלה, כי אלוהים שלח את רוחו לנחלות לנו, והרוח חוקר, מבקר הכל ומלחה לנו את סודותינו ה深刻的ים והנפלאים של אלוהים. ¹¹ איש אין יודע מה הוא שוכן אָדָם אחר, מלבד רוח האָדָם שבו עצמו; ואיש אין יכול לדעת מה הוא שוכן אלוהים, מלבד רוח הקודש.¹² ואלוהים לא נתן לנו את רוח העולם, כי אם את רוחו שלו – את רוח הקודש, כדי שיגלה לנו מahan המוגנות הנפלאות שהעניק לנו ה' ברוב הסדרו, ובאילו ברכות ברך אותנו.¹³ איןנו מספרים לכם על כך במילויים שלנו, אלא במילויים של רוח הקודש. כלומר, אנו משתמשים במילויים מרוח הקודש כדי להסביר דברים רוחניים.¹⁴ אולם מי שאינו מאמין במשיח, איןנו מסוגל להבין את דברי רוח הקודש, והם נשמעים לו מטופשים למדוי. כי רק מי שוכן בו רוח זו מסוגל להבין דברים רוחניים.¹⁵ ואילו האדם הרוחני – זה שרוח הקדש שוכן בו – בוחן וחוקר כל דבר, בעוד שהוא עצמו אינו נבחן ואני נידון על-ידי איש. הוא יכול להבין את המשמעות של כל דבר, אולם איש אין יכול לאמוד ולשפוט אותו.¹⁶ ועוד תשאלו: איך יכול המאמין להבין הכל, הרי אין הוא מסוגל לזכור את מחשבותיו של אלוהים או לשוחח איתו על כך? התשובה היא: אנחנו, המאמינים, יודעים את מחשבותיו של אלוהים, מפני שרוח המשיח שוכן בנו.

3 אחיהם יקרים, צר לי מאד שלא יכולתי לפנות אליכם כאל מאמינים מבוגרים המלאים ברוח הקודש, אלא רק כאל תינוקות באמונה, שאין הולכים אחרי האדון ישוע אלא אחרי תשיקותיהם.² נתתי לכם חלב, כי לא יכולתם ללווס ולעכל מזון מוצק. אני עדין צריך לחשוף אתכם חלב.³ כי עודכם תינוקות רכים באמונה, שנשלטים על-ידי תשיקותיכם ולא על-ידי אלוהים. הקנהה, המריבות והפילונים מוכחים שטרם התבגרתם, ושאתם עדין תינוקות קטנים ועקבנים. למעשה איןכם מתגהנים כלל כנהוג

בעלי כוח השפעה או בעלי ממון.²⁷ כי אלוהים בחדר מתחכון ברעונות השעלום החושב למטופשים וחסרי-ערך, כדי לבייש את חמי העולם. ²⁸ הוא כהר בתוכנית שנדארת חסרת כל ערך בעני העולם, והשתמש בה להשפיל עד עperf את האנשים החכמים ביותר,²⁹ כדי שאף אחד לא יתפאר לפני ה'. ³⁰ שכן אלוהים לבדוק נתן לנו את החיים דרך ישוע המשיח. המשיח הוא שהציג לפניו את תוכנית ה' לשועתנו, והוא שעשה אותנו רצויים לה', והוא שקרב אותנו לאלהים, טירח וקידש אותנו, והזכיר את עצמו למוחות כדי להעניק לנו את ישועתנו.³¹ משום כך علينا להונן לפני הכתוב: "המחallel יתהיל בה".

2 אחיהם יקרים, כאשר באתי לספר לכם בפעם הראשונה את בשורת אלוהים, לא השתמשתי במילים יפות ונשגבות, ולא העלית רעיון נאוני כלשהו.² שכן החלתו לספר לכם רק על אודות ישוע המשיח ומותו על הצלב.³ באתי אליכם בחולשה, בפחד ובຽודה,⁴ ודברי היו ברורים למדוי. לא ניסיתי לפתח אתכם בלשון חלקה, אבל רוח הקדש חיק את דברי והוכיח לכל השומעים שאכן אלה הם דברי אלוהים.⁵ עשית זאת מושם שלא רציתו שאמנתכם תהיה מבוססת על חכמה בני-אדם. אלא על כוחו של אלוהים.⁶ אך בהימצא בין המבוגרים יותר באמונה, אני משתמש במילים בעלות משמעות עמוקה יותר – במילות חוכמה, לא חכמת העולם הזה, ולא חכמתה המקובלת אצל גורדי העולם זהה שדרנים נגור לאבדון.⁷ אלה הן מילות חכמתה הניתנת לאבדון, והמשמעות על תוכנותו הנפלאה של על-ידי אלוהים, והמשמעות על תוכנותו המרומי השמיים. עד לפני זמן-מה הייתה תוכנות זאת בנדר סוד, אף כי תוכנה למשמעותנו עוד לפני בראית העולם.⁸ אבל "חכמי העולם" לא הבינו זאת, כי אילו הבינו, לא היו צולבים את אדון הכבود.^(aiōn ḡtōn h̄ēsōn) ⁹ לכך התכוון הפסוק בישעהו: "עין לא ראתה, ואוזן לא שמעה, ולא עלה על לב אדם את הchein האלהים

למאמינים מישיחים. 4 מה פתאום אתם מותווים על השאלה: מי חשוב יותר, אפולוס או אני? הרי אתם מפליגים את הקהילה, והתנהנו אתכם מוכיחה שככל לא נדלחם באמונתכם. 5 מה הוויכוח עלי ועל אפולוס? מי אנחנו? אנחנו בסך הכל משרתי אלוהים; לכל אחד מאיינו מעלה וחסרון משלו, ואנו הבנוו לכם את דבר המשיח. 6 תפקיים היה לזרע בלבכם את דבר-אלוהים. ותפקיים של אפולוס היה להשkont וلطפה. אך אלוהים לבדו הצמיה את אשר נרע בלבכם. 7 תפקיים של הזורע או של המשקה אין החשוב ביותר; תפקיים של אלוהים הוא החשוב ביותר, כי הוא מצמיה ומגדל. 8 אף כי אפולוס ואני

את חכמת אלוהים ולהחכים באמונות. (און 165, ג' 19)

שכן חכמת העולם הזה מטופשת בענייה, ככתוב בספר איוב: "אלוהים לכדר את החכמים בערמות". 20 ובספר תהילים כתוב: "ה' יודע מהחשבות החכמים, כי המה הבל". 21 על כן אל תחפאו במעשהיך אדם, כי אלוהים נתן לכם את הכל. 22 והוא נתן לכם את פולוס, אפולוס וכיפא כדי שייעזרו לכם. הוא העמיד לרשותכם ולשירותכם את העולם כולו, אפילו את החיים ואת המות! הוא נתן לכם את כל ההווה וכל העתיד - הכל שיקד לכם. 23 אתם שיכים למשיח והמשיח שיקד לאלהים.

4 היו רוצה שתהייחסו אל אפולוס ואלי כל משרתי המשיח שהופקדו בידם סודות ה. 2 ומשרה נאמן ניכר בנכונותו לבצע את כל דברי אדוני. 3 לא אכפת לי אם אתם חושבים אותו למשרת טוב או לא; בנוша זה אני סומך אפילו על כושר השיפוט של עצמו. 4 מצפוני אמנים נקי ושקט. אך עובדה זאת אינה הכוחה מספקת. רק אלהים יכול לבדוק אותה ולשפט. 5 לכן אל תמהרו להסיק מסקנות אם אדם זה או אחר הוא משרת טוב או לא; חכו לשובו של אדוננו. בכווא של האדון ישוע הוא יחשוף את האופי האמתי של כל אחד מאננו, וכולם ידעו מה הנייע אורגנו לשורת את האדון. באותו מעמד יעניך אלהים שבחים לכל אחד לפי עבודתו. 6 נתתי לכם כדוגמה את אפולוס ואוותי, מפני שרציתו להרגיש את כוונתי: אל תפלבו בין המתאימים! אל התנסהו אחד על השני בשם שליח מסויים. 7 מודיעו אתם מתנאים כל-כך? האם יש בידכם דבר-מה שלא ניתן לכם על-ידי אלהים? ואם כל מה שיש לכם בא מלאוהים, מודיעו את מתהנים אנשים חשובים. כאלו כל מה שיש לכם הוא הייש פרשי ובעלדי שלכם? 8 אתם חשובים שכבר קיבלתם את כל המזון הרוחני הדרוש לכם. אתם מרצו ממצבכם הרוחני; התרתם את עצמכם למלכים בשעה שהיינו רוחקים מכם. הלוואי שבאמת

עובדים יחד למען אותה מטרה, כל אחד מאיינו בנפרד קיבל מלאוהים את הנמול על عملו הקשה. 9 אנחנו רקס כלים ומכשירים ביד אלהים. אתם שדה אלהים ולא שדרנו; אתם בניין אלהים ולא בניינו. 10 ברוב חסדו לימד אותו אלהים את מלאכת הבניה. אני הנהנתי את היסוד, ואפולוס בנה עליו. על כל אחד להיזהר מואוד איך ובמה הוא בונה על היסוד. 11 איש אינו יכול להגניח יסוד אחר מלבד זה שהוא הנהנו - ישוע המשיח! 12 כל אחד יכול לבנות על היסוד בחומרים שונים: זהב, כסף, אבני יקרות, ויש הבוחרים לבנות בעץ, בחצר ואילו בקש! 13 ביום-הדין עבורתו של כל בונה תיבחן באש, וה מבחין גילה באיזה חומר השתמש הבונה, וויה מאmix השקייע בבנייה. 14 כל מי שבנה בחומר חזק, הבית שבנה יישרפ באש. אובדן תהיה נדולה, והוא עצמו יינצל בקושי, כמו אוד המוצל משvipה. 15 אבל אם יציב ועמיד בפני אש, יקבל את שכרו. 16 האם איןכם מבנים שכולכם יחד מהווים את ביתו של אלהים, ומשום כך רוח הקודש השוכן בכם שוכןamus בבית אלהים? 17 אלהים יעניש את כל מי שמלכלך ומטעמא את ביתו, כי בית אלהים הוא טהור ודרושים, ואתם בית אלהים! 18 אל תשלו את עצמכם. החושב את עצמו לחכם ופיקח במושני העולם הזה,

היויתם מלכים בעני ה', כי אוי יכולנו למלך ייחד. ⁹
 לעיתים קרובות אני חושב שאלהים העמיד אותנו. השילוחים. בסוף השורה: אנו מוצנים לראווה לפני העולם ולפני המלכים כאסירים שנידונו למוות.

¹⁰ אתם טוענים כי האמונה עשתה אותנו לטיפשים. ואילו אתם חכמים נדולים! אנחנו חלשים ואילו אתם חוקים נאוד! אנחנו נקלים ואתם מכובדים. טדי לכם שעדר לרגע זה אנו רעבים. צמאים. ללא בנדים חמימים. ללא בית משלנו ונורקים ממוקם למקום.

¹¹ הרוחינו את לחמנו בעמל-כפיים. ברכנו את מי שקיים אותנו, התיחסנו בסבלנות לאלה שפנו לנו. ¹² דיברנו בשקט כשחרפו אותנו והעלינו עליות. למרות הכלול, עד לרגע זה מתיחסים אלינו כולם כאלו טינופת ואשפה. ¹³ אני כותב זאת כדי לביש אתכם. אלא כדי להזהירכם וליעץ לכם כילדים אהובים. ¹⁴ אנשים רבים מסוגלים ללמד אתכם את דבר אלוהים. אך זכרו שאנו לבדי דואג לכם כאב, שהרי אני הדרתי אתכם אל המשיח בספרי לכם את הבשורה. ¹⁵ משום כך אני מבקש מכם,安娜, קחו דוגמה ממוני. ¹⁶ אני שולח אליכם את טימותיכם כדי שיעזר לכם לעשות זאת. גם אותו הדרתי אל הארון: הוא בני האהוב והאנמן באמונה, והוא יזכיר לכם מה שאני מלמד בכל הקיילות בהן אני מבקר. ¹⁷ אני יודע כי יש ביןיכם אלה החשבים בטעות שאני פוחד לבוא ולדבר אתכם פנים אל פנים. ומחשבה זאת מכניתה בהם נאותה. ¹⁸ אבל אל תדאגו: אם ירצה ה' אבאו אליכם בקרוב, ואז ייווכח לדעתם אם הנאותנים האלה הם סתם דברנים נדולים. או אם הם באמת מלאים בכוח אלוהים. ¹⁹ מלכחות אלוהים אינה מבוססת על דברורים, כי אם על מעשים נבורות אלוהים. ²⁰ ומה אתם מעדיפים, שאבוא אליכם עם שוט או באהבה וביד רכה?

6 כיצד אתם מביאים את מריבותכם לבית-המשפט
 ומבקשים מן הלא-אמינים לשפט בינויכם? מדובר אינכם מבקשים מן המאמינים להוציא את הצדקה יחסית-מין עם אשת אביו! אפילו הגויים אינם עושים

5 כולם מדברים על המעשים הנוראים המתרחשים אצלכם. שמעתי שאחד האנשים בקהלתכם מקיים לא/or? ² הרי אתם יודעים כי יבוא יום שאנחנו

המאמנים, נשפטו את העולם ונשלוט בו. אם כן מודע אינכם מסוגלים לפתור בעצמכם בעיות קשות אלה? 3 האם אינכם יודעים שנשפטו אפילו את המלאכים בשםיכם? לכן מן הראו שתוכלו לפתור את בעיותיכם אתם בעולם הזה. 4 מודיעו את מהפחים את הצדק אצל האדמאמים? 5 התבישיו לכם! האין בינוים אדם נבון חמסיגלי ליישב את הבעיות האלה, לפני שמאמין אחד יתבע את אחיו לדין לפני לא מאמנים? 7 ההוננות כוותה היא בושה וחרפה! מודיעו שלא תניחו לעצמכם להיות הנעלבים, המרומים או הנפנעים? 8 במקומות להונן לך.

7 ביקשתם ממי להונן לרעון: מوطב לאיש להימנע מיחסים עם אשתו. 2 אך משום הוננות והתאות הרובצות בסביבה, כדי לאיש ולאישה לקיים ויחסים ביחד. 3 על הבעל לחתת לאשתו את כל הזכיות היחיד. 4 כי לאישה נשואה אין כבר זכות המגניות לה כאישה נשואה, ועל האישה לחתת אותן זכויות לבעה. 5 ככל נשואה אין זכות בלעדית על גופה, כי גופה בלבד היא גופה – נם לבעה יש זכות על גופה, אף לבעל כבר אין זכות בלעדית על גופה, כי גופה גם נם לאשתו. 6 ככל אל תמנעו את עצמכם זה מזו, אלא אם שニיכם החלתתם להימנע מקיום יהיסרמן למשך זמן מוגבל, כדי שתוכלו להקדיש את עצמכם לחפילה. במרקחה כזה, מיד עם תום הזמן המוגבל לחפילה. אנו אומר זאת בדרך של דרשת, ולא על סיפוקה. 7 מצדדי, הלוואי שכולם יכולתם בדרך של פקודתך. 8 אנו פונה אל הרוקים ועל האלמנות: הוא נותן במרגה את היכולת להישאר רוק(ה) ומואשור(ה). 9 אנו פונה אל הרוקים ועל האלמנות: אם אתם יכולים, מوطב שלא תינשא, כמווני. אולם אנו שונאים מאוד לחיות ללא נשואים. כמווני. אנו מושגנו מושגנו איש מרעהו. לאחד נתן אלוהים אישת במתנה, ולשני איש אונתת שעלינו לאכול מעל הדרוש לנו. אל המשל את עניין האכילה: אלוהים נתן לנו תאבורן לאכול ומערכת-עיכול לעכל את המזון, אולם אין זאת אומרת שעליינו לאכול מעל הדרוש לנו. אל שתתעבדו לאכילה, כי יבוא יום שאלוהים ייקח נם את העניין הזה. אין שום הצדקה לנונת ולניאוף! לא לשם כך נברא גופנו: גופנו נברא למען המשיח, והוא רוצה למלא אותו ברוחו. 10 אלוהים יקים אותנו מן המתים בכוחו העצום, כמו שהקים את אדוננו ישוע המשיח. 11 האם אינכם מבינו שוגפים הם איברי המשיח? האם יכול אני להיות חלק מגוף המשיח, ובאותו זמן לקיים

7 ביקשתם ממי להונן לרעון: מوطב לאיש להימנע מיחסים עם אשתו. 2 אך משום הוננות והתאות הרובצות בסביבה, כדי לאיש ולאישה לקיים ויחסים ביחד. 3 על הבעל לחתת לאשתו את כל הזכיות היחיד. 4 כי לאישה נשואה אין כבר זכות המגניות לה כאישה נשואה, ועל האישה לחתת אותן זכויות לבעה. 5 ככל נשואה אין זכות בלעדית על גופה, כי גופה וגם נם לאשתו. 6 ככל אל תמנעו את עצמכם זה מזו, אלא אם שニיכם החלתתם להימנע מקיום יהיסרמן למשך זמן מוגבל, כדי שתוכלו להקדיש את עצמכם לחפילה. במרקחה כזה, מיד עם תום הזמן המוגבל לחפילה. אנו אומר זאת בדרך של דרשת, ולא על סיפוקה. 7 מצדדי, הלוואי שכולם יכולתם בדרך של פקודתך. 8 אנו פונה אל הרוקים ועל האלמנות: הוא נותן במרגה את היכולת להישאר רוק(ה) ומואשור(ה). 9 אנו פונה אל הרוקים ועל האלמנות: אם אתם יכולים, מوطב שלא תינשא, כמווני. אולם אנו שונאים מאוד לחיות ללא נשואים. כמווני. אנו מושגנו מושגנו איש מרעהו. לאחד נתן אלוהים אישת במתנה, ולשני איש אונתת שעלינו לאכול מעל הדרוש לנו. אל המשל את עניין האכילה: אלוהים נתן לנו תאבורן לאכול ומערכת-עיכול לעכל את המזון, אולם אין זאת אומרת שעליינו לאכול מעל הדרוש לנו. אל שתתעבדו לאכילה, כי יבוא יום שאלוהים ייקח נם את העניין הזה. אין שום הצדקה לנונת ולניאוף! לא לשם כך נברא גופנו: גופנו נברא למען המשיח, והוא רוצה למלא אותו ברוחו. 10 אלוהים יקים אותנו מן המתים בכוחו העצום, כמו שהקים את אדוננו ישוע המשיח. 11 האם אינכם מבינו שוגפים הם איברי המשיח? האם יכול אני להיות חלק מגוף המשיח, ובאותו זמן לקיים

ומשם כך אל תשתעבדו לבניר-אדם. 24 כן, אחים יקרים. לא משנה באיזה מצב היום או באיזו משרה עבדתם, כאשר האדון קורא לכם: היישארו במקומכם. כי עכשו האדון אתכם לחזקכם ולעזר לכם. 25 בתשובה לשאלתכם השניה, האם מותר לบทולות להינשא? אין לי הוראה מיוחדת מהאדון. אך מurther שהעניק לי מתבונתו והוא סומך עלי, אשמה להזות את דעתך. 26 בשל הבעיות והצורות הבאות עליינו אני חושב כי מוטב לא להינשא. 27 מובן שהנשואים אינם צרכיים להתרנש מסיבה זו, אך מי שטרם נישא – שלא ימהר עכשו. 28 אם הגברים רוצחים בכל זאת להינשא עכשו, מותר להם; ואם הבהירות רוצחות להינשא עתה – אין זה חטא! העניין הוא שהנשואים נורמים לביעות נוספות. והוא, היהתי רוצה למןוע מכם כתבת בעיות אלה. 29 עלינו לזכור תמיד שזמננו עלי אדרמות קצר מאד. לכן על הגברים הנשואים להיות חופשים למען האדון, כפיו שאים ונשואים כלל. 30 אסור שאושר, נכסים או צער ימנעו بعد איש מלשרת את האדון. 31 על העוסקים בענייני העולם להיזהר שלא לש��ו בו עמק מדי, כי צורת הדברים בעולם משתנה במהירות. 32 ברצוני שתהייו חופשיים מדראה בכל מעשיכם. הרוקן יכול לבלוט את חייו בעבודת האדון ובמאמץ למצוא-חן בעיניו. 33 בעוד שגבר נשוי רואן תחילת למלא את חובתו לאשתו, ואין הוא יכול להקדיש את עצמו לאדון כראוי: תשומת לבו מחולקת. 34 גם לאישה הנושא יש את אותן הבעיות. הרוקנה משתדרת למצוא-חן בעין האדון בכל מעשה, ושומרת על טוהר נופה ורוחה; ואילו היאישה הנושא טרודה בעיבות משק הבית, ועליה לשרת את בעלה ולהשתדר למצוא-חן בעיניו. 35 אני מנסה למןוע בערכם מלהינשא; אני מנסה לעוזר לכם. היהתי רוצה שתבחרו בדרך הטובה והיעילה ביותר לשרת את האדון. 36 אם מישחו איןו יכול להתגבר על תשוקתו והוא מרגנש צורך להינשא. מותר לו – אין זה חטא. 37 אך מי שיש לו כוח לא אם היא מעדיפה להיפרד מבעלה אסור לה להינשא לאחר, אבל מותר לה לחזור לבעלה הראשון. גם לבעל אסור לנרש את אשתו. 22 ברצוני להוסיף כמה הצעות משלו. אין אלה מצוות ישירות מהאדון, אך הן נראהות צודקות בעיני: אם מאמין משיחי כבר נשוי לאישה שנייה מאמינה, וברצונו להמשיך להיות אותה, אסור לו לעזוב אותה או לנרשה. 23 אם מאמין משיחית נשואה לבעל שאינו מאמין, וברצונו להמשיך להיות אותה, אסור לה לעזוב אותו. 24 כי האישה המאמינה מביאה קדושה לנישואין. והבעל המאמין מביא אותה קדושה לנישואין. אחרת, ילדיכם לא יהיו קדושים. אך כתם קדושים. 25 אולם אם הבעל או האישה שאינם מאמינים רוצחים להיפרד – מותר לכם להיפרד מהם. במקורה כזו, בן הזוג המאמין אינו צריך לדרש מהשני להישאר, כי אלהים רוצה שלדיו יהיה בשלום. 26 אחרי הכל, מניין לכן לדעת אם בעליכן יבואו לידי אמונה או לא? ואותו הדבר אמרו לגבי הבעלים המאמינים ונשותיהם. 27 החשוב הוא שככל אחד ישמח בחילקו וייהו מרוצה במצב של אלהים בחר עבורי – נשוי או לא נשוי. זה די מצוי לכל הקהילות. 28 מי שנימול לפניו בואו לאמונה לא צריך להתחתרט כל כך: מי שלא נימול לפניו בואו לאמונה, לא צריך לעשות עכשו ברית-AMILAH. 29 כי המילה אינה חשובה. החשוב הוא לשמור את מצוות האלוהים. 20 בדרך כלל על כל אחד להישאר באותו מעמד שבו היה כשבא לידי אמונה. 21 האם אתה עבר? אל תתלונן. אך אם יש לך הודהנות לצאת לחופשי – אל תחמיין אותה! 22 אם אתה עבר והאדון קורא לך, אל תשכח שהמשיח שיחזר אותך מהשעבוד לחטא; אם האדון קורא לך ואתה בזחוריין, אל תשכח שהמשיח שיחזר אותך משעבוד לחטא; אם האדון קורא לך ואתה בזחוריין, אל תשכח שמעתת הינך עבר המשיח. 23 אתם שייכים למשיח, כי הוא קנה אתכם במחיר יקר.

וכך, לאחר שאתה יודע כי מותר לך לאכול מזון זה, תגרום נזק רוחני רב לך בעקבות חלש. (שאינו יודע יותר לא להינsha).³⁸ האישה קשורה לבעלת כל עוד הוא חי; אם בעלה נפטר היה רשאית להינsha שנית – אבל רק למאמין משיחי!³⁹ אך לדעתו היה תהיה מאושרת יותר אם לא תינsha בשנית, וחושבי שאין זו דעתך בלבד, אלא גם רצון רוח הקדש השוכן בך.

אני רוצה להזכיר.⁴⁰ (עמ' 165)

9 האם אני אדם חופשי? האם אני שליח האדון? האם לא רأית את האדון יושב במושיע? האם לא אני הבאת אתכם לאמונה במשיח? אולי לא נשלחו אליו אנשים אחרים. אך לא ספק נשלחו אליכם, שהרי אתם לא מונהה במשיח באמצעותם. ³ וזהו תשובי מה שחשב שהוא יודע את התשובה לבעה זו. אך דעו לכם שחשיבות עצם ריק מוסיפה לנו גאותה, ואילו כדי לבנות את הקהילה אנו זוקים לאהבה ולא לנאותה. ² אדם ש ח |ושב שהוא יודע את כל התשובות רק מוכיח את בריאותו. ³ ואילו אדם האוהב את אלוהים באמתו, מוכין תמיד לשמעו בקולו ולהקשיב לדבריו, ובכך ניכר בו חותם אלוהים. ⁴ באשר לעצם השאלה אם מותר לנו לאכול מזון שהוקרב לאלים, כולנו יודעים שאילן אינו אל אמיתי, וכי יש רק אל אחד ויחיד. ⁵ יש אנשים המאמינים בקיומם של אלים רבים בשםיהם ובארץ. ⁶ אבל אנחנו יודעים שיש רק אל אחד – הלא הוא אבינו שבשמים. אשר בראשת הכל והבר בנו להיות ילדיו; ויש רק אדון אחד – הלא הוא יושע המשיח, אשר עשה את הכל ואף העניק לנו את חיינו. ⁷ מאמינים רבים עדין אינם מבינים זאת. הם תמיד חשבו את האלים לצורדים חיים, ומשום כך חשבו כי המזון שהוקרב לאלים הוקרב לאל חיו אמיתי. ⁸ מיסיבה זאת מציק להם מצפונים בשעה שהם אוכלים מזון זה. ⁹ לאלו שאינם זה משנה אם אנו אוכלים צריכים לקבל תמיכה כלכלית מלאה המנצלים את שירוחיהם. גם לחורש וגם ל��וצר מניע שכר מהיבול. ¹⁰ אנחנו ורענו בלבכם זרע רוחני. האם אנו מנזימים בכספיו בתמורה מעט מזון ובנדדים? ¹¹ אתם מספקים מזון ובגדים לשליהים האחרים המלמדים אתכם. ואתם נוהגים כהלכה, אך אין

להונsha ומחייבים שאין לו צורך בנושאים. החלטת החלטה לבונה מאוד. ³⁸ מסקנה: טוב להינsha. אך טוב יותר לא להינsha. ³⁹ האישה קשורה לבעלת כל עוד הוא חי; אם בעלה נפטר היה רשאית להינsha שנית – אבל רק למאמין משיחי!⁴⁰ אך לדעתו היה תהיה מאושרת יותר אם לא תינsha בשנית, וחושבי שאין זו דעתך בלבד, אלא גם רצון רוח הקדש השוכן בך.

8 שלחכם הבאה הייתה בנוגע לאכילת מזון שהוקרב לאלים. כל אחד מככם חושב שהוא לבבו יודע את התשובה לבעה זו. אך דעו לכם שחשיבות עצם ריק מוסיפה לנו גאותה, ואילו כדי לבנות את הקהילה אנו זוקים לאהבה ולא לנאותה. ² אדם ש ח |ושב שהוא יודע את כל התשובות רק מוכיח את בריאותו. ³ ואילו אדם האוהב את אלוהים באמתו, מוכין תמיד לשמעו בקולו ולהקשיב לדבריו, ובכך ניכר בו חותם אלוהים. ⁴ באשר לעצם השאלה אם מותר לנו לאכול מזון שהוקרב לאלים, כולנו יודעים שאילן אינו אל אמיתי, וכי יש רק אל אחד ויחיד. ⁵ יש אנשים המאמינים בקיומם של אלים רבים בשםיהם ובארץ. ⁶ אבל אנחנו יודעים שיש רק אל אחד – הלא הוא אבינו שבשמים. אשר בראשת הכל והבר בנו להיות ילדיו; ויש רק אדון אחד – הלא הוא יושע המשיח, אשר עשה את הכל ואף העניק לנו את חיינו. ⁷ מאמינים רבים עדין אינם מבינים זאת. הם תמיד חשבו את האלים לצורדים חיים, ומשום כך חשבו כי המזון שהוקרב לאלים הוקרב לאל חיו אמיתי. ⁸ מיסיבה זאת מציק להם מצפונים בשעה שהם אוכלים מזון זה. ⁹ לאלו שאינם זה משנה אם אנו אוכלים צריכים לקבל תמיכה כלכלית מלאה המנצלים את שירוחיהם. גם לחורש וגם ל��וצר מניע שכר להונsha גורעת מאייננו. ¹⁰ אך היזהרו שהרשות שיש לכם לאכול לא תהיה מכשול למאמין אחר שמצפונו חלש משלכם. ¹¹ כי אם החושב שאסור לאכול מזון כזה עלול לראותך סודר בבית-אללים. וכן הוא יאזור אומץ ויאכל מזון זה. אך מצפונו י칙ך לו. ¹²

מושם כך הם מנהיגים לי לעזר להם. אתם רואים
שאני משחרל למצוות מכנה משותף עם כל אחד, כדי
שאוכל בספר לו על המשיח. וכך יוכל להיוועש.²³
מדוע אני טורח כל-כך? – כדי שבני-האדם ישמעו
את הבשורה, וכדי שאני עצמי אתריך כאשר אראה
אתם באים לאמונה במשיח. ²⁴ יודע לכם שבכל
מרוץ יש מתחדים רבים. אבל רק אחד מנצח וזכה
בפרס. רצונם אתכם כך במטרה לזכות בפרס.²⁵ אם
ברצונכם לנצח בתחרויות, עלייכם להתחש לעצמכם.
ולשכוח את כל מה שעלול להפריע לכם במרוץ.
²⁶ לכן אני רץ ישר למטרה, ולכל צעד קידמה יש
משמעות גודלה. אני נלחם כדי לנצח. אני מתייחס
למרוץ ברצינות רבה ובכובד ראש. ²⁷ אני מחשיך
על גוף ככל הספורטאים – אני מאמין לעשות מה
שהוא צריך ולא מה שהוא רוצה. אחרת אני חושש
שמא. לאחר שהחטפתי לאחרים. אני עצמי אפסל ולא
אוכל להשתקף במרוץ.

10 אחים יקרים. אל תשכח מה קרה עם ישראל
במדבר לפניו שנים רבות. אלוהים שלח לפניהם
את הענן, אשר שימש להם מורה-דרך, וכולם חזו
בשלום את ים-סוף. ² כל אחד מהם נטבל בים ובגען
למשה מנהיגים. ³ הם אכלו את האוכל שסיפק להם ה'
בדרכ עלי-טבעית. ⁴ ושותו מהסלע הרוחני שליווה
אותם בכל מסעם. סלע זה היה המשיח! ⁵ ולמרות
נפלוות אלה לא שמעו רביהם מהם בקול אלוהים,
ולכן הענישם והשמידם במדבר. ⁶ מקרה זה משמש
לנו לך ואחרה שאסור לנו לשאוף כמוותם למשיים
רעיים. ⁷ ווסף לא לעבוד את האלילים כמו אחדים
מהם. הכתובים מספרים לנו שהאנשים אכלו, שתו
ורקדו בשעה שהשתחו לעגל הזהב. ⁸ אנו יכולים
ללמוד לך נספה: אחדים מהנבראים בקרב העם
קיימו יחסים עם נשים זרות, ומשום כך ה' הענישם
והשميد 23,000 מהם ביום אחד!⁹ אל תעמידו
בניסיון את סבלנותו של אלוהים. כמו בני-ישראל,
כי ה' שלח נחשים ארסיים שיחרגו בהם. ¹⁰ אל

וכותנו גדרולה משליהם? למורות זאת מעולם לא ניצלו
זכות זאת, אלא סייפנו בעצמנו את כל צרכינו ללא
עורחכם. מעולם לא דרשו תמורה, מחשש שבגלל
דרישה זאת תפיסקו את התעניינותכם בכשרות
המשיח שהבאנו לכם. ¹¹ האם איןכם יודעים שאלוהים
שهم צריכים מבין המנהות שהוקרכו לאלהיהם?
נש משרתי המזבח מקבלים חלק מהמזון המוקרב
לה. ¹² באותה דרך ציווה אלוהים שמתייפי הבשורה
יקבלו תמייה מהশומעים. ¹³ ובכל זאת, מעולם לא
ביקשתי מכם אנוראה אהה! ונעם עכשו אני מנסה
לרמו לכם במכחבי שברצוניו לקבל מהווים והלאה
את המנייע לי. למשעה אני מעדיף לנועם ברגע, מאשר
לאבד את הסיפוק והתנהנה שיש לי מכך שאני מלמד
אתכם חינוך. לא כל תשלום או תמורה. ¹⁴ אין לי
סיבה להחפкар בהטפת הבשורה. שכן זה הותי
ואוי לי אם לא אבהיר אותה. ¹⁵ אילו הייתה מתנדבת
מרצוני לשרת את האדון. אולי היה האדון מעניק לי
שכר מיוחד. אך מצבו שונה: אלוהים עצמו בחר בי
והפקיד בידי את הבשורה, ומשום כך אין לי בירירה.
¹⁶ מהו שכריו בנסיבות אלה? שכריו הוא השמחה
והסיפוק שאני מקבל מההפצת הבשורה בחינוך. לא
כל גמול ומבלוי לדודוש משחו בחזרה. ¹⁷ למצב
זה יש יתרון חשוב מאוד: אני חייב לדבר לאיש, כי
איש אינו משלם לי שכר. ובכל זאת בחירתו מרצוני
החופשי להיות עבד לכלום. כדי שאוכל להביא את
בני-האדם לאמונה במשיח. ¹⁸ עם היהודים אני מתנהג
כיהודי, כדי שאוכל לרכווש את אמונה ולספר להם
על אודות המשיח. אני מתחוו עם הנרים שומרדים
את חוקי התורה, למורות שאיני מסכים איתם. כי
ברצוני לעוזר להם. ¹⁹ בהיותי בין הגויים אני משתח
אתם פועלה, כל עוד אני עושה דבר שנוגד את
אמונתי. כך אני רוחש את אמונה ויכול לעוזר להם.
²⁰ בהיותי בין אלה שהמצפונים מציק להם על כל דבר
קטן, אני מתנהג כ"יודע הכל" ואני מזולג בהם.

וכל טוביה שיעיכים לה), והcoil נברא להנאותם.²⁷ אם אדם לא-אמין מזמין אותו לאירועה. הימנה להזמנה (אם אתה רוצה). אcolon כל מה שמנונש לפניו ואל תשאל שאלות של מצפון.²⁸ אבל אם מישחו יזהירך מראש שאוכל והוקרב לאליילים. אל תאכל אותו למען האיש שהעיר את התשומת לך ולמען מצפונו.²⁹ במקורה כוה רשותו חשובים משלך. אל אמר: "מדוע עלי להתחשב ברשותיהם של אחרים." בשעה שאני יכול להודות לאלהים על המזון וליהנות ממנה? מדוע עלי להניחו לקלקל את הנأتي רק משום שהוא חושב כי טעות בידי?³⁰ מפני שכל מה שאתה עושה, שהוא או אוכל צדיק להיעשות למען כבוד אלהים.³¹ לכן אל תהיה מכשול לאיש: לייהודי, לגוי או למאמין המשיחי.³² גם אני נהג כך. אני משתדל לא לפנו באיש. אלא לעשות מה שמצויד-חן בעניינים אחרים ולא בעניין: אני מבקש את טובתו אלא את טובת אחרים. מתקד רצון שיינשעו.

11 **לכו** בעקבותי. כשם שאני הולך בעקבות המשיח.² אהים יקרים. אני שמח כל-כך שאתה זכרים ואף מקיימים את כל מה שלימדתי אתכם.³ ברצוני רק להזכירכם שככל איש מאמין נתון למרות המשיח. האישה נתונה למרות האיש. והמישיח נתון למרות אלהים.⁴ לכן, אדם המסרב להסיר את כובע בעת תפילה, למוד או דרשה, מבوها את המשיח.⁵ אך אישת מבהה את ראהה אם היא מתפללת או מתבוננת הציבור בלי לכוסות את ראהה, כי זה כמו שהיא מגלה את שער ראהה.⁶ אישת המסרבת לכוסות את ראהה צריכה לגלה את שערה. ואם היא מתבוננת להיראות הציבור מגלה, עליה לכוסות את ראהה.⁷ הגבר אין צורך לכוסות את ראהה, כי האישה היא כבוד האיש. וכבוד האלהים הוא האדם שנברא בצלמו.⁸ אל תשכח שהאדם הראשון לא נברא מהאישה, אלא האישה הראשונה נבראה מהאדם.⁹ אדם לא נברא למען חותה, כי אם חותה נבראה למען אדם.¹⁰ לכן צריכה האישה לכוסות את

תתלווננו, כמו בני-ישראל, כי זאת הסיבה ששלח את מלאכו להשמידם. וכל הדברים האלה קרו להם כדי ללמד אותנו לקח - להזירנו שלא נחזר על אותן טויות. הכל נשמר בכתב כדי שנוכל לקרוא וללמוד מכך.¹¹ (א) g165 (א) 12 לבן היוזהרו מי שהושב: "ל' זה לא יכול לקרות!" – שלא ישב את האזהרה הזאת. כי גם הוא עולול להיכשל.¹³ אין כל חדש בשאבות הרעות שבלבכם: אנשים רבים התנסו בדיקות באותן בעיות זמן רב לפנייכם. על כל פיתוי ניתן להתגבר. ואתם יכולים לסמוך על אלהים שלא עומד בפניכם פיתויו שאינכם מסוגלים לעמוד בפנוי, שכן הוא הבטיח לכם זאת ואלהים מקיים את הבטחותיו. הוא וראה לכם כיצד להיחלץ מכוח הפיתוי ולהזיק מעמד.¹⁴ לכן, אהים יקרים. התרחקו מכל עבודות אלו.¹⁵ אנשים נבונים אתם: שפטו בעצמכם אם אני צודק או לא:¹⁶ כאשר אנו מברכים על חיין בסעודת-האדון, האם אין זאת אמורה שלכל השותים יש חלק בברכה שבדם המשיח? וכאשר אנו בוצעים את הלחם, האין זאת אמורה של הנוטל פרוסה לוח חלק בברכות שבונף המשיח?¹⁷ אנחנו, הربים, מהווים נוף אחד. כי ככל לנו יש חלק בלחם האחד שכצענו.¹⁸ גם היהודים הולוקחים חלק באכילת הקורבנות מתחדרים במעשה זה.¹⁹ אין מנסה לומר שעובדי האלים מקרים קורבנות לאליילים, ושלקordanות יש ערך ממש.²⁰ אני מנסה לומר לכם שעובדי האלים מקרים את קורבנותיהם לשדים, ואני רוצה שאיש מכם יתחבר עם השדים.²¹ איןכם יכולים להשתתף בסעודת האדון ובסעודת השטן גם יחד.²² מדוע אתם מנוטים לעורר את זומו של אלהים? האם אתם חוקים ממנה?²³ אתם אומרים "מותר לעשות הכל". אבל לא הכל טוב בשביבכם. אתם אומרים "מותר לעשות הכל". אך לא הכל מועיל.²⁴ אל תהשבו רק על עצמכם: חשבו גם על אחרים ועל מה שטוב בשביבם.²⁵ או מותר לכם לאכול כל בשר שנמכר לכם בשוק מבלי לעורר שאלות של מצפון.²⁶ הלא האדמה

הוא לפקח גם את כסוס ההיין ואמר: "כסוס ואות מסמלת את הברית החדשה - ברית שנחתמה בدمיו. עשו זאת לזכרוני בכל פעם שתשתוו".²⁶ כי בכל פעם שאתם אוכלים את הלוחם הזה ושותים מהכוס הזאת, אתם מזכירים את מותו לנוינו. עשו זאת עד שובו אלינו.²⁷ כל האוכל מהלחם הזה והשותה מocus האדון לא כבוד ויראה, יואשם בחטא ננד גוף המשיח ורומו.²⁸ על כל אחד לבחון את עצמו לפני שיאכל מן הלוחם ושתה מן היין.²⁹ כי כל מי שאוכל מן הלוחם ושתה למות המשיח, מקל בערכו של המשיח ומבהה את גופו, ומושום כך אלוהים ישפט אותו.³⁰ זאת למעשה הסיבה לכך שרבים מהם חלשים וחולמים ויש אפילו שמותו האדון, לא תישפטו ולא תיענשו.³¹ דעו לכם שעודת האדון, שופט ומעניש אותנו, הוא עשה זאת כדי שלא שם הוא שופט ומונענו אותנו, והוא עשה זאת כדי שלא יושפט עם אנשי העולם.³² לפיכך, אחים יקרים, שנפנשנים אתם לשעודת האדון חכו איש לרעהו;³³ מי שרבב, מوطב שיאכל בבית לפני בואו, כדי שלא יביא משפט על עצמו. את שאר הדברים שרציתי לומר אומר לכם פנים אל פנים, כשאכוא אליכם.

12 אחים יקרים, כדי למנוע אי-ידכנות, היויר רוצה לכתוב לכם על המתנות והכישرونויות המיווחדים שמעניק רוח הקודש לכל אחד מאיתנו.² אתם זוכרים וראי Ci לפני שהאמנתם במשיח עברתם מלאיל לאليل אלכם אף אחד מהם לא היה מסוגל להוציא את הנה מפיו.³ אילו עתה פונשים אתם אנשים רבים שטעונים שהם מנביאים בשם ה'. כיצד תוכלו לדעת אם הם נבייאו שקר או נבייא אמת? ובכן, דעו לכם שאיש אינו יכול לדבר ברוח הקודש ולחרף את המشيخ, ואיש אינו יכול לקרוא לשוע"ד"ון" (ובאמת להחכון לך) אלא בעזורת רוח הקודש.⁴ אותו רוח הקודש מעניק לכל אחד מאיתנו מנותות וכישרונות שונים ורבבים. אך כל השירותים השונים והרבבים נועדו לשרת אדון אחד - ישוע המשיח!⁵ פעולות

ראשה כסימן כנייטה לבעה, ובגלו המלאכים.⁶ אלו יודעים שאלהם בראש הגבר והאישה זה למען זה, והם זוקקים איש לרעהו.¹² האישה הראונה נבראה אמונה מהאיש, אך מאותו יום ואילך נולדו כל הגברים מנשים. והגבר והאישה נם יחד נבראו על-ידי אלוהים.¹³ אמרו אתם, האם נאה לאישה להתפלל ב הציבור ללא כסוי ראש?¹⁴ האין הגינויים אמר שראש האישה צריך להיות מכוסה? הלא הנשים מתגנות בשערון, בעוד שבר בעל שער ארוך נוטה להתבישי בו.¹⁵ אם מישחו מעוניין להתווכח בנושא זה, אני אומר שפשות אין לנו נוהג אחר, וכן לא בנסיבות אחרות.¹⁶ בהודנותו זאת ברצוני להתייחס לשימושות המהallocות עלייכם. שמעתי שכשר אתם מתאפסים יחד יש ביןיכם חילוקי דעתות ומריבות.¹⁷ אנשים רבים סיפרו לי על הילוקי הדעות ועל הוויכוחים שמתנהלים בעת האסיפות שלכם. אני בחרחט נוטה להאמין לחלק מהشمועות.¹⁸ כי צריכות להיות ביןיכם דעתות שונות. כדי שאליה מכלכם הרבקים באמת בכל מחיר יהיו מוכרים לציבור.¹⁹ כאשר אתם מתאפסים יחד, איןכם אוכלים את שעודת האדון כפי שציינוו המשיח, אלא אתם אוכלים את שעודתכם שלכם.²⁰ סיפורו לי כי יש ביןיכם אלה שחותפים ווללים את כל האוכל המונע לידיהם, בלי להשאיר לאחרים, וכך אחרים הולכים לבתיהם שבעים ושיכורים. ממה קורה פה? האם איןכם יכולים רעבים וצמאים.²¹ מה לבביש את העניים לאכול ולשתות בבית, כדי לא לבביש את העניים שאין אפשרות לקנות אוכל? מה אני יכול לומר על התנהנות זו? אני מקווה שאינכם מצפים ממי לטפיהה על השם בזכות התנהנותם "הטובה"!²² אני חזר ואמור לכם מה שציינה האדון עצמו בוגנוו לסעודה שלו: בערב שבו הוסנر האדון על-ידי יהודת, הואלקח להם.²³ הורה לאלהם עלייו, פרס את הלוחם לפטרונות, הניש לתלמידיו ואמר: "זהו גוף נתון בudadם. עשו זאת לזכרוני".²⁴ לאחר הסעודה

מאחרים את האיברים שאינם צריכים להיראות.²⁴ כי האיברים הנגליים לעין אינם דורשים אותה צניעות. מאייתנו לחשולת הקהילה כולה:⁸ אלוהים ברא את נופנו כך שנעניק יותר כבוד ותשומת לב לאיברים הנראים חסרי-חשיבות. ²⁵ כדי למנוע מריבות ומחולקות בין האיברים, וכדי שככל אחד יידאג לשני במידה שווה.²⁶ אם איבר אחד סובל, כל האיברים סובלים אותו; אם איבר אחד מכובד, כל האיברים האחרים שמחים אותו.²⁷ אני מנשה לומר לכם שככל אחד מכמ' הוא איבר נפרד וחינוי, אבל כולכם יחד הינכם נוף המשיח.²⁸ לפניכם רshima של מספר איברים שונים אלוהים להקהילה: – שליחים, – נביאים שמשפיכים את דבר ה', – מורים, – עושי ניסים ונפלאות, – רפואי חולמים, – אנשים שעוזרים לוזלה, – מנהיגים, – אנשים שմדברים בשפות שלא למדו מעולם.²⁹ האם כולם שליחים? האם כולם מטיפים? כולם מורים? כולם מחוללים ניסים ונפלאות?³⁰ האם כולם יוכלים לרפא את החולמים? האם אלוהים מעניק לנו את מתנת הדיבור בשפה שלא למדנו דברי המדברים בשפות?³¹ השתרלו להשיג את המתנות המועילות ביותר. עתה ברצוני לספר לכם על דבר אחר העולה בערכו על כל המתנות האלה שם יחד.

13 אילו ידעתו את כל השפות, אפילו את שפת מלאכי השמיים, אך לא הייתה כי אהבה, היהתי מרעיש במצחתיים.² אילו ניתנה לי מתנת הנבואה וכוחות לדעת את כל הסודות. אך לא הייתה כי אהבה, לא הועלתי מואמה. גם אם יוניק לי אלוהים אמונה, הרבה עד שאוכל לצותה על ההרים לוזז ממקומם. אולם אין כי אהבה, אין לי ערך רב ומוטב שאשתזוק, אם אתן את כל רכושי לעניים. ואף אקריב את חייו למען המשיח והבשורה, אבל אין כי אהבה, אין כל ערך למעשי. ⁴ האהבה טובת-לב וסבלנית מאוד, אינה קנאית ואני נאותנית. ⁵ האהבה אינה נשאה ונאה אונכית. אינה נואה לכעס ואיתנה נוחה

שונות ורבות נעשה בנו ובאמצעותנו על-ידי אלהינו היחיד. ⁷ רוח הקודש מגלת את כוחו של ה' בכל אחד מאייתנו לחשולת הקהילה כולה:⁸ רוח הקודש מעניק לאחד כישרונו ליעץ חכמה, והוא רוח הקודש מעניק לאחר דבר דעתה בתגלות.⁹ זה הוא מעניק אמונה חזקה במוחך, ולזה – את המתנה לרפא חולים.¹⁰ יש שניות להם הוכיח להחולל נסائم. יש שניותיהם להם הכישרונו והמתנה לנכבה. לאחרים הוא העניק את היכולת והכישרונו להבדיל בין רוח שקר לרוח אמת. יש אנשים שמסוגלים לדבר בשפות ורות שלא למדו מעולם. ואחרים (שאף הם לא למדו שפה אלה) מסוגלים לפרש אותן. ב' אותו רוח הקודש מעניק לנו את כל המתנות והכיכרונות האלה לפי ראות עיניו.¹² כשם שנופנו מרכיב מאיברים רבים. כך מרכיבם גם "nof" המשיח.¹³ ככל אחד מאייתנו הוא חלק מגוף המשיח: יש בינו יהודים, גויים, עברים ובנ'-חרורי, אולם רוח הקודש אחיד את כלנו לנוף אחד: כלנו נתבלנו לנוף המשיח ברוח אחד – הלא הוא רוח הקודש השוכן בכלנו.¹⁴ אכן, הנוף מרכיב מאיברים רבים, ולא רק מאיבר אחד.¹⁵ נניה שהרגל תאמר: "אני שייכת לנוף, כי אני ייד!" האם היא באמת אינה שייכת לנוף?¹⁶ או אם האיזון תאמר: "אני שייכת לנוף, כי אני רק איזון ולא עין!" האם היא באמת אינה שייכת לנוף?¹⁷ אילו היה כל הגוף עין, כיצד יוכלו לשמע? או אילו היה כל הגוף איזון אהנת נדלה, כיצד יוכלו להריך?¹⁸ אולם תודה לאל על שברא איברים רבים ושונים לגופנו. ועל שקבע כל איבר במקומו המתאים.¹⁹ תארו לעצמכם מה מצחיק היה מראננו אילו נופנו היה איבר אחד בלבד!²⁰ מסיבה זו בראש אלוהים איברים רבים שמרכיבים נוף אחד.²¹ העין אינה יכולה לעמוד ליד: "אני זוקקה לך," וזהראש אינו יכול לומר לרוגלים: "לכו לשולם. אני צRIGHT אתה יותר."²² איברי הגוף הנראים חלשים ופחדו ערך הם למעשה החשובים ביותר.²³ אנו מייחסים יותר כבוד לאיברים שנראים חסרי חשיבות, ומוסתרים

כי חשוב יותר להטיף את דבר אלוהים מאשר לדבר בשפות לא-יהודיות, אלא אם תוכלו לתרגם את הנאמר כדי שככל השומעים יבינו. ⁶ אחרי היקרים. אם אני עצמי אבוא ואדבר אליכם בשפה שאינכם מכנים, מה אועל לכם? לעומת זאת, אם אדבר אליכם בשפתכם ואני אומר לכם מה אמר לי אלוהים, מה אני יודעת, אם ואספר לכם מה אמר לי אלוהים, מה אני יודעת, אם אני אנכא, או אלמד מה כתוב בכתבי הקודש – הרי שआוזור לכם להתחזק באמונה. ⁷ אם איןנו מדברים עברית פשוטה וברורה, איש לא יבין מה אנחנו רוצים. קחו למשל את החליל והכינור – אם אין הם משמעותם צלילים ברורים ומודוקים, איש לא יוכל להזות את המנגינה המנגנת. ⁸ אם בעת מלחמה לא יתקע המכיצר את התרוועה המוסכמת, כיצד יידעו החיילים שהם נקרים למלחמה? ⁹ כך גם לנבי דיבור בשפות לא-יהודיות: אם אתה מדבר אל מישחו בשפה שאיןו מבין, כיצד יוכל לנחש מה אתה אומר? אתה כאיל מדבר אל הקיר! ¹⁰ יש בעולם מאות שפות שונות, וכל אחת מהן טובה ושימושית... לאלה שבינים אותם, אך לי אין כל תועלת בהן. לכן, אדם שיבנה אליו באחת השפות האלה יהיה לנבי זר למורי – אני לא אבין אותו, והוא לא יבין אותי. ¹¹ מכאן שהאט באמות שואפים למוגנות הרוחנית. בקשר מרוח הקודש את המנתונות המועלות ביותר לקהילה כולה. ¹² מי שմדבר בשפה לא-יהודיה צריך להחפפל بعد היכולת לתרגם שפה זו, כדי שיוכל לשף את الآחרים ולהסביר להם מה אמר. ¹³ הרי אם אני מהפפל בשפה שאינו מבין, רוחו אمنם מהפפל. אך אני יודעת מה אני אומר. ¹⁴ כיצד אני פותר את הבעיה? אני מדבר בשפה לא-יהודיה ונום בשפתיו הרגילה המוכרת לכלום: אני שר בשפה זרה ונום בשפתיו הרגילה. ¹⁵ אם אתם מהללים את אלוהים רק בשפה לא-יהודיה, אלה שאינם מכנים אתכם לא יוכלו להלע את ה' ולחדות לו ייחד אתכם. כיצד יוכל להצטוף אליכם ולhalb את ה' בשעה שאינם יודעים מה אתם אומרים? ¹⁶ אתם אמם מהללים את ה', אולם הדבר בשפות זרות, אבל יותר מזה, הלוואי שכולכם תנבעו להיעלב. האהבה מותרת. היא אינה שומרת טינה ולא חושבת רעה על אחרים. ¹⁷ האהבה אינה שמה בא-צדך, אלא שמה בצד האמת לאור. ¹⁸ האהבה נשאת הכל,אמינה בכלל, מקווה לכל וסובלת מהעניק לנו אלוהים. כולל נבואות ודיבור בשפות לא-יהודיות, אלם האהבה רישאר לנצח! ¹⁹ על אף כל המנתונות והכישرونוט אנו יודעים עתה מעט מאוד: אפילו הדברים המוכשרים ביותר אינם יודעים הרבה. ²⁰ אך עם באו המשיח תעלמנה כל המנתונות האלה, כי לא נזדקק להן יותר; המשיח ישלים בנו את כל הדרוש. ²¹ בהיותוILD הדנהו ושבתי כילד; כאשר היה לי איש השתו מהשבותי והתבנרו, ולכן הנהתי לענייני הילדות. ²² מצבנו הנקחי דומה: בשלב זה יכולים לראות את אלוהים ולהבין באופן מוגבל בלבד, כאילו שאנו מביטים מבעד לעדרה מטווששתה. אך יבוא ים שנראה פנים אל פנים בכל הדרו. עתה אני יודע מעט מאוד ולא הכול ברור לי, אולם בכואו יתבהר הכל ויתברר, ואגיד אותו בשם שהוא מכיר אותו. ²³ לסייעם שלושה דברים יישאו לעולם: אמונה, תקווה וה אהבה, והחשיבות מכל היא האהבה.

14 טפחו את האהבה, אך השדרלו להשיגו גם את שאר המנתונות הרוחניות שמעניק רוח הקודש. ובמיוחד את מתנת הנבואה, שהיא היכולת והכישرون ללמידה דבר ה'. ² אם קיבלת את מתנת הדיבור בשפה שלא למודת, אתה יכול לדבר רק אל אלוהים ולא אל חברי הקהילה, שאינם מסוגלים להבין שפה זאת. אתה אמנס לדבר בהשראת רוח הקודש. אך לאחרים ישמע הדבר בסודות. ³ לעומת זאת, המבאה מדבר בשם אלוהים, וכך הוא עוזר לאחרים להתחזק באמונה, מעודד ומנחים אותם. ⁴ אדם שמדבר בשפות "עזרה לעצמו להתחזק באמונה, ואילו מי שמתבנא עוזר לכל הקהילה להיבנות. ⁵ הלוואי שכולכם חרבבו בשפות זרות, אבל יותר מזה, הלוואי שכולכם תנבעו.

תשכחו כי האנשים שמביאים אליהם את דבר אלוהים מסוגלים לשלוט בעצם ולחכמתם בסבלנותם בתרור!³³ אלוהים אינו אלהי מהומה אלא שלום. כנוהג בכל הקהילות,³⁴ על הנשים לשток בעת אסיפות הקהילה; אסור להן להשתתף בשיחה, כי עליהם להיכנע לנברים. כפי שמלמידים אותן הכתובים.³⁵ אם יש להן שאלות, שתשאלנה את הבעלים בבית, כי לא أنا לאישה להביע את דעתה באסיפות הקהילה.³⁶ האם איןכם מסקינים איתוי? האם אתם חושבים שהם בעצםם המצאתם את הכתובים? או האם אתם לברכם מבנים את הכתובים?³⁷ אם מישחו והושב שהוא נביא או רוחני, אז שיכר בכך שהרבאים ואני כתוב הם מצוות הארץ.³⁸ אך אם מישחו לא יכיר בכך, אז לא יוכר בו.³⁹ אם כן, אחוי היקרים, השתדלו להשיג את מונתת הנבואה, ועל האਸרו את הדיבור בשפות לא-ירודעות.⁴⁰ על כל פנים, כל מה שתהמם עושים עשו תוך שמירה על הסדר והטעם הטוב.

15 אחוי, ברצוני להזכיר לכם את הבשורה שהבאתו לכם - אותה בשורה שקיבתם בשמה ושהם עדין מאמנים בה.² בשורה זאת היא המושיעה אתכם, אם אתם עדין מאמנים בה, אלא אם כן מעולם לא האמنته בה באמת.³ סיפורתו לכם כל מה שספר לי, ודברים אלה הם בעלי חשיבות ראשונה במעלה: שהמשיח מת بعد חטאינו, כפי שניבאו הכתובים,⁴ שהוא נCKER, ושלאחר שלושה ימים Km לתחיה כפי שהזו הנביאים.⁵ המשיח נראה לכיפא, לאחר מכן נראה לשנים-עשר התלמידים.⁶ הוא נבלה נם מכון נראה הלאה.⁷ יותר מחמש-מאות מאמנים שהחטאפו יחד. רוכם עדין חיים ויכולם להעיד על כך, ואחדים מהם כבר מתו.⁸ אחר כך נראה המשיח ליעקב אחיו ולכל השליחים.⁹ לאחר שנדראה אל כל האחים הוא נראה לבסוף גם אני, כאשר מי שלא נולד בזמןנו. וכי אני השליח הקטן מכלם בחשיבותו, ולמעשה אני ראוי לכל להזכיר "שליח", שכן לפני בואי לאמונה

אני מועיל ואין עוזר לאחרים.¹⁸ אני מודה לאלהים על שני מדבר"בשפות" יותר מכל אחד מהם.¹⁹ אך בזיבור אני מעדיף לומר חמש מילים מובנות שיעזרו לכולם, מאשר עשרת-אלפים מילים בשפה שאינה מוכרת לאיש.²⁰ אחוי היקרים, אל תהיוILDOTIM במחשבותיכם והבנתכם. היו תמיימים ילדים בכל הנוגע למשמעותיהם רעים, אולם בכל הקשור לעניינים רציניים ככל, היו נבונים והתנהגו כמנוגרים.²¹ כתוב בכתבידוקדש, אלהים ידבר אל העם הזה בשפות זרות, אבל נס או לא יקשיב העם לה.²² מכאן אתם רואים שדיבור בשפה זרה ולא-ירודעה אינו עוזר לאנשים להאמין. אך הנבואה עוזרת לאנשים להאמין.²³ אם יבואו לקהלתכם אורחים או לא-אמינים ייראו את כולכם מדברים בשפות זרות ולא מוכרים מה ייחסבו הם ייחסבו שיצאתם ממדעתכם!²⁴ בעודם חטפו את דבר ה', נם האורח והמלה-אמין שיבקרו בקהלתכם ישמעו ויבינו. תacen מארד שדבר אלוהים יגע בכלכם, יוכיה אותם בחטאם.²⁵ ותוך כדי הקשבה לדבר ה' יתרחקם מהם, והם יכרעו ברך לפני ה' ויודו כי אלהים באמת נמצאים בינוינו.²⁶ לסייעם: כשחתאפסו יחד, אחד ישיר, שני ילפוף, שלישי יגלה, חזון מיוחד מלוחים. רביעי ידבר בשפה לא-ירודעה, חמישי יפרש בקול רם את השפה הלא-ירודעה, אולם זכרו: כל מה שנעשה צריך להועיל לכלם, לחזק ולבנות את כולם בארץ.²⁷ בכל אסיפה מותר רק לשניים או שלושה איש לדבר בשפות לא-ירודעות: עליהם לדבר זה לאחר זה, ומישוח חיב להרנס את דבריהם.²⁸ אם אין בקהל מי שמסוגל להרנס, אסור להם לדבר בקול רם: عليهم לדבר בלחש לעצםם ולא-להם. ולא לצייבור.²⁹ שניים או שלושה נבאים ידברו - זה לאחר זה וככל האחרים יקשיבו. אולם אם בשעה שאחד מדבר אדם אחר מקבל חזון מלהים, על הר ראשון להפסיק ולהניח לשני לדבר.³¹ בדרך זאת כל מי שמקבל חזון או נבואה מה' יוכל לדבר - אחד-אחד - וכולם ילמדו, יתעדדו ויתחזקן.³² אל

אובייגי. ²⁶ והאויב האחרון שיכניע יהיה המות. ²⁷ אלוהים אביו העניק לו שלטון וסמכות על הכל, חוץ מאשר על אלוהים עצמו שהוא נותן הכוון. ²⁸ לאחר שינצח המשיח את כל אויביו הוא ייכנע לשלטונו אביו, כדי שהאלוהים אשר העניק לו את הניצחון על הכול ישאר מעל הכל. ²⁹ אם המתים לא יקומו לתהיה, מה התועלת במעשה האנשים שנטבליהם בשם המתים? איזה ערך יש למעשה כזה, אם איןכם מאמינים שיום אחד יקומו המתים לתחייה? ³⁰ מלבד זאת, למה לנו לסכן את חיינו כל הזמן? ³¹ הלא יודעים אתם שאנו מסכן את חיינו בכל יום; זהו עובדה ממש כמו העובדה שאנו נאה מaad בהחפתותכם הרוחנית. ³² לשם מה נלחמתי בחירות הפה – באנשי אפסוס – האם רק למען תועלתו בעולם הזה? אם לא נוקם לתחייה לאחר מותנו, נאכל ונשתה כי מחר נמות! " בה"נהנה מותחים. נאכל ונשתה כי מחר נמות!" ³³ התרחקו מאנשים שחיהים כך. אם תקשיבו להם, יושפעו מהם ותנהנו כמושם. ³⁴ חשבו בהניעו ובתבונת והפשיקו לחטא. עליכם להתבונש על שיש ביןיכם אנשים שאיןם מאמינים באלווהים ואף פעם לא האמינו – הם רק מעמידים פנים! ³⁵ אם ישאל מישיהו: "כיצד יוכלו המתים ליקום לתחייה? כיצד ייראו? איזה نوع יהיה להם?" ³⁶ השאלה אמונה טיפשית. אך את התשובה מצאו. כשהאתה טוען זרע באדמה, הוא לא צמח עד שלא תקרותו תחולת. ³⁷ הנבעול הירק רק שצומח מהזרע שהוא ביצורתו מהזרע שורעת, כי הרי טמנת באדמה זרע קטננת ויבש. ³⁸ ואלווהים העניק לו نوع חדש כבפי בחרותו. לכל זרע יש نوع שונה. ³⁹ כאשר יש זרים שונים וצמחים שונים, כך יש גם מינים שונים של בשר וגוף. בני אדם, חיות, דגים וציפורים – לכל אחד יש בשר אחר וגוף אחר. ⁴⁰ למלאכים בשמים יש نوع ההשונה משלנו, וגם היופי וההרדר שלם והוא מאמין אחר שאינו דומה לשלהנו. ⁴¹ היופי וההרדר הכוחות והשלטנות, ויחזיר את המלכות לאלווהים אביו. ⁴² כי המשיח ימלך עד שיכניע לרנגלו את כל רדפני את קהילת אלוהים והטהרתוי אותה. ⁴³ אולם בוכות טוב לבו וחסדו של אלוהים אני היום מה שני. חסדו בהחלט לא היה לשוא. כי פעלתי יותר מכל השליחים האחרים – ככלומר, לא אני פעלתי, אלא אלוהים הוא שפועל דרכיו. ⁴⁴ בעצם לא חשוב מי פעל יותר, הם או אני: העיקר שבישראלו לכם את הבשורה ושאתם האמנתם. ⁴⁵ אין מבין אתכם! אם אתם מאמינים שהמשיח קם מן המתים, מודיע אינכם מאמינים בתחיית המתים? ⁴⁶ אם אין תחיה למתים, הרי שגם המשיח לא קם לתחיה, ככלומר, הוא עידין מת! ⁴⁷ ואם המשיח עידין מת, אין כל ערך למה שיספרנו לכם, ובכתובכם בהר יסוד ותקווה. ⁴⁸ מכאן גם משתמש שכולנו, השליחים, שקרניים. כי סיפרנו לכם שאלווהים הקים את ישוע מן המתים – דבר שאנו אפשרי אם המתים אינם יכולים לקום לתחייה. ⁴⁹ ואם המתים אינם יכולים לקום לתחייה, אז נס המשיח לא קם, והוא עידין מת. ⁵⁰ אם המשיח עידין מת, איזה ערך יש לאמנתכם שה' הוושע אתכם? אתם עידין משועבדים לחטא וצפויים לעונש! ⁵¹ במרקחה כזו, כל המאמינים שכבר מתם בעצם אבודים. ⁵² ואם אנו מאמינים ומוקים במשיח רק בעולם הזה, אומללים אנו מכל אדם! ⁵³ אולם תודה לאל על כך שהמשיח אכן קם מן המתים! הוא היה הראשון מבין הרבים שיקומו לתחייה ביום אחד. ⁵⁴ כמו שהמומיות בא לעולם בעקבות חטא של אדם אחד – האדם הראשון – כך בא נס תחיה המתים לעולם על-ידי אדם אחד – המשיח. ⁵⁵ כולנו עתידים למות בנלול השתייכותנו למן האנושי והחוטא של אדם, והעונש על החטא הוא מוות. אך השיכים למשיח יקומו לתחייה. ⁵⁶ כל אחד יקום בתורתו: המשיח היה הראשון שקם לתחייה, וכאשר ישוב אלנו, יקומו גם כל המאמינים השיכים לו. ⁵⁷ לאחר מכן יבוא הקץ – לאחר שהמשיח יזכיר ויכניע את כל האויבים. הכוחות והשלטנות, ויחזיר את המלכות לאלווהים אביו. ⁵⁸ כי המשיח ימלך עד שיכניע לרנגלו את כל

בר-מיתה, שונה מהגופ שנקבל לאחר תחיית המתים. כי גופנו החדש יהיה בן-אלמוות! ⁴³ עצשו נטה גופנו להלות ולמות. אך כשנקום לתחייה הוא יהיה מלא כוח ונכורה. ⁴⁴ עד המות גופנו הוא גוף אנוש - בשර ודם; אולם בתחיית המתים הוא יהיה גוף רוחני על-טבעי. ⁴⁵ כתבי-הקדש מספרים לנו: "ויהי האדם הראשון לנפש חייה". כלומר, לאדם זו, ואילו האדם האחרון (המשיח) – לروح מעניק חיים. ⁴⁶ מכאן אתם רואים שה מעניק תחילת גוף פיזי, ולאחר מכן גוף רוחני. ⁴⁷ האדם הראשון נברא מעבר האדמה, ואילו המשיח בא מהשמים. ⁴⁸ לכל בני-האדם יש גוף בשר ודם שנברא מעבר, כמו לאדם הראשון: אולם לכל מי שייקד למשיח יהיה גוף על-טבעי כמו הרראשון, כך יום אחד יהיה לכולנו גוף כמו לאדם המשיח. ⁴⁹ כשם שלכל אחד מאיתנו יש גוף כמו לאדם אני רוצה לומר לכם. אחיהם יקרים. שבר ודם לא יכול לרשות את הנצח ולשלוט בו. ⁵⁰ בראצוני לננות لكم סוד נפלא: לא לכולנו נמות. אבל לכולנו יהיה גוף אחר. ⁵¹ הכל יכול יתרחש בנסיבות הביק, כהרף עין: כאשר תישמע תקיעת השופר האחרון מן השמים. כל המאמינים שמתו יקומו לתחייה בנוף חדש שאינו בר-מיתה, ולאה מאיתנו שחיים עדין יקבלו גוף חדש לנMRI. ⁵² כי גוף הבשר שיש לנו עתה ישנה ויפהוק הכתוב: "המוות נזח!" ⁵³ מות, היכן ניצחונך? היכן עוקצת? החטא – העוקץ שנדר למות – יעלם. והתורה המוצבעה על חטאינו שוב לא תשפט אותנו. ⁵⁴ כל השבח והתילה לאலוהים אבינו, (Hadēs g86) על אשר עשה אותנו לנצחנים על-ידי ישוע המשיח ואדוננו. ⁵⁵ ובכן, אחיהם יקרים, הוואיל והניצחון מובטח לנו, התהווון. התעודדו ואל תתייאשו. כי יודעים אתם שכל عملכם למען האדון איןו לשוא.

16 באשר לכיסף שאתם אוספים למען המאמינים שמקדישים את כל זמנם לשירות האדון, הייחי רוצה

לבקר כאן, כי הם מילאו את מקומכם ועזרו לי בחסרכנסם.¹⁸ הם שימחו ועדרדו אותו בצדקה נפללאה, ואני בטוח שגם אתם הם עודדו. אני מקווה שגםם מעריכים את עבודתכם של אנשים נפלאים אלה.¹⁹ הקיולות כאן באסיה שלוחות לכם דרישת שלום. עקלים, פריסקילה והמאmins המתאספים בדירותם מוסרים לכם דרישת שלום חמה מכל הלב.²⁰ כל החברים והידידים כאן ביקשו ממני למסור לכם דרישת שלום. כאשר אתם מתקנסים יחד, ברכו איש את רעהו לשלום בנשיקה קדושה.²¹ את המילים האחרונות במכחוב זה אני כותב בכתב ידי:²² אדרור מי שאנו אוהב את האדון! פְּרָנָן אַתָּא – חזור במדהה, אדון ישוע!²³ חסדו של ישוע ואהבתו ינוח עלייכם.²⁴ אני שולח את אהבתוי לכלכם. כי כולנו שייכים לשוש המשיח. – Amen.

השנית אל-הקדנסטים

1

נהגתי באנוכיות ואמרתי "כן" כשהתכוונתי ל"לא"? ¹⁸ חס וחילילה! כשם שאלהים מתרון כך לא נהגתי בקהלות ראש. כשאני אומר "כן" אני מתחזון לך. ¹⁹ טימוחיות, סילוונוס ואני סיפורנו לכם על ישוע המשיח בצד האלוהים. המשיח תמיד מקיים את דבריו ועלולים אנו אמר "כן" בהתחזונו ל"לא". ²⁰ הוא מקיים את כל הבטחות אלהים. היה מספן אשר יהה. אנו סיפורנו לכלום מה נאמין הוא. וכך פארנו את שם אלוהים. ²¹ אלוהים הוא אשר עשה אתכם ואוטי למאמינים משיחיים נאמנים. והטייל עליינו את השlichות לבשר את הבשורה. ²² הוא אף חתם אורתנו בחותמו, והשכנן לבנו את רוח הקדוש כערבות להשתוויכנו אליו. ²³ אלוהים עדי שלא באתי אליכם עד כה מפני שהסתוי עלייכם: לא רציתו לצעיר אתכם בתוכחה קשה. ²⁴ אני מנסה לשפט אתכם בענייני האמונה, שהרי אמונתכם אינהה. ברצוני לעוזר לשם חתכם: כן, ברצוני לשם אתכם ולא לצער.

2 החלטתי שלא אבוא יותר לצעיר אתכם. ² כי אם אני אגרום לכם צער, מי ישמה אותה? בטח שלא מישהו שהעצבי. ³ מסבירה זאת כתבתי לכם את המכתב ההוא - לא רציתו לבוא אליכם ולהתעצב בניל אללה שציריכים לשמاني, ואני בטוחה שהשמחה היא שמחת כולכם. ⁴ מה שנאתי לכתוב לכם אותו מכתב! כתבתי אותו בכאב ובדמעות לא כדי להכאב לכם. אלא כדי להראות לכם מה הרבה אהבתו אליכם. ⁵ זכרו כי האיש אשר נרם לכל הצורה הזאת ציער לא רק אותו, אלא את כולכם - לפחות במידת-מה. כדי שלא להגוזים. אני רוצה להחמיר אותו למעלה מן הצורך. כי הוא כבר ענה לנו דיו מהתוכחה של כולכם. ⁷ כעת עלייכם לסלוח לו ולנחם אותו. שם לא כן הוא עלול להתמודט מרוב צער. ⁸ أنا, הוכיחו לו שאתם עדים אוהבים אותו. ⁹ כתבתי את מכתבך על-מנת לבחון את נכונותכם לצוית בכל הדברים. ¹⁰ אם אתם סולחים למשיחו על אייה דבר, גם אני סולח לו. שהרי כאשר אני סולח, אם אכן על לסלוח

1 מאה פולוס, שליח ישוע המשיח לפני רצון אלוהים, ומאת אחינו טימוחיות. אל המאמינים המשיחיים בקורינתוס וביוון כולה. ² מי יירית שהאלוהים אבינו ויישוע המשיח אדוננו יברך כל אחד מכם ויעניק לכם שלום. ³ הבה נברך את האלוהים אבי המשיח אדוננו, שכן הוא מקור ואב הרחמים, שמנחים ומעודר אורתנו בצדותינו. ⁴ אלוהים מנהם אותנו בצדותינו, על-מנת שבאותו אופן נזoor גם אנחנו למונסים בצדות שעברו علينا. ⁵ שכן ככל שאנו מרכיבים לסבול למען המשיח, כך הוא ירבה לעודרנו ולנהמןנו. ⁶ אם אנחנו סובלים, הרי יש להען נחמתכם וישועתכם: אם אנחנו מנוחמים, הרי יש להען נחמתכם: להראות לכם מניסינו כיצד ייחם אלוהים נם אתכם בשתגוננו בסבלנו. ⁷ אין לנו ספק שאם עלייכם לסבול כמוני, הרי שם הנוחמו כמוני. ⁸ אחים יקרים, ברצוננו להזכיר לכם את דבר הצרות שעברו علينا באסיה. המשא והלחצים היו כבדים מונשו. עד כי לא האמינו שנישאר בחוים. ⁹ חשו שנזר עליינו דין מוות, אך הדבר נועד ללמדנו שלא לנו לבטווח בעצמנו, אלא רק באלהים המהיה את המתים. ¹⁰ אלוהים אכן הצלנו ממוות נורא, וננו בטעותים שאף יוסיף להציגנו. ¹¹ אך על כולם להחפלו בעדרנו, כי ככל שירבו המהפללים למען ביטחוננו, כן ירבו המודדים לאלהים כשיוננה לתפילהיכם. ¹² אנו נאים בעובדה שתמיד התהנו בתם ויושר, בותחים באלהים ולא עצמנו. נם איתיכם נהנו כך! ¹³ מכתבי היו כנים ולא כתבתי דבר בין השורות. ואם כי עדים איןכם מכירים אותו היטב (אני מקווה שבקרוב תטיבו להזכיר), אני. השדרלו להתגנות בכי, כשם שאני אנתנה בהם שובו של ישוע אדוננו. ¹⁵ הוואיל ולא הטלתי ספק בביטחוןכם והבנתכם. החלטתי לבקרכם בדריכי למקדונית ובשובי מושם. כדי שאיהה לכם לברכה כפולה וכדי שתשלחו להודה. ¹⁷ ודאי תשאלו מדוע שינויו את דעתך; האם נהגתי בפוזיות? או האם

הביבה מות. לוותה בהוד כה רב, עד כי בינויו של המשיח, יי' כדי שהשتن לא יערם עליינו במיזמותיו ותחבולתו המוכרות לנו. 12 בהגעה לעיר טראוס נתן ל' האדון הودמנות נפלאה לבשר את בשורת המשיח. 13 אך לא מצאתנו מנוחה לנפשו, כי לא פנשתי כמתוכנן את טיטוס אחיו. לפיכך נפרדתי מאנשי טראוס ויצאתי למקדונית לחפש את טיטוס. 14 השבח לאלהדים המוביל אותנו במסע הניצחון של המשיח, ומפני עליידינו את בשורת המשיח כריח ניחוח בכל מקום. 15 אנחנו כנichוח המשיח לאלהדים בקרב הנושעים ובקרב הלא-נושעים. 16 לא-נושעים אנו כריח מות, ואילו לנושעים אנו כנichוח המעניק חיים. אך מי ראיו למשימה זויא? 17 רק אלה אשר הם ישרים, שליחי אלוהים, מדברים בנגורות המשיח ובהשנת אלוהים. אנחנו כאתם רבים שסוחרים בדבר-אלוהים לשם רוות.

שכנן עד הימים בקרים את הכתובים נדמה שמסווה נתון על לם, ואין ביכולתם להבין את ממשמעות הכתובים. מסווה זה יוסר רק כשיאמינו בה. 15 אכן, אפילו הימים בקרים את תורה משה, המסווה מונח על לם. 16 אך בשובם אל ה' יוסר המסווה. 17 האדון הוא הרות, והיכן שנמצאה רוח האדון שם יש חירות. 18 אך אנו, המתאמינים המשיחיים, אין מסווה על פנינו; אנו חולכים ומשכפים את כבוד ה' כمرאה, ורוח הקודש הפועל בנו הופך אותנו בהדרגה לצלמו.

4 אלוהים בעצמו נתן לנו ברחמיו את העבודה הנפלאה של הפצת דברו, ולכן אנחנו מתייחסים. 2 אנחנו מרמים איש, אנחנו משתמשים בתכיסים ותחבולות כדי להביא אנשים לידי אמונה, ומדובר לא סילפנו את דבר אלוהים. שכן אנו בוחלים בכלל הונאה. אנו עומדים לנוכח ה' ודוברים אמות, וכל המכיר אוונו יודה בכך. 3 אם הבשורה שאנו מספרים ונסתרת מאיש, היא נסתרת מآلלה שפניהם מועדות לאבדון. 4 החשטן, שהוא שר העולם המרושע הזה, עיוור את עיניהם, כדי שלא יוכל לראות את אור מעניק חיים.

3 האם עליינו לשוב ולשבח את עצמנו? האם עליינו לנוהג כמו רוי השקר ולהציג לפניים מכתבי המלצה? אני חושב שאנו זוקים למכתב המלצה אליכם או מכם! 2 אתם בעצמכם מכתב ההמליצה שלנו, שהרי כל הראה את השינוי לטובה שהל בכם יודע מיד שעשינו בכם עבודה טובה. 3 אתם מראים שהינכם מכתב מאת המשיח שנכתב עליידינו. הוא לא נכתב בדי, אלא ברוח אלוהים חיים: אין הוא כתוב על לוחות אבן, אלא על לבבות שלبشر ודם. 4 אנחנו מעדים לומר דברים אלה על עצמנו רק משום שאנו בוטחים באלווהים. באמצעות המשיח, שהוא אכן יעוז לנו לקיים את דברינו, וולא מושם שאנו סומכים על כוחנו ויכולתנו. כוחנו והצלחתנו באים מאלוהים לברדו! 6 הוא הקשרינו אותנו בספר לאחרים על בריתו החדרשה שנודעה להושיעם. אנחנו אומרים להם שאם לא יציתו ל תורה ה' ימותו; אנחנו מספרים להם על רוח הקודש שמעניק חיים. הניסיון להיוועש עליידי שמירת מצוות התורה סופו מות, ואילו רוח הקודש מעניק חיים. 7 השיטה הישנה של חוקי התורה, אשר

משכן נצחי מאת אלוהים. שאינו מעשה ידי אדם. [aiōnios g166] 2 מה עייננו מוגפנו הנוכחי! אנו נספחים ליום שבו נקבל גוף חדש מן השמים אשר נלבשו כבגד, 3 כדי שלא יהיה נשמות ללא גוף. 4 ככל עוד אנו בוגפנו הנשמי, אנו אנחנו מותך דיכאון ומוועקה, אך אנחנו רוצחים למות ולהיותך ללא גוף. ברכזונו ללבוש את הגוף החדש, כך שהגוף בן התמוהה יבלע על ידי החיים. 5 אלוהים הוא שהchein כל זאת למענן, וכערבות לך נתן לנו את רוח הקודש. 6 עתה אנו מצפים בכיטחון לנוגפו הרוחני, כי אנו יודעים שככל עוד אנו שוכנים בוגפנו הנשמי אנו רוחוקים מן האדון. 7 אנו יודעים שללה דברי אמת מותך אמונה, ולא ממראה עניינים. 8 אנו כה בטוחים בדבר, עד כי אנו מעדיפים לצאת מן הגוף ולボוא הביתה אל האדון. 9 מושום כך אנו משתדרלים למצוואהן בעינוי בכל מעשינו, אם אנו בוגפנו הנשמי ואם בשמי. 10 כי ככל עתידים לעמוד לפני המשיח ולהשפט על-ידי. כל אחד יקבל את המוני לו על-פי מעשי הטובים או הרעים בחיו הנשימים. 11 מותך הכרת יראת ה' אנו משתדרלים להביא אנשים לידי אמונה בו. מניינו הטהורים בענין זה גלויים לפני אלוהים. ואני מקווה שנם לפני מצפוכנים! 12 האם אנו שוב טופחים לעצמנו על השכם? לא! אנו נותנים לכם הودנות להתגאות בנו לפי אלה המתהפראים בהופעתם החיצונית ובדרך הטפתם, במקומם בטוהר לבם. אנחנו לפחות ישראלים ומניינו טהורים. 13 האם יצאנו מדרענתו? אם כן, הריז זה כדי להביא כבוד לאלוהים. אך אם דעתנו שפוויה, הרוי זה למענכם. 14 אנו עושים דבר למען עצמוני, שכן אהבת המשיח מכונה עתה את מעשינו. והואיל ואנו מאמינים שהמשיח מת بعد כולנו, לנו להאמין שמתנו לגבי החיים שנהנו לחיות. 15 הוא מות למן כולם כדי שכל החיים - אשר קיבלו ממנו חי נצח - שוב לא יהיו למן עצם. אלא למן המשיח אשר מות וكم לתחיה בעדם. 16 לכן חדרו לשפט את המאמינים על-פי חיצוניותם או על-פי

הבשורה שזרחה עליהם, ושלא יבינו את הבשורה הנפלאה על כבוד המשיח שהוא צלם האלוהים. [aiōnios g165] 5 איןנו מקרים על עצמן, אלא על ישוע המשיח כאדון, ועל עצמן כעבדיכם בזכות המשיח. 6 האלוהים אשר אמר: "יהו אור מן החושך", הציף את לבנו באור דעת כבוד אלוהים אשר בפניו של המשיח. 7 אך אוצר זה - האור והגבורה שוורדים במוון בבעלי חרס בר-חלוף, ככלומר בוגפנו. עובדה זאת מוכיחה שהגבורה בתוכנו היא מאות אלחים ולא מעצמנו. 8 הצרות לוחצות עליינו מכל עבר, אך לא נשברנו. אנו נבוכים, אך לא נואשנו. 9 אנו נרדפים. אך אליהם לא נטש אותנו. אנו מוכים, אך לא הושמדנו. 10 מידי יום אנו מותנים במידתמה במות המשיח, על מנת שניבורת חי המשיח תיגלה בוגפנו. 11 אכן, היינו בסכנה מתמדת כי אנו משרותים את האדון, אך הדבר מאפשר לנו להפנין את נבורת ישוע בוגפנו ברא-התמוהה. 12 לפיכך, אנו עומדיםפני מות, בנלול הטפת דבר אלוהים. על- מנת שתזכו בחיי נצח. 13 כתבי-הקדש אומרים: "האמתי כי אדר". באותה רוח אמונה גם אנחנו מאמינים ולכון מדברים. 14 אנו יודעים כי האלוהים אשר הקים לתחייה את האדון ישוע, יקים לתחייה גם אותו עם ישוע ויצוינו לפני יחד אתכם. 15 סבלנו הוא למענכם, וככל שירבו מקרבכם המאמינים במשיח, כן ירבו המודים לו על-טובו לכבוד אלוהים. 16 מושום לכך אנחנו מתיישבים. נוגפו הפויי אמם הולך ובלה. אך כוחנו הפני של הרגע תביא לנו את ברכתו העשירה והנצחית של אלוהים. [aiōnios g166] 18 לפיכך איןנו מתרכזים בדברים שאנו רואים עתה, ככלומר בצרות הסובבות אותנו, אלא עינינו נשואות לשמה המצפה לנו בשמי ושתרם ראיינו אותה. הצרות תעלמנה בקרוב. אך השמה המצפה לנו תעמוד לעולם. [aiōnios g166]

5 **אנו יודעים** שכאשר משבכנו הארץ יהרס. ככלומר כאשר נמות ונצא מוגפנו הנשמי, יצפה לנו בשםים

אנו אמנים ענינים. אך מעשיריהם אנשים רבים במתנות רוחניות. אנו חסידי כל אך נהנים מן הכלל. בז הג' יידי הكورونיטים. דיברתי אליכם בכנות ופתחתי לפניכם את לבבי. ¹² לא סגרתי את לבני בפניכם: אתם סגרתם את לבכם בפנוי! ¹³ אנו פונה אליכם עתה כל בני: אא, פתחו לנו את לבכם והיענו לאהבתנו. ¹⁴ אל תיכנסו לשותפות עם אלה שאגס אוהבים את האדון, שכן מה המשותף לאנשי אלוהים ולאנשי חטא? כיצד יכול האור לחדות עם החושך? ¹⁵ איזה הסכמה יכולה להיות בין המשיח לבין השטן? כיצד יכול המאמין להיות שותף לאדמאנים? ¹⁶ איזה קשר יש להוביל אלוהים עם האלילים? هل לא אתם היכל אלוהים, משכן אלוהים חיים. שכן הוא עצמו אמר: "ונתתי משכני בתוככם... והתהלך בחוכם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם". ¹⁷ אכן אמר ה': "צאו מתוכם וחברו, נאום ה', וטמא אל תינעו ואני אקbez אתכם". ¹⁸ והייתי לכם לאב ואתם תהיו לי לבנים ולבנות, נאום ה' צבאות".

7 ידידים יקרים, הוואיל ויש לנו הבטחות נפלאות כאלה, הבה נטהר את עצמנו מכל טומאה רוחנית ונופנית. הבה נחיה ביראת אלוהים ונקריש לו את עצמנו. ² אא, פתחו לנו את לבכם. הריו לא פגענו באיש, לא רימינו ולא ניצלנו איש מכם. ³ אני אומר זאת כדי להרשיע אתכם, שהרי כבר אמרתי שאתם כה יקרים לי, עד כי אחיה ואמות עמכם. ⁴ יש לי ביחסון רב בכם. ואני נאה בכם מאד. ועדרתם ושמחתם אותו למרותם סבלית וצדוט. ⁵ בהניינו למקדונית, לא מצאנו מנוחה לנופנו. הצרות הקיפנו מכל עבר: מריבות מבחן וחרדה מבפנים. ⁶ אך אלוהים המעודד את הנדרכים ניחם אותנו בכווא של טיטוס. ⁷ לא רק נוכחותו שימחה אותן. אלא גם החרשות על שיזורתם ולועודתם אותן. הוא ספר לנו על גענויותם אליו, על השתחפותם בסבלן, על נאמנותכם ואהבתכם אליו. הדרשות אלה ממלאות עotti שמחה רבה. ⁸ גם אם העצבתי אתכם במכתבי ¹⁰ לבנו מלא צער, ובכל זאת אנו שמחים באדון.

דעתם של הלא-אמניים. פעם שניית ושפטעו את המשיח על-פי קנה מידה אנושי. אך אין עשו זאת שוב. ¹⁷ המאמין במשיח נשעה ברירה חדשה; שוב אין הוא אותו אדם כמו קודם. שכן יש בו עתה חיים חדשים. ¹⁸ כל הדברים החדשניים האלה הינם מאת האלוהים אשר השיבו לעצמו בזכותו קורבנו של המשיח. אלהים העניק לנו את הזכות לעוזר אחרים בניידאים באמצעות המשיח, ושוב אין הוא זוכה את כל לשוב אליו. ¹⁹ ולבשר להם שהוא מקרב אליו את כל בניידאים. וזהו הבשורה הנפלאה שמסר לנו לבשר את חטאיהם. וזהו הבשורה הנפלאה שמסר לנו לבשר לאחרים. ²⁰ לפיכך שנגיד המשיח אנחנו, ואלוהים מוזהר אותם באמצעותנו. עליון אנו מתחננים לפניכם בשם המשיח: אא, היינו לאהבותו והתרצוו לאלהים. ²¹ למרות שהמשיח היה ללא חטא, אלהים שם בו את חטאינו, ואחר כך שם בנו את צדקה אלהים.

6 כעדורי אלהים אנו מתחננים לפניכם לא להוניה את חסד אלהים שקיבלו: אל תבזבזו את טובו וחסדו של אלהים! ² כי הוא אומר: "בעת רצון והיום יושעה! ³ אנו משתדלים לא להיות מכשול לאיש. כדי שלא יטילו רופי בעבודתנו. ⁴ אדרבא, בכל מעשינו אנו משתדלים להראות שאנו משרחי אלהים. בסבלנות רבה אנו נושאים סבל, צרות ומזוקות. ⁵ הוכינו, הושלכנו לכלא. נמסרנו לידי המון זעם:عملנו עד אפיקת כוחות, לא אכלנו ולא ישנו. ⁶ הוכחנו שאנו משרתי אלהים בחינוי הטהורם. בהנטנו את הבשורה, בסבלנותנו, בנדיבות לבנו, באהבתנו היכנה, ברוח הקודש המלא אותנו. ⁷ בדבר האמת שבפנינו ובנכורת אלהים. אנו חמושים בנשך הצדקה להננה ולהתקפה. ⁸ אנו שומרים על נאמנותנו לאדון אם מכבדים אותנו ואמים בזים לנו, אם מבקרים או משבחים אותנו. אנו כנים וישראלים אך נחשבים לשקרנים. ⁹ העולם מתעלם מנתנו. אך רבים מכירים אותנו: אנו קרוביים למוות. ובכל זאת חיים. נפצענו אך לא מרגנו.

עצם לאדון ואחר כך לנו, לפי רצון אלוהים. 6 הם כל-כך התלlicoו מהדבר, עד שהאננו בטיטוס, אשר עוד אתם בתילה לעוזר למאmins, לבקרכם ולעוד אתם להשלים את חלוקם בשירות זה של נihilות חסדים. 7 אתם הלא מצטיניהם בתהומיים רבים: באמונתכם הרבה, במספר המתיפים בינויכם, בדעתם, בשיקידה ובאהבתכם אליוין. עתה ברצוני שתצטיניהם נבדוקותכם. 8 אני מזווה עליכם לעשות זאת; ברצוני רק לבחון את כנות אהבתכם בהשוואה להתלהבותם של אחרים. 9 הלא יודעים אתם את אהבתו וחסדו של ישוע אדוננו: למרות היותו עשיר הוא העשה עני למענכם, כדי שתטעשו עלי-ידי עניות. 10 אני מציין שתשלימו את אשר התחלתם לעשות לפני שנה, שהרי היותם לא רק הראשונים להציג את הרעיון, אלא גם הראשונים לעשות משחו בנידון. 11 עתה השלימו את המלאכה באורה התלהבות שבת החילם, והנו ככל שמשות ירכם. 12 אם אתם באמת מוכנים לכך, אין זה חשוב אם יש באפשרותם לחתך סכום קטן, שכן אלוהים אינם מצפה מכם לחתך מה שאין לכם. 13 אני מתחכו שמקבלי התדרומות ייחיו ברוחה על חשבונכם. אך עליכם להתחלק עםם. עיטה יש לכם די והותר ובאפשרותם לעוזר להם: בעת הצורך הם יתחלקו עמכם. כך לכל אחד יהיה כפי צרכו. 15 הזכרים אתם מה אמרים על כך הכתובים? "לא העדיף המרבה, והמן עיט לא החסיד". וכן עליכם להתחלך עם הנזקקים. 16 אני מודה לאלוהים על שם בלבד טיטוס אותה התלהבות לעוזר לכם כמוני. 17 הוא שמה לקבל את הצעתי לבקרכם. אך אני בטוח שהיה בא לבקרכם נס אלמלא הצעתי, שכן הוא משותוק לראותכם. 18 אני שולח עם טיטוס אח שמוכר היטב בין כל הקהילות כמטייף מהונן של בשורת אלוהים. 19 אח זה נבחר למשה על-ידי הקהילות להתלוות אליו במסע לירושלים. כדי להביא את המתנה למאמינים שם. הדבר יכבד את אלוהים ויוכיה את נכוונתו האחרון, אני מתחרשת על כך. האמת היא שבתחילת הצטערתי מואוד, כי ידעתי שיכאיב לכם. אך הוא הכאב לכם לזמן קצר בלבד. עתה אני שמה, לא בכלל שהכאב לכם. אלא בכלל שהכאב הביא אתכם לידי תשובה. שכן נעצבתם ברצון אלוהים, והוא לא מרמננו לכם כל נזק. 20 עצב הבא עליון ברצון אלוהים מביא אויגנו לידי תשובה וישעה, ואיש אינו מתחרשת על כך. לעומת זאת, עצב הבא על הלא-מאמינים אינו מביא לידי תשובה, אלא למוות. 22 ראו מה עורר בהם העצב מאלוהים: נמלאתם חריצות וחפצות להיפטר מהחטא שעליון כתבתי לכם. נבהלהם ממה שקרה והשתוקקתם שאבוא לעזרתכם. מיר נקטתם צעדים לפחות את הבעיה (והגעתם את החותא). 23 בכל מעשיכם הוכחתם שבunning הזה אין לכם דופי. 24 לא כתבתי את המכתב למען האדם שחתט, ואך לא למען זה שנפנע מהחטא: כתבתי כדי שאלוהים יראה לכם באיזו מידה אתםओחים אותו. 25 מלבד נהנתנו מהאהבתכם, שמחנו במירוח בשמחתו של טיטוס, שכן קיבלתם אותו בחמיות ונרגמתם לנו נחת רוח. 26 התגניתי בהם לעפניו, ואני שמה שלא אקובתם אותי. הלא תמיד דיברתי אליכם אמת, ואף הפעם התפארותי הוכחה אמרת. 27 טיטוס אהוב אתכם יותר מתמיד בזכרו כיצד הקשבתם לו בדרכות, וקיבלותם אותו ביראה ובחרדה. 28 מה שמה אני על שוב אני יכול לסייע עליכם ולבטוח לכם בכל דבר.

8 ברצוני לספר לכם על החסד שהעניק אלוהים לקהילות במקדונית. 2 הם אמנים התנסו בסבל רב ובצרות, אך שמחתם הייתה זה גורלה עד כי הפנינו נדיבות ורוחכבל למרות העוני שלהם. 3 הם נתנו לא רק כפי יכולתם, אלא מעל ומעבר ליכולתם. ואני יכול להגיד שעשן זאת מרצון ולא מכורה. 4 הם מנש התהנו לפניינו לקבל את מתנהם הכספי. כדי שיתסתפו בשמה שבעזרה למאמינים בירושלם. 5 נדיבותם עלתה על ציפיותינו, שכן קודם הקדישו את

לעוזר זה לזה. 20 ברכינו למנוע כל ביקורת על הדרך שבה אנו מטפלים בתרומה נדיבת ז. 21 אלוהים יודע את יושר לבנו, אך ברכינו שם אתם תדעו זאת. משוכך החلطנו לנסוע יחד. 22 אנו שולח אליכם אה נסף אשר הוכיח את מסירותו בעמיהם רבות. עתה מסירותו והתלהבותו נדל וודר יותר, שכן סיפוריו ל על נכונותם לעזר בעניין התרומה. 23 אם מישחו ישאל לזהותו של טיטוס, אמרו שהוא שותפי ועובדarti למונכם. אתם נם יכולים לומר שני האחים האחרים מייצנים את הקהילות כאן והם דוגמת מופת למאמינים במשיח. 24 אנה, הוכיחו לאנשים אלה שאתם באמת אהביכם אותן, ושיש ל- סיבה להנתנותם בכם.

10 אני פילוס, מתהנן לפניכם בענווה, כפי שהמשיח

היה מתהנן לפניכם. אחדים מכם טוענים: "מכתבי של פולוס נועזים כל עוד הוא רחוק מatanu, אך בכוון הנה יפחד להרים את קולוי" 2 אני מתהנן לפניכם שלא תאלצוני לנחות בכם ביד קשה בכוון אליכם, כי אני בטוח שאוכל לנחות בחומרה באלה שטוענים שמעשי ומנייע הום של אדם רגיל. 3 אני אאמין אדם רגיל וחילש, אך אני נלחם את מלחמותי בדרך אנושית רגילה. 4 אני נלחם בכלי מלחמה רגילים, אלא בכלי המלחמה של אלוהים, ובଉורתם אני הורס את מבצריו השטן. 5 אכן, כל מלחמה אלה יכולים ל寞ט תחבולות וכל דבר שמןשא ננד דעת אלוהים. בעורתם אני מכנייע את אלה לציאות למשיח. 6 אני מוכן להעניש כל הפרת משמעת עד שתושלם המשמעת שלכם במשיח. 7 הבעה אתכם היא. שאתם מסתכלים רק בקנקן ולא במנה שיש בו. אם מישחו בטוח בעצמו שהוא שייך למשיח, שלא ישכח אני שייך למשיח בדיקוק כמוני! 8 גם אם נראה שאינו מותאה מרדי על הסמכות שתן לי האדון, לבנו חכם ולא לפניו בכם, אני מתבישי. 9 אני אומר זאת כדי שלא תהשבו שאני מאיים עליהם סתם במכתבי. 10 "אל תשימו לב למכתבי של פולוס",

9 אני ציריך לכתוב לכם על העזה הכספית לאמינים ביהודה, 2 כי אני יודע שאתם מוכנים לעזר, אף התנאיתי בכם לפנוי המאמינים במקדונית. "האמינים ביון היו מוכנים לשולח תרומה כבר לפני שנה", אמרתי להם. התלהבותכם עוררה רבים מהם להשתתף בתרומה. 3 עתה אני שולח אחיהם אלה רק כדי לוודא שאחם באמת מוכנים ושכבר אספתם את כל התרומות, כפי שאמרתי להם. 4 אני רוצה לנלוות שהפעם התנאיתי בכם לשואו. אם יבואו אתי האנשים ממקרוניה וייווכחו שאינכם מוכנים. הרוי אתביש מאד ונם אתם תתיישו. 5 על כן ביקשתי מהאחיהם לבוא אליכם לפני, כדי לוודא שהתרומה אשר הבתחים אכן מוכנה. ברכינו שתתרמו מותוק נדבות ולא מותוק קמצנות. 6 זכרו, אם תתנו מעט תקבלו מעט. איך שזרע זרעים מעתים יצור יוביל לך. אך אם יזרע זרעים רבים יקוצר יוביל רב. 7 כל אחד ייתן כאשר ידרבני לבו: אל האלקי איש תחת מעל רצונו. כי אלוהים אוהב את הנוטנים בשמהה. 8 אלוהים יכול تحت لكم מעל מה שאתם צריכים, אך שתמיד יהיה לכם די והותר לעצמכם. 9 אף תוכלו تحت לנוקדים בנדיבות ובשמהה. ככתוב: "פזר נתן לאבינוים, צדקתו עומדת לעד".

7 האם חטאתי כשהשפלו את עצמי (כדי לורום אתכם!) ובישרתי לכם את בשורת האלוהים לא תלולו? 8 קהילות אחריות תמכו בי בעת שעברתי למןכם. כן,לקחתי את כספו כדי לעוזר לכם. 9 בכל עת שהותי עמכם לא ביקשתי מכם פרוטה; האחים שבאו ממקדוניה סיפקו את כל צרכי. מعلوم לא ביקשתי מכם דבר, וגם להבא לא אבקש. 10 בשם אמרת המשיח כי, אני מבטיח שאתגנה עלך בכל יון! 11 מודיע? האם מושם שאין אוּהַב אתכם? אלוהים יודע שאין אוּהַב אתכם! 12 עשה זאת כדי לסקור את פיהם של אלה שמתפארים וטוענים: "אנחנו עושים את עבדות אלוהים בדיקך כמו פולוס וטימוחוס!" 13 אנשים אלה הינם שליח-ישקה, רמאיים שמתחפשים לשילוח המשיח. 14 אך אין מותפלא עלך! אם השטן עצמו יכול להתחפש למלאך אוּר. 15 אין פלא שמשרתיו יכולים להתחפש למשרתי צדק. אך לבסוף הם יקבלו את העונש שמניע להם על מעליהם. 16 אני חזור ואומר, אל תהשווני לשוטה, אך גם אתם חושבים אותו לשוטה, הקשו לי בכל זאת והניחו לי להתגנותם כמותם. 17 גאווה זאת לא ניתנה לי מyat המשיח, שכן אין נהג כשותה. 18 אך מאחר שרבים מותגאים על הייניהם האנושיים, גם אני אתגנה כמותם. 19 אתם חושבים את עצמכם לחכמים נדולים, אך אתם מקשיבים ברצון לשוטים האלה. 20 לא אפשר לכם אמרם משעדרים אתכם, מנצלים אתכם, מכשילים אתכם. סוטרים על פניכם או מתנסאים עלייכם. 21 אני מtabיש להדורות שאין חזק או נועז כמותם. אך ככל מה שהם יכולים להתגנות! 22 אני שוב מדבר כשותה, גם אני יכול להתגנות! 23 האם הם ישראלים? גם אני. האם הם עברים? גם אני. זרע אברהם? גם אני. 24 האם הם משרתי המשיח? אוּלי אני מדבר כשותה, אך אני משרת טוב מהם! عملתי קשה מהם, הושלכתי לכלא פעמיים הרבה מהם, הוכיתו יותר, ועמדתי לפני המות פעמיים הרבה יותר. 24 חמש פעמיים הלקוני היהודים שלושים-ותשע על מה אני מדבר, כפי שהוכחנו לכם פעמיים רבות.

אומרים אחדים מכם: "הואאמין נשמע מרושים ותקופתך. אך בבואה אלינו אישת תראו שהוא חלש ודיבورو אינו משכנע". 11 הפעם ביקורי האיש יהוה מרושים ותקופת מכחבי. 12 כמובן שאין מעין לכלול את עצמי עם אלה שמשבחים את עצם, אף לא להשוו את עצמי אליהם. מה טיפשים הם! הם משווים את עצמים לעצם, וושופטים את עצם על פי קנה המידה שקבעו בעצמם. 13 אנחנו לעתם אינם מתפארים יתר על המידה; אנחנו מתפארים רק בתחום העבודה שהקצתה לנו אלוהים, ואתם נכללים בתחום זה. 14 אנחנו מפריזים בסמכותנו עלייכם. שכן אנו הבאנו לכם ראשונים את בשורת המשיח. 15 אנחנו מתפארים בדברים מעבר לתחומנו, אף לא בעמלם של אחרים. אנחנו רוק מקווים שאמונתכם תגדל ושבורחתנו ביןיכם לתדרל נם היא, אך רק בתחום שהקצתה לנו. 16 לאחר מכן נוכל לבשר את הבשורה לערים הרחוקות מכם, היכן שאישינו מבשר את הבשורה, וכך לא נפלוש בתחוםם של אחרים. 17 הדברים אומרים: "המתהלך תהלל בה!". 18 כי הלא אין ערך רב להתפארותם של אדם עצמו, אך כאשר אלוהים משבח אדם יש לשבח ערך רב!

11 אני מקווה שתתיחסו אליו, בסבלנות גם אם אני מדבר בטיפשות. הנה, סלחו לי והניחו לי לומר את אשר על לבי. 2 אני דואג לכם דאגה עמוקה כלפי אלוהים עצמו: אתם כבתוכה תורה שהארשתו כאלווהים עצמו; אתם כבתוכה תורה שהארשתו לאיש אחד, למשיח. 3 אך אני חושש שמא תסתו יום אחד מסירוחכם הטהורה למשיח. כשם שהוויה רומתה על-ידי הנחש בן העדרן. 4 אתם מתנהנים כפתאים ומאמינים לכל מה שאמורים לכם, גם אם מישחו מכריזו לכם על ישוע השונה מזו שהכרזנו, או על רוח שוניה מרוח הקודש שקיבלו. או על דרך שונה. אכן, אתם מוכנים להאמין לכל דבר! סבורני שאיןנו נופל במאומה מ"שליחים" מיויחדים אלה! 6 אוּלי אני נואם מעולה, אך אני יודע לפחות על מה אני מדבר, כפי שהוכחנו לכם פעמיים רבות.

מלךות. 25 שלוש פעמים הולקתי בשותים. פעם אחת נסכלתי באכנים. שלוש פעמים נטרפה ספינתי, ופעם נסחפת עשרים וארכבע שעות ביום הפתוחה.

26 בנסיבותי הרבים והמעיפים ניצלתי מסכנת שיטפנות, מידי שודדים, מידי היהודים ומידי הגויים.

ויכולתי, אני שמח להיות דוגמה היהת לגבורה המשיחית. 10 הוואיל ואני יודע שהולשת מפארת את המשיח. אני שמח ב"קוץ" הזה שבבשרי, בעלבונות, בצדות, ברדייפות ובמצוקות. שכן בהיותי חלש. או אני חזק - ככל שאני חלש יותר כך אני תלוי יותר במשיח. 11 אני מתנגד כשותה, אך אתם נרתםם לכך. אתם היותם צדיקים להתגנות בי, כי למרות שאני אכן וכאפס, אני נופל במאומה מהשליחים "הנפלאים".

12 כבר הוכחה לי לכם שאכן אלוהים עצמו שלחני אליכם, שהרי בסבלות רבה הולחו בינויכם נסכים. נפלאות ואותות גבורה. 13 מודיעו את מרגנישים נחותים מהקהילות האחרות? האם משום שלא הנחתי לכם להחמק בי כספית? אנה, סלחו לי על העול הנורא זהה! 14 עתה אני בא לבקרכם בפעם השלישייה, ונום הפעם לא עלה לכם הדבר פרוטה. איןנו מעוניין בכספכם, אלא בכם! אחרי הכל, הילדים אינם צריכים לככל את הוריהם אלא להיפך, על ההורים לככל את ילדיהם. 15 אני מוכן בשמה לתת לכם את עצמי ואת כל אשר לי למען טובתכם הרוחנית, אם כי נראה שככל שאני אוהב אתכם יותר, אתם אוהבים אותי יותר פחות. 16 אחדים מכם אומרים: "אמנם אהובים יותר פחות". אך כיצד? האם ניצל אתכם נראה שביקורי לא עלו לנו דבר. אך הפולוס הזה איש ערמוני ואין ספק שישיק בנו. הוא וראי הרווחה מתנו כסף איך מהו! 17 אך כיצד? האם ניצל אתכם בטיטוס לבקרכם ושלחתו עמו אח נוסף. האם הם ירימו או ניצלו אתכם? וראי שלא. הרי אנחנו פועלים מותך אותם המניעים ומהתגנים אותה דרך. 18 החשובים אתם שאנו מנסים להצטדק לפנייכם? אם כן, אתם טועים! לנוכח אליהם אני אומר לכם שהברבים נאמרו לטעיכם. ידידים יקרים. כדי לעוזר לכם להיבנות באופן רוחני. 20 אני חושש שמא בכוון אליכם לא ימצאהן בעני מה שאראה, והצדדים

(א) g165

32 בהיותי בدمשך, המושל מטעם המלך אררטס הפקיד שומרים על שער העיר כדי להפכו, 33 אך הורדתי בסלך דרך פתח בחומה ונמלטה מידיו.

12 התפארות זאת טיפשית כל-כך. אך הרשו לי להמשיך. ברצוני לספר לכם על חווונות והగלויות שהוו לי מאת האדון. 2 אני מכיר מאמין אחד שנלך לשם לפניו ארבע-עשרה שנים. אני יודע שהאיש הזה (אם בוגר ממש או שנפרד מגופו רק האלוהים יודע). 4 נלך לשמיים ושמוע בדברים כה מדהימים. עד כי לא ניתן לבטאמ, ואסור לחזור עליהם. 5 חוות כוותה ראייה להתגנות בה, אך אין מתחוון לעשותות כן. איתה רק בחולשתוי. 6 לא חסר לי במה להתגנות. ואף לא אנגן כשותה אם איתה, אך אני רוצה שאיש ייחסני ליותר ממה שראתה במשעי ובדברורי. 7 על-מנת שלא אתמלא יהירות בגולל הדברים הנפלאים שראיתי, ניתנה לי קוץ בשרי, שליח מאות השטן להטרידני ולעקוון את גאותי. 8 שלוש פעמים התהנתי לאלוהים שיקח אותו מני. 9 בرم בכל פעם האדון אמר לי: "לא. אך אני אתה".

שאאלין לנוקוט לא ימצאו חן בעיניכם. אני חושש
עמכם. ¹² ברכו איש את רעהו לשлом בנשיקה קדושה.
כל המאמינים המשיחיים מוסרים לכם דרישת שלום.
¹⁴ מי ייתן שחסד אדוננו ישוע המשיח, אהבת האלוהים
וחברת רוח-הקדש יהיו עם כולכם.

שנוא מצא בקרבכם מריבה, קנאה, רגוז אונכיות,
רכנות, הוצאת-דיבבה, יהירות וUMBCHA. ²¹ אכן, אני
חושש שמא בשובי אליכם ישפלו אלוהים לפניכם,
ואהאבל על רביכם מכמ אשר חטא זה מכבר ולא
חורו בתשובה על מעשיהם הבלתי-מוסריים, על
ונות זיינה.

13 וזה הפעם השלישית שאבא אליכם. הכתובים
אומרים שעל-פי שניים או שלושה עדים יקום כל
דבר. ² כבר הזוהרטי אתכם פעם אחד בביורי
הקודם. ועתה בהעדתי אני חזר על האזהרה: בשובי
אליכם הפעם לא אהוס על אלה שהטא מקודם ועל
כל הראים לעונש. ³ אוכיה לכם מעל כל ספק
שהמשיח אכן מדבר באמצעותיו. המשיח שבוי אתם
מאמינים איינו חלש לפניכם, אלא חזק בתוככם! ⁴
המשיח אמרם נצלב בחולשה. אך עתה הוא חי בנברות
אלוהים. כך נם אנחנו חלשים. כשם שהמשיח היה
חלש. אך אנו נחיה עמו למענכם בנברות אלוהים. ⁵
בחנו את עצמכם וראו אם אתם עומדים במבחן: האם
אתם באמת מאמינים במשיח? האם אתם מרגנישם
בקרבכם את נוכחותו ונברותו? או האם אמוןתכם
במשיח אינה אלא העמורת פניהם? ⁶ אני מקווה שתם
מסכימים ATI ששברתי מבחן זה בהצלחה. ⁷ אני
מתפלל לאלוהים שלא תעשו רע - לא כדי להוכיח
את הצלחתנו, אלא כדי שתעשו את הטוב גם אם כלפי
חוץ ייראה שנכשלנו. ⁸ תפקידנו לעודד את הטוב
בכל עת, ולא ל��ות לרע. ⁹ אנו תמיד מוכנים להיות
חלשים. אם פרוש הדבר שאתם חזקים. משאלתנו
ותפילתנו היא שתתבגרו באמונתכם. ¹⁰ אני כותב
לכם עתה מכתב זה בתקווה שלא אצטרך לנזוף
בכם או להעניש אתכם בבואי, כי ברצוני להשתמש
בסמכות שנתן לי האדין לחזק אתכם ולא להענישם.
¹¹ אני מסיים מכתבי במילים הבאות: שמחו, התבגרו
 באמונתכם. שימו לב לדברים שאמרתי, חי באהבה
 ובשלום. מי ייתן שאלוהי האהבה והשלום יהיה

אל-הַגָּלְטִים

הצדתי להם ללא רחמים, וגם השתדרתי כמייטב יכולתי להופטר מقولם?¹⁴ בין ביג'ילי היהו אחד היהודים האדוקים ביותר בכל הארץ, והשתדרתי לקיים את כל המנהגים הישנים והמסורתיים של דת אבותוי.¹⁵ אולם או קירה דבר מה! שכן עוד לפני שנולדתי בחר בי אלוהים להיות אחד מילדיו המאמינים בישוע המשיח, כדי שאוכל ללבת אל הנזירים ולספר להם את הבשורה אודות ישוע המשיח. כאשר כל זה התרחש, לא מיהרתי להיוועץ באיש.¹⁶ לא החלטתי לירושלים כדי לשלייח האדון המנוסים ממוני, אלא החלטתי לדבריות ערבית, ולאחר מכן חזרתי לדמשק.¹⁷ רק בעבר שלוש שנים עלייתו לירושלים. כדי לבקר את פטרוס, ונשארתי אצל חמיש־עשר יום.¹⁸ מלבד פטרוס פנשתי עוד שליח אחד בלבד – יעקב. אחיו של ישוע אדוןנו.¹⁹ הקשוינו היבט לדברי. אלוהים עדי שאני משקר וshall דברי אמריתים וכונונים!²⁰ לאחר הביקור בירושלים החלטתי לسورיה וקיליקיה.²¹ כל אותו זמן לא ראו אותי עדין לسورיה וקיליקיה.²² כל מה שידעו היה, שהאובייב המאמינים ביהודה.²³ כל מה שידעו אשר לפניהם ניסה לחסל ולהشمיד.²⁴ וכולם היללו אותו אלוהים על הגס שהולל בחוי.

2 בעבר ארבע־עשרה שנים חזרתי לירושלים עם ברנבא. וטיבוט הצרף אלינו.² אלוהים ציווה עלי להתייעץ עם האחים בירושלים בוגנע לבשורה שבישרתי לנוים. נעצתי נם בזקני הקהילה, כדי שיכולים יבינו את תוכן הבשורה שאני מספר לנוים. קיוויתי שוקני הקהילה יסבירו אני, וזה אכן הסכימו: הם אף לא דרשו מטויות (שאני יהודי) להימול.⁴ שאלת ברית־הAMILה כלל לא הייתה על הפרק אל מלآل כמה אנשים. הקוראים לעצםם "מאמינים". שבאו לרוגל בינוינו. הם רצו לראות איזה חופש העניק לנו המשיח בוגנע לקיום מצוות התורה. אנשים אלה רצו לשעבד אותנו לחוקים שלהם.⁵ אך לא הקשיבו לדבריהם, כי לא רצינו לבלב אליהם. לא רצינו

1 אל הקהילה בנטליה. מאת פולוס השליח – שליהם לא של בני־אדם, כי אם של ישוע המשיח, ושל אלוהים האב אשר הקימו מן המתים – ומאת כל המאמינים המשיחיים הנמצאים אתי ברומא.³ שלום ובברכה لكم מאת האלוהים אבינו ומאת ישוע המשיח אדוןנו.⁴ אלוהים רצה שישוע המשיח ימות על הצלב بعد חטאינו, כדי להושענו מהשבעור לעולם הרע הזה שבו אנו חיים.⁵ לאלווהים הכבוד, התודה והתהילה מה מעולם ועד עולם. – Amen.
6 אני מתפללא שאתם מתרחקים כל־כך מהר מאלוהים. ברוב אהבתו וرحمיו הוא נתן לכם בmontana חי נצח, עלי־ידי ישוע המשיח, ואילו אתם כבר מצאתם" בשורה" אחרת. שכיביכול תושע אתכם. אולם דעו לכם שבשורה זאת לא תושע אתכם.⁷ שכן לא קיימת בשורה אחרת, מלבד זו שבישרנו לכם. אלה שהסיתו אתכם מהדרך הנכונה ללבת בדרכם. מרמים אתכם: הם מסלפים ומעוותים את האמת על אודות המשיח.⁸ ארוור כל מי שישפר לכם (כולל אני עצמי) על דרך לישועה השונה מהדרך שמספרנו לכם. גם אם יבוא מלאך מן השמים יוספר לכם על דרך אחרת לעבור את אלוהים – ארוור הוא!⁹ אני חזור ואומר: ארוור מי שיבשר לכם בשורה השונה מזו שהאמנהם בה.¹⁰ אתם רואים שאני משתדל למצוא־חן בעיניכם במחמות ובברבי חנופה: אני משתדל למצוא־חן בעני אלוהים בלבד. לו nisiyi למצוא־חן בעני בני־אדם, לא יכולתי להיות עבדו של ישוע המשיח.¹¹ איך יקרים, אני מבטיח לכם כי הדרך אל אלוהים, שעליה סיפרתי לכם. איננה סיפור דמיוני ואך לא חלום שחלםתי.¹² ישוע המשיח עצמו מסר לי, את הבשורה שבישרתי לכם, והוא למד אותה מה לומד וכייד לומר זאת: איש מלבדו לא לימד אותה. ¹³ האם אתם זוכרים כיצד התנהנו בתקופה שהייתי בקרב היהודים? האם אתם זוכרים כיצד דרפהית את המאמינים במשיח?

אלוהים על-ידי קיומ מצוות התורה, אלא רק על-ידי אמונה במשיח. לכן גם אנחנו בטחנו והאמנו בישוע המשיח, כדי שניהה רצויים לאלהים בזכות אמונהינו, ולא בזכות קיומ מצוות. איש אין יכול להיוושע על-ידי קיומ מצוות התורה.¹⁷ אם אנחנו מבקשים להיות מודקים על ידי המשיח אך כבר לא נשענים על תורה משה בעבר ישועה, הרי אנחנו כמו הגנויים אשר נחשבים לחוטאים על ידי היהודים. אם כך, האם המשיח מעורר ש恂חטא? בודאי שלא!¹⁸ דענו לכם כי פשע הוא לנoston לבנות מחדש את מה שעמלתי להרים – את האמונה שאפשר להיוושע על-ידי קיומ מצוות החורה.¹⁹ מותך קראת כתבי-הקדש למדתו שלא יוכל למצוא-חן בעני אלוהים אם אשתרד, כלל הצלחה כמובן. לקיים את מצוות התורה. למדתי שאוכל למצוא-חן בעני אלוהים רק על-ידי אמונה במשיח.²⁰ מתי על הצלב עם המשיח: עתה אני חוי ויתר, כי אם המשיח חי בקרבי. והחיים האמתיתים שמלאים אותו הם תוצאה של אמונהינו בבן-האלוהים, אשר אהב אותו ותקריב את חייו למני.²¹ אני מזולג במוות של המשיח, כי אילו יכולתי להיוושע על-ידי קיומ מצוות התורה, היה מותו של המשיח מיותר לחלוטין.

3 או, גלטים טיפשים! מי הסיתכם ננד האמות? לאיזה כיסוף נפלתם קורבן? פעם הבנתם את המשמעות המלאה של מות המשיח: צליבתו הייתה מוחישעה.²² שאר היהודים המשיחיים (ואפילו בר-נבא) הפכו גם הם לצבאים והלכו בעקבותם לפניכם.²³ ברצוני לשאול אתכם. האם אלהים נתן לכם את רוח הקודש על-שם לשמורת את מצוות התורה? וראי שלא! אלהים נתן לכם את רוח הקודש רק לאחר ששמעתם על המשיח והאמנתם שהוא בלבד מסוגל להוושיע אתכם.²⁴ מה לכם, האם יצאתם מדרעתכם? אם רואיתם כבר שקיים מצוות לא هوועל לכם במאומה ולא העוני لكم סיוף רוחני, כיצד מעלים אתם על הדעת שקיים מצוות התורה יוזר לכם להיות מאמינים טובים יותר?²⁵ סכלתם

שתחשבו שאתם יכולים להושיע את עצמכם על-ידי קיומ ברית-המילה, או על-ידי קיומ מצוות התורה.²⁶ לנכבר הכהילה לא היה מה להעיר או להוציא על דבריו. (אנב. כלל לא התרשמי מהעובדת שהיינו נכבדי הכהילה, כי אני יודע שבעני אלוהים כולנו טועים!) כאשראו פטרוס, יעקב ויונתן, שناחשו לעמודי הטעות של הכהילה, כיצד ברך אלוהים את עדותם של פטרוס ליהודים – שכן אלוהים נתן לכל אחד מאיתנו מתנות שונות ותפקידים שונים – הם להצוו את יידי ואת ידו של בר-נבא, ועודדו אותנו להמשיך להיעיד לנויים. בזמנם שהם ממשיכים להיעיד ליהודים. אך הtout-aller הוכירו לנו לא לשוכח לעזר לעניים. אבל התזכורת הייתה מיותרת, שכן אני תמיד דואג לעניים. ובעולם כשכיפה (פטרוס) בא לאנטווכיה, הוכחתו אותו לפני כלם, משומ שהתננדתי בכל תוקף למעשו ולהתנהנותו.²⁷ כשכיפה הגוע בראשונה לאנטווכיה, הוא נהג לסעוד עם המאמינים המשיחיים הלא-יהודים (שלא נימולו), ולא שמרו את מצוות התורה). לאחר מכן הגיעו לאנטווכיה מספר חברים יהודים של יעקב. ומהו הפסיק *כיפה* לסעוד עם המאמינים הלא-יהודים. מודיע הפסיק לסעוד עם? מפני שפחד מביקורתם של היהודים המקפידים על שמרית המצוות, אשר עמדו על דעתם כי ברית-המילה היא חיל בלתי-נפרד מהישועה.²⁸ שאר היהודים המשיחיים (ואפילו בר-נבא) הפכו גם הם לצבאים והלכו בעקבותם *כיפה*, למרות שידעו היטב כי הם שונים ואינם נוהנים בדרכה.²⁹ כאשראי מה קורה שם, וכשנוכחות לדעתם שאים ישראלים ואינם שומרים את דבר אלוהים, אמרתי *כיפה* לפני כלם: "למרות שאתה יהודי מלידה, איןך שומר את חוקי התורה ומצוותיה. אם כן מודיע לך את חוקי התורה ומצוותיה. אם אתה מנסה לשכנע את הנויים האלה לךיים את מצוות התורה?³⁰ הלא אתה ואני יהודים מלידה, ולא סתם החוטאים מן הנויים.³¹ ואנחנו, היהודים המשיחיים, יודעים הייטב שאיןנו יכולים להיחס צדיקים בעני

כל-כך למען הבשורה, וככשו אתם משליכים את הכול מהורי נבכם? קשה לי להאמין בכך! ⁵ אני חור ושאל אתכם: האם אלוהים נותן לכם את רוח הקודש ומחולל בינוכם ניסים ונפלאות, משום שאתם מקיימים את מצוות התורה? אלוהים משכנין בלבכם את רוח הקודש ופועל בחיכם, רק משום שאתם מאמנים ובוטחים בישוע המשיח. ⁶ קחו לדוגמה את אברהם אבינו: אלוהים חשב את אברהם לצדיק, רק משום שאברהם האמין בהבטחותיו של ה'. ⁷ מכאן יכולים אתם להבין מדוע כל מי שמאמין בה בכתבי-הקדש אנו קוראים על הציפייה ליום שבו יושיע אלוהים גם את הגויים, בזוכותם. לפני זמן רב הבטיח אלוהים לאברהם לברך את כל מי שיאמין בו (באלהותם) כמו אברהם. ⁸ על כן לכל מי שמאמין במשיח יש חלק בברכת ה' לאברהם אבינו.

⁹ כל מי ששומר על ישועה בזכות התורה השופת לקללה אלוהים, שהרי כתוב בכתבי-הקדש: "אדור מי שלא מקיים את כל דברי התורה הזאת". ¹⁰ ולפיכך אתם רואים שאיש אין יכול למצוידן בעני ה' בזכות קיום מצוות התורה. שכן ה' אמר כי הדריך היחידה למצוידן בענייו היא דרכך האמונה". ¹¹ צדיק באמונתו יהיה. ¹² רואים אתם. אם כן, מה שונה היושעה מתוך אמונה מהишועה הנובעת מקיים כל מצוות התורה. ¹³ המשיח שיחדר אותנו מהקללה הרכבתה על אלה שאינם מקיימים את כל מצוות התורה, בלבד עצמו את הקללה במקומנו. שהרי כתוב בתורה: "קללה אלוהים תלוי" (על עז, והרי ישוע שנצלב היה בעצם תלוי על עז). ¹⁴ ועתה יכול אלוהים לברך נם את הגויים באותה ברכה שהבטיחה לאברהם אבינו, וויתקיים בנו הבטחת רוח הקודש. ¹⁵ אחים יקרים, גם היום כשמבטיח אדם הבטיחה בכתב וחותם עליו, חובה עליו לקיים את הבטחתו, ואין הוא יכול לשנות את דעתו. ¹⁶ אלוהים אלוהים כילנו שווים. אלוהים אהוב את כולנו באותו

ח' כהוב"ל אורעיו" - בלשון רבים. אלא בלשון היחיד. בן - זרע, הלא הוא ישוע המשיח. ¹⁷ אני מנסה לומדר לכם שה' הבטיח בכתב להושיע את כל מי שמאמין בו, והבטיחה זו אינה יכולה להשנות או להתקטל לאחר ארבע-מאות ושלושים שנה, כשתנת ה' את התורה. ¹⁸ אברהם מצא-הן בעני אלוהים, מפני שהאמין בה' ובבטחותיו. אילו יכולנו למצוידן בעני ה' על-ידי קיום מצוות התורה. הייתה דרכנו שונה לחלוthin מדרך של אברהם. ¹⁹ שואלים אתם ודאי, מדוע נתן ה' את התורה? התורה ניתנה כתוספת, לאחר הבטחה לאברהם, כדי להוכיח לבני-האדם שם אשימים בא-יקום מצוותיה. אלם ה' נתן את חוקי התורה רק בא-פן זמני, עד בואו של ישוע המשיח - הבן - אשר לו ניתנה הבטחת ה'. תורה מזאת, כשתנת ה' את התורה, הו ננתן אותה בידי מלאכים למשה, ואילו משה נתן את התורה לעם. ²⁰ אולם כשתנת ה' את הבטחה לאברהם, אלוהים בעצמו דיבר עם אברהם, ללא מתווכים. ²¹ האם יש סתירה בין תורה של ה' לבין הבטחותיו? ודאי שלאו! אילו יכולה תורה להושיע אותנו, לא היה צורך אלוהים לחתן לנו מוצא אחר מהשעבור לחטא. ²² שהרי כתבי-הקדש אומרים שכולנו עבדים לחטא. הדריך היחידה להשתחרר מהשעבור לחטא. הפתוחה לכל אחד, היא אמונה בישוע המשיח! ²³ לפניו בוא המשיח התורה חסתה עליינו עד היום שבו יוכלנו להאמין במשיח. ²⁴ במילים אחרות: התורה הדריכה אותנו והשניחה עליינו, עד שבא ישוע המשיח לקרב אותנו לאלהותם בזוכות אמונהנו. ²⁵ אבל עכשו, לאחר שכבר בא המשיח, שב אין לנו יותר בהדריכת מצוות התורה. ²⁶ כי עתה כולנו בני אלוהים בזוכות אמונהנו בישוע המשיח. ²⁷ ואלה מאייתנו שנטבלו כסמל לאחדות עם המשיח, כאשר עטופים במשיח. ²⁸ בין המאמינים שוב אין הבדל בין יהודי לנוצרי, בין עבר לבן-חוריין ואף לא בין גבר לאישה. בעיני הבטחתו, ואין הוא יכול לשנות את דעתו. ¹⁶ אלוהים אלוהים כילנו שווים. אהוב את כולנו באותו

מידה, וככלנו מאוחדים בישוע המשיח. 29 מאחר שהוא
שייכים למשיח, אנו גם זרע אברהם, וכל הבטחותיו
של ה' לאברהם ולזרעו שייכות נם לנו.

4 זכרו, גם אם אב עשר מות ומוריש לבנו הקטן את
כל רכושו, הילד הקטן דומה במעטדו לעבר. אין
הוא יכול לדגנות מן הירושה עד שיניע ניל בנות
(או לניל מסומים שבבעקבות אביו למתן הירושה). 2 עד אז
עליו לשמעע ל��ול המבוגרים האחראים לטיפולו
ולחינוכו. 3 לפניו בוואו של ישוע המשיח היה מצבנו
דומה. בעת היותנו חסרי בנות, היינו משועבדים
לדרכי העולם. 4 אך בהניע הזמן המתאים שלח
אלוהים את בנו, שנולד לאם יהודיה, 5 כדי לשחרר
אותנו מהשעבוד לתורה, וכדי לאמץ אותנו לבניו.
6 היהת שאנחנו בני אלוהים, הוא השcinן בלבנו את
روح בנו, ומשום כך יש לנו את הזכות לקרוא לו:
אבא. אבינו. 7 מעתה ואילך אין אנו עבדים, אלא בני
אלוהים ממש; ומאהר שאנחנו בני אלוהים, כל מה
ששייך לאלהים אבינו שייך גם לנו. 8 אתם הנויים,
לפניהם שהאמנתם באלהים היהתם עבורדים לכל מני
אלילים מגוחכים. שקראות להם "אלוהים". 9 עתה,
לאחר שמצוותם את אלוהים (או נכון יותר לומר:
לאחר שלאלהים מצא אחכם), כיצד יכולם אתם
לחזור ולהשתעבד לאמונה חלה ורופפת, הנורשת
שניתן להיוושע על ידי קיום מצוות התורה? 10
אתם מנסים למצוא-הן בעני אלוהים על ידי שמירת
חנים ומועדים! 11 אני חושש מואוד שככל עבדת
בכם הייתה לשוא. 12 אתם יקרים, מודיע אינכם
ממשיכים לי? עכשו אני חופשי ומשוחרר מכבליהם
מצוות התורה, ממש כמוכם. כשהבאתי אליכם בפעם
הראשונה, כדי לספר לכם את הבשורה, לא בזעם
לי למרות שהייתי חולה. 14 מחלתי הייתה דוחה
ומתוותה, אבל לא דוחתם אותו ולא הפניהם לי
עורף. לךחים אותו לביתכם וטיפולתם بي כאילו
טיפלתם במלך מן השמים או בישוע המשיח עצמו!
15 מה קרחה לכם? פעם הייתה לכם רוח של אהבה,

נכון היה הדבר, האם היו לי עדין כל-כך הרבה אויבים ומתקנדים? הלא אם הייתה מטיף למילה ולקיום המצוות לא הייתה פונע באיש. ואף אחד לא היה קם נדי. אבל העובדה היא שאנשים רכבים רודפים אותה ומציקים לי, משומש אני מטיף לשועה דרך אמונה במותו ובתחיתו של ישוע המשיח.¹² הלוואי שהיו מעקרים את האנשים שמנסים לסקס' והפעריד בינוו בגל' ברית-הAMILAH!¹³ אכן היו יקרים. אל תשכחו שהמשיח הוציא אתכם לחופשי! אין זה חופש לעשوت בכל העולה על רוחכם. כי אם חופש לאחוב ולעוזר לוולת.¹⁴ אפשר לסתם את התורה כולה במצבה אחת: "ואהבת לרעך כמוך".¹⁵ אבל אם במקום לאחוב איש את רעהו אתם תמיד רכבים, שונים ומקנים. אז תחרטו איש את אהיו.¹⁶ אני מיעץ לכם לשמע רק לקהל רוח הקודש. והוא ראה לכם מה לעשות ולאן לлечט. וモבתח لكم ששוב לא היו משועבדים לבשר שלכם. הנורם لكم תמיד לעשות את הרע.¹⁷ ככל לנו יש נתיה טبيعית לעשوت את הרע. שהוא היפוכו הגמור של מה שרוח הקודש אומר לנו לעשות. וכאשר רוח הקודש פועל בנו ו מביא אותנו לכך שנרצה לעשות את הטוב. הרי שהוא היפוכו הגמור של נתיותינו הטבעית. שני כחות אלה, הבשר שלנו ורוח הקודש, נאבקים בתחוםו כשה רוצה לנצח את זה, ואני יכולם לעשות כל מה שהוא רוצה.¹⁸ כאשר רוח הקודש מדריך את מעשינו, הוא גם משחרר אותנו מהחוונה לקיים את מצוות התורה.¹⁹ אם תלכו אחרי הנטויות הטבעיות שלכם. אלה תהיינה התוצאות: גנות, טומאה, תאווה,²⁰ עבודת אלילים וכיושף, שנאה, פילוג, קנאה, כעס, אנוכיות, תלונות, מריבות,²¹ חמונות, שכירות, הוללות וכדומה. אני חזר ואמור לכם: מי שמנהל חיים כאלה לא יירש שליטות בחינינו, זה יהיה הפרי: אהבה, שמחה, שלום ושלווה, סבלנות, נדיבות, טוב-לב, אמונה,²² צניעות ושליטה עצמית. וכמובן שאין סתייה בין הכוונות אלה בلتיר-נפרד מהיושעה. אבל אני שואל אתכם, לו

צחיק לאברהם ושרה.²³ ואנחנו, המאמינים שנולדנו מחדש על-ידי רוח הקודש, נרדפים על-ידי אלה שרצו שנשמר את מצוות התורה, ממש כמו שzechק - בן ההבטחה - נרדף על-ידי ישמעאל בן המשרתת.²⁴ אבל מה אומרים כתבי-הקדושים? "גרש את האמה ואת בנה, כי לא יירש בְּנֵה אָמָה עַם בְּנֵה חֲפֵשָׁה".²⁵ אחים יקרים. אין אנו בני האישה המשרתת ואנו עבדים לתרה; אנחנו בני האישה החופשית, ורצויים לאלהים בוכות אמותנו.

5 המשיח הוציאנו לחופשי!

לכן אל תשיבו להשתעבד למצוות התורה ולמסורת.² הקשו ב לדורי: אם אתם באמת חושבים שברית-הAMILAH ושמרית המצוות יקרבו אתכם לאלהים. אויז אין המשיח יכול להושע אתכם.³ אני חזר ואמור: מי שמייחס חשיבות רבה לקיום ברית-הAMILAH, חייב למלא את כל מצוות התורה, שאם לא-כך תבוא עליו קללה.⁴ אם אתם באמת חושבים שתוכלו למצוא-הן בעני אליהם ביכולת שמרית מצוות התורה, הרי שאין לכם כל צורך במשיח. ואני יכולם לומר ליהנות מחסדו של אלהים.⁵ בעזרת רוח הקודש אנו מאמינים כי מותו של המשיח מטההר אורגנו מהטהרינו ומצדיק אותנו בעני אליהם.⁶ אנו, המאמינים המשיחיים, יודעים כי הרוי הוראת כוב זו הוא כמו מועט שאור שמהמיין שאינם מוכחים דבר. ומה חשוב? אמונה שמכוכחה את עצמה על-ידי אהבה.⁷ עד עתה התקדמתם יפה מאור באמונתכם. מה קרה לכם לפתע? מי הסיתכם נגד דבר האמת?⁸ ודאי שלא אלהים הסיתכם לכך. שכן אלהים עצמו העניק לכם חופש במשיח.⁹ הרוי הוראת כוב זו הוא כמו מועט שאור שמהמיין את כל הבצק.¹⁰ אני בטוח שאלהים ישבכע אתכם לשוב ולהאמין באמת. כמוני, ודרו לכם שאלהים יעניש את האדם שבבל וחתעה אתכם. גורם לכך שתטילו ספק בדבר אלהים.¹¹ יש אשר חושבים כי אני עצמי טוען שהAMILAH וקיים המצוות הם חלק בלתי-נפרד מהיושעה. אבל אני שואל אתכם, לו

בכוח-השפעתם ובעלויותונותם. ¹⁴ אני עצמי מהפкар אך ורק בצלב ישוע המשיחית. הודות לצלב כבר אין לי עניין בשום דבר שקשר להנאות העולם זהה ולפיתויו. וזה זמן רב כבר שלעולם זהה אין כל עניין بي. ¹⁵ עתה, כשהאנו מאמינים בישוע המשיח, כלל לא חשוב אם עשינו ברית-מילה או לא. מה שחשוב הוא אם באמות אפשר לראות שאופיינו השתנה לטובה אם לא. ¹⁶ שלום ורוחמים מאת אלוהים לכל השיכים לאלהים והשומרים על העיקרון הזה. ¹⁷ אני מבקש מכם שמעתה ואילך לא תתרידו אוטי בויכוחים נוספים בנושא זה, שכן גופי מלא צללות ותחבורות, שנרגמו לי אויבי המשיח, המשמשים לי סימנים של עבר ישות המשיח. ¹⁸ אחיכים יקרים, יהי רצון שהסדר ישות המשיח יהיה עם כולכם. – אמן.

לבין מצוות התורה. ²⁴ המאמינים במשיח התחשו לבשר שלהם; הם קברו אותו לרוג'לי צלב המשיח. ²⁵ אם אנו חיים עתה בכוחו של רוח הקודש, הבה נזכיר לו בכל שטחי החיים. ²⁶ ואז לא נצטרף לבקש כבוד והצלחה, הנוראים לקנאה ולרונגה.

6 אם ייכשל אחד מכם בעבירה כלשהו, אלה מביניכם החזקים יותר באמונה צריכים לעוזר לו לשוב לדרכו הנכונה, בעדינות ובענווה, ועל השכח שבעם הבאה אתם בעצמכם עלילם להיות בצד הנכשלים. ² השתתו איש בבעיות רעהו, כפי שבקש מאיינו אינו אלא נאותן; מי שחוש את עצמו מכובדו אינו אלא נאותן; מי שחוש שדבר הוא למטה ל"משיח" הוא לא כלום. ⁴ כל אחד יעשה את שלו על הצד הטוב ביותר, כי או יהיה לו סיפוק מעבודתו הטובה, ולא יצחרך להשות את עצמו אחרים. ⁵ כל אחד מאיינו חייב לקחת אחריות על מעשיו. ⁶ אלה שלומדים את כתבי-הקדוש צריכים לעוזר למורייהם ולתומך בהם כפי יכולתם. ⁷ אל תהשכו שאתם יכולים להתל באלהים, שהרי הוא יודע בדיקות מי אתם ומה אתם. כל אחד קוצראת מה שהוא ורע. ⁸ מי שורע זרים של רוע ושהיותו יקצור בבואה הזמן מות. הרס וכליון. אולם מי שורע את הזורעים המשובחים של רוח הקודש יקצור בבואה הזמן חי נצח – מרנת רוח הקודש. ⁹ (aiōnios g166) הבה נשים לעשות את הטוב בלי להרפות, כי מוכחת לנו שגם לא נתיאש נראה בבואה הזמן ברכה רבה בעבודתנו. ¹⁰ לכן علينا להתנהג יפה תמיד עם כל אדם, ובמיוחד עם אחים המאמינים. ¹¹ לסייעם: האנשים שמנסים לשכנע אתכם לקיים ברית-מילה עושים זאת מסיבה אחת בלבד: הם יודעים היטב שם יודע כי ישוע הוא המשיח, יהוה עליהם לשבול למינו. אבל אין הם רוצחים לשבול ולאבד את הצלחתם החברתית. ¹² אנשים אלה מקיימים את המילה, אך אינם שומרים בעצמם את חוקי התורה; הם רוצחים שתקיימו את ברית-המילה רק כדי שיוכלו להתפкар

אל-האפסים

בארון יושע, ועל אהבתכם לאמינים המשיחיים בכל מקום.¹⁶ לאחררתי להודות לאלהים עבורהם. אני מתחפל בעדכם כל הזמן: אני מבקש מאלהי אדרוננו, ישוע המשיח, מאבי הכהן, שיעניק לכם רוח חכמה, כדי שתראו ותבינו מי הם המשיח ומה עשה למעננו. אני מתחפל שאורו יציף את לבכם ושעיניכם תיפקחנה,ليمען תוכל לראות ולדע מהי הקריאה שהודיע לכם, ומה עשירות ונפלאות הן הברכות שהבטיחו לאמינים בו.¹⁷ אני מתחפל שתבינו מה עצום הכוח שהעמיד אלהים לרשות האמינים בו; הוא העמיד לרשותנו את אותו הכוח העצום, אשר הקים את המשיח מן המתים והושבו במקומו הכבוד לيمין האלים בשם.¹⁸ מעל לכל מלך, שליט או מנהיג. כן, כבodo גדול, מלא-הדר ורב-דושים יותר מזו של כל אחד אחר בעולם הזה או בעולם הבא.¹⁹ אלוהים שם לרנייא את הכלול, ומינה אותו בראש הקהילה,²⁰ אשר היא נופו ואשר מלאה במילוי הכלול.²¹

2 פעם היותם מתיים באופן רוחני; היותם תחת קללה האל בוגל מעשיכם הרעים.²² היותם לפדיון דרכ'-החיים של העולם הזה ושמעתם לקול השטן, שהוא השליט הרשע של הרוחות הרעות. והפועל עדין בכל כוחו באנשים המורדים בה.²³ (איס' g 165)

כולנו חינו בעבר בצורה כזאת. אורח'-החיינו ביטא את רוע לבנו וכנייתנו לתשוקותינו ואתאותינו. נולדנו בעלי טבעמושת. והיינו תחת צעם אלהים כאשר ב内幕 האדם. **4** אבל אלהים הוא אב מלא רחמים! הוא אהב אותנו כל-כך.²⁴ עד כי למרות שהיינו מתיים (אופן רוחני) ואשימים בעינו בוגל החטאינו, הוא החזיר אותנו לחיים כשהקדים לתחייה את המשיח – זכרו שנשענו רך בכוח חסדו הרב – **6** והעלתנו מהקבב עם המשיח. כדי שנשב אליו במרומים.²⁵ כך הוא מראה לכל הדורות הבאים את רוח-בלבו, טוביו וחסדו הנפלא. שביטה כל-פיינו בישוע המשיח. (איס' g 165)

8 נושאיהם בכוח חסדו וטוב-בלבו, על-ידי

1 מאות פולוס, שלicho של ישוע המשיח לפי רצונו אלהים. אל כל המאמינים המשיחיים, הנאמנים והקדושים, אשר נמצאים באפסוס. **2** חסד ושלומם لكم מאות האלים אבינו ויושע המשיח אדרוננו. **3** אנחנו מברכים את האלים. אבי אדרוננו ישוע המשיח, אשר ברך אותנו בכל ברכות השם בוכות השתייכותנו למשיח. **4** עוד לפני שברא אלהים את העולם הוא בחר אותנו בכוחות המשיח, כדי לקדשו ולהעמידנו לפניו ללא כל חטא או דופי. **5** באהבהו הרבה ומרצונו הטוב הוא אימץ אותנו לבנו על-ידי ישוע המשיח. **6** כל הכבוד, התהילה והשבה לאלהינו על טוב-בלבו וחסדו, ועל הברכות שברך אותנו בוכות השתייכותנו לבנו האהוב. **7** אלהים הוא טוב ורחמן כל-כך. עד שנאל אורתנו מהטהינו, במחירות דמו של המשיח, וסלח לנו על כל פשעינו. **8** וכל זאת הוא נתן לנו ברוח-בלב, בחכמה ובבנה. **9** אלהים גילה את מטרתו הסודית והגעלה בשליחת המשיח, חוכנות שברחמיינו עוד לפני זמן רב. **10** וזהו המטרה: בהניע הזמן המועד הוא יאסוף את כולנו מכל מקום. מהארץ ומהশמים. **11** לפי תוכניות הנדיבה הכנין לנו אלהים נחלה במשיח. עוד מבראותו הוא בחר בנו להיות שלו, והכל מתרחש בדוק ביפוי שהחלט מאו ומעולם. **12** אלהים עשה זאת כדי שאנו, שהיינו המאמינים הראשונים במשיח, נשבח ונפאר את שמי. וניתן לו כבוד על שעשה למעןו את הדברים הנפלאים האלה. **13** נם אתם, שטעמתם את הבשורה אחרינו והאמנתם במשיח, נושעתם ונתחמתם כשייכים למשיח. באמצעות רוח הקודש אשר הובטה לכל המאמינים עוד לפני זמן רב.¹⁴ נוכחותו של רוח הקודש בתוכנו היא הערובה שאלותם באמצעות יעניק לנו כל מה שהבטיח, וחותם הרוח בנו פירושו שאלהים קנה אותנו ויביאנו אליו. זה הי סיבה וספה לנו לפאר ולשבח את אלהינו. **15** משום כך, מאו שמשמעותם ה choreka

אמונתכם במשיח. כל זאת אינה שלכם; וזה מונתו של אלוהים. ואין היא תלויה בשם מעשה שעשיהם.⁹ איןנו יכולים לההפר בישועה זאת. שכן איש מאיתנו לא הרווח אותה: אלוהים נתן לנו את היושעה הזאת במתנה.¹⁰ אלוהים עצמו עשה אותנו כפי שאנחנו עכשו: הוא בחר בנו בישוע המשיח כדי שנעשה מעשים טובים, לפי הוכנותו מוקדם. ובאל תשכח שגולדרם "ערלים". ואלה אשר נימולו בידי אדם הם לנו אתכם "ערלים".¹¹ באוטה עת היותם רחוקים מהמשיח, ונחותים מעם ישראל בחירות האלוהים: לא היוთה לכם כל יכולות לבריות ההבטחה, לא הייתה לכם תקווה ולא היה לכם אל.¹² אבל עכשו אתם שיעיכים לישוע המשיח, ולמרות שפעם היותם רחוקים מאלוהים. כתם קרובים אליו ביכולת דמו של המשיח שנשפך למןכם.¹³ כי המשיח עצמו הוא שלומנו: הוא השcin שלום בינוינו היהודים לביניכם הנויים. כשהרס את המחיצה ביןינו ועשה משינויו אחד. ¹⁴ על-ידי מותו שם המשיח קץ לשנה ואיבאה שהייתה בינוינו – איבה שנבעה מכך שהחוק הורה היו לטובת היהודים ולא כללו את הנויים – כי המשיח מות כדי לבטל את שיטת חוקי התורה. והוא הוא לך את שתי הקבוצות שהתനדו זו זו ועשה מהן נוף אחד. כך הוא מיזוג אותנו יהדי וייצר מאיתנו אדם אחד חדש, וכך עשה שלום.¹⁵ כאבירים של נוף אחד, נעלמה האיבה שהייתה בינוינו. כי המשיח שם קץ לאיבה המתמדת בינוינו וריצחה אותנו לאלהים בהקריבו את עצמו על הצלב.¹⁶ והוא הוא בישור את בשורת השלום לכבודם, יהודים ונויים. להבא אל אלהים האב בעוזהם, הנויים, שהיitem רחוקים ממננו, ולנו, היהודים, לכם, הנויים, שהיitem רחוקים ממננו, ולנו, היהודים, שהיינו קרובים.¹⁷ עתה באמצעותם ובכוחותם יכולים בני-משפחתו, יהודים ונויים. בדרך שבתמי תכנן זאת על-ידי ישוע המשיח אדוננו.¹⁸ ^(g) ^(a) עתה אנו יכולים לבוא ישר אל נוכחות האלוהים. ללא חשש ובטוחנים שימושו לבואנו, ביכולת אמונתנו בישוע המשיח.¹⁹ לפיכך אל תחרגו על סכלי למןכם אלא התודרו והתגנו בכך!²⁰ בחשבו על תוכנית נפלאה זאת אני כורע ברך לפני האלוהים. אבי אדוננו ישוע

3 אני, פולוס. עבד ישוע המשיח. נמצא כאן בבית-הסוהר בגלילכם.²¹ אתם ודאי יודעים שאלווהם הטיל עלי את המשימה המיוחדת להראות לכם. הנויים. את חסדו, כפי שכבר ציינתי בקצרה באחד ממחבי. אלהים עצמוני נילה לאת תוכניות הסדרית האומרת שם הנויים כלולים בחסדו זה.²² אני מספר לכם את כל זאת כדי שתבינו כיצד אני יודע את סוד המשיח.²³ בדורות הראשונים הסתר אלהים מעמו את הסוד הזה. אך עתה נילחו לשליהיו ונביאו באמצעות רוח הקדש.²⁴ זה הסוד: על-ידי הבשורה היהודים והנויים הם יורשים שווים של העשור המועד לבני-האלוהים; הם חברי שווי-זכויות בקהילת האלוהים. ושותפים בהבטחותו שניתנו על-ידי המשיח לכל המאמינים בו (במשיח).²⁵ אלהים העניק לי את הזכות הנפלאה בספר כלום על אורות תוכנותיו זאת. ונתן לי את הכישرون וחיקולת לעשות זאת כהלכה.²⁶ אכן, לי, הצעיר מכל המאמינים, העניק אלהים את הזכות והחසד לבשר לנויים את הבשורה של עוזר המשיח – עוזר שהוא מעל ומעבר לכבוד הבנתנו – ^וולחסbir לכל האנשים אלהים הוא נם מושיעם של הנויים. כפי שבורא-הכל תכנן מבראשית.²⁷ ^(g) ^(a) מודיע? כדי שככל הכוונות, השרים והשליטים אשר בשם יראו את חכמתו הנפלאה של אלהים. וכל בני-משפחתו, יהודים ונויים. ייראו מואחדים בקהלתו. ובדרך שבתמי תכנן זאת על-ידי ישוע המשיח אדוננו.²⁸ ^(g) ^(a) עתה אנו יכולים לבוא ישר אל נוכחות האלוהים. ללא חשש ובטוחנים שימושו לבואנו, ביכולת אמונתנו בישוע המשיח.²⁹ לפיכך אל תחרגו על סכלי למןכם אלא התודרו והתגנו בכך!³⁰ בחשבו על תוכנית נפלאה עצמו הוא אכן הפינה.³¹ אנחנו, המאמינים, מוחברים

עלם. (165 gו)

או כושר מנהיגות והדרכה לפי דבר ה', וכיישרונו ללמד היטוב. ¹² לשם מה העניק לנו המשיח את המוניות והכישרונות הללו? כדי שבנירא-אלוחים יוכל להיטיב לשרתו בשעה שהם בונים את הקהילה, שהוא גוף המשיח. ¹³ עד שגען כלנו כאחד לאמונה, בגורות והבנה של מושיענו בן האלוהים - עד שנתמאל כליל במשיח. ¹⁴ וכך מעתה ואילך לא נשנה את דעתנו בנווע לאמונהינו: לא ניכשל ולא נרומה על-ידי רמאיים ובדחנים. ¹⁵ אלא נאמר את האמת באהבה, וננדל באמונהינו במשיח אשר הוא ראש הקהילה. ¹⁶ בהנהנותו של המשיח מוחכרים כל איברי הגוף זה לזה, וכל איבר עוזר למשנהו לבניית הגוף. לפי מידת הכוח שניתן לו. כך שכל הגוף צומח לבניין אחד מלא אהבה - בניין המשיח. ¹⁷ בשם האדון אני אומר לכם: אל תשיבו לחווות כמו הלא מאמינים, כי הם הולכים אחרי טיפשות שיכלם. ¹⁸ בנלט טיפשותם הם בוררים וחסרי-דעת בכל הגוף לחיי אלוהים: הם אינם מבינים את דרכו של אלוהים, כי הם חיים בחשכה ובחטא. ¹⁹ הם איבדו כל רגש בושה, והפכו אותם עצם לתאות בשרם ולכל מעשה זימה ומרמה. ²⁰ אבל לא כך לימד אתכם המשיח! ²¹ אם באמות הקשباتם לקולו והבינותם את האמת שלימד אתכם. ²² אז עלייכם לסור מדרךכם היישה ומהרנלים הקודמים. שהו זימה, תאווה ורמייה, ²³ ולחדש את מחשבותיכם ונישכם לדברים שונים. ²⁴ כן. עלייכם להיות אנשים חדשים בעלי תוכנות שהעניק לכם אלוהים. קדושים וצדיקים. עטפו את עצמכם באופי חדש זה. ²⁵ הפסיקו לשקר ודברו אמרת. שכן אנו איברים איש לאחינו, ובשקרים לאחינו אנו פוגעים למעשה בעצמנו! ²⁶ אם אתם כועסים, אל תניחו לכעוסכם להביא אתכם לידי חטא! אל תניחו לשמש לשקו עפני שחלה' כעוסכם. ²⁷ כי אחרת אתם פותחים פתח לשטן. ²⁸ הנהנ' חייב להפסיק לנגב! עליו להתחילה לעבוד עבודה ישירה, כדי שיכל לעוזר לנוקקים. ²⁹ אל תנבלו את פיכם! דברו

המושית, ¹⁵ אשר על שמו נקראו כל המשפטות בארץ ובשמי. ¹⁶ ואני מתפלל שבאמץ' רוח הקודש הוא יעניק לכם כוח ונבראה פניו מותוק אוצרו הנדר והאין-סופי. ¹⁷ אני מתפלל שהמשיח באמת ישכן בלבבכם על-ידי אמונהכם ושתתחזקו באהבה. ¹⁸ כדי שתוכלו לתפוש ולהבין, יחד עם שאר המאמינים, עד כמה עצומה, רבה, ענוקה וחויבת היא אהבת המשיח. ¹⁹ וכדי שתתנסו בעצמכם באהבה נפלאה זאת, שהיא מעל ומעבר להבנתנו. וכך תימלאו כולכם באלהים עצמו. ²⁰ אלהים יכול להרבות את חסדו אלינו, ולפעול בנו מעל ומ עבר לממה שאנו מסוגלים לתאר או לבקש. ²¹ כל הכבוד והתהילה לאלהים בקרב המאמינים ובישוע המשיח, לדור ודור עד עולם.

4 כאסיר האדון אני מתחנן לפניכם שתחיו ותתנהנו בדרך הholma'ת אלה שנבחרו להתריך בכל הברכות הנפלאות האלה. ² היו ענווים ואריבים: התיחסו בסבלנות זה אל זה, וסלחו איש לאחיו באהבה. ³ שאפו לשמור על אהדותם ברוח הקודש, והוא בשלום איש עם רעהו. ⁴ כולנו איברים של גוף אחד, לכולנו רוח אחת, וכולנו נבחרנו לאותו עידן נפלא. ⁵ לכולנו און אחד אהן אה, אמונה אחת וטבילה אחת. ⁶ לכולנו אל ואב אחד שהוא מעל לכל, נמצא בכל וחי בכל זאת. המשיח העניק לכל אחד מאיינו בכל. ⁷ מהתנות וכישרונות שונים ומיחדים, מותוק עשו רלווי רצונו. ⁸ על כך אומרים הכתובים שכאשר עלה המשיח לשמיים, לאחר תחיתו מהמתים, הוא שבה שני ונתן מתנות לבני האדם. ⁹ שימו לב שכותוב' עלה כל החתיות הארץ. ¹⁰ זה שירד אלינו הוא זה שעלה אל החתיות הארץ. ¹¹ וזה שירד אלינו הוא זה שעלה השמיימה כדי למלא באישיותו את הכל, מתחתיות הארץ עד למרומי השמיים. ¹² והוא העניק לבני-האדם מותנות שונות: לאחרים העניק את היכולת להיות שליחיו, לאלה העניק את היכולת להיות נביים. ולאלה העניק כישرون מיוחד לבשר את הבשורה,

הויבט כל הזרמנות לעשות מעשים טובים.¹⁷ אל תהנגו בחוסר מוחשנה, אלא השתרלו להבין מה רוצה האדון שתהעשו, ועשו זאת!¹⁸ אל תרבו בשתייה יין, כי שתיה מרוכבה נורמת למעשים רעים. לעומת זאת, מלאו עצמכם ברוח הקודש והניחו לו לשולט בכם.¹⁹ בפניכם זה את זה שהוחזק על אדרות האדון. צתטו זומרוי תהלים. שירו שירים רוחניים וומרו לאלהים לבבכם.²⁰ והודו תמיד על כל דבר לאלהים אבינו בשם ישוע המשיח אדוננו.²¹ כבודו את המשיח עליידי כניעתכם איש לדעתו.²² נשים, עליכן להיכנע ולצית לבעליכן, כשם שאtan נכנעתו למציאות המשיח.²³ כי הבעל הוא ראש האישה, כשם שהמשיח הוא ראש הקהילה, שהיא נופו ואשר למנהנה הקריב את חייו, כדי להושיעו ולדאוג לה.²⁴ אם כן, עליכן, הנשים, להיכנע לבעליכן בכל דבר, כשם שהקהילה נכנע למשיח.²⁵ אתם, הבעלים, אהבו את נשוחיכם באותו מידה שאהבת המשיח את הקהילה, כשהקריב את חייו למנה.²⁶ כדי לזכותה ולקדשה, לרחצה בדבר אלוהים,²⁷ למען יוכל להעמידה לפני קהילה יפה וקדושה, הסרתתידותי, כהן או פנים.²⁸ על הבעלים לאחוב את נשותיהם כמוות עצםם, כי הבעל ואשתו אחד הם.²⁹ הרי איש איןו שונא את נופו, אלא מזין אותו ודווגן לו באהבה, כשם שהמשיח דואג לקהילתו, ואני הרי איברי נופו, בשער מבשרו.³⁰ כפי שאומר הכתוב: "על כן יעוזב איש את אביו ואת אמו, ודברך באשותו והיו לבשר אחד".³¹ קשור תנשואים הוודא דבר מופלא, אך יש בו הקבלה לקשר שבין המשיח ותקהילה.³² אם כן, אני חור ואומר: הבעל חייב לאחוב את אשתו כמו את עצמו, והאישה חייבת לכבד את בעלה ולצית לו.

6 לידיהם, שמעו בקול הורייכם, כי כך נאה.
2 המצווה הראשונה בעשרות הדיברות הנושאת הבטחה בצדקה היא: "כבר את אביך ואת אמך!"³³ מי ימים קשים. אל תהיו שוטים, אלא חכמים, ונצלו

רק דבריים יפים, טוביים ומועילים לאנשים אחרים, דבריים שיברכו את השומעים.³⁴ אל הצערו את רוח הקודש של אלוהים, שעל ידיו נחתמתם ליום הנואלה.³⁵ הפסיקו להתרמרם והסירו מעליכם כל כאם, רגונ, צעקות, קללות ורשעות.³⁶ היו טוביים איש לרעהו, רחמנים וסלחנים, כשם שאלויהם סלח לכם בוכות השתייכותם למשיח.

5 עלייכם ללכת בעקבות אלוהים, כי אתם ילדי והוא אהוב אתכם. 2 אהבו איש את רעהו, כשם שהמשיח אהב אונטו וביטה אהבה זאת בהקריבו את עצמו למנהנו, כדי לסלוח על חטאינו, וקורבנו היה רצוי לאלהים. 3 בכל הנונע למשיע זנות למיניהם, מעשי טומאה ואהבת בצע – אפילו אל תוכירו אותם! נושאים אלה אינם הולמים שיחת מאימים מшибיהם.³⁷ 4 הימנעו נם מניבול-פה, דבריו שטוחות וליצנות – אין הם הולמים אתכם! לעומת זאת, הזכירו איש לרעהו את טובל-בו של אלוהים והוא איסורי תורה.³⁸ 5 דעו לכם כי חזוניים ואוהבי הבצע, שאינם אלא עובדי אלילים, לעולם לאירשו את מלכות האלוהים והמשיח, כי הם אוהבים את דברי העולם הזה יותר מאשר את אלוהים.³⁹ אל תהיו לאייש להתחנות אתכם בנושא זה, כי בinalg חטאיהם כאלה ישפוך אלוהים את זומו על מי שמורד בו.⁴⁰ אף אל תתחברו עם אנשים כאלה!⁴¹ 8 פעם חיותם בחשכה ובחתאה, אך כעתם חיים באור אדוננו, והתנהנתכם צריכה להוכיח זאת.⁴² שכן פרוי הרוח והאור הוא כל דבר טוב, צודק ואמוטי.⁴³ השתרלו ללמידה מה רצוי בעיני אדוננו. 9 אל השתתפו במעשים רעים למיניהם שאינם מביאים כל חועלת. אלא הוקיעו אותם!⁴⁴ 12 בושה וחרפה היא מה שעושים הרשעים בסתר.⁴⁵ כשאתה חושף אותם לאור נראים חטאיהם בכירורו, ובמקום שבו ניתן לראות בבירור יש אור.⁴⁶ על כן נאמר: "התעדר, אתה היושן, קום מן המתים והמשיח יאיר עלייך!"⁴⁷ לפיכך התנהנו בזיהירות, שכן אלה הם ימים קשים. אל תהיו שוטים, אלא חכמים, ונצלו

וכשאני מספר להם כי ישועת אלוהים היא נם עברו הנו ייְהִי לְךָ טֹב בַּחֲיִים. 4 הוריהם. אל תציקו לילדייכם! אל תרגיזו ואל תכעיסו אותם. אלא נדלן אתם לפֵי החינוך והמוסר של ישוע המשיח אדוננו. 5 עבדים, שמעו בקול אדוניכם: ככדו ושרתו אותם כמו את המשיח. 6 אל תנסו להרשים את אדוניכם בעבודתכם הקשה ורק כשהם מביטחים בכם! עבדו במצוות ובשמחה בכל עת, כאילו שאתם עובדים למען המשיח (ולא למען בני-אדם) וועשיהם את רצון אלוהים מכל לכם. 7 זכרו, האדון יגמול לכם על כל מעשה טוב שאתם עושים. בין אם אתם עבדים ובין אם אתם בני-חורין. 8 אתם, האדונים, התנהגו כהלכה עם עבדיכם. אל תגעו בהם ולא תאיימו עליהם! זכרו, אתם עצמכם צרייך לנבעו לסיום. ברצוני להזכיר לכם שכוחכם צרייך לנבע מגבורת אלוהים שבכם. 9 הצטירדו בכל הנסיון שאליהם מעמיד לרשوتם. כדי שתוכלו לעמוד נגד התקפות השטן ותחבולותיו. 10 כי איננו נלחמים נגד بشר ודם. אלא נגד שליטי העולם הבלתי-נראה; נגד אותם כוחות רשות השולטים בעולם זה, ונגד רוחות רעות ומראות. (165g-a)

על כן אחזו בכל הנסיון שאליהם מעניק לכם. כדי שתוכלו להדרוף את התקפות האויב. ואף תוכלו לעמוד איתן לאחר המאבק. 11 אך לשם כך עלייכם לחתור את גנותה האמת. ללבוש את שרין הצדקה. 12 ולנעול נעליהם שיקלו עליכם לצוד ולברש את בשורת השלום של אלוהים. 13 ובוסף לכל זה: בכל קרב תזדקקו לאמונה כמנגן. כדי לעצור את חזיה הרשות שמכונן השטן לעברכם. 14 תזדקקו גם לכובע הישועה ולהחרב הרות, שהיא דבר האלוהים. 15 התמידו בתפילה! בקשו מאלוהים כל דבר בהתאם לרצון רוח הקודש. התהנו לפני, הוציאו לו את צרכיכם. והמשיכו להתפלל למען כל המאמינים באשר הם. 16 התפללו גם בעדר ובקשו מאלוהים שישים בפי את המילים הנכונות. כשאני מבשר לאחרים באומץ,

טהורים - ¹⁶ מותך אהבתם אליו. הם יודעיםשאלותיהם הביאני לכך שיכל להשתמש בו להגנן על האמת. יש גם המונינים לעורר את קנאתי: הם חושבים כי הצלחתם בהפצת הבשורה תוסיפה על סבלי כאן בכלל! ¹⁸ אך למעשה כל לא אכפת לי מה המנייעים שלהם. אני שמה שהם מפיצים את הבשורה על ישוע המשיח, וזה העיקר. ¹⁹ אני ממשיך לשמה והוא מתיישח. כי אני יודע שבתשובה הצלחתם. ובזרת רוח הקודש, יסתדר הכל על לחפירותיכם. ובעזרת רוח הקודש, יסתדר הכל על הצד הטוב ביותר. ²⁰ אני מאמין ומוקוה שלעולם לא אעשה מעשה שנורום לי להתחביב בעצמי, אלא שאיהה תמיד מוכן לספר לכל אחד על ישוע המשיח בביטחון. כפי שנחנתי בעבר, ואני מוקוה שאביה תמיד כבוד למשיח - בחיה או במותי. ²¹ עבורי לחיות פירשו לשרת את המשיח, ואילו מות - בנדר רוחות. ²² אך אם בחיה אוכל להביא עוד אנשים לאמונה במשיח, שוב אני יודע מה עדרך על מה, להיות או למות! ²³ לפחות אמי רוצה להיות עם המשיח, וברור רוצה למות. שכן אני נכסף להיות עם המשיח, וברור שאין מעדיף להיות איתנו. ²⁴ אך למעשה אביה לכם הועלת רבה יותר אם אשאר בחיים. ²⁵ עדין יש כי צורך בעולם הזה, ולכן אני בטוח שאשאר בחיים עוד זמן מה, כדי שאוכל לעזור לכם לנדרול ולשモוח באמונתכם. ²⁶ כאשר אשוב לבקר אתכם, תהיה לכם סיבה לשמה ולחותות לישוע המשיח על שהשרני בחיים. ²⁷ יקרה אשר יקרה, זכרו תמיד שעלייכם לחיות כיהה למאmins משיחים. כך שאם אשוב לראותכם אם לאו, אמשיך לשמעו שככלכם מואחדים במטרה נعلا אחת: להפיץ את בשורת האלים ²⁸ ללא פחד מאיביכם, ולא משנה מה יעשו לכם. הם יראו בהתנהנותכם האמיצה אותן לכישלונם, ואילו לכם יהיה זה סימן ברור מאלים - סימן שMASHER כי אלוהים אתם וכי נתן לכם חי נצח! ²⁹ שהרי ניתנת لكم הזכות לא רק לבוחה בו אלא גם לשבול למנען. ³⁰ כולנו נמצאים יחד במערכה זאת. ראיים כיצד

1 מאת פולוס וטימוטיוס. עברדי ישוע המשיח. אל ראש הקהילות, אל בעלי התפקידים השונים בקהילות וכל המאמינים המשיחיים בעיר פiley. ² מי ייתן שאלוים יברך את כולכם. כן, אני מתפלל שאבינו ואדוננו יברך כל אחד מכם בברכה מיוחדת. וימלא אתכם בשלום ובשלום. ³ בכל פעם שאני מתפלל בעדכם אני מודה לאלהים עמוק לבי. ⁴ ונמלא שמחה על עזרתכם הנפלאה בהפצת הבשורה על ישוע המשיח. מהווים הראשון ששמעתם עליו ועד היום. ⁶ אני בטוח שאלוים ימשיך לעוזר לכם לנדרול ולהתזק באמונתכם. וישלים את העבודה הطובה שהחל בהם עד יום שבו של ישוע המשיח. ⁷ אין פלא שאני אוהב אתכם כל-כך. שהרי שמור לכם בלביכי מקום מיוחד. יחד סיירנו על ישוע המשיח. ואלהים ברך בנו את עדותנו. ⁸ אלהים לברך יודע עד כמה אני מונגע אליכם ועד כמה אני אוהב אתכם. ⁹ אני מתפלל שהיימלא אתכם באהבה רבה לחולתכם. ושיעזר לכם לנדרול ולהתפתח בהבנה ובידע רוחני. ¹⁰ כי ברצוני שתדרשו תמיד להבחין בין טוב לרע, ושיהיה לכם מצפן נקי. אל תנתנו סיבה לאיש למתוח עליהם עלייכם בקרורת. מעתה ועד שבו של אדוננו. ¹¹ עשו תמיד מעשים טובים אשר יוכיחו לעולמים כי בני אלהים אתם. וכך ייבאו מעשיכם כבוד ותහילה לאלהים. ¹² דעו לכם. אחיהם יקרים. כי כל מה שקרה לי כאן בכלל עוזר מאוד בהפצת הבשורה על ישוע המשיח. ¹³ הנה כל אחד יודע כאן (כולל חיילי הארדמן) שאני יושב בכלל רק משומש שאני מאמין כי ישוע הוא המשיח. ¹⁴ כהוצאה ממאסרי עודדה אותן. ועדותם למען המשיח נעשית אמיצה והחליטה יותר. ¹⁵ יש אנשים שמשברים את הבשורה רק מותך קנהה בדרך שבה אלהים משתמשים. סבלנותי ודרלי מאmins רבים לפחד ממאסר אפשרי. אנסים אלה שואפים לחדמות של מטיפים אמיצים! ואילו אחרים מבשרים את הבשורה מותך מניעים

תנהנו, אתנאה בכם בשובו של המשיח אלינו. שכן עבדותינו בינויכם לא הייתה לשואה.¹⁷ גם אם עלי לשפוך את דמי נסך על קורבן אמונייכם. ככלומר, אם יהיה עלי להקריב את חייהם לעוניכם. אניל' ואשמה עם כל אחד מכם.¹⁸ גם אתם צריכים לשמה איתי על כך.¹⁹ אם ירצה השם אשלה אליכם בקרוב את שימושוזו. וכשיישוב מביברוו אשמה לשמען מפי מה נשמע אצליכם.²⁰ הירעתם שטימותו מתחניין בכם יותר מכל אדם אחר?²¹ נראה שככל אחד אחר דואג רק לעצמו ולהוכנותיו, ולא לתוכניותיו של ישוע המשיח.²² אך מכיריים אתם את טימותו. בכל הנוגע להפצת הבשורה על המשיח הוא בן לי.²³ אני מקווה לשלחו אליכם ברגע שארע מה עמד לקורות לי כאן.²⁴ אני בטוח שהאדון יאפשר לי לבקר אתכם בקרוב.²⁵ חושבוי כי ביןיטים מوطב שאשלח אליכם חורה את אפרודיטוס. שלחthem אותו כדי שיעזר לי בעניינו, והוא אמן עיר לי. שנינו היינו ממש כאחים; שעדרנו יחד אף סבלנו יחד למען המשיח.²⁶ עתה אני מוחיזרו הביתה, שכן הוא מתגעגע אליכם מאוד ומודאג מהעובדת שמעתם כי היה חולה.²⁷ הוא באמת היה חולה, ואפילו עמד למות! אולם אלהים ריחם עליי ונגס עלי – בחסכו מני את הצער הזה שלא יתווסף לסייע.²⁸ אני רוצה מאד להזכיר אליכם את אפרודיטוס, שכן אני יודע עד כמה תשמהו לראותו, וגם אני אשמה וווקל לי מאד.²⁹ קובלותו באדון בשמחה רבה, והביעו את הוקרתכם והערכתכם, כי הוא סיכון את חייו למען עובדת המשיח,³⁰ וכן עמד למות בעורו משתדל לעשות מה שאתה לא יכולת לעשות, בכלל היותכם רחוקים מני.

3 אהים יקרים. יקרה אשר יקרה, שמהו תמיד באדוננו! אף פעם לא אחדר להזכיר לכם, וטוב שתתשמעו זאת פעמים רבות.² היזהרו מהאנשים הרשעים – אני קורא להם "כלבים מסוכנים" – שטוענים שאתה ברצונכם להיוושע עליכם לקיים בricht-AMILA.³ הרי חיותך בשרנו לא עושה אותנו בני-אלוהים;

סבירו בעבר למען המשיח, וכפי שאתה רואים אני עדין נמצא בעיצומו של מאבק נורול וקשה.

2 אם קיים עידוד הרדי כלשהו בין המאמינים. אם אתם אוהבים אותי עד כדי לרשות לעוזר לך. אם יש בלבכם רחמים ואהדה, אם יש בעיניכם משמעות כלשהו לעובדה שהוא אחיך באמונה ושוכן בנו אותו רוח הקודש.² אז דעו לכם שתנרגמו לי שמחה אמריתא אם תאחבו איש את רעהו, אם לא תריבו זה עם אחד. ³ אל תהיו אנוניים. ואל תנסו לעשות רושם על אחרים. היו ענווים. התחשבו באחרים והעריכו אותם יותר מאשר עצמכם.⁴ אל חעסקו כל הזמן רק בעניינים שלכם, אלא התעניינו גםenganim אחרים ובמעשיהם.⁵ התנהנו עם הזולת כמו שישוע התנגן איתנו;⁶ למרות שהיא בדמות אלוהים הוא לא דרש את זכויותיו כאלויהם.⁷ אלא הפשט עצמו את כוחו הרב, את ההדור וההתוללה, ולבש דמות עבד הדומה לבני-אדם.⁸ הוא אף השפיל את עצמו כלכך עד שבחר למות מוות בזיו על הצלב.⁹ על כן העלה אליהם לмерומי השמיים ונתן לו שם העולה בכבודו על כל שם אחר.¹⁰ כדי שבשם ישוע יכרעו כולם ברך וישתו לו בשם. בארץ ומתחת הארץ, וכן כל אדם יודה שישוע הוא האדון. לכבודו של אלהים האב.¹² יידידי היקרים, כשהיהתי אציכם שמעתם בקולו תמיד. עתה כשאני רחוק מכם, אני מבקש שתמשיכו לעשות מעשים טובים שנובעים מישועתכם. שמו בקול אלהים ביראה עמוקה, והתרחקו מכל דבר העולול לא למזוודה – בעניינו.¹³ כי אלהים הוא פועל בכם לרשות להישמע לנו, והוא גם עוזר לכם למלא את רצונו.¹⁴ עשו כל דבר ללא ויכוחים וללא תלונות.¹⁵ כדי שאיש לא יוכל לדבר נגדכם. עליהם לחיות חיים פשוטים, טהורם ותמיימים, כמו בני אלהים בתוך עולם של נוכלים ורמאים. עליהם להAIR וליירוח בינהם כקרני אור בחשכה,¹⁶ ולספר להם על דבר אלהים – על דבר החיים! אם כך

אני מתאמץ להגיע אל סוף המרוץ. כדי לקבל את הפרס של מענו קורא לנו אלוהים השמיימה, בוכות מה שעשה יושע המשיח ל מענו. ¹⁵ אני מוקה שם אתם, המבוגרים יותר באמונה, שואפים לאotta מטרה. אם איןכם מסכימים איתי בכמה הדברים, אני מאמין שאלו אלוהים יבהיר לכם אותם - ¹⁶ בתנאי שתציתו לקול אלוהים שבקרככם. ¹⁷ אחיהם יקרים. קחו דוגמה מדרך החיים שלי ושל כל אלה שהווים כמוני. ¹⁸ כבר אמרתי לכם פעמים רבות, ואני שוב אומר לכם כ舍דמעות עניין: אנשים רבים נותנים את הרושם כאילו הם הולכים בדרך המשיחית, בעוד שלמעשה הם אויבי המשיח! ¹⁹ אנשים אלה נעדלו לאבדון! שכן אלוהיהם הוא התבונם. הם מתגאים במא שעליהם להתחביב, וחושבים על חיי העולם הזה בלבד. ²⁰ ואילו אנחנו אורחי השמיים, וממש אנו מצפים לשובו של המשיח יושע. ²¹ כשהמשיח ייחור אותנו, הוא ישנה את גופנו המת לנוף מפואר והדור נוגפו, על-ידי אותו כוח אדיר שבו ניצח את הכל.

4 אחיהם יקרים, אני אוהב אתכם וモתגע אליכם מאוד, כי אתם מקור שמחה בשבילי, וגמול על עבדותי. חברי אהובים, אתה, היו נאמנים לאדון. ² יש לי בקשה אל שתי הנשים היקרות, אבהדריך וסונטלי: אני מתחנן לפניכן, בשם אלוהים, הפסיקו לדריב - התפייסו ושובו להווות חברי! ³ ואני מבקש מכם, שותפי לעבודה, עוזרו לנשים האלה, כי הן עבדו איתי בהפצחת הבשורה על יושע המשיח. הן עבדו נס עם קלמיים ועם שאר חברי לעבודה, ושם כחוב בספר החיים. ⁴ שמחו תמיד בישוע אדוננו; אני חוחר ואומר: שמחה! ⁵ הוכיחו לכלם שאינכם אונכויים ושאתם מתחשבים תמיד באחרים. זכרו, אדוננו יושע קרובי! ⁶ אל תדרגו לדבר, אלא התפללו ואמרו לאלודים למה אתם זוקקים, ואל תשכחו להודות לנו. ⁷ אם באמת תעשו כך, אלוהים ישבין בלבכם שלווה נפלאה שאינכם מסוגלים אפילו לתאר לעצמכם. ⁸ אחיהם יקרים, לסירוגין מכתבי ברצוני לומר לכם

המילה האמיתית היא לאחוב את אלוהים ולשרתו בלב נופש. אנחנו, המאמינים, מתחפאים במה שהמשיח עשה ל מענו, ואנו יודעים שאיננו מסוגלים להושיע את עצמנו. ⁴ אם למשיח היה היה סיבה ל��וח שוכל להושיע את עצמו - לי היה היה סיבה לכך. אילו אפשר היה להוועש על-ידי מושים, היה לנו נימה עם הנושאים. ⁵ הרי נולדו למשפה יהודית תורה משפט בנימין, עברתי מילה בהוויה בן שמונה ימים. כך שהייתי יהודי יהודי! היה חבר בכת הפרושים, אשר דרצה קיום קפドני של כל מצוות התורה וכל המנהיגים היהודיים. ⁶ האם היה קנא? כן, היה קנא כל-כך עד שרדף את הקהילה המשיחית, והשתדלתי לקיים את כל המצוות, החוקים והמנהגים היהודים עד לפרט הקטן ביותר. ⁷ אך עתה החלמתי הצידה את כל הדברים שפעם הגומתី בערכתם בחשיבותם, כדי שאוכל ל��ות ולבטוח רק במשיח. ⁸ אכן, בהשוואה ליתרונו היקר והחשוף שבכורת המשיח, כל דבר אחר הוא חסר חשיבות. יותרתו על הכל, כי לעומת המשיח הכלול נראה חסר ערך. עשייתי זאת למען המשיח, ⁹ כדי שיחיה בי ואני בו, ולא חשבתי יותר שביכולתי להושיע את עצמי על-ידי מושים טובים או על-ידי קיום מצוות התורה. אלוהים מצדיק אותנו בזכות אמונהנו בישוע המשיח. וכך עליינו לבטווח במשיח ולהאמין שהוא זה שמושיע אותנו. ¹⁰ וויתרתי על הכל, כי נוכחות לדעת שוויה הדריך היחידה להכיר את המשיח, להתנסות בכוונו האדיר אשר הקימו מן המתים. ולגלות בעצם אותה משמעות הסבל והמוות עם המשיח. ¹¹ כל זה בתקופה להוות בין אלה שהמשיח יקים לתחייה מן המתים. ¹² אני מנסה לרמזו שאני מושלם. טרם למורת את כל אשר עלי ללמידה. אך אני חותר לקראת היום שבו אהיה מה שהמשיח רצה שאהיה כאשר הושיע אותה. ¹³ עדין לא הנעי לשלמות זו זאת. אך אני אזרע את מיטב כוחתי למען מטרה אחת: לשכוח את העבר ולהזכיר בצייפה ובתקווה אל העתיד. ¹⁴

דבר נוסף: רצוזו את תשומת לבכם בכל דבר טוב. אלה שנמצאים בבית הקיסר. ²³ חסד אדוננו ישוע המשיח עם רוחכם. – Amen.

חוישבו על דברם טהורים ונעים; וחישבו על כל דבר משמה, ועל כל מה שאתם יכולים להודות עליו לאלהיהם. ⁹ המשיכו לקיים הלהקה למעשה את כל אשר למדתי אתכם, ואת כל אשר דאיתם אותו עשו, ואלוהי השלום יהיה אתם. ¹⁰ אני אסיר תודה לכם ומודה לאלהיהם על שובב אורתם לי. אני יודע שתמיד רציתם לשלוח לי מתנות כפי שימושה ירכם, אולם במשך זמן מה לא הייתה לכם אפשרות לכך. ¹¹ אני אומר זאת מושם שאני זוקק לכיסף, שכן למדתי להסתפק بما שיש לי, אם בהרבה ואם במעט. ¹² אני וודע כיצד להזין בעוני או בעורר. למדתי לשמה ולהסתפק בחALKI בכל מצב – בשובע או ברעב, בשפע או במחסור. ¹³ כל זאת מושם שאני מסוגל לעשות כל מה שאלהיהם רוצחה שאעשה, בעזרת המשיח שנוטן לי כוח. ¹⁴ ובכל זאת נהנתםיפה מארך כשבורתם לי במצוות הנוכחות. ¹⁵ כידוע לכם, כשבותתי את מקדונית ובאת לספר לכם את הבשורה בפעם הראשונה, רק אמרת. אנשי פיליפי, עוזרתם לי מבחינה כלכלית. אף קהילה אחרת לא עזרה לי. ¹⁶ גם בהיותי בתסלוניקי שלחתם לי מתנות פערמיים. ¹⁷ אני מעיריך מואוד את מתנותיכם, אבל מעל לכל אני שמה על הנמול שייתן לכם אלוהים بعد טוב-בלבכם. ¹⁸ כרגע יש לי את כל מה שאנו צריך, ואפלו יותר מאשר אני צריך! עדין נשאר לי די והותר מהמתנות שלוחתם לי ביד אפרודיטוס. אני יודעת שמתנות אלה הן קורבן יקר מואוד, ואלוהים מעיריך זאת. ¹⁹ אלוהים ייתן לכם כל מה שאתם צריכים, מתוך אוצרו בשמי, בזכות קורבנו של המשיח למענו. ²⁰ שבת ותהיית עולם לאבינו شبשים. – Amen. ^(aiōn g 165) ²¹ מסרו דרישת שלום חמיה בשם לכל המאמינים בפיליפי. נם האחים הנמצאים איתוי כאן מוסרים דרישת שלום. ²² כל שאר המאמינים מוסרים דרישת שלום, במינוח

אל-הקולסים

1

הבלתי-נראה. הוא קדם לכל בריהה.¹⁶ כי הוא למשעה בראה את הכל בשמות ובארץ, את הנראת והבלתי-נראת. מלכים, שליטים, ממלכות ורשויות – הכל נברא על ידי המשיח ולמענו.¹⁷ הוא היה לפני הכל, והוא זה שמלך, אחד ומפעיל את היקום!¹⁸ המשיח הוא ראש הגוף המורכב מקהילת המאמינים שאוותה ברא, והוא הראשון שקדם מן המיתם כדי שיהיה הראשון בכל דבר.¹⁹ אלוהים האב בחר לקבוע בו את מכלול התכונות האלוהיות.²⁰ בזכות דם המשיח שנצלב ריצה לעצמו אלוהים את כל אשר בשם ובארץ.²¹ כולל אהכם! גם אתם היותם פעמי רוחוקים מادر אלוהים: היותם איביו במחשבותיכם ומעשיםכם הרעים. אך הוא סלח לכם וקרב אתכם אליו.²² על ידי מותו על הצלב השכין המשיח שלום ביןיכם לבני אלוהים. והביאכם לפניו נקדים מכל חטא ואשמה.²³ כל זאת בתנאי שתאמינו בדבר-אלוהים וכל לבכם, ושלآل החדרלו להאמין בתקות הבשורה אשר שמעתם ואשר הושמעה בכל העולם, ואשר לי, פולוס, יש את הכבוד והזכות לשרתה ולבשורה לאחרים.²⁴ אני אמנם סובל כרגע למענכם. אך אני מתلونן, אלא להפך – אני שמה. כי בונפי אני עוזר להשלים את חלקנו החסר בסבלו של המשיח למען גופו, שהוא הקהילה.²⁵ אלוהים מינה אותו לשרת את הקהילה, לעוזר לה בכל הדרוש ולספר לבני-האדם את סודו.²⁶ אלוהים שמר סוד זה במשך דורות רבים. אך עתה החליט לנלותו לאוהבים אותך ולהחיים למען. גם לוויים יש חלק בעשור ובכבוד הטמונהים בסוד הנפלא זהה! היודעים אתם מהו הסוד? המשיח החי בלבכם! ופירשו של דבר שתיקחו חלק בלבבם הנחיזו של אלוהים.²⁷ אנו מספרים על אודות²⁸ אנו מספרים על אודות המשיח לכל מי שוכן להקשיב לנו: אנו מוזהרים ומלמדים כמו-טב ידעתנו, כי ברצונו להציג כל אדם לפני המשיח נקי מחטא ואשמה, ביכולת קורבנו של ישוע המשיח.²⁹ זודי עובדתי, ואני מסוגל למצוותך אך ורק בעזורה כוחו של המשיח שפועל כי בנבורה.

1 מאת פולוס, שליחו של ישוע המשיח לפי רצון אלוהים, ומאת טימוחוס אחינו. 2 אל כל האחים הנאמנים לשוע המשיח בעיר קולוסה. שלום רב ושפע ברכות מאת האלוהים אבינו ויישוע המשיח אדוננו. 3 אנחנו תמיד מתפללים בעדכם ומודים לאלוהים. אבי אדרוננו ישוע המשיח. 4 כי שמענו על כל המאמינים. 5 אנחנו יודעים כי אמוןתכם החזקה לכל המאמינים. ואהבתכם הנדרלה נובעת מהעובדה שאתם מבינים את מהות התקווה השמורה לכם בשמיים. אותה קיבלתם כאשר שמעתם לראשונה את בשורת האמת על המשיח. 6 אותה בשורה נשמעת בכל העולם. ובכל מקום היא משנה את חי שמעיה. כשם שהייכם השתנו מהווים שבו שמעתם ותפשתם מה הרבה אהבת אלוהים. 7 אפרנס האהוב, חבריו לעובדה. סייף لكم לראשונה את הבשורה. הוא משרות נאמן של המשיח, ומלמד אתכם ועובד לכם במקומנו. 8 הוא סייף לנו גם על אהבתכם הנפלאה איש לרעהו. שהוא מותה מרוח הקודש. 9 לכן לא חדרנו להתפלל בעדכם מזו היום הראשון שהמענו עלייכם. וביקשנו מאלוהים שיעזר לכם להבין את רצונו, ושיעניק לכם חכמה להבין דבריהם רותניים.¹⁰ בקשו גם שאורח-הידיכם ימצא-הן תמיד בעיני האדון ויביאו לו כבוד. שתמיד תעשו את הטוב ותעזרו לו לזלת. וועל-ידי כך תלמדו להכיר את אלוהים טוב יותר. 11 אנחנו מתפללים שאלוהים יחזק ויאיץ אתכם בכוחו ונברותנו, כדי שתוכלו לשאת כל צרה ובעה בסבלנות ובשמחה, 12 וכדי שתהרו לאבינו שבשמים. אשר העניק לנו חלק בכל הברכות הנפלאות שהן מנת חלקם של בני-אלוהים החיים בממלכת האור. 13 אבינו הצלינו מהחשכה והדקירות של ממלכת השטן, והביא אותנו לממלכתו של בנו היקיר והאהוב. 14 אשר קנה את חירותנו בדמותו וסלח לכל חטאינו.¹⁵ המשיח בון-האלוהים הוא התלמידות של האלוהים

זה שלל אלוהים מהשtan את האפשרות להאשיםנו בחטא, והציג לראווה לכל העולם את נצחונו של המשיח על הצלב, אשר בו נמחקו כל חטאינו ולא יותר להם זכר.¹⁶ לכן אל תניחו לאיש למתחה עלייכם ביקורת על המשקה שאתם שותים, על האוכל שאתם אוכלים, או על ענייני שבתות וחנונים.¹⁷ שכן דבריהם אלה הם מושנים, ואילו הם צילו של העזיז לבוא – ישוע המשיח האדון.¹⁸ היוזרו מאנשים שרצוים לרמותכם ולשלול את שברכם מאלוהים, מאנשים שמתנסאים בענותם ועובדים מלאכים. כל אמונתם מבוססת על "חוונות" שהם מלאי גאווה.¹⁹ אנשים אלה אינם מאמינים בעירק ובחשיבות ביוור – במושיה, שהוא הראש של נוף-המאmins, וממנו בלבד ניזונים כל איברי הגוף, שנדרלים ומתוחזקים לפיקדון אלוהים.²⁰ לכן אם מתם עם המשיח והשתחררתם מדרך המחשבה של העולם, מודיעו אתם ממשיכים להשתעבד לחוקים וככלים שהומצאו על-ידי בני-אדם. כןו:²¹ אל תהזו בזה, אל התעטמו מזה או אל תינגע בזה!²² כל אלה מתיחסים לדברים ארעים, שחולפים וננדירים לאחר השימוש.²³ חוקים אלה נראים מוחכמים בעיני אנשים שמעמידים פניהם כאלו שהם משרותם את אלוהים – אלה שמתהורים בצדיעותם והגאים בעובדה שהם מיסרים את נופם. אולם למעשה אין כל תועלת במעשים אלה; הם רק מוסיפים לנאות האדם, ואני מביאים כבוד לאלה.

3 הויאל וكمתם לחיים חדשים עם המשיח, רכו את תשומתיכם באוצרות ובברכות שבשמים. שם ישב המשיח לימיין האלוהים.² רכוו את מחשבותיכם בכל מה שנגע למלכות השמיים. ואל תראו לדברי העולם זה,³ כי מתם עם המשיח, והיכים שמראים אותו אצל אלוהים.⁴ וכאשר המשיח, שהוא חיינו, ישוב אלינו, אתם תקרינו כבוד והדר יתד איתו.⁵ לפיך המיתו את התאותות והיצרים הרעים שהבויים בהם: זנות, ניאוף, מעשי זימה וטומאה, ואל תשתעבדו

بعد הקהילה בולדקיא ובעד כל אלה שאינם מכירים אותה אישית.² אני מבקש מאלוהים שיעודד, ישמה ואחד אתכם באהבה רבה איש לרעהו, כדי שתתנסו בחוויה המעשירה שבידיעת סודו של אלוהים, הלא הוא ישוע המשיח עצמו.³ אשר בו בלבד צפוניים כל אותרות החכמה והدرעת.⁴ הידועים אתם מודיע אני כותב לכם את כל הדברים האלה? כדי שאיש לא מכמ ניאוגרפיה, אך לגבי אתכם, ואני ממש מאושר לראות את אמונתכם החזקה והיציבה במשיח.⁶ לכן, אם אתם מאמינים שהאדון ישוע הוא מושיעכם. שמעו בקולו וושמרו את מצוותיו. זהתשו בוושאכוכובכם ממנה, החזיקו באמונה שקיבלתם, והורדו לאלהים על כל מעשו.⁸ היוזרו מהאנשים שמנסים לرمותכם ולהרדים את אמונתכם בפילוסופיות ובתיאוריות מוטעות ושטחות, שמנססות על מהשבות אדם ולא על דברי המשיח.⁹ כל הטבע האלוהי נלום בגין המשיח,¹⁰ ואם נקשר את חיינו בחיו, נימלא בכל הדרוש לחיינו הרוחניים. המשיח הוא האדון הנעלם ביוור, ובכלל שליטה מוחלטת על כל כוח אחר.¹¹ כאשר האמונת במשיח לא עברתם מילה פיזית, אלא מילה רוחנית – המשיח הסיר מעלייכם את האופי החוטא שלכם, ואת כל המעשים הרעים שנובעים ממנה.¹² כי הטבע הישן והרע שלכם מת ונגמר עם המשיח כמסומל בטבילהיכם. ואתם קמתם מהሞות יחד עם המשיח ונכנסתם לחיים חדשים למורי, בזכות אמונתכם בכוחו ובנורתו של האלוהים אשר הקימו מן המתים.¹³ גם אתם היותם פעם מתיים באופן רוחני בכל חטאיכם. היריתם משועבדים לתאותיכם ולא נימלתם, אך אלוהים סלח לכל חטאיכם והעניק לכם חלק בחיי המשיח.¹⁴ הוא מחק את כל העדרויות המאשיות אותנו בא-קיום חוקי התורה ומצוותה.¹⁵ יתר על כן, הוא השמיד את גילינו העדרויות המרשימות בתקעו אותו על צלב המשיח.¹⁶ במעשה

עבדים, שמעו חמייד בקול אדוניכם! לא רק כשהם נמצאים לידכם, אלא כל הזמן! כי עלייכם להשתדל למצוא-הן בעני אלוהים ולא בעני בני-אדם.²⁴ וכמו, אלהים ישלם לכם מאוצרותיו גמול מלא על עבודתכם ושירותכם למען המשיח.²⁵ אבל אויל לουשה הארץ! הוא יקבל את מה שמניע לו, כי אלהים אינם נשא פנים.

4 אדונים, אל תקפו את פועליכם! תננו להם את המגע להם, ואל תשכחו שם לכם יש אדון בשמיים.² התמידו בתפילה, צפו לתשוכתו של אלהים, וכאשר זו תעניק, אל תשכחו להודות לו.³ התפללו נם בעדרנו, שאלהים ייתן לנו הדרמןויות רבות לבשר את הבשורה על המשיח, מעשה שבבאי למסורי הנוכחות.⁴ התפללו שייהי כי האומץ לספר את הבשורה בחופשיות, בשלמות ובפשטות, כפי שמוסטל עלי.⁵ התנהגו בחכמה עם הלא-אמינים, ונצלו היטב כל הדרמןות להיעיד על המשיח.⁶ דברו אך ורק בדברים נעימים ודברי טעם, כדי שתוכלו להшиб לספקות ספר לכם מה נשמע אצלך. טוביוקס הוא עובד חרוץ של אחד.⁷ באשר אליו, טוביוקס אחינו האחוב שמשרת את האדון ייחד אותה.⁸ שלחתו אותו אליכם כדי שיברר מה שלומכם, וכדי שבאותה הדרמןות יעודד וישמח אתכם.⁹ אוניסים, אחינו הדמן ימלאו תמייד את לבכם ומצפונכם, כי זהוי זכותכם והאהוב שהוא גם בז'יררכם. יצטרף לטוביוקס, והשניהם יספרו לכם את כל החדרנות האחרונות.¹⁰ אריסטרכוס, האסור אליו כאן בכלל, מוסר לכם דרישת שלום, וכן מרקוס. בן אחותו של בר-נבא. אם מרקוס יבוא אליכם, קבלו אותו בסבר-פנים יפות, כפי שכבר ביקשתי מכם. ¹¹ גם יושא יוסטוס מוסר לכם דרישת שלום. אלה הם היהודים המשיחיים היחידים שעובדים אותי כאן, ועלי לומר שהו לי לעידורך ולשמחה.¹² אפרנס, בר-עררכם ומשרתתו של יושא המשיח, שולח לכם דרישת שלום מהה. הוא תמיד מתחפל בערכם מכל לבו כדי שתתחזוקן, שתתבגרו באמונתכם וכדי שתדרשו את רצון האלוהים

לחומרנות שבעולם. כי בעני אלוהים זהוי עבודה אלילים,¹³ והוא יגעש בחומרה את כל מי שומרה את פיו בעניינים אלה.¹⁴ גם אתם עשיתם את המעשים הנוראים האלה לפני שהאמנתם במשיח.¹⁵ אך עתה עלייכם להסידר מעלייכם כל רוגן, כעס, רשות, שנאה, נידופים וニבול-פה.¹⁶ אל תשקרו איש לרעהו, שהרי הסרתם מעצמכם את הטע הישן ואת כל הרוע הנובע ממנה.¹⁷ פרחתם בחום חדים למורי, שבhem אתם לומדים לעשות את הטוב והישר, ואתם לומדים יותר ויותר על טבעו ודמותו של המשיח, אשר העניק לכם את החיים הנפלאים האלה שמלאים אתכם.¹⁸ בחום אלה אין כל חשיבות למיין, דת, גזע, השכלה, מצב כלכלי או מעמד חברתי. חשוב רק האמונה במשיח שמזינה אליה כל אדם.¹⁹ היוותם של אלהים בחורכם והעניק לכם חיים חדשים אלה, ומושם שהוא אהוב אתכם מאור ודוואג לכם. עלייכם לנוכח בזולת ברוך וטויב-לב. אל תנסו לעשות רושם על איש, היו מוכנים לשבול בשקט ובסבלנות.²⁰ היו אדיבים, סלחניים ואל תשמרו טינה לאיש. זכרו:
עליכם לסלוח איש לרעהו בשם שהמשיח סלח לכם!²¹ אך מעל הכל, אהבו איש את רעהו אהבה אמיתיות!²² אהבה כזו את אחדת כולכם בהרמוני שלמה.²³ דאגו לכך שהשקט והשלווה הבאים מהמשיח ימלאו תמייד את לבכם ומצפונכם, כי זהוי זכותכם וחובתכם כאבירי גוף-המשיח, והווודו לאלהים תמייד.²⁴ זכרו את דברי המשיח, כי דבריו וחוכמותיו ישרו את חייכם בתוכן וייחכו אתכם: למדו אותם איש את רעהו, ושירדו לה בהכרת תודה מזמור תהלים ושירים רוחניים.²⁵ אמרו ועשו כל דבר בשם יושע המשיח אדוננו, והווודו לאלהים האב באמצעותו.²⁶ נשים, שמענה בקול בעלייכן, כי זהו רצון האלוהים.²⁷ בעלים, אהבו את נשותיכם ונגהו בהן בעדינות ולא בסנות.²⁸ ילדים, אלהים רוצח ששתחמעו תמיד בקול הוריכם.²⁹ אבות אל תציקו לילדים יותר מדי, כי הם עשויים לאבד את סבלנותם ולמיאו בכל.³⁰

בכל מעשיכם. ¹³ אני עד לכך שהוא מתפלל רבות למענכם מתוך דאנה אמיתיות. ולא רק למענכם. אלא גם למען המאמינים בלודקיא והירפוליים. ¹⁴ לוקס – הרופא היקר, ודיימס מוסרים לכם דרישת שלום. ¹⁵ מסרו דרישת שלום למאמינים בלודקיא, לנומפס ולכל המאמינים שנפנסים בבייתה. ¹⁶ דרך – אנב. לאחר שתקרו את המכחוב הזה, אנא. תננו נם לקהילה בלודקיא לקרוא אותן. ובקשו מהם شيئاו לכם לקרוא את מכתביו אליהם. ¹⁷ אמרו לארכיפוס בשם: "דאג לבצע בשלמות את המשימה שהטיל עליך האדון!" ¹⁸ אני, פולוס, דורש בשלומכם בכתב ידי. אנא. זכרו אותו כאן בכלל. יברך אלוהים את כולכם. – אמן.

1 סלוניים

משתדרלים למצוא-הן בעניי בני-אדם. אלא בעיני אלוהים שחוקר ובוחן את לבנו. 6 כידוע לכם, אישינו יכול לומר שניסיונו לקנות את לבכם בדברי חילוקת במטרה לסתור מכם כסף, ואלו הרים יכול להעיר עלך. 6 מעולם לא ביקשנו כבוד מבני-אדם – לא מכם ולא מנישחו אחר. אף כי בתוקף סמכותנו שליחיו המשיח וכאים אנו למעט כבוד מכם! 7 התנהנו אתכם בעדינות וברכות. כמו אם שודאותילדיה. 8 באבותינו הרבה אליכם היינו מוכנים לחחת לכם לא רק את בשורת אלוהים. אלא אף את חיינו. 9 אחים יקרים, אתם וראי זוכרים כמה קשה חיינו. עבדנו בעת شبישרנו לכם את בשורת אלוהים. יונם ולילה עמלנו והזענו כדי להרוויח את לחמנו. כי לא רצינו שמישחו מכם ייאלץ לשאת בעול פרנסתנו. 10 גם אלוהים וגם אתם עדים לכך שנהנו עם כל אחד מכם בירוש, קדושה אהבה. 11 הזהרנו אתכם כאב שמהדר את ילדיו – הוורדים אתם? – התהנו לפניים. ועדదנו אתכם. ואף דרשו מכם 12 לחיות את חייכם בצורה ראוייה בעיני אלוהים שנומין אתכם לחלק עמו את כבודו ומלאכותו. 13 אנו ממשיכים להודות לאלו הרים על שלא התייחסתם לבשורה שהבאנו לכם אליו המזאננו אותה בעצמנו, אלא האמנתם שאלה הם באמת דברי אלוהים חיים. ועל כן הם שינוי את חייכם. 14 ואז, אחים יקרים, החלו בני עמקם להציג לכם ולרדוף אתכם. כפי שקהלות האלווהים ביהודה נרדפו על ידי בני-עם היהודים. 15 לאחר שהרגנו את נבייהם הרנו גם את האדון ישוע. ואף גירשו ורדפו אותנו. הם עושים את הרע בעיני האדם ובפני אלוהים. 16 ואינם מניחים לנו לברר לנויהם, מחשש שאחדים מהם ייוושעו. כך מתרבים החטאיהם עד שלבסוף ישפוך עליהם אלוהים את זעמו. 17 אחים יקרים. זמן קצר לאחר שנפרדנו מכם (בגופנו אך לא בנפשנו!) תקפו אותנוגענעם עזם אליכם. 18 ונכספנו לשוב ולראותכם. אני, פולוס, ניסיתי לשוב אליכם פעמים רבות. אך השטן מנע זאת מאיינו. 19

1 אל קהילת הסלוניים. שicity לאלוהים אבינו ולישוע המשיח אדוננו. מאת פולוס, סילונוס וטימוטויס. שלום וברכה מאת האלוהים אבינו ויושע המשיח אדוננו. 2 בכל פעם שאנו מתפללים בעדכם תמיד את מעשיכם הטוביים. את אמוןכם החזקה. את אהבתכם ואת ציפיותכם הסבלנית לשובו של ישוע המשיח אדוננו. 4 אחים יקרים ואחובי האדון. אנחנו יודעים שאלו הרים בחורכם. 5 שהרי כאשר בישרנו לכם את בשורת האלווהים לא המילים שלנו שכנו אתכם. אלא רוח הקודש הוא ששכנע אתכם ועזר לכם להאמין בברורה בתהלהבות ובברכות. גם אורח חיינו שמש הוכח חותכת לאמתות הבשורה שביברנו לכם. 6 וכן היכתם בעקבותינו בשם שאנו הלכנו בעקבות האדון. למרות שאמונהכם בברורה הביאה עלייכם צרות וסבל מאורבים. מילא אתכם רוח הקודש שמה, 7 ותוך זמן קצר הפחתם בעצמכם לדוגמה ועשיתם שם בין כל המאמינים ביון. 8 בינוים פרסמתם את דבר-אלוהים בכל מקום. ואנו שומעים על אמוןכם הנפלא באלו הרים בכל מקום שאנו הולכים. לנו לא יותר מה בספר! 9 אנשים מספרים לנו על קבלת-הപנים החמה שערכתם לנו. וכייד עובתם את האלילים והאמנתם באלהים החי והאמיתי. 10 הם גם סיפרו לנו על ציפיותכם לשובו של בנ-האלוהים מהשמים. הלא הוא ישוע המשיח שקדם לתחייה והושענו מזעם אלוהים על החטא.

2 אחים יקרים, הלא יודעים אתם שביקורנו אצלכם היה מואד פורה. 2 למרות העוניים והחרפה שבלנו בפיליפי. נתן לנו אלוהים אומץ לבוא ולבשר нам לכם את הבשורה על-אף אויבינו הרבים. 3 מכאן יכולם אתם לראות שאינו מדברים אליכם מtopic טעות. ושמניענו טהורים וטובים. 4 אנו שליחי אלוהים והוא סומך علينا שנאמר את האמת בלבד. איןנו

כללות הכלול אתם תקוותנו, שמחתנו ונאותנו לנוח
אדוננו ישוע בבואה. 20 שכן הינכם כבודנו ושמחתנו.

3 כאשר לא יכולנו יותר להתפקיד החולתו לחשair
כאן באונה, 2 ושלחנו אליהם את טימותו - אחינו,
עוורנו ומשרתו של אלוהים - כדי לחזק את אמונתכם,
ולעודד אתכם שלא תכרע תחת כובד הצרות
והקשישים שבאים עלייכם. (עליכם להבין שקשישים אלה
הם חלק מתוכניתו של אלוהים למענו המאמינים).

4 כשהיינו אצלם היזרנו אתכם מראש מפני כל
czrotot ha'ala, ואכן דבירינו התקיימו. 5 משום כך לא
יכולתי להתפקיד יותר ושלחתי אליכם את טימותו,
ינסה השטן לפתותכם וכל עבודתנו תהיה לשוא.

6 אך עתה טימותו חזר והביא עמו את ההדרשות
הנפלוות שאתם איתנים באמונתכם ואהבתכם, שאתם
זוכרים לטובה את ביקורנו, ואף מייחלים לראותנו
שנית כפי שאנו מייחלים לראותכם. 7 אחים יקרים,
אמונתכם החזקה ניחמה אותנו בכל הצרות והסבל
שבוערים עליינו כאן: 8 כל עוד אנו יודעים שאתם
אמנים לאדון. כל לנו יותר לשאת את הסבל. 9
אינו יודעים כיצד להודות לאלהים על השמה
והאושר שנרגמתם לנו. 10 אנחנו מתחפלים יומם ולילה
ומתחננים לפני אלוהים שנייה לנו לראותכם שנית.
ושיאפשר לנו להשלים את החסר באמונתכם. 11 מי
יתן שאלהינו ואדוננו ישוע המשיח יהוירנו אליכם.
12 וшибרך אתם וירבה את אהבתכם איש לרעהו
ולכל אדם - כשם שאנו אוחדים אתכם. 13 כך יחזק
אלוהים את לבכם, יטהרכם ויקדשכם. כדי שבשוב
אדוננו ישוע תעמדו לפניו נקיים מהטא יחד עם כל
האמינים.

4 הרשו לי לומר עוד דבר, אחים יקרים: אנו
מתפללים ומתחננים, בשם המשיח אדוננו, שתמשיכו
ואף תרבו לעשות את הטוב בעניי ה', כפי שלימדנו
אתכם. 2 חלא זוכרים אתם את המצוות וההוראות
שנתנו לכם בשם ישוע אדוננו. 3 אלהים רוצה שתהי

המועד. יום ה' יבוא במפתח – כנג בלילה. 3 כאשר בני אדם יהיו בשלווה וייחסו שלא יקרה דבר, לסfork על האלוהים אשר בחר בהם שימלא את כל הבתחותינו. 25 אחיהם יקרים, הפתללו בעדרנו. 26 דרשו בשלום כל האחים בנשיקה הקדושה. 27 בשם ישוע המשיח אדרונו אני משביע אתכם שתקראו מכתב זה באוני כל המאמינים. 28 חסד אדרונו ישוע המשיח עם כל אחד ואחד מכם. – אמן.

3 כנג בלילה. 4 אבל אתם, אחיהם יקרים, איןכם שרוויים בחשכה כל הנגע לדברים אלה, ולכן יום ה' לא יפתיע אתכם כנג. 5 כולכם בני-האור ובני-הדים: איןכם בני-ה闇 ו איןכם שיכים לחושך. 6 משומך עמדו על המשמר! אל תירדו כמו الآחרים. אלא צפנו לבוא בשקייה ובערנות. 7 כי אלה שנדמים נרדמים בלילה והשיכורים משתקרים בלילה. 8 אולם אנחנו בני אור-הדים, ועל כן נשאר ערים ומופחים, מוננים על-ידי אמונהנו ואהבתנו וחוסים בתקווה הנפלאה של ישועתנו. 9 אלוהים לא בחר בנו כדי לשפוך את זעמו علينا. אלא כדי להושענו על-ידי אדרונו ישוע המשיח. 10 אשר מת בעדרנו למען נחיה איתנו לנצח, בין אם נהי חיים או מותם בשובו. 11 לכן המשיכו לעודר ולבנות איש את אחיו כפי שעשיתם עד כה. 12 אחיהם יקרים, אלו מבקשים מכם לכבר את האחים עלייכם מטעם הקהילה, כי אלהים מינה אותם להשניה עלייכם ולהוכיח אתכם בעת הצורך. 13 עלייכם להעריך את העבודה שהם עושים מענכם ולא הוב אותם. שכן הם משתדלים לעזרתכם. זכרו, היו בשלום זה עם זה. 14 אחיהם יקרים, הזהיירו את העצלים שביניכם, ועדדו את הפוחדים, חזקו את החלשים והואו סבלנים עם כולם. 15 אל תניחו לאיש שלם רעה תחת רעה, אלא עזרו תמיד איש לאחיו ולכל אדם. 16 שמחו תמיד באמונתכם. 17 התמידו בתפילה. 18 הודהו לאלהים על כל דבר, כי זה רצון אלהים מכל המאמינים במשיח. 19 אל תבלמו ואל תכלאו את רוח הקורש. 20 לעולם אל תזילו במה שנאמר בשם ה'. 21 בחנו כל דבר והאמינו רק بما שטוב, ישר ואמרי. 22 התרחקו מכל מעשה רע. 23 ואלוהי השלום יטהר ויקדש אתכם לעצמו, וישמור את רוחכם, נפשכם וגופכם בריאים וללא-חטא. עד

2 סלוניים

ואיש הרשע יתגלה, זה שנידון לאבדון.⁴ הוא ירומם את עצמו מעל כל מה שמאלודים וכל מה שקדוש. עד שיעו אפלו לשבת בהיכל אלוהים ויכריו שהוא עצמו אלוהים!⁵ האם אינכם זוכרים שסיפרתי לכם כל זאת כשהייתי אצלכם?⁶ עכשו אתם יודעים מה מונע בעדו מלחשוף לפני הזמן המתאים.⁷ מעליו הרים כבר משתוללים בעולם. אך הוא עצמו יוכל להופיע רק כשיסור המוצר מדרכו. ואז יתגלה בನיה אבדון הרשע, אשר האדון ישוע שתקה בחבל-פיו וישמיד אותו כליל בזהר כבورو.⁸ הרשע הזה יבוא בשליחות השטן ובכוחו, וירדיהם את כולם באות-תשcker ואחיזות-עינויים.⁹ הוא יציה להטעות את האנשים שנעודו לניהונים, בנעל סיורכם לאחוב את האמת שבכוחה להושיעם.¹⁰ על כן יניח להם אלותם להאמין בכל השקירים האלה,¹¹ כדי שיכל לשפטם על אשר האמינו בשקרים, עשוי בכוונה את הרע וסרכו להאמין באמתה.¹² אך אנו חביבים להודאות תמיד לאלוהים בעדכם, אחי יקורי האדון, כי עוד מבראשית הוא בחר להושיע ולטהר אתכם באמצעות רוח הקודש ואמוןכם באמתה.¹³ הוא באומץ-עתם ישבור הטוהר והענין שלימדנו אתכם בכתב ובבעל-פה.¹⁴ מי יתנן שאבדון יושאר המשיח ואלוהים אבינו, אשר אהב אותנו והענין לנו נחמות-עולם ותוקה שאיננו ראויים לה,¹⁵ על כן יניחם את לבכם ויעזר لكم בכל דבר טוב שהאמרו או תעשו.¹⁶

3 לסיום, אחים יקרים, אנה, התפללו בעדנו. ראשית כל התפללו שבורתה ה' תופץ במנירות וביעילות בכל מקום. ותביאו לו כבוד רב כפי שהביאה בניםיכם. 2 שנית, התפללו שלא ייפול בידי אנשים רשעים, שהרי לא כולם אוהבים את האדון. 3 אך אתם יכולים לסמוד על האדון שיחזק וישמר אתכם מכל רע. 4 האדון גם העניק לנו את הביטחון שאתם מקיימים

1 אל קהילת תסלוניקי השicket לאלהים אבינו ולישוע המשיח אדוננו. מאת פולוס, סילונוס וטימוטויס.² שלום וברכה מטה האלהים אבינו וישוע המשיח אדוננו.³ אחים יקרים, אנו מרגנישים חובה נעה להודות לאלהים על שאמוןכם התזקה מאוד, ועל שאהבתם איש לרעהו גדלה כל-כך.⁴ אנחנו אף מתנאים לכם לפני הקהילות האחרות, כי הוכחתם מה חזק כוח-הסבל שלכם ומה איתנה אמונהכם באלהים, למרות כל הרדייפות והצרות הבאות עליהם.⁵ אלהים חפץ שתהיו ראויים למלכותו אשר למנהתם סובלים. והוא יוכיח לכם שהוא שופט בצדך.⁶ כיצד הוא יוכיח לכם זאת? בהעינויו את רודפיםכם,⁷ ובהעינוי לכם, הנרדפים, רוחה והקללה יחד איתנה, כישוע המשיח יופיע בשםיהם עם מלאכיו בלהבות-אש.⁸ כדי להעניש את אלה שסרכו להאמין באלהים ובתוכנותו להושיעם באמצעות ישוע המשיח אדוננו.⁹ עונשם יהיה אבדון

- עלם – ניתוק מפני האדון ומחרמת כוחו, *(aiōnios)*
- ¹⁰ ביום שיבוא האדון להתכרך בקדשו. ארטה בין הקדושים האלה, כי האמנתם למה שסיפרנו היהו עליו. ¹¹ לפיכך אנו תמיד מתחפלים שאלהים עושים אתכם ראויים לו. שימלא בוגורתו את כל משאלותיכם הטבות, ושיצילח את מעשיכם הנעים מתוך אמונה בו.
- ¹² כדי שם ישוע המשיח יהיה מפואר ומכובד באמצעותכם, וכדי שנם אתם תיקחו חלק בכבוד הזה, לפי מידת חסרו של אלהינו ואדוננו ישוע המשיח.

2 בונגש לבואו של ישוע המשיח אדוננו ובונישתו איתנו, אני מבקש מכם, אחים יקרים, אנה, 2 אל האבדון את עשותוניותכם ואל תפחדו משומות כוב, חווונות שואו, נבותה שקר ומסמכים מזויפים. שנכתבו מכוב יכול על-ידי, שמספרים כי הגיע יום ה.³ אל תניחו לאף אחד לرمות ולבבל אתכם, כי לפני פירוץ המרד

הלכה למעשה את מה שלימדנו אתכם. אף שתמשיכו בכך בעוד. וזה אדרון ישוע וקשר את לבכם להבין את משמעותה ועומקה של אהבת אלוהים וסבלנותו של המשיח. ⁶ אחיהם יקרים. אנו מצוים עליכם בשם ישוע המשיח אדוננו ובسمכוותו: התרחקו מכל מאין עקשן שמסרב לךים את ההוראות שמסנו לכם. ⁷ אתם יודעים היטב שעלייכם להנגן כמוני, שכן מעולם לא רأיתם אותן סותים מהדרך הנכונה; ⁸ מעולם לא אכלנו בחנים – תמיד שילמנו בעד מה שקיבלנו. עבדנו קשה יומם ולילה כדי להרוויח את מהייתהנו, כי לא רצינו להכביר על איש מכם. ⁹ אל החשבו שלא הייתה לנו הזכות לבקש מכם לספק את מזוננו – פשוט רצינו להראות לכם כיצד עליכם לעבוד לפראנסתכם. ¹⁰ עוד בהיותנו אצלם ביקשנו מכם לשמר על העירון: "מי שלא יעבוד לא יאכל!" ¹¹ אך ככל זאת אנו שמעוים כי יש ביןיכם טפחים עצלים, המסרבים לעבוד ומובאים את זמנים ברכילות וחזרירות. ¹² אנחנו מזהירים את האנשים האלה ומצווים עליהם בשם אדוננו ישוע המשיח: לכו לעבוד והרוויחו את לחמכם בכבוד! ¹³ ולשאר האחים אני אומר: לעולם אל תתייחסו ולא תפסיקו לעשות מעשים טובים. ¹⁴ גרשו מקרבכם את מי שמסרב לשמע לדברינו שכחובים במכtab זה, כדי שיתבישי בעצמו. ¹⁵ אל תהייחסו אליו כלל אויב, אלא אה תועה שיש להזהירו ולהחוירו בדרך הירש. ¹⁶ ואדון השלום בעצמו יעניק לכם את שלומו בכל עת ובכל מקום. יהה האדון עם כולכם. ¹⁷ עתה אני, פולוס, מברך את כולכם בכתבידי. כמו נהני בסיום כל מכתב, לאות וסימן שאני באמת הכתבתי אותם. זהו כתוב ידי וזה חתוםתי. יברך אדוננו ישוע המשיח את כולכם.

משתוקק אני שכל העולם יידע: ישוע המשיח בא לעולם כדי להושיע את החוטאים. ואני היתי הנдол שבhem! ¹⁶ אך אלהים ריחם עלי, כדי ישוע המשיח וכל להצני לדוגמה לפני כל העתידים להאמין בו, כהוכחה ללבנותו הרבה אף לפני החוטא הנдол ביותר! אך יבינו שום הם יכולים לזכות בחמי נצח, ¹⁷ כל הבהיר וההדר לאלהים מועלם (*aionios gos*) ¹⁸ טימותיהם. בני, אני מצוה עליך להילחם היטב במלחמות האדון, כפי שביקש מך האדון באמצעות נבייו. ¹⁹ שמור היטב על אמונהך במשיח, שמר את מצפונך נקי תמיד, ועשה את הישר והנכון. כי יש אנשים שאטמו את אוזניהם לכול מצפונים ועשוי את הרע בכונה תחילת. לאחר שמאסו באלהים בזורה כזאת, אין פלא שעד מהרה איבדו את אמונהם במשיח! ²⁰ הומנווס ואלכנדروس הם דוגמה לכך: נאלצתי להענישם ולמסרם לשטן, כדי שילמדו לא לביש יותר את שם המשיח.

2 ראשית כל אני מבקש מכם להרבות בתפילה بعد כל בני-אדם. התתנו לפני אלהים ובקשו ממוני שירחם עליהם, ועל תשכחו לחדות לו בשם כולם. ² התפללו بعد המלכים, המנהיגים ואנשי-השלטון ל민יהם. כדי שנוכל לחיות בשקט ובלוויה, באורח מכובד וביראת אלהים. ³ זהו רצונו של האלהים מושיענו. ⁴ כי הוא חפן שכולם ייוושעו ויאמינו באמת. כלומר: ⁵ שיש רק אלהים אחד ומתוך אחד בינו לבין בני-האדם, הלא הוא בצדדים יושא המשיח. ⁶ אשר הקירב את נפשו بعد כל בני-האדם, והעדות לכך ניתנה במועד המתואם. ⁷ אני אומר לכם את האמת: נבחרתי לתפקיד שליחו של אלהים כדי ללמד את הנזירים אמת זאת. וכך להראות להם את תוכנותו של אלהים לשועה דרך דרך האמונה. ⁸ משום כך אני רוצה שהאמינים יתפללו בכל מקום ויניפו את ידיהם. כשליבם נקי מכל טינה, כעס או ספק. ⁹ על

1 מאות פולוס, שליחו של ישוע המשיח לפי מצותו הישרה של האלים מושיענו ויושא המשיח, שהוא תקוותנו היחידה. ² אל טימות, בני האmortiy באמונה. מי ייתן שהאלים אבינו ויושא המשיח אדוננו יברך אותך בהסדר, ברוחמים ובשלום. ³ אני חזר ומקש מך את מה שבקשתי לפני צאתי למקדוניה: אנא, הושאר כאן באפסוס. וצווה על אנשים מסוימים להפסיק למד את תורות השקר שלהם, ולהפסיק לדרמות את האנשים. ⁴ שים קץ לאגדות, לשקרים ולאמונה במגילותיויחסין אינסופיות, הנורמיים לויוכחים ולספקות, ומונעים את בניית בית האלים באמונה. ⁵ אני משתתק שכל המאמינים המשיחיים יملאו באהבה שנובעת מלבד טהור, מצפון נקי ואמונה אמיתי. ⁶ אבל ישנים אנשים שתעו מהדברים האלה ופנו לדיבורי הבל. ⁷ הם רוצחים שיכרו בהם כבעלי סמכות בהוראת התורה, בזמן שאינם בקיאים בתורה ואינם יודעים כלל מה שהם אמורים. ⁸ אנחנו יודעים שהוקי תורה הם טובים, בתנאי שימושם בהם כפי שהאלים רצה. ⁹ אנחנו גם יודעים שהוקי תורה לא נחקרו למען האנשים היוצרים והטובים, אלא למען אנשים חסרי מוסר, חסרי שליטה עצמית – למען הרשעים. כן. הוקי תורה נחקרו עבור אנשים שמוכים את הוריהם, רוצחים את חבריהם, ¹⁰ זונים, הומוסקסואלים, סוחרים נפש, רמאים, שקרים, וכל אלה שעושים מעשים שהם נגר הבשורה הנפלאה של האל המבורך. אשר אני שבחר בו להיות אחד ממשליךו, שבטה כי ומינה אותו לשרת אותה. ¹¹ למורת שב עבר לנעמי לשם וקילתו אותו. רדפתי את המאמינים במשיח, הצעתי להם ונגעתי בהם. אולם אלהים ריחם עלי, כי בזמנו לא הכרתי את המשיח ולא ידעתי מה אני עושה. ¹² מה רב חסדו של אדוננו – הוא למדני לבטווח ולהאמין בו, ולהימלא באהבת המשיח. ¹³ מה נהדר הדבר ומה

הנשים להתלבש בצעניות, בתלבושת נאה ופשוותה, ואל להן להתנדר בתסרוקות המושכות את העין, ולא בתכשיטים או במלבושים יקרים. ¹⁰ כי על הנשים המשיחיות למשוך תשומת-לב במעשהיהם, כיהן נשים שבחרו לאחוב את אלוהים ולשרתו. ¹¹ עליה להקשיב וללמוד בשקט ובונווה. ¹² על הנשים לשבת בשקט באסיפות הקהילה. איני מרצה לנשים ללמד את הגברים או לה坦שא עליהם. ¹³ מי רודע? מפני שאלווהם ברא לראשונה את אדם. ורק לאחר מכן את חוה. ¹⁴ ולא אדם הוא שרומה על-ידי השטן, כי אם חוה לא עמדה בפיותו וחטאה. ¹⁵ מכאן הכאב והסלול של האישה בעת לידת בניה, אך נפשה תיוושע אם תמשיך לחיות באמונה, קדושה, אהבה וצדירות.

3 אכן נוכנה האמרה: השואף להיות מנהיג בקהילה, שואף לתפקיד טוב. ² מנהיג בקהילה צריך להיות אדם טוב וחסר דופי, בעל לאיישה אחת בלבד, מושל בrhoחו, צנוע, נעים-הליכות, מכניס אורחים, מורה טוב של כתבי הקודש, אינו מרפייש בשתייתין, אינו אלים ואינו רודף בצע. ³ עליו להיות טוב-בלב ואדריב, להתחשב באחרים. לרודף שלום ולא לאחוב כסוף. ⁴ עליו להנהיין הייטב את משפחתו, ולתנק את ילדיו למשמעת. ⁵ כי אם אדם אינו מסוגל להנהיין כהלהאת משפחתו, כיצד יוכל להנהיין את קהילת אלוהים? ⁶ עליו להיות מאמין משיחו ועל ניסיון. שכן אם הוא מאמין צעיר וכלה-יד-מנוסה, הוא עלול להתנאות על שבחר לתפקיד חשוב תוך זמן קצר בלבד, וכן ייפול בידי השטן. ⁷ צריך להיות לו שם טוב בין הלא-מאינים. כדי שהשטן לא יוכל להעליל עליו עלילות ולהכחילו. ⁸ גם על שימוש הקהילה להיות יהודים וטוביים כמנהיגי הקהילה. ⁹ אסור להם להרבות בשתייה ולרדוף בצע. ¹⁰ עליהם להיות רציניים, לאחוב את אלוהים, ולשמור במצפון נקי את סוד האמונה אשר מוסתר מהלא-מאינים.

כל ספק בדבר: אתה יכול להאמין בדברים אלה

4 רוח הקודש אומר לנו בפירוש שבאחרית הימים יבנו מאינים מסוימים עורף למשיח, ויאמיןו בכל מני תורות שקר אשר השרatan מהשדים ומהרווחות הרעות. ² הם ישקרו ללא בושה, ומצפונים כלל לא יציק להם. ³ הם יאמרו שאסור להניא ואסור לאכול מאכלים מסוימים. למרות שאלהם ברא אותם כדי שאחננו, המאמינים יודיעו האמת. ⁴ נאכל אותם בתודה. ⁵ שחריו כל מה שברא אלוהים הוא טוב ומותר לאכילה, בתנאי שנודה עליו לאלהים ונבקש ממנו לברך את האוכל, כי המזון מקודש בתפילה ובדבר-אלוהים. ⁶ אם תסביר כל זאת למאינים, תملא את תפקידך כמנהיג קהילה נאמן התרחק מאגדות מרותעות ומטופשות, והרגל את עצמך למשמעות ולקדושה. ⁸ כושר גופני הוא דבר טוב, אך כושר רוחני חשוב הרבה יותר, ווועיל לך בכל הנוגע לחיי העולם הזה והעולם הבא. ⁹ אין לך ספק בדבר: אתה יכול להאמין בדברים אלה

ובהקדשת עצמה לעשיית מעשים טובים. ²⁰ אל תכלול ברשימה את האלמנות הצעירות, כי כשהן מאבדות את מנוחתן והיצרים הבלתיים שלهن מתחוקים, הן מתרחקות מהמשיח ומשתוקקות להונשא בשנית. ²¹ אך הן בוגרות באמונתן במשיח. ²² יותר מזה, הן מתרגנות לחוי עצמות, נודדות מבית לבית, מרכלות ומתערבות בענייניהם של אחרים. ²³ לכן אני חושב כי מוטב שהצעירות הללו תינשאהשוב. תלדנה ילדים ותדרagna למשק הבית, כי אז יוכל איש למתוח עליהן ביקורת. ²⁴ כבר עתה יש בינוין אלה שנטו את אמונהן במשיח והלכו אחריו השטן. ²⁵ אני חזור ואומר לכם: קרוב האלמנה הייבים לדאג לה ולפרנס אותה, ועליהם להטיל את המעמסה על הקהילה. כי אז תוכל הקהילה לפרנס את האלמנות שבאמת זוקות לעזרה. ²⁶ מנהיגי הקהילה שמלאים היטב את תפקידם ראויים לכבוד רב, במירוח אלה שעמלים בהפצת הבשורה ובהוראת דבר האלהים. ²⁷ כי כתבי-הקודש אומרים: "לא תהסס שור בדישו", ובמקום אחר כתוב: "הפועל ראוי לשכרו". ²⁸ אל האמין להאשמות ננד מנהיג קהילה אלא אם כן שמעת את עדותם של שניים, שלושה אנשים. ²⁹ אם הוא באמת החטא, יש להוכיחו לפני כל הקהילה, כדי שאיש לא י└ך בעקבותיו. ³⁰ לפני אלהים, אדונו ישוע המשיח והמלאים בחורייו, אני מצווה عليك לקיים את המצוות האלה ללא משוא-פנים. ועל השפטו שלא חקירה. ³¹ לעולם אל תמהר למנות מנהיג קהילה, שמא הוא אדם חוטא, והางשים עלולים לחשב שאטה שוטף לחטאוי. התרחק מכל חטא! ³² (אנב. אני מיעץ לך לשחות מעט יין במקומות מים. היין יועיל לכאבי הבطن של החורדים ונשנים). ³³ יש אנשים שחטאיהם ירעוים ונגליים. וכמובן שהם יישפטו על כך. ויש אנשים שחטאיהם אינם ידועים - רק יוס-הדרין יוציא לאור את האמת המרה. ³⁴ אך נם מעשיהם הטובים של מאמינים מסוימים ידועים לאנשים רבים. אך נם

ללא כל הסתייגות. ³⁵ אנחנו עובדים קשה וסובלים הרבה כדי שאנשים יאמינו בזאת. כי תקופתנו היא באלהים חיים,מושעם של כל בני-האדם ובמיוחד של המאמינים בו. ³⁶ המשך לצוות וללמוד דבריהם אלה. ³⁷ אל תניח לאיש לזלול בחשיבותך בגלגול נילך הצעיר. שמש דוגמה ומופת למאמינים במשיח. בדרכך, באהבתך, באמונתך ובתוර מהשוויך. ³⁸ עד שאני, הקדש את עצמך לкриיאת כתבי-הקודש לפני הציבור, וללמוד אותו את דבר ה'. ³⁹ נצל את המתנה שהעניק לך ה' באמצעות נביינו, כשותני הקהילה סמכו איתם על ראשך. ⁴⁰ נצל מנתנות אלה, הקדש להן מrix וכל תשומת לך, כדי שיכלום יראו בכירור את התקדמותך והצלהך. ⁴¹ שום לך לכל מה שאתה עושה וחושב. היuard נאמן לאמת ולמה שישר, ואלהים יברך אותך ואת שומיך.

5 לעולם אל תנער באדם ז肯. אלא נתג בו בכבוד כאילו היה אביך. אל הצערים מנק כבוד כל אהים אהובים. ² את הנשים המבוגרות מנק כבוד כאמהות והתייחס אל הצערות כאחיזותיך - חשוב עלייהן אך ורק מחשבות טהורות. ³ עלייך לכבד את אלה שהן באמת אלמנות. כלומר, אלה שנוטרו בודדות וחסרות עוזה. ⁴ אך אם לאלמנה יש ילדים או נסדים, וחובתם לשאת באחריות לפרנסתה. וכך ישיבו לה גמול על כל מה שעשתה למעןם. התנהנות זו צואת מוצאת-הן בעיני אלהים. ⁵ על הקהילה לדאג לאלמנות שנוטרו עניות ובודדות. אם הן בותחות בה' ומרבות בתפללה. ⁶ אלכם אלמנה שהיה חי תענוןת היא מטה באופן רוחני. ⁷ צוהה עלייך בדברים אלה כדי שתהוינה ללא דופי. ⁸ מי שאינו דואג לקרובי, ובמיוחד לבני-משפחה, כופר באמונה והוא נרווע מалаה שאינם מאמינים. ⁹ אל חכליל בראשימת האלמנות את אלה שהן מתחת לגיל שישים ואת אלה שנישאו יותר מבעל אחד. ¹⁰ על האלמנה להיות ידועה במעשהיה הטובים. בחינוך ילדייה, בהכנסת אורחים, ברחיצת רגלי המאמינים, בעורתה לנוקקים

אם לא כל מעשיהם הטובים ידועים עדין. הם ייצאו לאור במקדם או מאוחר.

אמ' את האמת לפונטוס פילטוס: ¹⁴ עליך לקיים את המצויה הזאת ללא כל דופי. עד באו של ישוע המשיח אדוננו. ¹⁵ ובשינוי הזמן המתאים יתגלה המשיח אלינו אלינו מהشمיים. על ידי האלוהים המבורך והעליזון, מלך המלכים ואדון האדונים: ¹⁶ הוא לבדו בלבד הרים ומיובלים, והוא נושא שמי' אינו יכול להזות בו. כל הכבוד, ההפארת והגבורה לאלה הרים יתגלו לעולמים. – אמרן. ^(aiōnios g166) ¹⁷ אמרו לעשורים שלא יתגלו יתגלו כל האלוהים חיים שמעניין לנו תמיד ברוחם לב כל מה שאחנהנו צדיקים. ^(aiōn g165) ¹⁸ עוד אמרו לעשורים מושעים טובים. להעניק מכספם לנזקקים. ולשחרר את האחים בכל מה שהעניק להם אלהים. ¹⁹ אם כך יישמר לנצח, וגם ייחיו חיים מושיכים פוריים כאן עלי ארמות. ^(aiōnios g166) ²⁰ טימותIOS. שmor היטב את מה שאלוהים הפקיד בידך. התפרק מווכחו סרק עם אלה שמתפארים שהם יודעים הכל. ובכך מוכיחים את בורותם. ²¹ רבים מלאה החטאיהם את העיר – את האמונה בישוע המשיח! חסדו של אלהים איתך. – אמרן.

6 על מאמינים שהם עבדים לעבוד קשה למען אדוניהם ולכבר אותם, כדי שימשמשו דוגמה לחריצות. ולא יחללו את שם האלוהים ואת האמונה. ² אם אדרום הוא מאמין משיחי, אין זו סיבה להחטצל בעבודה, אלא להיפך – עליהם לעבוד בחריצות כפולה. שכן הם עוזרים לאח מאמין ואחות. טימותIOS. למך אותם בדים אלה ועובד את כלם לקיימים. ³ כל מי שילמד אתכם תורה אחרת, ויתכחש לדבריו אדוננו ישוע המשיח ולתורתו הבריאה והקדושה. ⁴ הוא טופש ונאה. לאדם כזו יש נתיחה חולנית להתחפלף בשאלות האמונה, ולעוזר וכוחו סרך הנורמים לקנאה, למיריבות, לנידופים ולהשדות. ⁵ אנשים כאלה הם חוטאים ורעים, מחוסרי אמונה שמעוררים ויכוחו סרך ומתייחסים אל הקדושה כאל אמצעי להעתשר. התרכקו מאנשים כאלה! ⁶ אתה באמת רוצחה להעתשר? אם אתה חי ביוושר ושם בחילך. אתה כבר עשיר! זה לא באנו לעולם בחוסר-כל, ואיך נשומות לא נוכל לקחת איתנו דבר. ⁸ משומך, אם יש לנו אוכל וללבוש עליינו להסתפק ולשmeno בחילנו. ⁹ אנשים ממש תוקקים להעתשר סותים עד-מהרה מהדרך הישירה, ומשתמשים באמצעותם לא-כשרים להשנת כספה. מעשים אלה מזוקים להם. משבחיהם אוהבים ולבסוף שלוחים אותם לניהונם. ¹⁰ כי אהבת הכסף היא שורש כל המעשים הרעים. אנשים רבים שלוחים אחריו הכסף נטשו את האמונה, ובכך גרמו לעצםם צער וכאב. ¹¹ אולם אתה, טימותIOS. הינך לחייהם לך אלהים. ברוח מכל הדברים האלה ועשה מעשים טובים; למך לבתו באדוננו, לאחוב את הזולת ולהתייחס לכלם בסבלנות ובعدינות. ¹² המשך להילחם למען אלהים. אחו היטב במתנה חייה-נצח שהעניק לך אלהים. וועליהם סיפורת לאנשים רבים ככל-כך. ^(aiōnios g166) ¹³ אני מצווה עליך לפני פניהם אלהים. שמעניק חיים לכל, ולפניהם ישוע המשיח, שלא פחד

עד יום שובו. ¹³ נהג לפה דברי האמת שלימדיו אתך, ובמיוחד במה שנוגע לאמונה ולאהבה שהעניק לך המשיח. ¹⁴ בעוזרת רוח הקודש ששוכן בקרברך שומר היטב על האוצר שהופקד בידך. ¹⁵ אתה יודע שככל המאמינים אשר באו לךן מסאה נטשו אותך; אפילה פוגלים והרמוניים הלו כהם. ¹⁶ רק אוניסיפorus ביקר אותך פעמיים רבות, והוא מעולם לא התבישי בעובדת הווית בכלא. ביקוריו ממש השיבו את רוחך, ולכן יברך האלוהים אותך ואת משפחתו. ¹⁷ למעשה, בהינויו לרומא הוא חיפש אותך בכל מקום. ¹⁸ עד שלבסוף מצאנו. ¹⁹ אתה יודע היטב כמה עז לי אוניסיפorus באפסוס. יברך אותך האלוהים בברכה מיהודה ביום שובו של המשיח.

2 טימותוס, בני, עלייך להתחזק בכוח ובחחד שמעניק לך המשיח. ² למד אנשים אחרים את דברי האמת אשר שמעת מפי בונחות עדים רבים, כדי שבכוא החון הם ילמדו את الآחרים. ³ קיבל את חילוק בסבל למען המשיח, כמווני, כחילה ניבור במלחמה ישוע המשיח. ⁴ וכחילה של ישוע המשיח אל תחערב יותר מדי בענייני העולם הזה, כדי שתוכל להשביע את רצוננו של מי שנosis אותך לצבאו. ⁵ בעשורך את הטיל עלייך האדון, עלייך לנחות לפני הכללים אשר הסفورטאי לא ייכה בפרש אם לא יתחרחה שלו. ⁶ גם הספרטאי לא ייכה בחרוץ שעמבד את אדמתו לפני הכללים! ⁷ האיך החרוץ שעמבד את אדמתו זכאי לאכול ראשון את ביכורי הפרי. ⁸ חשוב היטב על דברים אלה, ואלוהים יעוז לך להבינים. ⁹ לעולם אל תשכח את הבשורה שאני מבשר; תקומו של ישוע המשיח מן המתים, והיותו משושלת דוד המלך. ¹⁰ הם כלאו אותך בבית-הסוהר כמו פושע, מושם שהפצעתי את האמת הזאת, אך דבר האלוהים אינו כלוא! ¹¹ אני מוכן לסייע הכלל למען בחירות האלוהים, כדי שם הם ייושו ויזכו בכבוד עולמים בישוע המשיח. ¹² אכן נכון: אם מתנו עם המשיח, נס נהייה אליו; ¹³ אם נסבול למעןו, נס נמלוך אליו; אם נתחש אליו, נס הוא יתכחש אלינו; ¹⁴ אף אם לא

1 מאה פולוס שליח המשיח, אשר נבחר על-ידי אלוהים לבשר לבני-האדם את דבר חייהם-נצח. שהבטיח להם באמצעות האמונה בישוע המשיח. ² אל טימותוס,بني היקר. מי ייתן שהאלוהים אבינו וישוע ושלוחה. ³ אני מודה לאלוהים בעדרך. טימותוס. ימים המשיח אדרונו יברך אותך בחסד, ברחמים. בשלום ובשלוחה. ⁴ אני מודה לאלוהים בעדרך. טימותוס. יום ולילה אני מתפלל בעדרך ומבקש מאלוהים לבך לעשות את הטוב בעיני. ⁵ אני כל-כך מתגעגע אליך! אני עדין זכר את הדמויות שילו מעיניך כשנפרדנו. מה اسمך לשוב ולראותך! ⁶ אני יודע שאמנונך באדרונו כנה ורצינית. כאמנונן של אמך אבנקי ושל סבך לואס. ואני בטוח שהיא חזקה תמיד. ⁷ מושם כך אני מזמין לך לעורר את מותנה האלוהים שנמצאת בקרברך, ואשר ניתנה לך כמשמעותית את ידי עלייך. ⁸ שכן האלוהים לא נתן לנו רוח של פחד, אלא של המותנה הרוחנית הזאת, לא תחביב לספר לאחרים על אודות אדרונו, ולמרות היותו כאן בכלא למען ישוע המשיח, לא תחביב שמא ידעו שאני יידידך. ⁹ אלא תהיה מוכן לסביר כוח וסבלנות לסייע למען האדון. ¹⁰ שכן הוא יעניק לך כוח וסבלנות לסייע למעןו. ¹¹ אלוהים הושיע אורטנו ובחר בנו לעובdotו הקדושה לא מושם שהואינו ראוים לך. ¹² אלא מושם שזו הייתה תוכניתו עוד לפני בריאת העולם: הוא רצה להראות לנו את טוב לבו ואהבתו באמצעות ישוע המשיח. ¹³ אלוהים נילחה לנו בדברים אלה על-ידי (aiōnios g166) ¹⁴ אלוהים נילחה לנו את המותה בו והראה לנו את הדרך לחיה נצח על-ידי אמונה בו. ¹⁵ אלוהים בחר בך להיות שליחו כדי שאבשר לנוים את הבשורה הזאת, וכדי שאלמד אותם את דברך. ¹⁶ מסיבה זאת אני סובל כאן בכלא. אך אני מתbiasת בך, כי אנו יודע במי אוויאמין, ואני בטוח שהוא מסוגל לשמור היטב על אשר הפקתוי בידו

נאמין, הוא תמיד נאמן. כי אין הוא יכול לכחש בעצמו.

14 הזכור לאנשיך דבריהם אלה וצווה עליהם. בשם האדון, לא להתווכח על דבריהם חסרי ערך. ויכוחים כאלה מבלבלים את השומעים ומזיקים להם.¹⁵

שකוד להזכיר את רצון ה' – כפועל שאין לו כל סיבה להתביש בעבודתו, וכadam שודיע להשתמש בדבר האמת בצדורה המועילה ביתה.¹⁶ התרחק מוויכוחים מטופשים אשר מרגניות ומכביסים, וכך מביאים לדיות.¹⁷ ויכוחים מטופשים אלה מתחפשים כמו ריקבון ומכתבים לאנשים שמעורבים בהם. הומנויס ופיליטוס מעוררים ויכוחים כאלה.¹⁸ השניים, שהפנו אורף לאמת, מפיצים את השקר כאילו כבר הייתה תחיתת המתים. במעשה זה הם החלישו ובלבלו את אמונתם של אלה שהאמינו להם.¹⁹ אולם דבר אין יכול לעדרר את אמת האלים; היא עומדת איתנה ככל שעליו חוק: "יודע ה' את אשר לו". ו"הקורא לעצמו מאמין באלים צrisk להתרחק מכל רע".²⁰

בבית העשור יש כלים שעשוים מזהב ומכסף, ונם כלים שעשוים מעץ ומהמר. את הכלים היקרים מגישים לאורחים, ואילו בכלים הזולים משתמשים לעבודות המטבח או ככלי אשפה.²¹ כדי להשתיק לחשוב ולקר - להיות חפץ בעל-ערך לבעל הבית – عليك לטהר את עצך ולהתרחק מכל חטא. ואוי יכול המשיח להשתמש לך למטרותיו הנעלאות.²² ברחה לך מתחאות הנערומים, והתקרב לכל דבר שمعدך אותו לעשות מעשים טובים. שאף לצדך, לשולם, שקרה לחתא של ניס וymbiris.²³ אך אתה תימתויס, אתה יודע מה אני מלמד, מהו אורתודוקסי וממי מתרתי בחיים. אתה מכיר את אמונה, סבלנות, אהבת, והתמדתי. ובאתה יודע כמה סבלתי כתוצאה מכך שהטעתי את הבשורה. אתה יודעת את כל אשר קרה לי כשביברתי באנטוכיה, באקינון ובולוסטרא. אך האדון חצילני מכל הצורות, חרדיםיפות וחסל.²⁴ למעשה, כל אלה שיבחרו לשרת את המשיח בחיה קדושה ישבלו מידיו שונאים.²⁵ האנשים הרעים ומורי השקר יגבירו את מעשיהם הרעים, וימשיכו

הלך לדלמתייה. (חטף 165) 11 רק לוקס נמצא איתי. הבא איתך את מركוס. כי אני זוקק לעזרתו. 12 (نم טוכיקוס איננוכאן, כי שלחתיו לאפסוס). 13 אלא, הבא איתך את מעילי אשר השארתי אצל אחינו קרפוס בטראס, ואת הספרים, והחשוב ביותר – את כתבי הקלק. 14 אלכסנדרוס חרש הנוחות עלול לי רועה רבות. ישלם לו אלהים כגמלו. 15 והיודה ממננו, כי הוא מתנדב בחירפותו לכל מה שאחנו מאמין. 16 שהביאו אותו למשפט בפעם הראשונה, איש לא היה כאן כדי לעזור לו; כולם ברחו מהם. (אני מקופה שאלותיהם לא ישפטו אותם על כך). 17 אך האדון חזק אותו ועזר לו, כדי שאוכל להטיף את הבשורה באומץ לכל העולם, ובכך הצילני מלוע הארי. 18 אכן, האדון יצילני תמיד מכל רע ויביאני אל מלכותו בעולם. לאלהים הכבוד לעולם ועד. – אמן. (חטף 165) 19 אנה, מסור דרישת-שלום בשם לפריסקה, לעקילס ולאלה שנרים בביתו של אוניסיפorus. 20 ארסטוס נשאר בקורינתוס, ואת טרופים השארתי חולה במילוטוס. 21 השתדל לבוא לכך לפני בוא החורף. אובולוס, פודיס, לינוס, קלודיה וכל האחים דורשים בשולמו. 22 אדרוננו ישוע המשיח יברך אותו וייה עם רוחך. – אמן.

להתנות את בני-האדם. כי הם עצם הותעו על-ידי השטן. 24 אולם אתה, טימוחיות, המשך להאמין במא שלמדת. אתה יודע שאלה הם דברי אמת, ושאתה יכול לבטא באלה מאייתנו שלמדו אותך. 25 עוד בילדותך ידעת והכרת את כתבי-הקדש, אשר החכימו אותך והכשרו אותך לקבלה ישועת האלים במאצת האמונה בישוע המשיח. 26 כל כתבי-הקדש נכתבו בהשראת האלים. הם מלמדים אותנו את אמת האלים, מתקנים את טיעותינו ומדריכים את חיינו בדרך הירושה והצדקה. 27 זהו דרכו של אלוהים להכשרנו לעשות תמיד מעשים טובים.

4 אני מצווה عليك לפני לפני אלים ולפני אדוננו ישוע המשיח, אשר ישפט את החיים ואת המתים בכווא ובמלכותו: 2 הטע את דבר האלים בכל עת – בכל הזדמנות שבאה לך. בין אם זה נוח או לא. הוכח ותKEN את אנשיך צורך בכך; עודד אותם לעשות את הטוב ולמד אותם בסבלנות את דבר ה'. 3 כי יבוא הזמן שהאנשים לא יшибו לאמת, ויחפשו מורים שלמדו אותם מה שהם רוצים לשם. 4 הם לא יקשבו לדבר אלוהים, ויפנו בשמה לאנדים ולשקרים. 5 אבל אתה שמר על קור רוחך, ואל תפחד לסבול למען האדון. הדרך אנשים אחרים לאמונה במשיח, ובצע את כל המוטל לך על הצד הטוב ביותר. 6 אני אומר לך דברים אלה מושם שלא נותר לי זמן רב להיות איתך. שעני קרבה – אך זמן קצר עבר מז העולם הזה והיה בעשתיים. 7 נלחמתי את המלחמה הטובה למען האדון, רצתי במרוץ הנדרול ותמיד נשארתי נאמן לו. הניעה העת שאנו. 8 עתה שמר לי בשם כתר צדקה אשר האדון, שופט-הצדק, ייתן לי ביום שובו, ולא רק לי, כי אם לכל אלה שמצפים לשובו בכליון עניינים. 9 אנה, בוא אליו במחירות האפשרית. 10 כי דיים עזב אותו בנל אהבתו לדברי העולם הזה, והלך להסלוניים. קריסקיס הלך לנגלטיא, וטייטוס

מווצה מעלה ויתרונות בכל דבר, ואילו אדם רשות, שאי אפשר לסמוק עלי, מווצה פנים וחסרון בכל דבר, בכלל מחשבותיו הטעניות ותוכנותיו הרעות.¹⁶ אנשים אלה טוענים שהם מאמינים באלהים, אולם משישם ואורה חייהם אינם מעמידים על כך. הם כופרים, עושים מעשי תועבה ואין מוסgalים לעשות כל מעשה טוב.

2 טיטוס, למד את המאמינים כיצד להיות כראוי את החיים המשיחיים.² למד את המאמינים הוקנים להיות רציניים ומושבים בדעתם, להיות נבונים, למשול ברוחם, להכיר באמת ולהאמין בה, ולעשות את כל מעשיהם באהבה ובשבנות.³ למד את המאמינות הוקנות לשלוט ברוחן, לעודר כבוד בכל מעשיהן, לא לרכל, לא להציא דיבה ולא להרבות בשתייה יין, שכן עליו למשמש דוגמה טובה וללמוד מעשים טובים.⁴ זקנות אלה צריכות ללמד את הבחרות הצעירות למשול ברוחן, לאחוב את בעליהן וילדיהן,⁵ להיות נבוניות וטהורות מהשכחה, לבנות את מרבית זמנה בבית ולשמע בקול בעלייהן,⁶ כדי שלא ידברו רעה על האמונה המשיחית.⁶ דבר נם עם הבחרות: בקש מהם לרשן את עצמן ולהתיחס אל החיים בכובד ראש.⁷ אתה בעצמך חייב לשמש להם דוגמה למעשים טובים; כאשר אתה מלמד, עשה זאת ביושר וברצינות.⁸ דבריך צריכים להיות נבונים והণויים. כדי שככל מי שירצה להתווכח איתך יתביש בעצמו, כשיווכח שאינו יכול למצוא בדבריך שום סיבה למתייחס ביקורת.⁹ דבר נם עם המשרתים והעבדים. בקש מהם לשמע בקול אדוניהם. להשתדר להשבע את רצונם.¹⁰ לא להתחזק ולא לגנוב. אלא להוכיח שאפשר לסמוק עליהם. התנהנות כאות תביא אנשים רבים לדידי הרצון להאמין באדנו ואלהים. כי אלהים מציע עתה לכל אדם מתנת חיים! תשועת עולמים וחיה נצח!¹² כאשר מקבלים אנו את המתנה המוצעת לנו, אנו באים להכרה שאלהים רוצה שנפשיק להיות

1 מאת פולוס. עברו של אלהים ושליחו של ישוע המשיח. נשלחו לחזק ולבנות את אמונהם של המשיחיים ולמדם את אהota אלהים. שבת הכה להנחות חיiji אדם, כדי שיוכלו לקבל את מתנת חיiji הנצח שהבטיח להם ה' עוד לפני בירת העולם.

ואלהים אינו משקר. (aiōnios g166) 3 אלהים החליט כי מכשו הזמן המתאים לנגולות ברבים את הבשורה על אורות בנג, והוא עצמו הטיל עלי את המשימה הזאת וציווה עלי לבצעה למעןו.⁴ אל טיטוס, בני האמויות באמונה. יברך אותו אלהים וישכין בלבך שלום ושלולה. זה שארתו בארכרות כדי שתיעזר כmittel יכולתך לתקן ולהיזוק הקהילות שם, וכדי שבעל עיר תמנה זקנים אשר יملאו את ההוראות שניתתי לך.⁶ אלה הן הדרישות מהזקנים - עליהם להיות: בעלי שם טוב ולא דופי (שהרי הם שליחיו ה'), בעלי לאישה אחת בלבד, שילדיהם אוהבים את אלהים, בעלי תדרmittת טובה, מוחנים היפט ומומשימים, שלאנשים שלא אשימים בשום פשע, ענווים, לא גזוניים, שאנים מרבים בשתייה יין, לא אלימים, שונים בצע, 8 מכנייט או רוחים, אוהבים כל דבר טוב, נבונים, ישרי, בעלי ריסון עצמי⁹ ובבעל אמונה חזקה ויציבה באמת (כדי שיווכלו לעמוד בויכוחם עם מתנדדים ולהוכיחם על טעומם).¹⁰ אנשים רבים מסרבים לשמע בקול אלהים. במיויחד בין אלה שטענים שהמאmins המשיחיים חיביכם לעבור בricht מילה ולקים את כל ההלכה כדי להיוושע. 11 עלינו לשים קץ לדבר. כי אנשים אלה הרחיקו משפחות רבות מן האמת אך ורק למען בצע כסף.¹² אחד מאנשיהם, נביא מכרתים, אמר עליהם: "אנשי כרתים הם שקרנים. חיוט אכזריות וגוזלים עצלנים!"¹³ וזהי האמת. משום כך דבר אל המאמינים בחומרה הנדרשת ועורר אותם להתחזק באמונתם.¹⁴ הזהר אותם שלא יקשבו לסייעורים ולאגדות הרוחות בין היהודים, ושללא ישמעו לאנשים שדוחים את האמת.¹⁵ אדם טוב

ונורומים רק נוק.¹⁰ אם מישחו מכם גורם לסקסוכים ולחלוקי דעת, זה יהיהו אותו פעם או פעמים ולאחר מכן עזובתו לנפשו, ¹¹ כי אדם כזה הוא מושחת וידוע לו היטב שהוא חוטא. ¹² אני עומד לשלווח אליך את ארטימוס או את טוכיקוס. בהניע אליך אחד מהשניים השתדל לבוא אליו לניקופוליס במחירות האפשרית. כי החלטתי להישאר שם למשך החורף. ¹³ זנס, עורך-הדין, ואפולוס עומדים לצאת למסעם. עוזר שМОוכן לעשות מעשים טובים. ¹⁴ טיטוס. עוד את להם כמייטב יכולתך. ודאג לך שהאמינים יספקו את כל צרכיהם. ¹⁵ כי על המאמינים לבטא את אמונהם במשיחם הטוביים ובגאותה עצורה. ¹⁶ כולם כאן מוסרים דרישת שלום. מסור בבקשה דרישת שלום חמה לכל המאמינים בכרתיהם. יברך אתכם אלוהים. – Amen.

חי חטא, ושנפסיק לרדרוף אחרי תענוגות העולם הזה ותאות הבשר, ולוותם נהייה חיים ישראלים. נאהב את אלהים באמת ובתמים. ¹⁷ aiōn g165] ¹³ ונזכה בכליין עניינים להופעת אלהינו הנפלא' ומושענו ישוע המשיח בכבור והדר. ¹⁸ אלהים גור עלייו למות. כדי שמו יכפר על מעשינו הרעים וישראלנו מהשבד לנצח העשן. וכל זאת כדי לטהר אותנו ולשנותנו לעם נבחר ואחוב על אלהים. עם שמו יעשה מעשים טובים. ¹⁹ טיטוס. עוד את אנשיך לקים דברים אלה הלה לכה למעשה. וכותך (וגם חובתך) להעיר להם ולתקון אותם היכן שיש צורך בכך. אל תניח לאיש לזלל בדברים האלה!

3 הוכר למאמינים שעיליהם לציית לשלטונות ולנצחיהם, וshallיהם להיות מוכנים תמיד לעשות מעשים טובים. ² עליהם להימנע מרכילות, הוצאה דיבכה ומריבות, ולעומת זאת להיות עדינים ולהראות ענווה אמותיות הכולם. ³ גם אנחנו הינו פעם טיפשים ולא שמענו לכול אלהים: אנשים שונים הוליכו אותנו שלל, ונגרמו לך נשטעבד לתשוקות וליצרים לנו. התקופה הייתה נוראה; הינו חסרי-שלווה ומנוחה, מלא קנה וטינה, שנאו את כולם וכולם שנאו אותנו. ⁴ אך כאשר אלהים מושענו ויליה לנו את טוב לבו ואהבתו. ⁵ הוא הושיע אותנו, לא בלבד המושים הצדיקים שעשינו, אלא מותוק רחמי. הוא רחץ אותנו מחתאים, ונתן לנו לידיה חדשה וחיים חדשים באמצעות רוח הקודש. ⁶ אלהים שזה זאת ביכולת קורבנו של ישוע המשיה. ⁷ ובחסדו הרבה הצדיק אותנו ונתן לנו חלק ונחלה בחיה הנצח, שלאם אנו מצפים. ⁸ aiōnios g166] ⁸ כל הדברים שאמרתי לך הם נכונים. הדגש את חשיבותם כדי שהאמינים יהיו זיהירים יותר ויעשו תמיד מעשים טובים. לא רק משומ שזו חובתם. אלא משומ שזה גם מועל! ⁹ הימנו מומייחדי סרך ומוייחדים בנושאים השונים בחלוקת; הימנו מומייחדים ומריבות בנגע לקיים מציאות התורה, שכן הם מיותרים. חסרי-העלת

אל-פִּילִימֹן

1 אל פִּילִימֹון, עוזרנו היקר והאהוב, אל הקהילה

שMETAספה בביתך. אל אחותנו אפיה ואל ארכיפס.
שהוא חבר במלחתנו למען המשיח. מאת פולוס.
שישוב במאסר באשמת הפצת הבשורה על ישוע
המשיח, ומאת טימותוס אחינו. 3 שלום וברכה מאת
אלוהינו ואדוננו ישוע המשיח. 4 פִּילִימֹון היקר, אני
מודה תמיד לאלוהים כאשר אני מתפלל בעדר.
5 כי אני ממשיך לשמו על אמונהך במשיח ישוע
ואהבתך לכל עם אלהים. 6 אני מתפלל שכאשר
הספר לאנשים שונים על אמונהך באדון, הם יבחינו
בתכונותיך הטובות ובברכות שהשביע عليك האדון.
וגם הם יאמינו בישוע המשיח. 7 אתי היקר, אהבתך
הייתה לי לשמה ונחמה, שכן מעשיך הטובים עודדו
מאוד את המאמינים. 8 ברצוני לבקש מוך לעשות
לי טובה, למשה אני רשאי למצוות عليك למלא את
בקשיי בשם ישוע המשיח, כי חובתך למלא אותה.
אך אני, פולוס הזקן שישוב בכלא למען המשיח,
אהוב אותך וمعدיף לבקש מוך במקום למצוות عليك.
10 בקשיי היא שתתנהנ יפה עם אוניסים. כאן
בכלא הדרכתי אותך אל האدون ישוע המשיח, ועתה
אוניסים מאמין בו. 11 אוניסים (פירוש השם:
רב-תועלת) לא הוועיל לך בעבר, אך מעתה ואילך
יהיה לתועלת רבה לשניינו. 12 בצעיר רב ניפור
אני מבני באמונה, שהוא בת עני, ומוחיזרו אליו.
13 חפצתי שיישאר לעוזר לי כאן בבית הכלא.
14 אך לא רציתי לכופתו عليك את רצוני. 15 אני מציע
שתסתכל על המצב כך: אוניסים עזב אותך לזמן
קצר כדי שעכשו, בשובו, יוכל להיות שלך לתמיד.

16 (aiōnios g166) הוא לא יהיה יותר סתום עבורך, אלא
מיישתו חשוב יותר – אח אהוב, ובמיוחד אהוב עלי.
עתה יגיד לך בעניין, שכן אין הוא סתום עבורך.
אלא גם אחיך במשיח. 17 אם אתה באמות חושב אותן
לידיך טוב שלך, أنا, קבלחו בחמימות כשם שהיה
מקובל אותו לו אני היה בא. 18 אם אוניסים גרם

אל-העברים

שכן אם דברי התורה שמסרו המלאכים למשה רבו הוכחו בדברי אמת. וכל מי שלא ציהת להם קיבל את העונש שמניע לו. ³ כי נימלט אנחנו מעונש. אם נתעלם מהишועה הנפלאה הזאת שהוכרזה על-ידי הארון, ושהספירה לנו מפי עדים אשר שמעו מפיו ⁴ אלוהים עצמו העיר עלייה והראה לנו שזו היא בשורת אמת. באמצעותותאות. נסם. נפלאות ועל-ידי העובדה שהענק, כרצונו, מתנות וכישרונות מאת רוח הקודש לכל המאמינים בברורה. ⁵ העולם הבא שללוינו אנו מדברים לא היה בשלית המלאכים. ⁶ שהרי דוד אומר לאלהים: "מה אנו כי חצרכנו. ובן-אדם כי הפקדנו? ⁷ והתהסרו מעת מלכים. וכבוד והדר העטרתו. ⁸ כל שתה (הנתה) תחת הכלול: אין דבר שלא הוכנע והונה לרגלי המשיח! עדין לא ראיינו את הכלול מונח לרגלי. ⁹ אך אנו רואים את ישוע - שלזמן מה נהיה נחות מהמלאכים - מועט מותה בעיד כל אדם בעולם. ¹⁰ האלהים, שעליידיו וככבודו קיים הכלול. מצא לנכון להביא סבל על יושע. כי במעשה זה הושיע אנשים רבים מסיפור. ובאמצעות הסבל נעשה יושע. שר ישועתנו. מושלים וראוי לתפקידו. ¹¹ אנחנו שקדשנו על-ידי ישוע. כולנו בנים לאות אב ולבן ישוע אינו מתבייש לקרוא לנו אחים. ¹² כפי שאמר: "אספירה שマーク לאחי. בתוכך קחל אהלך". ¹³ במקום אחר הוא אומר: "קיויתי לך". ¹⁴ והוא גם אומר: "הנה אני והילדים אשר נתן לי זה". ¹⁵ מכיוון שאנו, הילדיים. עשוייםبشر ודם. גם המשיח לבש דמותبشر ודם. כדי שעליידיו מותו יカリע את השטן אשר לו שליטה על המות. ¹⁶ בדרך זאת שיחדר המשיח את כל אלה שהיו משועבדים לפחד מן המות במשך כל ימי חייהם. ¹⁷ כולנו יודעים שהמשיח לא בא בדמות מלאך. אלא בצורת אדם מורע אברהם - היהודי. ¹⁸ ישוע צרייך היה להידמותו מענו. כדי שלא נסטה ממנו בשום פנים ואופן!

1 לפני שנים רבות דיבר אלוהים אל אבותינו באמצעות הנביאים בדרכים שונות. וספר להם. שלב אחריו שלב. על תוכניותיו. ¹⁹ עתה. לאחר מכן. דיבר אלינו אלוהים באמצעות בני. אשר בידיו הפיקד את הכלול ועל-ידו בראש העולם ואת כל אשר בו. ^(aiōn 165) ³ בנ-אלוהים מקרין את זהה כבוד האלים: הוא צלם תוכניותיו של אלוהים. ובכוח דברו הוא נושא את העולם כולו. לאחר שהזכיר את עצמו למעןנו. כדי לטהר אותנו מהטהינה. עליה בן האלים למרומים וישב לימי הארץ. ⁴ בזאת הוכיח שהוא בעל חשיבות גודלה המלאכים. ואלהים אישר עובדה זאת שהענק לו את השם: "בן-אלוהים" - שם שלא הונק לאף מלאך! ⁵ לאיזה מלאך אמר אלהים א-יפעם: "בני אתה. אני היום ילתיך"? או "אני אתה לו לאב והוא יהיה ללבן"? ⁶ כשהציגו אלהים לפני העולם את בני בכורו. את ישוע המשיח. אמר: "השתחו לו כל-מלאכי אלהים". ⁷ ועל המלאכים אלהים אומר: "עשה מלאכיך רוחות. משרתו אש לוחט". ⁸ אך לבנו הוא אומר: "כסאך. אלהים. עולם ועד. שבט מישר שבט מלכותך". ⁹ אהבת צדק ותשנא רשות. על כן משחק אלהים אלהיך שמן ששון מהבריך". ¹⁰ גם במקום אחר אנו מוצאים רמז לעליונות של הבן: "אתה. אדוני. לפנים הארץ יסדה. ומעשה ידיך שמים". ¹¹ הנה יאבדי. ואתה תעמד: וכולם כבגד יבלו. ¹² לבושים תחליפים. ויחלפו. ואתה הוא ושנותיך לא יתמו". ¹³ האם אמר אלהים א-יפעם לאחד המלאכים את אשר אמר לבנו: "שב למשני עד אשית אוייביך הרום לרנגליך"? ¹⁴ לא! כי המלאכים הם רק רוחות שרת. אשר נשלחו לעוזר ולהשניה על העתודים להיוושע.

2 עלינו להזכיר תשומת-לב רבה לאמת אשר שמענו. כדי שלא נסטה ממנו בשום פנים ואופן!

תשכחו את האזהרה: "היום אם בקளו תשמעו, אל תקשׁו ללבכם כמריביה!"¹⁶ מי הם אלה אשר שמעו את דבר ה', אך רבו איתיו וסרבו לציית לו? מדובר בבני-ישראל שיצאו ממצרים בהנחתת משה.¹⁷ וממי הפסיק את ה' במדבר ממשך ארבעים שנים? אלה שהטאו וכחוצאה מכך מתו במדבר.¹⁸ ולמי נשבע ה' שלא יוכנסו אל ארץ ההבטחה? לסתורדים אשר לא שמעו בקולו.¹⁹ ומהרוּש לא יכול להיכנס? כי לא האמינו בה' ולא בטחו בו.

4 הבטחת אלוהים. שמאפשרת לכל אדם להיכנס אל מקום מנוחתו, עדין בתוקף, אך עליינו להיזהר פן נחמיין את ההודמנות להיכנס אל מנוחתו זאת.² כי בשורת אלוהים שמודיעת לנו על ישועתו נמסרה גם לבני-ישראל, בימי משה, אך היא לא הועילה לבני-ישראל ממשום שלא האמינו בה.³ הכתוב אומר שרך המאמינים והבטוחים באלהים – ואנתנו בינויהם – יכולם לבוא אל מקום מנוחתו. אלוהים נשבע כי אלה שאינם מאמינים בו לא יבואו לעולם אל מקום מנוחתו. אל החשבו, חיללה, שמדובר מנוחתו לא היה מוכן בזמננו! מקום מנוחתו היה מוכן מאז ברירת העולם.⁴ כפי שכותב בבראשית: "וישבות בימים השביעי מכל מלאכتو".⁵ אך-על-פיין לא באו בני-ישראל אל מנוחתו, כי אלוהים אמר: "הם לא יבואו אל מנוחתי".⁶ אך הבטחת אלוהים עדין בתוקף, וויש הבאים אל מנוחתו – אך לא אלה שהחמיינו את ההודמנות הראשונה, שכן הימרו את פיה.⁷ ממשום כך קבע אליהם موعد נוספת שמאפשר לבוא אל מנוחתו: שנים רבות לאחר הזמנתו הראשונה הודיע לנו אלוהים על מועד נוספת זה באמצעות דוד המלך, אשר אמר: "היום אם בקלו תשמעו, אל תקש ללבכם!⁸" אילו מקום מנוחתו של אלוהים היה ארץ-ישראל, הוא לא היה קבוע מועד נוספת שמאפשר לבוא אל מנוחתו, שהרי יהושע כבר הביא את בני-ישראל אל ארץ-ישראל.⁹ לפיכך, עם-אלוהים עדין צפואה מנוחה שלמה.¹⁰ כי מי שוכנס אל מנוחת אלוהים

לאחיו בכל דבר, כדי שיווכל להיות כohan גודל, רחמן
ונאמן, שמכפר על חטאינו בעני אלוהים. ¹⁸ מכיוון
שהמשיח עצמו סבל והתענה כשהשtan ניסה לפתוחו,
הוא יכול לעזר עתה לכל אלה שעומדים בnisyonot
ובpitomim.

3 לבן, אחים יקרים. אשר אלהים קרא לכם והקדיש אתכם לשירותו, ברצוני שתתכוונו אל ישוע המשיח שהוא שליח ה' והכהן הנדול של אמונהנו. 2 המשיח היה נאמן לאלהים אשר מינהו להפקיד הכהן הנדול, כשם שימוש רבנו שרת באנמנות בבית המשיח שבנאי שבונה בית להפארת זוכה לשבחים רבים יותר מהביה עצמו. 3 משא מאמין לכל בית יש בני. אך בוגריו של ישוע גדול מכבודו של משה. 4 אמן שבנאי שבונה אך בונה הכל הוא האלוהים. 5 משה שרת את ה' בנאמנות בכל עניינו המשכן – שהוא בית אלהים – אולם משה היה משרת בלבד. ותפקידו היה לדרמו על הדברים שאלהים עמד לומר בעתיד. 6 ואילו המשיח, בנו הנאמן של אלהים, שולט באופן מוחלט על בית אלהים. אנחנו, המאמינים, הגנו בית אלהים – בתנאי שנשמר על אומץ-לבנו עד הסוף ונשמה בחקונותנו. 7 לכן עלנו לצית לרוח הקודש שמזהיר אותנו ואומר: "היו אם בקולו תשמעו. 8 אל תקשו לבככם כמריבה, כיום מסה במדבר. 9 אשר נסוני אבותיכם, בחנו נם ראו פועל, 10 ארבעים שנה". רוח הקודש ממשיך ואומר שאלהים מאס בדורו ההוא. שכן הוא בו רשותם שלא קיימו את תורהו ולא הلقו בדרך. 11 משום כך כע عليهم אלהים מאד ונשבע שלא יכנסו לעולם אל מקום מנוחתו. 12 לפיכך, אחים יקרים. בחנו את לבכם, כדי שלא יימצא בינויכם רשיים וחסרים-אמונה שמסרבים לבטוח בה. 13 הוכחו זה את זה בכל יום. כל עוד יש אפשרות לכך, כדי שאיש מכם לא ירומה על-ידי החטא ולא יקשה את לבו ננד אלהים. 14 שכן רק אם נישאר נאמנים עד הסוף, ונבטח בה, כמו שבטחנו בו לראשונה, נשתaffle וניקח חלק בכל מה שיידך למשיח. 15 לעולם אל

אלוהים שמע לתפילתו. כי המשיח אהב את אלוהים וציווילתו תחמיד. 8 אף כי ישוע היה בן־אלוהים, רהע עליו ללימוד ציוות עליידי סבלו וייסוריו. ולאחר שהוכחית את עצמו מושלם לפני האלוהים. נעשה ישוע 10 מקור ישועת עולמיים לכל המציגיהם לו, (aiōnios g166) ומרח את פי אלוהים, כפי שעשו בני־ישראל. 12 כי והוא זה שאלווהים מינה ככהן הגדול כמו מלכי־צדק. וניש לי עוד הרבה לספר לכם בנושא זה, אך קשה לי להסביר לכם. כי נהייתם קשיה־הנבה. 13 במקום שאתם, המאמינים הותיקים. תלמדו את האחרים. אתם בעצמכם זקנים עדין למורים שלמדו אתכם את האלפ־בית של בשורת האלוהים. אתם עדין כהינוקות שזקנים לחלב ולא למזון מוצק. 14 ומי שחי על חלב אינו מסוגל לעכל את דבר ה', ואני יודע להבחין בין טוב לדרע. כי טרם התבונר. 15 מזון רוחני מוצק מועד למובגרים באמונה. אשר מותך ניסيون למדוי להבחין בין טוב לדרע.

6 הבה נשאיר מאחורינו את האלפ־בית של בשורת המשיח. ונתקדם ללימוד עמוק יותר של תורה. איננו צדיקים לשוב ולהדניס את החשבות של חורה בחשובה מעשים רעים ושל אמונה בה. 2 איננו צדיקים לשוב וללמוד אתכם את יסודות התורה הטבויות. סמיכת ידים. תחיות המתים ומשפטו של אלוהים. (aiōnios g166) 3 בעזרת אלוהים נתקדם עתה באמונותנו. 4 אם הבנתם פעם את משמעות דברי אלוהים. טעםם מטיב השמים. קיבלתם את רוח הקודש. 5 האמנתם בדבר־אלוהים וקיימותם אותן. הרגשותם בכוחו ובטבו. (aiōn g165) 6 ולמרות כל זאת פניתם לו עורף. אין לכם כל אפשרות לחזור בתשובה כפי שנחתתם לראשונה. מדוע? מפני שבבנידתכם במשיח אתם חזורים וצולבים אותו כביכול. וכך אתם חושפים אותו לבושה וחרפה בפומבי. 7 אדרמה שספונת את הגשם שירד עליה. ומצמיהה כל טוב לחוותה בעל־האדמה. היא אדרמה שאלווהים ברך. 8 ואילו אדרמה שמצמיהה רק קוץ. ודרדר היא אדרמה מוקוללת שאינה מועילה לאיש.

שובת מכל מעשה ומכל מלאכה. כשם שאלווהים שבת מכל מלאכתו לאחר שנים את בריאת העולם. ובבה נשתדל כמייט בקולמן להיכנס אל מקום מנוחתו של אלוהים. כדי שאיש מאייתנו לא ייכשל ולא יمراה את פי אלוהים. כפי שעשו בני־ישראל. 12 כי דבר־אלוהים מלא כוח וחימם. חד מחרב פיפוי. הורד לעמוק מהשבותינו ותשוקותינו. ומגלה את מיזמותינו ומונעינו. 13 כן. אלוהים יודע הכל על כולן בכל מקום. כל מעשינו ו Mizymotaino נלויים וחשופים לעיני אלוהים. ועלינו למסור לו דין וחשבון על התנהנותנו. 14 אך היה שיש לנו כהן גדוֹל, ישוע בצד־אלוהים. אשר עלה לשמים כדי לעוזר לנו. לעולם אל נחדר לבתו בו! 15 הכהן הגדול שלנו מבין את חולשותינו. אך הוא לא חטא מעולם. 16 משומך. הבה נתקרב בבטחון לכסא־אלוהים. כדי שיעניק לנו את חסדו ורחמיו אשר יעוזו לנו בעת הצורך.

5 כשהאדם נבחר לשרת כהן גדוֹל. תפקידו לייצג את בני־האדם לפני אלוהים – עליו להקריב לאלווהים מנהה וקורבנותם בעדר־חטאיהם. 2 על הכהן הנגדל להיות רחמן ולהתייחס אל החוטאים ברוך ובחבנה. שכן הוא עצמו אינו אלא אדם ועלול לחטא גםו. 3 מסיבה זאת עליו להקריב קורבנותם בעדר חטאיהם ובעדר חטאיהם עצמו. 4 עליינו לזכור שאיש אינו יכול למנות את עצמו לתפקיד הרם וה נכבד של הכהן הגדול. רק אלוהים עצמו ממנה את הכהן הנגדל. כמו שמניה את אהרון לפני שנים רבות. 5 גם המשיח לא מינה את אהרון להפקיד הכהן הגדול; המשיח נבחר להפקיד עליידי־האלוהים אשר אמר אליו: "בני אתה. אני היוםILDATIK". 6 ובמקום אחר אמר לו אלוהים: "אתה כהן לעולם. על־ברתי מלכי־צדק". (aiōn g165) 7 כאשר חי המשיח על־פני הארץ בדמות אדם. הוא התפלל והתהנן בכוכי וברמות לפני אלוהים שושינו מותך הלחצים. הניסוונות והיסורים של המות לניצחון התחייה.

ובמוקדם או במאוחר תישרף. ⁹ אחיהם יקרים, אני מדבר אמנים בלשון חrifah, אך אני בטוח שאינכם זוקקים לתוכחותי זאת. אני משוכנע שהיכים נושאים פרי מבורך כתוצאה מאמנתכם וישועתכם. ¹⁰ כי אלוהים נודג בצדקה ובהנינות. כיצד הוא יכול לשכוח את עמלכם הקשה למענו, ואת אהבה שאתם מנהלים למען שמו כשאתם עוזרים לאחיכם המאמינים? ¹¹ אנו משתוקקים שתמשיכו לאחוב את הזולות כל ימי חייכם, כדי שתקבלו את שכרכם בבוא העת. ¹² אנחנו רוצים שתתעצלו, אלא שתלכו בעקבות אלה שוכו בהבטחות ה' בזוכות אמונהם וסבלנותם. ¹³ כשהבטיחה זו לברך את אברהם הוא נשבע בעצמו, שהרי אין גודול אלהים כדי להישבע בו. ¹⁴ ואמר: "ברך אברהם והרבה ארבה את זרעך". ¹⁵ לאחר שארם ברך הרבהם בלבנותו, קיים ה' את הבטחתו והעניק לו את יצחק בנו, שצאיו רבים מספור. ¹⁶ בדרך כלל אדם נשבע במישחו גודול ממנו, כדי שהוא יכפה עליו לקיים את הבטחתו, או יעניש אותו אם הפר את אשר הבטיח. השבעה שמה קץ לכל יכולתו לשכנע את מקבליה ¹⁷ משום כך, כשהרצה אלהים לשכנע את מקבליה הבטחה שאין הוא עומד לשנות את דעתו, חיזק אותה בשבועה. ¹⁸ אלהים העניק לנו את הבטחתו ואת שבouthו – שני דברים שבהם אנו יכולים לבתו, ללא צל של ספק, שכן אלהים אין יכול לשקר. ואנחנו, שנמלטו אליו לישועה ולמושסה, יכולים עתה להתעדד מנקור כוחו ומהתקווה שבבטחתו. ¹⁹ תקווה זו שבה אנו אוחזים היא עצמן בטוח לפשוטינו, והוא מהחברת אורגנו אל אלהים עצמו מאחרורי פרוכת מקום שאליו הילך המשיח לפניו, בתפקידו הרם ככהן הנדרול במעמד מלכי-צדק, כדי לסגור עליינו לפני אלהים. ^(aiōn g165)

7 אותו מלכי-צדק היה מלך העיר שלם וכחן לאל עליון. כ时候ר אברהם מהקרב שבו ניצח מלכים רבים, יצא מלכי-צדק לקבל את פניו וברך אותו. ² ואילו אברהם העניק לו מעשר מכל השלל שלו.

את הקורבנות על-פני חוקי התורה. 5 כהנים אלה משרתו רק את הרגם והעתק של מה שקיים בשםיהם. כי לפני שהחל משה לבנות את משכן אלוהים על-פני הארץ, ציווה עליו אלוהים לבנות את המשכן בדיקות לפי הרגם והעתק שהראה לו על הר סיני. 6 אך לכהן הגדול שלו יש כהונה חשובה הרבה יותר מזו של כהני הברית-הديدة, שכן הוא מתווך בברית נעללה יותר שבסובס על הבטחות נפלאות יותר. 7 אילו הייתה הייתה הברית הראשונה מושלמת, לא היה צורך בברית חדשה. 8 אלום העובדה היא שאלווהים צורך בברית חדשה. 9 אלום העובדה היא שאלווהים עצמו הביע אישביות רצונו מהברית הראשונה באמורתו: "הנה ימים באים, נאם ה', וכרתי את בית ישראל ואת בית-יהודה ברית חדשה". 10 לא כברית אשר כרתי את אבותם ביום החזקוי בידם להוציאם מארץ מצרים, אשר המה הפרו את בריתנו ואני בעליך (בחלית) ביום נאם ה'. 11 כי זאת הברית אשר אכרה את בית-ישראל לאחר הימים ההם, נאם ה': נתתי את תורתך בקרבנם ועל לבם אכתבה, והייתי להם לאלווהים והמה יהיה לי לעם; 12 ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמור: דעו את ה', כי כולם ידעו אותו למקטנם ועד גדרולם נאם ה'. 13 כי אסלח לעונם ולחטאיהם לא אזכיר עוד". הריבת הראשונה, ואם הברית הראשונה ישנה, הרי שהיא חולפת.

9 לברית הראשונה בין אלוהים לבין בני-ישראל היו חוקים וככללים לעבודת ה', והיה משכן על-פני הארץ. 2 המשכן היה מוחולק לשניים: משכן חיצוני ומשכן פנימי. במשכן החיצוני היה מקום שנקרא "קודש", ובו היה מנורת הזהב והשולחן שעליו מערכת לחם-הപנים. 3 בתוך המשכן החיצוני היה מסך (הפרוכת). ומעברו המשכן הפנימי שנקרא "קודש הקודשים". 4 לפני קודש הקודשים היה מזבח זהב להקטרת קתרות, ובתוכו ארון-הברית ככהן. משום שהכהנים כאן על-אדמות מקרים

לכך אנו מוצאים בתהילים: "אתה כהן לעולם, על דברתו מלכיך-צדק".¹⁸ השיטה הישנה, לפיה עבר תפקיד הכהונה בירושה מאב לבן, נבטלה, משום שהוכיחה את עצמה כחלה ובלתי-יעילה. 19 התורה לא תיקנה את טבע האדם ולא הושיעה איש. מайдך, אלוהים העניק לנו תקווה טוביה יותר: ישוע המשיח שמאפשר לנו להתקרב אל אלוהים. 20 אלוהים נשבע שהמשיח יהיה כהן לנצח. אף כי מעולם לא נשבע לכוהנים אחרים. 21 רק למשיח אמר אלוהים: "נשבע לך ולא יונחך: אתה כהן לעולם, על דברתו מלכיך-צדק".¹⁹ בזוכות שבואה זאת, המשיח הוא ערובה היה לברית טובה יותר.²⁰ 22 הכהנים הקודמים היו רבים במספר, מפניהם שמוטה מגע מהם להמשיך בתפקידים לנצח. 23 ואילו המשיח מחזק בכהונתו לנצח, מפניהם שלחיו אין סוף.²¹ 24 מיסיבה זאת יכול המשיח להושיע את כל מי שבא אל אלוהים באמצעותו, ומהר שהוא חי לנצח, תמיד יסננו עליינו לפני אלוהים. 25 אם כן, המשיח הוא כהן גדול המתאים בדיקות לצרכינו: קדוש, חסר-זרופי, מושלם. טהור ונבדל מוחטאיהם. כן, זהו משיחינו שקיבל מקום כבוד בשמיים. 26 והוא אינו צריך להקריב מדי יום קורבנות עבור החטאינו וחטאיהם - כמנוג הכהנים האחרים - שכן המשיח הקריב קורבן אחד לתמיד: המשיח הקריב את עצמו.²² התורה מינהה אנשים חלשים כמונו לשרת ככהנויות הגדוליות, ואילו שבועת ה', שנינתה לאחר מתן התורה, מינהה את בן-אלוהים המושלם לכוהן נצח. 23 התורה מינהה אנשים חלשים כמונו לשרת ככהנויות הגדוליות, ואילו שבועת ה', שנינתה לאחר מתן התורה, מינהה את בן-אלוהים המושלם לכוהן נצח.²⁴

8 לסתום דברינו: יש לנו כהן גדול אידיאלי שיושב עתה לימין האלוהים בשמיים. 2 ומשרת במקדש האמורי שהוקם על-ידי אלוהים ולא על-ידי אדם. 3 מכיוון שכחן צריך להקריב מנחות וזכחים, גם המשיח צריך להקריב קורבן כלשהו. 4 אילו המשיח היה כי עדין על-אדמות, לא היו מתיירם לו לשרת ככהן. משום שהכהנים כאן על-אדמות מקרים

ובמוקומם יחוּדר בנו את האמונה באלהים חיים
ואת הרצון לשרתה. (aiōnios g166) 15 המשיח הביא
איתו את הברית החדשה, כדי שכל הקרים אל
אלוהים יירשו את הבטחותיו הנפלאות של אלהים.
כי המשיח מטה כדי להציג מהעונש על החטאיהם
שהטאו עוד בהיותם כפופים לברית הישנה, ל תורה.
(aiōnios g166) 16 כאשר אדם מודיש את רכשו בצוואה,
איש מן הירושים אין מקבל את חלקו לפני שמכח כי
בעל הצוואה מת. 17 כל עוד חי בעל הצוואה, איש אינו
מסוגל לדרש את החלק המובטח לו, כי לאוּאה אין
תוקף בחיי בעליה. 18 משום כך נס הברית הראשונה
נחתמה בדם. 19 לאחר שימוש קרא לפניו העם את
כל החוקים שבתורת ה', הוּא לך מים. דם גנילים
ושערירים. ובעזרת תולעת שני וענף אושם התיזים על
ספר התורה ועל כל העם. 20 ובעשה זו אמרה: "הנה
דם הברית אשר כרת ה' עמכם". 21 באותה דרך
הティ משה דם נם על המשכן ועל כל כל הקדש
שבתוכו. 22 למשעה לפיו חוקי הברית הישנה כמעט
כל דבר טוהר על-ידי התזות דם, ובלי שפיכת דם
אין סלחנת חטאיהם. 23 משום כך המשכן וכלי הקדש,
שם העתק של המשכן האמתי שנמצא בשםיהם, היו
צריכים להיטהר בדם כמי שטוחרו על-ידי משה.
אך המשכן האמתי, שנמצא בשםיהם, מטויה בזבחים
וקורבנות יקרים הרבה יותר. 24 כי המשיח לא נכנס
אל המשכן שנבנה בידי אדם כאן על-אדמות, ואשר
הוא רק העתק של המשכן האמתי; המשיח נכנס אל
הmeshen האמתי שנמצא בשםיהם. כדי ליזג אונטו לפני
אלוהים. 25 נוסף לכך, המשיח לא הקריב את עצמו
פעמים רבות, כמנגן הכהן הגדול שהקריב מדי שנה
את דם הקורבנות בקדש הקדשים. 26 אילו היה על
המשיח להקריב את עצמו מדי שנה, מבירתה העולם,
היה עליו להעתנות ולמלות שוב ושוב. אולם עבדה
הייא שהמשיח בא אלינו באחריות הימים והקריב את
עצמם פעם אחת ולתמיד. כדי שמותו בעדנו יבטל
את כוח החטא שבתוכנו. (aiōnios g165) 27 שם שובילנו

הברית. נצנחת זהב שהכילה מן, ומטה אהרון שפרה.
מעל ארון הברית היו דמויות של שני מלאכי כבוד
שנקראים "כרובים", וכנפיهم סוככות על כסוי הזהב
של הארון – כסוי הנקרא "כפורת". לא ארחייב עתה
את הדיבור על כל אחד מלאה. 6 בתנאים אלה
יכלו תמיד הכהנים להיכנס אל המשכן החיצוני
כדי לבצע את תפקידם. 7 אך אל המשכן הפנימי
אל קדש הקדשים. יכול היה להיכנס רק הכהן
הגדול, ורק פעם אחת בשנה. בכל פעם שנכנס אל
קדש הקדשים היה עליו להתיו דם על הכפורת
ולפני הכפורת. כקורבן לאלהים – קורבן שמכפר
על שניאתו וחטאו של הכהן הגדול עצמו ושל כל
העם. 8 רוח הקדש רוצה ללמדנו שלפי הברית
היישנה, כל עוד היה קיים המשכן החיצוני, והייתה
קיימת השיטה המתירה רק לכהן הגדול את הגישה
לקדש הקדשים. הצבור הרחוב אין יכול להתרך
לאלהים. 9 דבר זה בא למדנו שהמנחות והofferim,
שהוקרבו לפי השיטה היישנה, לא הצליחו לטהר
את לבו של החוטא אשר הקריב את הקורבנות. 10
מדוע? מפני שהتورה עוסקת רק בטקסים מסוימים:
בענייני מאכל, משקה, טהרת הגוף וכן הלאה, וטקסים
אליה יכולו לטרח באופן בלבד – עד שיבוא המשיח ואיתו
כך תפקידים זמינים בלבד – עד שיבוא המשיח ואיתו
הברית החדשה. 11 כאשר בא המשיח ככהן הגדול
של הברית החדשה, הוא עבר דרך המשכן המושלים
והאמיתי בשםיהם – משכן שנבנה לא בידי אדם.
שכן אינו מועד לעולם הזה. 12 וכשנכנס אל קדש
הקדשים הביא אותו לאדם שעירום וענלים. אלא
את דמו שלו אשר התיז על הכפורת אחת ולתמיד,
וכך הבטיחה לנו ישועה נצחית. (aiōnios g166) 13 אם
לפי התורה יכולו דם הפרים והשעירים ואפר הפרה
הארומה לטהר את גוף החוטאים. 14 אלו יכולים
להיות בטוחים שהם המשיח, אשר על-ידי רוח
הקדש הנצחי הקריב את עצמו לאלהים כקורבן
בעד חטאינו, יטהר את גופנו ומצפונו מעשי מותים.

על-ידי הקורבן האחד השלים המשיח לנצח את פועלו למען אלה שאותם הוא משחרר מחתא.¹⁵ רוח הקודש מאשר דברים אלה באמרתו:¹⁶ "זאת הברית אשר אכרת את בית-ישראל אחריו הימים הם, נאם כי נתה תורתם בקרבם ועל לבם אכתבה...¹⁷ כי אסלח לעונם ולחטאיהם לא אוכר עוד".¹⁸

ואם נסלו החרטאים אחת ולתמיד, הרי שאין צורך בקורבנות נספבים כדי להשתחרר מחתא.¹⁹ אם כן, אחי, מאחר שדם המשיח מאפשר לנו עתה לבוא בבייחון אל קודש הקודשים²⁰ בדרך חדשה וחיה, דרך שפילס למענו המשיח בקרעו את הפרוכת שהיא גופה.²¹ ומאהר שיש לנו כהן נדול המונה על בית אלוהים.²² הבה ניכנס פנימה – אל אלוהים עצמו – בלב שלם ובבייחון מלא. מתוך ידיעת שלבנו ונפשנו טוהרנו על-ידי דם המשיח שנשפך. ונופנו נרחץ במים טהורים.²³ עתה יכולים אנו לצפות לישועה שבתיכח לנו אלוהים. אין לנו כל ספק שאלהים יקדים את הבטהחו, ואנו יכולים להזכיר על באמת יקדים את הבטהחו, ואנו יכולים להזכיר על מענו, הבה נקדיש תשומת-לב איש לרעהו, נערוד ונאהב איש את אחיו ונעוזר זה לזה.²⁵ אל תזינו את אסיפות הקהלת שלכם כפי שנוהנים אחים מכם. אלא השתדלו כמיותב יכולתכם לעוזר לאמונה הולמת, במיוחד עתה כאשרנו רואים שרב יום בווא של המשיח.²⁶ אם אנו חוטאים בזדון לאחר שידענו את האמת והאמנו במשיח, קורבנו של המשיח אין מכפר על חטאינו.²⁷ כן, מי שדרחה את המשיח לאחר שידע את האמת, יוכל לצפות רק לעונש נורא – עונש שיבוא בעקבות זומו של אלוהים אשר ישמיד את כל אויבינו. הרוי אם אדם שיריב לךיים את תורה משה נידון למותה ללא רחמים (בתנאי שניים, שלושה עדים ראוهو בחטא).²⁹ תארו לעצמכם מה נורא יהיה עונשם של אלה שרומים ברגילים את בני-האלוהים. שמחלים את דם הברית הקדוש, ושמחריפים את רוח הקודש שמביא רחמים לבני-האדם.³⁰ כי אנו

יודעים בכיטחון שנוצר על בני-האדם למות פעם אחת, ולאחר מכן להישפט על-ידי אלהים.²⁸ כך אנו בטוחים שהמשיח הוקרב פעם אחת בלבד ככפרה על חטאינו. אך הוא יבוא אלינו שנית – הפעם לא כדי לסלוח לחטאינו, אלא כדי להשלים את ישועתם של כל המינים לנו.

10 התורה רק רומות על הברכות שהביא לנו המשיח: התורה עצמה לא יכולה לתת את אותן הברכות, ולכן לא היה ביכולת לטהר באופן מוחלט את מקורי הקורבנות שבאו מידי שנה.² אילו יכולה התורה לטהר אותם באופן מושלם, אז היה מספיק קורבן אחד; מקריבי הקורבנות היו מקבלים סליקת חטאיהם פעמיים אחת ולתמיד ומצפונים היה נקי מחתא.³ אולם המיציאות שונא: הקורבנות שחקריבו החוטאים מידי שנה הוכירו להם שוב ושוב את אשפתם וחטאיהם, והשעירם אינו יכול לטהר מחתא.⁵ מושם כך, כאשר בא המשיח לעולם אמר: "זוכה ומנהה לא חפצת, גוף כוונת לי,⁶ עולה וחטא לא שאלת". כלומר, המשיח אומר שהוא יודע כי אלוהים אינו חפץ בדם הפרים והשעירם. ועל כן חכין למשיח נוף שיוקרב קורבן.⁷ ועוד אמר: "הנה באתי – במנילה ספר כתוב עלי – לעשות רצונך, אלהוי".⁸ לאחר שאומר המשיח כי אלוהים אינו חפץ בדם הפרים והשעירם שדורשת התורה,⁹ הוא מוסיף: "הנה באתי לעשות רצונך, אלהוי". המשיח ביטל את הברית היicana כדי להטה תוקף לברית החדשה.¹⁰ ובברית החדשה זאת נסלו לנו חטאינו, טוරנו וקודשנו על-ידי קורבנו של המשיח למענו – קורבן שהוקרב פעם אחת ולתמיד.¹¹ על-פי הברית היicana, על-פי התורה, הקריבו הכהנים מידי יום קורבנות שמעולם לא יכולו לשחרר מחתא.¹² ואילו חמישה, לאחר שהקрай את עצמו לאלווהים بعد חטאיהם כקורבן אחד ולתמיד, ישב לנצח על כסא הכבוד לימין האלוהים.¹³ ומאו הוא מצפה שככל אויבינו יוכנע לרגלו.¹⁴ כי

מכיריהם היותר את מי שאמר: "לו נקם ושלם". ו"ידין ה' עמו". 31 מה נראה ליפול בידי אלוהים חיים! 32 לעולם אל השכו את הימים הנפלאים שבהם למדתם לראשונה על המשיח. לאחר שנפקחו עיניכם וראיתם את האמת נשארתם נאמנים למשיח, אף כי מוחיר הנאמנות הזאת היא סבל נורא. 33 לפעמים לענו לכם והכו אתכם. ובפעמים אחריותם בעצמכם השתתפותם בצערים של הטובלים כמכם. 34 ריחמתם על אחיכם שהושלכו לכלא. וקיבלתם בשמה את העובדה שככל רוכשכם נועל, כי ידעתם שמצופה לכם בשם אוצר טוב מזה – אוצר שיהיה שלכם לנצח.

35 יקרה אשר יקרה, שמרו על ביטחונכם באדוננו! זכרו, ביטחונכם זה יזכה אתכם בשכר רב. 36 אם אתם רוצים שה' יקיים את כל אשר הבטיח לכם, עליהם למלא בסבלנות את רצוננו. 37 כי בווא לא יחככ עוד זמן רב. 38 אלה שאמונהם הקנה להם מעמד של צדיקים בעיני אלוהים. צדיקים לחיות באמונה ולבטוח באלהים שיספק את כל מהסורים. אם ייסנו, אלהים לא ירצה בהם יותר. 39 אבל אנחנו איננו מן הננסגים ואיננו מפניהם עורך לאלהים. כי בך נהרין את נזר דיננו. אנחנו מאמינים באלהיםמושיענו.

11

מהי אמונה? אמונה היא ביטחון מלא בדברים שלהם אנו מקווים. ומצב שבו אנו מושוכנים במצביהם של דברים שאיןנו יכולים לראותם. 2 אבותינו זוכרים לטובה בשל אמונהם הנדרלה באלהים. 3 על-ידי אמונה באלהים אנו מקבלים את העובדה שהעולם כולו נברא בפקודת ה', אשר בראה את כל מה שאנו רואים מדברים בלתי-נראים. (א"ג)

4 ה' הבל – בשל אמונהו הביא הבל לה' קורבן טוב מזה של קין. כאשר קיבל ה' את מנחותו של הבל העידamusה שהבל צדיק בעיניו. למרות שהבל מת לפני שנים רבות יכולים אנו עדין לממוד ממנו שיעור באמונה. 5 חנוך – בזכות אמונהו של חנוך שעילא אותו אלהים לשמיים בלי שימות. חנוך נעלם

שמרדו בה, מושם שאספה אל ביתה את המרגלים. העניקה להם מהסה ועוזרה להם להימלט מודפייהם. ³² הוקים אתם לדונמאות נספות? קצר הזמן מלספר על אמונהם של גدعון, ברק, שמשון, יפתח, דוד, שמואל, וכל שאר הנביאים. ³³ הדורות לאמונהם באלהים אנים אלו כבשו מלכות, השליטו צדק, אישרו את אמוריות הבתחות ה', ניצלו מוגברויות ³⁴ ומלהבות אש. היו מהם שבוכות אמונהם ניצלו ממות בחרב. אחרים התחזקו לאחר שנחלשו או חלו, היו אלה שעשו חיל במלחמות והביסו צבאות אחרים. ³⁵ היו נשים שבוכות אמונהן באלהים שבו שלמים. ³⁶ היו אלה שבכלו לען, הצלפות טובים מלאה. ³⁷ היו אלה שבבבון שאליהם יקים אותם לחיים שוט, בכילה בשרשאות, מסר בבור-כלא. ³⁸ מותם בסקילה ואפילו נisor נופם. ³⁹ לאחרים הובטה חופש אם יתחשו לאמונהם, וכשיסירבו – נרצחו בחרב. לנשאים בחיים לא נותר אלא עדר-צאן לנופם. הם נדרו במדבריות ובהרים, הסתרו במערות ובנקיק-סלעים, רעכו ללחם ולקרן במחילות. העולם לא היה ראוי לצדיקום כאלה! ⁴⁰ למרות שאמונותם של אנשים אלה הייתה חזקה, ולמרות שבתו בה בכלכם, לא זכה איש מהם בכלל מה שה' הבטיח להם. ⁴¹ מודוע? כי אלהים רצה שימתנו ושתתפו יחד אתנו בגמול הטוב יותר שהcin למענו.

12 מאחר שאנו מוקפים בקהל עצום כזה של אנשי אמונה שמעידים על אמת אלהים, הבה נסיר מעליינו כל דבר שמכביר עליינו, ובמיוחד את החתאים שרבקים בנו ומכשילים אותו, ונורוץ בסבלנות את המרוין שהעמיד אלהים לפניו. ² הבה נישא את עניינו אל ישוע, מורנו ויסוד אמונהנו, אשר היה מוכן למות מ Bios על הצלב, כי ידע ששומרה לו שמחה לאחר מכן. עתה הוא יושב במקום הכבוד לימין האלהים. ³ אם רצונכם להימנע מעיפות

את בנו ייחדו. ¹⁸ אכן, אברהם היה מוכן להקריב את יצחק אשר דרכו הבטיח לו אליהם: "בִּצְחָק יַקְרָא לְךָ וְרֹעֶךָ". ¹⁹ אברהם האמין שאילו מתי יצחק היה אלהים משיב אותו לתהיה – וזה אכן מה שקרה, כי לבני אברהם נועד יצחק למות. אך הוא השיב לו את חייו. ²⁰ יצחק, יעקב וווסף – מתוך אמונה ירע יצחק שאליהם יברך את שני בניו, יעקב ועשה. ²¹ כאשר הודקן יעקב ועמד למות ברך מותך אמונה את שני בני יוסף, והשתחווה על ראש המטה. ²² כשהעמד יוסף למות הוא דבר מתקך אמונה על העובדה של אלהים יוציא את בני-ישראל ממצרים. יוסף לא הטיל ספק בדבר, ולכן השבע את בני-ישראל שיקחו עמו אלהים ברכם בילד מוחה. האמיןנו שה' יכול להציגו מזור-דין המות שהוציא פרעה. מושם כך הם לא פחדו מהמלך והסתירו את משה שלושה הרים. ²⁴ משה – כאשר נdal משה הוא סירב, מתוך אמונהו באלהים, להיקרא בנו של בת-פרעה. ²⁵ הוא העדיף להשתחף בסבל עמו, עם אלהים, על-פני העוגנות החטא. ²⁶ משה חשב שמותב לסביר לשם המשיח, מאשר ליהנות מואוצרות מצרים. כי משה נשא את עניינו אל הגמול שעמד אלהים להעניק לנו. ²⁷ מכיוון שהוא בטח באלהים הוא לא פחד מזעם פרעה והוציא את בני-ישראל ממצרים, בשאבו כוח וגבורת מהאלהים הבלתי-נראה. ²⁸ מתוך אמונה ציווה משה על בני-ישראל לשחותה שה בפסח הראשון, ולהתיז את דמו על המשקוף ועל המזוזות, כדי שמלאך ה' יפסח על ביתיהם ב策אותו להוכיח את המצריים במקת בכורות. ²⁹ בני-ישראל – מתוך אמונהם באלהים חזו בני-ישראל את ים-סוף כאילו היה יבשה, ואילו נשיסו המצרים לחצותו – טבעו. ³⁰ מכוח האמונה נפלו חומות יריחו לאחר שבבני-ישראל צעדו סביבן שבעה ימים. ³¹ רחוב – בוכות אמונהה באלהים לא הושמדה רחוב הומה יחד עם בני-עירה

על נאמנותכם וטוהר נופכם. כי אלוהים יעניש את
13 המשיכו לאחוב איש את אחיו בامة ובתמים.
 2 אל תשחחו להכניס אורהום. כי יש כאללה שאירחו
 מלאכים בכבודם בעלי שידעו זאת. 3 זכרו את האסירים
 בכלל; השתתפו בסבלם כאילו אתם עצמכם אסורים
 יחד אתם. השתתפו בכאבם של הסובלים כאילו
 התייסרתם יחד אותם. 4 כבדו את נשואיכם ושמרו
 על צניעותם וביראה. 29 כי אלוהינו אש אוכלה הוא.
14 התרכקו מכל מריבה ונחלו חי טוהר
 וקדושה. כי לא קדושה לא תראו את האדון. 15
 השינוי איש על רעה שהוא שמא יתחש אחר מכם לשודו
 של אלוהים. כי באדם כזה יכולה להתחפה מרירות
 שעוללה להרעיל חי ריבים. 16 השינוי שאיש מכם
 לא יינגר לזונות או לכל טומאה אחרת. כמו מעש
 עשו שמכר את בכורתו תמורת נזיר עדשים. 17 אתם
 יודעים שכאשר התחרת עשו ורצו להשב לעצמו
 את זכות הבכורה. היה מאוחר מדי. הוא לא יכול
 היה לתקן את המעוות נם כאשר שפך דמעות רבות.
 18 זכרו היין אתם עומדים: לא לפני להבת אש.

ען, ערפל או סערה נוראה, כפי שעמדו בנוי-ישראל
 לרגלי הר-סני. 19 ואף לא לפני תרועת שופר נוראה,
 וקול ה' שדריבר אל בני-ישראל אל דברים נוראים עד
 שהתחנו לפניו שיפסיק לדבר. 20 כי לא יכולו לשאת
 את צו ה': שכל הנוגע בהר – כולל הבהמות – ייסקל
 באבניים וימות. 21 המעד היה נורא כל-כך עד
 שאיפלו משה עצמו אמר: "גנורתי וחדרתי!" 22 אתם
 עומדים לפני הר-צ'zion האמתי ולפני עיר אלוהים
 חיים. הלא היא ירושלים אשר בשמיים. אתם עומדים
 גם לפני מקהלה רכבות מלאכים. 23 לפני קהילת
 המשיח שמורכבת מלאה שכותבים בשמיים. לפני
 האלוהים שושפט את הכל, לפני NAMES הצדיקים
 בשמיים. אשר אלוהים השלים בהם את מלאכתו, 24
 ולפני ישוע המשיח עצמו אשר הביא לנו את הברית
 וה:redemption והנפלה ההואת, ואשר דמו מכפר על חטאינו
 במקומות שיעק לנקמה כדמות של הבעל. 25 לכן אל
 העוז לסרב להקשיב לקהל של המדבר אליכם. שכן
 אם בני-ישראל לא נמלטו מעונש כסירבו להקשיב
 למדבר כאן על-פני הארץ, על אחת כמה וכמה לא
 נימלט אנחנו מעונש. אם נסרב להקשיב לקולו של
 המדבר מן השמיים. 26 כשדיבר אלוהים מהר-סני
 צועק קולו את הארץ. אך הוא הבטיח שבפעם הבאה
 יזוע לא רק את הארץ אלא גם את השמיים! 27 מדברינו
 משתמש שהוא יבדוק ויבדר את כל מה שעמד על
 יסודות רועיים. כדי שرك החזק והיציב יישאר. 28
 מאחר שקיבלו מלכתו שאינה יכולה להיהרס. הבה
 נבוא לפני אלוהים אסורי תורה, ונשרתתו כרצונו
 בצדקה וביראה. 29 כי אלוהינו אש אוכלה הוא.

בשסבל בושה וחרפה מיד האנשים החוטאים. 4 אחרי
 הכול, מעולם לא נאבקתם ננד החטא עד מוות. 5 האם
 שכחתם את תוכחתה שפונה אליכם כל-בנוי? מוסר
 ה' בני אל חמאס ואל תקץ בתוכחתו. 6 כי את אשר
 יאהב ה' יוכיח וכואב את בן ירצה". 7 עליכם לקבל
 את תוכחת אלוהים. כי היא מועצת להזעתם שלכם
 ולמען החינוך שלכם. אלהים מותנהו אתכם כאב
 עם בניו, ואיזה אב אינו מוכיח ומוחנך את בנו? 8 אם
 אלוהים אינם מעוניינים אתכם כשאתם ראויים לכך. כשם
 שאבות אחרים מעוניינים את ביהם. פירוש הדבר
 שאינכם בנו אלוהים ואיןכם שיוכים באמת למשפחתו.
 9 ואם אנו מכבדים את אבינו האנושי נם כשהוא
 מעוניין אותנו, האם לא ניכנע בשמה רבה יותר לפני
 האלוהים. אבינו הרוחני, כדי שנלמד כיצד להיות?
 10 אבותינו האנושיים חינכו אותנו במשך שנים ספורות
 לפני ראות עיניהם. בעודם שאלוהים מהנק אוננו
 לתועלת שלנו, כדי שנשתתף בקדושתו. ובאין ספק
 שקבלת עונש היא חוויה מכאייה ובבלתי-נעימה. אך
 אלה שלמדו לך מנגלים כubar זמן-מה שהעונש היה
 לברכה בחייהם. 11 על כן חזקו את ידיכם החלשות
 ונמלטת עונש היא חוויה מכאייה ובבלתי-נעימה. אך
 רגילים בדרך ישרה, כדי שהחולכים בעקבותיכם.
 נס אם יהיו חלשים וצולעים, לא יפלו ולא יכשלו, אלא
 יתחזקו. 14 התרכקו מכל מריבה ונחלו חי טוהר
 וקדושה. כי לא קדושה לא תראו את האדון. 15
 השינוי איש על רעה שהוא שמא יתחש אחר מכם לשודו

כל הווינים והנויפים. 5 התרחקו מהאהבת כסף ושםחו בחלקכם. כי אלוהים אמר: "לעולם לא אאכזב ולא אעזוב אותך!" 6 משומךך יכולם אנו לומר בבייחון ולא ספק: "זה בעוזורי ואני פוחד מאיש!" 7 זכרו את מנהיגיכם אשר לימדו אתכם את דבר ה', חישבו על דרך חייהם והשתדרלו לבתוּה בה' כМОHAM. 8 ישוע המשיח אנו משונגה, כפי שהיה בעברך הוא בהווה, וכך נם ישאר לנצח! 9 g (aiōnios) 165

המשיח, אשר לו הכבוד לעולמי עולמיים. – אכן. (aiōn)

22 אחיהם יקרים.אגא. הקשיבו בסבלנות למה שכתבתי במכתבי זה, שהרי זהו מכתב קצר. 23 אני רוצה להביא לידייעתכם שאחינו טימותוּש שוחרר מהכל. אם הוא יבוא לכאן בקרוב, אבא יהד אותו לבקר אתכם. 24 מסרו דרישת-שלום לכל מנהיגיכם ולכל האמנים שנמצאים שם. האמנים באיטליה שואלים לשולםם. 25 חסר אלוהים עם כולכם. – אכן.

שולל אהדי רעונות זרים וחדשים. כי מוטב לחזק את לבנו בחסד אלוהים, מאשר להקדיש את כל תשומת לבנו לטקס-מאכל שלא הוועיל למשתתפים בהם. 10 יש לנו מזבח שאינו מועיל לאלה שימושיים בחספישועה באמצעות קיום התורה. בפי חוקי התורה הביא הכהן הנדול את דם הבהמות אל הקורדש כדי לכפר על החטא. ואילו נוף הבהמה נשרכ מוחוץ למhana. 11 משומךך נם ישוע סבל ומות מוחוץ לעיר. 12 לכן, הבה נצא לךראתו אל מוחוץ לעיר (כלומר, מוחוץ לעניינו העולם הזה) ונהייה מוכנים לשאת את חרפתנו. 14 כי העולם הזה אינו ביתנו; אנו מצפים לעיר שעתידה לבוא. 15 בעזרת המשיח נקריב לאלוהים בכל עת זבח תורה, כלומר, נודה לו בפינו ונכריו על אמנו גנו לשמו. 16 אל תשחחו על עשות מעשים טובים ולשתחף את העניים بما שיש לכם. כי קורבנותם כאלה רצויים לה. 17 צייתו למנהיגיכם וכבדו את סמכותם, כי הם דוגאים לכם ללא ליאו. כמו שעתידים למסור עלך דין וחשבון. הקלו עליהם: אפשרו להם לבצע את תפקידם בשמהה, ללא צער ולא כאב, כי אחרית תסבלו נם אתם. 18 התפללו בעדנו, כי מצפונו נקי וברצונו לשומר עליוןך. 19 במיחוד עתה אני זוקק לתפילהתכם. כדי שאוכל לשוב אליכם במהרה. 20 ואלוהי השלום, אשר בדם הברית החדשה והנשחית העלה מן המתים את רועה הצען הנדול – את ישוע המשיח אדוננו – (aiōnios g 166)

21 יציד אתכם בכל מה שדרוש لكم כדי למלא את רצונו, ועשה בכם את הרצוי בעניינו על ידי ישוע

פניהם. ¹⁷ כל המתנות הטובות והמושלמות ניתנות לנו מהאלוהים אשר ברא את כל האורות, אשר בעצמו מקרין אור נפלא שאינו משתנה ואינו נחלש לעולם. ¹⁸ אלוהים בחר מרצונו החופשי לחתן לנו חיים חדשים, באמצעות האמת שבסכתי-הקדש, וכן הפכו להיות הילדי הראשונים במשפחו החדשנה. ¹⁹ זכרו, אחיהם יקרים, ככלם צריכים להיות מהיריהם להקשיב. אך איטיים לדבר ואיתימים להתרגנו. ²⁰ כי הרונו מכער אותנו ואת אופינו, ואילו ה' רוצה שניה טוביים ומושלים מים. ²¹ על כן היפטרו מכל דבר רע בחיכם, מבפנים ומבחוץ, וקיבלו בשמהה ובונوها את דבר אלוהים אשר בכוחו להוציאו. ²² עלייכם לבצע את דבר אלוהים הולכה למעשה, כי אם אתם מקשיבים ואינכם מקיימים. אתם מרמים את עצמכם. ²³ מי שמקשיב בלבד ואינו מקיים את אשר שמע, דומה לאדם שמביט בדרכו במראה; ²⁴ ברגע שהוא מפנה את גבו למראה, שוב אינו יכול לראות את בכואתו ושוכח כיצד הוא נראה. ²⁵ אך החוקר והלומד את תורת החופש שנתן ה' לבני אדם, לא זו בלבד שיזכור את הכתוב, והוא נם יבצע אותו הולכה למעשה, ואלוהים יברכו בכל מעשיו. ²⁶ הטוען שהוא מאמין משיחי, אך אינו מסוגל לשנות בלשונו, מרמה את עצמו, ואמנותו אינה שווה הרבה. ²⁷ אמונה טהורה ואמיתית בעינו אלוהים האב פירושה לדאגן לאלמנות וליתומים בצרתם, ולסרב להשעה המתמאות של העולם.

2 אחיהם יקרים. כיצד יכולים אתם לטעון שהונכם שייכים לאדרון הכלבוד, ישוע המשיה, בעודכם מפלים לרעה את העניים? ² אם יבוא לחייבכם איש עשיר, לבוש בגדים יקרים ועוגן טבעות זהב, ואחריו יכנס לבית-הקהלת קבץ ללבוש בגדים בלויים. ³ אל חכררו סביב העשיר בニסיון להוציאו במקומות הטוב ביותר, ואל תפנו את העני בולול: "עמוד כאן ולא שם! אם הדבר אינו מוצא-חן בענייך אתה יכול למכת!" ⁴ מולידות מעשים רעים. כאשר נתונים לחטא לצמות, זה מולד מותה. ¹⁶ לכן, אחיהם יקרים, אל תטעו בשום

אל שנים עשר השבטים שפוזרים בתפוצות. מאות יעקב, עברו של אלוהים ושל ישוע המשיה. שלום וברכה לכלכם! ² אחיהם יקרים. אם יש לכם צרות ובעיות, ואם אתם עומדים בפני פיתויים חזקים, תחשיבו זאת כהוזמן לשמחה גודלה. ³ שכן צרות, בעיות ופיתויים מחזיקים את כוח הסבל. ⁴ לכן אל תברחו מהבעיות. אלא תננו לשבលנותכם להתחזק, כאשר תהיה סבלנותכם חזקה די ה挫ך. לא יחסר לכם דבר. אופייכם יהיה חזק מן הרנייל ותהיו מסוגלים לכל דבר. ⁵ ברצונכם לדעת מה רוצה האלוהים שתעשו? שאלו אותו והוא יגיד לכם ברצון. ⁶ מוכן תמיד להעניק חכמה באהבה וברוחה לב למי שמקשש מני. בלי לנער בו על שביטך. ⁷ אך עלייכם להאמין, ללא צל של ספק, שהוא באמתו ייתן לכם מה שאתם מבקשים מני, כי אדם ספקו והסדר-אמונה דומה לנל' בים הנישא ונירק על-ידי הרוח. ⁸ אדם ספקן הוא אדם הפכפך ממשנה את דעתו בכל רגע, שכן אין בטוח בהחלטותיו. אם איןכם מבקשים באמונה, אל תצפו מה' להיענות לכם. ⁹ מאמין משיחו הנחשב לעני בעולם זהה צדיק לשם, כי עני אלוהים הוא חשוב מאד. ¹⁰ והמאמין העשיר צדיק לשמו על שעושרו חסר כל ערך עני השם הceptors נפץ. כך ימותו העשירים תוך זמן קצר וייאירו אחריהם את כל רוכשם. ¹¹ טוב לאדם שעומד בftyותים ולא נכשל, כי הוא יקבל פרס – את כתר החיים שהבטיחה ה' לכל האוהבים אותו. ¹² זכרו, אלוהים אף עם אנו מנסה לפתחכם לעשות 무엇ים רעים, כי אלוהים עצמו שונא את הרע. לכן, אם אתם עומדים לפני פיתויים שונים. אל תאישמו את אלוהים! ¹⁴ מ庫ור הפתויים הוא לבב האדם, בתשוקותיו ובמחשבותיו הרעות. ¹⁵ המחשבות האלה מולידות מעשים רעים. כאשר נתונים לחטא לצמות, זה מולד מותה. ¹⁶ לכן, אחיהם יקרים, אל תטעו בשום

מעשים. בעוד שככל הרואה את מעשי יודע מיד על אמונהינו".¹⁹ האם יש בינוים כאלה שהוחשבים עדין שמספיק רק להאמין שיש אלוהים והוא אחד? אל תשכחו שם השדים מאמנים בקיומו של אל אחד, והם פוחדים ממנו פחד מוות.²⁰ שוטים! מתי תלמדו שאין כל ערך לאמונהכם אם איןכם שומעים בקול אלוהים? אמונה שאינה באה לידי ביטוי במעשה טובים אינה שווה פרוטה.²¹ האם איןכם זוכרים שאפילו אברהם אבינו נצדק במעשהיו? אברהם שמע בקול אלוהים נם כשביקש ממנו להזכיר למוות את בנו היחיד יצחק.²² אברהם בטח באלהום בכל לבו, והודה מוכן לעשות כל מה שאמר לו – מעשיו להשילמו את אמונהו.²³ הכתובים מספרים לנו כי אברהם האמין בה, וכי אמונהו נשבה לו לצדקה. אברהם אף נקרא "אוהב אלהים".²⁴ אתם רואים, אם כן, שאדם נושא בזכותו המתבטאת במעשהים.²⁵ נס רחוב הונחה ניצלה בזוכות מעשיה, כאשר הסתירה את שני המרגלים ושלחה אותם בדרךך אחרך. הרחק מרדופיהם.²⁶ כשם שנוף בלי נשמה מת הוא, כך גם אמונה שאינה מתבטאת במעשהים טובים מטה היא.

3 אחים יקרים. אל תמהרו למתוח ביקורת של מעשיהם של אחרים. שכן כולנו טועים וטענים לעיתים תכופות; וכאשר אנחנו, מודיכם, טועים ואנינו ממשמים לכם דוגמה טובה, עונשנו יהיה חמור הרבה יותר מאשרם של אחרים. מי שיכל לשולט בלשונו מוכיח שיש לו שליטה מלאה על התנהנותו ומעשו.³ באמצעות הרسن שבפי הסוס יכולים אנו לשולט בכל נופו,⁴ הנה קטן שליט באנניה גדולה, ועל-אף גלים סוערים ורוח חזקה, יכול ההגנה להוביל את האנניה לכל מקום שירצה רב החובל.⁵ גם הלשון היא איבר קטן, אך עלולה לנורם נזק רב, כמו שኒצ'וֹן אש מסוגל להציג יעד שלם.⁶ הלשון היא להבנת אש, מלאה זדון ורשע ומרעלת את אופיינו. הלשון בוערת באש ניהונים ועלולה להביא הרס וכליין על חיינו.⁷ אדם יכול לאלף כל מיני חיים.

אין זה משפט צדק, ומעשה כזה אינו מביא כבוד לה.⁸ הkowskiוב ליג, אחים יקרים. הלא אלוהים בחר לחתה לעניים אמונה שעשרה ולהוריש להם את מלכותו – אותה מתנה נפלאה שהבטיחה היה כל האוהבים אותו. ואילו אתם מביעים את העניים! האם איןכם יודעים כי העשירים הם הנוראים לכמ' צratio? הם גנוילים את כל כספכם ולבסוף סוחבים אותם לבית-המשפט.⁹ בדרך כלל העשירים הם המלננים על ישוע אדוננו.¹⁰ וודאי שעיליכם לשמר את המצווה: "ואהבת לרעך כמוך".¹¹ אך אם אתם מפלים לרעה את העני, אתם חוטאים, כי עברתם על המצווה הזאת.¹² הרי יודעים אתם כי אדם שומר את כל מצוות התורה, אך עבר על מצווה אחת בלבד, אשר בעיניו אלוהים כאילו עבר על כל המצאות. כי אלוהים אשר ציווה לא לנאוּץ ציווה נם לא לרצוח; ולכן נם אם לא נאפת, אבל רצחת, הרי שעברת על חוקי ה' ואתה עומד אשם לפניו.¹³ שימו לב למה שאחרם עושים ולמה שאתם חוטבים. כי אלוהים ישפט אתכם לפי תורה החירות והחופש.¹⁴ אלוהים לא יرحم על מי שלא ריחם על אחרים; לעותם זאת הוא יرحم על אלה שריכחמו על אחרים ויקל במשפטם.¹⁵ אחים יקרים. אולי ערך יש לטענתכם שאחרם מאמנים משייחים. אם איןכם מוכחים את אמונהכם בהגנת עורה לזרות?¹⁶ האם יכולה אמונה כזו להציג מישחו?¹⁷ אם יש לכם חבר שזוקק באופן דוחף לאוכל ובנדים, ואתם אומרם לו: "לך לשלים". אלוהים יברך אותך וייתן לך אוכל ובנדים. "אבל איןכם עוזרים לנו עצמכם, מה הערך לדיבורים שלכם?¹⁸ מכאן אתם רואים שאמונה בלבד אינה מספקת; עליו להוכיח את אמונהכם על-ידי מעשים טובים. אמונה שאינה מוכיחה את עצמה על-ידי מעשים טובים היא הסרת ערך ונחשבת למתה.¹⁹ מישחו יכול לומר: "אתה טוען שהדרך אל אלוהים היא באמצעות אמונה בלבד". ואילו אני אומר שמעשים טובים הם חלק בלתי-נפרד מהאמונה. הרי איןך יכול להוכיח את אמוןך ללא

שומר עליינו בקנאה. 6 אך הוא נם מעניק לנו כוח רב כדי שנוכל לעמוד בפיזיים ובתאות, כפי שאומרים הכתובים: "אלוהים מתנגד לנאים ולענים יתן חן". 7 לכן היכנעו לאלוהים, התנדבו לשטן והוא יברח מפניהם. 8 התקרכבו אל אלוהים כדי שם הוא יתקרב אליכם. רחצו את ידיםם, אתם החותאים, והניחו לאלהם לשלוט בחיהיכם, כדי שיטהר את לבכם מכל רע וימלא אותו באהבה. 9 עליכם להוכיח חרטה אמיתית - בדמויות, בסבל ובצער אמריה, צער במקום צחוק ואבל במקום שמחה. 10 השפלו את עצמכם לפני האדון, הוא יעוז לכם, ירום ויעודד אתכם. 11 אתם יקרים, אל המתהו בקרורת איש על רעהו, אל תרכלו ואל תוציאו דיבת, שכן בעשותכם זאת אתם עוברים על תורה ה' שמצוועה עליינו לאחוב איש את רעהו. אתם מוחליטים לעצמכם מה נכוון ומה לא נכון, וכך מורדים בראב ה', בעוד שתפקידנו איןו לשפט את התורה אלא לקיים אותה! 12 רק מי שנותן את התורה רשאי לשפט בינוינו, והוא בלבד מוחליט אם להציל או לאבד אותנו. אבל איזו רשות יש לכם למתהו בקרורת על אחרים? 13 אני פונה אל אלה מכם שאומרים: "מחר נלך לעיר פלונית, נישאר שם שנה, נפתח עסק ונרווח כסף". 14 מאיין לכם לדעת מה יקרה מחר? הרי איןכם יודעים כמה זמן יותר لكم לחיות! חיכם דומים למסך שען: רגע אחד אתם רואים אותו ורגע שני הוא נעלם. 15 עליכם לומר: "אם ירצה השם, נחיה ונעשה דבר זה או אחר". 16 אם איןכם נהנתים כך הרי שאתה מתפארים בחוכנותיכם, וביחסון עצמי כזה איןו מוצאideon בעני אלוהים. 17 אל תשכחו שם אתם יודעים מה עלייכם לעשות, ובכל זאת איןכם עושים זאת, אתם חותאים.

5 העשירים, עכשו הגיעה שעתכם ללבכות ולהיאנה ביחסורים ובסבל, בניגל הצרות הנוראות שתובאנה עליכם. 2 עושרכם נركב כבר עכשיו, ובנדיכם היפים ביותר נראים כמו סמרטוטים, כי נאכלו על-ידי עש. 3 כספכם וזהבכם החלידו! החלודה תשמש עדות

ציפורים, רמשים ודרנים. 8 אבל איש איןו מסוגל לאף את הלשון, שמוכנה בכל רגע לשלח חיצי רעל. 9 אותה לשון מברכת ומhalbלת את אלוהים, ואף מקלט אנשים שונים שנבראו בצלם אלוהים. 10 כך שמהה אחד יוצא ברכות וקללות. אחיהם יקרים, אתם מסכימים איתי שאין זה יהיה לאמינים. 11 האם מעין אחד יכולים לבוע מים מותקים ומים מרירים? 12 כאשר שאניכם יכולים לקטוף זיתום מעין התאהנה או התאים מעין נפן, כך איןכם יכולים לשאוב מים מותקים ומים מרירים מעין אחד. 13 על החכמים במעשים טובים שיישעו שביניכם להוכיח את החכמה בצדוקים טוביים בצדוקות ובוניות. 14 אם לבכם מר עליכם, הקנאה אוכלה אתכם ואתם רוצים לריב עם הזולת, אבל תנסו לשקר ולהתפאר בחכמתכם ובטופ-לבכם. 15 שכן קנאה ומרייה אינם "חכמה" שמעניק האלוהים, אלא "חכמת" העולם שניתנת על-ידי השטן בכבודו ובעצמו. 16 בכל מקום שיש קנאה או מרייה, יש גם איסדר ומשעי שטן למונייהם. 17 לעומת זאת, החכמה שמעניק האלוהים היא תורה, עדינה, רודפת-שלום, מנומסת, ותרנית, מלאת רוח, כנה, רצינות, וניתנת מכל הלב. 18 שוחררי השלום, שורדים ברוח של שלם, יקצרו יכול של צדק ואמת.

4 הידועים אתם מינורם לכל המריבות והמלחמות ביןיכם? היוצר הרע שלכם? 2 אתם מוכנים אפילו לרצוח כדי להשיג את מה שאין לכם. אתם מוכנים לנצח שיאליהם, ומשום שאינכם יכולים להשיג זאת במא שיאליהם, אתם נלחמים כדי להחטוף וללקחת מהם! אך למשה אין לכם, כיוון שלא ביקשתם מאלוהים! 3 נס אם אתם מבקשים אינכם מקבלים, כי מנייעיכם אינם טהורים; אתם מבקשים רק כדי למלא את התאותכם. 4 נואפים שכמוכם! האם את לא מבינים שידידות עם העולם היא עוניות לאלוהים? אומר זאת שוב: אם ברצונכם להתיידר עם העולם, בכך אתם עושים את עצמכם אויבים לאלוהים. 5 זו זאת מפני שהחטובים מלמדים אותנו כי רוח הקודש, שהשכין ה' בתוכנו,

מרשיה ננדכם ותכלת ה את בשרכם כאש. וככל זה מושם שאנורתם לעצמכם אוצרות לימים אחרים. 4
יפנה עורף לאלהדים. מושחהו אחר יחוירו לה, ויחדש הקשיבו! השומעים אתם את בכיכי האיכרים הענינים את בטחונו בנו, הוא יציל את התועה ממוטה ויביא לסלילת כל חטאינו ופשעינו.

5 חיותם כאן בעושר ונוחיות, מילאתם את צבאות. התואות לבכם ופיתמתם את עצמכם ליום הטבח. 6 הרשעתם ורצתתם אנשים חפים מפשע אשר לא יכול להן על עצם מפניכם. 7 ואתם, אחוי היקרים, אתם המצחפים לבוא אדרוננו, התאורו בסבלנות כמו איכר שמצופה לקצר. 8 כן, התאורו בסבלנות וההעדרו, כי אדרוננו עומד לשוב במהרה. 9 אחוי, אל תתלנו זה על זה פן ישפטו אתכם האלהים - השופט. ראו, הנה הוא עומדת בפתחה. 10 נבייא האמת, שידרכו בשם הה, יישמו לכם דוגמה לסלבות וcoh-סבל. 11 אנו יודעים כי בעלי כוחסבל שמחים מאד על שנשארו באמנים לה, למרות הסבל והרדיפות. קחו למשל את איוב, הוא לא חדל לבטווח בה, גם בשעה סבל קשה, ומניסינו של איוב אנו לומדים כי תוכניתו של ה' הסתיימה בטוב, בנלול חסדו של אלהים ורחמייו. 12 מעל לכל, אחוי היקרים. אל תישבעו! לא בשמי. לא בארץ ולא בכל דבר אחר. אמרו פשוט "כן" או "לא". כדי שלא תחטאו ולא תושמו. 13 על הסובל להמשיך להתפלל, ועל השמח להמשיך לשיר שירי תהילה לה. 14 מי שהוללה וקראה לזקני הקהילה; הם ימשכו אותו בשמן, ניחו ירידם עליו ויתפללו לה, שירפאו. 15 אם תפילתם נאמרה באמונה היא תציל את החולה, כי אלהים ירפא אותן. אם חטא חטא כלשהו, יסלח לו אלהים על חטאו. 16 התהוו על חטאיכם איש בפני רעהו, התפללו זה בעד זה, ואלהים ירפא אתכם. תפילה צדיק הוצאה עמוק לבו היא בעלת כוח רב ומביאה לחותצות נפלאות. 17 אליו הنبيיא היה אדם כמנך וככמוני, ובכל זאת, כאשר התפלל בכל לבו שלא ירד נשם, שמעה לתפילה ועצר את הנשם למשך שלוש שנים וחצי. 18 ואז אליו הטהפל שוב, אך הפעם ביקש מה להוריד נשם, והוא הוריד נשם

הַרְאָשׁוֹנָה לְפִטְרוֹס

1

יותר על דברים אלה. ¹³ לפיכך, הtcpוננו וצפו בפיקחות וערנות לחסד שיעניק לכם אלוהים ביום שובו של ישוע המשיח. ¹⁴ הוואיל ועתה בני-אלוהים אתם, עליים לציית לו. אל התשבו למעשים הרעים ולדרך החיים שניהלם לפני שהאמנתם במשיח. ¹⁵ היו קדושים בכל מעשיכם, כשם שהאלוהים אשר אימץ אתכם לבני קדוש הוא. ¹⁶ הלא אלוהים אומר לנו בכתובים: "קדושים תהיו כי קדוש אני". ¹⁷ זכרו כי אביכם שבשמיים, שאליו אתם מתפללים, אינו שופט במושא-פנוי: הוא ישפוט את כל מעשיכם בצדק מוחלט! משומך לך עלייכם להתייחס אליו בכבוד וביראה כל מי הייכם עלי-אדמות. ¹⁸ אלוהים פדה מאבותיכם, אך הוא פדה אתכם לא זהב. בכיסף או בצורת תשלים אחרית שמקובלת בעולם הזה. ¹⁹ כי אם ברמו היקר של המשיח – השה התחמים והטהור של האלוהים. ²⁰ עוד לפני בריאת העולם יעד אלוהים את המשיח להיות קורבן بعد בני-האדם, אלם תוכניתו זאת נודעה ברבים רק ביוםיהם אחרוניים אלה. ²¹ על-ידי המשיח אתם מאמנים באלווהים אשר הקימו מן המותים והעניק לו כבוד רב. כך שאמנונתכם ותקוותכם מבוססת באלווהים. ²² היה שתוරתם מאנוכיות ומשנהה כשהאמנתם במשיח וביבורתו, אהבו איש את רעהו אהבה כנה וועזה. ²³ שהרי עתה נולדתם מחדש, לא מזרע נשחת אלא מזרע בלתי נשחת, באמצעות דבר ה' החי וקיים. ²⁴ (א) ^{(ג) 165} אכן הינו הנוכחים יגעו לكيצם: הם יבלו כעשן שמתיבש ומצחיב. כל דבר שהחפארנו בו יוביל כפרה. ²⁵ אולם דבר ה' יעמוד לעולם! והبشرה אשר שמעתם היא דבר ה'. ^{(א) ^{(ג) 165}}

2 לפיכך, הפסיקו לעשות מעשים רעים! אל תרמו, אל תקנו, אל תרכלו ואל תוציאו דיבת. ² אכן, אם אתם באמות מעריכם את טוב-לבו של האדון, חදלו לכם מהרשע, וכtinyוקות רככים המשותקים לhalbם אם השתוקקו לhalb רוחני טהור, שיעזר לכם

1 מאת פטרוס. שלווה של ישוע המשיח. אל המאמינים הפוזרים בפנטום, גלטייא, קפדוquia, אסיה וביתניה. ² אחים יקרים, האלוהים אבינו בחר בכם עוד לפני זמן רב וקידש אתכם על-ידי רוחו, כדי שתציתו למשיח וכדי שדם המשיח יטהר אתכם. יהיו רצון שאלווהים יברך אתכם בברכה נдолלה של חסד ושלום. ³ השבח לאלוהים, אבי אדוננו ישוע המשיח, על אשר ברוחמי הربים ובזכות תקומו של ישוע המשיח מן המתים, העניק לנו חיים חדשים מלאי תקווה. ⁴ אלוהים נם הודיע לכם נחלה נצחית בשם – נחלה מושלמות שלא תירקב או תשתנה. ⁵ בזוכות אמונהכם שומר אתכם אלוהים בגבורת, עד שתתגלה ישועתו בשלמותה ביום الآخرון. ⁶ משומך לך עלייכם לשמהו – נם אם עתה, לזמן קצר. סובלים אתם מצרות שונות. ⁷ בסבל והצרות האלה אינם מקרים: מתרחם לבחון את אמונהכם היקרה יותר מזוהב, לצרפה ולטהרה. אם תישאר אמונהכם איתנה וטהורה למורות הצרות והקשישים. היא תביא לכם שבת, כבוד והדר רב ביום שבו של ישוע לארה. ⁸ אתםओחים את המשיח למורות שמולים לא ראיות אוטו; אתם מאמנים ובוטחים בו למורות שאינכם רואים אותו, ואתם מלאים שמה שאין מילים להארה. ⁹ בזוכות אמונהכם מעניק לכם אלוהים לא רק שמה גدولה, כי אם גם מושיע את נפשותיכם. ¹⁰ אף כי נבייאו התנ"ך ניבאו וככתבו על ישועה זאת שמיועדת לכם. הם לא הבינו את מלא משמעותה. ¹¹ הנביאים השתרלו לנולות את המועד ואת הנסיבות שעיליהם הצבע רוח הקודש, אשר פעל בקרבתם ומספר להם מראש על סבלו של המשיח וייסוריו, ועל הכבוד שיבוא בעקבותיהם. ¹² לבסוף נאמר להם שנבואות אלה לא תתקיינה ביום חייהם. כי אם שנים רבות לאחר מותם – ביום חייכם! נבואות אלה הן הבשורה שיבשרו לכם שליחי המשיח בהשראת רוח הקודש. איפלו מלאכי אלוהים השתווקו לדעת

אל תגצלו את היוככם חופשיים כתיירוץ לעשות את הרע. ¹⁷ כבדו את כל בני האדם; אהבו את המאמינים. כבדו את השליטנות והתייחסו ביראה אל אלוהים. ¹⁸ עכדים, כבדו את אדוניכם, ועשו כל מה שיאמרו לכם – לא רק אם הם טובים-לב וענווים, אלא גם אם הם קפודנים ואכזרים. ¹⁹ אם אתם נعشנים חינם על מעשה טוב שעשיהם. היללו את אלוהים! ²⁰ אחרי הכל, אם נعشתם על מעשה רע שעשיהם, לא מנייע לכם פרס; אך אם אתם נعشנים וסובלים בנקל מעשיים הטובים, מוצא הדבר חן בעיני אלוהים. ²¹ אלוהים יעד لكم סבל זה, שהרי נם המשיח סבל למענכם והשאר لكم דוגמה ללבת בעקבותיו. ²² המשיח לא חטא מעולם, לא רימה, ²³ לא השיב למkillים אותו ולא איים לנוקם בمعنىו; הוא הפיק את עצמו בידי האלוהים שופט בצדך. ²⁴ המשיח נשא בנופו את החטאינו, כדי שנמות לבני החטא ונחיה כדי לעשות מעשי צדקה. הכאב והסבל שושא המשיח ריפאו אותנו! ²⁵ בעבר טיעיתם כצאן ההולכות לאובוד, אך עתה שבתם אל הרועה הטוב ששומר על נפשותיכם.

3 נשים, שמענה בקול בעלייכן, כי אז – נאם אינם מאמינים בדבריך – תרכוש התנהנותכן את לבם. חיכין הצניעים והקדושים יספרו להם על אלוהים יותר ממלילים! ³ אל תנסו להתקשט בתחשיטים, בלובש או בתסרוקת. ⁴ הiyינה יפות בפניםיהם. יופי נצחי, שנובע מנפש עדינה ושלווה, יקר מאד בעיני אלוהים. ⁵ יופי פנימי כזו אנו מוצאים בנשים הקדשות בתניך; נשים אלה ציינו לבעליהם ובתחו באלהים. ⁶ שרה, למשל, צייתה לאברהם בעלה ואף טובים ואינן פוחדרות מדבר, הרי אכן בנותיה. ⁷ אתם, הבעלים, השתדלו להבין את נשותיכם. כבדו אותן כבנות המין החלש. זוכרו שם להן יש חלק בנהלת חיידנצה. אם לא תנהנו כך, לא ימחר אלוהים להסביר לחפילותיכם. ⁸ לסייעום: השתדלו כולכם לחיות כמשפחה גודלה ומואורת. היו רגניות לצרכי הזולת.

לגדול ולהגיע לבגרות רוחנית ולישועה מושלמת. ⁴ בואו אל המשיח שהוא אבן-פינה חייה! בני אדם זולו בו, אך לאלהים שבחר בו להיות מעל הכל, יקר המשיח מכל! ⁵ עתה נעשיתם אבני חיים, ואלהים בונה בכם את משכנו הרוחני. במשכו זה אתם כווננו הקדושים. ובשם ישוע המשיח עלייכם להקריב לו זבחים שמצוידין בעיני. ⁶ בקשר לכך אומר לנו אלהים בכתבי הרוקד: "הנני יוסד בציון אבן פינה, אבן בווחן ויקרה, המאמין בה לא יבוש". ⁷ לכם, המאמינים, אבן זאת יקרה מואה, אך לאלה שאינם מאמינים: "האבן שמאסו הבונים היהית להראש פינה. ⁸ לאבן נגר וצור מכשול". אולם אתם שונים מהם; אתם נבחרתם על-ידי אלוהים עצמו למלכת כהנים, לעם קדוש ומיוודה. כדי שתראו לבני-האדם כיצד הוציאכם אלוהים מהחשכה והביאכם אל אורו הנפלא. ¹⁰ בעבר התחשש אלוהים אליכם, אך עתה עם אלוהים אתם! בעבר לא הכרתם את טוב לבו של אלוהים; עתה טוב-לבבו זה שינה את חייכם להלוטין. ¹¹ אהים יקרים ואחים, אני מתחנן לפניכם, أنا, התנהנו בעולם הזה כזרים, מעין תושבים ארעים, ואל תיכנעו לפיתויי העולם הזה שמתנזרים בנפשותיכם. ¹² הקפידו על התנהנות טובה עם שכינכם הלא-מאמינים. התנהנו אתם בצדק ובישור כדי שיראו את מעשייכם הטובים, וכך, למרות חשדותיהם הנוכחים. בבוא המשיח הם יפארו את שמו על-שם מעשייכם הטובים. ¹³ היכנעו לכל שלטון אנושי למען אדוננו, בין אם למלך בראש המדינה, ¹⁴ ובין אם לניצנים אשר שלח להעניש את עושי הרע ולשבח את עושי הטוב. ¹⁵ אלוהים רוצה שתעשו אך ורק את הטוב, כדי שמעשייכם הטובים ישתיקו את הלא-מאמינים אשר מתח טיפשיות וחוסר דעת, מחפשים סיבה לדבר נדכם וננד הבשורה. ¹⁶ אתם אמם חופשיים, אך הנטם עבדים לאלוהים. או

4 הויאל והמשיח סבל והתענה למענכם. היו מוכנים מבחינה נפשית לסבול כמווּהוּ. כי אדם שסובל פיזיות עקב התגננותו לחטא, שב אינו חוטא בכוונה תחילה; 2 אדם כזה לא יבלה את שארית חייו על-ידי-אדמות בסיפוק תאוויתו ותשוקתו. כי אם בעשיות רצון אלוהים! 3 לפניו שהאמנתם במשיח היה לכם מספיק זמן להתנגד כמו הנויים: לנונות, לנאות, להשתכר, להתחולל, לעבוד את האלים ולעשות מעשי תועבה אחרים. 4 אכן, חברי לשבור מהפלאים על-כך ששוב אינכם משתתפים במעשי השחיתות שלהם, והם כועסים עליכם ולוענים לכם. 5 אולם זכרו כי הם יגנו את הדין על מעשיהם, לפני האלים השופט את החיים ואת המתים. וויענשו בהתאם למעליהם. 6 משומך הושמעה הבשורה גם למתים, כדי שעלה אף פסקידין מוות שקיבלו בדרך בני-האדם בכשר, יהיו ברוח בדרך האלים. 7 מכיוון שקוּן העולם קרב. רסנו את עצמכם והתפללו בצלילות הדעת. 8 מעל הכל, המשיכו לאחוב איש את רעהו אהבה כנה ועמוקה, כי אהבה סולחת על מגורעות ופשעים רבים. 9 המכינו אורחים לביתכם בשם-מה ובליתלונאות. 10 לכל אחד מכם העניק אלוהים כישרונות מסוימים; נצלו כישראל את הטענה וההוראה, העניק לך אלוהים את כישرون ההטהפה וההוראה, הטע וליידר כאילו אלוהים עצמו מדבר בפק. אם ביקש מך אלוהים לעוזר לו-זולתק, עשה את המוטל עלייך ברצון ובכל הכוח והעו שמעניק לך אלוהים. בכל מעשיך כבד ופואר את אלוהים דרך ישוע המשיח, אשר לו הכבוד והגבורה לעולם ועד. – אמן.

(א) 12 ידידים יקרים, כשהתבוננה עליהם צרכות כדי לבחון את אמונהכם, אל תחפלו ואל תשוממו כאילו היה זה דבר מזוז וויצו-דרופן. 13 שמחו על צרכות אלה, כי אתם משתתפים למשחה בסבל המשיח, ויום אחד כשיגלה את עצמו ברוב הדרו, תימלאו שמחה נפלאה. 14 שמחו כشمקללים ומעליכם אתכם על-שם אמונהכם במשיח, כי פירוש הדבר שרוח

אהבו איש את רעהו והתגנו ברחמים ובנעווה. 9 אל תשלמו רעה תחת רעה ואל תשיבו למkillim אתכם, כי אם ברכו אותם והתפללו שאלוּהִים יעוזר להם, שכן עליינו לנוּן בזולות בטוב-לב, ואלוּהִים יברך אותנו על-כך. 10 רצונך בחיים טובים ומושרים? שמרו את לשונך מרע ואל תשקר. 11 سور מדע, עשה את הטוב והשתדל לחיות בשלום עם כל אדם. נס אם הדבר דרוש מאמי? 12 כי המשיח על-ידי העושים עושים טובים ומקшиб לתפילהיהם. אך הוא מתנדן רצונכם לעשות את הטוב. 13 בדרך כלל איש לא יפגע בהם נgal רע. 14 אם בכל זאת פוגעים בהם, דעו כי אלוהים יברך אתכם על-כך. אל הפהרו מאנשים שרצו לפגוע בהם ואל תירטו מאויימות. 15 התמסרו למשיח. אם ישאל אתכם מישחו מדורותם אתם מאמינים במשיח, היו מוכנים להסביר לו בענוה וביראה. 16 עשו אך ורק את הטוב ושימרו על מצפון נקי, כי אז המשמיע אתכם יתביש בעצמו, כשיווכח כי למעשה אתם עושים את הטוב בלבד. 17 וזכרו, אם אלוהים רוצה שתתסבלו, מוטב לסבול بعد מעשים טובים מאשר بعد מעשים רעים. 18 גם המשיח סבל, המשיח מות פעם אחת بعد החטאיהם של כולנו, אף כי הוא עצמו היה צדיק נmor ונקי מוחטא; הוא הזכיר את עצמו על הצלב כדי לקרב אותנו אל אלוהים. גוף אמן מות, אך רוחו היה לנצח, 19 וברוחו ביקר המשיח את הרוחות הנמצאות במסר ובישראל להן את דבר ה' – 20 אלה שלא צייתו לאלוּהִים ביום קדם כאשר אלוהים חיכה לנוּה לבנות את הביתה. רק שמנוה אנשים ניצלו בתיבה במבול הנדור. 21 וזה, דרך אגב, המשמעות הסמלית של הטבילה. בטבילה אנו מעדדים כי נשענו מモות ומשפט. ערך הטבילה אינו בטיהור הנוף, כי אם בפניה לאלוּהִים לטהר את הצפון – דבר שנאפשר על-ידי תקומו של המשיח מן המתים. 22 עתה יושב המשיח לימיון האלוהים בשמיים, והמלכים וכל כוחות השמיים נכוונים לפניו ומצייתים לו.

הנוצרי דרך המשיח, ואלהים עצמו ישלים. יבנה ויהזק אתכם. (aiōnios g166) וכן לאלהים הכבוד והגבורה לעולם ועד. – Amen. (aiōn g165) **12** אני שולח לכם מכתב קצר זה באמצעות סילוונוס (שאortho אני מכיר כאח נאמן). כדי לעודד אתכם ולהבטיח לכם שהכתוב לעיל הוא דבר אמת האלהים. קחו את הדברים להשומת לבכם וקיימו אותם. **13** הקהילה כאן בroma, אחותכם באמונה, מוסרת لكم דרישת שלום. גם מרקוס בני מוסר لكم דרישת שלום. **14** ברכו איש את רעהו לשולם בנשיקת אהבה. שלום לכל אלה מכל המאמינים במשיח.

אלוהים נחה עליום בהדר רב. **15** אולם אני רוצה לשמע על סבל שנורם لكم על שם שרצתם. נבתרם. עשיתם רע או התערבתם בענייניהם של אחרים. **16** אין זאת בושה לשבול בכלל היותכם משיחיים; להופך, הוויא לאלהים על הזכות להשתיך למשפחה המשיח ועל הזכות לשאת את שמך. **17** הניע מועד משפטו של אלהים. והקהלת עליו לשפט את בניו. אם אף עליינו, המאמינים, להישפט. הארדו לעצמכם מה נורא יהיה נורלם של אלה אשר מעולם לא האמינו באלהים ובמשיח! **18** אם הצדיקים נשעים בקושי, איזה סיכוי יש לרשעים? **19** לפיכך, אם אתה סובל, כרצון אלוהים. המשך לעשות את הטוב. והפרק את עצמך בידיו האלהים אשר בראש אותך. כי הוא לעולם לא יאכזב אותך.

5 אני מזהיר את זקני הקהילה שבונייכם. כזקן קהילה, כמו שראה במעו עניינו את סבל המשיח, וכמוני שיחד אתכם ייקח חלך בכבודו והדרו כשיוב אלינו: **2** רעו את צאנו של אלהים: דאגו להן והשניחו עליהם ברצון ולא מתוך אונס. אל תעשו שיקולי כראיות, אלא עשו את המוטל עליהם מתוך רצון כן לשרת את אלהים. **3** אל תשלטו בהן בעריצות; הנהינו אותן באהבה ומשמו להן دونמה אישית. **4** וכאשר יבוא שהרועים, הוא יעניק לכם את כתר הכבוד שלא יbole לעולם. **5** צעירים. עלייכם להישמע לזקני הקהילה. על כולכם לשרת איש את אחיו בענווה ולהוכנע איש לפני רעהו, כי אלהים מתנגד לנאים ולענויים יתן חן. **6** השפלו את עצמכם תחת יד אלהים החזקה. הוא ירדום אתכם בבוא העת. **7** הפקרו את כל הצרות, הפחדים והחששות שלכם בידי אלהים, שהרי הוא תמיד דואג וועזר לכם. **8** היוזרו והוישמרו מפני השטן אויביכם. כי הוא מתחלק סביביכם כאריה שואג שמחפש טרכ. **9** החזיקו מעמד גנד התקפותיו; ביטחו באלהים. וכרכו שמאmins רבים בכל העולם מתנסים ממוכם בסבל דומה. **10** לאחר שתסבלו מן קצר יעניק לכם אלהינו רב-החסד את כבודו

השנית לפטרוס

שקרן הוד וזהר, שהעניק לו אלוהים אביו, ובאותו מעמד מרשים שמעתי קול נפלא קורא מני השם: "זהוبني אהובי, אשר בו חפצתי".¹⁹ אכן הינו עדים לקיום דברי הנביאים, שהם תנהנו בחכמה אם תשימנו לב לדבריהם, שם כלומת אור באפלת העולם. כאשר התנו באמנת שבבררי הנביאים והתאמינו בה, יאיר אור היום את נפשכם, וכוכב השחר, המשיח, יזרח בכלבכם.²⁰ עליכם לדעת איש אינו יכול לפתח את נבואות כתבי-הקדוש בכוחות עצמו,²¹ שכן אף נבואה לא ניתנה לפני רצון בני-אדם; אלוהים הוא שהחר להשרות את רוחו על אנשים קדושים כדי שיישאו את דברו.

2 אך גם נכאי שקר היו בעמ'-ישראל, כשם שהיה בণיכם מורי שקר. הם יתכחשו למשיח אשר קנה אותם בדמותו, ובפיקחות וערמה ילמדו אתכם תורה כוב. אנשים אלה יביאו על עצם אסון פתאומי ונורא. רבים יאמינו לתורות הכוֹב שלם שמתירות נזות וניאוף, ובגולם ינדפו אנשים את אמת האלוהים. **3** באהבת הבצע שלהם ניצלו מורי השקר את המימוחכם. יספרו לכם שקרים ויונזו את כספיכם ברמה. אולם דעו לכם כי אלוהים נור את דינם ועד לפני זמן רב, וקיצם הנורא קרובי!⁴ אלוהים משלם לרשותם כנמולם; הוא לא חס אף על המלאכים שחטאו. אלא השילכם לנינים ומכל אוthem במעורות אפלות עד יומת-הדרין. (⁵Tartaroō g5020) **5** אלוהים לא חס גם על הדורות הראשוניים שהיו לפני המבול. הלא זכרים אתם כיצד החרכיב את העולם כולו, בהביאו את המבול על דור הרשעים: הוא הציל רק את נוח ושבעת בני-משפתו, משום שנוח האמין באלוהים והטיף למעשי צדקה. **6** אלוהים החרכיב גם את סדום ועמורה; הוא הפכן לאפר ומהה אוthen מעל פני הארץ. נורlein של ערים אלה הוא לך ואחרה לכל העתידים לבחור בדרך השתיות והאבדון. **7** אלוהים אמרם חפק את סדום ועמורה. אך הוא הציל את לוט משום שהיא אדם צדיק. לוט שמר על טוהר אני עצמי היה עם המשיח על הר-הקדוש בשעה

1 מأت שמעון פטרוס. עבדו של ישוע המשיח ושליחיו. אל כל אלה שקיבלו אמונה יקרה כשלנו, בזכות צדקה אלוהינו ומושיענו ישוע המשיח. **2** אחים יקרים, ככל שתעמיקו לדעת את אלוהינו ומושיענו, כך הוא יעניק לכם יותר מטבו ושלותה. **3** כי כאשר מעמידים אנו לדעת אותו, הוא מעניק לנו בגבורתו האלוהית את כל הנחוץ לנו לחוי יושר ואמת: הוא אף מעניק לנו את כבודו ותפארתו. **4** בנדיות הרבה ובגבורתו העניק לנו אלוהים הבטחות יקרות ונפלאות, כדי שנוכל להימלט באמצעות מהשჩיתות והריקבון שבולמים הסובב אותנו, ואופינו ילק' וידמה לאופיו של אלוהים. **5** לפיכך השתדלו כמיטב יכולתכם להוסיף על אמוןכם מעשי צדקה, ולא רק מעשי צדקה: העמיקו לדעת את אלוהים. **6** רסנו את עצםכם, היו סבלניים, התמסרו לאלוהים. **7** חייו באחווה ובאהבה. **8** אם יש לכם מידות אלה, ואתם אף שוקדים לטפח אותן, תוכיחו כי אמוןכם באדוננו נשאת פריר ובברך, או לפחות קצר-ראיה. הוא מידות אלה הוא עיוור, או לפחות קצר-ראיה. **9** בעוד שארם החסר שכח שאלוהים הושיעו מחיי חטא, כדי שמעתה יהיה ביושר למען אדוננו ישוע המשיח. **10** לפיכך, אחים קרים, עבדו קשה והוכיחו שאלוהים אכן בחר בכם וקרא אתכם אליו. אם כך תנגןו, לעולם לא תיכשלו, **11** ואלוהים יפתח לרוחה את שעריו השמיים. כדי שתיכנסו אל מלכותו הנצחית של אדוננו ומושיענו ישוע המשיח. (¹²aiōnios g166) **12** למורות שאותם יודעים דברים אלה ואף חיים לפיהם. יש בדעתו להזכירם שוב ושוב. **13** ישוע המשיח אדוננו נילה לי שלא אהיה עוד זמן רב. אך כל עוד אני חי יש בדעתו לשוב ולהזכירם דברים אלה, **14** בתקופה שישארו עמכם זמן רב לאחר מוותי. **15** כשיסיפרנו לכם על כוחו ובגבורתו של ישוע המשיח ועל שבו אלינו, לא סיפרנו לכם אנדות: כמו עינוי רأיתו את כבודו ותפארתו. **17** אני עצמי היה עם המשיח על הר-הקדוש בשעה

עבד למה ששולט בו. ²⁰ אדם שנמלט מהשחיתות בעולם באמצעות אמונתו במשיח. אך כעבור זמן מהפתחה ושב לחיה חטא וטומאה, מציבו חמור מזה שהיה לפניהם! ²¹ לאדם כזה מוטב שכלל לא ידע את דרכ הצדקה, משידיע וייסוג מיקום המצוות הקדושות שנמסרו לו. ²² אדם כזה מאמנת את דבריו המשל: "הכלב שב על קיאו, והחזר עולה מן הרחצה להתגונל ברפש".

3 אחים יקרים, וזה מכתביו השני שניי כותב לכם, ובשיניהם השתרלותי לעורר אתכם ולהזכירכם עבודות שכבר למדתם מדברי הנביאים. ומהשלהים שישיפרו לכם את דבריו אדוננו ומושיענו. ³ תחיללה ברצוני להזכירכם כי ביום האחרון יבואו לצים העולה על דעתם. ⁴ רשותם אלה יאמרו לכם: "אם המשיח הבטיח לחוזר, היכן הוא? מדרוע טרם חזור?" הם ימשיכו ויאמרו: "המשיח לא ישב לעולם! הרי מבראות העולם ועד עתה לא השתנה דבר – הכלול נשאר כשהיה!" ⁵ בכוונה תחיללה הם יתעלמו מהעובדת שבראשית ברא אלוהים את השמים ואת הארץ ממים. במושגינו בלבד, ⁶ ובאמצעות המים – באמצעות המבול – השמיד את דור הרשעים. ⁷ ובמושגינו ציווה ה' לשמר את השמים והארץ. שקיים עתה, לאש הגדולה ביום-הדין – ככל הרשעים יאבדו. ⁸ יהודים יקרים, علينا לזכור כי לנו אלוהים יום אחד יכול להימשך אלף שנים. ואלף שנים יום אחד בלבד. ⁹ אלוהים יינו מאחר לשוב אלינו, כפי שרבים חושבים; הוא מתוין בסבלנות לחותאים רבים שיחזרו בתשובה, כי אין רוצח שיאבדו. ¹⁰ יום ה' יבוא בזמן בלתי-צפוי, בדומה לנגב בלילה. או יחלפו השמים בראש גدول, יסודות העולם ימסו באש, הארץ וכל אשר בה ישרפו. ¹¹ הויאל והכל סביבנו יישרף וימס. היישבו מה קדושים צדיקים להיות חיים! ¹² צפו לביאת יום האלוהים והשתדרלו להחישו. ביום זה הוא יבעיר את

לבו, למרות שחיו בין רשותם שהעכיזבו אותו מאד בשחיתותם. ⁹ כמו שהצילה אלוהים את לוט. כך הוא יכול להציל אתכם ואוות מהפיטויים הסובבים אותו, ולنبي הרשעים – אלוהים ישמור את העונש שיעיד להם, עד בוא יום-הדין. ¹⁰ אלוהים יחמיר במוחך עם אלה שהיליכם אחריו תאונות בשרים ובזבובים לכל שלטון וסמכות. אנשים אלה נאותנים, אכזריים, אנוכיים, חצופים ומזומנים לובו גם לסתמות העליונה.

¹¹ אף המלאכים בשמי, שעולים עליהם בחשיבותם ובכוחם, אינם מאשימים בכו עלה אלה לפני אלוהים. ¹² מורי שקר אלה עושים ככל העולה על רוחם, ולוענים לכל מה שאניהם מבנים; הם דומים להבמות טיפשות שנולדו רק כדי להיליך ולמות! אך אנשים אלה יאבדו בשחיתותם. ¹³ בניגל רשותם ובגנול הסבל שנרמו לאנשים רבים, יענישם אלוהים במלוא החומרה! אנשים אלה מתחננים על חי הפריזות וההollowות שהם מנהלים לאור היום: הם בושה וכלייה לכם. הם נמרמים אתכם בחיהם הכהולים – מחדם ממשיכים לחטא, ומאיתך משתתפים בחניוניותם ובאסיפותיהם כאילו היו ישרים והונאים. ¹⁴ עיניהם נואפות ולעולם אינם שביעים ממעשי ניאוף. הם מפתים נשים קלות דעת, והריגלו את לבם לרודף בצע. ארוריהם הם! ¹⁵ אנשים אלה סטו מהדרך היושירה ותעו כבלעם בזְבּוּר, אשר אהב את השכר שקיבל תמורה מעשי המושחתים. ¹⁶ אך אתם ודאי זוכרים כי אנחנו של בלם פתחה את פיה בקהל אדם, נזפה בו על רשותם, ומונעה את מעשה השთות שעמד לעשותות. ¹⁷ אנשים אלה הם כבאותם מים יבשות, שבטיחיהם הרבה ואני מקיימים דבר: הם נסחפיםunganim בעשרה. דינם נגור להישאר באפליה לעולם ועד. ¹⁸ הם מתפזרים במשעי הרשות שלהם, ומנצלים חולשות בני-האדם ואת תאונות הבשר, כדי לצד ולהחזר לשורותיהם את האנשים שלא מזמן נמלטו מחווים מושחתים כלא. ¹⁹ הם מבטיחים חופש, אך הם בעצם עברים לחטא ושחיתות; שהרי אדם הוא

השמיים ואת יסודות הארץ עד שיימסו. ¹³ אולם אנחנו מצפים ליום הבטחת אלוהים: לשמיים חדשים וארץ חדשה שבהם ישכון צדק בלבד. ¹⁴ ידידים יקרים, בהמתינכם להתרחשותם של דברים אלה ולבאו של המשיח, השתדרלו לחיוות בלי לחטא; היו בשלום עם כולם, כדי שבבוא המשיח הוא ימצא אתכם ללא דופי. ¹⁵ וויכרתו, סבלנותו של הארון נותרת זמנם לאנשים להיוושע. פולוס, אהינו החכם והאהוב, דיבר על כך ברבים ממכתביו. ¹⁶ כמה מדבריו של פולוס אינם קלים להבנה, וחסרי הדרעתה והפתאות מסלפים ומעוותים את משמעותם – כפי שעיוותו וסילפו את תורה השקר של אוטם אנשי-בל'יעל. פן תערדרו את שיווי משקלכם הנפשי. ¹⁸ אדרבא, חזקו את אמונהכם והתעמקו בתורת ארוןנו ומושיענו ישוע המשיח, שלו הכבוד והתחילה מעטה ולוולמי עולמים. – אמן.

(aiōn g165)

הַרְאָשׁוֹנָה לִיוֹחֶן

1 אנחנו כותבים לכם על דבר-החיים אשר היה מבראשית: שמענו אותו באזניינו וראינו אותו במו עינינו. אכן, הבטנו בו ונגענו בו בידינו. **2** אנחנו מספרים לכם על המשיח, שהוא חי הנצח, אשר היה עם האב בשמים ולאחר מכך נגלה אלינו. כן, אנו מעדים שישוע המשיח – החיים – נגלה אלינו. **3** אני חזר ואומר: ראיינו אותו ושמענו אותו, ואנו מספרים לכם זאת כדי שנם אתם תיהנו מההתהבות שיש לו עם אלוהים האב ועם בנו ישוע המשיח. **4** אנו מספרים לכם זאת מסיבה נוספת: כדי שגם תימלאו שמחה רבה לנו. **5** זאת הבשורה שגם אתם ביקש מאיתנו לבשר לכם: אלוהים הוא אור ואין בו כל חושך. **6** אם אנו אמורים שיש לנו התהבות עם אלוהים בשעה שאנו חוטאים והחיים בחושך, אנחנו משקרים! **7** אך אם החיים באור אלוהים, כמו המשיח, כשדבריו תמיד לנדר עינינו, יש לנו התהבות נפלאה איש עם רעהו, והדם ששפך בעורנו ישוע המשיח מונקה ומטהר אותנו מכל חטא. **8** אם אנו טוענים שאין לנו חטא, אנו משלימים את עצמנו ומסרבים להכיר באמת. **9** אך אם נתוודה על חטאינו (לפני אלוהים), אנו בטוחים שישלח לנו ויתהר אותנו מכל רע. **10** אם אנו מכחישים שחטאנו, לא זו בלבד שагו משקרים, אנו עושים גם את אלוהים לשקרן, שכן הוא אמר שכולנו חטאנו.

2 בני היקרים. אני כותב לכם דבריהם אלה כדי שלא תחטאו. אך אם תחטאו, דעו לכם שיש לנו סנור לפני אלוהים – ישוע המשיח הצדיק! **2** ישוע המשיח הוא כפרה על חטאינו ועל חטא העולם כולו; הוא נשא על עצמו את עונשו של ה' על החטאים שלנו. **3** אם אנחנו משתדלים מאד לעשות כל מה שהוא אמר לנו, אנחנו יודיעים שאנו באמת שיכים לו. **4** אם מישחו טועין: "אני מאמין בישוע המשיח!" אך איןנו שומע בקולו, הוא שקרן. **5** מי שבאמת מאמין במשיח

ושומע בקולו, לימד לאחוב את אלוהים יותר ויוטר. **6** אם מישחו טועין שהוא מאמין במשיח, עליו לחיות כמוותה. **7** אחים יקרים, אני כותב לכם מצווה חדשה: אני מזכיר לכם מצווה ישנה שציווה לכם אלוהים מבראשית. אף כי שמעתם אותה פעמים רבות **8** היא תמיד חדשה ורעננה, ואף הוכיחה את אמיתיותה במשיח ובנו. שאנו מקיימים את המצווה לאחוב איש את רעהו, החטא והחטא נעלמים מוחינו, ובמקום זורת אורו של ישוע המשיח. **9** האומר שהוא חי באור המשיח, אך שונא את חברו, הוא עדין בחשכה. **10** האוהב את חברו חי באור המשיח, אשר מאיר את דרכו ושומר עליו שלא יכשל. **11** ואילו השונא את חברו הוא בחשכה רוחנית המעוורת את עיני, ומשום כך אינו יודע לאן הוא הולך. **12** בני היקרים, אני כותב לכם דברים אלה מפני שחטאיכם נשלחו לכם בשם ישוע המשיח מושיענו ולמענו. **13** אני כותב לכם, האבות באמונה, כי אתם באמת יודעים ומכירים את המשיח אשר חי מבראשית. אני כותב לכם, הצעירים באמונה, מפני שהתגנברתם על פיתויי השטן. **14** ילדי היקרים, כתבתי לכם מפני שאתם יודעים ומכירים את האלוהים אבינו. כתבתי לכם, האבות, מפני שאתם מפני שאתם חזקים. דבר אלוהים שוכן בכם ואף החגנברתם על פיתויי השטן. **15** אל תהאבו את העולם הנטוב הזה ואת כל מה שהוא מציע. אם אתם אהובים את העולם הרי שאינכם אהובים באמת את אלוהים.

16 מה כבר מסוגל העולם להציג לכם? תאوت הבשר, תאות העיניים וגאות החיים! דברים אלה אינם מלאדים: מוקדם בעולם המרווש הזה. **17** דעו לכם, יבוא יום שכל העולם הזה יהלוף על החטאינו, אך כל השומע בקול ה' יהיה לנצח. (**18** *gōšōnios*) **18** ילדים יקרים. שמעתם כי שונא-המשיח עומד לבוא. היודעים אותם שבכל מקום כבר הופיעו שונאים רבים למשיח? עובדה זאת מאשרת שקי' העולם קרב. **19** שונאי המשיח היו בעבר גם בין חברי קותילנו. אך שומע בקולו, הוא שקרן. **5** מי שבאמת מאמין במשיח

אין ספק שמדובר לא היו חלק מיאתנו. אחרת היו נשארים. עזיבתם הוציאה לאור את האמת. ²⁰ אבל אתם שונים מהם. כי כל חטא נִשְׁחָתָה ננד תורת אלוהים. ⁵ אתם הרי יודעים שהוא בא אליו בדמות אדם. כדי לחתה על עצמו את העונש על החטאינו, למרות שבו לא היה חטא. ⁶ אם נתמיך באמונתנו, נשמע בקהל ונעשה את הטוב בעניינו, לא נחטא. הממשיכים לחטא חותאים מסיבה פשוטה: הם מעולמים לא האמינו במשיח ולא אהבו אותו. ⁷ בני היקרים, אל גינויו לאיש לרמותכם. העושה מעשים טובים עושים אותם מושם שהוא עצמו טוב – כמו המשיח ובוכותו. ⁸ והעשה מעשים רעים מוכיה שהוא שידך לשטן – החטא הראשון בעולם. שמשיך עדין במעשייו הרעים – שכן בצד האלוהים בא לבטל את פעולות השטן. ⁹ בני-אלוהים אינם חותאים יותר מותוק הרגל, מכיוון שאלווהם האב נתן להם חיים וטבע חדש: הם אינם יכולים להמשיך בהרגל החטא. ¹⁰ כיצד יכולים אנו להבדיל בין ילדי אלוהים לבין ילדי השטן? כל מי שחי חי החטא ואני אהוב את אחיו, אינו שידך למשפחה אלוהים. ¹¹ שהרי כבר מבראשית מסר לנו אלוהים את המצוות: אהבו איש את רעהו. ¹² אל לנו להידמות לקין, הורג אחיו, אשר השתיך לשטן. מודיעו הרג את אחיו? מפני שקין עשה מעשים רעים. וידע היטב שהיה הבל אחיו היו טובים משלו. ¹³ לכן, אחים יקרים, אל תחפלו אם העולם שונה אתכם. ¹⁴ אם אנחנו אוהבים את אחינו המאמינים, אנו יודעים שעברנו מנותות לחיים. בעודם אשר אין בו אהבה עדין מת. ¹⁵ כל השונא את אחיו רוצה אותו בלבד, ואתם יודעים שלרודצים אין חי נצח! ¹⁶ מהי אהבה אמיתית? קורבנו של המשיח! כשם שהקריב את חייו למעןנו, כך עליינו להקריב את חיינו למען אחינו. ¹⁷ אדם הנקרא מאמין משיחוי, ויש לו מספיק כסף. אך אין הוא עוזר לאחיו העני הנתון במצבה, אהבת אלוהים אינה שכנת בו. ¹⁸ בני היקרים, הבה נפסיק לדבר על אהבת איש את רעה; הבה נאהב באמות ונוכיח את אהבתנו במעשהם.

בתקווה זאת צריך להישאר טהור ונקי מהטה. כי המשיח עצמו טהור ונקי. ⁴ מי שחטא, חוטא ננד אלוהים. כי כל חטא נִשְׁחָתָה ננד תורת אלוהים. ⁵ אתם הרי יודעים שהוא בא אליו בדמות אדם. כדי לחתה על עצמו את העונש על החטאינו, למרות שבו לא היה חטא. ⁶ אם נתמיך באמונתנו, נשמע בקהל ונעשה את הטוב בעניינו, לא נחטא. הממשיכים לחטא חותאים מסיבה פשוטה: הם מעולמים לא האמינו במשיח ולא אהבו אותו. ⁷ בני היקרים, אל גינויו לאיש לרמותכם. העושה מעשים טובים עושים אותם מושם שהוא עצמו טוב – כמו המשיח ובוכותו. ⁸ והעשה מעשים רעים מוכיה שהוא שידך לשטן – החטא הראשון בעולם. שמשיך עדין במעשייו הרעים – שכן בצד האלוהים בא לבטל את פעולות השטן. ⁹ בני-אלוהים אינם חותאים יותר מותוק הרגל, מכיוון שאלווהם האב נתן להם חיים וטבע חדש: הם אינם יכולים להמשיך בהרגל החטא. ¹⁰ כיצד יכולים אנו להבדיל בין ילדי אלוהים לבין ילדי השטן? כל מי שחי חי החטא ואני אהוב את אחיו, אינו שידך למשפחה אלוהים. ¹¹ שהרי כבר מבראשית מסר לנו חי נצח. ¹² זכרו, אלוהים עצמו הבטיח לנו חי נצח. ¹³ כתבתי לכם דבריהם אלה כדי להזהירכם מפני שנוא המשיח. הם יעשו הכל כדי לסנוור את עיניכם. לסלף את האמת והחוליך אתכם שולל. ¹⁴ אולם אלוהים השכין בכם את רוח הקודש שלמדו אתכם את האמת בלבד, ומושם כך אין לכם צורך מוחיב במורה אחר כדי להראות לכם שאלה מורי שקר. על כן שמעו בקהלו, התקרכו למשיח ועל תיפורדו ממנה לעולם. ¹⁵ בני היקרים, היו נאמנים למשיח, כדי שלא תחכשו לפנושו אותו בבוואר, אלא להיפך: תשמהו מאוד. ¹⁶ מאחר שאחינו יודעים כי אלוהים צדיק גמור, וכי הוא עושה רק את הנכון והצורך, נוכל להניח כי כל העושה את הנכון והצדוק הוא ילדו.

3

ראו מה רבה אהבת אלוהים אלינו – הוא אף קרא לנו "בני אלוהים"! ואין זה כינוי בלבד, אלא עובדה. לפחות, אנשים רבים אינם מאמינים באלווהים. ועל כן אינם מבינים כיצד אנו יכולים להיות בניין. ² אחיו היקרים, עכשו אנחנו בני אלוהים: איןנו יודעים עדין מה היה בעתיד, אנחנו רק יודעים שבבוא המשיח יהיה כמוهو, כי נראהו פנים אל פנים. ³ כל המחזק

הם מכירים את אלוהים. כי אלוהים הוא אהבה.⁹ אלוהים הוכיח עד כמה הוא אוהב אותנו. כשהשלה את בנו היחיד למות בידי העולם המרושע הזה, כדי שלעדי מותו נזכה בחיה נצח.¹⁰ היהודים הם מהי אהבה אמיתית? לא אהבתנו לאלהים. כי אם אהבתו אלינו - כשליחת בנו לשבול את העונש על חטאינו. לנו יתיר - יתיר מותנו נזכה בחיה נצח.¹¹ יתיר מותנו נזכה בחיה נצח. כי אם אהבתו לנו יתיר מותנו נזכה בחיה נצח.¹² יתיר מותנו נזכה בחיה נצח. כי אם אהבתו לנו יתיר מותנו נזכה בחיה נצח.¹³ יתיר מותנו נזכה בחיה נצח. כי אם אהבתו לנו יתיר מותנו נזכה בחיה נצח.¹⁴ במו עינינו ראיינו שאלהים שלח את בנו להושיע את העולם. ולכן אנו מספרים זאת לכולם.¹⁵ כל המאמין ומודה שישוע הוא בן-האלוהים. אלהים שוכן בו והוא באלהים. איך לא ראה עדין את אלהים. אך כשהאנו אוהבים איש את רעהו, אנו מרגנישים וודעים שלאלהים חי בקרבו, ושאהבתו בנו נדלה ומתחזקת.¹⁶ אלהים השכין בנו את רוח הקודש כאישור והוכחה לכך שהוא חי לנו ושאנו חיים בו.¹⁷ כשהאנו אוהבים את אהבתו, שניית, אנחנו מאמינים בכך לנו יתיר מותנו נזכה בחיה נצח.¹⁸ אנחנו אוהבים את אהבתו, והוא נפשנו אותו בביטחון ובשמחה. כי אלהים הוא אהבה! לכן כל מי שחי באהבה חי באלהים, ואלהים חי בו.¹⁹ כשהאנו חיים במשיח אהבתנו נדלה ונשלמה, ובוים-הדיין לא נתבישי ולא נפחד מפניו. אלא נפנש אותו בביטחון ובשמחה. כי הוא אהבתו אנחנו ואנו אוהבים אותו. אנחנו פוחדים מפחד אהבתו אנחנו אהבתו אנחנו אהבתו מושלמת; אהבתו המושלמת מני שאותו אהבה מושלמת. אמרתך מושלמת את אהבתך מושלמת.²⁰ מי מגרשת כל פחד וחשש. אם אנו פוחדים, הרי זה ממה שהוא עלול לעשות לנו, והרב מראה שאיננו משוכנעים לנמרי שהוא אהבתו או לנו.²¹ אם כן, אנחנו אוהבים אותו משם שהוא אהבתו תחילת.²² מי שטוען "אני אהבת את אלהים!" אך ממשיך לשנא את אחיו, הוא שקרן!²³ כי אם אין יכול לאהוב את אחיו שעומד לפניו, כיצד יוכל לאהוב את האלהים שלא ראה מעולם?²⁴ ואלהים ציווה לנו לאהוב לא רק אותו, אלא גם את אחינו.

¹⁹ כך נדע בוגדות שאנו שייכים לאלהים. וכאשר נעמוד לפני יהוה מצפונו נקי ושקט.²⁰ אך אם חטאנו ומצפונו מציק לנו, אלהים יודע בדיקת מה שעשינו וכי אכן מרגנישים. ²¹ יתיר מוקרים. אם מצפונו נקי אכן יכולים לבוא לפני אלהים בביטחון מלא,²² והוא יתיר לנו כל מה שנבקש ממנו. שכן אכן שומעים בקהל ועשיהם את הטוב בעיניו.²³ הוכרים אתם מה ציווה לנו אלהים? להאמין בשם ישוע המשיח לנו ולאהוב איש את רעהו.²⁴ כל השומע בקול אלהים ומקיים את מצוותינו, חי באלהים ואלהים חי בו. כיצד אכן יודעים זאת? רוח הקודש השוכן בקרבנו מאשר את הדבר.

4 יתיר מוקרים

היוזרו מפני נבייא-השער הרבים שמשתובבים בעולם. אל האמין בזורה עיורת לכל מה שאתה שומעים. אלא בחנו את הנאמר – האם דבריהם מרוח הקודש או לא?² שאלו את הנביאים האלה אם הם מאמינים ומודים שישוע המשיח, בן-האלוהים. בא לעולם בדמות אדםبشر נבייא שקר שמדובר בהשראת שונא-המשיח, שעל דבר בואו הוורתם. הוא באמת בא. ושנאו כבר התפשטה בכל העולם.³ בני הקרים. אתה שייכים לאלהים וניצחתם במערכה נגד האנשים האלה. כי רוח-הקדוש שוכן בכם חוק ונဂול מהרוח שבעולם.⁵ נבייא שקר אלה שייכים לעולם הזה, וטבחו שם מתעניינים בענייני העולם. ושהעולם מתענין בהם.⁶ אבל אנחנו בני-אלוהים, ומשום כך רק האוהבים את אלהים מקשיבים לדברינו. الآחרים אינם מקשיבים. כי איןם מבנים כלל על מה אנחנו מדברים. כך אפשר נס לבחון אם הנאמר הוא מאלהים או לא. שכן אם הנאמר הוא בהשראת אלהים, העולם כלל לא י可信. ⁷ יתיר מוקרים. חברה אהבת איש את רעהו. כי אלהים הוא מקור האהבה. אנשים שמלאים אהבה מעידים כי הם בני-אלוהים וכי הם מכירים אותו אישית.⁸ ואילו אנשים חסרי אהבה מעידים שאין

אדם המשתייך למשפחה אלוהים אינו חותא בכוונה תחילה, כי המשיח בצדאלותם שומר עליינו היבט, והשtan אינו יכול לנעת בנו.¹⁹ אנו יודעים, שאנו ילדי אלוהים, ושלל העולם סביבנו נתון לשפטון השtan.²⁰ אנחנו גם יודעים, שהמשיח בצדאלותם בא לעולם, כדי לעזור לנו להכיר ולדעת את האל האמיט. והוא האל היהודי והאמיטי וחמי הנצח!^(aiōnios)

²¹ ^{g166} 21 בני היקרים. הייהרו והישמרו מפני כל דבר. – שלול לתפוס את מקומו של אלוהים בלבכם. –

במים ובדם – לא רק במים (בעת טבילה). אלא נם בדם (בעת צילבתו). רוח הקודש הוא שמעיד על כך, והרוח מדבר אמת בלבד. ⁷ אם כן, יש לנו שלושה עדים שעודות זהה לחלווטין: הרוח, המים והדם. ⁹ ולא כולנו מאמינים לעודותם של אנשים בכית' משפט. אם כך, מה הקושי להאמין לעודותו של אלוהים? ואלהם העיד שישוע בנו.¹⁰ כל המאמינים יודעים הוטב בכלם שישוע הוא הצדאלותם. מי שאינו מאמין עושה את אלוהים לשקרן, שכן איןנו מאמין לעודותו של אלוהים על בנו. ¹¹ אלהים העיד על כך שננתן לנו חמי נצח בבנו ישוע המשיח.^(aiōnios)

¹² ^{g166} 12 לכן, המאמין בצדאלותם יש לו חמי נצח, ומוי שאינו מאמין – אין לו.¹³ כתבתי זאת לכם, המאמינים הצדאלותם, כדי שתתדרו שיש לכם חמי נצח.^(aiōnios)

¹⁴ ^{g166} 14 אנו בטעות שאלוהים מקשיב לכל בקשותינו, בתנאי שאין לנו נרד רצונו.¹⁵ הואיל ואנחנו בטעות שהוא מקשיב לכל בקשותינו, אנו יודעים ללא ספק שיענה לנו וימלא אותן.¹⁶ אם אתה רואה את אחיך המאמין חותא חטא שאין עליו עונש מוות, عليك להתפלל אליו ולבקש מאלוהים שישלח לך. אלוהים באמת ישלח לך ויתחר אוטו, אף יעניק לך חיים חדשים. אולם אם אחיך ביצע חטא שעונשו מוות, תוכל לחסוך את תפילהך. כי אלוהים בין לך ובין לך לא ישלח לך.¹⁷ כמוובן שככל מעשה רע הוא חטא. אך אני מתכוון לחטאיהם הרוגלים שעលיהם אלוהים סולחה. אני מתכוון לחטא שאין עליו סליחה ומהילה.¹⁸

השנית ליהנן

1 לכבוד המאמינה המשיחית, הנברת הבחירה, וילדיה האהובים עליו ועל כל הקהילה. מأت יוחנן – הוזע בוקני הקהילה. **2** אדרונו ואלוהינו יברך את כולנו בשלום. ברחמים ובאהבה, בזכות האמת החזקה בלבנו לנצח. (g 165 (ai)⁴) **4** שמחתי מאד לפניו כאן אחדים מיילדיך, ולהיווך שהם מתנהנים כראוי, אהבים את האמת ושומרים את מצות ה'. נברתי הנכבדה, ברצוני להזכיר לך את אחת המצוות הראשונות שציווה עליון ה': לאחוב איש את רעהו. **6** מי שבאמת אהוב את ה' עושה כל מה שהוא מצווה עליו, והוא הרי ציווה לנו מבראשית לאחוב איש את רעהו. **7** היוזרו ממורי השק שמסתו בכיבים בכל מקום. אין הם מאמינים שישוע המשיח בא לעולם כבנ'-אדם בשר ודם. אנשים אלה הם אויבי האמת ושונאי המשיח. **8** היוזרו לבב' ישפיעו עליו, פן תפיסרו את הפרס שאתה ואני משתדלים מאד להציגו. עשו הכל כדי לקבל את שכרכם המלא מהאדון. **9** מי שמנסה להתחכם ולעבור על תורה המשיח – אין האלוהים איתו, ואילו אדם שנשאר נאמין לתורת המשיח – נם האלוהים ונעם המשיח איתו. **10** אם ירצה מישחו ללמד אתכם תורה שונה מהתורה המשיחית, אל תזמין אותו לביתכם ואף אל תדברו אליו! שהרי כל מי שמעודד אותו לעשות שותף למשاوي הרעים. **11** יש לי עוד הרבה לומר. אך לא עלה זאת על הנieur, שכן אני מקווה לפגוש אתכם בקרוב פנים אל פנים, ואו נוכל לשוחח ולשנות יהה. **13** ילדי אהוטך המאמינה מוסרים לך דרישת שלום חמה.

השכלה ליהונן

עליהם פנים אל פנים. ¹⁵ עד אז, שלום ולהתראות. כל החברים كانوا דורשים בשלומך. מסור בבקשתה לכל אחד מהאחים דרישת שלום מני.

1 לכבוד ניוס היקר והאהוב עלי באמת. מאת יוחנן הזקן. ² ידידי היקר, אני מאהל לך כל טוב ומקווה שנגופך ברדיא כשם שנפנשך בריהה. ³ אחיכים אחדים. שביקרו כאן לאחרוננה, סיפרו לי עליך חידשות מאד משמחות. הם סיפרولي שאתה נאמן למשיח ולעקרונות הבשורה, ושאתה שומר על טוהר המידות. ⁴ חידשות כאלה על ילדי משמחות אוטו יותר מכל. ⁵ ידידי הקיר, בdagתך למורים ולשליחים שנסעים ממוקם למקום. אתה מוכיה את נאמנותך לאדון. ⁶ הם סיפרו לך כיילה כאן על האבתך ומעשיך הנפלאים. אני שמח ונאה לך על אשר שלחת אותם לדרךם בצרוף מוגנה נדיבתך. ⁷ הלא יודע אתה שהם נסעים ממוקם למקום וمبשרים את הבשורה, ולמרות שהטיפו לא-אמינים, סרבו לךחת מהם כל מה שהציעו: אוכל, בנדים, שמיות, כסף וכדומה. ⁸ מושום לך אנחנו בעצמנו צרייכים לדאגן למחסורם. וכך נשתפקיד בעבודתם למען האדון. ⁹ שלחותי לך הילה מכתב בnidzon, אבל דיוטריפס רודף הכבוד. שמתויימר להיות ראש הקהילה. לא רצתה לקבל אותו ולהקשיב לדברינו. ¹⁰ כאשר אבא אליכם, אזכיר לו את מעשי הרעים ואת ההשמצות והשקרים שהוא מעיל علينا. לא די בכך שהוא עצמו מסרב לאראח את המורים והשליחים שנסעים ממוקם למקום. הוא אף ביקש מחברי הקהילה שלא לארכחם. בחוצפותו הרבה הוא אף מנרש מהקהילה את כל מי שמעז להמרות את פיו. ¹¹ ידידי היקר, אל תיקח דוגמה רעה ממנו. אנא, עשה את הטוב והישר. כי עושי הטוב והישר הם ילדי אלוהים, בעוד שהמשיכים לעשוה את הרע מוכיחים שהם רוחקים מאד מלאהיהם. ¹² אולם כולם מדברים טובות על דימיטרים; אפילו האמת עצמה מעידה לטובתו! גם אנחנו מעמידים בשבחו, אתה יודע שעדרותנו מהימנה. ¹³ יש לי עוד דברים רבים לומר לך, אך אנו מעדיף שלא להעלות על הניר. ¹⁴ כי אני מקווה לפנות אותך בקרוב, ואו נוכל לשוחח

אסון על עצם. נו אווי להם! הם הולכים בעקבות קין אשר רצח את אחיו; הם מוכנים לעשות כל דבר תמורה בצעף כסף כמו בלבעם: הם הימרו את פ' ה' כמו קורתה, ועל כן קללו רובצתם עליהם. ¹² רשעים אלה מקללים את החגיגות הנעימות שלהם בקהילה, שותים וויללים בל' לחתchap באחרים. הם דומים לעננים שמרחפים מעל ארמה צמאה בלי שיוכלו לשקוטה; מבטיהם הרבה ואינם מקיימים דבר. הם דומים לעצ'ר-פרי שאין להם פרי, אלא נם משום והם מתחים לא רק משום שאין להם פרי, ¹³ אנשים שנעקרו מהשורדים כדי להישרף באש. ¹⁴ אלוהים אליהם הכנין בשbillim חשת עולם! (איאנ' 165)

אליהם מושאים אחריהם תמיד רך בושה וחפה, כמו הרפש שפלוTEM גל' הימ לחוף. בכל מקום שם עברים בו הם מבקרים ונוצצים כמו כוכבים. אך אלוהים אלה ואף אמר עליהם: "הנה בא עם מלינו קדשוינו". ¹⁵ כדי לשפט את כל העולם וכדי להרשיע את הרשעים האלה. במשפט זה יוכיח אלוהים את כל מעשייהם המושחתים, ואת כל הדברים הנוראים שאמרו עליו. ¹⁶ רשעים אלה לעולם אינם ממשים בחלקם. אלא תמיד מתרוננים, עושים מעשים רעים לפי תאות לבם ואוחבים להtanאות ולהתפאר! אם הם חולקים בכבוד למשהו, הרי זה משום שברצונם להשיג ממנו משגה. ¹⁷ יודים יקרים, וכרו מה שאמרו לנו שליחי אדרנו יושע המשיח: ¹⁸ "בימים האחרוניים יופיעו אנשים צינניים ורשעים שמתטרם היהירה בחיים היא להשתעש בעשיהם רעים ומתוועבים". ¹⁹

אנשים אלה מסככים, גורמים לויכוחים ואוחבים את השחיתות. רוח הקודש אינו שוכן בהם. ²⁰ אבל אתם, אחים יקרים, חזקו את אמונהכם ואת חייכם הרוחניים והתפללו בעירת רוח הקודש. ²¹ היישמו לכם! אל תעשו דבר שעולול להרחקכם מאהבת האלוהים וمبرכתו. חכו בסבלנות לחיה הגזח שעומד הארון יושע לחתת لكم ברוב רחמייו. (איאנ'ios 166)

1 אל המאמינים המשיחיים באשר הם, בחירות אלוהים ואהוביו. מאת יהודה, עברו של ישוע המשיח ואחיו של יעקב. ² יהי רצון שיעניק לכם אלוהים שבע של אהבה, שלום וرحמים. ³ יידידי היקרים, התכווני לכתחזק לכם על היושעה נתן לנו אלוהים. אך אני נאלץ לכתחזק לכם על נושא אחר לנמרי. ברצוני לעודר אתכם להן באמץ על האמונה נתן אלוהים לאוהביו, אהת ולהתמיד. ⁴ אני אומר דבריהם אלה משום שמורי שקר אחדים הסתנו לחברתכם. שטוענים כי לאחר שאנו באים לאמונה באלהים ובמשיח, מותר לנו לעשות ככל שעולה על רוחנו וה' לא יעניש אותנו! אני מוזיר אהכם מפניהם; דינם של הרשעים האלה כבר נחרץ לפני זמן רב. שכן הם מתכוחים לאדרנו הייחידי יושע המשיח. ⁵ תשובי למוריו השקך האלה היא: אל השכחו את העובדה הידועה לכם הותם שה' הצליל את עם-ישראל מיד המצריים. אך לאחר מכן השמיד את כל אלה שלא האמינו בו. ⁶ אני מזכיר לכם גם את המלאכים שלא הסתפקו בסמכות נתן להם אלוהים. הם מרדו באלהים ובחרו בחיה חטא. משום כך הוא קיבל אותם בשרשראות. ועתה הם מהיכים בחשכה ליום-הדין. (איאנ'ios 126) ⁷ אל השכחו את סדום ועמורה ואת הערים השכנות, שהיו מלאות מעשי חubeה, שחווות מוסריות ופריציות. כל הערים האלה נשרפו ונחרבו. והן משמשות לך ואזהרה עבורנו שה' מעניש את הרשעים באש הניהינים. (איאנ'ios 166) ⁸ אבל למורי השקך האלה כלל לא אכפת! הם ממשיכים להיות חיים לא-מוסריים. עושים מעשי שחיתות למיניהם, בזים לשלטונות ולעניהם לרשויות הרוחניות העליונות. ⁹ כאשר מיכאל שר המלאכים התווכח עם השטן על גופתו של משה רבנו, הוא לא העז להאשים את השטן ואף לא לענ' לו. מיכאל פשוט אמר: "ינער בר אלוהים". ¹⁰ אבל אנשים אלה מקללים ומזוללים בכל דבר שאיןם מבינו. הם מתנהגים כמו חיות - עושים מה שעולה על רוחם, וכך מביאים

השתדרלו לעזר למתנדריכם, והתנהגו ברחמים עם אלה שמשהסים באמונתם. 23 הצללו אותם מהאש, ויאלו עם האחרים התנהגו באהבה וברחמים. אך היוזרו שלא תחפטו בעצמכם לחטא כמותם. שנאו בהם כל דבר שמסמן חטא. 24 כל התהילה והפאר לאלהינו האחד, שמושיעו אותנו על-ידי ישוע המשיח אהוננו. כל הכאב, התפארת, הנבורה וدسמכות שייכים לו מעולם ועד עולם! זהו האלוהים שיכול לשמר אתכם מכישלונות ומכשולים, ולהעמידכם לנוכח כבודו, בשwon ושמחה, מושלים ולא דופי. –

אמן. (aiōn g165)

ונצחת שנצרפה בכור, קולו כקולמים רבים. ¹⁶ בידיו
הימנית שבעה כוכבים, בפיו חרב בעלתה להב כפול,
ופניו ורחו כשמש המAIRה בעיצומה. ¹⁷ כשראיתיו
נפלתו לרגליוadam מת, אך הוא הניח עלי את ידו
הימנית ואמר: "אל תירא! אני הראשון והאחרון; אני
הוא החיים לנצח! ¹⁸ היהתי מות אך קמתי לתחייה ואני
חי לעולם ועד, ובידי אני מוחיק את מפתחות השאלה
והמוות." ¹⁹ כתוב את כל אשר רأית.
את המתרחש עתה ואת אשר אני עומד להראות לך.
²⁰ זהה המשמעות הסודית של שבעת הכוכבים, אשר
ראית בידי הימנית, ושל שבע מנוראות הזהב: שבעת
הכוכבים הם ראש שבע הקהילות, ושבע המגורות
הן שבע הקהילות.

2 "את המכתב הראשון כתוב אל ראש קהילת
אפסוס. אלה דבריו של האוחז ביד ימינו את שבעת
הכוכבים, והמתהלך בין שבע מנוראות הזהב: ² אני
ירדעת את כל מעשיך הטובים: ראיית את מלך הקשה,
את כוח סבלך ואני יודע שאתה סובל אנשים רשעים.
בחנת בזיהירות את דברי אלה שטענים שהם שליחי
הארון, ונילית שלא היו דברים מעולים - הם אינם
שליחים, אלא שקרנים! ³ בסבלנות ובאורדר-רווח
סבלת רבות למען. ⁴ אך דבר אחד יש לי ננדך:
יעובה את אהבתך הראשונה! ⁵ חשוב לרוגע עד היכן
היידרדרת! חזור בתשובה ונוגג כפי שנחתה הראשונה.
אם לא תחזור בתשובה, אבוא ואסיר את מנורתך
מיוקמה. ⁶ ליקוטך ייאמר שאתה מתהעב את מעשי
הnikol'sim בשם שאינו מתהעב אותם. ⁷ מי שמסונן
לשמע - שיקשיב לדבריו הרוח אל הקהילות. למנצח
אתן לאכול מפרי עץ החיים שנמצא בנגד-העדן של
אלוהים: ⁸ "את המכתב השני כתוב אל ראש קהילת
ז'ירנה. אלה דברי הראשון והאחרון אשר מות וקם
לתחייה: ⁹ אני יודעת שאתה סובל קשות בלבד אלמנתך,
ואני יודעת על העוני שלך. אך דע שמצופה לך עשור רב
בשימים! אני גם יודעת שמתנדיך לוועדים לך ומכללים
אותך - הם קוראים לעצםם "יהודים", אך למעשה הם

1 להלן התגלות מישוע המשיח. שאלותיהם נתן
לו כדי שינלה למשרתיו את המאורעות שעומדים
להתרחש. הוא שלח מלאך להציג התגלות זו למשרתיו
יוandan. ² יוחנן העיר שככל אשר ראה ושמע הוא דבר
אלוהים ועדות ישוע המשיח. ³ ברוכים השומעים אשר
את דברי הנבואה הזאת, וברוכים השומעים אשר
מקיימים את הכתוב בה, כי מועד התגשמותה קרוב.
⁴ מאות יוחנן. אל שבע הקהילות באסיה (הקטנה).
אחיהם יקרים, שלום וברכה לכם מאת האלוהים אשר
הוויה, היה ועתיד לבוא. מאת שבע הרוחות אשר לפני
כיסאו. ⁵ ומאות ישוע המשיח העד הנאמן - הראשון
שכם מן המתים, ושליטם של כל מלכי העולם. כל
הכבד, הנבורה והשליטן לעולמי עולמים לשוע
המשיח אשר אוהב אותנו המיד. בשפכו את דמו
למענו הוא שיחדר אותנו מהשעבוד לחטא, ועשה
אורנתנו ממלכת כוהנים לאלהים אביו. ⁶ ⁷ ⁸ הביטו, הנה הוא בא עם העניים. וכל עין תראה אותו
גם אלה שדרקווהו. וככל עמי העולים יסփדו עליו בצד
ובחרטה. אכן, כך היה. – אמן. ⁹ "אני האלף וההundred
התחלתה והסוף. "אומר אלהים: "זוּהוּ, היה ועתיד
לבוא, אלה צבאות". ¹⁰ אני יוחנן אחיכם, כותב
מכות זה. אני שותפקם לסלל, למלכות ולסלנות.
שם מות חלקנו במשיח. בהיותי בא פטמוס - לשם
הגוליות על שהפטמי את דבר אלהים, ומספרתי
לאנשים על אודות ישוע המשיח - ¹¹ שרתת עלי הרוח
ביום המקודש לארון, ולפתע שמעתי מאחוריו קול רם
שנשמע כתרועת שופר. ¹² כתוב בספר את כל מה
שאתה רואה, "אמר אליו הקול: "ישלח את הספר אל
קהילות באסיה: אפסוס, ומירנא, פרגמוס, תאטררא,
סרדיס, פילדלפיה ולודקיה". ¹³ בפנותי לראות מי
המדבר אליו, ראייתי שבע מנוראות זהב. ¹⁴ וביניהן
עומדת דמות "בן-אדם". הוא לבש גלימה ארוכה
על חזוי חנורת זהב. ¹⁵ שיער ראשו לבן כצמחר,
צחור כשלג, עיניו כלחהת אש.

כהילתו של השטן! ¹⁰ אני מזהיר אותך מראש: אל תהחן מפני הסבל שעומד לבוא עליך! בקרוב יש לך השטן אחדים מכמכם לכלא. כדי לנסתכם. וסבירכם יימשך עשרה ימים. היה נאמין עד מות ואעניך לך את כתר החיים. ¹¹ מי שמסוגל לשמווע – שיקשיב לדברי הרוח אל הקהילות. המנצח לא מותם במותה השני: ¹² "את המכtab השלישי כתוב אל ראש קהילת פרגנוס. אלה דבריו של המזוויק בחרב התהה בעלת הלubbת הכלפול": ¹³ 'אני מכיר את עיר מנוריך – עיר שמרבית תושביה משרתים את השטן! למורות זאת שמרת על נאמנותך ולא התחחת לי נם כאשר אנטיפס, עdry הנאמן, נרצה בעורכם על ידי משרתיו השטן. ¹⁴ אף על פי כן יש לי נידך כמה דברים: יש בינוים כאלה שדרבקים בתורת כלעם. אשר לימד את סרדים. אלה דבריו של המזוויק בידו את שבע רוחות האלוהים ואת שבעת הכוכבים: אני יודעת את מעשיך; יש לך שם שאתה חוי, אך למשעה אתה מות! ² התעוורך! חזק את מה שנותר לך. לפני שنم המעט הזה ימות! מעשיך אינם מוצאים חון בעני אלוהים. ³ זכור את מה שקיבלה ולמדת: חזור בתשובה וקיים את דבריו אלוהים. אם תסרב להתעוור ולהתנער ממצבך. אבוא אליך בשעה בלתי-צפויה. כמובן. ואני אותך. ⁴ עלי' לציין שיש אצלכם בסרדים אנשים מעתים שלא טימאו את לבושים בחלאת העולם. אנשים אלה יתחלכו איתי בלבוש לבן, כי הם ראויים לך. ⁵ המנצח ילבש בגדיים לבנים. ולא אמחק את שמו מספר החיים: לפני אבוי ומלאכיו אכרינו שהוא שלו! ⁶ מי שמסוגל לשמווע – שיקשיב לדברי הרוח אל הקהילות: ⁷ "את המכtab השישי כתוב אל ראש קהילת פילדפיה. אלה דבריו הקדוש האמתי שבידך מפתח דוד, הפתוח את אשר איש אין יכול לסגור. והסוגר את אשר איש אין יכול לפתוח": ⁸ 'אני מכיר אותך הייטב. ראה, הפתחו לפניך דלת שאיש אין יכול לסגרה, כי למורות שאתה חזק ביוור שמרת את דבריו ולא התחחת לשמי'. ⁹ שים לב. אני אכריך את כהנשה, אנרגום להם צער וסבל נורא. ²³ גם את בניה

3 ¹⁰ "את המכtab החמישי כתוב אל ראש קהילת סרדים. אלה דבריו של המזוויק בידו את שבע רוחות האלוהים ואת שבעת הכוכבים: אני יודעת את מעשיך; יש לך שם שאתה חוי, אך למשעה אתה מות! ² התעוורך! חזק את מה שנותר לך. לפני שنم המעט הזה ימות! מעשיך אינם מוצאים חון בעני אלוהים. ³ זכור את מה שקיבלה ולמדת: חזור בתשובה וקיים את דבריו אלוהים. אם תסרב להתעוור ולהתנער ממצבך. אבוא אליך בשעה בלתי-צפויה. כמובן. ואני אותך. ⁴ עלי' לציין שיש אצלכם בסרדים אנשים מעתים שלא טימאו את לבושים בחלאת העולם. אנשים אלה יתחלכו איתי בלבוש לבן, כי הם ראויים לך. ⁵ המנצח ילבש בגדיים לבנים. ולא אמחק את שמו מספר החיים: לפני אבוי ומלאכיו אכרינו שהוא שלו! ⁶ מי שמסוגל לשמווע – שיקשיב לדברי הרוח אל הקהילות: ⁷ "את המכtab השישי כתוב אל ראש קהילת פילדפיה. אלה דבריו הקדוש האמתי שבידך מפתח דוד, הפתוח את אשר איש אין יכול לסגור. והסוגר את אשר איש אין יכול לפתוח": ⁸ 'אני מכיר אותך הייטב. ראה, הפתחו לפניך דלת שאיש אין יכול לסגרה, כי למורות שאתה חזק ביוור שמרת את דבריו ולא התחחת לשמי'. ⁹ שים לב. אני אכריך את כהנשה, אנרגום להם צער וסבל נורא. ²³ וגם את בניה

פהחן מפני הסבל שעומד לבוא עליך! בקרוב יש לך השטן אחדים מכמכם לכלא. כדי לנסתכם. וסבירכם יימשך עשרה ימים. היה נאמין עד מות ואעניך לך את כתר החיים. ¹¹ מי שמסוגל לשמווע – שיקשיב לדברי הרוח אל הקהילות. המנצח לא מותם במותה השני: ¹² "את המכtab השלישי כתוב אל ראש קהילת פרגנוס. אלה דבריו של המזוויק בחרב התהה בעלת הלubbת הכלפול": ¹³ 'אני מכיר את עיר מנוריך – עיר שמרבית תושביה משרתים את השטן! למורות זאת שמרת על נאמנותך ולא התחחת לי נם כאשר אנטיפס, עdry הנאמן, נרצה בעורכם על ידי משרתיו השטן. ¹⁴ אף על פי כן יש לי נידך כמה דברים: יש בינוים כאלה שדרבקים בתורת כלעם. אשר לימד את סרדים. אלה דבריו של המזוויק בידו את שבע רוחות האלוהים ואת שבעת הכוכבים: אני יודעת את מעשיך; יש בינוים כאלה שדרבקים בתורת הניקולסים אשר יש בינוים כאלה שדרבקים בתורת הניקולסים אשר תיעבתי. ¹⁶ חזור בתשובה! אם תסרב, אבוא אליך בשעה בלתי צפויה ואלהם באנשים האלה בחרב פי. ¹⁷ מי שמסוגל לשמווע – שיקשיב לדברי הרוח אל הקהילות. המנצח אכליל מן נסתה. וatan לו אבן לבנה שלעה חרוט שדח שידועך אך ורק למקבל האבן: ¹⁸ "את המכtab הרבייש כתוב אל ראש קהילת תיאטריה. אלה דבריו בצד האלוהים אשר עיניו כלבת אש ורגליו נוחות נוצצת": ¹⁹ 'אני יודעת את מעשיך הטוביים. את אהבתך. אמונהך. עבודהך וכוח סבלך. ואני שמח לראות כי אתה הולך ומרבה את מעשיך הטוביים. ²⁰ בכל זאת יש לי נידך דבר אחד: אתה מנה לאישה הואה איזבל. שקוראת לעצמה נבייה, להסית את המאמינים לונות ולנאוף. היא מסיטה אותם לנחל חיים בלתי-מוסריים ולאכול זבחים שהוקרכו לאלים. ²¹ נתתי לה הזדמנות לחדר מלמעשיה המושחתים ולחזרות בתשובה. אך היא סירבה. ²² שם לב למה שאעשה לה: ארתק אותה למשתה, ואם אלה שמנאפים אותה לא יהזרו

2 מיד שרצה עלי רוח אלוהים (ויכולתי לראות את הנעשה בשםים). ראיו כסא מלכות ואת היושב עליו; 3 דמותו הקרינה זהה נפלא ובתירניל, מעין שילוב של ברק יהלומים עם נונה ابن אדם. וסביר כיiso הייתה קשת שנראתה כאבן בركת. 4 סביר כסא המלכות עמדו עשרים-ז' ארבעה כסאות כבוד, ועליהם ישבו עשרים-ז' ארבעה זקנים לבושים לבן ולראשם כתר זהב. 5 מכיסא המלכות ניצאו ברקים, רעים וקולות. לפני הכסא בערו שבעה לפידי אש שם שבע רוחות האלילים. 6 לפני הכסא היה מעין יס-זוכחות שkop כבדולח. סביר כסא המלכות ניצבו ארבע חיות בעלות עניינים רבים מלפנים ומאהור. 7 החיה הראשונה נראית כמו אריה, החיה השנייה נראית כמו שור, פני החיה השלישית דמו לפני אדם, והחיה הרביעית נראית כנסר מעופף. 8 לכל אחת מארבע החיות היו שכנפים ועינים רבות מסביב ומפניהם. יומם ולילה הן שרות ללא הפסק: "קדוש, קדוש, קדוש, ה' אלהינו צבאות, אשר היה, הווה ועתיד לבוא". 9 בכל פעם שנתנו החיות כבוד, הדר ותודה ליושב על כסא המלכות אשר חי לנצח (goshen 165:10) נפלו עשרים-ז' ארבעה זקנים על פניהם לפני היושב על הכסא, השתחוו לפני, הניחו את כתריהם לפני הכסא ושרו: 10 "אדוננו ואלהינו ראי אתה לכבוד, להדר ועו, כי אתה בראת הכל, הכל היה ונברא לפי רצונך".

5 ראיyi לימי היושב על הכסא מגילה כתובה בפנים ובחווץ וחתומה בשבעה חותמות. 2 מלאך ניבור והופיע וקרא בקול נדול: "מי ראי לשבור את החותמות ולפתח את המגילות?". 3 ולא נמצא איש בשםים, בארץ או מבין המתים אשר היה מסוגל לפתח את המגילות או להביש בכתב. 4 פרצתי בבכי מר, כי איש לא נמצא ראי לפתח את המגילות ולקרוא בה. 5 אך אחד מעשרים-ז' ארבעה זקנים אמר אליו: "אל תבהה. ראה, האריה משפט יהודה ושורש דוד ניצץ, והוכיחה את עצמו ראוי לשבור את החותמות ולפתח

את קהילת השטן - אלא שמשקרים וטענים שהם יהודים - להשתחוות לפניה ולהזהות אני אוהב אותך. 10 מאחר ששמרת את דברי בסבלנות למורות הסבל והרדיפות, נס אני שומר אותך משעה הסבל העומדת לבוא על העולם כולו, לבחון ולנסות את תושבי. 11 אני עומד לבוא בקרוב! שmor היטב על המעת שבידך, כדי שאיש לא יגוזל ממך את הכתה שmobתחה לך. 12 את המנצח אציב כعمוד במקדש אלוהי: הוא יהיה מונג ובטוח, ולא יעזוב יותר את המקדש. אכתוב עליו את שם אלוהי, את שם עיר אלוהי, ירושלים החדשה הזרדה מן השמים מאת אלוהיו, ואת שמי החדש. 13 מי שמסוגל לשמע שיקשיב לדברי הרוח אל הקהילות: 14 "את המכתב השביעי כתוב אל ראש קהילת לודקיא. אלה דברי האמן, העדר הנאמן והאמיתי שהוא ראש בית בריאות אלוהים: 15 אני מכיר אותך היטב - איןך קר ואיןך חם. הלוואי שאתה קר או חם! 16 אך מהאר שאתה פושר, אקייא אותך מפי! 17 אתה חוי באשליה שהיניך עשיר, בעל-כוח ואני חסר דבר, בעוד שהאמת המורה היא שאתה אומלל, עלב, עני, עיוור וערום! 18 אני מציע לך לkenות ממני זהב טהור צרוף באש. כדי שתהייה עשיר באמות. אני נס מציע לך לkenות מני גנדים לבנים וטהורים, כדי שלא תהיה ערום יותר ולא תתביש, וכן תרופה לרפא את עיניך ולהשיב לך את ראייך. 19 אני תמיד מיסיר ומוכיחה את מי שאינו אהוב. לכן, אם לא תתעורר ותחוור בתשובה,震עניש נס אותך. 20 ראה, אני עומד ליד הדלת וドפק. מי שישמע את קולי ויפתח את הדלת, אבוא אליו ואתחבר אליו, והוא ית לחבר אליו. 21 המנצח ישב לצדי על כסאי, כשם אני יושב לצד אבי לאחר שנייצחתי. 22 מי שמסוגל לשמע - שיקשיב לדברי הרוח אל הקהילות."

4 לאחר מכן ראיyi בשמום דלת פתחה לרוחה, והקהל אשר שמעתי קודם.��ול תרועת שופר, אמר אליו: "עליה הנה ואראה לך את אשר יהיה בעתיד!"

השה את החותם הרביעי, שמעתי את הحياة הריבועית קוראות: "בוא!" 8 הבטתי וראיתי סוס בצדע רקרק, ושם רוכבו "מוות", ובעקבותיו בא"שאול". הם קיבלו שלטון על רבע מהעולם: להרגן ולהشمיד בדרך, 9 במלחמות, במלחמות ובטרף לחיותה-הבר. (Hadet g86)

כשבך השה את החותם החמישי. ראייתו מזבחה ומתחתיו נשמות האנשים שהוצאו להורג על שם שקיימו והפיצו את דבר ה', ומשום עדותם הנאמנה. 10 הנשות זעקו בקול: "ה' הקדוש והאמיתי, מתי תשפט את אנשי העולם על העולל שעשו לנו? מתי תנקום את דמנו מושבי הארץ?" 11 כל אחת מהנשות נתנה גלימה לבנה, ונאמר להן לנווח עוד מן-מה, עד אשר יישלם מספר אהיהם, משרות המשיח, שסופם להיחרגן למען המשיח. 12 כשבך השה את החותם השישי, ראיית רעדת אדמה חזקה; המשמש השחרורה כפחים, היריח האדים כדים; 13 וכוכבי השמים נפלו כהאים משושלות ארצתה, כשהרוח מנעה בכוח את עין התאניה. 14 השמים נעלמו כאילו היו מגילה שנגלה, וכל ההרים והאים נוטקו ממקומם. 15 מלכי העולם, מנהיגיו, העשירים, קציני-צבא בכירים וכל בני-האדם - חשובים יותר וחשובים פחות, עבדים ובני-חדרין - הסתרו במערות ובסלעים הרים. 16 הם התחננו אל ההרים שיפלו עליהם ויסתרו אותם מפני היושב על כסאות-המלחמות ומפני זעם השה, 17 כי הגיע יום זמנו של ה', וכי יוכל להונצל?

7 לאחר מכן ראייתו ארבעה מלאכים עומדים בארכע פינות הארץ ועוצרים את משב ארבע רוחות הארץ, כדי שלא היושב הרוח בים או ביבשה והיכל יעמוד דום. 2 ראייתו מלאך אחר עולה מצד מזרח, שם זורתה המשמש, ובידו חותם אלוהים חיים. הוא קרא אל ארבעת המלאכים שקיבלו סמכות וכוח לחבל בארץ, בים ובצומת: 3 "חכו אל החבלו בארץ, בים, ובצומת עד שנחתום את עבדי האלוהים על מצחם". 4 שמעתי שמספר החותומים היה 144,000 מכל שבטי ישראל: 5 12,000 משפט יהודה 12,000 משפט

את המגילה". 6 הבטתי במרכזה כסאות-המלחמות, שמוקף בארכע החותם ובעשרים וארבעה חזקים. וראייתו שהעליו פצעים וחבורות אשר נרמו פעם למותו. לשזה היו שבע קרניים ושבע עיניים, שהן שבע רוחות האלוהים שנשלחו אל כל קצווי העולם. 7 השה בא ולכח את המגילה מימינו של היושב על כסאות המלחמות. 8 בלקחו את המגילה השתחוו לפניו ארבע החותם ועשרים וארבעה חזקים. כל אחד מהחזקים אחיו כינור וקערת זהב מלאה קטורת, אשר היא תפילת בויה-אלוהים הקדושים. 9 הם שרשו שיר חדש, ואלו מילותיו: "ראוי אתה לךחת את המגילה ולפתח את חותמתה, כי אתה נשחתת, ובძקן קנות לאלהים את בנוי מכל עם, גזע ולשון. 10 מלככת כוהנים לאלהינו עשית אותן. והם ימלכו על הארץ". 11 לאחר מכן שמעתי בחיזיון קול מלאכים רבים סביב כסאות-המלחמות, ארבע החותם והחזקים. 12 הם שרשו שירה אדירה: "ראוי השה השטובה לקבל עוז, עשור וחכמה, נבראה והדר, כבוד וברכה". 13 וכל בריה בשמי, בארץ, מתחת הברכה והדר והעו, לעולם ועד!" (יאן) 14 ארבע החותם אמרו: "אמן!" ועשרים וארבעה חזקים נפלו על פניהם והשתחו לו.

6 ראייתו את השה שובר את החותם הראשון, ואחת מרבע החותם קראה בקול שנשמע קרעם: "בוא!" 2 הבטתי וראייתו לפני סוס לבן. רוכבו נשא בידו קשת, על ראשו הונח כתר והוא דהר קדרימה כמנצח כדי לנצח. 3 כשבך השה את החותם השני, שמעתי את הحياة השנייה קוראות: "בוא!" 4 הפעם הופיע סוס ארום. לרוכבו נתנו חרב נדולה וסמכות להשבית את השלום בארץ, כדי שבני-האדם יהרנו וזה את זה. 5 כשבך השה את החותם השלישי. שמעתי את הحياة השלישית קוראות: "בוא!" וואו הופיע סוס שחור וביד רוכבו מאוניים. 6 מבין ארבע החותם שמעתי קול: "כircular ללחם או קילו וחצי שעורה תמורה יומ-עבדה. אך אל תזיקו לשמן ולין". 7 כשבך

המלך את המחתה באש המזבח, והשליך את האש על הארץ. מיד נשמעו קולות רעשים ורעמים. ברקיהם הבריקו והאדמה רעדה. 6 שבעת המלאכים שקיבלו את שבעת השופרות התחכו לתקוע בהם. 7 כשתקע המלאך הראשון בשופרו, ירדו על הארץ ברד ואש מעורבים בדם: שליש מהארץ נשרף וכן שליש מכלל עצי הארץ וכל העשב הירוק. 8 כשתקע המלאך השני בשופרו, דברמה שנראה כהר ענק בוער כל הבוטה הושליך לתוכו הום: שליש מהים הפק לדם. 9 שליש מדרני הום מתו ושליש מכלל אוניות הום טבעו. 10 כשתקע המלאך השלישי בשופרו נפל מן השמיים כוכב גדול בוער כלפיה. הוא נפל על שלוש הנחרות ומעינות הימים. 11 וכוכב זה נקרא "לענה" מפני שהרעיל שליש מהמים. ואנשיים רבים אשר היו מן הימים האללה הורעלו ומתו. 12 כשתקע המלאך הרביעי בשופרו כוסו בחשכה שליש המשמש, שליש הירח ושליש מספר הכוכבים. כך שואר הום הועם בשליש והלילה החשוך עוד יותר. 13 במרכזה השמיים ראיינו נשר אחד מעופף ווועק בקול גדול: "אוֹי וָאָבֶוי לְיוֹשֵׁבִי הָרֵץ, בְּגַלְלֵצְרוֹת הַנוֹּרָאֹת שְׁטוֹבָאָה עַלְיָהּ כַּאֲשֶׁר שְׁלוֹשָׁת הַמְּלָאכִים הַאֲחֶרְנִים יִתְקֻעُו בְּשׁוֹפְרוֹתֵיכֶם".

9 כשתקע המלאך החמישי בשופרו ראיינו כוכב נופל ארצה מן השמיים. וניתן לו מפתח התחום. (Abyssos g12) 2 כפתחה את פי התחום עליה עשן סמיך. כעشن שעולה מכובשן ענק, אשר החשיך את השמיים והشمים. (Abyssos g12) 3 מתוך העשן יצא ארבה והוא רעל הארץ. לארבה ניתן שלטון וכוחו כמו לעקרבי הארץ. 4 נאמר להם לא להשחית את צמחיית הארץ – לא לפגוע בעצים, בפרחים או בעשבים. אלא רק לבני-האדם שלא נשאו על מצלחתם את חותם אלוהים. 5 לא ניתן לארבה כוח להמית אנשים אלה. אלא רק לייסרם בכאב של עקייזות עקרב במשך חמישה חודשים. 6 בימים ההם ירצו בני-האדם להתאבר, אך לא יוכלו; הם ישתווקקו למות. אך המות יברח עליה מהמזבח לפני אלוהים. 5 לאחר מכן מילא

ראובן 12.000 משבט גד 6 12.000 משבט אשר 12.000 משבט נפתלי 12.000 משבט מנשה 7 12.000 משבט שמעון 12.000 משבט לוי 12.000 משבט יששכר 8 12.000 משבט זבולון 12.000 משבט יוסף 12.000 משבט בנימין. 9 לאחר כך ראיינו אנשים רבים, שלא ניתן למנותם. מכל הארץות, העמים, הנזעים, השבטים והשפות. הם עמדו לפני כיסא-המלכות ולפני השה, לבושים נylimות לבנות ובידיהם כפות תמרום. 10 כל ההמון הזה קרא בקול אדר: "השועה לאלהינו היושב על כיסא-המלחכות ולשה!" 11 כל המלאכים – אשר עמדו עתה סביב כיסא-המלחכות, סביב הוקנים ורביע החווית – נפלו על פניהם לפני הכסא, השתחו לאלהים 12 וקראו: "אמן! כל הכבוד, הברכה, החכמה, התודת, ההדר, הכוח והעו"ז לאלהינו לעולם ועד. אמן!" (ai 165 p 9 חסן 13) אחד משעריהם – ארבעה הוקנים שאל אותה: "הוּא רַעַד מִיהָם הַלְבָשִׂים לְבָן וּמַאיָּן בָּאוּ?" 14 "אדוני, השבתי, אתה יודע." "אלָה הַם אֱנָשִׁים שְׁעַבְרוּ צְרוֹת, דָּרְפָּות וּסְבָלָרְבָּן", הסביר לי הוקן. "הֵם רְחַצְתָּו נְלִימּוֹתֵיכֶם וְהַלְבִּינוּ אֶתְכֶם בְּדַם הַשָּׁה. 15 لكن הֵם נִמְצָאִים כַּאֲنִי לְפָנֵי כִּיסָּא אֱלֹהִים; הֵם מְשֻׁרְתִּים אֶת אֱלֹהִים בְּמִקְדְּשׁוֹ יּוֹם וְלִילָה, וְהֵוּ מִנְנִי עַלְהָם. 16 הם לא יְרַעְבּוּ וְלֹא יִצְמְאוּ יוֹתָר לְעוֹלָם, אֶתְכָּם וְהַשְּׁרָבָּן לֹא יְכֹנוּ אֶתְכֶם. 17 כי השה העומד לפני כיסא-המלחכות ירעעה אותם וויכילם למעינות מים חיים, ואלהים ימחה כל דמעה מעיניהם".

8 כשבר השה את החותם השביעי, הייתה דממה בשמיים כחצי שעה. 2 לאחר מכן ראיינו את שבעת המלאכים העומדים לפני אלוהים. ולכל אחד מהם ניתן שופר. 3 מלאך נוסף הופיע ונכנס אל המזבח כשבידיו מחטה (יעה) עשויה זהב. ניתנה לו כמות נדולה של קטורת, כדי שיערבות אותה עם תפילהות המאמינים. שמוקרכות על מזבח הזהב לפני כיסא האלוהים. 4 ניחוח הקטורת המעורבת בתפילות עליה מהמזבח לפני אלוהים. 5 לאחר מכן מילא

מפנייהם! ⁷ הארבה דמה במראהו לסוסים ערוכים למלחמה; פניו כפפי אדם, עלرأسם מעין כתף זהב. ⁸ שערם כשייר איש ושינויים כשני אריה. ⁹ הם לבשו שריוןיהם שנראו כעשויים ברזל, וקול נפחים נשמע כקול המון מרכבות סוסים ערוכים ללחמה.

¹⁰ זנבות הארבה היו כזונות עקרבים. בעלי עוז בקצה, וביהם טמן הכוח לייסר את בני-האדם במשך חמישה חודשים. ¹¹ מלכם הוא מלך התהום הנקר בעבורית "אבדון", וביוונית – "אפולוין". ¹² (Abyssos g12)

אסון אחד חלף. אך שניים אחרים באים בעקבותיו. ¹³ כשתקע המלאך השישי בשופרו, שמעתי קול מארכע קרנות מזבח הזהב אשר לבני אלהים. ¹⁴ הkowski דבר את ארבעת המלאכים האסורים בנهر הנ دول פרת.

¹⁵ ארבעת המלאכים הוכנו לאוֹתָה שְׁנָה, לאוֹתוֹ חְדֵשׁ, לאותו יומם ולאותה שעה, ועתה שוחררו כדי להמית את מלאך השישי שואה עתה תקע בשופרו: "שהחר את ארבעת המלאכים האסורים בנهر הנ دول פרת."

¹⁶ שלוש מצל בניה-האדם. ¹⁷ שמעתי שהנהנו צבא של אדרום כאש. חלק אחר לבשו שריון בצבא חכלת, והשאר לבשו שריון בצבא צהוב כנופרית. ראשיהם בחזון שראיתי: חלק מהפרשים לבשו שריון בצבא אדרום כאש. חלק אחר לבשו שריון בצבא חכלת, והשאר לבשו שריון בצבא צהוב כנופרית. ראשיהם בחזון שראיתי: חלק מהפרשים יצאו נופרית, אש ועשן. ¹⁸ במנופות הnofpiriyot, האש והעשן הם המיתו שליש מכל בני-האדם. ¹⁹ כוח ההמתה שלהם לא היה בפיקחם בלבד, אלא גם בוגבותיהם. שכן זנבותיהם דמו לדרכי נחשים שהכיסו והמיינו את קורבנותיהם. ²⁰ יתר בני-האדם. שלא מתו במגפות הארץ, עדין סיירבו לחזור בתשובה ולשרת את ה'. הם המשיכו במעשייהם המושחתים, ובסגידה לשדים ולאלים העשויים זהב, כסף, נחושת ועץ. אכן, הם השתחו לאלילים שאינם מסוגלים לראותה, לשםעו או להלך. ²¹ הם אף המשיכו לרצוח, לעסוק בכישוף, לנגב ולזנות.

10 לאחר מכן רأיתי מלאך ניבור אחר יורד מהשמים. הוא היה עטוּף בענן, ומעל ראשו מעין הנחרות והחמים לדם, ולהכות את הארץ בכל מנפה שיחפכו. ⁷ כייסימו שני הנביאים את שלוש וחצי שנות

כתר בעל שניים-עשר כוכבים. 2 כרעה לילדת וזעקה
 מכאים וצيري לידה. 3 לפתח הופיע הנין נדול
 שצבעו אדים כאש, בעל שבעה ראשיים, עשר קרניהם
 ועל ראשו שבעה כתמים. 4 בזונבו גדר אחורי התניין
 שליש מוככבי השמיים והשליכם ארצתה. הוא עמד
 לפני האישה הכוורת לילדת, מוכן לבלווע את התניין
 מיד עם הולדתו. 5 האישה ילדה בן זכר שנעדר
 לשלוות ביד חזקה על כל העמים. מיד נלקח הבן
 אל האלוהים ואל כסאו. 6 ואילו האישה ברחה
 אל המדבר, שם חכין לה אלוהים מקום מבטחים
 וככללה למשך 1260 יום. 7 לאחר מכן פרצה
 מלמהה בשם: מיכאל מלאכי נלחמו ננד התניין
 ומלאכי הרעים. 8 התניין ומלאכי הובסו בקרב
 ונורשו מהשמיים. 9 התניין הנורא הזה – הנחש הקדמוני
 שנקרא מלין ושתן, והמתעה את העולם כולו –
 הושליך ארצתה עם מלאכי. 10 ואז שמעתי קול אדיר
 בשמיים: "סוף-סוף הגיעה ישועת אלוהים! אכן, נברות
 אלוהים, מלכותו וסמכות משיחו הגיעו, כי השטן אשר
 קטרגן על אהינו לפני אלוהים, יומם ולילה, הושליך
 ארצתה! 11 הם ניצחוונו בדם השה ובבדותם הנאמנה,
 כי לא חסנו על חייהם והיו מוכנים להקריב את עצם
 למותו. 12 "על כן שמחו שמיים והשכנים בהם! אך ארי
 לכם יושבי הארץ, כי השטן ירד אליכם בזעם נדול
 ובידיעה שמנכו קצר!" 13 כאשר נוכח התניין כי הושליך
 ארצתה, רדף אחריו האישה שילדה את בן הוכר. 14
 אלם לאישה נתן זוג כנפירנשֶׁר ענק כדי שתטוף
 מהנהש, מהתניין, יסופק לה כל מחסורה לתקופה
 של שלוש שנים וחצי. 15 הנחש, שהמשיך לרודוף
 אחריו האישה, הוציא מפיו נהר מים שזרם לעבר
 האישה בניסיון להטביעה. 16 אך הארץ באה לעוזרת
 והתניין, מרגע מואוד על האישה, הילך להילחם ננד
 שאר ילידה – הלא הם כל אלה ששומרים את דבר

עדותם. תכרייז החיים שעולה מהתהום מלחמה נגדם
 והיא תנצח ותהרונג אותם. (Abyssos g12) 8 במנשך שלושה
 ימים וחצי תהיינה גוויותיהם מוטלות ברוחבות
 העיר הגדולה, שנקראת בצד סדום או מצרים.
 מקום שבו נצלב אדונם. אנשים רבים מכל הארץ.
 העמים, הגזעים והלשונות יראו גוויות שני הנביים.
 אבל לא יניחו לאיש לקברם כהלה. 10 תהיה
 שמחה כל-עולםית – אנשים רבים ירקרו, יצחלו
 ואפלו ויחלקו מותנות: הם יחוינו את מות שני הנביים
 שהכאיבו לישובי הארץ. 11 אך בעבר שלשה ימים
 וחצי ייתן אלוהים רוח חיים בשני הנביים, והם
 יקומו לתחייה! כל מי שיראה אותם יפחד מאוור.
 12 לאחר מכן תישמע קריאה רמה מן השמיים: "על
 הנה! ווהשנאים יעלו לשמיים בענן לננד עני שונאים.
 13 באותו שעה תהיה רעדות אדמה נוראה; עשרה
 העיר תיהרס ו-7000 איש יהרגו. הנשארים בחיים
 יהיו אחווי חלה, אולם שלישי בא מיד בעקבותיו. 15
 האסון השני חלה, אולם שלישי בא מיד בעקבותיו.
 כאשר תקע המלאך השביעי בשופרו נשמעו קולות
 רעמים בשם: "מלךן המלך השביעי נשמעו קולות
 ולמשיחו, והוא ימלוך לעולם ועד!" (ai 9165) 16
 עשרים-וארבעה הוקנים. היושבים על כסאותיהם
 לפני אלוהים, נפלו על פניהם. השתחוו לאלהים
 וקראו: "אננו מודים לך, ה' אלוהו צבאות אשר היה
 והוא, כי לבשת את כוחך הרבה ומכלותך התחליה.
 18 עמי-העולם כעסו עליו, אך הגיעה העת שתכעס
 אתה עליהם! הגיע המועד לשפט את המתים ולתת
 שכר לעבדיך – לנביאים ולכל המאמינים בשמך.
 لكمנים ולנדולים – ולהרeros את אלה שהשתחטו את
 הארץ". 19 לאחר מכן נפתח בשמיים היכל הארץ ובתוכו
 נראתה ארוז-הברית. ברקיהם הבריקו, רעמים רעמו,
 ברד כבד ירד על הארץ, נשמעו קולות ורעשים
 והאדמה רעדת.

12 עתה נראה בשם חזון נבואי מסתורי:
 איש לבושה בשם, הירח תחת רגליה ועל ראשה

ציוויתה עליהם לבנות פסל בדמותה החיה הראשונה שהוכחה מכה מות אך שבאה לתחייה. ¹⁵ והתר ללה庇יח רוח חיים בפסל, ואפילו להביאו לכדי ריבור. את כל אלה שיסירבו להשתחוות לפסל בדמותה הראשונה, היא המיתה. ¹⁶ הحياة השנייה דרכה מכל בני-האדם – מקפן ועד נдол, מהענינים ומהעשורים, מהעבדים ומבני-החורין – לסמן סימן היכר מיוחד על ידם הימנית או על מצחם. (את שמה, או את הערך הנמטרי של שמה) כדי שאיש לא יוכל למכור או לקנות ללא סימן היכר של הحياة. ¹⁸ כאן דרישה תבונה. מי שיכול יפענה את מספר החיים, שהוא אדם והערך הנמטרי של שמו. 666.

14 לאחר מכן רأיתי שהעומד על הר-צ'zion בירושלים, והואתו 144,000 אנשים שנשאו על מצחם את שמו ואת שם אביו. ² מן השמיים שמעטי קול כמים רבים וקול רעם נдол. הייתה זאת שירות מקהלה בלויין נגינה כנרים. ³ האנשים הדרכים האלה שרדו שיר חדש לפני כיסא אלוהים, לפני ארבע החיות ולפני עשרים וארבעה הוקנים. איש לא יכול היה ללמוד את השיר, מלבד 144,000 האנשים אשר נפדו ונגלו מן הארץ. ⁴ אנשים אלה לא טימאו את עצםם. אלא שמרו על טהרתם ככבודלו. הם ניננו מתוך בני-האדם כקרובין מקודש לאלהוהים ולשה, והם הולכים בעקבות השה לכל אשר ילך. ⁵ הם חסרי דופי ומעולם לא הוציאו דבר-שקר מפיהם. ⁶ לאחר מכן רأיתי מלאך אחר מעופף במרכז השמיים, והוא נושא בפי בשורה לכל בני-האדם – לכל הארץות, העמים, הנזעים והשבות. (*aiōnios*) ¹⁶⁶ ⁷ "כבדו את אלהוהים ויראו אותו!" קרא המלאך בקול גדול. כי הגעה שעתו לשפט את העולם, השתחוות לבורא השמיים, הארץ, הים ומקורותיו! ⁸ מלאך שני בא בעקבותיו וקרא: "בבל נפלח! העיר הנורלה בבל נפלח, על שום שהסיטה את כל העמים להשתחף במעשי הזנות והטומאה שלה!" ⁹ מלאך שלישי בא בעקבותיהם וקרא בקול: "כל המשתחווה הראשונה, היא הוליכה שולל את אנשי הארץ. היא

אלוהים וمعدים על ישוע המשיח. (הතניין עמד על חוף הים והמתין).

13 עתה רأיתי חיה מוורה עולה מן הים ולה שבעה ראשיים, עשר קרניים ועל כל קרן כתף. על כל אחד משבעת הראשה היו כתובים שמות נידופים, כל שם מקלל ומבזה את אלוהים. ² הحياة נראית כמו, אך רגליה דמו לרגלי דוב ופה דמה לפאריה. התניין העניק לה את כוחו, את כסא מלכותו וסמכות רבתה. ³ אחד מראשי הحياة נראה פצעי מוות. אך הפצעים הגלינו. העולים כולו התחפער מהפלא הזה, ואנשים רבים הילכו אחרי הحياة. ⁴ בני-האדם השתחוו להנין מפני שהעניק לחייה כוח רב; הם השתחו נס לחייה וקראו: "מי ידמה לחייה? מי מסוגל להילחם ננדה?" ⁵ הحياة הורשתה לקכל ולהחרף את שם ה, ונינתה לה סמכות לעשות כרצונה במשך ארבעים ושנים וחודשים. ⁶ היא פתחה את פיה, חרפה וניאצה את אלוהים, את שמו, את מקדשו ואת כל השוכנים בשמיים. ⁷ הحياة הורשתה להילחם במאמינים ולנצחם. היא אף קיבלה שלטונו על כל העמים, הארץות והשבות בעולם. ⁸ כל בני-האדם אשר שם לא נכתב בספר-החיים של השה הטבוח, לפני בריאות העולם, השתחו לחייה הרעה. ⁹ מי שמסוגל לשמעו שיקשיב היטב: ¹⁰ על מי שנגור להיאסר, ייאסר; מי שמיועד למות בחרב ימות בחרב. אלום אל תפחרו, כי זהו לכם הודהנות להוכיה את אמוןתכם ואת כוח-עמידתכם. ¹¹ אחרי כן רأיתי קרניים כקרני השה וקולת כקול התניין. ¹² לחייה השניה ניתנו כוח וסמכות מאת הحياة הראשונה, והיא הביאה לכך שכל הארץ ותושביה ישתחוו לחייה שפצעיה-המוות שלה הגלינו. ¹³ הحياة השנייה חוללה נסائم וונפלאות; היא אףילו הורידה אש מן השמיים לננד עני בני-האדם שצפו בה. ¹⁴ באמצעות הנסائم והנפלאות שניתן לה לחולל בnochות הحياة הראשונה, היא הוליכה שולל את אנשי הארץ. היא

את כינורות האלוהים. 3 ושרו את שירת משה עבר אלוהים ואת שירות השה: "גְדוּלִים וָנוּפְלִאים מַעֲשֵׂיךְ, הַאֱלֹהִי צְבָאות". צדק ואמת דרכיך, ה' מלך הנויים. מי לא יראה מפניך, ה'? וממי לא ייתן כבוד לשמך? כי אתה לבךך קדוש. כל העמים יבוואו וישתחו לפניך, כי נגלי מעשיך הצודקם". 5 אחריו כן רأיתי את קודש הקדושים בהיכל השמיים נפתח לרוזחה, 6 ומתחכו יצאו שבעת המלאכים שנשאו את שבע המכות. הם לבשו נylimות לבנות, צהורות וטהורות, ועל החזה חגרו חגורות זהב. 7 אחת מארבע החיות הנישא לכל אחד מהשבعة קערת זהב מלאה בזעם האלוהים החיו לנצח. 8 ההוכיל מלא עשן מגבורתו של אלוהים וכמכרו, ואיש לא יכול היה להיכנס לתוכו עד שסיימו שבעת המלאכים להוכיח את הארץ בשבע המגות.

16 שמעתי קול אדריר מן ההיכל אומר לשבועת המלאכים: "לכו ורוקנו על הארץ את שבע הקυרות שמכילות את זעם אלוהים!". 2 המלאך הראשון עזב את ההיכל ורוקן את קערתו על הארץ. פצעים איזומים, מבחילים ומכאיבים התפשטו עלبشر האנשים, שנשאו את סימן החיים והשתחו לפסליה. זו הייתה מכח שחון. 3 המלאך השני רוקן את קערתו על הים, ומי הום הפכו לדם – כדם אנשים מתים – וכל נפש היה בים מתה. 4 המלאך השלישי רוקן את קערתו על הנחרות והמעינות, ומימייהם הפכו לדם. 5 שמעתי את מלאך הימים מכרייז: "צדיק אתה במשפטיך, זה יהיה, ההווה והקדוש". 6 אתה משלם לבני-האדם כಗמולם! הם שפכו את דםם של נביים ואמנים רבים, וכעת אתה משקה אותם ברם!". 7 ومن המובה שמעתי קול: "אכן, אמרת צדק משפטיך, ה' אלוהי צבאות". 8 המלאך הרביעי רוקן את קערתו על השמש, ואלוהים נתן לשמש רשות לצרוב באש אתبشر בני-האדם. 9 בני-האדם נצרכו מהחום הלהות, וקיללו את שם האלוהים אשר הכה אותם במכות נוראות אלה. אף-על-פי-כך הם לא חזרו בתשובה

לחיה ולפסל-דמותה, וכל הנושא את סימן החיים על ידו או על מצחו. 10 ישנה מיין זעם אלוהים, שנמזג בלתי-מהול בכוס זעמו של אלוהים. ויעונה באש ונופריה בnockות המלאכים הקדושים והשת. 11 עשן יוסריהם יעלה לנצח ולא ירווח להם ביום או בלילה. שכן השתחוו לחיה ולפסלה ונשאו את סימנה על מצחם או ידים". 12 זיהוי הזמננות למאmins. שומרם את מצוות אלוהים ואת אמונה המשיח, להוכיח את סבלנותם. 13 שמעתי קול מן השמיים מדבר אליו: "כתוב: מעתה ואילך ברוכים המתים על אמונהם במשיח! והרוח אמר: 'כן, הם באמת ברוכים. עתה הם יקבלו את שכרם וינווחו מעמלם, כי מעשיהם הטובים מלאוים אותם לכל מקום'". 14 לאחר מכן השתנה המראה: רأיתי ענן לבן ועליו יושב אחד ברמות"בן-אדם". על ראשו כתה זהב ובידו מגן חד. 15 מן המקדש יצא מלאך וקרא בקול גדול אל היושב על הענן: "הנפ את המגן והחל ל��וץ, כי הקמה בארץ בשלה והגעה עת הקציר". 16 היושב על הענן הניף את מגן על הארץ, והתבואה נקרצה. 17 מלאך נוסף יצא מהיכל ה' ונם בידו מגן חד. 18 עתה יצא מהמזבח מלאך אחר, אשר לו הסמכות והשלטונו על הארץ, וקרא בקול אל המלאך שהחזיק במגן החד: "הנפ את מגן החד ובצורך את אשכולות הנפן בארץ, כי בשלוי העניים". 19 המלאך הניף את המגן על הארץ, בذر את אשכולות ענבי הארץ והשליכם אל היקב הנדריל של זעם אלוהים. 20 העניים נדרכו ביקב מוחץ לעיר, ודם רב זרם מוחיק למרחק של כ-330 קילומטרים, ועומק הורם כנובה רסן הסוס.

15 אחר כך רأיתי בשמיים חזון מסתורי נוסף: שבעה מלאכים נשאים שבע מוגפות. אלה הן המכחות האחרניות, כי יחד איתן בא הקץ לזמןו של אלוהים. 2 רأיתי מולוי מעין ים זוכחות האש, ועליו עומדים כל אלה שהתגברו על החיים הרעה, על פסליה, על סימן החותם שלה ועל מספירה. כולם החזקו בידיהם

ndo אלוהים. 4 האישה עצמה הייתה לבושה באדם ובางם, ונדרה תכשישים רבים עשויים זהב, פנינים ואבני-חן יקרים. בידה החזקה האישה כוס זהב שמלאה במשהיה המתוубים והטמאים. 5 ועל מצחה הייתה כתובת בעלת משמעות נסתרת: בכל הנדולה, אם הוננות וככל מעשי התועבה בעולם! 6 ראייתי שהאישה הייתה שכורה, מדם המאמינים במשיח (שאותם הרנה). והבטתי בה בתמייה גדולה. 7 "מודיע אתה מהפלא כל-כך?" שאל אותה המלך. "אני אסביר לך מיהי האישה, ומיהי החיים בעלת שבעת הראשים ועשר הקרניים. 8 היה שראית כבר איננה, אך בקרוב תעלתה מהתהום ותרד לאבדון. ושבה הארץ, אשר שם אינו מופיע בספר החיים שנכתב לפני ביריאת העולם. ישתוממו בראותם את החיים כמה לתחייה. 9 על-מנת להבין את המשמעות הדבר יש צורך בתבונה: שבעת הראשים הם שבעה הרים שעלייהם יושבת האישה, 10 אך הם נס שבעה מלכים; חמישה מהם כבר נפלו, השישי מוליך עתה, והשביעי - שלשלותה תהיה קצחה - עדין לא בא. 11 היה האדרומה שהיתה מופיע מלך שנייני, אך למעשה היא אחת מהשבעה, ולאחר מכן עשרה מלכים שעדיין לא עלו למולכה. הם מילכו יחד עם החיים, אך מלכותם תהיה קצחה. 13 עשרת המלכים הם בעלי דעה ומטרה אחידה. הם יפקדו את כל כוחם וסמכותם בידי החיים, 14 וילחמו יחדיו נגד השה, אך השה ניצחם. שכן הוא אדון הארוןים ומלך המלכים, והאנשים אשר איתו נקראו ונבחרו על-ידי ה', והם נאמנים לו". 15 המלך המשיך ואמר: "היום, הנחרות והאגנים שעלייהם יושבת האישה הם המוני אנשים מעמים ומגעים שונים. 16 היה האדרומה ועשר הקרניים. שמஸלota את עשרת המלכים שימלכו עם החיים, ישנו את הזונה; הם יתנפלו עליה, יאכלו את בשורת, ואת הנטור ממנה ישרפו באש. 17 אלוהים יביא אותם לעשות את

ndo כיבדו את אלוהים. 18 המלך החמישי רוקן את קערתו על כסא המלכות של החיים, והושך כספה את מלכתה. השובי מלכתה נשכו את לשונם מכאבתו וקיללו את אלהי השמיים, מפני שהביא עליהם את הפטיעים והכאב, אך ככל זאת לא חדרו ממעשייהם המושחתים. 19 המלך השישי רוקן את קערתו על הנדר הנדול פרת, ומימיו התיבשו כדי לדין דרך מלכים הבאים מן המוזרת. 20 ראייתי מפני התניין, מפני החיים ומפני נביא השקר (הזהיה השנייה) יוצאת שלוש רוחות ט莫ות דומות לצפרדעים. 21 היו אלה רוחות השרדים שמחולות ניסים ונפלאות; הן מניפות את מלכי העולם למלחמהndo אלוהים. ביום המשפט הנדול של אלהי צבאות. 22 "שימו לב, הני בא בשעה בלתי-צפוייה - כנוב. ברוכים הממתינים לי בערנות ובשקידה, ומיכנים את בגדיהם כדי שלא ילכו ערוומים וمبושים". 23 אז קיבצו רוחות השרדים את כל צבאות העולם במקום הנקרא "הר-מנידו". 24 המלך השביעי רוקן את קערתו באוויר, ומcisא אלהים אשר בהיכל השמיים נשמע קול אדיר: "תם ונסלם!" 25 רעמים רעמו, ברקים הבריקו והתחוללה רעדית ארומה עצומה שכמוה לא הייתה בכל היסטוריה העולם נחרבו. אלהים זכר את מעשי השחיתות של בבל הנדול ולכון השקאה אותה בין זומו. 26 ואין שלמים נעלמו, הרים הפכו למשור, 27 וכן השמיים הומטרו על האנשים אבני-ברד שמסקלם כ-50 קילוגרם. בני-האדם חרפו ונידפו את אלהים בנלט מכת הברד הנוראה.

17 אחד משבעת המלכים שרוקנו את הקערות בא אליו ואמר: "בוא איתי ואראה לך מה יקרה לזונה הנדרול, הידועה לשמצאה שישובת על מים רבים. 2 מלכי העולם נאפו ווינו איתה, ותושבי העולם השתיבו מין טומאה". 3 המלך נשא אותה ברוח אל המדבר, ושם ראייתי אישת יושבת על חיים אדרומה בעלת שבעת ראשים ועשר קרניים, וכולת מלאה שמות נידופים

היקרים שהמדת ואהבת כל־כך נלקחו מך! ויקראו הסוחרים. "כל הפה, ההדר והפינוקים אשר אהבתם אברדו לך לעולמים!"¹⁵ הסוחרים אשר התעשרו ממנה יעדמו מרחוק, מתוק פחד ויראה מייסורית.

יתאבלו ויבכו:¹⁶ "או, העיר הנדולה והיפה, העיר שדרומה לאישה עטופה בארגן מושבה, אדרום וארגמן, ומיושנת בהובב. באבני יקרות ובפנינים, גן ברגיע אחדר ירד כל העשור הזה לטמיון!" כל בעל האוניות, רבי־החולבים ויורדי־הים الآחרים יעדמו מרחוק,¹⁷ ובhabitem על עונה עולה שמיימה יקראו: "הויש עוד עיר נדולה בעיר הזאת?"¹⁸ הם יזרקו עפר על ראשם. יבכו, יספרו ויצועקו: "או ואבו לעיר הנדולה! היא העשירה את כולנו – את הסוחרים ואת יורדי־הים – ועתה, בשעה אחת והוחרבה..."¹⁹ נילו, השמיים. שמחו על סופה! בני־אלוהים, השליחים והנבאים שמהו נם אתם. כי סוף־סוף שפט אותה אלוהים בשמכם!²⁰ מלאך גיבור הרים אבן נדולה שנראתה כאבן־דרחים, השילכה בעוצמה אל תוך הים ואמר: "כך תחולך בכל הנדולה ותיעלם לנצח!"²¹ לא ישמע בקרבען קול זימרה, נניתן כינוי. חלילים וחצוצרות. לא ישמע אצלך קול מסגר בעבודתו או קול בעל־מלאכה אחר, ולא ישמע קול תחינת החיטה.²² לעולם לא יאיר בקרבעך אור מנורה; לא יערכו אצלך יותר חגיגות־חתונה, ולא תישמענה צהלות שמהה של חתן וכלה. כי הסוחרים שלך היו מנכבדי הארץ, ובקסמיך וכיושפיך רימית את כל העמים.²³ את אחרתית לדם הנבאים. בני־אלוהים וכל אלה שנרצחו בארץ, כי דםם נמצא לך!"

19 לאחר מכן שמעתי קול אדריך שנשמע בקול המוני אנשים בשםים: "הלויה! הוודו לה!" היושעה, הכבוד והעווז שיכים לאלהוהינו.²⁴ כי הוא שופט בצדוק ובאמת. הוא העניש את הזונה הנדולה, אשר השחיתה את הארץ במשעי הונות ותניאוף שללה, ונעם את רצח עבדיו.²⁵ שוב ושוב קראו הקולות: "הלויה! שריפתה תעלה עשן לעולם ועד!"

רצונו: הוא יגروم לכך שיתאחדו ושיפקידו את כוחם ושלטונם בידי החיים. כדי שתתקיימו דברי אלהים.²⁶ האישה שראית בחזון מסמלת את העיר הנדולה שלשלטה על מלכי הארץ.²⁷

18 אחרי כן ראייתי מלאך אחר יורד מן השמיים. מלאך זה היה בעל סמכות נדולה וכוח רב, וזהר כבודו האוויר על כל הארץ.²⁸ "בכל הנדולה נפלת!" קרא המלאך בקול אדריך. "בכל הפקה למשכן שדים, ומהסה לrhoחות טמאות ולעופות טמאים ושנואים.²⁹ כי כל העמים שתו מין ונותה; מלכי הארץ צנו ונאפו אותה, וסוחרי הארץ התעשרו מהי התענוגות, המותרות והובבו שניהלה."³⁰ ואו שמעתי קול אחר מן השמיים: "צאו ממנה, עמי! אל תשתחטו בחטאיה, פן תיענו כמוה!³¹ כי חטאיה הוציאו עד השמיים, ואלהוהים מוכן לשפטה על פשעיה!³² שלמו לה כנומלה; השיבו לה כפליים מהמעשים הרעים שעשתה אחרים. היא מזגה כס תמרורים לאנשים רבים – מיזנו לה אתם שתי כסות!³³ השיבו לה צער ויסוריהם מכידת נאותה ותענוגותיה!³⁴ כי בלבها היא מתיוירת ואומרת: 'אני מלכה שלטת – איני אלמנה חסרת־אונים ולא אסבול צער וכאב!³⁵ משומך ביום אחד היא הוכה בצער. מותה, אבל, רעב ותישרפ באש. כי האלהים השופט אותה הוא אל ניבורו!³⁶ כי סייבתו מלכי הארץ שזו אינה בעשן העולה משריפתה, הם יבכו ויספרו.³⁷ הם יעדמו מרחוק, כי יפחדו מעינוייה, ויקראו: "או לך, בכל העיר הנדולה והחזקת!³⁸ ברגע אחד בא משפטך ונחרץ דינך!³⁹ כי סוחרי הארץ יבכו ויתאבלו עליה. כי איש לא יקנה יותר את הסוחרה שייבאו באוניות.

⁴⁰ היא הייתה הלקוחה הנדולה ביותר שלהם لكنיות זהב. כסף, אבני־יקירות, פנינים. בדים יקרים. ארגמן, משי, שוו, עצי בושם למיניהם. כל שנהב, כל עץ יקרים. כל נחושת. ברזל ושיש;⁴¹ קינמון, בשםים יקרים. יינות, שמן, סולת, קמתה, בקר וצאן, סוסים. מרכבות, עבדים ואפיילו נפשות אדם.⁴² כל הדברים

נתקס נבייא השקך (ברמות החיים השניות). שחולל את הניסים והנפלוות בוכחותה – ניסים שהתעו את נשאי אות החותם ואת המשתחוים לפסלה. היה הרעה ונבייא השקך הושלכו חיים לאט האש שבוער בוגרת. (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 וככל צבאים נהרגו בהרב שיצאה מפי הרוכב על הסוס. ועופות השמיים טרפו בהאווה את ברם.

20 אחרי כן רأיתי מלאך יורד מן השמיים. ובידיו מפהה התהום ושרשתת נדוללה וככדה. (g12) 2 (Abyssos g12) המלאך תפס את התניין – הלא הוא הנחש הקדרמוני. המלשין, השטן – וככלו בשרשראת למשך אלף שנים. 3 המלאך השליכו אל התהום. סגר ונעל את פי התהום. כדי שהשטן לא יוכל להתחנות יותר את העמים עד שיחלפו אלף השוים. בתום אלף השוים הוא ישוחרר לזמן קצר. (Abyssos g12) 4 לאחר מכן רأיתי כיסאות שעלייהם ישבו מקבלי סמכות המשפט. רأיתי גם את נשימותיהם של אלה אשר נרצו על-שם עדותם למען ישוע המשיח ולמען דבר אלוהים. ואთ נשימותיהם של אלה אשר לא השתחוו לחיה ולפסלה. ולא נשאו את אות החותם של החיה על מצחם או זרועם. כל אלה קמו לתחייה ומילכו עם המשיח אלף שנים. 5 זאת תחיית המתים הראשונה. (יתר המתים קמו לתחייה רק לאחר אלף השוים). 6 ברוכים וקדושים אלה שקימים בתחייה הראשונה; ישחרר השטן ממאードנו. 7 בתום אלף השנים ולמשיחו יימלכו אותו אלף שנים. 8 הוא ילק להתחנות את שפט הימים – ויסתכם להילחם נגד אלוהים. 9 הצבא האדריר זה יעלח ויתפשט על מרחב הארץ. ויתקייף את מהנה בני-אלוהים ואת (ירושלים) העיר אהובבה. ברם אלוהים יוריד עליהם אש מן השמיים שתחרוף אותם. 10 השטן אשר הסיתם יושליך לאט אש וגפרית. מקום שאליו הושלכו החיים ונבייא השקך, והם יתישרו יומם ולילה לעולם ועד. (aiōn g165, Limnē

4 עשרים-ז' ארבעה הוקנים וארבעה החיים נפלו על פניהם. השתחוו לאלהים היושב על הכסא וקרואו: "אמן! הלויה!" 5 שוב שמעתי קוֹל אשר נשמע כקוֹל המון רב. בקהל מים רבים. וקהל רעים חזקים. "הלויה! כי אלהינו, ה' צבאות, מלך!" 6 הבה נשמה, נגילו וניתן לו כבוד. כי הניע מועד חתונת השה, וככלתו החרכונה ל夸ראתו: 8 ניתן לה ללבוש שמלה מאריג משובח, צח וטהורה". (אריג משובח זה מסמל את מעשי הצדקה של בני-האלוהים). 9 המלאך אמר אליו: "כתוב: ברוכים המומונים אל חתונת השה. "הוא הוסיף ואמר: "אללה מילותיו של אלוהים עצמוני". 10 נפלתי לרגליו כדי להשתחוות לו. אך הוא אמר אליו: "קום, אל תשתחווה לי; אני עבר אלוהים כמוך וכאחיך המאמינים שנושאים את עדות ישוע. השתחוו לאלהים! כי האמת שנילה ישוע היא שנתנה השרה לנביים". 11 לאחר מכן רأיתי את השמיים נפתחים וסוס לבן הופיע. שם רוכבו, "אמן ואמותי", והוא שופט ולוחם בצדקה. 12 עיניו כלhabת אש. על ראשו כתרים רבים. ועל מצחו כתוב שם שידוע לו בלבד. 13 לבשו הוטבל בדם. ושמו נקרא "דבר האלוהים". 14 צבאות השמיים, לבושים מדים לבנים מאריג משובח וטהורה. דרכו בעקבותיו על סוסיהם הלבנים. 15 מפי הרוכב יצאה חרב חרדה, שמיועדת להכotta את הגויים שבהם ישולט בשוט ברזל, וברגליו דרך את ענבי הזעם של ה' אלוהי צבאות. 16 על בגנו ועל ירכיו כתוב: "מלך המלכים ואדון האדון". 17 לאחר מכן רأיתי מלאך עומד בלבד באור המשם המנסור. הוא קרא בקהל אדריר אל כל העופות המופיעים במרכזו השמיים: "בואו אל הסעודה הנדולה של אלוהים! 18 בואו אכלו בשאר מלכים. קציני-צבא, גנרים, נבוראים; בשאר סוסים ופרשים, בשאר עבדים ובנידחים, מקטן ועד גדול". 19 רأיתי את החיה, את מלכי הארץ ואת צבאותיהם נאספים יחד, כדי להילחם נגד הרוכב על הסוס ונדר צבאו. 20 אולם תהיה הרעה נתפסה, ויחד איתיה

ירושלים עיר-הקדש יורדת מן השמיים מאת אלוהים.
 נְכַרְנִינָה נֹנוּה כֵל אֶבֶן יִקְרָה שְׁמַבְיִקָה כְבָדָלה.¹²
 לְעִיר הַיְתָה חֻמָה נְדוּלָה וְגַבּוּהָ וְבָה שְׁנִים-עֶשֶר
 שְׁעָרִים, וּבָכֶל שַׁעַר עַמְדָה מֶלֶךְ. עַל הַשּׁעֲרִים הָיו
 כְתוּבִים שְׁמוֹת שְׁנִים-עֶשֶר שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל.¹³ שְׁלֹשָׁה
 שְׁעָרִים הָיו בְצֵד מִזְרָח, שְׁלֹשָׁה בְצֵד צָפֹן, שְׁלֹשָׁה
 בְצֵד דָרוֹם וּשְׁלֹשָׁה בְצֵד מַעֲרָב. ¹⁴ לְחוֹמָת הָעִיר הָיו
 שְׁנִים-עֶשֶר יִסּוּדֹת וּעַלְיהֶם כְתוּבִים שְׁמוֹת שְׁנִים-עֶשֶר
 שְׁלִיחֵי הַשָּׁה.¹⁵ הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר דִיבָר אֱלֹהִים בְּיַדְוָיו
 מִכְשִׁידָר-מִדִּירָה עֲשֹׂוֹת זָהָב, כְּדִי לִמְדוֹד אֶת הָעִיר, אֲתָה
 שְׁעָרָה וְאֶת חֻמָה.¹⁶ בְמַדְדוֹד אֶת הָעִיר הָוֹנוּכָה
 לְדַעַת שְׁצֹרָתָה רִיבּוּתָה – אָוֹרְכָה שָׂוָה לְרוֹחָבָה.
 לְמַעַשָּׂה, צְרוֹת הָעִיר כְּקוֹבִיה: כָל הַצְלָעוֹת שָׂוָות –
 אָוֹרָךְ, רָוחָב וּנוֹבוֹת, כָל צָלָע כ-2400 קִילוֹメָטרִים.¹⁷
 הַמֶּלֶךְ מַדָּר אֶת עֲוֹבֵי הַחוֹמָה וּנוֹכָח לְדַעַת שְׁעָבִיה
 כ-65 מִטְרִים.¹⁸ הָעִיר עַצְמָה הַיְתָה עֲשֹׂוֹת זָהָב
 וּשְׁקוֹף כּוֹכְבִיָה וְכֵה וְעַדְינָה. הַחוֹמָה הַיְתָה עֲשֹׂוֹת
 אֶבֶן-רִישָׁה יִקְרָה,¹⁹ וּבְנוֹוֹהָה שְׁלֹשִׁים-עֶשֶרָה שְׁכּוֹבָת
 שְׁלֹשִׁים-עֶשֶרָה שְׁכּוֹבָת אֶבֶן-חַיִן יִקְרָות. אֶבֶן
 הַיסּוּד הָרָאשׁוֹנָה מִשׁוּבְצָה בִּישְׁפָה אֶבֶן הַיסּוּד הַשְׁנִיָה
 מִשׁוּבְצָה בְּסֶפֶר אֶבֶן הַיסּוּד הַשְׁלִישִׁית מִשׁוּבְצָה בְּשֶׁבֶן
 אֶבֶן הַיסּוּד הַרְבִּיעִית מִשׁוּבְצָה בְּכֶרֶת²⁰ אֶבֶן הַיסּוּד
 הַחִמְישִׁית מִשׁוּבְצָה בִּיהְלוּם אֶבֶן הַיסּוּד הַשְׁשִׁית
 מִשׁוּבְצָה בְּאוֹדֶם אֶבֶן הַיסּוּד הַשְׁבִיעִית מִשׁוּבְצָה
 בְּתִרְשִׁישׁ אֶבֶן הַיסּוּד הַשְׁמִינִית מִשׁוּבְצָה בְּשָׁוָהָם
 אֶבֶן הַיסּוּד הַתְּשִׁיעִית מִשׁוּבְצָה בְּפֶטְרָה אֶבֶן הַיסּוּד
 הַעֲשִׂירִית מִשׁוּבְצָת בְּנוֹפֶךְ אֶבֶן הַיסּוּד הַאַחֲת-עֶשֶרָה
 מִשׁוּבְצָת בְּלֶשֶׁם אֶבֶן הַיסּוּד הַשְׁתִים-עֶשֶרָה מִשׁוּבְצָת
 בְּאַחֲלָמָה.²¹ שְׁנִים-עֶשֶר הַשּׁעֲרִים הָיו שְׁתִים-עֶשֶרָה
 פְנִינִים – כָל שַׁעַר פְנִינָה. רְחוּבָה המְרַכְזִי של הָעִיר
 מְרוֹצֶף וְבָבָה טָהָר וּשְׁקוֹף כּוֹכְבִי.²² לְאָהָבָה
 בְּחִיכָל בָּעֵיר, כִּי הַיְכָל הָעִיר הוּא הָאֱלֹהִי צְבָאות
 וְהַשָּׁה.²³ הָעִיר הַנְּפָלָה הַזֹּאת אִינְהָ זָקָה לְאוֹר
 הַשְׁמָשׁ אָוֹר הַיּוֹרָת, שְׁכַנְן כְבָוד אֱלֹהִים וּכְבָוד הַשָּׁה
 חַזְוֹן יוֹחָנָן

11 ^{Pyr g3041 g4442} לְאַחֲרֵי מִכֵּן רָאִיתִי כִּיסָּא גְּדוּלָה וּלְבָן,
 וּרְאִיתִי נִמְתַּחַת הַיּוֹשֵׁב עַלְיוֹ – זֶה אֲשֶׁר מִפְנֵיו נִמְלַטוּ
 הָאָרֶץ וְהַשְׁמִים. אֶךְ לֹא מִצָּאוּ מִקּוֹם לְהַסְתָּרָה.¹²
 רָאִיתִי אֶת הַמְתִים, אֶת הַקְטָנִים וְהַגְדוֹלִים, עַמְדִים
 לִפְנֵי כִּיסָּא אֱלֹהִים; רָאִיתִי סְפָרִים נִפְתָּחִים, בִּינֵיהם נִמְתַּחַת
 סְפָרִים.¹³ הִנֵּם נִאלְץִי לְהַשִּׁיב אֶת הַמְתִים הַקְבּוֹרִים
 בְּבָוֹן. גַּם הַמוֹתָה וְהַשְׁאֹול נִאלְצִוָּה לְהַשִּׁיב אֶת מַתִּים.
 וְכָל אֶחָד נִשְׁפְּט בְּהַתְּאָם לְמַעַשָּׂיו. ^(Hades g86)¹⁴ הַמוֹתָה
 וְהַשְׁאֹול הַשְׁלַכְוּ לְאַגְם הָאָשׁ. ^(Limnē Pyr g3041 g4442)¹⁵ כָל אֶלָּה שְׁלָא נִכְתָּב שְׁמָם
 בְּסְפַר הַחַיִים הַוּשְׁלַכְוּ נִמְתַּחַת הַמָּם לְאַגְם הָאָש.
 Limnē Pyr g3041 g4442

21 לְאַחֲרֵי מִכֵּן רָאִיתִי שְׁמִים חֲדִשים וְאָרֶץ תְּרִדְשָׁה
 לְלֹא יִמְיָם, כִּי הַשְׁמִים וְהָאָרֶץ שְׁקִימִים הַיּוֹם נִעַלְמוּ.²
 רָאִיתִי נִמְתַּחַת עִיר הַקְדָשָׁה, יְרוּשָׁלָם הַחֲדִשה, יְוֹרְדָת
 מִן הַשְׁמִים מִאֵת אֱלֹהִים. הָיא נִרְאָתָה הַדְּרוֹרָה כְּכָלָה
 בְּחַתּוֹנָתָה.³ שְׁמַעְטוּ קָולָם מִכִּיסָּא הַמֶּלֶכֶת: "מַעֲנוּ
 שְׁלַא אֱלֹהִים הָוֹא בֵין בְּנֵי הָאָדָם; אֱלֹהִים יִהְיָה אִתָּם
 וְהַיְיָו לוּ לְעֵם.⁴ הָיא יִמְחָה מַעֲנִיהם כָל דָמָעָה, וְלֹא
 יִהְיָה יוֹתֵר מוֹתָה, אָבֶל, קְרִיאֹת צָעֵד אוֹ כָּאָב. כָל אֶלָּה
 יַעֲלָמוּ לְצָחֵן!⁵ הַיּוֹשָׁב עַל כִּיסָּא הַמֶּלֶכֶת הַכְּרָזִי: "אַנְיָה
 עֹשָׂה הַכּוֹל חָדֶש!⁶ הָוֹא פָנָה אֱלֹי וְאָמַר: "כְּתוּב אֲתָה
 אֲשֶׁר אָמַר לְךָ, כִּידְבָּרִים אֶלָּה נִכְנָנִים וְאִמְתִּים: חָמֵם
 וְנִשְׁלָמָ! אַנְיָה הַאַלְפָ וְהַתּוֹ – הַחַתְּלָה וְהַסּוֹפָ. אַתָּה
 אַשְׁקָה מַעֲנִין מִידְחָהִים חִינָם?⁷ הַמִּנְצָחָה יִרְשָׁת אֶת כָּל
 הַבְּרִכּוֹת הָאַלְהָה: אַנְיָה לֹא לְאֱלֹהִים וְהַוָּא יִהְיָה
 לְיַלְבָן.⁸ אֶךְ מַונְיָה-הַלְבָן שְׁמַפְנִים לִי אֶת נִבְמָם, חַסְרִי
 עֲבוֹדֵי הָאֵלִילִים וְכָל הַשְׁקָרִינִים. יוּשְׁלַכְוּ לְאַגְם הַבּוּרָע
 בְּאַשׁ וְנוֹפְרִית אֲשֶׁר הָוֹא הַמוֹתָה הַשְׁנִי.⁹ חַסְרִי
 9 ^{g4442} אֶחָד מִשְׁבָּעַת הַמְלָאכִים, שְׁנָשָׁאוּ אֶת שְׁבָעַ
 הַקְעָרוֹת הַמְלָאכִות בְּשַׁבָּעַ הַמְנוֹפָתִים, נִינְשָׁאָל וְאָמַר: "בָּוָא
 אַתָּה וְאַרְאָה לְךָ אֶת הַכָּלָה – אַת אַשְׁתָּהָה."¹⁰ הָוֹא
 נִשְׁאָוֹתִי בְּרוֹחָא לְהַרְדָּלָן וְגַבּוּהָ, וְהַרְאָה לִי אֶת

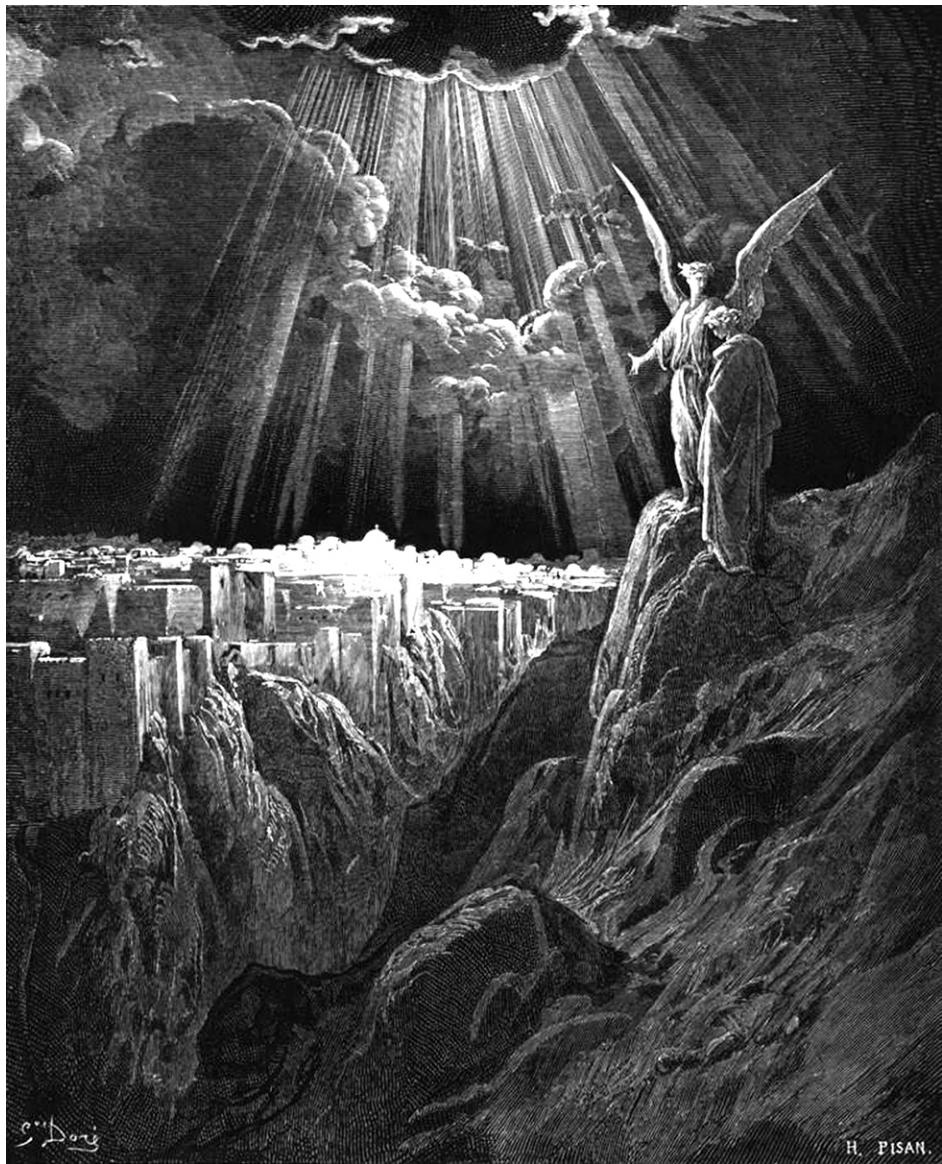
שכָר שָׂאוֹו אַשְׁלָם לְכָל אִישׁ כְּגָמוֹלָן. ¹³ אֲנֵי הַאֱלֹף
וְהַתָּן, הַתְּחִלָּה וְהַסּוֹף, הַרְאָשׁוֹן וְהַאֲחָרוֹן". ¹⁴ בְּרוּכוּ
הַמְכֻבִּים אֶת גְּלַמּוֹתֵיכֶם (וְהַשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹתֵיכֶם).
עַל-מִנְתָּה לִזְכֹּות בְּפְרִי עַזְּ-הַחִים וְלִהְיכָנס לְעִיר דָּרָךְ
הַשּׁעֲרִים. ¹⁵ הַכְּלָבִים, הַמְכֻשְׁפִים, הַזּוּנוּם, הַרוֹצְחִים,
עֲבוֹדֵי הָאֱלֹלִים, אֲוֹהָבֵי הַשְׁקָר וְהַרְמָאִים יִשְׁאָרוּ מִחוֹץ
לְעִיר. ¹⁶ "אֲנֵי, יְשֻׁעָה, שְׁלַחְתִּי אֶת מַלְאָכִי אֶלְךָ כְּדֵי
לְסִפְרֵ דְּבָרִים אֶלְהָה לְקָהִילָות. אֲנֵי שׁוֹרֵשׁ דָוִיד וְצַאֲצָאוֹ.
אֲנֵי כּוֹכֵב נָגָה הַשָּׁחָר". ¹⁷ "בּוֹא!" קּוֹרָאים הַרוּחָה
וְהַכָּלָה. וְכֹל הַשׁוֹמֵעַ אֶת קְרִיאָתֵיכֶם יֹאמֶר: "בּוֹא! בּוֹא,
כָל הַצְמָאִים, שְׁתוֹ אֶת מִים-הַחִים – מִתְנַת חִינּוּם לְכָל
מַיְ שְׁרוֹצָה. ¹⁸ אֲנֵי מוֹהָדֵר אֶת כָּל קּוֹרָאי הַסְּפָר הַזֶּה:
כָל הַמוֹסֵיף עַל הַכְּתוּב יוֹסֵיף לוֹ אֶלְוֹהִים אֶת המִגְנּוֹפָה
שְׁכַתּוּבָה בְּסִפְרֵ הַזֶּה! ¹⁹ כָּל הַגּוֹרָע מִדְבָּרִ הַסְּפָר
הַזֶּה, יִגְרַע אֱלֹהִים אֶת חָלָקוֹ מִעַזְּ-הַחִים וּמִעַיר
הַקּוֹדֶשׁ שְׁנוּכָרִים בְּסִפְרֵ הַזֶּה. ²⁰ הַמְעִיד עֲדוֹת זֹאת
אָוּמָר: "אָכְן, אֲנֵי בָּא בְמַהְרָה! "אָמֵן! בְּוֹהָנָא, אֲדֹון
יְשֻׁעָה! ²¹ חָסֵד יְשֻׁעָה הַמְשִׁיחָה אֲדֹונָנוּ יְהִי עַם כָּל
הַמְאָמְנִים. – אָמֵן.

מְאִירִים אָוֹתָה בָּאָורָה. ²⁴ עַמִּי הַעוֹלָם יְהִי לְאוֹרָה,
וּמְלָכִי הַעוֹלָם יְבִיאוּ אֶלְיהָ אֶת כְּבוֹדָם וְתִפְאָרָתָם. ²⁵
שְׁעָרֵי הָעִיר לְאֵי יִסְנְרוּ לְעוֹלָם: הִם יְהִי פְּתֻוחִים כָּל
הַיּוֹם, כִּי לֹא יְהִי לִילָה בָּעִיר. ²⁶ כְּכָבוֹדָם וְתִפְאָרָתָם
שֶׁל כָּל הַעֲמִים יוּבָא אֶלְיהָ. ²⁷ עִיר וְאֶת תְּהִיה קְדוּשָׁה
וְתִהְוָרָה; לֹא יְהִי בְּתֹוכָה כָּל דָּבָר טָמָא, לֹא יְהִי
בְּהַחְוֹטָאִים, שְׁקָרְנִים, נְזָפְנִים וּפְשָׁעִים. רַק הַכְּתָבִים
בְּסְפָרְדָּה-הַחִים שֶׁל הַשָּׁה יִכְנְסְוּ לְעִיר.

22

לְאַחֲרֵי מִכּוֹן הָוָא הַרָּאָה לִי נֶהָר מִים-הַיּוֹם,
זְכִים כְּבָדְולָה, יֵצֵא מְכִיסָא הַאֱלֹהִים וְהַשָּׁה ² וּוּרְם
אֶל הַרְחֹבָה הַמְרָכֶזֶי. עַל כָּל אֶחָת מִשְׁתַּי נְדוּתָה הַנֶּהָר
הַיּוֹה נֶטוֹעַ עַזְּ-חִים שְׁנוֹשָׂא שְׁנִים-עָשָׂר סְוִוִי פִּירָוֹת,
בְּכָל חָודֶשׁ פָּרִי אֶחָר, וּעַלְיָה עַזְּ מִשְׁמָשִׁים כְּתָרוֹפָה
לְעַמְּמִים הַשׁוֹנוֹנִים. ³ בְּעִיר הַקּוֹדֶשׁ לֹא יָדוֹה וּוֹתֶר כֵּל
דָּבָר רָע וְטָמָא, כִּי יְהִי בָּה כִּיסָא הַמְלָכוֹת שֶׁל
אֱלֹהִים וְהַשָּׁה, וּעַבְדָיו יִשְׁרָתוּוּ. ⁴ עַבְדָיו יַרְאָוּ אֶת
פָּנָיו, וּשְׁמוֹ יְהִי כָּתוּב עַל מַצְחָם. ⁵ לֹא יְהִי יוֹתָר
לִילָה, וְלֹא יְהִי צָרָךְ בְּנָרוֹת אוֹ בָּאָור הַשְּׁמָשׁ, כִּי
הָאֱלֹהִים יִאָיר לָהֶם, וְהָם יִמְלָכוּ לְעוֹלָם וְעַד. ^(א)
^{g165} ⁶ "דְּבָרִים אֶלְהָה אַמִּיתִים וּנוֹכְנוּם", אָמֵר לֵי
הַמֶּלֶךְ. "הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר מַעֲנִיק הַשְּׁرָאָה לְנַכְיָאִים
שְׁלָחָת מְלָאָכָיו לְהַדְרָאות לְעַבְדָיו אֶת אֲשֶׁר יִתְרַחַש
בְּקָרוֹב". ⁷ "אֲנֵי בָּא בְמַהְרָה!" אָמֵר יְשֻׁעָה. "בְּרוּכוּ
הַשׁוֹמְרִים אֶת דְּבָרֵי הַנְּבָואה שֶׁל הַסְּפָר הַזֶּה". ⁸
אֲנֵי, יוֹחָנָן, שְׁמַעְתִּי וּרְאָתִי אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַאֱלֹהָה.
כַּאֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי וּרְאָתִי אֶתֵּם, נַפְלָתִי לְרַגְלֵי הַמֶּלֶךְ
שְׁהָרָאָה לִי אֶת כָּל זֹאת. כַּאֲשֶׁר עַמְּדָתִי לְהַשְׁתַּחַווֹת לָנוּ
⁹ הַוָּא עַצְר בְּעַדְיוֹ וּאָמֵר: "לֹא, אֶל תַּשְׁתַּחַווּ לִי, כִּי אֲנֵי
עַבְדָ הַמְשִׁיחָה כְּמַן. כָּאַחֲיךָ הַמְאָמְנִים. נַכְיָאִים וּכְכָל
הַשׁוֹמְרִים אֶת דְּבָרֵי הַסְּפָר הַזֶּה. עַלְיָךְ לְהַשְׁתַּחַווֹת
לְאֱלֹהִים". ¹⁰ הַמֶּלֶךְ חֹרֶה לִי בְמִפְּרָשׁ: "אֶל תַּחַתְּ
אֶת הַדְּבָרִים שְׁכַתְּבָת, כִּי קָרוֹב מוֹעֵד הַתְּרַחְשׁוֹתָם.
¹¹ עַד אֲזַנְגָּלוֹן וּמַשִּׁיךְ לְגַזְוָל, הַטְמָא יַמְשִׁיךְ בְּמַעַשֵּׂי
תוֹמָאָתוֹ: הַצִּדְקָה יַסְיַף עַל צְדָקָתוֹ, וְהַקְדָּשָׁה יַסְיַף עַל
קְדוֹשָׁתוֹ". ¹² "אֲנֵי בָּא בְמַהְרָה", אָמֵר יְשֻׁעָה, "וְאַבְיאָ אֶתְךָ

H. PISAN.

ראיתו גם את עיר הקודש, ירושלים החדשה, יורדת מן השמיים מאת אלוהים. היא נראית הדרוה ככלה בחתונתה. שמעתי קול רם מכיסא המלכות: "מעונו של אלוהים הוא בין בני־האדם; אלוהים יהיה איטם ו הם יהיו לו לעם.

(חזון יוחנן 21:2-3)

מַדְרִיךְ הַקּוֹרָא עֲבָרִית at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, “*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*” Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, “*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*” So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, “*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*” 2 Timothy 2:15. “*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*” 2 Peter 1:4-8.

מִילוֹן
עֲבָרִית at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

מילון +

AionianBible.org/Bibles/Hebrew---Living-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

- לְקָם 31:8
- אַל־הַרּוֹמִים 7:10
- חוֹן יוֹתָן 1:9
- חוֹן יוֹתָן 2:9
- חוֹן יוֹתָן 11:9
- חוֹן יוֹתָן 7:11
- חוֹן יוֹתָן 8:17
- חוֹן יוֹתָן 1:20
- חוֹן יוֹתָן 3:20

aīdios

- אַל־הַרּוֹמִים 20:1
- יְהוָה 6:1

aiōn

- מוֹתֵי 32:12
- מוֹתֵי 22:13
- מוֹתֵי 39:13
- מוֹתֵי 40:13
- מוֹתֵי 49:13
- מוֹתֵי 19:21
- מוֹתֵי 3:24
- מוֹתֵי 20:28
- מאַרְךָ 29:3
- מאַרְךָ 19:4
- מאַרְךָ 30:10
- מאַרְךָ 14:11
- לוֹקֶס 33:1
- לוֹקֶס 55:1
- לוֹקֶס 70:1
- לוֹקֶס 8:16
- לוֹקֶס 30:18
- לוֹקֶס 34:20
- לוֹקֶס 35:20

- נוֹן 14:4
- נוֹן 51:6
- נוֹן 58:6
- נוֹן 35:8
- נוֹן 51:8
- נוֹן 52:8
- נוֹן 32:9
- נוֹן 28:10
- נוֹן 26:11
- נוֹן 34:12
- נוֹן 8:13
- נוֹן 16:14
- מַעֲשֵׂי הַשְׁלִיחִים 21:3
- מַעֲשֵׂי הַשְׁלִיחִים 18:15

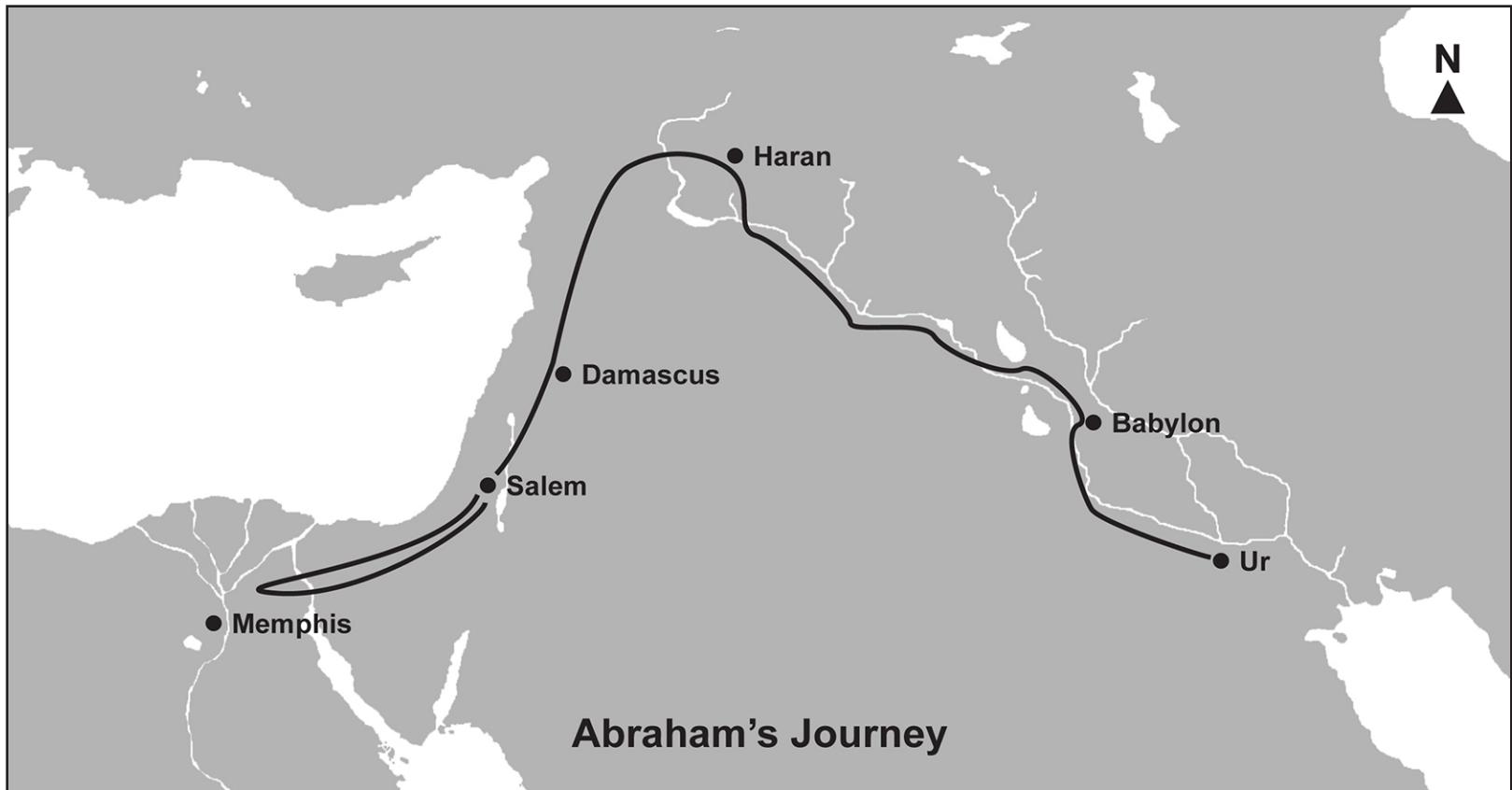
- אַל־הַרּוֹמִים 25:1
- אַל־הַרּוֹמִים 5:9
- אַל־הַרּוֹמִים 36:11
- אַל־הַרּוֹמִים 2:12
- אַל־הַרּוֹמִים 27:16
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 20:1
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 6:2
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 7:2
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 8:2
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 18:3
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 13:8
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 11:10
- הָשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְתִּים 4:4
- הָשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְתִּים 9:9
- הָשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְתִּים 31:11
- אַל־הַקְלִיטִים 4:1
- אַל־הַקְלִיטִים 5:1
- אַל־הַאֲסִיכִים 21:1
- אַל־הַאֲסִיכִים 2:2
- אַל־הַאֲסִיכִים 7:2
- אַל־הַאֲסִיכִים 9:3
- אַל־הַאֲסִיכִים 11:3
- אַל־הַאֲסִיכִים 21:3
- אַל־הַאֲסִיכִים 12:6
- אַל־הַפְלִיטִים 20:4
- אַל־הַקְולִיטִים 26:1
- טְמוֹתִי 17:1
- טְמוֹתִי 17:6
- טְמוֹתִי 10:4
- טְמוֹתִי 18:4
- אַל־שִׁיטָּס 12:2
- אַל־הַגְּבָרִים 2:1
- אַל־הַגְּבָרִים 8:1
- אַל־הַגְּבָרִים 6:5
- אַל־הַגְּבָרִים 5:6
- אַל־הַגְּבָרִים 20:6
- אַל־הַגְּבָרִים 17:7
- אַל־הַגְּבָרִים 21:7
- אַל־הַגְּבָרִים 24:7
- אַל־הַגְּבָרִים 28:7
- אַל־הַגְּבָרִים 26:9
- אַל־הַגְּבָרִים 3:11
- אַל־הַגְּבָרִים 8:13
- אַל־הַגְּבָרִים 21:13
- הָרָאשָׁנָה לְפֶטרֹס 23:1
- הָרָאשָׁנָה לְפֶטרֹס 25:1
- הָרָאשָׁנָה לְפֶטרֹס 11:4
- הָרָאשָׁנָה לְפֶטרֹס 11:5
- הָשְׁנִית לְפֶטרֹס 18:3

- הָרָאשָׁנָה לְיוֹתָן 17:2
- הָשְׁנִית לְיוֹתָן 2:1
- יְהוָה 13:1
- יְהוָה 25:1
- חוֹן יוֹתָן 6:1
- חוֹן יוֹתָן 18:1
- חוֹן יוֹתָן 9:4
- חוֹן יוֹתָן 10:4
- חוֹן יוֹתָן 13:5
- חוֹן יוֹתָן 12:7
- חוֹן יוֹתָן 6:10
- חוֹן יוֹתָן 15:11
- חוֹן יוֹתָן 11:14
- חוֹן יוֹתָן 7:15
- חוֹן יוֹתָן 3:19
- חוֹן יוֹתָן 10:20
- חוֹן יוֹתָן 5:22

aiōnios

- מוֹתֵי 8:18
- מוֹתֵי 16:19
- מוֹתֵי 29:19
- מוֹתֵי 41:25
- מוֹתֵי 46:25
- מָארָךְ 29:3
- מָארָךְ 17:10
- מָארָךְ 30:10
- לוֹקֶס 25:10
- לוֹקֶס 9:16
- לוֹקֶס 18:18
- לוֹקֶס 30:18
- נוֹן 15:3
- נוֹן 16:3
- נוֹן 36:3
- נוֹן 14:4
- נוֹן 36:4
- נוֹן 24:5
- נוֹן 39:5
- נוֹן 27:6
- נוֹן 40:6
- נוֹן 47:6
- נוֹן 54:6
- נוֹן 68:6
- נוֹן 28:10
- נוֹן 25:12
- נוֹן 50:12
- נוֹן 2:17
- נוֹן 3:17
- מַעֲשֵׂי הַשְׁלִיחִים 46:13

מְעַשֵּׁה הַשְׁלָחִים	15:10 לְקֹס	16:30 מְשֻׁלָּךְ
אֶל־הָרּוּםִים	23:16 לְקֹס	10:9 קְהֻלָּת
אֶל־הָרּוּםִים	27:2 מְשֻׁשָּׁה	שֵׁר הַשְׁרִירִים
אֶל־הָרּוּםִים	31:2 מְשֻׁשָּׁה	יְשֻׁעָה
אֶל־הָרּוּםִים	55:15 הַרְאָשָׂוֹנָה אֶל־הַקּוֹרְבָּנִים	11:7 יְשֻׁעָה
אֶל־הָרּוּםִים	18:1 חֹזֶן יוֹחָנָן	9:14 יְשֻׁעָה
אֶל־הָרּוּםִים	8:6 חֹזֶן יוֹחָנָן	11:14 יְשֻׁעָה
אֶל־הָרּוּםִים	13:20 חֹזֶן יוֹחָנָן	15:14 יְשֻׁעָה
הַשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְבָּנִים	14:20 חֹזֶן יוֹחָנָן	15:28 יְשֻׁעָה
הַשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְבָּנִים		18:28 יְשֻׁעָה
1:5 הַשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְבָּנִים		10:38 יְשֻׁעָה
8:6 אֶל־הַטְּלִיטִים		18:38 יְשֻׁעָה
9:1 סְלָנוֹס	20:19 חֹזֶן יוֹחָנָן	9:57 יְשֻׁעָה
16:2 סְלָנוֹס	10:20 חֹזֶן יוֹחָנָן	15:31 יְחוּזָאָל
16:1 טְמוֹרָה	14:20 חֹזֶן יוֹחָנָן	16:31 יְחוּזָאָל
12:6 טְמוֹרָה	15:20 חֹזֶן יוֹחָנָן	17:31 יְחוּזָאָל
16:6 טְמוֹרָה	8:21 חֹזֶן יוֹחָנָן	21:32 יְחוּזָאָל
19:6 טְמוֹרָה		27:32 יְחוּזָאָל
9:1 טְמוֹרָה		14:13 הַוּשָׁ
10:2 טְמוֹרָה		2:9 גָּמָס
2:1 אֶל־טִיטָּס		2:2 יוֹנָה
7:3 אֶל־טִיטָּס		5:2 חַבְקָעָן
15:1 אֶל־פְּלִימָן	35:37 בְּרָאִישָׁת	
9:5 אֶל־הָעֲבָרִים	38:42 בְּרָאִישָׁת	
2:6 אֶל־הָעֲבָרִים	29:44 בְּרָאִישָׁת	
12:9 אֶל־הָעֲבָרִים	31:44 בְּרָאִישָׁת	
14:9 אֶל־הָעֲבָרִים	30:16 בְּמִדְבָּר	
15:9 אֶל־הָעֲבָרִים	33:16 בְּמִדְבָּר	
20:13 אֶל־הָעֲבָרִים	22:32 דְּבָרִים	
10:5 הַרְאָשָׂוֹנָה לְפְרָטָס	6:22 שְׁמָאוֹל אֶל	
הַשְׁוֹרֶת לְפְרָטָס	6:22 שְׁמָאוֹל בְּ	
2:1 הַרְאָשָׂוֹנָה ? יוֹחָנָן	6:22 מְלָכִים אֶם	
25:2 הַרְאָשָׂוֹנָה ? יוֹחָנָן	6:22 מְלָכִים אֶם	
15:3 הַרְאָשָׂוֹנָה ? יוֹחָנָן	9:2 אַוְבָּה	
11:5 הַרְאָשָׂוֹנָה ? יוֹחָנָן	8:11 אַיִּזְבֵּד	
13:5 הַרְאָשָׂוֹנָה ? יוֹחָנָן	13:14 אַיּוֹב	
20:5 הַרְאָשָׂוֹנָה ? יוֹחָנָן	13:17 אַיּוֹב	
7:1 יְגֹוָדָה	16:17 אַיּוֹב	
21:1 יְהֻדָּה	13:21 אַיּוֹב	
חֹזֶן יוֹחָנָן	19:24 אַיּוֹב	
eleēse	6:26 אַיּוֹב	
אֶל־הָרּוּםִים	5:6 תְּהִלִּים	
32:11 אֶל־הָרּוּםִים	17:9 תְּהִלִּים	
Geenna	10:16 תְּהִלִּים	
22:5 מָתְיוּ	5:18 תְּהִלִּים	
29:5 מָתְיוּ	3:30 תְּהִלִּים	
30:5 מָתְיוּ	17:31 תְּהִלִּים	
28:10 מָתְיוּ	14:49 תְּהִלִּים	
9:18 מָתְיוּ	15:49 תְּהִלִּים	
15:23 מָתְיוּ	15:55 תְּהִלִּים	
33:23 מָתְיוּ	13:86 תְּהִלִּים	
43:9 מָארָק	3:88 תְּהִלִּים	
45:9 מָארָק	48:89 תְּהִלִּים	
47:9 מָארָק	3:116 תְּהִלִּים	
5:12 לְקֹס	8:139 תְּהִלִּים	
6:3 עַקְבָּבָן	7:141 תְּהִלִּים	
	12:1 מְשֻׁלָּחָן	
	5:5 מְשֻׁלָּחָן	
	27:7 מְשֻׁלָּחָן	
	18:9 מְשֻׁלָּחָן	
	11:15 מְשֻׁלָּחָן	
	24:15 מְשֻׁלָּחָן	
	14:23 מְשֻׁלָּחָן	
	20:27 מְשֻׁלָּחָן	
Hades		
23:11 מוֹתֵי		
18:16 מוֹתֵי		

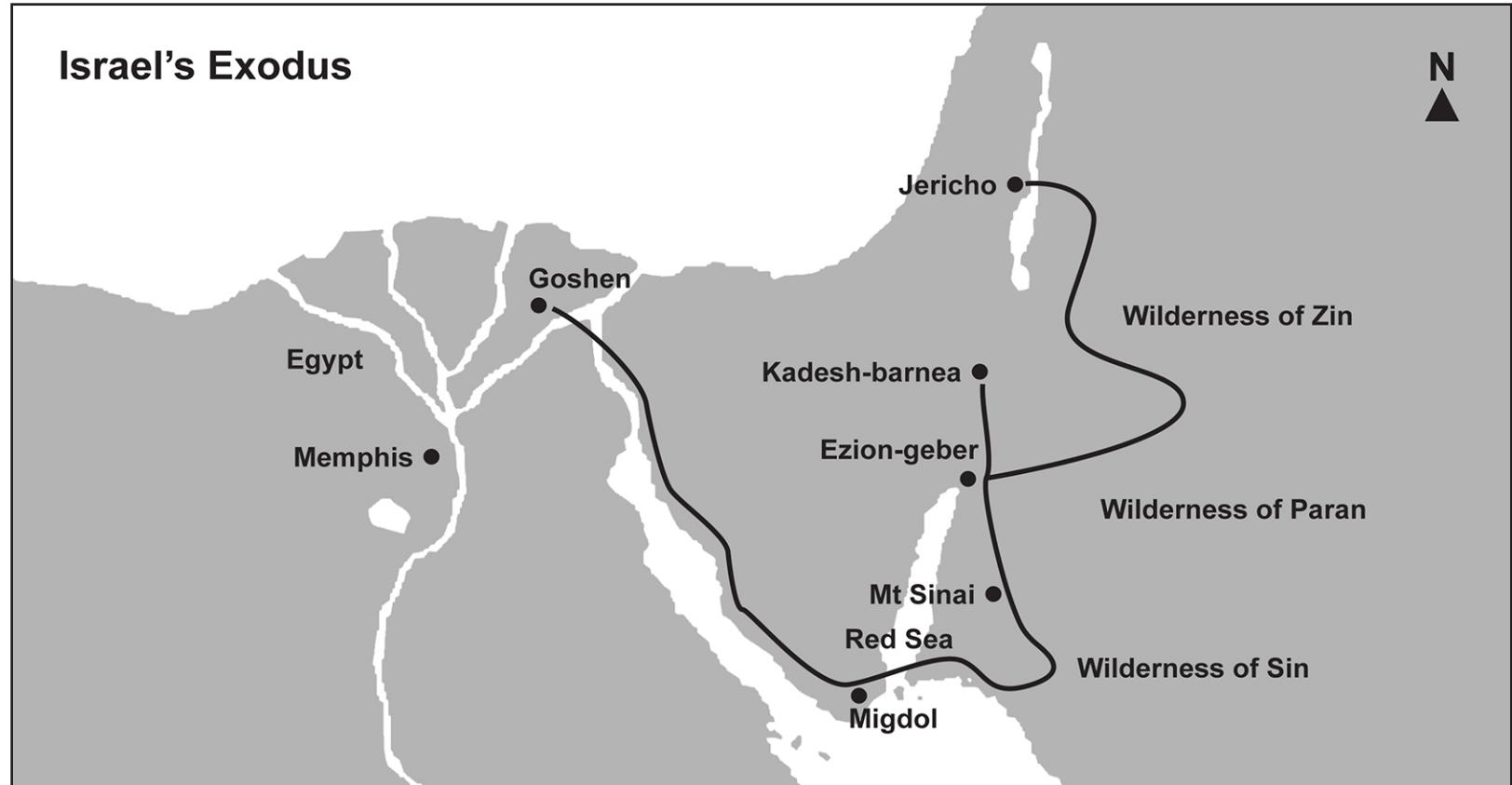

אברהם - כאשר ציווה ה' על אברהם לעזוב את מולדתו וללכת לאرض שהבטיחה לו. צוית אברהם לה' מתוק אמונה בו. הוא נשמע לה' למחרות שלא ידע לאן אלוהים מוביל אותו. - (אל-קעברים 11:8)

HRNT

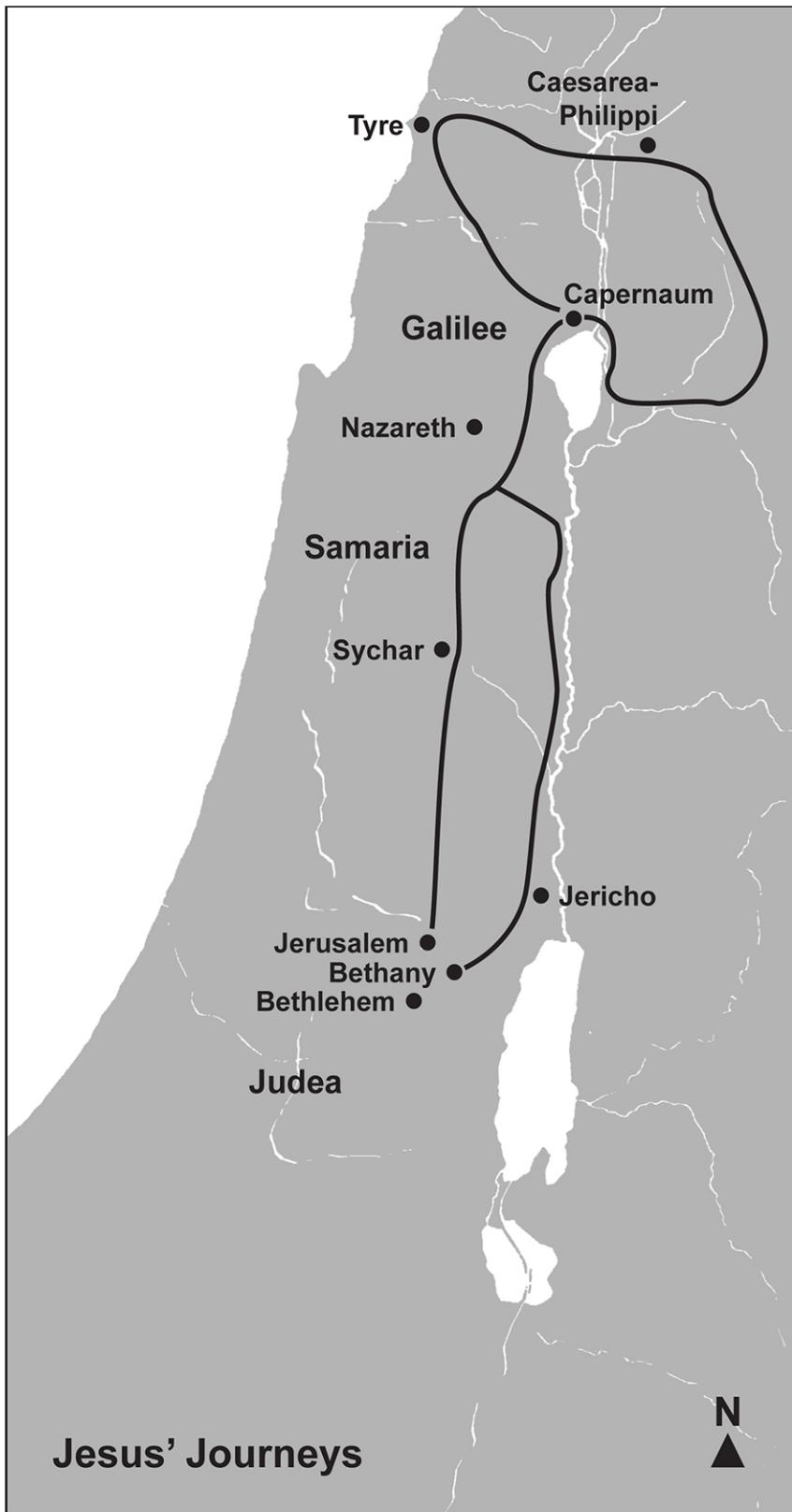
Israel's Exodus

N

וַיְהִי בָּשָׁלַח פְּרָעָה אֶת־הָעָם וְלֹא־נָחָם אֱלֹהִים דֶּרֶךְ אֶרְצָ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כֵּי אָמַר אֱלֹהִים פָּנָוּ גָּתָם הַעַם בְּرָאֲתֶם מִלְחָמָה וְשָׁבָו מִצְרָיִם: - (שָׁמוֹת 13:17)

אֵת אֵין בְּנָדָם. לֹא בָּאֵת לִכְעָן כַּדְשָׁתָנוּ אָתָי. אֶל כֵּבֵר לִשְׁתָּת אֲחָרִים וְלִתְמָת אֲתָּה חִי כְּפָר בְּעָרְבִּים. - (מַדְך 10:45) (HRNT)

מאת פולוס. עברו של ישוע המשיח. אשר נקרא להיות שליה והוקדש להפצת בשורת אלוהים. - (אל-הרזנים HRNT 1:1)

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Titus destroys the Jewish Temple
52	Paul imprisoned in Rome, Italy
39	Thomas reaches Malabar, India
33	Peter reaches Gentile Cornelius
	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we? ►			Genesis 1:26 - 2:3 Mankind is created in God's image, male and female He created us					
How are we sinful? ►			Romans 5:12-19 Sin entered the world through Adam and then death through sin					
When are we? ▼								
Where are we?			Innocence		Fallen			Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age
								New Heavens and Earth
► Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light			Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate	John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere	John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth Luke 16:22 Blessed in Paradise Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command	Genesis 1:1 No Creation No people	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth			Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise			
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment			
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command			
		Imprisoned	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus	Revelation 20:13 Thalaasa Revelation 19:20 Lake of Fire Revelation 20:2 Abyss		
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			
		First Beast						
		False Prophet						
		Satan						
Why are we? ►			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7 For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all					

עצה

עברית at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament Sheol and New Testament Hadēs, 2) Geenna, 3) Tartaroō, 4) Abyssos, 5) Limnē Pyr, 6) Paradise, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail,*" Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up,*" Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid,*" because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, "*You did not choose me, but I chose you,*" John 15:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

"משום כך לכו ועשו תלמידים בכל העולם. הטבilo אותם בשם האב. הבן ורוח הקודש. - (מתיו 28:19 HRNT)